

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

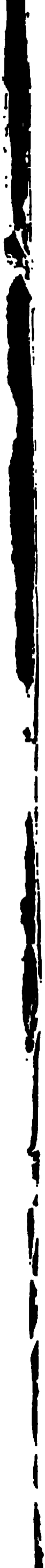
- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

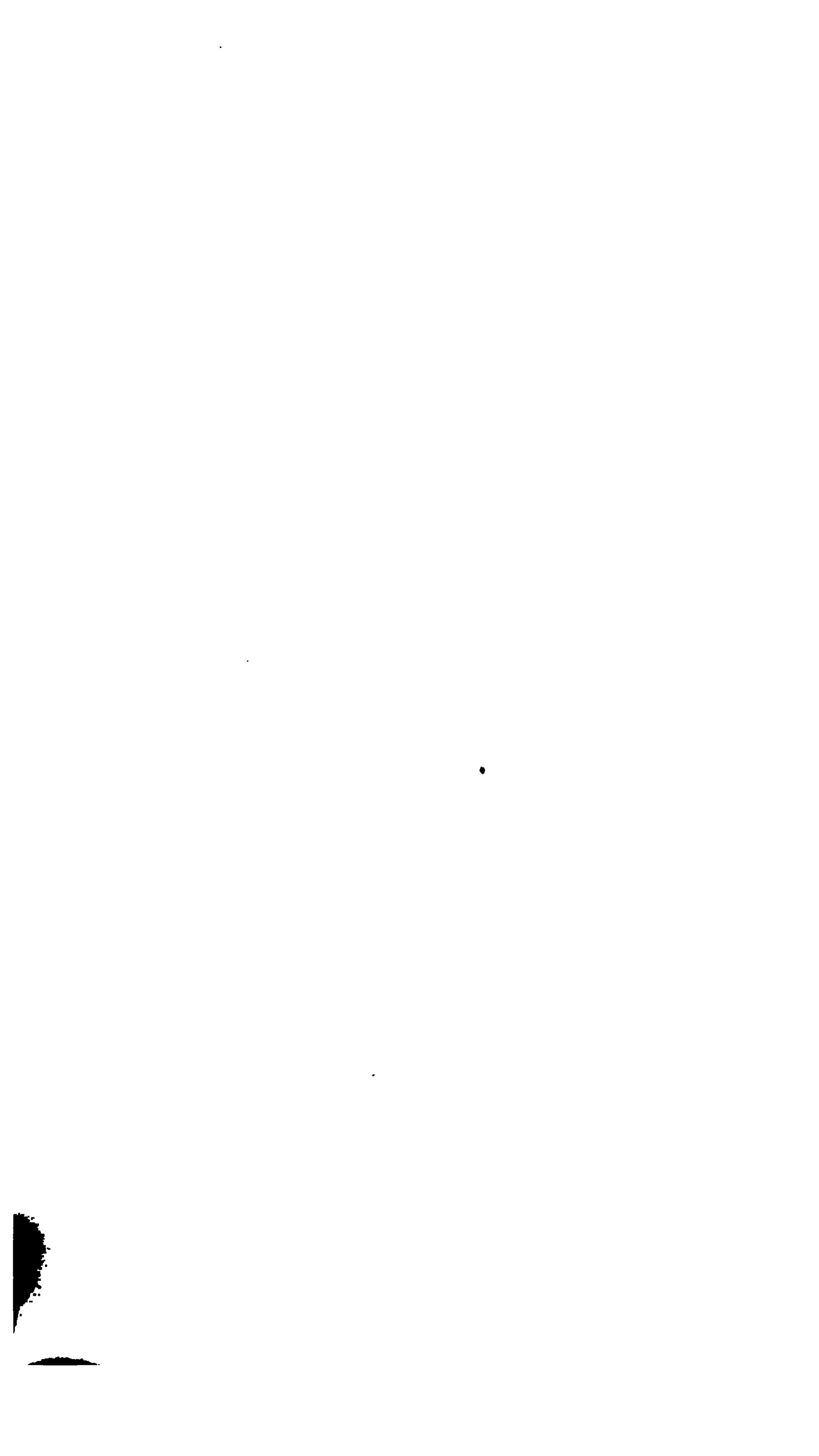
1234

1492

DIONYSII HALICARNASSENSIS
HISTORIOGRAPHIC

H. E.
E P I S T O L A E
AD CN. POMPEJUM, AD Q. AELIUM TUBERO

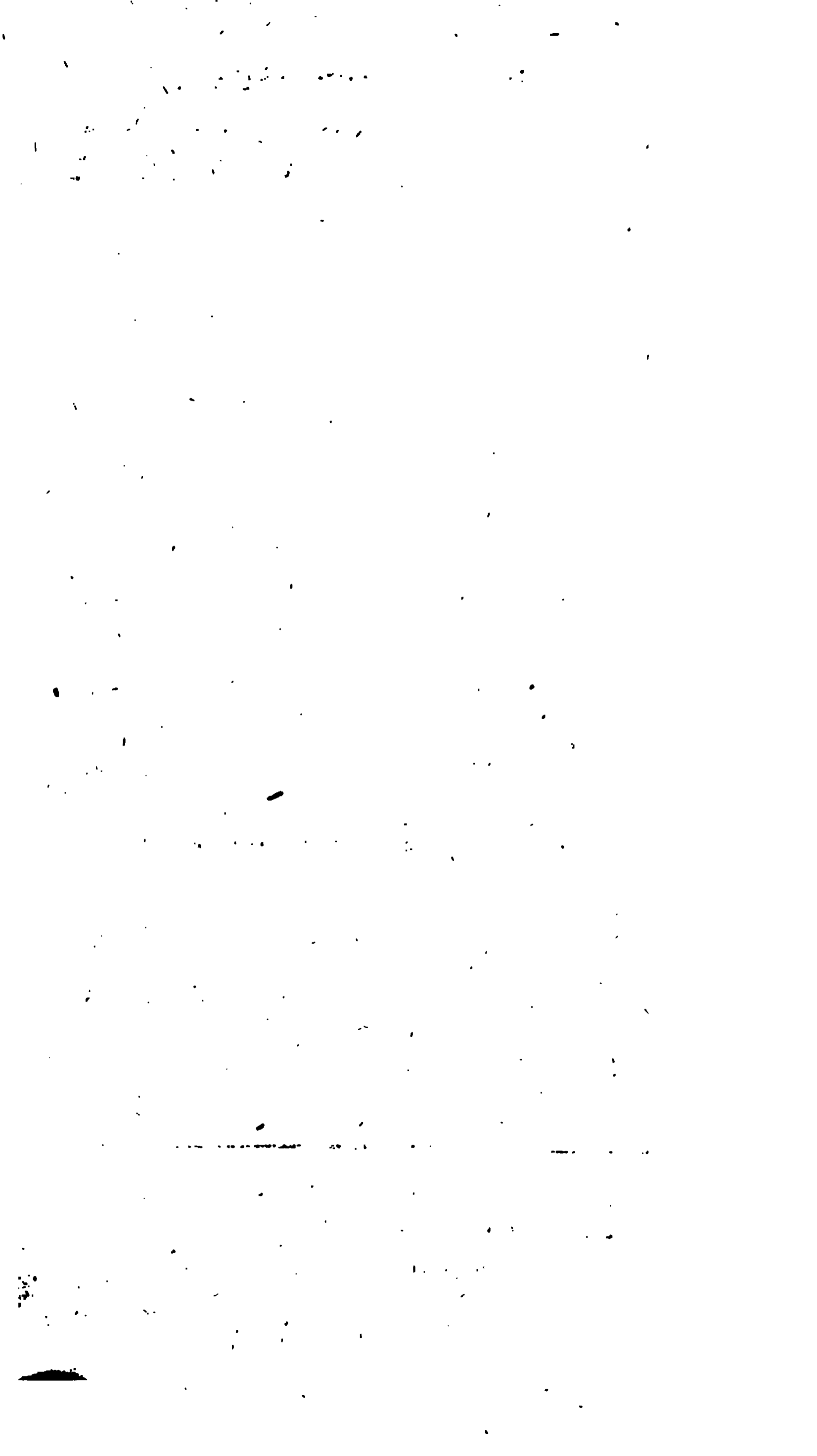
ET
AD AMMAEUM ALTERA.

CUM
PRIORUM EDITORUM SUISQUE ANNOTATIONIBUS

E D I D I T
CAROLUS GUILIELMUS KRÜGER
STOLPE-POMERANUS,
SEMINARIORUM REGG. HAL. PHILOGICI ET THEOLOGUS
NUPER SODALIS,
NUNC SCHOLAE BERNBURGENSIS CORRECTOR.

SUBJECTAE SUNT EJUS
COMMENTATIONES CRITICAE ET HISTORICAE
DE
THUCYDIDIS HISTORIARUM PARTE POSTERIORE

HALIS SAXONUM
IN BIBLIOPOLIO GEBAUERIANO
MDCCCXXIII.

CHR. GODOFR. SCHÜTZIO

AUG. SEIDLERO

FRIDERICO KOCHIO

PRAECEPTORIBUS SUIS

SUMMA PIETATE COLENDIS

HOC SUORUM STUDIORUM TIROCINIUM

D. D. D.

A U C T O R.

Inter rhetores Graecos, quot quidem aetatem tulerunt, nullus majoribus efferri solet laudibus, quam Dionysius Halicarnasseus. Sagacitatem, acumen, subtilitatem, acrem pulchri sensum, omnes denique virtutes, quas in critico insigni requirimus, certatim ei tribuunt ac si qui ab ejus judiciis recedendum sibi esse intellexerant, dubitanter id conati ingenium viri auctoritatemque in dubium vocare non ausi sunt ¹). Cunque permulta sint in scriptoribus Graecis, quae Graeci melius quam nos sentire potuerint, non im merito ei viro auscultatum esse censeas, cujus judiciis vetres ipsi aliquantum tribuerunt ²). Quamquam etiam fuerunt, qui aliter de eo judicarent. Ita Jo. Siceliot Commentario MS. ubi disputat, „posse aliquem de scribendi forma bene judicare nec tamen ipsum

¹ Veluti Ast. de Plat. Phaedro p. 42. Schleiermacher. ad Plat. interpret. germ. I, 1, p. 78. Weisk. in disput. de ingen. Xenoph. hujus editioni praemissa T. I. p. XLIX. Heilmannus loco mox laudando. Nonnulli adeo prava critici judicia ab ingenio Graecorum omnino repetere conati sunt, quemadmodum Creuzero praeunte, (v. Herod. et Thuc. p. 88. de arte hist. p. 206. 265.) Eberhard Aesthet. T. IV. p. 284. sqq. Cf. Wachsmuth Entwurf einer Theorie der Gesch. p. 109. 135. et Commentatt. p. 261. n. 63.

² v. testimonia in Schaeferi ed. libri de Compos. p. XXX. Alia reperiuntur apud Fabricium Harles. Saepeque Scholiae ad oratt. Gr. Dionysii et Caecilii, ejus amici, auctoritate utuntur.

bene scribere et contra, hoc modo pergit: αὐτίκα ὁ Λογγῖνος, ὡς οἱ Φιλολογοὶ δεικνύουσιν, ἄριστος ἐπιμερίσαι λόγων ἰδέας, δημιουργῆσαι δὲ τούτους ἤκιστα, καὶ Διονύσιος ὁ Ἀλικαρνασεὺς καὶ ὁ Σμυρναῖος Ἀριστείδης περὶ ἰδεῶν τι καὶ τέχνης γράψαντες βούτα κάρας ἢ παροιμίαι φησιν· (leg. βάτα κάρας et v. Gisb. Koenium, V. C. ad Gregor. de dial. p. 51. [p. 125. Schafer.]) δημιουργοὶ δὲ λόγων πολλῶν καὶ καλῶν· εἰκότως· ἢ γὰρ πρὸς θάτερον σπουδὴ καὶ ἐπιμέλεια τὸ ἕτερον ὑφαίρουμένη" 3).

Atque ex criticis Dionysii scriptis nulla fere magis a viris doctis dilaudata sunt quam ea, in quibus historicorum censuram agit. Ita Vossius in libro de arte historica ubique ejus auctoritatem advocat 4); idem alio loco Epistola ad Pompejum nihil sibi κριτικώτερον videri profitetur 5); Heilmannus in Commentatione de Thucydidis indole ac dicendi genere Judicium de Thucydide, tametsi quaedam in eo reprehendit, in universum tamen laudat et inprimis egregium esse, ubi de oratione agat, pronuntiat 6); Bexius optime rhetorem nostrum de crisi historica meruisse affirmat 7); eundemque quanti Creuzerus faciat nemo ignorat 8). Quid quod ipse recentiorum princeps historicorum, Joannes Müllerus, insigni laude Dionysii historiographica ornavit 9).

3) Ruhnken. dissertat. de Longino in opuscc. orator. philolog. et crit. p. 329.

4) v. inprimis c. XX.

5) de historicis Graecis p. 18.

6) p. 92. sqq. in ejus opuscc. a Danovio editis.

7) in commentatione: Ueber die Quellen und Schrif der griechischen Völkergeschichte, praemissa Goldtii historiae Graecorum p. LX.

8) in libro de Herod. et Thuc., de arte hist. et al'

9) Briefe an Bonstetten, herausg. von Frideri T. II. p. 357. sq.: Im zweiten Theil machte mir viel Vergnügen, er handelt von der Mani rodot, Xenophon, Lyfias, Isocrates, Demo'

Non hujus loci est, Noſtri de crisi in univerſum merita examinare accuratus. Sed ſi reputaveris, Graeciam, mature hoc genere doctorum feracem, tantum rhetorum proventum tuliffe, ut jam Ariſtoteles copioſam ſegetem in horreum ſuum conducere poterit ¹⁰), cumque ejusdem generis ſemina ad foecundis Nili ripas Ptolemaeorum manu ſparſa eſſent, haec ibi uberrima cepiſſe incrementa, omnino autem poſtmodum tanta hujus artis campum industria fuiſſe cultum, ut Quintilianus timuerit, ne ex eo minorem gratiam iniret liber ſuus, quod pleraque non inventa per ſe, ſed ab aliis tradita contineat ¹¹): non poteris, quin Dionyſium multa eorum, quae nobis ut ſua venditat, aliis accepta retuliſſe cenſeas, cum haec ſine uſuris mutuandi ratio (plagii nomine vulgo notant) in antiquitate longe facilior, quam apud nos fuerit, nec abhorrere videatur a Dionyſii ingenio ²). Quod cum ex nonnullis locis certo intellexerim, condonabunt ejus admiratores, ſi v. c. ubi de eorum, qui in eodem atque ipſo argumento elabora-

erklärte und erneuerte mir, was ich bei denſelben gefühlt; *er gibt vortreffliche Regeln der Schreibart und Einrichtung einer guten Geſchichte.*

10 cf. Cic. de invent. II, 2. et Manſo Ueber die Bildung der Rhetorik unter d. Griechen in Verm. Abhandll. u. Auffätze, p. 8.

11) v. III, I, 6. Ex hoc libro, collatis Spaldingii annotationibus, brevem rhetorices hiftoriam haurire poterunt, quibus Hardioni diſſertationes et Matteri liber non ad manus ſunt. Nec contuliſſe poenitebit Heyn. de gen. aec. Ptolem. in opuscc. T. I. p. 98. ſqq. Beck Anleitung zur Kenntniſs der allg. Welt- und Völkerg. ſch. T. II. p. 278. ſq. id. de philol. ſaeculi Ptol. magis tamen de noxia πολυμαθίας vi exponens. Wolf. prolegg. ad Hom. p. CLXXX. ſqq. et de priore aetate Manſo liſſert. I.

12 v. Commentatt. p. 261. ſq. n. 67.

rint, libris contemptim loquitur ¹³⁾, assensum sustinere audeo, quamquam, perlitis illorum libris, certis rationibus dubitationes meae falcire non possum. Sed esse tamen, quae ut ita sentiam me commoverint, mox, opinor, patebit.

Si verum est, quod in proverbio dici solet, aequali aequalem delectari (studiorum enim similitudo si non copulavit amicitiam, at ex copulata gigni solet) non fieri potest, quin ad Dionysium aestimandum non-nihil conferat cognitum ejus viri ingenium, quo illum familiariter usum esse constat ¹⁴⁾. Quis non vide celeberrimum aetatis suae rhetorem me dicere Caecili-um Calactinum ¹⁵⁾? quem cum non ex ipsius libris (interciderunt enim ad unum omnes) judicare possumus, ex aliorum scriptis, in quibus passim ejus mentio fit, quae huc pertinent colligenda sunt.

Quemadmodum Dionysius, ita Caecilius quoque eximia doctrinae et eruditionis videtur fuisse; quam

13) v. De Compos. p. 14. Schaefer. Jud. de Dircho p. 630. 10. ubi τοὺς ἐκ Περγᾶμου γραμματικούς ἐστῆτοὺς περὶ Κράτῆτα, ut non de Aristarcho cogitare debuerit Sylburg., monet Wolf. prolegg. ad Homer. p. CCLXVI. n. 64.

14) v. Ep. ad Pomp. III, 20. Quint. III, 1, 16.

15) Eudoc. p. 268: Καικίλιος Καλαντιανός, (Καλαντὶς διπλὸς Σικελίας) ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ἕως Ἀδριανοῦ, πρότερον καλούμενος Ἀκρίγας, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος ἔγραψε βιβλία πολλά· Ἰ Φρυγῶν β', ἀποδείξεις τοῦ εἰρησθαι πᾶσαν λέξιν καλλιᾶς· ἐστὶ δὲ κατὰ στοιχεῖον· σύγκρισιν Δημοσθένος· Κικέρωνος· τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ τοῦ Ἀσιανοῦ· περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων de in Pseudo-Plutarchi idem argumentum tracto, ut a Scholiastis oratorum saepe laudatur. enim hic Caecilii liber propemodum πινάκων αὐτοῦ obtinuisse.) σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου καὶ Κικέρωνος, ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι τῶν κατ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ἑτέροις ἄλλα πλεῖστα. Cf. Suid. et Toup. ad Longin.

fatis testatur librorum, quos composuisse traditur, copia. Nec tantum plurima rhetorici argumenti scripta condiderat, sed etiam historiae operam impenderat, librumque *περὶ δουλικῶν πολέμων* elucubraverat ¹⁶). Idemque, hic etiam Dionysii geminus, *περὶ ἱστορίας* scripsisse perhibetur ¹⁷).

Sed optime hanc similitudinem cognoscas ex cognata utriusque critici indole atque ingenio. Et Caecilius quidem neutiquam is videtur fuisse, qui quasvis diversorum dicendi generum virtutes pariter ponderans omnium scriptorum aequum se idoneumque cenforem exhibuerit: Lybiae tenuitatem admiratus Platonis elatum ingenium nec assequi potuit nec dignari ¹⁸). Simulque praeconceptis opinionibus occaecatus ea se cupiditate duci passus est, ut scriptorum fere non cenforem, sed laudatorem vituperatoremve

16) v. Athen. VI. p. 272. f. ibique Casaub.

17) v. Athen. XI. pag. 466. a. Non equidem ignoro, Schweighaeuserum in ind. ad Athenaeum suspicari hunc librum esse eundem atque eum, quem Suid. et Eudoc. postremo loco nominant. Sed haec est conjectura nullo argumento nisa. E contrario, qui Ciceronem a Caecilio ita lectitatum esse meminerit, ut hic illius cum Demosthene comparationem exhibuerit, is non improbabile censebit, utrumque librum Ciceronis monitu ab eo compositum esse, cum Antonius de orat. II, 15. historiam nusquam separatim instructam rhetorum praeceptis queratur, et in Bruto c. XI. Atticus ea tangat quae rhetores eminentantur in historiis. Qui alia non moraretur hic Quintum Caecilium Epirotam, Attici libertum, et in Dionysio M. Pomponium Dionysium, et ipsum Attici libertum, quem indices Cicer. multis partibus truncatum *ἐδιχοτόμησαν*, odoraretur.

18) Longin. *περὶ ὕψους* XXXII, 8. Ὁ Κεκίλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάρρῃσε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήναςθαι, οὐσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίταις· Φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὐτόν, ἕμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ.

egerit. Atque horum ego criminum, quae quanta in critico sunt nemo non intelligit, nec Dionysium expertem praestiterim. Quem tantum abest, ut cum Moro ¹⁹⁾, dictionum quarundam similitudine inducto, ob poeticum ingenium cum Longino contendendum esse credam, ut toto coelo utrumque distare censeam nec assequar, quomodo qui utrumque legerit librum *περὶ ὕψους*; ad Dionysium auctorem referre potuerit ^{19 b)}. Quam sententiam sexcentis argumentis refellere possem, si dignam, quae respiceretur, haberem. Quod autem cupide Caecilium iudicasse monuimus, idem de Dionysio quoque dici posse, satis hic, opinor, ostendit iis, quae passim de Platone et Thucydide disputavit. In quibus insignis, qua eos reprehendit, confidentia, oblitus ille quod alii critici et praeceptis et exemplis suis sanxerunt, ut ne temere veteres vituperarentur ²⁰⁾, tanto magis offendit, cum multa, quae ab ingenio (*Φύσει*) cuiusvis scriptoris deberet, ab arte et voluntate (*προαιρέσει*) repetere solitus, alibi tanquam de opifice rhetorico de utroque loquatur ²¹⁾. Cum

19) praefat. ad Longin. p. XIV.

19^{b)}. Non negligendum erat Ruhnkenii iudicium in diff. de Longino §. XII. extr.: „Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionysio Halicarnassensi debere credam.” Eidem aliisque assentiens paulo aequius de Longino iudico quam Voss. Epist. mythol. T. I. pag. 186. sq. T. II. p. 61. 177.

20) Schol. ad Sophocl. Aj. v. 814: *εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὀσιον.* cf. Lessing. Dramaturgie, p. 166. opp. omn. T. XXV: Ich bin überzeugt, daß das Auge des Künstlers größtentheils viel scharfsichtiger ist, als das scharfsichtigste seiner Betrachter. Unter zwanzig Einwürfen, die ihm diese machen, wird er sich von neunzehn erinnern, sie während der Arbeit sich selbst gemacht und sie auch schon sich selbst beantwortet zu haben.

21) de Compos. p. 406: *ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βροστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ*

enim sui ingenii modulo illos metiretur, non cogitavit rem provisam non invita sequi verba, nec pusilla quaedam diligentia, sed pectoris et mentis vi ejusmodi viros fieri disertos ac sponte orationem ex animo hoc illove modo affecto colorem ducere insigniaque ingenia regulis satisfacere inscia. Quod autem eo progreditur, ut Thucydidem emendare et quo ille modo scribere debuerit docere sustinet, meminimus, quid olim Alexander M. Parmenioni, ut condiciones a rege Persarum sibi oblatas acciperet suadenti responderit: facerem ita si Parmenio essem ²²).

Haec satis vult de Dionysio critico in univ-
ersum. Jam pauca adjiciam, quibus quomodo de crisi
historica promeruerit appareat. Atque hic tanto ma-
jore laude dignus videbitur, cum primus peculiaribus
libris de hoc argumento egerit, quamquam alii, veluti
Polybius, et fortasse Ephorus ac Theopompus multa,
quae huc pertinerent, egregie monuerant.

Artis cujusvis praecepta cum maximam partem
ab exemplaribus duci soleant, sequitur, ut sicubi in eo-
dem genere exemplaria indolis valde inter se diversae
excellunt, diversa etiam fiant praecepta, prout artis
scriptor hoc illudve opus, ad quod leges suas accom-
modet, potissimum inspicit. Atqui in historicis Grae-
cis cum ea, quam Herodotus inierat, via, a pragma-
tica, quae dicitur, res perscribendi ratione, quam
Theopompus (huic enim haec laus vindicanda est)
commoverat, Polybius excoluerat, toto coelo dista-
ret, Dionysius autem Homerum historicorum maximis
ubique laudibus efferat, consentaneum videtur, ut
criticus ab ejus potissimum opere praecepta, quae ex-

διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονώς ἔτη. Cf. Spalding. ad
Quintil. institt. oratt. VIII, 6, 64. Similiter de Thucy-
dide loquitur Jud. de Thuc. XXIV, 2. Ep. II. ad Amm.
II, 2, 3. Cf. Lucian, Rhett. praec. 14. p. 263. Wolf.
22) Arrhian. Alex. exped. II, 25.

significat, quae ex rerum faustarum contemplatione oriatur. Quasi vero tragica hominum fortuna in scena tantum nos delectet doceatque, in historiae pulpitis non doceat, non delectet ³⁴⁾. Ita qui iudicat, eum ego historiam ex historia tollere dixerim.

Hinc etiam factum est, ut Dionysius tametsi historiam veritatis sacerdotem praedicat ³⁵⁾, tamen hac haudquaquam nimium adstringi voluerit, cumque prima sit historiae lex, ne quid falsi dicere audeat, deinde ne quid veri non audeat ³⁶⁾, huic eatenus videtur obsequendum esse statuisse, ut, si forte, res omnino non factas fingi vetuerit, sed quae facta essent, ea si scriptor vel patriae amore vel gratia ductus aut fileret aut pro rationibus suis aliquantum immutaret non improbaverit ^{36^b)}. Tale quid qui significavit artis scriptor, quid eum fecisse censebimus historicum? Nec injuria, opinor, statueris, ex ejusmodi potissimum fontibus hortulos suos irrigasse ferioris aetatis historiae corruptores quales Lucianus exagitat. Quorum aliquis ἐπὶ τέλει τοῦ Φροϊμίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ

ἱστορίας, ὅτι τοιοῦτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἷας ἐξέδωκαν τὰς γραφάς. Ἐπεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν, εἰκόνας εἶναι τῆς ἐκάστου ψυχῆς τοὺς λόγους. Sed orationis formam, non materiam. Inepta igitur abusus est ab Aristotele mutuata sententia. V. Sylbûrg. De praecepto ipso apposite Wachsmuth. l. l. p. 120. sq. n.: Wunderlich ist der Gedanke des Dionysius von Halicarnassus, der Historiker solle ein angenehmes Sujet wählen. Dionysius gibt eine Klugheitsregel für den Künstler, nicht ein Gesetz für die historische Kunst, die das Angenehme nicht in dem Stoffe sucht, sondern es ihm in der Darstellung geben soll.

34) Cf. Egregium Schilleri locum in disputatione: Ueber das Erhabene, p. 27. T. III. ed. 1801.

35) Jud. de Thuc. VIII, 1. Caeteri loci, quos Schulin. p. 7. laudat veritatem in universum commendant.

36) Cic. de or. II, 15.

36^b) V. Ep. ad Pomp. III, 9. Jud. de Thuc. XIX, 4. sqq.

σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καὶ καταπολεμήσειν καὶ αὐτός, ὡς ἂν δύνηται ³⁷). Nec fortasse erraverit, qui Dionysium, aliquot locis a Luciano notatum credat. Ita cum ille in historia utilitatem simul et delectationem requirat, hic: ὄσσι, ἰνquit, οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον τὰ ληθούς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν κιβδήλω τῇ διαιρέσει χρώμενοι· ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθούς μόνου συνάγεται. — — Ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δῆλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντισί ³⁸). Nimirum cum aliis aliud jucundum fit, intellexit, si delectationem historiae sectandam esse concederetur, venam pravam totum ejus corpus corrupturam esse: qualem in Dionysii Archaeologia deprehendimus Romanorum gratiam, qua ductus auctor non historiam scripsit, sed panegyricum exhibuit. Porro cum Dionysius quod in Antiquitatum principio satis mira ratione secutus est, historico lectorem in exordio etiam benevolum esse reddendum significet ³⁹), Lucianus: ὁπόταν δὲ καί, ἰνquit, φρομαζῆται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἀρξεται, οὐχ ὡσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρσις προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσιν ⁴⁰). Egregie enim perspexit, removendam esse ex historia historici personam, nedum ut scriptor de suis ipse laudibus agat: quae si munere suo, qua par est, ratione, functus fuerit, sponte accrescent. Sed redeam, unde degressus sum.

Vidimus adhuc quomodo, cum ex scriptoris animo ira studiumque et similes affectus ita absterfi esse debeant, ut ex ejus mente, quasi puro splendidoque

37) l. l. p. 175.

38) ib. p. 169. cf. p. 166. sqq. 170. 202.

39) Ep. ad Pomp. III, 5. cf. Jud. de Thuc. XIX, 3.

40) l. l. p. 211. sq.

rint, libris contemptim loquitur ¹³⁾, assensum sustinere audeo, quamquam, perlitis illorum libris, certis rationibus dubitationes meae falcire non possum. Sed esse tamen, quae ut ita sentiam me commoverint, mox, opinor, patebit.

Si verum est, quod in proverbio dici solet, aequali aequalem delectari (studiorum enim similitudo si non copulavit amicitiam, at ex copulata gigni solet) non fieri potest, quin ad Dionysium aestimandum non nihil conferat cognitum ejus viri ingenium, quo illum familiariter usum esse constat ¹⁴⁾. Quis non vide celeberrimum aetatis suae rhetorem me dicere Caecilius Calactinum ¹⁵⁾? quem cum non ex ipsius libris (interciderunt enim ad unum omnes) judicare possumus, ex aliorum scriptis, in quibus passim ejus mentio fit, quae huc pertinent colligenda sunt.

Quemadmodum Dionysius, ita Caecilius quoque eximia doctrinae et eruditionis videtur fuisse; quam

13) v. De Compos. p. 14. Schaefer. Jud. de Dinccho p. 630. 10. ubi τοὺς ἐκ Περγᾶμου γραμματικούς ἐστὲ τοὺς περὶ Κράτῆτα, ut non de Aristarcho cogitare debuerit Dylburg., monet Wolf. prolegg. ad Homer. p. CCLXV n. 64.

14) v. Ep. ad Pomp. III, 20. Quint. III, 1, 16.

15) Eudoc. p. 268: Καικίλιος Καλαντιανός, (Καλαντίς διπλις Σικελίας) ῥήτωρ σοφιστεύσας ἐν Ῥώμῃ ἐπὶ τοῦ σεβαστοῦ Καίσαρος καὶ ἕως Ἀδριανοῦ, πρότερον καλούμενος Ἀκρίγ γαφος, τὴν δὲ δόξαν Ἰουδαῖος ἔγραψε βιβλία πολλά· ἢ Φρυγῶν β', ἀποδείξεις τοῦ εἰρησθαι πᾶσαν λέξιν καλλισύνης· ἔστι δὲ κατὰ στοιχείον· σύγκρισιν Δημοσθένος· Κικέρωνος· τίνι διαφέρει ὁ Ἀττικὸς ζῆλος τοῦ Ἀσιανοῦ· τοῦ Ἀσιανοῦ· περὶ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δέκα ῥητόρων· de in Pseudo-Plutarchi idem argumentum tractabo, ut a Scholiastis oratorum saepe laudatur. enim hic Caecilii liber propemodum πινάκων aucto obtinuisse.) σύγκρισιν Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου· ἢ Δημοσθένους, ποῖοι αὐτοῦ γνήσιοι λόγοι καὶ ποῖοι νόθοι τῶν κατ' ἱστορίαν ἢ παρ' ἱστορίαν εἰρημένων τοῖς ῥήτο· ἄλλα πλείστα. Cf. Suid. et Toup. ad Longin. I

fatis testatur librorum, quos composuisse traditur, copia. Nec tantum plurima rhetorici argumenti scripta condiderat, sed etiam historiae operam impenderat, librumque *περὶ δουλικῶν πολέμων* elucubraverat ¹⁶). Idemque, hic etiam Dionysii geminus, *περὶ ἱστορίας* scripsisse perhibetur ¹⁷).

Sed optime hanc similitudinem cognoscas ex cognata utriusque critici indole atque ingenio. Et Caecilius quidem neutiquam is videtur fuisse, qui quasvis diversorum dicendi generum virtutes pariter ponderans omnium scriptorum aequum se idoneumque censorem exhibuerit: Lybiae tenuitatem admiratus Platonis elatum ingenium nec assequi potuit nec dignari ¹⁸). Simulque praeconceptis opinionibus occaecatus ea se cupiditate duci passus est, ut scriptorum fere non censorem, sed laudatorem vituperatoremve

16) v. Athen. VI. p. 272. f. ibique Casaub.

17) v. Athen. XI. pag. 466. a. Non equidem ignoro, Schweighaeuserum in ind. ad Athenaeum suspicari hunc librum esse eundem atque eum, quem Suid. et Eudoc. postremo loco nominant. Sed haec est conjectura nullo argumento nisa. E contrario, qui Ciceronem a Caecilio ita lectitatum esse meminerit, ut hic illius cum Demosthene comparationem exhibuerit, is non improbabile censebit, utrumque librum Ciceronis monitu ab eo compositum esse, cum Antonius de orat. II, 15. historiam nusquam separatim instructam rhetorum praeceptis queratur, et in Bruto c. XI. Atticus ea tangat quae rhetores eminentiantur in historiis. Qui alia non moraretur hic Quintum Caecilium Epirotam, Attici libertum, et in Dionysio M. Pomponium Dionysium, et ipsum Attici libertum, quem indices Cicer. multis partibus truncatum ἐδιχοτόμησαν, odoraretur.

18) Longin. *περὶ ὕψους* XXXII, 8. Ὁ Κεκέλιος ἐν τοῖς ὑπὲρ Λυσίου συγγράμμασιν ἀπεθάρρῃσε τῷ παντὶ Λυσίαν ἀμείνω Πλάτωνος ἀποφήνασθαι, δυσὶ πάθεσι χρησάμενος ἀκρίταις· Φιλῶν γὰρ τὸν Λυσίαν, ὡς οὐδ' αὐτὸς αὐτόν, ἕμως μᾶλλον μισεῖ τῷ παντὶ Πλάτωνα ἢ Λυσίαν φιλεῖ.

egerit. Atque horum ego criminum, quae quanta in critico sint nemo non intelligit, nec Dionysium expertem praestiterim. Quem tantum abest, ut cum Moro ¹⁹⁾, dictionum quarundam similitudine inducto, ob poëticum ingenium cum Longino contendendum esse credam, ut toto coelo utrumque distare censeam nec assequar, quomodo qui utrumque legerit librum *περὶ ὑψους* ad Dionysium auctorem referre potuerit ^{19 b)}. Quam sententiam sexcentis argumentis refellere possem, si dignam, quae respiceretur, haberem. Quod autem cupide Caecilium iudicasse monuimus, idem de Dionysio quoque dici posse, satis hic, opinor, ostendit iis, quae passim de Platone et Thucydide disputavit. In quibus insignis, qua eos reprehendit, confidentia, oblitus ille quod alii critici et praeceptis et exemplis suis sanxerunt, ut ne temere veteres vituperarentur ²⁰⁾, tanto magis offendit, cum multa, quae ab ingenio (*Φύσει*) cuiusvis scriptoris deberet, ab arte et voluntate (*προαιρέσει*) repetere solitus, alibi tanquam de opifice rhetorico de utroque loquatur ²¹⁾. Cum

19) praefat. ad Longin. p. XIV.

19^{b)}. Non negligendum erat Ruhnkenii iudicium in diff. de Longino §. XII. extr.: „Nec facile adducor, ut eum quicquam Dionysio Halicarnassensi debere credam.“ Eidem aliisque assentiens paulo aequius de Longino iudico quam Voss. Epist. mythol. T. I. pag. 186. sq. T. II. p. 61. 177.

20) Schol. ad Sophocl. Aj. v. 814: *εἰκὴ γὰρ κατηγορεῖν ἀνδρὸς παλαιοῦ οὐχ ὅσιον.* cf. Lessing. Dramaturgie, p. 166. opp. omn. T. XXV: Ich bin überzeugt, daß das Auge des Künstlers größtentheils viel scharfsichtiger ist, als das scharfsichtigste seiner Betrachter. Unter zwanzig Einwürfen, die ihm diese machen, wird er sich von neunzehn erinnern, sie während der Arbeit sich selbst gemacht und sie auch schon sich selbst beantwortet zu haben.

21) de Compos. p. 406: *ὁ Πλάτων τοὺς ἑαυτοῦ διαλόγους κτενίζων καὶ βοστρυχίζων καὶ πάντα τρόπον ἀναπλέκων οὐ*

enim sui ingenii modulo illos metiretur, non cogitavit rem provisam non invita sequi verba, nec pusilla quadam diligentia, sed pectoris et mentis vi ejusmodi viros fieri disertos ac sponte orationem ex animo hoc illove modo affecto colorem ducere insigniaque ingenia regulis satisfacere inscia. Quod autem eo progreditur, ut Thucydidem emendare et quo ille modo scribere debuerit docere sustinet, meminerimus, quid olim Alexander M. Parmenioni, ut conditiones a rege Persarum sibi oblatas acciperet suadenti responderit: facerem ita si Parmenio essem ²²).

Haec satis sunt de Dionysio critico in univ-
ersum. Jam pauca adjiciam, quibus quomodo de crisi
historica promeruerit appareat. Atque hic tanto ma-
jore laude dignus videbitur, cum primus peculiaribus
libris de hoc argumento egerit, quamquam alii, veluti
Polybius, et fortasse Ephorus ac Theopompus multa,
quae huc pertinerent, egregie monuerant.

Artis cujusvis praecepta cum maximam partem
ab exemplaribus duci soleant, sequitur, ut sicubi in eo-
dem genere exemplaria indolis valde inter se diversae
excellunt, diversa etiam fiant praecepta, prout artis
scriptor hoc illudve opus, ad quod leges suas accom-
modet, potissimum inspicit. Atqui in historicis Grae-
cis cum ea, quam Herodotus inierat, via, a pragma-
tica, quae dicitur, res perscribendi ratione, quam
Theopompus (huic enim haec laus vindicanda est)
commoverat, Polybius excoluerat, toto coelo dista-
ret, Dionysius autem Homerum historicorum maximis
ubique laudibus efferat, consentaneum videtur, ut
criticus ab ejus potissimum opere praecepta, quae ex-

διέλιπεν ὀγδοήκοντα γεγονώς ἔτη. Cf. Spalding. ad
Quintil. institt. oratt. VIII, 6, 64. Similiter de Thucy-
dide loquitur Jud. de Thuc. XXIV, 2. Ep. II. ad Amm.
II, 2, 3. Cf. Lucian, Rhett. praec. 14. p. 263. Wolf.
22) Arrhian. Alex. exped. II, 25.

hibet, duxerit. Atque ita factum esse nonnulli statuerunt, idque imprimis probari posse videatur ex epistola ad Pompejum ²³⁾). At enimvero quantumvis pulcherrimae sint longe lateque peregrinatae Herodoti Musae, non tamen omnino earum forma cultusque historico adamandus et amplectendus videri potest, ipsumque Dionysium summis laudibus eas ornantem non satis praeceptis suis constare facile doceri potest, ut popularis sui studio nimium dedisse videatur ^{23 b)}). Rectius haud dubie contendas, Theopompi ratione eum tamquam norma historici et regula usum esse. Nihil dicam, quod hunc conspicuo amore praedicat, ab aliisque reprehensum studiose defendit ²⁴⁾): majoris momenti est, quod quae in illo praecipue laudat, eadem sibi ipse tribuit ²⁵⁾).

Critici officium duplex est. Ac primum quidem, consummati operis specie animo informata, praecepta ponat oportet: deinde nec ira nec studio motus, sed acri pulchritudinis sensu ductus, praeceptis adhibitis vitia et virtutes dignoscat, quae vere laudem mereantur, quae non mereantur acute discernat, cur mereantur aut non mereantur subtiliter exponat necesse est: quod ut feliciter succedat nec iudicium fluctuet, priori officio satisfactum sit opus est.

Actum agerem, si Dionysii historiae scribendae leges hoc loco collectas proponerem: quod cum antea facere statuissem, nunc eo munere supersedere possum,

23) 3, I. sqq.

23^{b)}) In quo laudando egregie argutatur arte rhet. XI, 94. p. 332. sqq. Sch. cl. Gottl. ad Menex. c. Erf. ad Soph. Oed. R. 1237. interpr. ad l. de Comp. p. 42. sq. et Wyttenb. ad Julian. p. 209.

24) ib. 6, 8. ibique annot.

25) cf. Archaeol. proem. V, 48. p. 955. sq. c. 56. p. 978. c. 75. p. 1027. VII, 66. p. 1470. c. 70. p. 1481. XI, I. p. 2156. sqq.

cum Schulini diligentia quae huc pertinent pleraque excerpta dederit ²⁶⁾. - Sed in universum quaedam de horum praeceptorum indole proposuisse non abs re fuerit. Atque quod illae mancae sunt nec omni ex parte historici officia definiunt, nemo Dionysio vitio vertet, cum non artem historicam exhibere voluerit, sed artis tantum regulas advocarit, quibus in iudicandis scriptoribus uteretur. Sed in iis, quae disputat, plura infunt, quae eum falsissimas de arte historica sententias aluisse declarent, eaque eum non ab aliis se dedoceri passum esse mireris. Sic vix ei condonari potest, quod ita historicum mundanum esse oportere a Polybio non didicerit, ut Thucydidem reprehendat, quod non patriae laudi consuluerit ²⁷⁾, omninoque illud bellum perscripserit, quod nunquam commotum esse oportuerit, sin minus oblivioni traditum a posteris ignorari debuerit ²⁸⁾. Nimirum cum Thucydides ²⁹⁾, Polybius ³⁰⁾, Lucianus ³¹⁾ historiam κτῆμα ἐς αἰεὶ esse debere contendant, Dionysius, se eam αἰγώνισμα et ἐπίδειξιν, qua historicus lectoribus gratificetur et suae laudi prospiciat, esse velle et praeceptis significat et exemplo suo declarat ³²⁾. Hinc primum esse ait ὑπόθεσιν ἐκλέξασθαι καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις ³³⁾ eamque se delectationem intelligere

26) de Dionysii Halic. historico, praecipuo historiae juris Romani fonte dissert. inaug. in Acad. Heidelb. praemio ornata. Heidelb. 1820. 4.

27) Ep. ad Pompej. III, 9. ibique annot. Jud. de Thuc. XIX, 1. sqq. XLI, 7. sq.

28) Ep. ad Pompej. III, 4.

29) I, 22.

30) III, 31. extr.

31) de conscr. hist. p. 163. 205. 216. 218. Bip.

32) v. inpr. Archaeol. prooem.

33) Ep. ad Pomp. IV, 2. Miram hujus praecepti rationem in Archaeol. prooem. p. 3. 10. inculcat, hanc: ne historici δόξαν ἐγκαταλείπωσι τοῖς ἀναλαμβάνουσιν αὐτῶν τὰς

significat, quae ex rerum faustarum contemplatione oriatur. Quasi vero tragica hominum fortuna in scena tantum nos delectet doceatque, in historiae pulpitis non doceat, non delectet 34). Ita qui iudicat, eum ego historiam ex historia tollere dixerim.

Hinc etiam factum est, ut Dionysius tametsi historiam veritatis sacerdotem praedicat 35), tamen hac haudquaquam nimium adstringi voluerit, cumque prima sit historiae lex, ne quid falsi dicere audeat, deinde ne quid veri non audeat 36), huic eatenus videtur obsequendum esse statuisse, ut, si forte, res omnino non factas fingi vetuerit, sed quae facta essent, ea si scriptor vel patriae amore vel gratia ductus aut fileret aut pro rationibus suis aliquantum immutaret non improbaverit 36b). Tale quid qui significavit artis scriptor, quid eum fecisse censebimus historicum? Nec injuria, opinor, statueris, ex ejusmodi potissimum fontibus hortulos suos irrigasse ferioris aetatis historiae corruptores quales Lucianus exagitat. Quorum aliquis ἐπὶ τέλει τοῦ Φροϊμίου ὑπισχνεῖτο διαρρήδην καὶ

ἱστορίας, ὅτι τοιοῦτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἷας ἐξέδωκαν τὰς γραφάς. Ἐπεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν, εἰκόνας εἶναι τῆς ἐκάστου ψυχῆς τοὺς λόγους. Sed orationis formam, non materiam. Inepta igitur abusus est ab Aristotele mutuata sententia. V. Sylbûrg. De praecepto ipso apposite Wachsmuth. l. l. p. 120. sq. n.: Wunderlich ist der Gedanke des Dionysius von Halicarnassus, der Historiker solle ein angenehmes Sujet wählen. Dionysius gibt eine Klugheitsregel für den Künstler, nicht ein Gesetz für die historische Kunst, die das Angenehme nicht in dem Stoffe sucht, sondern es ihm in der Darstellung geben soll.

34) Cf. Egregium Schilleri locum in disputatione: Ueber das Erhabene, p. 27. T. III. ed. 1801.

35) Jud. de Thuc. VIII, 1. Caeteri loci, quos Schulin. p. 7. laudat veritatem in universum commendant.

36) Cic. de or. II, 15.

36b) V. Ep. ad Pomp. III, 9. Jud. de Thuc. XIX, 4. sqq.

σαφῶς, ἐπὶ μείζον μὲν αἶρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτός, ὡς ἂν δύνηται ³⁷). Nec fortasse erraverit; qui Dionysium, aliquot locis a Luciano notatum credat. Ita cum ille in historia utilitatem simul et delectationem requirat, hic: ὅσοι, inquit, οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτήν, ὡς τερπνὸν καὶ εὐφραϊνον τοὺς ἐντυγχάνοντας, ὅρας ὅσον τὰληθοῦς ἡμαρτήμασι; πρῶτον μὲν κιβδηλῶ τῇ διαιρέσει χρώμενοι· ἐν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται. — — Ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχη τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντισί ³⁸). Nimirum cum aliis aliud jucundum fit, intellexit, si delectationem historiae sectandam esse concederetur, venam pravam totum ejus corpus corrupturam esse: qualem in Dionysii Archaeologia deprehendimus Romanorum gratiam, qua ductus auctor non historiam scripsit, sed panegyricum exhibuit. Porro cum Dionysius quod in Antiquitatum principio satis mira ratione secutus est, historico lectorem in exordio etiam benevolum esse reddendum significet ³⁹), Lucianus: ὁπόταν δὲ καί, inquit, φροισμάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνον ἀρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρσις προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσιν ⁴⁰). Egregie enim perspexit, removendam esse ex historia historici personam, nedum ut scriptor de suis ipse laudibus agat: quae si munere suo, qua par est, ratione, functus fuerit, sponte accrescent. Sed redeam, unde degressus sum.

Vidimus adhuc quomodo, cum ex scriptoris animo ira studiumque et similes affectus ita absterfi esse debeant, ut ex ejus mente, quasi puro splendidoque

37) l. l. p. 175.

38) ib. p. 169. cf. p. 166. sqq. 170. 202.

39) Ep. ad Pomp. III, 5. cf. Jud. de Thuc. XIX, 3.

40) l. l. p. 211. sq.

speculo res perceptae clara luce resu-
colore infectae conspiciantur ^{40b}),
non requisiverit, ut, quoniam hoc no-
bis laudandum esse constat, Thucyd-
reprehenderit. Quam perversa ig-
habito ejus crisis evadere debuerit tu-
bus exponere attinet, cum suis quae-
rimus. Non tamen hic praetermitti
quam eum propterea vituperandum
esse potius, quod historici animum
esse voluerit, ut bonis laetaretur,
Nam quod Poppo dicit ⁴²): id parti-
dium declarare, a quo historicum
xime alienum esse, hoc speciosius
Quis enim, quacso, ejus frigoris r-
rem ferat, qui vitiis ac virtutibus,
que hominum fortuna non se commo-
que animi affectionem non aliquatenus
exprimat? Etenim tale partium st-
ita et historici est, quem nihil huma-
putare oportet. Accedit quod scrip-
se affici patitur, non fieri potest,
jure requirit, „ut elocutio et scriptio

40^b) Lucian. l. l. p. 210: Μάλιστα
παρασχέσω τὴν γνώμην ἀθόλω καὶ σ-
κέντρον· καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς με-
αὐτὰ καὶ δεικνύτω αὐτὰ, διάστροφον
ρόσχημον μηδέν. Οὐ γὰρ ὡς περ τοῖς ῥή-
τὰ μὲν λεχθησόμενα ἔστι καὶ εἰρήσεται
δεῖ δὲ τάξαι καὶ εἰπεῖν αὐτὰ. Sic enim
guendum puto pro vulgari: λεχθησόμε-
ται· πέπρακται γὰρ ἤδη; δεῖ δὲ κ. τ. λ.
reor, quod B. G. Weiske de hyper-
lippi Amyntae f. commiff. genitr.
jecit, λεχθησόμενα, ἃ ἔστι κ. τ. λ.

41) Ep. ad Pomp. III, 15.

42) prolegg. ad Thuc. p. 12.

quas narret, cogitatione plane impletum significet, et omnis color ejus earundem rerum naturam referat" 43).

Quae Dionysius praeterea in historico requirit, ut subacti judicio instructus multoque philosophorum et oratorum (politicorum) imperatorumque usu atque consuetudine sit eruditus, haec similiaque quibus qui feliciter in hoc genere versaturus esset praeditum praeparatumque esse voluit, cum bene disputaverit, non est, cur percenseamus 44).

De inventione historica locum noster vix tetigit; nisi quod Thucydidem ac Theopompum collaudat, quorum alter magno studio quibus non ipse interesse potuerit, ea ab iis qui optime quaeque cognoscent, sibi referenda curaverit 45); alter nec studio nec sumptibus pepercerit, ut quae vellet rescisceret: unde factum sit, ut quae ad res gestas illustrandas pertinerent, locorum naturam, urbium populorumque origines, mores, instituta, leges, rerum publicarum formas, regum ingenia vitasque explicaverit, et abditas quoque rerum causas scrutatus ex animorum ratione repetiverit 46). Haec quamquam egregie disputaverit, multa tamen quae ad res investigandas pertinent omissa vides, idque inde explicandum cen-

43) ib. p. 264. cf. Lucian. l. l. p. 306.

44) v. Ep. ad Pomp. VI, 2. sqq. cf. quibus dotibus Lucianus futurum historicum praeditum velit l. l. p. 197. sqq.

45) Jud. de Thuc. VI, 1.

46) Ep. ad Pomp. VI, 3. sqq. cf. n. 25. Etiam Lucianus hunc locum paucis tantum perstringit pag. 208: Τα δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις περὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα καὶ ἐφορῶντα· εἰ δὲ μὴ τῆς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμένοις προσέχοντα καὶ οὐς εἰκάσειεν ἂν τις ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. Κάνταῦθα ἤδη καὶ στοχαστικός τις καὶ συντεθικός τοῦ πιθανωτέρου ἔστω.

feas, quod, quae Creuzeri est opinio.⁴⁷⁾ critica haec ratio, quatenus sit studium subsidiis historicis nixum et clare cogitatis legibus adstrictum, unice vindicanda sit recentioribus. Sed ut hanc sententiam non omnino veram esse arbitror (quis enim, ut nihil dicam, huius artis inventorem Thucydidem ⁴⁷^{b)}), Polybium ejusmodi leges secutum neget? quis denique criticae aetatis, Ptolemaeorum dico, studia non ad historiam redundasse animum inducat?) ita hoc loco ea uti nolum, cum aliam probabilioremque causam asserre posse videar. Etenim Dionysius non omnino egit de arte historica sed insignia quorundam historicorum opera censuit et sicuti qui picturarum vitia virtutesque exponet, non antea de coloribus eorumque praeparatione agendum sibi putabit: ita ille quoque qua ratione res antequam perscriberentur pertractari deberent, non pluribus sibi persequendum duxit.

Jam accedimus ad ipsam historici operis conformationem compositionemque. Cui cum finis, quem proposueris moderetur necesse sit, videndum est, qualem hunc statuerit Dionysius. Qui tametsi in libris historiographicis non diserte de eo loquitur, nisi quod mox delectationem, mox utilitatem ex cognitione rerum percipi significat ⁴⁸⁾, alibi tamen docendi finem, cui viros magnos laudandi, posterosque ad eos imitandos aemulandosque instigandi negotium sit, primum sibi videri declarat, ideoque historiam *Φιλοσοφίαν*

47) pronunciata in libro de arte hist. p. 259: et probata Wachsmuthio: Entwurf einer Theorie der Gesch. p. 108.

47^{b)} Heeren Ideen, III, 1. p. 470. sq.

48) Fallitur enim qui Dionysium utilitatem plane praeteriisse dicit, Poppo l. l. p. 10. V. Ep. ad Pomp. VI, 4. Jud. de Thuc. VI, 4.

κ παραδειγμάτων dicit⁴⁹). Quae sententia cum speciosa
t, vix dici potest, quantum detrimenti, diu domi-

49) de arte rhet. XI, 2. cf. Antiqq. V. c. 75. pag. 1027:
ταῦτα ἡγούμενος εἶναι χρησιμώτατα τοῖς ἀναγνωσομένοις, ἃ
πολλὴν εὐπορίαν παρέξει καλῶν καὶ συμφερόντων παραδειγμά-
των νομοθέταις τε καὶ δημαγωγοῖς (sic enim pro παιδαγωγοῖς
e Vat. scrib.) καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν τοῖς πολιτεύεσθαι τε
καὶ τὰ κοινὰ πράττειν βουλομένοις. ib. XI, I. pag. 2158. sq.
Τοῖς δὲ πολιτικοῖς ἀνδράσι, ἐν οἷς ἔγωγε καὶ τιθεμαι τοὺς
Φιλοσόφους, ὅσοι μὴ λόγων, ἀλλ' ἔργων καλῶν ἀσκησιν
ἡγοῦνται τὴν Φιλοσοφίαν, τὸ μὲν ἠδεσθαι τῇ παντέλει θεω-
ρία τῶν παρακολουθούντων τοῖς πράγμασι κοινὸν ὡσπερ καὶ
τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ἡγοῦμαι· χωρὶς δὲ τῆς ἡδονῆς περιγίνε-
ται τὸ περὶ τοὺς ἀναγκαίους καιροὺς μεγάλα τὰς πόλεις ἐκ
τῆς τοιαύτης ἐμπειρίας ὠφελεῖν, καὶ ἄγειν αὐτὰς ἔκουσας ἐπὶ
τὰ συμφέροντα διὰ τοῦ λόγου· ῥᾶστα γὰρ οἱ ἄνθρωποι τὰ τε
ὠφελοῦντα καὶ βλάπτοντα καταμανθάνουσιν ὅταν ἐπὶ παρα-
δειγμάτων ταῦτα πολλῶν ὀρῶσι, καὶ τοῖς ἐπὶ ταῦτα παρα-
καλοῦσιν αὐτοὺς Φρόνησιν μαρτυροῦσι καὶ πολλὴν σοφίαν.
Adde prooem. p. 18. sqq. (Ἐκ τῆς) ἱστορίας ἀκριβῶς γρα-
φείσης συμβήσεται τὰ κράτιστα καὶ δικαιοτάτα τῶν ἔργων
τοῖς μὲν ἐκπεπληρωκόσιν τὴν ἑαυτῶν μοῖραν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς
δόξης αἰωνίου τυχεῖν καὶ πρὸς τῶν ἐπιγιγνομένων ἐπαι-
νεῖσθαι· ἃ ποιεῖ θνητὴν φύσιν ὁμοιοῦσθαι τῇ θεῷ καὶ μὴ
συναποθνήσκειν αὐτοῖς τὰ ἔργα τοῖς σώμασι· τοῖς δὲ ἀπ' ἐκεί-
νων τῶν ἰσοθέων ἀνδρῶν νῦν τε οὔσι καὶ ὑστερον ἔσομένοις,
μὴ τὸν ἡδίστον καὶ ῥᾶστον αἰρεῖσθαι τῶν βίων, ἀλλὰ τὸν
εὐγενέστατον καὶ φιλοτιμώτατον, ἐνδυμουμένοις, ὅτι τοὺς
εἰληφότας καλὰς τὰς πρώτας ἐκ τοῦ γένους ἀφορμὰς μέγα
ἐφ' ἑαυτοῖς προσέχει Φρονεῖν καὶ μηδὲν ἀνάξιον ἐπιτηδεύειν
τῶν προγόνων· ἐμοὶ δὲ, ὅς οὐχὶ κολακείας χάριν ἐπὶ ταύτην
ἀπέκλινα τὴν πραγματείαν, ἀλλὰ τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ δι-
καίου προνοούμενος, ὧν δεῖ στοχάζεσθαι πᾶσαν ἱστορίαν,
πρῶτον μὲν ἐπιδείξασθαι τὴν ἑμαυτοῦ διάνοιαν, ὅτι χρηστὴ
πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους ἐστὶ τοὺς ἀγαθοὺς καὶ φιλοθεώρους
τῶν καλῶν ἔργων καὶ μεγάλων· ἔπειτα χαριστηρίους ἀμοιβὰς
ἃς ἐμοὶ δύνάμις ἦν, ἀποδοῦναι τῇ πόλει παιδείας τε μεμνημένω
καὶ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὅσων ἀπέλαυσα διατρίβων ἐν αὐτῇ.
Hoc quoque loco idem, quod in Ep. ad Pomp. VI, 8.
historicum iudicis munere fungi significat. Egregie in
eandem sententiam Schillerus: die Weltgeschichte ist

nata, historiae intulerit, ipseque Dionysius quae vel criticus vel historicus peccavit, eorum illi non pauca refert accepta. Sic enim qui sentiunt, cum Roussavio faciunt necesse est, qui: la critique d'érudition, inquit, absorbe tout, comme s'il importoit beaucoup qu'un fait fut vrai pourvu qu'on en pût tirer une instruction utile. Les hommes sensés doivent regarder l'histoire comme un tissu des fables, dont la morale est très appropriée au coeur humain ⁵⁰). Quod quidem iudicium ut cum isto docendi fine exprime conspirat, ita historiam omni dignitate gravitateque exuit, immo tollit. Ita sentientibus hanc poenam irrogaverim, ut non nisi Valerios Maximos legant, Thucydides et Müllereros ne tangant. Cur enim quae sola requirunt, moralia, operose justis et integris ex historiis hauriant? Nempe bonorum exempla morum requirunt; at malorum in illis multo plura offendunt. Providentiae divinae cuncta sapienter moderantis vestigia cernere cupiunt; at in plerisque casus dominari videbitur: hic perversa succedunt, illic recta prosternuntur; boni occumbunt, superant mali ^{50b}). Recte igitur Ludov. Vives monuerit: bella et praelia non accurate persequenda, quae tantum instruant animos ad nocendum et vias ostendant, quis invicem possimus laedere ⁵¹). Et vero etiam alia permulta eodem jure ex historia tollenda fuerint. Inprimis autem prava

das Weltgericht (die Braut von Messina, in sine). Sed in hac re haud nimium esse debere scriptorem bene docet Lucianus l. p. 56. laudato cl. de Conscr. hist. p. 166. ne, quod Plutarch. Arat. 38. in Phylarcho reprehendit, καθάπερ ἐν δίκῃ τῇ ἱστορίᾳ τῷ μὲν ἀντιδικῶν διατελεῖ, τῷ δὲ συναγορεύων. — Ad caetera cf. p. 26. sq. laudata.

50) Ej. opp. T. VIII. pag. 242. not. ed. Amstel. Probabiliora disputat T. IX. p. 142. sq.

50b) Cf. Schiller. l. l.

51) de tradend. discipl. Opp. T. I. pag. 5071. cujus loci notitiam Wachsmuthio debeo l. l. p. 131.

vitiorum exempla, nisi punita conspiciantur, sed felici successu gaudeant, oblivioni sint tradenda, ut non immerito Atheniensium Meliorumque colloquium à Dionysio sit reprehensum ⁵²).

At, inquit, multa alia ex historia disci possunt, inprimis prudentia civilis. Vide modo quam lepide Poppo nonnullos Thucydidis locos ad nostra tempora converterit ⁵³). Audio. Sed ne dicam quam anceps sit hic gladius, quam pauca fuerint, quibus tota rerum facie conversa, hodieque viris rerum publicarum gubernacula tenentibus eam historia utilitatem praestare valeat, quam non aliunde, faciliori plerumque negotio, percipere queant. Certe haec utilitas non sufficiet, cui historiam ut suae dignitatis disciplinam superstruamus. Recte igitur fecisse videantur, qui nullum externum historiae consilium quaeri oportere opinati ipsam rerum cognitionem ejus finem esse contendunt ⁵⁴).

At enimvero cum ea studiorum nostrorum ratio sit, ut communi quodam societatis vinculo contineantur, eidem orbi inclusae quasi radii ad unum idemque centrum tendant, facile patet etiam historiae suas hic esse partes. Est autem omnium humanitatis studiorum, me iudice, illud consilium, ut cunctis, quas natura nobis impertita est, facultatibus pariter et cum concentu quodam excultis, humanum genus, sapientia, virtute voluptateque ^{54^b}) pro natura sua quam felicissimum evadat. Hujus vero consilii interpretis est historia. Nam cum anthropologia et psychologia quibus vel corporis vel animi facultatibus qua ratione instructi simus doceat, historiae munus est ostendere,

52) Jud. de Thuc. XXXIX, 1. LXI, 7.

53) Poppo l. l. p. 79. sq.

54) cf. Wachsmuth. l. l. p. 129. sqq.

54^b) Non Epicureum me dicere sponte patet. Refero enim haec tria ad trium animi facultatum perfectionem.

quales hae vires diversissimis locis, temporibus, conditionibus se exseruerint, ut genus humanum quodnam iter emensum sit edoctum quo tendat intelligat⁵⁵). Vagaretur enim, si historia careret similisque esset homini, qui e Lethae undis praeteritae, quam degisset, vitae rationis oblivionem bibisset. Ita praecellens illud nosce te ipsum non tantum ad singulum quemque pertinet, sed ad universum genus humanum. Ex iis, quae modo disputavimus, simul apparet, non recte historiam adstringi civitatis notioni, nisi quis civitates, non quales vulgo sunt, sed quales esse debeant intelligit. Quodsi autem fingere volunt, tum profecto, quandam, ut ita dicam, dei civitatem informare possunt, quae cum humanitate congruat. Sed redeundum est ad Dionysium.

Is igitur cum praeter delectationem docendi finem historiae proposuisset, intellexit, non sola bella, sed Theopompi Polybiique exemplo alia quoque ei recipienda esse, eaque quatenam esse debeant, optime explicat in Archaeologiae prooemio: ubi postquam utilissimum gravissimumque se argumentum elegisse ostendit, hoc modo pergit: Ἀφηγοῦμαι — τοὺς τε ὀθνεῖους πολέμους τῆς πόλεως ἅπαντας, οὓς ἐν ἐκείνοις τοῦς χρόνοις ἐπολέμησε, καὶ τὰς ἐμφυλίους στάσεις, ὅποσας ἐστασίασαν, ἐξ

55) Sic fere sensisse videntur, qui historiae universalis, cujus partes et quasi rivuli sunt speciales historiae, id esse consilium dixerunt, ut quae sint quomodo facta sint explicet. Ita Schlözer Weltgesch. nach ihren Haupttheilen im Auszug und Zusammenhange p. 71: Weltgeschichte studiren heisst die Hauptveränderungen der Erde und des Menschengeschlechts im Zusammenhange denken, um den heutigen Zustand von beiden aus Gründen zu erkennen. Similiter Kantius: Ideen zu einer allg. Gesch. in weltbürgerlicher Absicht. Schiller: Was heisst und zu welchem Ende studirt man Universalgeschichte? Opp. omn. T. VII. p. 10. sqq. ed. 1819. Gruber. prolus. de disciplinis historiae studium adjuvantibus p. 14.

οἶων αἰτιῶν ἐγένοντο καὶ δι' οἶων τρόπων τε καὶ λόγων κατελύθησαν, πολιτειῶν τε ἰδέας διέξειμι πάσας, ὅσαις ἐχρήσατο βασιλευομένη τε καὶ μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν μονάρχων, καὶ τίς ἦν αὐτῶν ἐκάστης ὁ κόσμος, ἔθνη τε τὰ κράτιστα καὶ νόμους τοὺς ἐπιφανεστάτους διηγοῦμαι καὶ συλλήβδην ὅλον ἐπιδείκνυμι τὸν ἀρχαῖον βίον τῆς πόλεως. Σχῆμα δὲ ἀποδίδωμι τῇ πραγματείᾳ οὗθ' ὅποιον οἱ τοὺς πολέμους ἀναγράψαντες ἀποδεδώκασι ταῖς ἱστορίαις, οὗθ' ὅποιον οἱ τὰς πολιτείας αὐταῖς ἐφ' ἑαυτῶν διηγησάμενοι, οὔτε τοῖς χρονικοῖς παραπλήσιον, ἅς ἐξέδωκαν οἱ τὰς Ἀτθίδας πραγματευόμενοι· μονοειδεῖς γὰρ ἐκεῖναι καὶ ταχὺ προσιστάμεναι τοῖς ἀκούουσιν· ἀλλ' ἐξ ἀπάσης ἰδέας μικτὸν ἐναγωνίου τε καὶ θεωρητικῆς ἴνυ καὶ τοῖς περὶ τοὺς πολιτικούς διατρίβουσι λόγους καὶ τοῖς περὶ τὴν φιλόσοφον ἐσπουδακόσιν θεωρίαν καὶ εἴ τισιν ἀοχλήτου δεήσει διαγωγῆς ἐν ἱστορικοῖς ἀναγνώσμασιν ἀποχρώντως ἔχουσι φαίνηται ⁵⁶). Etiam de vitis excellentium imperatorum agendum esse alibi docet: Παντὸς μάλιστα τοῦτο νομίζω προσήκειν τοῖς γράφουσιν ἱστορίας, μὴ μόνον τὰς πολεμικὰς πράξεις τῶν ἐπισήμων ἡγεμόνων διεξιέναι, μηδ' εἰ πολίτευμα καλὸν καὶ σωτήριον ταῖς πόλεσιν ἀπεδείξαντο ἐξευρόντες, ἀλλὰ καὶ τοὺς βίους αὐτῶν, εἰ μέτριοι καὶ σώφρονες καὶ μένοντες ἐπὶ τοῖς πατρίοις ἔθεσι καὶ ἐπιτηδεύμασι διτέλεσαν ἐπιδείκνυσθαι ⁵⁷). Quibus adjicif non summam modo rerum proponendam esse, sed exponi quoque debere de causis earum et eventis, de locis in quibus gestae essent et id genus pluribus: Τοῖς ἀναγιγνώσκουσι τὰς ἱστορίας οὐχ ἱκανὸν εἰς ὠφέλειαν τὸ τέλος αὐτῶν πραχθέντων ἀκοῦσαι· ἀπαιτεῖ δὲ ἕκαστος καὶ τὰς αἰτίας ἱστορῆσαι τῶν γινομένων καὶ τοὺς τρόπους τῆς πράξεως καὶ τὰς διανοίας τῶν πραξάντων καὶ τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα καὶ μηδενὸς ἀνήκοος γεγέσθαι τῶν πεφυκότων τοῖς πράγμασι παρακολουθεῖν· τοῖς δὲ πολιτικοῖς καὶ πάνυ ἀναγκαῖον ὑπάρχουσιν τὴν τούτων μάθησιν ⁵⁸). Similiter alio

56) T. I. p. 22. sqq.

57) V, 48. p. 255. sq.

58) V, 56. p. 978. ubi pro τρόπους leg. esse τόπους suspicatus sum p. 55.

loco disputat: Ἄλλα καὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐγένοντο, βούλονται παρὰ τῆς ἱστορίας μαθεῖν καὶ τὰς αἰτίας ἀκούσαι, δι' ἃς τὰ θαυμαστά καὶ παράδοξα ἔργα ἐπετέλεσαν, καὶ τίνες ἦσαν οἱ τῶν στρατοπέδων ἡγέμονες τῶν τε βρβρικών καὶ τῶν Ἑλληνικῶν ἱστορησάμενοι καὶ μηδενός, ὡς εἶπεῖν, ἀνήκοοι γενέσθαι τῶν συντελεσθέντων περὶ τοὺς ἀγῶνας. Ἦδεται γὰρ ἡ διάνοια παντός ἀνθρώπου χειραγωγουμένη διὰ τῶν λόγων ἐπὶ τὰ ἔργα καὶ μὴ μόνον ἀκούουσα τῶν λεγομένων, ἀλλὰ καὶ τὰ πραττόμενα ὀρῶσα⁵⁹). *Causas autem rerum vel propterea exponendas esse, ut narrata fidem habeant, significat: Ποθεῖ γὰρ ἕκαστος ἐπὶ τοῖς παραδόξοις ἀκούσμασι τὴν αἰτίαν μαθεῖν καὶ τὸ πιστὸν ἐν ταύτῃ τίθεται μόνῃ⁶⁰). Internis autem hisce argumentis adijcienda esse testimonia ait: οὐχ ἡγούμενος ἀποχρῆν τοῖς ἀναγράφουσι τὰς ἀρχαίας καὶ τοπικὰς ἱστορίας, ὡς παρὰ τῶν ἐπιχωρίων αὐτὰς παρέλαβον, ἀξιοπίστως διελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μαρτυριῶν οἴομενος αὐτοῖς δεῖν πολλῶν τε καὶ δυσαντιλέκτων, εἰ μέλλουσι πιστοὶ φανήσεσθαι⁶¹).*

Ex his, quae de rerum varietate, qua historias distinctas esse vult, disputat, abunde patet, cur ei minus probata sit Thucydidis historia, qui πόλεμον ἕνα καὶ τινὰς ἀπνευστὶ διεξέρχεται μάχας ἐπὶ μάχαις καὶ παρασκευὰς ἐπὶ παρασκευαῖς καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις συντιθεῖς⁶²). Nec immerito hoc nomine Herodoti varietatem praefert. Ac videatur Thucydides non quidem, quod Dionysius vult, digressiones plures facere potuisse: nam earum quoque quas exhibet nonnullae arcessitae sunt et a proposito alienae: sed aliis de rebus per illa, quae descripsit, tempora factis exponere debuisse.

59) XI, 1. p. 2157. Hinc etiam τὰς καλούμενας ἐκφράσεις (Schilderungen), πολλαχοῦ (τόν) χειμῶνα γράφειν καὶ λοιμούς καὶ λιμούς καὶ παρατάξεις καὶ ἀριστείας, in historias probat Rhet. X, 17. Quibus in lenociniis ne quis nimius sit bene monet Lucian. l. 1. p. 214. sq. et p. 209.

60) VII, 66. p. 1470.

61) VII, 70. p. 1481.

62) Ep. ad Pomp. III, 12.

Quis non de interno Graecorum statu, de rebus foren-
 sibus, de moribus, de litteris et artibus, pleraque ab
 eo vel omnino non tacta quærat, vel accuratius
 exposita habere cupiat? Sed hanc reprehensionem,
 utut speciosa sit, omnino concidere intelliget, qui
 cogitarit, scriptorem non res Graecas illorum tempo-
 rum perscribere, sed ipsius belli Peloponnesiaci histo-
 riam exhibere voluisse. Quamquam cum sic quoque
 multa de iis, quae dixi, exponere potuisset, dicen-
 dum est, ejus ingenium vel elatius fuisse, quam ut
 rebus minutis, quales multas ex Aristophane ejusque
 interpretibus atque oratoribus cognoscimus, operam
 impenderet, vel ita belli summam contuitum esse, ut
 quae minus ad ejus rationem explicandam et illustran-
 dam facerent, ea quae respiceret non satis digna ha-
 buerit. Ita factum est, ut cum ejus aetatis esset, qua
 res pacis omnino minus, quam par erat, historicorum
 animos adverterent, hunc defectum nec ipse exple-
 verit. Alioquin enim, occasione invitante, dicere
 poterat de Gorgia ⁶³⁾ et Diagora ⁶⁴⁾ aliisque philoso-
 phis, quos, cum plures eorum audivisse feratur, haud
 ignotos ei fuisse necesse est. Atque saeculi corruptos
 mores eum modo ἀρχῇ τῇ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν
 tribuisse ⁶⁵⁾, nec a sophistis repetiisse ex parte ⁶⁶⁾, in-
 de derivandum videtur, quod ipse, Anaxagorae disci-
 pulus, ita eorum placita amplexus erat, ut ἄθεος cre-

63) III, 86. cl. Heindorf. ad Plat. Hipp. M. p. 125. et
 Ruhnken. de Antiph. orat. Att. in Reiskii oratt. Gr.
 T. VII. pag. 798. Schneider. ad Xenoph. Symp. II,
 26. Matthaei ad Dionys. Jud. de Lys. pag. 458. sq.
 Excerpt. e Scholl. ad Hermog. in Reisk. oratt. Gr. VIII.
 p. 197. sq.

64) V, 116. cl. Suid. s. v. Lys. c. Andoc. p. 214. Schol.
 ad Aristoph. Av. 1072. et Nub. 827. ac Wesseling.
 ad Diodor. XIII, 6.

65) III, 82.

66) V. ad Jud. de Thuc. p. 176. sq. annot.

ditus, superstitionis radices ex animo suo evulserit⁶⁷⁾; nec omnes nimium lucis splendorem, quem sibi innoxium fuisse sentiret, ferre posse perspexerit. Illa autem, quam diximus, unitatis notione (qualis Herodoto observata magis, quam observata est) quod Dionysius Thucydidem fuisse ductum non unimadvertit, id aliquatenus eo excusaveris, quod non absolutum scriptoris opus viderit ideoque minus totius historiae rationem animo complecti potuerit⁶⁸⁾. At vero ipse hanc excusationem respuit, cum alibi dicat, Thucydidem οὐτ' ἐφ' ἐνὸς βουληθῆναι τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἑλλάνικον ἐποίησαν, οὔτε τὰς ἐξ ἀπάσης χώρας Ἑλλησιν ἢ Βαρβάροις ἐπιτελεσθεῖσας πράξεις εἰς μίαν ἱστορίαν συναγαγεῖν μιμησάμενος Ἡρόδοτον, τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς καὶ πολλὰ οὐ δυνατομένης τοὺς ἀναγινώσκοντας ὠφελεῖσαι, τῆς δὲ ὑστεραίας ὡς μείζονος ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων, ἓνα δὲ προχειρισάμενος πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι⁶⁹⁾. Tanto magis igitur mireris, quod Thucydidem quia de pugna ad Eurymedontem non tam copiose quam de primis Atheniensium Spartanorumque proeliis navalibus exposuerit⁷⁰⁾, de Euboea capta subjectaque brevius quam de similibus rebus dixerit⁷¹⁾ omninoque quae Athenienses post Persica bella gessissent egregie, non persecutus sit, reprehensione notandum existimaverit⁷¹⁾. Hoc queratur licet historiarum studiosus, non artis historicae scriptor. Sed hic quoque patriae amor, cui scriptorem litare oportere censuit, eum induxit; id quod etiam ex eo patet, quod quae Thucydides de rebus vetustioribus in prooemio

67) V. Marcell. §. 22.

68) V. Ep. ad Pomp. III, 10. Jud. de Thuc. XII, 1. 2.
et cf. Commentatt. p. 247. sqq.

69) Jud. de Thuc. VI, 1.

70) ib. XIII, 2.

71) ib. XV, 3.

disputaverit, ea praetereunda fuisse pronunciat, scilicet quod Graeciae gloriam detrectent nec ad propositum pertineant ⁷²). Quam posteriorem rationem ita veram esse judico, ut ipsum auctorem haec minus copiose pertractaturum fuisse existimem, nisi inveteratos quosdam errores extirpare voluisset ⁷³): quod quidem consilium satis inde manifestum est, quod ibi quae tradit non narrando exponit, sed disputando evincit.

Quemadmodum in his Dionysium propterea, quod Thucydidis historiam unum quasi corpus esse non satis perspexerit respexeritve, Thucydidi tractationis inaequalitatem immerito exprobrasse vidimus, ita se idem scriptori crimen injuria impegisse iccirco, quod res ipsas non bene judicaverit earumque gravitatem non recte aestimaverit, abunde ostendit, ubi quaerit, cur auctor de rebus circa Pylum gestis multis egerit ⁷⁴): Niciae expeditionem paucis absolverit ⁷⁵); cur Scio-naeorum et Aeginetarum calamitates cursim tantum perstrinxerit ⁷⁶): Plataeensium, Mitylenaeorum Meliorumque clades copiose narraverit ⁷⁶); cur orationem Laconicae legationis, Spartanis in Sphacteria insula interclusis pacis petendae causa Athenas missae, proposuerit: quae Atheniensium legati eodem consilio aliquot annis ante Spartam profecti peroraverint non memoraverit ⁷⁷); cur Cleonis et Diodoti conciones, quas de Mitylenaeis puniendis habuerint, litteris consignaverit: quae de eodem argumento praegresso die habitae essent, silentio praetermiserit ⁷⁸); cur denique orationem funebrem eo, quo posuit, loco exhi-

72) Ep. ad Pomp. III, 9. ubi v. annot.

73) Jud. de Thuc. XIX, 1. sqq.

74) ib. XIII, 4. 5.

75) ib. XIV, 1. 2.

76) ib. XV, 2. sqq.

77) ib. XIV, 3. sqq.

78) ib. XVII, 1. 2.

buerit ⁷⁹⁾? De quibus, cum suis quaeque locis cen-
fuerim, non est, quod hic pluribus differam.

Quod Dionysius, cur Thucydides non aliis pla-
ribusque orationes exhibendi occasionibus usus sit re-
quirit, id, cum ipse, profuturus scilicet oratoribus
futuris, totam historiam, ut Diodori verbis utar, pro-
pemodum *προςθήκην τῆς δημηγορίας* fecerit ⁸⁰⁾, nequa-
quam miraremur, nisi, ubi Thucydidem censet, omni-
no orationibus huic abstinendum fuisse significaret,
Cratippi sententiam amplexus, qui *οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν
αὐτὰς ἐμποδῶν γεγενῆσθαι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι*
dixerit ⁸¹⁾. Quae quidem verba fatis opinor testantur,
Cratippo five potius Dionysio ⁸²⁾ „non tantum mo-
dum, quo scriptae sint et nimium studium in iis posi-
tum displicuisse”, sed ipsas eum omnino tollendum
existimasse. Quod iudicium non potest, quin admi-
ratione percellat eum, qui veterum rerumpublicarum
conditionem reputaverit. In his enim fori libertatis-
que regina praesidebat eloquentia: eloquentia de vita
dignitateque singulorum civium decernebat; eloquen-
tia leges dabat abrogabatque; eloquentia foedera fecit,
bella movit motisque moderabatur; iudices sententias
ferebant prout hic illeve superarat orator; oratores
quae populo persuasissent, rata habebat concio. At-
qui cum veteres rerum scriptores, quos haud paulo
evidentius quam nos eloquentiae vim gravitatemque
perspexisse par est, historiam veritatis imaginem et
factorum quasi tabulam esse debere sentirent, mirum-
ne est, eos etiam quae quomodo in foro agerentur
exemplis propositis sibi illustranda duxisse? Quorum
exemplorum cum ingens copia adesset, quaeritur

79) ib. XVIII, 1. sqq.

80) Diodor. XX, 1.

81) Jud. de Thuc. XVI, 2.

82) Commentatt. p. 256. sqq.

quaenam potissimum fuerint eligenda. Id vero ex ipsius historiae natura judicare oportet. Cujus cum officium sit res gestas cum causis et rationibus suis referre atque exponere, quae orationes illud maxime adjuvent, eas aptissimas, eas vere historicas dixeris. Tales imprimis sunt, quae vel potentium virorum mores et indolem ac studia aperiant ⁸³); vel integrarum civitatum ingenia rationesque, quibus in rebus gerendis se duci passae sint, declarent ⁸⁴); vel denique quibus quique causis argumentisque moti, quibus opibus adjuti, in quo statu versati egerint, ostendant ⁸⁵). Quibus omnibus una saepe eademque oratione satisfieri posse vix opus est monere. Merae autem declamationes, quas scriptor, occasione oblata exhibet, ut, sua dicendi vi ostentata, exemplaria praebeat oratoribus futuris, damnandae sunt in justa historia. Evitandum est igitur demonstrativum genus (ἐπίδεικτικόν, πανηγυρικόν, ἐγκωμιαστικόν): nam Thucydidis orationem funebrem satis exhortandi consilio excusari alibi monui ⁸⁶): evitandum item iudiciale (δικανικόν): Plataensium enim Thebanorumque

83) veluti Periclis oratio apud Thuc. II, 60 — 64. de qua v. Jud. de Thuc. XLIII. sqq. c. annott. Ejusdem generis sunt ex parte conciones Cleonis et Diodoti III, 37 — 40. 42 — 48. Niciae et Alcibiadis VI, 9 — 14. 20 — 23. Hermocratis et Athenagorae VI, 33. 34. 36 — 40., qui non singuli cives, sed suae quisque factionis principes habendi sunt.

84) Huc pertinet colloquium Meliorum et Atheniensium Thuc. V, 85 — III. de quo v. p. 176. sq. dicta. Cf. orationem Corinthiorum et Atheniensium legatorum I, 68 — 71. 73 — 78.

85) Cf. orationes Corcyraeorum et Corinthiorum I, 32 — 36. 37 — 43. Archidami et Periclis I, 80 — 85. 140 — 144. Lacedaemoniorum IV, 17 — 20. Hermocratisque IV, 59 — 64. et Alcibiadis VI, 89 — 92. Huc etiam referenda Niciae epistola VII, 11 — 15.

86) V. p. 186.

ejusdem scriptoris orationes⁸⁷⁾, pulcherrimas quidem illas, laudo potius quam probo. Periclis autem apologia quibus defendi possit rationibus alio loco dictum est⁸⁸⁾. Itaque historicae orationes imprimis continentur genere deliberativo (συμβουλευτικῶ, δημηγορικῶ, ἐκκλησιαστικῶ⁸⁹⁾). Nec improbandae sunt, quae proprie eodem pertinent, hortationes militum. Quis est enim, quin ubi ad aliquod belli discrimen perventum est, lubenter ducem quae speranda, quae timenda sint, eloquentem hisque suorum animos instigantem audiat⁹⁰⁾? Δραματικώταρον certe hoc est, quam si scriptor ipse similia ex sua persona disputat.

Sequitur, ut de dispositione (διαιρέσει) agamus. Cujus quae lex sit bene perspexit Dionysius: τὰ πολλὰ μέρη σύμφωνον ἐν σώμα ποιεῖν⁹¹⁾. Idemque id non fieri

87) III, 43 — 59, 61 — 67.

88) Est enim παραγραφή (v. Ernesti l. l. p. 213.) Periclis merita ostendens, v. ad Jud. de Thuc. XLV, 5. annot.

89) Cf. Ernesti Lex. Technol. Gr. Rhet. p. 326.

90) Unum tantum, sed pulcherrimum Thucydidis locum memorabo VII, 61 — 64. 66 — 68. et cf. Hannibalis orationem apud Liv. XXI, 43. 44. Cf. Lucian l. l. p. 209: ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα (ὀρᾶτω) καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κάκεινο ἀκούετω. De caeteris orationibus idem p. 215: Ἦν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινὰ δεήσῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν εἰκότα τῷ προσώπῳ καὶ τῷ πράγματι οἰκεῖα λεγέσθω.

91) Ep. ad Pomp. III, 14. Cf. Lucian. l. l. pag. 211: τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδείξαι αὐτά. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μετὰ ταῦτα ὀρᾶν τὰ λεγόμενα καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῆ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπειλήφει τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ et p. 213: Τὸ σαφές ἐπανθείτω τῇ λέξει μεμηχανημένον καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα (leg. ἀναπόλυτα) γὰρ καὶ εὐτελεῖ πάντα ποιήσει καὶ τὸ πρῶτον ἐξερχασάμενος ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ καὶ ἀλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' αἰεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ μὴ γει-

posse intellexit, si quis accurate temporis ordinem sequi vellet. Nam πολλῶν ἅμα πραγμάτων κατὰ πολλοὺς τόπους γινομένων εἰς μικρὰς κατακερματιζομένη τομὰς ἢ διήγησις οὐκ ἀπολαμβάνει τὸ τηλαυγὲς Φῶς ἐκεῖνο καὶ καθαρὸν ⁹²⁾, ταρραττομένης ἐν τῷ διασπᾶσθαι τὰ πράγματα τῆς διανοίας καὶ τὰς ἡμιτελεῖς τῶν ἀκουσθέντων μνήμας οὐ ῥαδίως οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφερούσης ⁹³⁾. Ideoque Herodotum laudat, quī τὰς περιοχὰς τῶν πραγμάτων secutus fit ⁹⁴⁾ (quae distributio cum fere congruat cum ea quae secundum regiones res gestas digerit non mirandum est, utramque a Diopyrio confusam esse ⁹⁵⁾) ostenditque quot incommoda ordo, quem Thucydides, tempora secutus ⁹⁶⁾ optaverit, genuerit ⁹⁷⁾. Quae probabiliter disputata esse quivis intelligit. Nam quod Poppo pronunciat: „vidisse Thucydidem, si secundum regiones in quibus pugnatum sit, res gestas inde a belli initio usque ad finem vel certe usque ad intercapedinem quandam

τιῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. Cf. Woltmann: Kleine hist. Schriften, T. I. p. VI. et pag. 110. Wachsmuth l. l. p. 141. sqq. et p. 80. monui.

92) Jud. de Thuc. IX, 4.

93) ib. §. 6. Cf. Diodor. Sic. XVI, 1: Ἐν πάσαις μὲν ταῖς ἱστορικαῖς πραγματείαις καθήκει τοὺς συγγραφεῖς περιλαμβάνειν ἐν ταῖς βίβλοις ἢ πόλεων ἢ βασιλέων πράξεις αὐτοτελεῖς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους. Οὕτω γὰρ μάλιστα διαλαμβάνομεν τὴν ἱστορίαν εὐμνημόνευτον καὶ σαφῆ γενέσθαι. Λί μὲν γὰρ ἡμιτελεῖς πράξεις οὐκ ἔχουσαι συνεχῆς ταῖς ἀρχαῖς τὸ πέρας, μεσολαβοῦσι τὴν ἐπιθυμίαν τῶν φιλιαναγνωστούντων· αἱ δὲ τὸ τῆς διηγήσεως συνεχῆς περιλαμβάνουσιν μέχρι τῆς τελευτῆς, ἀπληρτισμένην τὴν τῶν πράξεων ἔχουσι ἀπαγγελίαν. Ὅταν δὲ ἡ φύσις αὐτῆ τῶν πραχθέντων συνεργῇ τοῖς συγγραφεῦσι, τότε ἤδη παντελῶς οὐκ ἀποστατέον ταύτης τῆς προαιρέσεως.

94) Ep. ad Pomp. III, 13.

95) l. l. et Jud. de Thuc. IX, 3.

96) ll. ll. c. annott.

97) Jud. de Thuc. IX, 5. sqq.

persecutus esset, nunquam totius belli imaginem lectorum animis posse obversari": id propter adjecta verba ⁹⁸⁾: *vel certe usque ad intercapedinem quandam, amplecti nequeo. Quis enim, ne alia memorem; concisis de Plataeis expugnatis* ⁹⁹⁾, *dequē priorē Atheniensium in Siciliam expeditione* ¹⁰⁰⁾ *non se conturbatum sentiat? Quis non ipsum scriptorem hoc perspexisse opinetur? Quaeritur itaque quae cum rationes, ut nihilominus hunc ordinem praetulerit, induxerint. Has, ipso viam monstrante, non difficile est indagare. Etenim cum qui ante se res gestas litteris consignassent, eos in temporibus notandis minus diligentes fuisse observasset* ¹⁰¹⁾, *ipse, quo erat veritatis studio, ne idem vitium incurreret, accurate quando quaeque gesta essent vel collocatione factorum significandum duxit, simul ne variis vagisque, quae apud Graecos obtinebant, temporum rationibus confusi lectores in errores delaberentur, notis usus naturalibus* ¹⁰²⁾. Ex hac etiam diligentia intelligitur, in iis

98) Prolegg. ad Thuc. p. 71. sq.

99) V. II, 71 — 78. III, 21 — 24. 52 — 68.

100) V. III, 86. 88. 90. 103. 115. sq. Libro quarto I. sq. et 58 — 65. non poterat aliter.

101) V. I, 97: Ἑλλάνικος βραχέως τε καὶ τοῖς χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. Eundem Strabo X. 2. p. 131. Tauchn. dicit: πλείστην εὐχέρειαν ἐπιδεικνύμενον ἐν πάσῃ σχεδὸν τῇ γραφῇ.

102) V. V, 20. et hinc refutatam Dionysii reprehensionem pag. 79. Utitur autem praeter tempestates his quoque notis τοῦ θέρους καὶ τοῦ σίτου ἀκμάζοντος II, 19. (cf. Schneider. ad Xenoph. Hist. Gr. I, 2, 4.) περὶ ἀρκτούρου ἐπιτολάς c. 78. (ἐν καρποῦ ξυγκομιδῇ III, 15.) περὶ σίτου ἐκβολήν IV, 1. τοῦ ἥρος, πρὶν τὸν σίτον ἐν ἐκβολῇ (nostrates: Schoffen dicunt. cf. Phot. pag. 381. et Eustath. pag. 1405. 12.) εἶναι cap. 2. τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. cap. 6. (Ex his duobus locis satis, opinor, patet vocabula ἀκμή et ἀκμάζειν non intelligi posse de eo tempore, cum segetes ad summam pervenerint maturitatem, semen

quoque, quae de rebus intra Persiam et Peloponnesiacum bellum gestis refert, ordinem, quo quidque proposuerit, summae auctoritatis esse debere, ut graviter reprehendendi sint, qui alios secuti tantae fidei ducem deseruerint. Sed haec nunc accuratius persequi non vacat.

Restat, ut de elocutione historica, qualem Dionysius voluerit agamus: quem locum a Schulino plane praetermissum esse mireris. De ea sic fere sensit Dionysius. Quae omnino orationis virtutes sunt, iis par est historicum quoque studere: puritati, proprietati verborum et perspicuitati ¹⁰³). Evitanda sunt igitur verba peregrina, obsoleta, poetica, novata et quaecumque intellectu sunt difficilia ¹⁰⁴). Nam historia commune omnium bonum est ideoque sic scripta esse debet, ut non interprete egeat ¹⁰⁵). Ex eadem causa damnanda est nimia brevitudo ¹⁰⁶), damnandi tortuosi verborum ambitus, abstinendum quaesitis translationibus, non discerpendae sententiae, non utendum praeposteris temporibus, confusis personis, perturbato ordine, arcenda denique omnium insolentia figurarum ¹⁰⁷). Porro cum historia etiam delectatio-

mox sparsurae, ut visum est Weiskio ad Xenoph. H. Gr. I, 2, 4. Tum enim non amplius virere possunt. Nec obstat Dionysii locus, quo vir doctus utitur, Antiqq. III, 34. p. 513. 8. cum προνομεύειν ibi non sit commentatus auferre, sed pabulari. Josephi locum ab eodem laudatum, Archaeol. V, 10. nunc excutere non possum. Nec tamen dubito, quin σίτου ἀκμή ubique de eo quo segetes florent tempore (Getraideblüthe) dicatur) περιήλιου τροπᾶς (τὰς χειμερινᾶς) VII, 16. VIII, 39. cf. Poppo l. l. p. 70. sq.

103) Ep. ad Pomp. III, 16. c. n. cf. Jud. de Thuc. XXIII, 5. Lucian. de conscr. hist. p. 206.

104) l. l. XXIV, 1. et Ep. ad Amm. II. sqq. c. nn.

105) ib. LI, 1. 2. cf. egregium Luciani locum de conscr. hist. p. 206. sq.

106) Ep. ad Pomp. l. l.

107) Jud. de Thuc. XXIV, 3:

nem confectetur, non probanda est dictionis asperitas¹⁰⁸), quamquam sublimitas ac vis et gravitas minime sunt fugiendae¹⁰⁹). Poëticum enim quoddam imprimis historiae convenit¹¹⁰), idque tum ex his virtutibus, tum e suavitate (ἡδονῆ) et venustate (παιθοί), evidentia (ἐναργυσία) similibusque efflorescit¹¹¹). Cum eadem evidentia arcte cohaeret morum et affectuum imitatio, quae inprimis in orationibus cernitur¹¹²).

Sic cum Dionysius simpliciter de oratione historica statueret, non mirandum est, parum ei probatam esse Thucydidis dicendi rationem: de qua haud dubie longe aliter iudicasset, si, quod faciendum esse jam ab aliis criticis monitus erat¹¹³), antequam censorem ageret, interpretis munere functus esset, et quibus temporibus quo consilio quale argumentum Thucydides perscripisset, satis cogitasset. Sed hic quoque hujus scriptoris luminibus offecit Theopompus, qui acerrimo ingenio praeditus¹¹⁴) „tum elatione atque altitudine orationis suae”¹¹⁵) tum „illa circumscriptione ambituque, ut tanquam in orbe inclusa curreret oratio, quoad insisteret in singulis perfectis absolutisque sententiis”¹¹⁶) rhetorem ita deliniverat ceperatque, ut occaecatus studio non videret, alios quoque in dispari genere pari laude dignos haberi posse. Quis enim in arte tragica Euripidem efferat, Aeschylum et Sophoclem deprimat? Atqui historicorum

108) l. l. §. 1.

109) Ep. ad Pomp. III, 18.

110) Jud. de Thuc. LI, 3. c. n.

111) Ep. ad Pomp. III, 17.

112) ib. §. 18.

113) Jud. de Thuc. L, 4. LI, 2.

114) Cic. Brut. 56. de orat. III, 9. cf. Göller. de Philisti vita et scriptis p. 138. sq.

115) Brut. 17.

116) orat. 62. probatque hanc rationem in historia Cicero.

quasi Aeschylum dixerim Thucydidem, Sophoclem Xenophontem, Euripidem Theopompum.

Est autem Thucydidi ejus, qua vixit aetatis color succusque, ac bene Cicero: illis temporibus, inquit, quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. Grandes erant verbis, crebri sententiis, comprehensione rerum breves et ob eam ipsam causam interdum subobscuri ¹¹⁷⁾). Ad hoc dicendi genus excolendum facile patet insignem vim exseruisse tum animos victoriis de Persis reportatis elatos ^{117) b)}, tum philosophiae studia, hac aetate cum maxime florentia. Quis ignorat quantum magno auctorum consensu ex Anagorae disciplina Pericles traxisse dicatur ¹¹⁸⁾? Idem de aliis Cicero testatur. Idemque de Thucydide statuendum esse ipsius libri abunde ostendunt idoneis existimatoribus. Hinc cum elatiorem sentiendi rationem, ad quam ipsius natura sponte propensa erat, magis etiam excoluisset, non fieri potuit, quin elocutionem huic accommodatam affectaret, talem tanto magis historiae convenire arbitratus, cum eam non patrum matrumque familias lectioni ¹¹⁹⁾, sed virorum sui similibus usui scribendum esse censeret. Sed haec causa neutiquam sufficeret, qua sublimius illud, quo Thucydidem usum esse monuimus, dicendi genus, a Dionysii reprehensione tutum

117) Brut. 7. cf. Schol. ad Aristoph. Eq. 461. sq.

117) b) V. Aristot. Polit. II, 9, 4. sq. V, 3, 5. Thuc. I, 73. sq. Herod. VII, 139. IX, 27, 27. Plato Legg. III. p. 693. a. 699. d. 707. c. Aristoph. Eq. 780. 1330. Acharn. 697. Nub. 986. Isocr. Paneg. 22. 27. Areop. 8. 20. Lycurg. c. Leocr. 12. Lys. or. fun. p. 105. Demosth. de falsa leg. p. 441. de Cor. 59, 4. sqq. al.

118) V. Cic. orat. 5. 34. de orat. III, 19. 34. Demosth. ἐρωτ. λόγ. p. 1414. sq. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 327. et H. Ritter Gesch. der Ion. Philos. p. 204.

119) v. Jud. de Thuc. XLIX, 3.

praestaremus, nisi ostendere possemus, ipsius argumenti, quod pertractavit, naturae non aliam orationem fuisse aptam. Omnino enim, ut opinor, ex tribus, quae vulgo distingui solent, dicendi generibus nullum simpliciter historiae proprium dici potest, sed immutanda et temperanda est oratio, prout res perscribuntur vel tristes vel laetae, vel amplae vel exiguae. Jam vero cum Thucydides maximum atrocissimumque bellum, cujus vere tragica erat indoles, perscriberet, nonne ampliore quandam scribendi rationem eum amplecti oportuit? quae cum ipse rebus gestis interfuisset et, quo erat ingenio, vehementissime iis commotus esset, sponte ex ejus ingenio non promanare non potuit. Nec mirum est, inprimis orationes, quas tragicae hujus historiae quasi choros dixeris, similesque locos citatiore cursu ferri. In his enim sensa mentis et consilia explicanda erant: contra in narrationibus auctor nudam rerum gestarum expositionem exhibendam duxit. Tali quoque argumento praecipue decuit austeram et asperam compositio, eamque et ipsam in Thucydide sublimitatis fontem esse jam veteres observaverunt: quorum Demetrius Phalereus (personatus): ποιεῖ δὲ καὶ, inquit, δυσφωνία συνθέσεως ἐν πολλοῖς μέγεθος. — — καὶ ὁ Θουκυδίδης δὲ πανταχοῦ σχεδὸν φεύγει τὸ λειὸν καὶ ὀμαλὲς τῆς συνθέσεως καὶ αἰεὶ μᾶλλον τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὡσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι ¹²⁰). Eamque austeritatem partim vocalium, inprimis longarum ¹²¹) (adde

120) de eloc. §. 48. Fisch.

121) ib. §. 72. cl. Cic. orat. II, 43. de orat. 44: In quo quidam etiam Theopompum reprehendunt, quod eas litteras tanto opere fugerit, etsi idem magister ejus Isocrates fecerat: at non Thucydides; ne ille quidem haud paullo major scriptor Plato. Egregie Quintilianus Instit. orat. IX, 4, 35: Non tamen id ut crimen ingens expavescendum est; ac nescio negligentia in hoc an sollicitudo sit peior. Inhibeat enim necesse est hic metus cursum

et consonantium, praecipue asperiorum¹²²⁾) concursu, partim circumductionum numerique gravitate gigni contendit¹²³⁾). Hinc etiam Cicero Thucydidem incitatius ferri et de bellicis rebus canere etiam quo-

dicendi et a potioribus avertat. Quare ut negligentiae est [pars] hoc pati, ita humilitatis ubique perhorrescere, nimiosque non immerito in hac cura putant omnes Iso- cratem secutos praecipueque Theopompum. [cf. Demetr. §. 68. et Dionys. Ep. ad Pomp. VI, 10. jam a Spaldingio laudates. Adde de Compos. p. 336. sqq. Schaefer.] At Demosthenes et Cicero modice respexerunt ad hanc partem. [Demosthenem tamen Cic. orat. 45. f. rectius magna ex parte crebram istam vocum concursio- nem fugisse]. Nam et coeuntēs litterae quae συναλοιφαί dicuntur, etiam leniorem faciunt orationem, quam si omnia verbo suo sine cludantur, et nonnunquam hinc etiam decent faciuntque ampliora quaedam. Cf. Cic. orat. 23. Dionys. de Compos. p. 330. sqq. 276. sq. ibique interpr.

122) Dionys. l. I. pag. 328. sqq. cf. Quintilian. l. I. §. 37. Consonantes quoque, earumque praecipue quae sunt asperiores in commissura verborum rixantur.

123) Demetr. §. 40. 44. 45. Ac Dionysius in l. de Compos. postquam prooemii Thucydidei verba: Θουκυδίδης ἄρ.— οὐ χαλεπῶς ἐπεκρίσαντο. excussit, p. 334. sq. has pronunciat: Ἰνα δὲ συνελὼν εἶπω, δώδεκα που περιόδων οὐσῶν, ἃς παραθέμην, εἴ τις αὐτὰς συμμέτρως μερίζοι πρὸς τὸ πνεῦμα, κῶλων δὲ τῶν ἐμπεριλαμβανομένων ἐν αὐτῶν σὺν ἐλαττόνων ἢ τριάκοντα, τὰ μὲν εὐπεῖως συγχείμενα καὶ συν- εξεσμένα ταῖς ἀρμονίαις οὐκ ἂν εὐροί τις ἕξ ἢ ἑπτὰ τὰ πάντα κῶλα, φωνηέντων δὲ συμβαλῶν ἐν ταῖς δώδεκα περιόδοις ἄλι- γου δεῖν τριάκοντα, ἡμιφῶνων τε καὶ ἀφῶνων ἀντιτύπων καὶ πικρῶν καὶ δυσεκφορῶν παραβαλῶν, ἕξ ὧν αἱ τε ἀνακοπαὶ καὶ τὰ πολλὰ ἐγκαθίσταται τῇ λέξει γέγονε, τοσαῦτας τὸ πλεῆθος, ὥστε ὀλίγου δεῖν κατ' ἕκαστον αὐτῆς μόριον εἶναι τι πῶν τοιούτων. Πολλή, δὲ ἡ τῶν κῶλων ἀσυμμετρία πρὸς ἀλ- ληλα καὶ ἡ τῶν σχηματισμῶν καινότης καὶ τὸ τῆς ἀκολουθίας ὑπεροπτικόν, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα χαρακτηριστικὰ τῆς ἀκομ- ψεύτου τε καὶ αὐστηρᾶς ἐπελογισάμην ὄντα ἀρμονίας. cf. p. 294. sqq.

dammodo bellicum dicit ^{123 b)}). Itaque quamquam verum esse possit, quod idem pronunciat: Thucydidem si posterius fuisset, multo maturiorem fuisse et mitiorem ^{123 c)}): at ego posterius eum fuisse nolim. Patet autem hinc quoque quantopere suae quique aetatis imaginem referant priorum temporum scriptores Graeci: quippe quorum ingeniis nondum multa lectione attritis, quae contingere viderent, inprimerentur altius, ut fere ex unoquoque eorum universi seculi vocem exaudire videaris.

Quapropter non fieri potest, quin magnopere fallantur, qui in eiusmodi scriptoribus ab arte quidque repetere conantur ¹²⁴⁾. Optime igitur Cicero: „ordo verborum, ait, efficit numerum sine ulla aperta oratoris industria. Itaque si quae veteres illi (Herodotum dico et Thucydidem totamque eam aetatem) apte numero seque dixerunt, ea non numero quaesito, sed verborum collocatione ceciderunt. Formae vero quaedam sunt orationis, in quibus ea concinnitas inest, ut sequatur numerus necessario. Nam cum aut par pari refertur [παρίσται], aut contrarium contrario opponitur [ἀντίθετον], aut quae similiter cadunt verba, verbis comparantur [ὁμοίωπυτον]: quidquid ita concluditur, plerumque fit, ut numero se cadat ¹²⁵⁾. Unde etiam apparet, quomodo intelligendum sit, quod Thucydidem omnes dicendi artificio sua sententia, facile vicisse dicit ¹²⁶⁾. Neque enim de arte et studio,

123^{b)} Orat. 12.

123^{c)} Brut. 83. cl. Orat. 9.

124) Jud. de Thuc. XXIV. et de Compos. p. 328.

125) Orat. 65. cl. 55. 71: in Thucydide orbem modo orationis desidero [quem in historia requirit c. 62. dissentiens a Quint. I. l. IX, 4, 18.] ornamenta comparent. Nam „primis ab his [Herodoto et Thucydide], ut ait Theophrastus, historia commota est, ut auderet uberius quam superiores et ornatus dicere.” c. 12. cf. Dion, Jud. de Thuc. XXIII, 6. XXIV, 1: sqq.

126) de orat. II, 13.

sed de ingenio loquitur, id quod etiam ex iis patet quae subjicit: hunc scriptorem ita crebrum esse rerum frequentia, ut verborum prope numerum sententiarum numero consequatur; ita porro verbis aptum et pressum, ut nescias, utrum res oratione, an verba sententiis illustrentur: quae omnia ingenii magis sunt, quam studii.

Non ignoro equidem illud Ciceronis iudicium egregio critico, Quintiliano, improbatum esse: qui, „neque enim mihi,” inquit, „quamlibet magnus auctor, Cicero persuaserit, Lyfiam¹²⁷⁾, Herodotum, Thucydidem parum studiosos ejus [compositionis] fuisse. — — Historiae, quae currere debet ac ferri minus convenissent, clausulae et debita actionibus respiratio et cludendi inchoandique sententias ratio. In concionibus quidem etiam similiter cadentia quaedam et contraposta deprehendas.”¹²⁸⁾ Sed meminisse oportet non quidquid artificiosum sit arte factum esse. Namque in eo praecipue cernitur ingenii vis, quod praecipue satisfacit, etiam si ea non didicerit ac praecipue compositionis ea ratio est, ut non tam regulae, quam animus hoc illo modo commotus et subactus decori sensus atque iudicium eam moderentur regantque. Et hactenus profecto etiam illis antiquis ars et studium tribui potest, nec aliter sensit Cicero: „Ante hunc (Gorgiam) enim, inquit verborum quasi structura et quaedam ad numerum compositio nulla erat; aut si quando erat, non apparebat, eam dedita opera esse quaesitam; quae forsitan laus sit; verumtamen natura

127) Haud scio, an Cicero hunc de hoc numero exemptum valuerit. Neque enim soli anni scriptorum aetatem definiunt, sed indoles quoque, ex qua haud paulo antiquior Thucydides est Lyfia, qui propterea etiam recentiori aetate a Cicerone adscriptus est. v. Brut. 7. sq. cl. 85. et 12.

128) Quintil. IX, 4, 17. sq. id. §. 129. historia non tam finitos numeros, quam orbem quendam contextumque

magis tum quam aut ratione aliqua aut observatione fiebat. Ipsa enim natura circumscriptione quadam verborum comprehendit concluditque sententiam: quae cum aptis constricta verbis est cadit etiam plerumque numerose. Nam et aures ipsae quid plenum, quid inane sit judicant et spiritu quasi necessitate aliqua verborum comprehensio terminatur" 129).

Sed cum non fieri possit, quin quibuscum versemur quorumque exempla intueamur, ab iis multa vel inviti trahamus, alia, quae plerisque probata laudataque videamus, consulto imitemur, mirandum sane foret, si Thucydides ita natura sua duce usus esset, ut nihil omnino deberet aequalibus. Ita quis dubitet, quin multum ei profuerit poesis tragica, illa potissimum aetate exulta, tum ut altiores sensus, quales belli Peloponnesiaci scriptori conveniebant, aleret foveretque, tum ut subacto pulchri iudicio et apte et ornate et decore loqueretur. In quo cum, ut supra est observatum, argumentum, quod tragicæ indolis est, elegerit, nullo modo vituperandus erit, nisi ostendi potest, eum vel nimium fuisse in ejusmodi ornamentis usurpandis vel ea adscivisse, quae historiae natura respuat. Ad posterius quod attinet valde lubrica est disputatio. Atque ut primo loco de singulis vocabulis dicatur, quae in primis ab historia videantur arceanda esse, „verba a vetustate repetita non solum magnos assertores habent, sed etiam afferunt orationi majestatem aliquam, non sine delectatione: nam et auctoritatem antiquitatis habent

desiderat. Namque omnia ejus membra connexa sunt, quoniam lubrica est ac fluit: ut homines, qui manibus invicem apprehensis gradum firmant, continent et continentur. cf. Cic. orat. 20.

129) Brut. 8.

et, quia intermissa sunt, gratiam novitati similem parant" ¹³⁰).

Itaque etiam si hic ibi Thucydides obsoletis vocabulis usus sit, nullo negotio potest excusari. Quamquam perexiguus videbitur horum numerus, si repertaveris, multa, quae recentior aetas insolentia duceret, Thucydidis aequalibus in usu fuisse. Nam „ut silvae foliis pronos mutantur in annos; prima cadunt: ita verborum vetus interit aetas" ¹³¹): qua quidem observatione jam veteres critici Thucydidem defendebant ¹³²), ipseque Dionysius ubi non cupide iudicat similiter se sentire significat ¹³³). Idem quod de obsoletis etiam de poëticis vocabulis valet. Omnino enim soli poësi pauca tantum verba vindicari possint, nisi quae prisca sunt et ab usu remota; nec unquam praesae et poëticae dictionis ii fuerunt limites, ut facile

130) Quintil. l. l. I, 6, 39. cl. VIII, 3, 24. 27. 28. (ubi Cimber dicitur Thucydides Britannus Atticae febres: pro quo vepris emendat Eldik. in Schaeferi Thes. crit. pag. 216. sq.) Cic. de orat. III, 38. 52.

131) Horat. ep. ad Pis. 60. sq. cl. Quint. instit. oratt. VIII, 6, 31. sq.

132) Dionys. Jud. de Thuc. L, 4.

133) Jud. de Lyf. p. 461: τῆς μὲν Θουκυδίδου λέξεως καὶ Δημοσθένους, οἱ δεινότατοι πράγματα ἐξεῖπεν ἐγένοντο, πολλὰ δυσεῖκαστά ἐστιν ἡμῖν καὶ δεόμενα ἐξηγητοῦ. et p. 454: (Λυσίας) καθαρὸς ἐστὶ τὴν ἐρμηνείαν πάνυ καὶ τῆς Ἀττικῆς γλώττης ἀριστος κανὼν οὐ τῆς ἀρχαίας, ἢ κέχρηται Πλάτων καὶ Θουκυδίδης. ἀλλὰ τῆς κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἐπιχωριζούσης, ὡς ἐστὶ τεκμήρασθαι τοῖς τε Ἀνδοκίδου λόγοις καὶ τοῖς Κριτίου καὶ ἄλλοις συχναῖς. Quibus verbis tolli quae disputavit loco e Jud. de Thuc. laudato quivis intelligit. — De novis vocabulis Dionysius tacet, quamquam, invitante linguae ingenio plura Thucydidem formasse vix dubitari licet. Nam „fingere (verba) Graecis magis concessum est, qui sonis etiam quibusdam et affectibus non dubitaverunt nomina aptare, non alia libertate, quam qua illi primi homines rebus appellationes dederunt." Quint. l. l. VIII, 3, 30. cf. Poppo l. l. p. 242. sq.

discerni possent: unde factum est, ut vel apud eos scriptores, qui tenue dicendi genus sectati sunt, veluti Xenophon, haud raro poëtica vocabula reperiantur ¹³⁴). Ac talia quis condemnare audeat, si non difficilia sunt intellectu. Qui autem condemnavit, Dionysius, eo, quod quae in Thucydide ex hoc genere reprobaverat, eorum ipse pleraque in Antiquitatibus suis passim usurpavit, postmodum aliter se sensisse ostendit. Nec iis alii abstinerunt historici. Itaque in his quidem scriptorem nec nimium fuisse nec historiae, quae ab ejus natura abhorrent, obtruisse putares, etiam si D. pluribus firmioribusque, quam quae proposuit, exemplis iudicium suum adstruxisset.

Jam quaeritur an Thucydidem nec in transferendis verbis figurandaque oratione fines egressum esse probari queat. Audiamus primo Dionysium: qui ubi Lyfiam poëticiis ornamentis abstinuisse docuit, haec subjicit: τοῖς δὲ προτέροις οὐχ αὐτὴ ἡ δόξα ἦν· ἀλλ' οἱ βουλόμενοι κόσμον τινὰ προσεῖναι τοῖς ὅλοις ἐξήλλαττον (τὸν) ἰδιώτην καὶ κατέφευγον εἰς τὴν ποιητικὴν φράσιν, μεταφοραῖς τε πολλαῖς χρώμενοι καὶ ὑπερβολαῖς καὶ ταῖς ἄλλαις τροπικαῖς ἰδέαις, ὀνομάτων τε γλωττηματικῶν καὶ ξένων χρήσει καὶ τῶν οὐκ εἰωθότων σχηματισμῶν τῇ διαλλαγῇ καὶ τῇ ἄλλῃ καινολογίᾳ καταπληττόμενοι τὸν ἰδιώτην. Δηλοῖ δὲ τοῦτο Γοργίας τε ὁ Λεοντῆος ἐν πολλοῖς πάνυ φορτικὴν τε καὶ ὑπέρογκον ποιῶν τὴν κατασκευὴν καὶ οὐ πόρρω διδυράμβων ἕνα φθεγγόμενος καὶ τῶν ἐκείνου συνουσιαστῶν εἰ περὶ Λικύμνιον τε καὶ Πάλλον. Ἦψατο δὲ καὶ τῶν Ἀθήνησι ῥητόρων ἡ ποιητικὴ τε καὶ τροπικὴ φράσις, ὡς μὲν Τίμαιός φησι Γοργίου ἄρξαντος, ἠνίκας Ἀθήναζε πρεσβεύων καταπλήξατο τοὺς ἀκούοντας ἐν τῇ δημηγορίᾳ ¹³⁵), ὡς δὲ ταληθὲς ἔχει ὁ καὶ παλαιότερον αἰεὶ θαυμαζόμε-

134) v. Poppo praef. ad Cyrop. pag. XXXIX. Etiam in Anabasi unum alterumque reperitur, veluti δουπεῖν I, 8, 18. δουπος II, 2, 19. invito Luciano de conscr. hist. p. 184. Idem ib. ἐλελίξειν damnat, quod VIII, 2, 18. sed alia potestate legitur.

135) Cf. Güllér, de situ et orig. Syrac. p. 267.

ως Θουκυδίδης τοῦνομα δαιμονιάτατος τῶν συγγραφέων ἐν τε τῷ ἐπιταφίῳ καὶ ἐν ταῖς δημηγορίαις ποιητικῇ κατασκευῇ χρησάμενος ἐν πολλοῖς ἐξήλλαξε τὴν ἐρμηνείαν εἰς ὄγκον αἴμα καὶ πῶσμον ὀνομάτων ἀηδέστερον ¹³⁶). Qui locus jam, ut ita dicam, parturire videtur Judicium de Thucydide: de quo scriptore cum in libro de Compositione honorificentissime locutus esset, haec verba vituperatione gravida esse facile agnoscas. Non tam facile perspicias quomodo inter se cohaereant. Nam cum Gorgiam argutum et poëticum dicendi genus in Atticam propagasse negare videatur, sic pergit, ac si Thucydidem ejus auctorem dicturus sit, nec tamen aliud quidquam eloquitur nisi hoc, ista illum dictione usum esse: quod etiam si verum sit, quomodo inde effici potest, a Gorgia eam, quam diximus, elocutionem non esse commotam, ut Thucydides eam sit imitatus? Idque ita factum esse alibi censor ipse significat ¹³⁷).

Quod idem eo, quem proposuimus, loco declarat, Thucydidem praecipue in concionibus insolentius dicendi genus sectatum esse, hoc etiam in judicio de Thucydide pronunciat. Οὐκ ἐμβάλλομεν, ait, ἐκ τῶν δειαστηρίων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἅπασαν τὴν Θουκυδίδου λέξιν εἰς ἀχρηστον, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν τὸ διηγηματικὸν μέρος αὐτῆς πλὴν ὀλίγων πάνυ θαυμαστῶς ἔχον καὶ εἰς πάσας εἶναι τὰς χρῆσεις εὐθετον, τὸ δὲ δημηγορικὸν οὐχ ἅπαν εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι, ἀλλ' ὅσον ἐστὶν αὐτοῦ μέρος γνωσθῆναι μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὐπόρον, κατασκευασθῆναι δ' οὐχ ἅπασι δυνατόν ¹³⁸). Quam quidem sententiam etiam Hermogenes et Cicero confirmant, quorum alter: Ὡς ἱστορικὸς, inquit, ὁ Θουκυδίδης κέχρηται καὶ μιμήσει κατὰ τε τὰς δημηγορίας καὶ ἐν τισὶ διαλόγοις. Ὁ αὐτὸς δὲ ἐστὶ καὶ τούτοις, μᾶλλον δὲ

136) Jud. de Lys. p. 456. sqq. Ante ιδιώτην e Reg. 1. et 2. pro τὸν inferui τὸν et pro μεταβελαις Sylburgio suadente scripsi μεταφοραῖς.

137) Jud. de Thuc. XXIV, 4. Ep. II. ad Amm. XVII, 1.

138) Jud. de Thuc. LY, 3.

μειζόνως ἐστὶ τοιοῦτος, οἷαν αὐτὸν ἐχαρακτηρίζομεν, ἐπεὶ ἐν γε-
 τῇ ἱστορίᾳ ἤττον ἐστὶ σκληρὸς καὶ τραχὺς· ἔχει γὰρ πολλὰ ἐν-
 ταῦθα ἠαυτὰ τε καὶ εὐμνη καὶ τὸν γε διδάσκαλον αὐτοῦ τὸν
 Ἀντιφῶντα πολλοῖς μὲν καὶ ἄλλοις, τούτοις δέ, οἶμαι, καί-
 μᾶλλον, παρελήλυθεν ¹³⁹). Cicero autem, illas concio-
 nes ita multas habere obscuras abditasque sententias
 ait, vix ut intelligantur ¹⁴⁰). Haec tantae auctori-
 tatis iudicia quam vera sint cum usu quisque cogno-
 scere queat, operae pretium me facturum arbitror,
 si unde ista concionum Thucydidearum obscuritas re-
 petenda sit explicare conatus fuero. Quae quidem
 obscuritas cum e, diverso, quod auctor in iis sectatus
 est, dicendi genere orta esse videatur, inquirendum
 est, quae eum causae commoverint, ut in orationi-
 bus alia quam in narrationibus dictione uteretur. Sunt
 autem in universum stili moderatrices argumenti na-
 tura, scribentium indoles, lectorum, quibus scribunt,
 ingenium et eruditio ¹⁴¹). Quod primum dixi quan-
 tam vim ad concionum diversitatem habuerit necesse
 sit sponte intelligitur. Namque cum orationes quasi
 chori sint historiarum et cogitata contineant non ea-
 dem illarum atque factorum potuit esse elocutio. Et
 hinc quoque derivandum est ex parte earum obscuritas.
 Nam cum per se res philosophicae difficiliore sint in-
 tellectu, tum pedestris Graecorum oratio quo Thu-
 cydides vixit tempore nondum satis ad eas exprimen-
 das exulta tanto facilius, ut hic ibi minus expediti
 loci existerent, efficere potuit, quo altiores aucto-
 rum sententias exhibet, quoque magis πειρᾶται δι' ἐλαχίστων
 ὀνομάτων πλεῖστα σημαίνειν πράγματα καὶ πολλὰ συντιθέναι
 νοήματα εἰς ἓν ¹⁴³).

139) περὶ ἰδεῶν β'. p. 114. ed. Argentor. 1555.

140) Orat. 9.

141) Cic. orat. 8: Semper oratorum eloquentiae modera-
 trix fuit auditorum prudentia.

142) Cf. Ritter Gesch. der Jon. Philos. p. 82.

143) Dionys. Jud. de Thuc. XXIV, 5.

Sed quod alterum dixi, scriptoris indolem et ingenium, id etsi per se multum valet, nihil tamen ad nostram rem facere videatur, cum idem orationum sit auctor atque narrationum. At enimvero hic in concionibus non e sua persona dicit, sed eorum, quos loquentes inducit, mores et indolem exprimit, ac tanta felicitate quemvis affectum omniumque ingenia effingit, ut lenem argumentantium tenorem, et acrem commotione aliqua incitatorum vehementiam, cunctabundos Lacedaemoniorum animos et promptam Atheniensium audaciam, stolidam Athenagorae securitatem et cautam Hermocratis prudentiam studiosumque patriae amorem, ignavam Cleonis ferociam et placidam Niciae moderationem, juvenilem Alcibiadis ardorem et fulgentem tonantemque Periclis sapientiam pari arte imitetur. Sed hi, quos nominavimus, viri cum de rebus gravibus graviter perorarent, sponte patet, quam facile elatior, quae eligenda erat auctori, ideoque a vulgi captu remotior oratio interdum subobscura fieri potuerit.

Denique quod postremo loco posui, lectorum iudicium ad Thucydidem, qui ubique vulgi se contemptorem ostendit, certe non hanc vim videtur habere potuisse, ut pravus aequalium iudiciis obtemperaret. Neque enim aequales, sed omnium aetatum prudentissimi quique sapientissimique ejus animo conversati sunt: his ut placeret, his ut prodesset operam impendit. Nec tamen fieri potuit, ut omnino aetatis suae indolem exueret: quod si potuisset, non debuisset, cum etiam elocutionem quae tempora perscribit referre oporteat. Id autem imprimis de orationibus valebit: quibus scriptor non modo loquentium affectus et mores, sed etiam dicendi genus aliquatenus exprimere debet. Quod si Dionysius cogitasset, auctorem non reprehendisset, quod ea, quae illis temporibus culta est dictione usus esset, sed cum Cicerone quae

dicendi ratio tum viguisset ex Thucydidis orationibus cognosset.

Quae adhuc in universum disputavi, ea lubenter rhetorica face adhibita diligentius exponerem probaremque. At coërcet redemptor. Sed tum hujus libri anno 1820. excudi coepti posterior pars tam diu natalem Iudorem sudaverit, ut per ea ego tempora Subrector Servestanus, Servestanus Conrector, Conrector Bernburgensis fuerim, et interim alii libri iisdem in rebus versantes prodierint, ipseque die diem docente non pauca addidicërim: non possum, quin hoc loco aliquam addendorum messem una cum emendatis typhotetae erroribus subjiciam.

- p. 3. l. 10. cf. commentatt. pag. 296. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 210. sq.
- l. 24. pro probalile l. probabile.
- p. 4. l. 45. dele verba: praeunte, opinor Hudsono, et post Sylburgiana adde: et Hudsoniana. Caeterum cf. ind. f. v. ὄν.
- p. 5. l. 32. Cf. Dionys. Archaeol. XI, 22. p. 2210. cl. Herod. IV, 19. VIII, 20.
- l. 38. pro 28, 3. l. 28, 2.
- l. 45. Adde Matth. Gr. Gr. §. 487. 4.
- p. 6. l. Faehsius in Sylloge p. 416. pro λόγους conjecit ψόγους et ἄνους ὦν pro νόμους. Male. Quod mihi olim in mentem venerat, νόμους mutandum esse in ἐναντίους, id Seidlero auctore repudiavi. Sed idem se conjecisse litteris me certiore fecit Martin, nuperus Sophoclis editor.
- p. 7. l. 10. Ad μανίας γὰρ τοῦτό γε subaudi ἂν εἴη cf. Jud. de Demosth. p. 1062. 10. de Compos. p. 258. Sch.
- l. 23. corrig. est Jud. de D. m. p. 1127. 5.
- l. 28. adde Heindorf. ad Horat. Sat. I, 4, 79.
- p. 8. l. 14. pro ἐπληξίς l. ἐκπληξίς. Ibidem l. 23. De re adde Dion. de Compos. pag. 274. Sch. Jud. de If. p. 589. 5. Aristot. poet. XVII, 1. ibique Herm. Plut. Nic. 1. de glor. Athen. 3. de vita et poesi Hom. 74. cl. Cic. de or. III, 53. or. 40. Quint. IX, 2, 40. Goerenz. ad Cic. Ac. p. 87. Lessing. Laoc. c. 14. T. IX. p. 217.
- l. ult. adde Archaeol. VIII, 51. p. 1625. 10. Virg. Aen. II, 197.

- p. 9. l. paenult. pro 70 l. 71. Caeterum Tayl. V. Lyl. pag. 154. conjecit: ἀλλὰ καὶ εἰς v. πρὸς κράτιστον. De re cf. Wyttenb. ad Plut. Mor. I. p. 301.
- p. 10. l. 31. post sqq. adde: quamquam non urgenda est vocabuli notatio, quippe quod saepe simpliciter significet vituperare. Cf. de Compos. p. 402. Athen. V, 62. Fischer. ad Plat. Apol. p. 121.
- p. 12. l. 5. pro ἄτοπον l. ἄτοπον.
 — l. 29. pro p. 30. sq. l. p. 82. sq. 109. sq. Adde: Plut. de v. et poesi Homeri 92. sqq. et Nitsch. ad Plat. Ion. pag. 25. sq.
 — l. 13. pro ἐγὼ φ. l. ἐπεφ.
 — l. ult. pro Ἀριστοτέλην l. Ἀριστοτέλης.
- p. 14. l. 18. adde Thiersch. spec. ed. Symp. Plat. p. 10. sq.
 — l. 30. dele num. IV, 8.
 — l. 31. pro Tzetzi l. Tzetzae.
 — l. 33. sq. l. πολυτέλειά:
- p. 15. l. 28. adde ind. f. v. αὐτός.
 — l. 38. adde T. V. p. 591.
- p. 16. l. 7. pro αὔρα l. αὔρα. Cf. Buttm. Gr. Gr. I. pag. 142. „Porson. ad Hec. 448. Schaefer. ad Soph. Trach. 956.” Martin.
 — l. 30. pro τεχνήσειος l. τεχνήσεως.
- p. 17. l. 39. Εἰλωτῶν l. Εἰλώτων. De re adde Pausan. VII, 25, 1.
- p. 18. l. 34. post λόγος adde Jud. de Dem. p. 1063. 1.
- p. 19. l. 3. Οὐ γὰρ ἂν οὕτω σκαιός, μηδ' ἀναίσθητος ἐγὼ γενοίμην] „Monere omisisti in Jud. de Dem. pro οὐ legi μή. Deinde haec digna sane erant quae illustrares. Nam plene dicendum erat: οὐ (mitto enim illud μή, quod locum habere non potest, propter sequens μηδ' illatum) γὰρ ἂν οὕτω σκαιός εἶην ἢ γενοίμην, μηδ' ἀναίσθητος γενοίμην. Posteriora εὐκτικῶς sunt capienda. Vide, an ad explicanda haec faciat Soph. Antig. 500. Br. ἐμοὶ τῶν σῶν λόγων ἀρεστὸν οὐδέν, μηδ' ἀρεσθεῖν ποτε. Cf. Schaefer. Melet. cr. p. 91.” Martin.
- p. 23. l. 6. pro ἐκπιπτον l. ἐκπίπτου.
- p. 24. l. 18. pro ἀηθές l. ἀηθες.
- p. 25. l. 24. dele num. V, 9.
- p. 29. l. 7. τουν. l. τοῦν.
- p. 30. l. 2. pro μεχεῖ l. μέχει.
- p. 31. l. 31. sq. post Lucianum adde: 41. p. 204. (cl. Wyttenb. ad Plut. Mor. II. p. 335.)

- p. 31. l. 44. „Adde Lucian. de Dea Syr. 18. de Gymnaf. 11.
Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 189. Werfer. in act. Philol. Mon. I, 2. p. 262.” Jacob.
- p. 32. l. 28. pro ἐστὶν l. ἔστιν. De re cf. Poppo prolegg. p. 94. 102. sq. Drakenborch. ad Liv. XXIV, 46. Schaefer. ad Plin. ep. I, 10.
- p. 33. l. 5. Μεγαρέων ψ.] V. Thuc. I, 139. ibique Duker. V, 53. Aristoph. Acharn. 532. sqq. Pac. 609. Demosth. de class. p. 175. ep. Phil. p. 159. Plut. Per. 30. Paul. III, 4, 2. 5. Harpocr. et Suid. s. v. Ἀνθεμόκριτος et ἀγάς.
- p. 34. l. 17. adde: cf. II, 12, 1. 2. Commentatt. p. 247. sqq.
- p. 38. l. 5. μνησικακοῦσα] Dionysium hic et II, 41, 8. disputatis ipsum repugnare II, 8, 1. sqq. monet Poppo prolegg. p. 37.
- p. 40. l. 2. Forsitan post τῆς Ἀρσίδος etiam excidit: τῆς ἀρχαίας, cum recentioris princeps dicatur Lysias T. V. pag. 484. Caeterum Dionysium laudem hic Thucydidi tributam tollere iis, quae II, 24, 2. 3. sq. III, 2, 3. 4. disputet, recte monet Poppo l. l. pag. 88. sq. cf. p. 207. sqq. De scriptoris brevitare v. eund. p. 280. sqq.
- l. 32. pro T. v. l. T. V. Si nihil exciderit, παρὰ τοσοῦτον erit: nihil huic rei tribuam. Cf. Reiz. ad Vig. p. 862. Wyttenb. ad Plut. Mor. T. II. p. 485.
- p. 41. l. 4. Herodoti suavitate ex parte repetendam esse a dialecto monet Quint. IX, 4, 18. quod minus recte negare videtur Dionys. de Comp. p. 38.
- p. 42. l. 3. Φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου] Similia de eo veterum testimonia exhibent Creuzer. de arte hist. p. 285. sq. et Poppo l. l. p. 294. sq. Hinc etiam noster κάλλος Thucydidi tribuit, non item ἡδονήν de Comp. p. 114. cf. Jud. de Dem. p. 1100.
- l. 6. ad marg. adde: 779. et pro συνηθῆ l. συνήθη.
- l. 12. pro τάχεως l. ταχέως.
- p. 48. l. 30. pro ἐκμειμαχθαι l. ἐκμεμάχθαι. Ad emendationem meam confirmandam cf. ed. Sylb. T. II. p. 73. 36.
- p. 49. l. 15. dele colon post οἶμαι.
- p. 50. l. 14. dele lineolam post Jud.
- p. 51. l. 16. Quod loco relecto videram, comma post ἀκουστής delendum et post Ἐφόρα ponendum est, id posthac jam Meursium perpexisse didici. V. Ruhnken. hist. cr. p. 164. R.
- p. 52. l. 2. ἡ μὲν —. Cf. Diodor. XIV, 84. cl. Wessel. ad XIII. 42.

- p. 52. l. 28. Cf. de hac confusione Lobeck. ad Phryn. et Becker. animadvv. ad Philostr. p. 8. sq.
- p. 56. l. 13. De hoc l. Weisk. de hyperb. I. p. 8. n. 8: „Non mirer si alius ἕως βάρους conjiciat. Immo ὅσον βάρος legendum.” Quae conjectura haud scio, annon praestet ei, quam recepi.
- p. 57. l. 6. συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γρ.] Cf. Cic. orat. 45. 55. et Spalding. ad Quint. IX, 4, 35.
— l. 31. pro 167.
- p. 63. l. 6. pro ἀνδρῶν l. ἀνδρῶν.
- p. 65. l. 16. pro συνηθῆ l. συνήθη.
- p. 68. l. 15. Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς] De his commentatione, quae in Mus. crit. Cantabrig. extat, non uti potui.
- p. 69. l. 8. De Thuc. cf. Poppo l. l. p. 209.
— l. 26. Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 84. Wessel. ad Diod. XV, 40.
- p. 72. l. 6. καὶ — βύ] Cf. Schaefer. ad Apollon. Rh. T. II. p. 218.
- p. 74. l. 5. dele comma post ἰδία.
— l. 25. pro 5, 5. l. 5, 3. 9, 6. Creuzerum injuria in hujus reprehensionis consortium traxi.
- p. 76. l. 3. Similia veterum de Thuc. testimonia exhibet Poppo l. l. p. 41. sq.
— l. 30. adde ad 20, 7. adnot. Lucian. de conscr. hist. p. 163. sq. Wachsmuth Entwurf e. Theorie d. Gesch. p. 128.
- p. 78. l. 26. pro infra lege: Schaefer. ind. ad Gregor. Cor. f. v. adjectivum et Werfer. in Act. Philol. Mon. I, 2. p. 266.
- p. 79. l. 1. pro οἱ l. οἱ.
- p. 83. l. 18. post c. 1. adde et c. 22.
— l. 27. Cf. ad 25, 1. Jud. de Demosth. pag. 1006. I. Arch. X, 58. pag. 2148. sq. Strabo VII, 7. pag. 117. Tauchn. Poppo l. l. p. 172. sq.
- p. 85. l. 1. τὰς τριακονταῖταις σπουδαίαις] Ol. 83, 4. ictas. V. Commentatt. p. 310. Adde Paul. V, 23, 3.
— l. 10. ἔστιν hic et in annot. inclina,
— l. 38. adde Jl. VI, 152. et l. 40: De Taulantiis cf. Strabo VII, 5. p. 106. T. Arrian. Alex. exped. I, 5, 1. sqq. Dion. Hal.

R
P.
|
P.

P.

P.
|
P.

|
|
P.
P.
P.
P.

|
P.
P.

|

testatur) ab Atheniensibus subjectam fuisse. Hand dubie nec Tolmides Ol. 81, 4. (Diod. XI, 88.) totam insulam subegit, ut tradit Paus. I, 27, 6.

p. 100. l. 26. post putaverim adde: Falsus est enim Poppo l. l. pag. 187. Nam Thuc. I, 18. non eadem, quae in caeteris locis, quibus medium legitur, ad subjectum relatio locum habet.

p. 101. l. 35. Praesentis et aoristi infinitivorum discrimen egregie illustrat Xenoph. Anab. II, 1, 12. Caeterum cf. etiam Wunderlich. praef. ad Dem. de Cor. p. XVI. et quos laudat Kunisch. ad Plut. Timol. 2. ac Poppo l. l. p. 158. 275.

— l. 38. pro 118. l. 116.

p. 102. l. 21. Emendationem occupatam video a Tayl. V. Lys. p. 142. cf. Ruhnk. hist. crit. p. 127.

p. 104. l. 18. pro 118. l. 116.

p. 106. l. 36. post sunt adde: cf. Plut. Per. 33. Paus. I, 29, 5.

p. 108. l. 20. post credas adde: cf. tamen Poppo l. l. p. 215.

p. 109. l. 5. pro γῆν l. γῆν.

— l. 8. pro δὲ οὕτως l. δ' οὕτως.

p. 110. l. 4. dele comma post ῥηθέντα.

— l. 16. pro 89. l. 98.

— l. 37. verbis: Jud. de Lys. p. 494 9. substitue: Heind. ad Plat. Phaed. p. 182. sq.

p. 113. l. 32. post πρώτω infere: [c. 10. ubi v. Gottl.] — Ad rem quod attinet vix ut moneatur opus est, haec omnia, quae ibi Dion. ex contextis evulsa carpit, optime a Thuc. ad veterum Graecorum conditionem illustrandam adhibita esse. Cf. Schulin. l. l. p. 18.

p. 114. l. 18. adde: cf. Pausan. I, 44, 1. Gregor. Cor. ap. Reisk. VIII. p. 890. sq.

p. 116. l. 44. adde Poppo l. l. p. 271.

p. 117. l. 9. pro ἀμαίζοντες l. ἀκμαίζοντες. — Caeterum cf. Poppo l. l. p. 202.

— l. 23. post 267. a. adde: et Poppo l. l. p. 104.

p. 118. l. 21. pro VIII, l. VII, — Caeterum cf. Poppo l. l. p. 284. 287. Schaefer. ad Soph. Antig. 1284. Sic et explic. Lyc. c. Leocr. XVII, 5: ἀμφοτέρων περιγεγούασιν — ὡς ἑκατέρων προσῆκε sc. περιγίγνεσθαι.

L:

P.

P.

-

P

P

P

P

F

F

F

F

-

- p. 141. l. 32. pro ἠκούοντο l. ἠκούοντο.
- p. 143. l. 12. post pag. 700. adde: Goellero in act. philol. Mon. II; 3. pag. 316. sq. Poppone l. l. p. 285. qui locum dissimilimum VI, 66. contendit: Non melius Bekkerus διὰ τὸ in δι' αὐτό mutandum esse pronuntiat, conferens IV, 55. V, 115. VII, 6. VIII, 88. nec tamen quem sensum haec verba isto loco habere possint ostendens. Caeterum nec in ea, quam ipse proposui, conjectura acquieverim, quamquam frustra meliorem circumspicio, Nec suppeditat quidquam Plutarch. Nic. 25. hunc locum exprimens. — Paulo ante ξύντασιν verum videtur Goellero l. l. p. 317.
- p. 144. l. 16. pro 825. l. 820. Caeterum cf. Schaefer. ad Julian. p. XVIII. Reifig. Conjectt. p. 145. sq.
- p. 145. l. 34. pro 74. lege 72.
- p. 146. l. 15. pro ψύχη l. ψυχή.
- l. 18. post videatur adde: Fortasse tamen non sollicitandus est locus: Similiter certe locutus est Plato Phaed. p. 109. b.: περί τὰ τοιαῦτα λέγειν. Quem locum cum aliis laudavit Fischer. ad Phaed. p. 276.
- p. 147. l. 15. pro τεχνάς lege τέχνας. Sequentia fortasse sic emendanda sunt: εἰ δὲ χωρίσθαι θάτερον (i. e. si quid alterutri iudicio improbatur) θάτερον κ. τ. λ.
- p. 154. l. 1. δικαίωσις hic, ut opinor, idem est quod alibi ἀξίωσις.
- p. 154. l. 23. Sylburgium vere coniecisse ostendunt verba περιφράσεως ποιητικῆς ἐστίν οἰκειότερα. Itaque D. non singulum vocabulum, sed circumscriptionem poeticam iudicavit: mire profecto, cum ipse τέχνας τῶν ἐπιχειρημάτων conjungat. Rectius igitur singulum περιτεχνήσεως verbum poeticum dixisset, quod si imitatorum Dionem Cass. excipis, fortasse frustra apud bonae notae profaicum requiras. Aliter iudicat Poppo l. l. p. 253.
- p. 155. l. 18. Verba: Locum — 56. b. dele deletisque substitue: De hoc ὑποκορισμῶ cf. Plut. Sol. 15. Phot. pag. 460. Ruhnken. ad Tim. pag. 266. sq. Lex. Xenoph. IV. pag. 393. Wyttenbach. ad Plut. Moral. I. p. 362. qui plures nostro similes locos laudat.
- p. 160. l. 34. ἢ merum Reiskianae ed. vitium est.

- p. 162. l. 4. pro γνωμὴν l. γνώμην.
- p. 164. l. 28. post 244. adde: Wyttenb. ad Plut. Moral. l. p. 327.
- p. 166. l. 35. post addubito adde: Cf. Poppo prolegg. pag. 221. sq.
- p. 167. l. 26. post Wessel. adde: Strab. IX, 2. p. 266. Tauchn. Pausan. IX, 2, 4.
- p. 168. l. 42. post offerunt adde: quod Bekkerum non obsecutum Haackio recepisse gaudeo. Caeterum similiter μηδεὶς disseccatur Xenoph. Hellen. VI, 4, 28: μηδ' ὑφ' ἐνός.
- p. 169. l. 3. pro ἀνεὺ l. ἀνευ.
— l. 37. pro 144. l. 114.
- p. 171. l. 8. pro ξυνίστορες ἔστε, quod Haackium quoque et Bekkerum dedisse video, restitue ξυνίστορές ἐστε. Sed ut hic infinitivus, ita infra l. 13. verus est imperativus: ξυγγνώμονες δὲ ἔστε.
— l. 11. παρέσχον αὐτὴν εὐμενῆ ἔναγ.] Cf. Held. in act. phil. Mon. II, 1. p. 87. et ind. f. v. εὐμενής.
— l. 28. ἀνέχεσθαι Poppo quoque prolegg. pag. 142. praefert, quoniam ἀντέχεσθαι cum genit. rei potius quam personae jungatur.
— l. 38. post dixit adde: quem Dionys. IV, 83. p. 837. imitatur.
- p. 175. l. 27. pro κωλλ. l. καλλ.
- p. 177. l. 18. post collustrant adde: Colloquium autem hic proposuit auctor, quod revera colloquium habitum erat. Popponi l. l. p. 50. sq. non auscultaverim.
- p. 180. l. 3. pro ἀνεὺ l. ἀνευ.
— l. 9. Οὐδὲν — πράσσομεν] Imitatus est hunc l. Dionys. Arch. VIII, 34. p. 1582. 3.
- p. 186. l. 14. pro ἡρμηνευμένον fortasse leg. εὐρημένον.
- p. 193. l. 23. post ostenderet adde: (de qua παραγραφή v. Ernest. Lex. rhet. p. 213.).
- p. 195. l. 13. post 425. 1) adde: De hac ἀκριβολογία quae Bauerus disputavit a Poppone probata l. l. p. 237. praerique vituperanda videntur. Ac primum κατηγορίας vocabulo loquendi usum, imprimis forensem, inimicae accusationis significationem tribuisse egregie docet Isocratis l. a me laudatus. Ab hoc verbo αἰτία differt eo,

quod latioris potestatis est atque in bonam et malam partem accipitur. Itaque cum minus manifestam habeat inimicae accusationis notionem Thuc. cum κατηγορίαν vocem opponere vellet, αἰτίαν optavit, cujus loco rectius ναυδέτησις dixisset. V. Isocr. l. l. Ἄδικεῖν et βιάζεσθαι quomodo distinguenda sint vel ex ipso Thucydidis loco I, 77 (non 71.) perspicui poterat. Alterum enim omnino est injuria aliquem afficere quocunque modo sive par ei sis viribus sive inferior, imprimis παρατὸν νόμον πλεονεκτεῖν; βιάζεσθαι est vim inferre, violenta ratione tractare, quod profecto non nisi superiori viribus licet. Ac βίαν ullibi pro ἀδικία legi non locis false laudatis aut perperam intellectis demonstrari potest. Συμφοραὶ in universum sunt fortunae vicēs (malae praesertim) et VII, 77. in universum clades acceptas spectant, cum κακοπαθείας miserandam exercitus conditionem c. 75. descriptam significant, ut ipse Bauerus sensit. Ἀπόστασις simpliciter est defectio; ἐπανίστασθαι dicuntur ii, qui non solum in libertatem sed vindicaturi vel omnino conditionem suam meliorem reddituri deficiunt, contenti si illi, a quibus defecerunt, eos non aggrediuntur, sed ultro iis bellum inferunt. V. locos p. 328. laudatos, quibus adde Thuc. I, 115.

p. 199. l. 5. ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σοφίσματα] Imitatur hunc locum Plutarch. Timol. 12: ταῦτα πάλιν ἤκειν ἐπ' αὐτοὺς σοφίσματα καὶ δελεάσματα, μετ' ἐλπίδων χρηστῶν καὶ φιλανθρωπίαν ὑποσχέσεων εἰς μεταβολὴν δεσποτοῦ καινοῦ τιθασσευομένους, ὑπώπτειον. Sic enim haec verba distinguenda videntur: in quibus non erat, quod Bredowius verbo τιθασσεύειν consilium expressum expectaret, cum participium commode interpretari possis: qui allicerentur.

p. 200. l. 6. post προσέληθε καὶ excidit τὸ τάχος. Item l. 26. ἔχω post ἐπαινεῖν.

p. 205. l. 28. post ἦν adde ἡ, quod in Hudf. et Reisk. excidit. Caeterum ad Sylburgii conjecturam confirmandam cf. de arte rhet. X, 8. p. 302. Schott. De re cf. Jud. de Lys. p. 461. de Dem. p. 999.

p. 206. l. 14. pro αὐτῶ l. αὐτῇ.

p. 208. l. 27. post hominibus adde: Ac πρᾶγμα quoque similit̄ usurpatum video a Luciano rhet. praec. 23. Wolf.

- p. 209. l. 9. post ἀπλῶς interpres latinus καί legit; quod praeplacet.
- p. 211. l. 25. post Nachtheil adde: Nec video, quidni, χρόνου notione subaudita, huc referendum sit ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον Thuc. I, 2. quod aliter explicandum esse censeat Poppo prolegg. p. 150. sq.
- p. 221. l. 6. ad marg. adde numerum 2.
— l. 31. sq. pro sequenticus l. sequentibus,
— l. ult. post est adde: II,
- p. 223. l. 23. pro ἰδίωματα l. ἰδιώματα.
— l. ult. cf. Poppo l. l. p. 240.
- p. 224. l. 26. Adde Poppo l. l. p. 253. et Lobeck. ad Phryn. p. 532.
— l. 32. Cf. Poppo l. l. pag. 240. qui etiam de caeteris, quae ibi recensentur, vocabulis egit p. l. 242. et 253.
- p. 225. l. 4. Ὅταν—νόησιν] Εἰς ὄγκον συμβάλλεσθαι τὸ λέγειν χρῆσθαι ἀντ' ὀνόματος docet Aristot. Rhet. III, 6, 1.
— l. 20. Aliter hunc l. capiendum videri monui in ind. f. v. αὐτός 4), ubi pro Heind. ad Plat. Gorg. leg. H. ad Plat. Phaed. Adde Matth. §. 439. Wolf. ad Sympos. XIII, 6. Cf. Quintil. VIII, 3, 61. Diversi sunt loci Thuc. I, 59. VI, 47. ubi ἐφ' ὅπερ non ad praegressa Μακεδονίαν et Σελινόωντα redeunt, cum ex terrae civitatisque nomine non commode πράγματος notio elici queat, sed potius ad infinitivos verborum praecedentium, τρέπεσθαι et πλεῖν referendum est. Haud scio, an sic voluerit Poppo l. l. p. 105.
- p. 226. l. 41. post 41. adde: Post ἔχομεν Dionysius omisit ἱκανά. Δικαίωμα praeter hunc locum (cl. I, 40. in.) Thuc. usurpavit V, 97. VI, 79. 80. Cf. etiam Westf. ad Herod. V, 92.
- p. 227. l. 17. post qui adde: Poppo l. l. p. 166. monente τὴν τοῦ Πλημμυρίου λῆψιν c. 25. f. ἄλωσιν c. 32. cum τῇ τῆς Λευκάδος οὐ περιτειχίσει III, 95. confudit.
— l. 25. pro βίβλω l. βίβλω. Caeterum Poppo l. l. non I, 143. sed II, 51: τὰς ὀλοφύρσεις ἐξέκαμνον respectum videtur a Dionysio, qui illo loco spectato satis stulte; locutus esset, quum ibi non solum nomen ὀλόφυρσιον, sed tota formula ὀλόφυρσιον ποιείσθαι prorsus ex more Grae-

corum pro ὀλοφύρεσθαι posita sit. Sed nonne pleraque, quae D. ut Thucydidis idiomata proponit, omnibus Graecis communia fuerunt? Ac si hic locum II, 51. respexisset, non ὀλοφύρεσθαι, sed ὀλοφύρεσθαι apud eum legeremus.

- l. 37. post ἡγοῦμαι adde: Item paulo ante πρόφασιν pro αἰτίαν et ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ pro λόγῳ δὲ ἀφ. Mox plenius et emendatius Thucydidis exemplaria praebent: γιγνομένους καὶ φόβον παρέχοντας ἀναγκάσαι εἰς τὸ πολ. De Dionysii explicatione Poppo l. l. „Quomodo, inquit, substantivum ἀνάγκη hic non modo necessarium fit, sed admitti possit, non video, nisi forte Dionysius ἀναγκάσαι pro τοῦ ἀναγκάσαι scriptum iudicavit, et omnem structuram sic expedivit, τὴν τῆς ἀνάγκης τοῦ πολέμου αἰτίαν, quod fieri per ordinem verborum non licet.” Haec ne vera credam efficiunt Dionysii verba interpretandi causa subjecta. Mihi igitur locus censori videtur offensionem fuisse propterea, quod Athenienses proprie Lacédæmonios ad bellandum non coegerunt, sed incrementis captis effecerunt, ut hi necessario sibi suscipiendum esse bellum intelligerent. Et haec profecto sententia accuratius, non tamen ornatus, exprimeretur verbis ἀνάγκην παρέσχον. Caeterum Poppo aut sic explicandum censet, ut τὴν ἀληθ. πρόφ. τοὺς Ἄθ. ἡγοῦμαι primaria verba esse dicantur, quae deinde reliquis accuratius definiantur (*verissimam causam Athenienses iudico, quod hi potentiores facti coegerunt eos ad bellum gerendum*), aut τοὺς Ἄθ. μεγ. γιγνομένους statim conjungendum et deinde, ut vulgo loquantur, ὥστε subaudiendum esse. Sed vide, ne facilius et Graecitati convenientior sit ea ratio, quam ipse proposui p. 85.

p. 229. l. II. pro διαφορὰς, ὅταν l. διαφορὰς ὅταν.

- l. 19. post συνήλλάξαν adde: (de quo v. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Mor. I, p. 283.)

- l. 27. adde: Dionysius ipse hoc imitatur I, 89. pag. 232. 4: οἱ περὶ τὸν πόντον ὠκημένοι. Cf. Markl. ad Lyf. de inval. pag. 754. Caeterum apud Thuc. legit: τοὺς δὲ τὴν μεσόγειαν μᾶλλον καὶ μὴ ἐν πόρῳ κατοκημένους. ubi Steph. hac structura offensus κατὰ τὴν μεσόγειαν Thucydidem scripsisse suspicatur. Sed etiam Herod. l. l. IV, 8. dixit κατακτημένον τὴν οἱ Ἕλληνας λέγουσι Ἐρυθραίων νῆσον. Aliter id. I, 27. VII, 9.

- p. 229. l. 40. Nec erat quod aliam explicationem circumspiceret Poppo l. l. pag. 91. sq. Apposite Quintilianus instit. VIII, 6, 21: Maxime autem in orando patebit numerorum illa libertas. Nam et Livius saepe sic dicit: Romanus proelio victor, quum Romanos vicisse significet; et contra Cicero ad Brutum: populo, inquit, imposuimus et oratores visi sumus, cum de se tantum loqueretur. Quod genus non orationes modo ornat, sed etiam quotidiani sermonis usus recipit. Cf. ibi interpret.
- p. 230. l. ult. adde Poppo p. 99. sq.
- p. 231. l. 27. dele Poppo p. 100. 104. 149. sq.
- p. 232. l. 6. προτιμήσασαι] Cf. pag. 32. et add. ad h. l. et p. 234
- l. 38. Cf. etiam p. 4. not. et Poppo p. 126.
- p. 233. l. 19. adde: Sed imprimis verba: μή μετα νόμων τὸ πλέον ἢ τρόπων ἀνδρείας κινδυνεύειν, collatis, quae Pericles antea dixit, ostendunt, hic sermonem esse de re certa et concessa, non dubia et cogitata. Recte igitur Bekkerus ἐθέλομεν edidit, quod etiam Laur. obtulit. Frustra Poppo pag. 143. et Reisig. ad Xenoph. Oec. XV, 13. conferri iubent Matth. Schaefer. ad Dionys. p. 214. Wolf. ad Dem. Lept. 283. et Herm. de praec. quib. Attic. pag. XI. Hi enim de eiusmodi locis agunt, ubi, futuro in apodosis sequente, in protasi optativus per cogitandi et loquendi leges de more usurpatur. In vocabulo περιγίγνεται quomodo cum Poppone pag. 201. pleonastici quidquam reperiam non video. Cf. ind. f. v.
- p. 236. l. 31. adde: De verbo ἐξηγεῖσθαι cum accusativo constructo cf. Poppo p. 259. De figura tritissima, qua Πελοπόννησος pro οἱ Πελοποννήσιοι ponitur cf. Longin. XXIV, 1. Quintil. instit. oratt. VIII, 6, 23. ibique interpret.
- p. 237. l. 22. pro 269. l. 267. l. 27. dele num. III.
- p. 248. l. ult. Adde Appollod. II, 8, 1. ibique Heyn. p. 202. Isocr. Archid. 6. 16. Thucydidis locus est I, 9.
- p. 240. l. 1. pro ἀκμη l. ἀκμῆ. Caeterum hunc locum imitatus est Arrhian. exped. VII, 16, 12: ἀμείνον αὐτῶ ἦν ἐν ἀκμῆ τῆς τε ἄλλης δόξης καὶ τοῦ πόθου τοῦ παρ' ἀνθρώπων ἀπηλλάχθαι. Paulo post §. 13. δοκῆ in δοκεῖ mutandum esse vidit b. Schneiderus. Possideo enim viri

doctissimi exemplar, cuius ille marginem non contem-
nendis copiis ditavit; quas ego, scriptore relecto, meis
observationibus auctas, publici juris facturus sum.

- l. 2. ad marg. adscribe 2.
- l. 19. Cf. ind. f. v. ἡγεῖσθαι.
- l. 41. pro 449. l. 494. Similiter Alexandrum praedi-
cat Arrhian. exped. VII, 28, 4: ξυνιδεῖν τὸ δέον ἔτι ἐν τῷ
ἀφανεῖ ὡν δεινότητος καὶ ἐκ τῶν φαινομένων τὸ εἶκος συμ-
βαλεῖν ἐπιτυχέστατος.
- p. 241. l. 31. Cf. Quint. l. l. IX, 4, 1.
- p. 242. l. 3. dele comma post αὐτῶν;
- p. 245. l. 12. pro caeteris l. prioribus.
- p. 247. l. 31. post 430. adde Poppo p. 97: sq.
- p. 249. l. 32. post 723. adde: Haec si recte disputata sunt,
frustra Pausaniam erroris insinulaverit Dodwell: Ann-
Thuc. p. 647., Oenobii ψηφίσματι revocatum esse suspi-
cans Thucydidem Milesiae filium. Caeterum aegre fero,
quod quae hic et in seqq. disputavi magnam partem a
Popponis rationibus abhorrent. Hanc litem diremtam
cupio a censoribus aequis et prudentibus.
- p. 252. l. 16. pro εἰς l. εἰς. l. 46. pro Looncl. l. Leoncl.
- p. 256. l. 27. post n. c. adde et Manso Sparta (cujus Hbrf
inspiciendi nunc non copia est.) Caeterum cf: Athen.
XIII. p. 589. et Boeckh. Oec. Civ. I. p. 209. sq.
- l. 35. pro Spartanorum quidem abstinentiam lege: abs-
tinentiam quidem Spartanorum.
- p. 260. l. 23. dele num. 20. 75.
- p. 264. l. 20. post 14, 4. claude parenthesin.
- p. 266. l. 17. pro ductum l. ductam.
- p. 267. l. 34. adde: Sic etiam Arrhian. exped. I, 9, 9: apud
quem τὸ παράλογόν substantive me legere non memini.
- p. 269. l. 41. pro ib. c. 66. lege ib. c. 74. et l. 47. pro Ari-
stoph. l. Aristot.
- p. 271. l. 9. post sq. n. adde: Poppo prolegg. p. 139. sqq.
- p. 275. l. 39. Poppo λόγον delet p. 133. cum Cass. Aug. (Pa-
rif. G. ac Bekker. A.) et interpretatur: ne hoc quidem
Atheniensibus reliquis (reliquum?) concessisse —. Non
sequar, quamquam ad attractionem non confugiendam
ac λόγον proprio sensu capiendum esse fateor. Ipse enim
Thucydides locum explicat, ubi similia profert VIII,

24: τοὺς Ἀθηναίους ἠσθάνοντο οὐδ' αὐτοὺς ἀντιλέγουστας ἔτι μετὰ τὴν Σικελικὴν ἔμφορᾶν, ὡς οὐ πάνυ πόνηρα σφῶν βεβαίως τὰ πράγματα εἶη. Cf. Isocr. Paneg. 40: μηδένα λόγον ὑπολείπειν τοῖς εἰδισμένοις τὴν τῶν Περσῶν ἀνδρίαν ἐπαινεῖν.

- p. 275. l. 43. pro l. lege I. p. 254. et l. 45. post 12. adde V, p. 56.
- p. 280. l. 17. post nomine infere ibi. De harmosis cf. Arrian. B. C. IV, 7.
- p. 282. l. paenultimam dele.
- p. 287. l. 21. pro χώριον l. χωρίον et l. 41. pro Lycymnium l. Licymnium.
- p. 290. l. 35. Cf. Arrhian. III, 2, 7. 6, 5. Ut in ejusmodi locis confusio duarum locutionum statuatur cum Poppono l. l. p. 198. non opus videtur.
- p. 291. l. 34. adde Poppono p. 101.
— l. 39. adde: Paulo diversa affert Schneiderus ad Xenoph. Memor. I, 1, 6.
- p. 292. l. 12. pro ἔξεβαλε l. ἐξέβαλε.
- p. 293. l. 12. post artificio infere Ol. 88, 2.
- p. 294. l. paenult. pro πρώτης l. πρώτην. Caeterum quo discrimine utrumque dicatur, id vel ex Grotef. Gr. lat. §. 133. n. 3. disci potest. Loci Thucydidei supplementum Bekkerus in Vat. invenit hoc: καὶ καταλείπονται τέσσαρες νῆες ἐν αὐτῇ· καὶ αὐδὶς αἱ λοιπαὶ Μιτυλήνην ἀφίστασιν. Unde patet ὁμοιοτέλετον lacunae dedisse originem. Attamen vereor, ne plura interciderint.
- p. 295. l. 32. adde Poppono l. l. p. 176. sqq. Voigtlaender. obss. in Xenoph. part. II. p. 23. n. et quae ipse monuit p. 302.
- p. 297. l. 17. Hunc locum cum schol. ita intelligit, ut ad τοὺς τε Πελ. κ. τ. λ. ἐβούλετο repetat. Atque ad hanc explicationem affert locum geminum scilicet III, 69: ἐβούλοντο οἱ Λακ.— ἐς τὴν Κέρκυραν πλεῦσαι στασιάζουσαν, δώδεκα μὲν ναυσὶ μύλαις παρόντων Ἀθηναίων περὶ Νεῦπακτον· πρὶν δὲ πλεῖον τι ἐπιβοηθῆσαι ἐκ τῶν Ἀθηναίων ναυτικόν, ὅπως προφθάσωσι. Sed hic cum Haackio et Bekkerō colon post Νεῦπακτον commate permutandum est, ut post ναυτικόν repetatur ἐβούλοντο πλεῦσαι. Nec magis

transitus ex infinitivo in conjunctivum cum conjunctione statuendus est altero loco, quem v. d. contulit VII, 75: ησαν γὰρ ὑποπτοι αὐτοὺς οἱ Καμαριναῖοι μὴ προθύμως σφίσι μήτε ἐς τὴν πρώτην μάχην πέμψαι ἢ ἐπεμψαν ἐς τε τὸ λοιπὸν μὴ οὐκέτι βούλωνται ἀμύνειν. Hic enim ex ὑποπτοι ἦσαν ad ἐς τε τὸ λοιπὸν sumendum est ἐφοβοῦντο. Quae ratio latissime patet. Ita, ut nonnulla tantum afferam, eliciendum φοβήση ad ὑπολίπησθε ex praegresso νομίσῃ Thuc. I, 140. ἔφασαν ε πείθουσιν III, 75. ἵππους ex ἄρμα ad νεμομένας Herod. VIII, 115. γέφυραν ad τὴν ὁ γεφυροῦν VII, 34. Non absimiles sunt eorum plures locorum, quos p. 117. sq. laudavi. Cf. etiam Poppo p. 287. quem non dubito, quin quae de loco III, 51. statuit retractaturus sit.

p. 298. l. 30. Ἐρμιονίδα] Hic non possum, quin C. Müllerum notem, ex Thuc. τριήρει Ἐρμιονίδι I, 128. peculiare navium genus fabricatum.

p. 300. l. 36. pro asse l. esse.

p. 303. l. 31. pro praemittitur l. praemittitur, et l. 32. post ubi inferre: in primis majore numero posito. Cf. Thuc. VII, 22. nil expedit Poppo p. 200. sq. De Xenophon- teis locis hoc adde, in quibusdam articulum casus duntaxat notam esse. Hinc auctor cum Hell. IV, 7, 23. dicat οὐκ ἔλαττον τῶν εἴκοσιν VII, 1, 20. habes mutatam constructione: πλεον ἢ εἴκοσιν. Ac nunquam in posteriore dicendi ratione articulum sic assumptum esse contendam. Quamquam hunc locum etiam iis accenseri possis, ubi numerus non accurate definiendus summa aliqua, circa quam ille vagetur, aliquatenus definiatur: quae proinde ut certa articulum adsciscit, veluti Cyrop. I, 2, 15: λέγονται — πέρσαι ἀμφὶ τὰς δώδεκα μυριάδας εἶναι. Cf. II, 1, 6. III, 2, 3.

— l. 45. Thuc. locus est VIII, 79.

p. 309. l. 22. addē: Equites sospites praestitit Callistratus. V. Pausan. VII, 16, 3. De clade lectu digna disputat Arrhian. exped. I, 9, 3. sq.

p. 310. l. 16. Thuc. locus est II, 13.

p. 314. l. 24. Cf. Poppo prolegg. p. 314. Plura de his dicam in Arrhianeis.

p. 326. l. 15. post Thuc. I, inferre 18. sq.

- p. 326. l. 23. Obiter moneo in Zacynthi sylvis aliquot errores errasse historicos, veluti Diodor. XI, 84. et nuper C. Müller. Aegin. pag. 112. qui cum non memor esset ἐξελώντες participium futuri esse ex Herod. III, 59. nobis narrat, Achaeos Zacynthi incolas a Samiorum exsulis summos esse narrat.
- p. 329. l. 30. pro dicat l. dicas, et l. 32. pro καὶ πω l. καὶ πω.
- p. 335. post l. 29. adde: 70) Cf. Manso Sparta III, 1. pag. 36. sq. n. et alia nunc disputantem Schneider. ad l. l.
- p. 337. l. 10. pro deficiebant l. defecerunt.
- p. 340. l. 17. pro Teiorum l. Teiorum.
- p. 343. l. 10. Hic ne quis ignorantiae me incuset, moneo, vetustiorum scriptorum exemplo Aeolida me ab Helleponti civitatibus discrevisse. Alii aliter. Cf. Strabo XIII, 1. p. 82. 88. 111. Tauchn.
- p. 347. l. 18. Singe scripsi, quoniam Thuc. incolas Singaeos dicit, cum Herod. Steph. Byz. a Dukero laudati Σίγγος oppidum dicant: quibus Strabo exc. l. VII. p. 132. assentitur, Σιγγιτικὸν κόλπον memorans.
- l. 43. pro 51. l. 31.
- p. 349. l. 28. pro anus l. unus. De Pheris praeter Mor. ad Xenoph. l. l. cf. Clark. ad Hom. Od. XXI, 15.
- p. 350. l. 30. pro Artoxerais l. Artoxerxis.
- p. 352. l. 46. pro νόμον l. νομόν. De tota re pluribus dicam in excursu ad Xenoph. Anab. I, 1, 2.
- p. 353. l. 32. post σατραπείαν inferre: (Thuc. I, 129.), et l. 35. pro 119. l. 129.
- p. 355. l. 36. adde: et Andoc. de pace p. 103. Cf. Raumer. Vorleff. T. II. p. 1.
- p. 356. l. 40. Cf. Demosth. in Dionysiod. p. 1285.
- p. 359. l. paenult. De hac quoque re in exc. ad Anab. l. l. copiosius agam.
- p. 366. l. 29. adde Demosth. c. Mid. p. 561. sq.
- p. 369. l. 30. delè verba Cf. — II. et l. 35. post 239. sq. adde: Manso Sparta II. p. 468. sq. De Moschii et Dahlmanni disputationibus alibi dicam.
- p. 370. l. 32. pro frequentibus l. frequentius et l. 42. pro sint l. sint.
- p. 373. l. 27. De aliis Phrynichis cf. Perizon. ad Ael. V. H. III, 8.

p. 374. l. 32. Pudet me quod popularis mei manes ab hac criminatione non purgavi. Aliquoties enim vir eruditissimus locis dictis usus est. V. p. 18. 19. 21. 22 ed. 1765. Antiphontis res gestas exaggerat Pseudoplut. X oratt. vitae β.

p. 375. l. 16. Adde: Quod factum esse ab eo diserte testatur Plut. Comp. Sol. c. Popl. c. 2.

p. 380. l. 6. post hic inferre Alcibiades.

p. 382. l. 5. pro Aristarchus l. Aristocrates.

p. 383. l. 29. pro potestato l. potestate.

p. 386. l. 31. pro 91. l. 92.

p. 389. l. 33. post pag. 688. sq. adde Andoc. de myst. p. 50.

— l. 40. adde: Caeterum cf. Lyc. c. Leocr. XXX, 13. Quae idem §. 9. narrat haud dubie eidem tempori sunt assignanda.

p. 443. a. l. 44. pro ακριβεία l. ἀκριβεία et l. 48. ἀκριβεία pro ἀκριβεία.

p. 449. a. l. 18. pro εἶσε l. εἶπε, et l. 35. pro J. lege l.

p. 455. a. l. 50. pro bf. l. cf.

p. 463. b. post δικαιοῦν inferre: δικαίωμα III, 5, 2. cf. add. ad h. l.

p. 473. a. l. 19. post 6. 8. inferre: cf. Isocr. Plat. 24.

— b. l. 27. pro Archian. l. Arrhian. Idem vitium tolle p. 483. b. l. 14.

p. 492. b. post κεφαλή inferre κεχαρισμένως I, 4, 3.

p. 530. a. l. 12. pro μνήσεως l. μιμήσεως.

Alia, quae vel minora sint, vel oculorum meorum aciem multa legendo hebetiorem factam effugerint, vitia; ipse, lector benevole, emendabis. De libri hujus consilio ac ratione pauca habeo, quae dicam. Dionysii historiographica quod codicum, quos frustra requisivi, ope destitutus edere ausus sum, diligentia in iis emendandis et illustrandis collocata excusabit. Commentationes subjectae syllogen obser-

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΡΟΣ

ΓΝΑΙΟΝ ΠΟΜΠΗΙΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

1
2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

Π Ρ Ο Σ

Γ Ν Α Ι Ο Ν Π Ο Μ Π Η Ι Ο Ν Ε Π Ι Σ Τ Ο Λ Η

Ἐπιστολήν τινα παρὰ σοῦ κομισθεῖσαν ἔδεξάμην εὐπαί-
δευτόν τε καὶ πάνυ μοι κεχαρισμένην· ἐν ἣ γράφεις, ὅτι

Διονυσίου Ἀλικαρνασσεῶς] Alibi interponitur Ἀλε-
ξάνδρου τοῦ. Cf. Interpr. ad lib. de Compos. init. Stephan.
ad Thuc. T. II. p. 745. ed. Beck. De duplici sigmate vocis
Ἀλικαρνασσεῶς v. Mathaei dissert. de Diohyfio Halic. p. IV. Schae-
fer. Melet. crit. p. 1.

πρὸς Γναῖον Πομπήϊον ἐπιστολή] Debuerat
titulus sic concipi: Dionysii responsio ad Epistolam, in
qua Pompejus questus fuerat de acerbitate Dionysii, naevos
dictionis Platonicae notantis. Pompejus ille (ne quis er-
ret) non est ille celeberrimus imperator Romanus, rerum ge-
strarum magnitudine et fortunae varietate clarus, sed est ali-
quis Graeculus grammaticus, illius Magni libertus aut cliens.
Reisk. Recte. Nam de Magno Pompejo non cogitandum
esse, vel temporum ratio ostendit, de qua v. Matthaei l. l.
Ac grammaticum vel rhetorem quendam hujus nominis intelli-
gendum esse, cum ex ejus ad Dionysium litterarum frag-
mentis, quae apud hunc 2, 14. 15. leguntur., tum ex familiari
conjunctione, quam inter utrumque intercessisse epistolae hu-
jus initium prodit, probabile fit. Hunc autem Cn. Pompe-
jum Magni Pompeji fuisse libertum e nomine conjici potest.
Et plures quidem imperatorem in familia sua doctos gram-
maticos habuisse, Suetonius docet, duos eorum, Curtium Ni-
ciam et Lenaeum nominans in libro de illustr. gramm. c. XIV.
XV. Idemque in libro de clar. rhet. cap. I. quosdam histori-
cos tradidisse narrat, Cnaeum Pompejum (Magnum) sub
ipsum civile bellum, quo facilius Cajo Curioni, promptissimo
juveni, causam Caesaris defendenti, contradiceret, repetisse
declamandi consuetudinem.

72

Ὁ δὲ πέπονθα πρὸς ἅπαντας, ὅσοι τὰς αὐτῶν ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν φέρουσιν ὠφέλειαν, ἐπανορθοῦντες ἡμῶν βίους τε καὶ λόγους, ἐρῶ σοι· καὶ πείσω γε, νῆ Δία, πιστεύειν καμὸν οὐδὲν εὐρεῖν οὐδὲ παράδοξον οὐδ' ὃ μὴ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ.

Ἐγὼ οὖν νομίζω δεῖν, ὅταν μὲν ἔπαινον προέλῃται ἢ γράφειν τις πράγματος εἴτε σώματος ὁποιοῦ γέτινος, τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ καὶ οὐ τὰ ἀτυχήματα, εἴ τι πρόξεστι τῷ πράγματι ἢ τῷ σώματι, δεῖν προφέρειν· ὅταν δὲ βουληθῇ

habet νῦν (sive potius νυν sine accentu) modo cum ἴσθι jungatur, ut in Aristoph. Acharn. 490. ἴσθι νυν ἀναίσχυντος ἄν. Cf. Hogeveen, de particc. p. 543. ed. Schütz. qui quae laudat, his sexcenta ex Aristophane aliisque addi possunt. V. Dorvill. ad Charit. p. 629. ed. Lips. et, qui ibi excitatur, Hemsterhuf. ad Aristoph. Plut. 965.

εὐρεῖν] Dedi de meo ἐρεῖν. Reisk. Male. Non enim se purgare vult auctor, quod Platonem vituperaturus sit, sed quod eum vituperarit. Quare cum aoristus requiratur, εὐρεῖν restitui.

3. νομίζω δεῖν] Δεῖν delendum videtur. Sequitur enim versu 11. loco convenientiore. Reisk. Fallitur. Plato Legg. VII. p. 801. a: γνόντας δεῖ τοὺς ποιητὰς, ὡς εὐχαὶ παρὰ θεῶν αἰτήσεις εἰσὶ, δεῖ δὲ τὸν νοῦν αὐτοὺς σφόδρα προσέχειν, μὴ ποτε λάθωσι κακὸν ὡς ἀγαθὸν αἰτούμενοι. Polit. X. p. 601. a: οὕτω δὲ, οἶμαι, καὶ τὸν ποιητικὸν φήσομεν χρώματα ἅττα ἐκάστων τῶν τεχνῶν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι ἐπιχρωματίζειν, αὐτὸν οὐκ ἐπαῖοντα, ἀλλ' ἢ μιμεῖσθαι, ὥστε ἑτέροις τοιούτοις ἐκ τῶν λόγων θεωροῦσι δοκεῖν, εἴαν τις περὶ σκυτοτομίας τι λέγῃ ἐν μέτρῳ καὶ ὀρθῶ καὶ ἀρμονίᾳ πάνυ εὖ δοκεῖν λέγεσθαι caet. ubi Ast. prius δοκεῖν sollicitat. Sic si repetitum Xenoph. Oecon. II, 15. cf. Spohn ad Isocr. Paneg. 17. οὖν Thuc. VIII, 57. τὴν Hom. Odys. III, 99. sq. Thuc. III, 52. coll. 54. 68. Alia alibi.

εἴτε σώματος] Ad πράγματος more satis frequente εἴτε omissum est. V. Heindorf. ad Plat. Sophist. §. 21. p. 302. Hermann. ad Viger. p. 834. Ast. ad Plat. Legg. II. p. 39. Sic et Latini. V. Heindorf. ad Horat. Sat. II, 5, 10.

ἀτυχήματα] Alibi dicit ἁμαρτήματα II, 3, 1. ἁμαρτίας I, 3, 10. ἡμαρτημένα II, 28, 3. 52, 1. κακίας II, 3, 1. 28, 1. κακά I, 1, 3. ἐλαττώματα II, 35, 2. Omninoque rhetores verba successum denotantia ad vitia et virtutes orationis significandas transferunt.

εἴ τι] Malim εἴ τινα in plurali. Reisk. Non opus. Xenoph. de rep. Lacedd. I, 5. Οὕτω δὲ συνόντων, ποθεινοτέρως μὲν ἀνάγκη σφῶν αὐτῶν ἔχειν, ἐρρωμενέστερα δὲ γίνεσθαι, εἴ τι βλάστοιεν, οὔτω μᾶλλον ἢ διάκοροι ἀλλήλων εἶεν.

προφέρειν] Recte quidem ἀτυχήματα προφέρειν dicitur, ex usu Graecorum, ἀρετὰς προφέρειν autem non usurpatur.

διαγνῶναι, τί τὸ κράτιστον ἐν ὁτιδήποτε βίῳ καὶ τί τὸ βελ-
 τιστον τῶν ὑπὸ ταῦτὸ γένος ἔργων, τὴν ἀκριβεστάτην ἐξέτα-
 σιν προφέρειν καὶ μηδὲν παραλείπειν τῶν προσόντων αὐ-
 752 τοῖς εἴτε κακῶν εἴτ' ἀγαθῶν. Ἡ γὰρ ἀλήθεια οὕτως εὐ-
 4 ρίσκεται μάλιστα, ἥς οὐδὲν χρῆμα τιμιώτερον. Τοῦτο δὲ
 προθέμενος ἐκεῖνο λέγω· εἰ μὲν ἔστι μοι κατὰ Πλάτω-
 νος λόγος τις καταδρομὴν περιέχων τοῦ ἀνδρός, ὡς περ Ζωί-
 λω, τῷ ῥήτορι, ἀσεβεῖν ὁμολογῶ, καὶ εἴ γε βουλευθεῖς ἐγκώ-
 μιον αὐτοῦ γράφειν λόγους τινὰς συγκαταπλέκω τοῖς ἐπαί-
 νοις νόμους. Οὐ γὰρ ὅτι διαβολὰς οἶομαι δεῖν γράφειν ἐν αὐ-
 5 τοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀπολογίας. Εἰ δὲ χαρακτῆρας λόγου προε-
 λόμενος σκοπεῖν καὶ τοὺς πρωτεύοντας ἐν αὐτοῖς Φιλοσόφους
 τε καὶ ῥήτορας ἐξετάζειν, τρεῖς μὲν ἐξ ἀπάντων ἐξελεξάμην
 τοὺς δοκοῦντας εἶναι λαμπροτάτους, Ἴσοκράτην τε καὶ Πλά-
 τωνα καὶ Δημοσθένην, ἐκ δὲ τούτων αὐτῶν πάλιν προέκρινε

Verum latinismus hic est Dionysio nostro familiaris, ut προ-
 φέρειν usurpet pro εἰς φῶς ἄγειν, quomodo Latini proferre
 usurpant. Reisk.

4. Ζωίλω] Zoilum in Platonem quoque invectum esse ut
 fuit in Homerum patet e p. 757, 12. Reisk. Idem memora-
 tur in Jud. de Isaeo p. 627. sq.; Aelianus V. H. XI, 10. disertis
 verbis eum contra Platonem scripsisse narrat. Cf. ibi Perizon.
 et Villoison. Anecd. T. I. p. 203.

νόμους] Hoeschelius pro νόμους legendum putat παρανό-
 μους: ut παράνομοι λόγοι hoc loco, idem sint quod alibi παρανό-
 μων γραφαί. Sed haud scio, an convenientius sit ἀνομοίους;
 vel ut Ilonius interpres legit ἀτόπους absurdas. Sylb. Vi-
 detur leg. λόγου; τινὰς ἐγκαταπλέκω τοῖς ἐπαίνοις ψόγου μεμνη-
 μένους, innectam praedicationi meae locos, in quibus mentio
 fiat reprehensionum ab aliis in eum intortarum; aut ἀπολογίας
 ἐχομένους, vel ἀπτομένους νομίμου, locos defensionis finitimos
 legitimae; aut pro λόγους leg. est ψόγους τινὰς ἐγκαταπλέκω
 τοῖς ἐπαίνοις ἀνασκευάζειν βουλόμενος, si praedicationi reprehen-
 siones immisceam cum proposito eas refutandi; aut sic leg.
 ψόγους τινὰς ἐγκ. τ. ἐπαίνοις ἀλλοτρίους, reprehensiones ab aliis
 in Platonem coniectas. Reisk. Ἐγκαταπλέκω non improba-
 verim, cf. de Compos. p. 146. Schaefer. De caeteris dicere
 non attinet. Quod Sylburg. coniecit, ἀνομοίους, idem Seidler-
 ro in mentem venerat. Sed ne sic quidem locum persanatum
 crediderim.

5. Δημοσθένη] Nota hic Δημοσθένη more perittosylla-
 borum: et mox p. 753. v. 3. Δημοσθένην, mox̄e isosyllaborum
 nomen. Sylb. Moeris p. 154. Δημοσθένην Ἀττικῶς, Δη-

Δημοσθένην, οὐδὲν ἄμην οὔτε Πλάτωνα οὔτ' Ἰσοκράτην ἀδικεῖν.

753

Νὴ Δία, Φησὶν· ἀλλ' οὐκ ἔδει σε τὰ Πλάτωνος ἀμαρ- 6
 τήματα ἐξελέγχειν, βουλόμενον ἐπαινεῖν Δημοσθένην. Ἐπει-
 τα πῶς ἂν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν,
 εἰ μὴ τοὺς ἀρίστους λόγους τῶν Ἰσοκράτους τε καὶ Πλάτω-
 νος τοῖς κρατίστοις Δημοσθένους ἀντιπαρέθηκα καὶ καθ' ὃ
 μέρος ἦπτους οἱ τούτων λόγοι εἰσὶ τῶν ἐκείνου μετὰ πάσης
 ἀληθείας ἐπέδειξα; οὐχ ἅπαντα τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις ἡμάρ-
 τῆσθαι λέγων· μανίας γὰρ τοῦτό γε· ἀλλ' οὐδ' ἅπαντα ἐπ'
 ἴσης κατωρθῶσθαι. Εἰ δὲ τοῦτ' οὐκ ἐποίουν, ἐπὴνουν δὲ 7
 Δημοσθένην, πάσας διεξιὼν αὐτοῦ τὰς ἀρετάς, ὡς μὲν ἀγα-
 θὸς ὁ ῥήτωρ ἐπεισα πάντως ἂν τοὺς ἀναγνωσομένους· ὡς δὲ
 καὶ κράτιστος πάντων τῶν πρωτευσάντων περὶ λόγους οὐκ ἂν
 ἔπεισα, μὴ παρατιθεῖς αὐτῷ τοὺς ἀρίστους. Πολλὰ γὰρ
 τῶν καθ' αὐτὰ φαινομένων καλῶν τε καὶ θαυμαστῶν ἑτέροις
 ἀντιπαρεθέοντα κρείττοσιν, ἐλάττω τῆς δόξης ἐφάνη· οὔ-
 τω γέ τοι καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατεθεῖς κρείττων τε 754
 καὶ χεῖρων εὐρίσκεται, καὶ πᾶν ἄλλο χειρουργημα καὶ ὄσων
 ἐνάργεια τὸ τέλος.

μοσθένην, τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς, ubi cf. Pierfon. Sed Diony-
 sius, quod sciam, nusquam hac forma utitur. Itaque Δημο-
 σθένην rescripti.

6. φησὶν] Malim φήσεις, dices. Sylb. Recte habet
 vulgata lectio φησὶν, ait, scil. adversarius. Sic Latini quo-
 que ait [et inquit] usurpant, objectiones afferentes, quas
 protinus refutatum eunt. Reisk. V. interpr. ad Longin. de
 Sublim. II, 1.

ἔδει σε] Typothetae errore in Reiskiana editione ἔδεισε.
 ἐπέδειξα] ἐπέδειξα in hac demonstrandi seu ostendendi
 significatione legitur etiam supra p. 744. v. 12. et p. 746. v. 4.
 Alioqui usitatius in ea significatione ἀποδείξει, ut illo ipso in
 loco p. 744. v. pen. Ἐπιδείξει enim ostentandi significationem
 habet frequentius, ut paulo post, p. 754 v. pen. et p. 760.
 v. 2. Sylb. Eadem qua nostro loco potestate legitur etiam in
 Jud. de Isocr. p. 548, 4. de Demosth. p. 989. 10. Cf. Lexic. Xe-
 noph. T. II. p. 274. [q.

7. ἀντιπαρεθέοντα] Παρατεθέντα in Ms. Reg. Hudf.
 ἐνάργεια] Forfan καὶ ὄσων ἐέργεια τὸ τέλος. Hudf.
 Hudson sibi magis placere ἐέργεια, quam ἐνάργεια testatur.
 Ego vulgatam servo. Nam, ut in proverbio est, contraria

8 Εἰ δ' ἀχάριστον ὑπολήψεται τις ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασιν καὶ καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἀξιῶσει σκοπεῖν, οὐδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν καὶ μήτε ποιῆσιν ἀντεξετάζειν ἕτερα ποιῆσει, μήθ' ἱστορικὴν σύνταξιν ἕτερα συντάξει, μήτε πολιτικῶν πολιτεία, μὴ νόμον νόμῳ, μὴ στρατηγὸν στρατηγῷ, μὴ βασιλεῖ βασιλέα, μὴ βίῳ βίον, μὴ δόγματι δόγμα. Ταῦτο δ' οὐκ ἂν τις συγχωρήσειε νοῦν ἔχων. Εἰ δὲ δεῖ καὶ τὰς ἐκ

juxta se posita, magis elucescunt. Reisk. Haud dubie male Hudsonus ἐνάργεια legendum esse suspicatur. Pertinet huic Longini locus XV, 2. ὡς ἕτερόν τι, inquit, ἡ ὀνητορικὴ φαντασία βούλεται καὶ ἕτερον ἢ παρὰ ποιηταῖς οὐκ ἂν λάθοι σε, οὐδ' ὅτι τῆς μὲν ἐν ποιῆσει τέλος ἐστὶν ἐκπληξίς, τῆς δ' ἐν λόγοις ἐνάργεια. Sed ibi Weiskius voces ἐπληξίς et ἐνάργεια transposuit, „Nam contra naturam, ait, et usum omnem poeseos et eloquentiae et contra mentem ipsius auctoris, insequenti hujus lectionis disputatione clare demonstratam fines φαντασίας in poesi dicitur esse vehementissima commotio animi, in eloquentia vero maxima rei ob oculos positae claritas et evidentia. Immo contra, haec poetae, illa oratori convenit.“ Haec cum pronunciaret, de poesi epica videtur cogitasse. Longinus vero, quod quae affert exempla ostendunt, inprimis tragicam respexit. Atqui hujus est ἡ ἐπληξίς sive ἡ ἐκστασις, (cf I, 4.) ut egregie probat locus Polybii II, 56, a Τουριῶ collatus. Prosa autem oratio maximam quidem partem non nisi evidentiam confectatur (cf. Quint. inst. orat. IV, 2, 65. Ast. ad Plat. de rep. II, 8. p. 410. sq.) ipseque Longinus XV, 8. eos carpit oratores, qui terrore auditores percellere annitantur. Cf. Interpr. ad Dionys. Jud. de Lys. p. 465. Hermog. Progymn. 10. ex emendatione Veefenmeieri, Ernelti Lex. Techn. Rhett. Gr. p. 106. 374. Lat. p. 112. 151. 378. 421. Creuzer de arte hist. Gr. p. 217. sq. Non tamen dissimulabo esse locum, qui Hudsoni conjecturae favere videatur. In libro enim de Compos. p. 412. Dionys. τέχνας memorat, ὧν ἐνάργεια τις ἢ ποιῆσις τὸ τέλος. At vero ibi τέχνας, ὧν ἐνάργεια τὸ τέλος non de oratione intelligendas esse, sequentia ostendunt, ubi iis musice accensetur. Veramque esse nostro loco vulgarem lectionem non dubitabit, qui, quae viri docti, quos laudavimus, proposuerunt, inspexerit. In historiis hanc ἐνάργειαν Lucianus quoque requirit libri de histor. conscr. p. 211. Bip. eamque in Xenophonte laudat Plutarch. Artax. 8,

8. ἀντεξετάζειν] Sic et §. 17.: ἀγαθούς ἀγαθοῖς ἀντεξετάζων. Aliibi ἀντιπαρεξετάζειν dicit. V, II, 16, 4. 41, 8. Jud. de Demosth. p. 1059. 13.

ἕτερα συντάξει] Sc. ἱστορικῆ, quod fortasse excidit.

μήτε — μή] V. Schaefer. ad Soph. Oed. Col. 972. Matthiae. Gr. Gr. §. 602. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 343. Jacobs. in Act. Philol. Monac. T. I. Fasc. 2. p. 159.

τῶν μαρτυριῶν παρασχέσθαι σοι πίστεις, ἐξ ὧν μᾶλλον σοι
 γενήσεται καταφανές, ὅτι κράτιστος ἐλέγχου τρόπος ὁ κατὰ
 σύγκρισιν γινόμενος, ἀφείς τοὺς ἄλλους αὐτῷ χρήσομαι μάρ- 10
 τυρι Πλάτωνι. Βουληθεὶς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐπιδείξασθαι τὴν αὐ-
 τοῦ δύναμιν, ἣν εἶχεν ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, οὐκ ἠρκέσθη
 ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, ἀλλὰ καὶ κράτιστον τῶν τότε ῥητό- 755
 ρων ἕτερον αὐτὸς ἐν τῷ Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον ἐρωτικὸν

10. καὶ κράτιστον] *Sensum quidem loci hujus (inquit Steph.) mihi videor assequi, sed verborum series et contextus non video qui stare possit eo modo, quo est. Hæc enim puto sibi velle hoc in loco Dionysium, Platonem studio reprehendi Lysiam adversus ipsum scripsisse dialogum, cujus tamen argumentum sit amatorium; sed captatam in eo exagitandi Lysiae occasionem. Lego igitur: ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ κράτιστου τῶν τότε ῥητ. Illud autem, quod sequitur, ἐρωτικὸν εἰς τὴν ὑπόθεσιν declarat quod infra legitur p. 762. v. 11. Haec Steph. Sylb. Sine dubio defunt h. l. nonnulla. Forte sic suppleas lacunam, ut sententia saltim cohaerens neque incon-
 sentanea exeat: ἀλλὰ καὶ τὸν κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων, Λυ-
 σίαν, ὁρῶν ἐρωτικὸν λόγον συνταξάμενον, ἕτερον καὶ αὐτὸς ἐν τῷ
 Φαίδρῳ συνετάξατο λόγον ἐρωτικόν, οὐδὲν πρὸς τὴν ὑπόθεσιν, vi-
 dens Lysiam, qui tum temporum oratorum princeps esset libel-
 lum amatorium composuisse, ipse quoque alium libellum ama-
 torium componebat, tametsi ad rem in Phaedro propositam nil
 facientem. Reisk. Haec ut percenseantur, non opus vide-
 tur. Stephani conjectura propterea non placet, quod Platonis
 oratio Phaedr. p. 237, 199. proprie non contra Lysiam scripta
 dici potest, cum is ea non accusetur. Neque Astio auscultan-
 dum videtur, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ κράτιστον emendanti, de Plat. Phae-
 dr. p. 38. Articulum certe addere debebat, cum Lysias intelli-
 gatur (cf. Jud. de Lys. p. 459.), cujus orationem Plato pro-
 posuit, sive potius confinxit Phaedr. p. 230. 199. Steph. Eodem
 defectu laborat Heindorfii conjectura, καὶ in κατὰ mutantis ad
 Phaedr. p. 187. Suspicetur aliquis Dionysium dedisse; ἀλλὰ
 παρὰ τὸν κράτιστον. Nam quemadmodum post ἄλλος (V. Mat-
 thiae. Gr. Gr. §. 588. γ. Heindorf. ad Platon. Phaed. p. 216.
 Stallbaum. ad Phileb. p. 51.) sic etiam post ἕτερος praepositi-
 οῦ παρὰ infertur, veluti Platon. Legg. VI. p. 754. e; εἰάν τις ἕτε-
 ρον φαίνηται τι παρὰ τὰ γεγραμμένα κεκτημένος δημόσιον ἔστω τὰ
 τοιοῦτον ἅπαν. Cf. Dionys. de Compos. p. 116. ibique Schae-
 fer. Haud scio tamen, an scripsisse sufficiat; ἀλλὰ τοῦ κράτιστου,
 ut Genitivus ab ἕτερος pendeat. V. Matthiae Gr. Gr. §. 344.
 Neque illud objiciendum est, quod proprie dici debuerit;
 τοῦ κράτιστου τῶν τότε ῥητόρων λόγον ἕτερον. Hoc enim dicen-
 di compendium in comparationibus solenne est. V. Thuc. I,
 70: τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλείον ἡμῶν κεκαί-
 ρεται. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 455. Hermann. ad Viger. p.*

1
11

756
12

Ἰππίαν καὶ Πρωταγόραν καὶ Πρόδικον καὶ Γοργίαν καὶ Πᾶ-
 λον καὶ Θεόδωρον καὶ Θρασύμαχον καὶ ἄλλους συχνούς, οὐκ
 ἀπὸ τοῦ βελτίστου πάντα περὶ αὐτῶν γράφων, ἀλλ', εἰ βού-
 λει, καὶ ἀπὸ Φιλοτιμίας. Ἦν γάρ, ἦν μὲν τῇ Πλάτωνος 13
 Φύσει, πολλὰς ἀρετὰς ἐχούση, τὸ Φιλότιμον· ἐδήλωσε δὲ
 τοῦτο μάλιστα διὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ζήλοτυπίας, ὃν ἐκ τῆς
 κατασκευαζομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας ἐκβάλλει, στεφανώ-

ἐφάνη βάθος τι ἔχειν πάνυ γενναῖον. Zeno in eodem Parmenide colloquitur. Cf. de eo Schol. ad Alcib. I. p. 119. a. Caeterum Athenaeus quoque hanc horum sophistarum διαβολὴν Platoni exprobrat XI. p. 505. c. d.

ἀπὸ τοῦ βελτίστου] i. e. honesto consilio, mero veritatis studio. V. §. 14: ἀπὸ τοῦ βελτίστου δι' αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. II, 2, 1: ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνειν τὰ πράγματα καὶ μηδὲν ἡγεῖσθαι χρῆμα τῆς ἀληθείας τιμιώτερον. Antiq. III, 5: ἐκτὸς εἶναι φιλίας τε καὶ ἐχθρας τῆς πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνειν τὸν ἄνδρα. Adde III, 22. p. 477. 2. p. 676. 11. Cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 125, p. 192 sq. Ast. ad Phaedr. p. 239.

13. ἦν γάρ, ἦν μὲν] Pro posteriori ἦν vel μὲν rectius fortasse legemus ἐν, in. Sylb. Mihi videtur posterius ἦν servandum, ut loco opportuno cum gravitate et efficacia iteratum, ut sic procedat: ἦν γάρ, erat enim, ἦν, erat utique, erat sine controversia, ἐν τῇ Πλ. Reisk. Cf. Demosth. Phil. I. p. 45. in.: εἰσὶ γάρ, εἰσὶν οἱ πάντ' ἐξαγγέλλοντες ἐκείνω. Phil. III. p. 120. m.: ἦν τι τότε, ἦν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι ἐν ταῖς τῶν πολλῶν διανοαῖς, ὃ νῦν οὐκ ἔστιν. De Corona p. 328. in.: ἔστι γάρ, ἔστιν ἡσυχία δικαία καὶ συμφέρουσα τῇ πόλει. C. Aristog. I. p. 792: οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. Adde ib. p. 793. Olynth. I. p. 14. De reb. in Chers. p. 104. C. Mid. p. 529. Ast. ad Plat. Legg. T. II. p. 5. sq. Sed in his locis diptasis proficiscitur a vehementiore animi commotione: quae cum nostro loco ὡςπερ ἐξ ἄερος εὐδίου καὶ σταθεροῦ καταρράγῃναι videatur (I, 2, 10.), Dionysium scripsisse putarem: ἦ γάρ ἦν ἐν (v. Hoogveen. de partic. p. 334. Schütz.), nisi cum subinde minus apte Demosthenem imitari meminissem. Itaque si locus sanus est, particulae μὲν post ἦν respondebit δὲ post ἐδήλωσε.

διὰ τῆς πρὸς Ὅμηρον ζήλοτυπίας] Aemulationem etiam Longinus statuit XIII, 4; eam vero cum Dionysio aliisque non ab invidia repetendam esse, luculenter docet Morgenstern. Comment. III. de Plat. Rep. p. 256. sqq.

στεφανώσας καὶ μίρω χρίσας] V. Plat. Polit. III, 9. p. 398. a: Ἄνδρα δὴ, ὡς εἶοικε, δυνάμενον ὑπὸ σοφίας παντοδύπον γίνεσθαι καὶ μιμῆσθαι πάντα χρήματα, εἰ ἡμῖν ἀφίκοιτο εἰς τὴν πόλιν αὐτός τε καὶ τὰ παιήματα, βουλόμενος ἐπιδείξασθαι, προσκυνοῖμεν ἂν αὐτὸν ὡς ἱερόν καὶ θαυμαστὸν καὶ ἡδύν, εἵπομεν δ' ἂν, ὅτι οὐκ ἔστι τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐν τῇ πόλει παρ' ἡμῖν, οὔτε θεμῖς

1

2

3

4

5

6

7

νοι καὶ ἀντιπαρεξετάζειν αὐτῷ τοὺς τῶν ἐπακμασάντων λόγους βουλόμενοι;

Ἐπειτ' οὔτε μόνος οὔδ' ἐπὶ πρῶτος ἐπιφανήσομαι περὶ 15
 Πλάτωνος ἐπιχειρήσας τι λέγειν· οὐδ' ἂν τις ἔχοι κατ' αὐ- 757
 τὸ τοῦτο μέμψασθαι με τὸ μέρος, ὅτι τὸν ἐπιφανέστατον
 τῶν φιλοσόφων καὶ πλείοσιν ἢ δώδεκα γενεαῖς ἑμαυτοῦ πρε-
 σβύτερον ἐξετάζειν ἐπεβαλόμην, ὡς δὴ διὰ τοῦτο δόξης τινὸς τευ-
 ξόμενος. Πολλοὶ γὰρ εὐρεθήσονται πρό ἐμοῦ τοῦτο πεποιη- 16
 κότες, οἱ μὲν κατὰ τὸν ἐκείνου γενόμενοι χρόνον, οἱ δὲ λίαν
 ὕστερον ἐπακμάσαντες. Καὶ γὰρ τὰ δόγματα διέβαλον αὐ-
 τοῦ τινες καὶ τοὺς λόγους ἐμέμψαντο· πρῶτον μὲν ὁ γνη-
 σιώτατος αὐτοῦ μαθητὴς, Ἀριστοτέλης, ἔπειτα οἱ περὶ

15. οὔδ' ἐπὶ πρῶτος, οὔδ' ἐπὶ πρῶτος ἐγὼ φανήσομαι] Malim οὔτε
 μόνος, οὔτε πρῶτος ἐγὼ φανήσομαι. Reisk. Sufficiebat prius
 οὔδ' in οὔτε mutasse. V. Werfer. in Act. Philoll. Monacc. T. I.
 F. 2. p. 260. Ast. ad Plat. Legg. I., 4. Reifig Conjectt.
 p. 213 sq. Poppo observ. in Thuc. p. 26. id. de usu part. ἄν.
 p. 36. Erravit in hoc genere Reisk. ad Dionys. Antiqq. R.
 p. 232. 6. et Saepius. At dixerit aliquis, mutatione omnino
 non opus fuisse, cum οὐδέ — οὔδ' et οὔδ' — οὔτε subinde sibi
 respondeant. Sed qui loci ex hoc genere laudari possunt, eo-
 rum vel alia ratio est, vel corrigendi sunt, veluti Hymn. in
 Cerer. 22. ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ, Κεκλομένη πατέρα Κρονίδην
 ἕπατον καὶ ἄριστον. Οὔδ' τις ἀθανάτων, οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων
 ἤκουσεν φωνῆς. Ibi οὔδ' dispescendum videtur in οὐδέ, quo-
 modo cum Ilgenius ediderit, miror non secutos esse Herman-
 num et Wolfium. Eadem correctione opus Odyss. VIII, 344.
 Ὡς ἔφατ'. ἐν δὲ γέλωι ὡρτ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν. Οὐδέ (v. οὔδ')
 Πουσειδῶνα γέλωι ἔχε caet. De loco Thucydideo III, 48. ubi
 μηδέ — μήτε ante Haackium legebatur, corrigendo monue-
 runt Elmflej. ad Med. 4. 5. Hermann. in hujus cens. Classic.
 Journ. nr. XXXVIII. Jun. 1819. p. 273. Poppo obs. p. 136.
 Quod harum, quas diximus, particularum responfionem im-
 probandam putamus, id ea ratione nititur, quod cum δὲ
 particula adverbativa sit, οὔδ' non usurpari posse videtur, nisi,
 cui opponatur, praecesserit.

τι λέγειν] Modeste dictum puta pro reprehendere. Ea-
 dem quae hic infra disputat II, 3, 3 sqq.

γενεάν] aetatem, triginta circiter annorum esse docent
 Alberti ad Hesych. s. v. T. I. p. 814. n. 18. Goeller de situ
 Syrac. p. 196. sq.

16. διέβαλον] rejiciebant. V. Schaefer. ad libr. de Com-
 pos. p. 120.

Ἀριστοτέλην] V. ad II, 3, 4.

.

..

'

'

.

.

'

.

'

'

ἔσχον ἐν τῇ συγκρίσει τῶν χαρακτήρων, ἱκανῶς ἀπολελόγη-
μαι καὶ σοί γε, ἡμῖν Φίλτατε.

II. Λοιπὸν δ' ἐστὶ μοι καὶ περὶ αὐτῶν, ὧν εἶρηκα, λόγον 758
περὶ τάνδρος ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματεία ῥητόρων,
εἰπεῖν· θήσω δ' αὐταῖς λέξεσιν, ὡς ἐκεῖ γέγραφα· Ἡ δὲ 2
δὴ Πλατωνικὴ διάλεκτος βούλεται μὲν εἶναι καὶ αὐτὴ μίγμα
ἐκατέρων τῶν χαρακτήρων, τοῦ τε ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ, καθά-
περ εἴρηται μοι πρότερον· πέφυκε δ' οὐχ ὁμοίως πρὸς ἀμ-
φοτέρους τοὺς χαρακτῆρας εὐτυχής. Ὅταν μὲν οὖν τὴν 3
ἰσχυρὴν καὶ ἀφελῆ καὶ ἀποίητον ἐπιτηδεύῃ φράσιν, ἐκτόπως
ἠδεῖά ἐστι καὶ Φιλάνθρωπος· καθαρὰ τε γὰρ ἀποχρώντως
γίνεται καὶ διαυγής, ὡσπερ τὰ διαφανέστατα τῶν ναμάτων·

ἀπολελόγημαι] Malim ἀπολελόγημαι, non ab ἀπολογίσειν
[ἀπολογίσεσθαι], sed ab ἀπολογεῖσθαι. Forte quoque leg. καὶ
ἄλλοις καὶ σοί γε πρώτῳ, ὡς ἡμῖν φίλτατε. Reisk. Ἀπολελόγημαι
perofui. Ammon. p. 19. ἀπολογεῖσθαι καὶ ἀπολογίσεσθαι διαφέ-
ρει· ἀπολογεῖσθαι μὲν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν
ἀνασκευάζειν· ἀπολογίσεσθαι δὲ τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν δαπα-
νημάτων. Altera correctio non necessaria videbatur.

II, 1. ἐν τῇ περὶ τῶν Ἀττικῶν πραγματεία ῥητόρων] Ex hoc loco
intelligimus, tertiam partem de Atticis scriptoribus, cujus
supra meminit in Praefatione ad Ammaeum p. 451. pen. a.
Dionysio absolutam quidem fuisse, sed non ad nos pervenisse
integram. Sylb.

αὐταῖς λέξεσιν] *iisdem verbis*, cf. II, 11, 5. θήσω δὲ καὶ
τὴν λέξιν αὐτοῦ dicit II, 13, 2. 39, 3. Κατὰ λέξιν, *ad verbum*,
quavis fere pagina legitur. V. I, 2, 14. II, 7, 3. 12, 2. 13,
4. 25, 2. 40, 1.

2. μίγμα] Pro δεῖγμα [quemadmodum vulgo legitur]
quidam codices habent μίγμα, teste Steph. Sylb. Atque ita
in cod. Reg. quo usus est forsan Stephanus, cujusque varian-
tes lectiones ad nos summa cum humanitate transmisit vir
egregius, *Jacobus Lequien*. Incertum plane, utram scriptu-
ram secutus est *Sigonius*, qui loci hujus interpretationem ele-
gantissimam inseruit in *Librum de Dialogo*. *Hudson*. Non
dubitavi recipere vocem ad sensum unice aptam, cum eadem
in *Jud. de Demosth.* p. 964. ubi noster locus repetitur, nulla
varietate legatur.

3. καθαρὰ τε γὰρ] *Te* in *Jud. de Demosth.* p. 965. 5. de-
erat atque ex nostro loco a *Sylburgio* insertum est.

ναμάτων] *Idem Stephanus* adnotat quosdam codd. hic
σωμάτων habere pro ναμάτων et §. 4. ἰλαρόν pro χλοερόν et §. 5.
κάλλιστον pro κάλλιον. Sed ibi rectius forsan compositae legeri-
mus καλλιπεῖν, sicut praecedit περιτιλογία. Sylb. In codd.
quibusdam, notante *Stephano*, ναμάτων pro σωμάτων. In cod.

15
4

αὔτε τὸ λιγυρὸν εἴκειν ἐμφαίνειν λαίλον οὔτε τὸ κομψὸν
 θεατρικόν. Ὅταν δ' εἰς τὴν περιττολογίαν καὶ τὸ κάλλιον 5
 εἰπεῖν — ὃ πολλάκις εἴωθε ποιεῖν — ἄμετρον ὄρμην λά-
 βῃ, πολλῶ χειρῶν ἑαυτῆς γίννεται. Καὶ γὰρ ἀηδηστέρα
 τῆς ἐτέρας καὶ κάκιον ἐλληνίζουσα καὶ παχυτέρα φαίνεται.
 Μελαίνει τε γὰρ τὸ σαφές καὶ ζόφῳ ποιεῖ παραπλήσιον, ἔλ-
 κει τε μακρὸν ἀποτεινούσα τὸν νοῦν, συστρέψαι δὲ δέον ἐν
 ὀλίγοις ὀνόμασι, ἐκχεῖται εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις, 760

reddita est VI, 83. poteratque adstrui comparando loco gemi-
 no V, 89. Sed in Dionysium eam non invexerim, cum vulga-
 ris lectio eundem sensum fundat et in Jud. de Demosth. re-
 petita legatur. Eadem vi καλλιλογεῖσθαι dicitur De Compos.
 p. 38. et καλλωπίζειν II, 30, 1. Jud. de Demosth. p. 1008. 6.
 1034. 11. cf. Ernest. l. l. p. 169. καλλιγραφεῖσθαι Longin. XXXIII,
 5. ubi v. Morus. De adjectivo καλλιεπής v. Schaefer. ad l. de
 Compos. p. 236. Καλλιλογία cum σεμνότης conjungitur ib.
 p. 214. de Vett. Script. Cens. p. 427. 10. cum μεγαλοπρέπεια ib.
 p. 425. 6. cum utroque de Compos. p. 210. Jud. de Demosth.
 p. 963.

5. γίννεται] In Jud. de Demosth. γίνεται.

τῆς ἐτέρας] sc. λέξεως, ejus, quam modo ut egregiam
 descripsit.

μελαίνει τε γάρ] Quid si abesset γάρ? Hudf. Scilicet
 e Jud. de Demosth., ubi h. l. γάρ non legitur, hanc conjectu-
 ram duxit!

ζοφῶ ποιεῖ] ζοφοποιεῖ in Cod. Reg. Hudf.

ἔλκει τε μακρὸν ἀποι.] Vide, ne legendum sit: εἰ τ' εἰς μ.
 ἂ. Cf. Phot. Bibl. Cod. 177: εἰς μήκιστον ὃ νοῦς ἀποτεινεται τῶν
 προκειμένων. Idem valet μηκύνειν. Contrarium est συστρέφειν.
 Cf. Τέχνη Πρωτορ. p. 310. Schott. Ernest. l. l. p. 99. Τὸν νοῦν
 ad utrumque verbum pertinet, ad ἔλκει et ad ἀποτεινούσα (pro
 quo in Jud. de Demosth. male ἀποτεινάσα scribitur.) Cf. Plat.
 Phaed. p. 99. b. ὃ δὴ μοι φαίνονται ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ ὡς περ
 ἐν σκοτεινῷ ἄλλοτριῷ ὀνόματι προσχρώμενοι ὡς αἴτιον αὐτὸ προσυγο-
 ρεῖν, ubi v. Heindorf. Thuc. I, 124: Τὴν καθεστηκυῖαν ἐν τῇ
 Ἑλλάδι πόλιν τύραννον ἠγῆσάμενοι ἐπὶ πᾶσιν ὁμοίως καθεστάναι,
 ὥστε τῶν μὲν ἤδη ἄρχειν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι (repete ἄρχειν),
 παραστησάμεθα ἐπὶ πάντες. Ib. c. 128: Ἀναστήσαντες ποτε ἐκ
 τοῦ ἱεροῦ τοῦ Μουσειδῶνος ἀπὸ Ταινάρου τῶν Ἑλλωτῶν [τοῦς] ἑκάστας
 ἀπαγαγόντες διέφθειραν. (cf. Schol. ad Aristoph. Acharn. 509.)
 VII, 1. ἐπισαν — τοῖς ἐκ τῶν νεῶν τῶν σφειτέρων ναύταις, ὅσοι
 μὴ εἶχον ὄπλα παρασχεῖν. ubi, ut in similibus, commata non
 recte adhiberi puto. — Distinctionem maximam post νοῦν
 minima permutavi. In Jud. de Demosth. legitur: τὸν νοῦν,
 συστρέψαι δέον ἐν ὀλ. ὄν. ἐκχεῖται δ' εἰς.

πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν· ὑπεριδοῦσά τε τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων τὰ παπορημένα ζητεῖ
 6 καὶ ξένα καὶ ἀρχαιοπρεπῆ. Μάλιστα δὲ χειμάζεται περὶ τὴν τροπικὴν Φράσιν. Πολλὴ μὲν γὰρ ἐν τοῖς ἐπιθέτοις, ἀκαιρος δ' ἐν ταῖς μετωνυμίαις, σκληρὰ δὲ καὶ οὐ σώζουσα τὴν ἀναλογίαν ἐν ταῖς μεταφοραῖς γίνεταί· ἀλληγορίας τε περιβάλλεται μακρὰς καὶ πολλὰς οὔτε μέτρον ἔχουσας οὔτε καιρόν· σχήμασί τε ποιητικοῖς ἐσχάτην προσβάλλουσιν αἰδησίαν, καὶ μάλιστα τοῖς Γόργειοῖς, ἀκαιρῶς καὶ μεिरακιωδῶς ἐναβρύνεται· καὶ πολυτέλειά τις ἔστιν ἐν τοῖς τοιούτοις παρ' αὐτῶν, ὡς καὶ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς εἰρηκέ που καὶ ἄλλοι συχνὰ πρότερον· οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος.

πλοῦτον — κενόν] Πλοῦτον ὀνομάτων ἐπιδεικνυμένη κενόν τῶν κυρίων in Ms. Reg. Hudf.

6. ἐπωνυμίαις] Procul dubio legendum μετωνυμίαις. Nam ἐπωνυμίαι ad τὴν τροπικὴν φράσιν parum faciunt. Sylb. Μετωνυμίαις haud cunctanter recepi, cum praesertim in Jud. de Demosth. ita legatur. Ibidem γὰρ post μὲν e nostro loco insertum.

γίνεταί] Iterum γίνεταί in Jud. de Demosth. scribitur.

Γόργειοῖς] Malim Γοργυίοις· non enim Gorgus est, sed Gorgias, a quo appellativum deductum est. Reisk. Γοργυίοις exhibui, quomodo et in Jud. de Demosth. Reiskius dedit.

ἔστιν] Ἔστιν in Jud. de Demosth. e nostro loco insertum.

πρότερον] Inclusum πρότερον in quibusdam tantum codicibus legi, adnotat Steph. Sylb. Adest tamen in Jud. de Demosth. nec dubitavi, quin uncis liberarem. Cf. I; 1, 16.

οὐ γὰρ ἐμὸς ὁ μῦθος] Haec non sine acerbitate ex Platonis Symposio V, 2. Wolf. p. 177. a. Steph. traducta sunt, ubi ad Euripidis Melanippae versum alluditur, quem Noster servavit in Arte Rhet. VIII, 10. p. 152. Schott.: οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, ἀλλ' ἐμῆς μητρὸς πάρα. Eundem respicit in Jud. de Isocr. p. 559. 10: οὗτος οὐκ ἐμὸς ὁ λόγος. Eodem modo in Epist. prima ad Ammaeum p. 725. 7: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος, Platonis verba sunt, sive potius Stefichori, quem ille expressit, Phaedri c. 22. ed. Ast. p. 244. a. Steph.: οὐκ ἔστ' ἔτυμος ὁ λόγος. Jisdem utitur Athenaeus V. p. 216. b: οὐκ ἔστι δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὗτος. et XI. p. 505. b: οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος οὗτος. Quos locos proposui, ne quis apud Dionysium ante λόγος articulum inferendum censeat: qui etsi addi potuit, non tamen necessarius est. Eo enim deficiente constructio haec est: οὗτος (sc. ὁ λόγος) οὐκ ἔτυμος λόγος ἐστίν. Nonnisi collocatione differt Thucydidei hujus loci ratio I, 1: κίνησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἕλλησιν ἐγένετο. Eidem Euripidis versui alludit Plutarch. Symposiac. IV, 1, 2. p. 661. a.

Μηδεὶς δὲ με ταῦτα ἠγείσθω λέγειν ἀπάσης καταγνώ- 7
σκοντα τῆς ἐγκατασκευῆς καὶ ἐξηλλαγμένης λέξεως, ἣ κέ- 761
χρηται Πλάτων· οὐ γὰρ ἂν οὕτω σκαιός, μηδ' ἀναίσθητος
ἐγὼ γενοίμην, ὥστε ταύτην τὴν δόξαν περὶ ἀνδρὸς τηλικούτου
λαβεῖν· ἐπεὶ πολλὰ καὶ περὶ πολλῶν οἶδα μεγάλα καὶ θαυ-
μαστά καὶ ἀπὸ τῆς ἀκρας δυνάμεως ἐξηνηγεμένα ὑπ' αὐτοῦ·
ἀλλ' ἐκεῖνο ἐνδείξασθαι βουλόμενον, ὅτι τὰ τοιαῦτα ἀμαρτή-
ματα ἐν ταῖς κατασκευαῖς εἶωθεν ἀμαρτάνειν καὶ χειρῶν μὲν
αὐτὸς αὐτοῦ γίνεσθαι, ὅταν τὸ μέγα διώκη καὶ περιττὸν ἐν τῇ
Φράσει, μακρῶ δέ τινι ἀμείνων, ὅταν τὴν ἰσχυρὴν καὶ ἀκρι-
βῆ καὶ δοκοῦσαν μὲν ἀποίητον εἶναι, κατεσκευασμένην δ' ἀμω-
μήτῳ καὶ ἀφελεῖ κατασκευῇ διάλεκτον εἰσφέρει· ἣ γὰρ οὐδὲν
ἀμαρτάνει καθάπαξ, ἣ βραχὺ τι κομιδῆ καὶ οὐκ ἄξιον κατ-
ηγορίας. Ἐγὼ δ' ἠξίουں τηλικούτον ἀνδρα πεφυλάχθαι πά- 8
σαν ἐπιτίμησιν. Ταῦτα μέντοι καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γε-

7. ταῦτα] In Jud. de Demosth. τὰ τοιαῦτα.

ἠγείσθω] Ib. ὑπολάβη.

ἣ κέχρηται] Ib. ἣ e nostro loco insertum, ut mox καὶ ante
περὶ πολλῶν et deinde τὰ ante τοιαῦτα.

μεγάλα καὶ θαυμαστά] Fuit, cum καλὰ καὶ θαυμαστά le-
gendum putarem, quae verba conjunguntur I, 1, 7. cf. 3, 6.
Sed v. I, 3, 18. II, 28, 1. Ernest. l. l. p. 205. f.

βουλόμενος] Malim βούλομαι, volo. Sylb. Βουλόμενον
dedi de meo pro vulgari βουλόμενος [quod vitium in Jud. de
Demosth. tollere oblitus est], cui accusativus aptus est e supe-
rioribus: μηδεὶς με ταῦτα λέγειν ἠγείσθω, ἀπάσης καταγινώσκον-
τα — Reisk.

αὐτὸς αὐτοῦ] Vulgo αὐτοῦ. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 452.

8. ταῦτα γὰρ οἷτε κατ' αὐτὸν γενομένοι πάντες ἐπιτιμῶσιν,
ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δεῖ με λέγειν] Quid. codd. ταῦτα μέντοι καὶ
οἱ κατ' αὐτὸν ἐκεῖνον γενομένοι ὡς ἀμαρτάνοντι τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶ-
σιν, ὧν τὰ ὀνόματα οὐδὲν δεῖμαι λέγειν, teste Stephano. Sylb.
Atque ita quidem in Ms. Reg. Hudf. Sic plane est in Jud.
de Demosth., nisi quod ibi pro οὐδὲν legitur οὐθέν. Suspiceris
igitur ex illo loco codicum istorum lectionem fluxisse. Sed
quamquam οἱ τε nihil offensionis habet, γὰρ tamen aegre de-
fendi potest, minus etiam πάντες, cum Dionysius vix dicere
potuerit, ea, quae notaverit, vitia Platoni ab omnibus, qui
ea aetate vixerint, exprobrata esse. Tum vocibus τῷ ἀνδρὶ
non lubenter careat. Denique pro δεῖ με Dionysium δεῖμαι
scripsisse, equidem persuasum habeo. V. II, 8, 3: παραδείγμα-

Παράδειγμα δὲ ποιῶμαι τῆς γε ὑψηλῆς λέξεως ἐξ ἑνὸς 9
 βιβλίου τῶν πάνυ περιβοήτων, ἐν ᾧ τοὺς ἐρωτικούς διατίθε-
 ται λόγους πρὸς ἕνα τῶν γνωρίμων, Φαῖδρον, ἀφ' οὗ τὴν
 ἐπιγραφὴν εἴληφε τὸ βιβλίον. Ἐν γὰρ δὴ τῷ συγγράμματι
 τούτῳ πολλὴν μὲν ὥραν ἔχει καὶ χαρίτων ἐστὶ μυστὰ τὰ
 πρῶτα ταυτί· „ὦ Φίλε Φαῖδρε, ποῖ δὴ καὶ πόθεν; Φαι. 10
 Παρὰ Λυσίου, ᾧ Σώκρατες, τοῦ κεφαλοῦ· πορεύομαι δὲ
 πρὸς περίπατον ἔξω τείχους. Συχνὸν γὰρ ἐκεῖ διέτριψα
 χρόνον καθήμενος ἐξ ἑωθινοῦ“ — μέχρι τῆς ἀναγνώσεως 765
 τοῦ Λυσιακοῦ λόγου καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἕως τινός. Εἴτ',
 ὡςπερ ἐξ ἀέρος εὐδίου καὶ σταθεροῦ πολὺς ἄνεμος καταρρά-
 γεις, ταραττει τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως, εἰς ποιητικὴν ἐκ-
 φέρων ἀπειροκαλίαν, ἐνθὺνδε ἀρξάμενος· „Ἄγετε δὴ, ᾧ
 Μοῦσαι, εἴτε δι' ᾧδῆς εἶδος λίγειαί εἴτε διὰ γένος τὸ Λι-
 γύων μουσικὸν ταύτην ἔσχετε τὴν ἐπωνυμίαν, ξύμ μοι λαβέ-
 σθε τοῦ μύθου.“ Ὅτι δὲ ψόφοι ταῦτ' ἐστὶ καὶ διθύραμ- 11

10. χρόνον, καθήμενος] Comma sustuli. Nam διέτριψα
 καθήμενος arcte jungenda sunt. Cf. Matthiae, Gr. Gr. §. 552. 1.
 (μέχρι — ἕως τινός.)] Inclusa in excusis Platonis, exem-
 plaribus desiderari annotat Stephanus. Recte: sunt enim Dio-
 nyfii. Sylb. Uncos sustuli, quibus verba μέχρι τῆς ἀναγνώ-
 σεως usque ad ἕως τινός in vulgatis sunt inclusa. Reisk.
 Idem faciendum in Jud. de Demosth., ubi Φαῖ. et mox ᾧ an-
 te Μοῦσαι exciderat.

σταθεροῦ] Vox in Phaedro ipso p. 242. b. legitur, ubi
 Schol. σταθερόν, τὸ σφόδρα θερόν, ἀπὸ τῆς ἐν τῷ θερεῖ μεσημ-
 βρίας. Plura dabit Ruhnken. ad Tim p. 235. sq. Adde Phot.
 p. 393. sq. ἄηρ εὐδῖος idem est, quod εὐδία de qua voce v. Le-
 xia. Xenoph. T. II. p. 388.

„Ἄγετε δὴ — τοῦ μύθου.“] Phaedr. p. 237. a. ubi διὰ γέ-
 νος μουσικὸν τὸ Λιγύων ταύτην ἔσχει ἐπωνυμίαν. Cf. ibi interpr.

ξύμ μοι λαβέσθε] Nota poeticam tmesin sive hypallagen, ξύμ-
 μοι λαβέσθε pro ξυλλαβέσθε μοι. Sic paullo post v. 13. καὶ ὑπὸ
 αὐτῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν. Sylb. Apud profanos quo-
 que haec tmesis non tam rara est, quam nonnulli opinantur.
 Cf. Xenoph. Cyrop. IV, 1, 13. Sympos. VIII, 17. Aristoph.
 Vesp. 1290 (1281). Julian. Caes. p. 217. c. Matthiae Gr. Gr.
 §. 594, 2. Schaefer. ad Long. p. 417. sq. Spohn. ad Isocr.
 Paneg. c. 2. Neque est, cur cum Astio statuatur Platonis lo-
 cum vel ex carmine quoriam desumptum vel ad poetae alicu-
 jus versus adumbratum esse.

11. ψόφοι ταῦτ' ἐστὶ] Cf. Xenoph. Cyrop. IV, 2, 1:
 συμφορὰν τοῦτο ἠγοούμεθα εἶναι. Thuc. I, 35: πολλὰ — τὰ ξυμφέ-

12

264

ἀκουε. Τῷ ὄντι γὰρ θεῖος ἔοικεν ὁ τόπος εἶναι, ὥστ' εἰάν
 ἄρα πολλάκις νυμφόληπτος, προϊόντος τοῦ λόγου, γένωμαι,
 μὴ θαυμάσης. Τὰ νῦν γὰρ οὐκέτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι.¹³
 Ἐν τούτοις μὲν οὖν τὸ μὲν πραγματικὸν οὐδαμῶ
 μέμφομαι τοῦ ἀνδρός, τῆς δὲ λέξεώς τι μῶριον τὸ περὶ τὴν
 τροπικὴν τε καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπιπτον, ἐν οἷς οὐ κρα-
 τεῖ τοῦ μετρίου· ἐπιτιμῶ τ' οὐχ ὡς τῶν τυχόντων τῷ, ἀλλ'
 ὡς ἀνδρὶ μεγάλῳ καὶ ἐγγύς τῆς θείας ἐληλυθότι φύσεως,
 ὅτι τὸν ὄγκον τῆς ποιητικῆς κατασκευῆς ἐπὶ λόγους ἤγαγα
 φιλοσόφους, ζηλώσας τοὺς περὶ Γοργίαν, ὥστε καὶ διθυ-
 ράμβοις τινὰ ποιεῖν εἰκότα καὶ μὴδ' ἀποκρύπτεσθαι τοῦτο
 τὸ αἰμάρτημα, ἀλλ' ὁμολογεῖν. Καὶ σύ γ' αὐτός, ὃ βέλτι-¹⁴
 στε Γναῖε, ὁμοίαν ἐμοὶ γνώμην περὶ τῶνδρος ἔχων φαινῆ δι'⁷⁶⁵
 αὐτῆς γέ τοι τῆς ἐπιστολῆς, ἐν οἷς κατὰ λέξιν οὕτω γρά-
 φαις· „Ἐν μὲν γὰρ τοῖς ἑτέροις σχήμασι ῥαῖδιον πεσεῖν μέ-

εἰάν ἄρα πολλάκις] *si forte*, v. Heindorf. ad Phaed. p. 19.

13. τι μῶριον] An τὸ μ.?

ἐπιτιμῶ τ' οὐχ] [Pro τ'] malim δέ. Reisk. Non opus.

ἐπὶ λόγους] ἐπὶ pro vulgatis καὶ cum Hoeschelio repro-
 sui nec dubito, quin ea sit vera lectio. Sylb. Haud scio ta-
 men, an verius sit εἰς. Cf. fragm. libri de Imit. ap. Schol.
 Hermog. in Maji Ined. p. 102. ed. Francof.: Πρῶτον (l. πρῶ-
 τος) ἐκεῖνος (Γοργίας) τὴν ποιητικὴν καὶ διθυραμβώδη λέξιν εἰς
 τοὺς πολιτικοὺς εἰσήνεγκε λόγους. et ib. Γοργίας τὴν ποιητικὴν ἐρ-
 μηνεῖαν μετήνεγκε εἰς λόγους πολιτικούς, οὐκ ἀξίων ὁμοίον τὸν ῥή-
 τορα τοῖς ἰδιώταις εἶναι.

14. ἐν οἷς] Conjecerit aliquis ἐν ἧ, quod interpres ex-
 pressit. Sed ἐν οἷς jungendum est cum φαίνη, quamquam ita
 potius ἐξ ὧν expectaris. Caeterum quod dicit, apertum esse,
 Cnejum eandem, quam se, de Platonis dictione sententiam
 habere, id mihi quidem ex illius litterarum fragmentis, quae
 Dionysius proposuit, elucere non videtur.

„Ἐν μὲν γὰρ τοῖς —] Locum subdifficilem hoc modo
 convertit interpres: In aliis quidem dicendi formis facile est
 tenere medium quiddam inter laudem et reprehensionem; in
 compositione vero, quod non successit, omni ex parte aberrat.
 Itaque mihi sentire videris hos viros, non ex rebus periculofissi-
 mis neque paucioribus, sed ex plurimis et ex iis, in quibus
 rectum cursum tenuerunt, perpendendos esse. Horum fere ni-
 hil probari potest. Ac primum ῥαῖδιόν ἐστι hic non significare
 facile est, sed ferri potest, veniam habet, oppositio ostendit.

δει μιμῆσθαι, περὶ τούτου δ' ἀτελής. Ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ περὶ Ἡροδότου τε καὶ Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος καὶ Φιλίστου καὶ Θεοπόμπου — τούτους γὰρ ἐκκρίνω τοὺς ἄνδρας 2 εἰς μίμησιν ἐπιτηδειοτάτους — τάδε γράφω· Εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, περὶ μὲν Ἡροδότου καὶ Θουκυδίδου ταῦτα Φρονῶ· Πρῶτον ὃ, τι καὶ σχεδὸν ἀναγκαιότατον ἔργον ἀπάντων ἐστὶν τοῖς γράφουσιν ἱστορίας, ὑπόθεσιν ἐκλέ-

περὶ τούτου δ' ἀτελής] Forſan legendum οὗτος δὲ ἀτελής. Sylb. Vel poteſt etiam legi περὶ δὲ τούτου ἀτελής μὲν ἔτι μοί ἐστιν ἢ πραγματεία. Reisk. Equidem locum non ſollicitaverim.

ἄνδρας εἰς] Interponendum videtur ὡς. Reisk. Facile hac particula caremus.

2. πρῶτον, ὅτι — τοῖς ἀναγνωσομένοις τοῦτο Ἡρ.] Inverte: ὃ, τι πρῶτον καὶ — quod primum et ruene inter omnia factu maxime neceſſarium eſt — id fecit Herodotus. Latinismus hic eſt Dionyſio familiaris. Reisk. Quem Latinismus dicat, non perſpicio. Scribendum autem fuiſſe locum ea, qua Reiskius ſuaſit, ratione, quivis intelligit. Relativum ſecundo loco poſitum nihil offenſionis habet. V. Xenoph. Symproſ. IV, 22: τί δῆτα, οὕτως ὁμοιον εἶδωλον ἔχων πράγματά μοι παρέχεις ἄγεις τε, αὐτὸν ὅπου ὄψει. Thuc. II, 96: Ἀνίστη δὲ καὶ Ἀγριαῖνας καὶ Λαιαίους καὶ ἄλλα ὅσα ἔθνη Παιονικά, ὧν ἦρχε — καὶ ἔσχατοι τῆς ἀρχῆς οὗτοι ἦσαν — μέχρι Γρααίων καὶ Λαιαίων Παιόνων. ubi nihil tento, ὧν ad ἔθνη Παιονικά referens et μέχρι Γρ. κ. λ. II. arcte cum ἦρχε jungens. Alia alio loco dabimus.

ἱστορίας] Ἱστορίαν in Ms. Reg. Hudſ. Ad rem quod attinet, eadem in Archaeologiae prooemio diſputat: ἐπίσθην, inquit, ὅτι τοὺς προαιρουμένους μνημεῖα τῆς ἑαυτῶν ψυχῆς τοῖς ἐπιγινομένοις καταλιπεῖν, ἃ μὴ συναφανισθῆσεται τοῖς σώμασιν ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ πάντων μάλιστα τοὺς ἀναγράφοντας ἱστορίας, ἐν αἷς καθιδρῦσθαι τὴν ἀλήθειαν πάντες ὑπολαμβάνομεν, ἀρχὴν φρονήσεώς τε καὶ σοφίας οὖσαν, πρῶτον μὲν ὑποθέσεις αἰρεῖσθαι καλὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ πολλὴν ὠφέλειαν τοῖς ἀναγνωσομένοις φέρουσαν, ἔπειτα παρασκευάζεσθαι τὰς ἐπιτηδείους εἰς τὴν ἀναγραφὴν ἀφορμὰς μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας. Οἱ μὲν γὰρ ὑπὲρ ἀδόξων πραγμάτων ἢ πονηρῶν ἢ μηδεμιᾶς σπουδῆς ἀξίων ἱστορικὰς καταβαλλόμενοι πραγματείας, εἴτε τοῦ προελθεῖν εἰς γνῶσιν ὀρεγόμενοι καὶ τυχεῖν ὅποιουδήποτε ὀνόματος, εἴτε περιουσίαν ἀποδείξασθαι τῆς περὶ λόγων δυνάμεως βουλόμενοι, οὔτε τῆς γνώσεως ζηλοῦνται παρὰ τοῖς ἐπιγινομένοις οὔτε τῆς δυνάμεως ἐπαινοῦνται, δόξαν ἐγκαταλείποντες τοῖς ἀναλαμβάνουσιν αὐτῶν τὰς ἱστορίας, ὅτι τοιούτους ἐζήλωσαν αὐτοὶ βίους, οἷας ἐξέδωκαν τὰς

ξασθαι καλὴν καὶ κεχαρισμένην τοῖς ἀναγνωσομένοις, τοῦτο Ἡρόδοτος κρείττον μοι δοκεῖ πεποιηκέναι Θουκυδίδου. Ἐκεῖ- 3
 νος μὲν γὰρ κοινὴν Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων
 ἐξενήνοχεν ἱστορίαν, „ὡς μήτε τὰ γινόμενα ἐξ ἀνθρώπων
 ἐξίτηλα γένηται μήτε τὰ ἔργα“ — καὶ ἅπερ αὐτὸς εἴρηκε.
 Τὸ γὰρ αὐτὸ προοίμιόν τε καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος ἐστὶ τῆς ἱστο-
 ρίας. Ὁ δὲ Θουκυδίδης πόλεμον ἕνα γράφει καὶ τοῦτον οὐ- 4
 τε καλὸν οὐτ' εὐτυχῆ· ὅς μάλιστα μὲν ὤφειλε μὴ γενέ- 768
 σθαι· εἰ δὲ μή, σιωπῆ καὶ λήθῃ παραδοθεῖς ὑπὸ τῶν ἐπιγι-

γραφάς. Ἐπιεικῶς γὰρ ἅπαντες νομίζουσιν εἰκονας εἶναι τῆς ἐκά-
 στου ψυχῆς τοὺς λόγους. *Horum cum alia minus probabilia vi-
 deri, tum postrema summae confusionis esse, monuisse suf-
 ficat. Cf. Tac. Annal. IV, 32 sq. Lucian. Quom. hist. sit con-
 scr. p. 169. 174. et Beck. Judic. artis historicor. vett. in cau-
 lis et eventis bellor. exp. p. X.*

3. βαρβάρων] *Quod Schaefer. ad l. de Compos. p. 15.
 conjecit, βαρβαρικῶν, haud cuuctanter recepi V. ej. Melet.
 Crit. p. 39. 199.*

„ὡς — ἔργα.“] *Desumpta sunt ex principio Historiarum
 Herodoti; sequuntur ibi verba μεγάλα τε καὶ θωῦμαστά, τὰ μὲν
 Ἑλλησι, τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεῦ γένηται. Ibidem τὰ
 ante ἔργα abest, adjectum illud a Dionysio sequentium imme-
 more, nisi forte a librariorum incuria repetendum est.*

καὶ ἅπερ] *Principium quidem Herodoteae historiae cum
 his Dionysianis consentit, at non finis. Ibidem fortasse le-
 gendum καθ' ἅπερ pro καὶ ἅπερ. Sylb. Bene habet dictio καὶ
 ἅπερ — significans, et reliqua, quae ipse Herodotus ibi loci
 praedicat et quae ego operae taedio exscribere et recitare
 parco. Reisk.*

4. μάλιστα μὲν — εἰ δὲ μή] *Cf. Xenoph. Ἰππαρχ. V, 6:
 ἔτι δ' ἂν πλεῖον σοι τὸ ἱππικὸν τοῦ ὄντος φαίνοιτο, εἰ τοὺς ἱππο-
 κόμους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνισταίης, μάλιστα μὲν δόρατα, εἰ δὲ μή
 ὁμοια δόρασιν ἔχοντας. Hellen. I, 4, 4: ἐβούλοντο μὲν μάλιστα
 παρὰ βασιλέα ἀναβῆναι, εἰ δὲ μή, οἴκαδε ἀπελθεῖν. ubi μάλιστα
 μὲν emendandum puto. V. Viger. p. 416. 19. Schneider. ad
 Anab. VII, 7, 19. Μάλιστα μὲν — εἰ δὲ habet Herod. VIII,
 100: μάλιστα μὲν νῦν ταῦτα ποιεῖν· εἰ δ' ἄρα τοι βεβοῦλεύεται,
 αὐτὸν ἀπελαύνοντα ἀπάγειν τὴν στρατιήν, ἄλλην ἔχω καὶ ἐκ τῶνδε
 βουλήν. ib. c. 22: μάλιστα μὲν πρὸς ἡμῶν γίνεσθε· εἰ δὲ ὑμῖν
 ἐστὶ τοῦτο μὴ δυνατόν ποιῆσαι, ὑμεῖς δὲ ἔτι καὶ νῦν ἐκ τοῦ μέσου
 ἡμῖν ἔξεσθε.*

σιωπῆ] *Miror haec viro docto excidisse potuisse. Ergo
 debebas tu quoque, Dionysi, in conscribenda historia Roma-
 na operam non perdere. Ergo quotquot sunt historiae, nulla*

γνωμένων ἠγνοῆσθαι. Ὅτι δὲ πονηρὰν εἴληφε ὑπόθεσιν, καὶ
 5 αὐτὸς γε τοῦτο ποιεῖ φανερὸν ἐν τῷ προοίμιῳ. „Πόλεις τε
 γὰρ δι' αὐτὸν ἐξηρημωθῆναι φησιν Ἑλληνίδας πολλάς, τὰς
 μὲν ὑπὸ βαρβάρων, τὰς δὲ ὑπὸ σφῶν αὐτῶν, καὶ φυγὰς καὶ
 φόβους ἀνθρώπων, ὅσους οὐπω πρότερον γενέσθαι, σεισμούς
 τε καὶ αὐχμούς καὶ νόσους καὶ ἄλλας πολλάς συμφοράς·“
 ὥστε τοὺς ἀναγνόντας τὸ προοίμιον ἠλλοτριῶσθαι πρὸς τὴν
 6 ὑπόθεσιν, Ἑλληνικῶν μέλλοντας ἀκούειν. Ὅσα δὲ κρεῖτ-

omnium digna est commentatione. Reisk. Jam a pluribus hoc nomine taxatus est Noster, veluti a Schirachio Diff. de Ilocr. P. II. p. 55. Heilmanno de Thuc. ingenio et scrib. gen. p. 92. Iqq. et Porppone Observ. crit. in Thuc p. 47. Ejus refutandi otium fecit Lucianus, qui ex ipso Thucydide, quae quomodo historico exponenda sint, egregie ostendit. Οὐ κλίσιον, inquit p. 201. Iq. αὐτὸν φοβήσει, μάγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν, ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικός ἄνθρωπος οὗτος ἦν· (v. Thuc. III, 56. cf. Hemsterh. ad Luc. Tim. p. 395. l.) οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἦν τὰ ἐν Σικελίᾳ κατὰ ἱστορίῃ καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν (VII, 82.) καὶ τὴν Νικίου τελευτήν (VII, 86.) καὶ ὡς ἐδίψων καὶ οἶον τὸ ὕδωρ ἔπινον καὶ ὡς ἐφρονεῖοντο πίνοντες οἱ πολλοί. (VII, 84.) Ἠγήσεται γάρ, ὅπερ δικαιοτάτον, ὑπ' οὐδενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἦν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. Οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδίωκν ἐστὶ κἂν φεύγων οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων, ἐκτός εἰ μὴ (Hoogen. ad Viger. p. 510.) εὐξασθαι δεόν, μὴ τι παρέλειπεν. (Matthiae. Gr. Gr. 520. n. 5. Hermann. ad Viger. p. 810. Male Gesner. melius Marcil.) ἐπείτοιγς εἰ σιωπήσας αὐτὰ ἢ πρὸς τὸναντίον εἰπῶν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾶστον ἦν, ἐνὶ καλῶν λεπτῶ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι μὲν τὸ ἐν Ἐπιπολαῖς παρατείχισμα (VII, 45.) καταδύσαι δὲ τὴν Ἐρμοκράτους τριήρη (quem Thucydidis locum significet, non habeo dicere) καὶ τὸν κατάρατον Γύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀποτειχίζοντα καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς (VII, 74. 79.) καὶ τέλος Συρακουσίου, μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν (VII, 86 Iq.) τοὺς δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν μετὰ τῶν πρώτων τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων (VI, 17. Iqq.). Plura de mira Dionysii crisi dabunt prolegg.

5, „πόλεις τε γὰρ — συμφοράς.“] Thuc. I, 25. Locum integrum Noster proponit II, 20, 8. Iqq. ubi v. quae annotabuntur.

καὶ φυγὰς καὶ φόβους] Καὶ φυγάδας καὶ φθόρους in Ms. Reg. Hud f.

Ἑλληνικῶν] Aut ante aut post Ἑλληνικῶν deesse videtur κακῶν. Reisk. Vix repeti potest συμφορῶν, atque excidisse

των ἢ τὰ θαυμαστά ἔργα δηλοῦσα Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων γραφὴ τῆς τὰ οἰκτραὶ καὶ δεινὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων διαγγελλούσης, τοσούτω Φρονιμώτερος Ἡρόδοτος Θουκυδίδου κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὑποθέσεως. Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο ἐνεστὶν εἰπεῖν, ὅτι δι' ἀνάγκην ἦλθεν ἐπὶ ταύτην τὴν γραφὴν, ἐπιστάμενος ἐκεῖνα καλλίω, βουλόμενος δὲ μὴ ταῦτα ἑτέροις 769 γράφειν. Πᾶν γὰρ τουναντίον, ἐν τῷ προοιμίῳ διασύρων τὰ παλαιὰ ἔργα, κάλλιστα καὶ θαυμασιώτατα τὰ καθ' αὐτὸν ἐπιτελεσθέντα φησὶν εἶναι καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἐκὼν ἐλόμενος. Οὐ μὴν Ἡρόδοτός γε τοῦτ' ἐποίησεν, ἀλλὰ, τῶν πρὸ 7 αὐτοῦ συγγραφέων γενομένων Ἑλλαυνικοῦ τε καὶ Χάρωνος τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν προεκδεδωκότων, οὐκ ἀπετράπετο, ἀλλ' ἐπίστευσεν αὐτῶν κρεῖσσόν τι ἐξοίσειν ὥστερ καὶ παποίηκε.

πακῶν, recte coniecisse puto Reiskium. Quod tamen quo loco positum fuerit, ambigas. Fortasse, nec ante nec post Ἑλληνικῶν, sed post ἀκούειν.

6. οὐδὲ γὰρ οὐδέ] V. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 236.

ἐκεῖνα] quacnam? Omnino ea, quae contra barbaros Graeci gesserant.

μὴ ταῦτά] Ms. Reg. μετὰ ταῦτα, et μάλιστα pro κάλλιστα. Hudf. Hoc ex §. 10. manasse videatur, nisi forte μέγιστα inde eliciendum est. Mάxima enim fuisse quae aetate sua gesta essent, toto prooemio Thucydides adstruit, κάλλιστα eadem nusquam dicit. Quamquam quae in tota hac Dionysii disputatione conspicua est, magnitudinis et pulchritudinis ac felicitatis notionum confusio, eadem hic quoque locum habuisse potest.

ταῦτα ἐκὼν ἐλόμενος.] Aut ταύτη ταῦτα ἐκὼν προελόμενος leg. esse videtur, aut ἢ καὶ φανερός ἐστι ταῦτα ἐκὼν προελ. quae ratione, vel unde quoque constat [eum] data opera hoc argumentum delegisse. Reisk. Quid in vulg. lectione offensioni sit, non video; προελάμενος tamen non spreverim.

7. Χαίρωνος] Henr. Steph. mavult Χάρωνος, cujus mentio fit etiam in libro ad Q. Aelium Tuberonem 5, 2. Apud Suidam tres sunt Charones historici: primus Lampfaceus, secundus Carthaginienſis, tertius Naocratita. At Χαίρων apud eundem alius. Sylb. Χάρωνος (sc. Λαμψακηνοῦ cujus meminit infra l. l.) cum H. Stephano legendum puto. Hudf. Librariorum errore: n propagare non placebat. Cf. Creuzer. hist. Gr. antiquiss. fragm. T. I. p. 90. sqq. Sylburgii annotatio in Reiskiana editione deest.

τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν] Τὴν αὐτὴν ἐκθεσιν in Ms. Reg. Hudf. Male.

8 Δεύτερον ἐστὶ τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἔργον, γινώ-
 ναι, πόθεν τ' ἄρξασθαι καὶ μεχρὶ τοῦ προελθεῖν δεῖ. Φαί-
 νεται δὴ καὶ τούτῳ Θουκυδίδου παλὺ Ἡρόδοτος φρονιμώτε-
 ρος ἄρχεται τ' ἀφ' ἧς αἰτίας ἤρξαντο πρῶτον κακῶς ποιεῖν
 τοὺς Ἕλληνας οἱ βάρβαροι καὶ προελθὼν εἰς τὴν βαρβαρίαν
 9 κόλασιν καὶ τιμωρίαν λήγει. Ὁ δὲ Θουκυδίδης ἀρχὴν μὲν
 770 ἐποίησατο ἀφ' ἧς ἤρξατο κακῶς πράττειν τὸ Ἑλληνικόν.

8. μεχρὶ τοῦ] Τοῦ interrogative hic accipiendum pro
 τίνος, vel legendum ποῦ. Sylb. Simplicius fuerit μέχρις οὗ
 legi. Reisk. Conjecturis abstinere poterant.

φρονιμώτερος. ὃς ἄρχεται] Ὁς interposui de meo, quod
 facile potuit a fine vocabuli praecedentis absorberi. Reisk.
 Nec tamen omnino necessarium est. Quare ego illud ex-
 punxi.

καὶ προελθὼν] Num sic dedit Dionysius: καὶ προελθὼν
 εἰς τὴν βαρβαρίαν ὑβρίν, εἰς τὴν αἰτίων κόλασιν — Reisk. Non
 credo. Ante βαρβαρίαν fortasse τῶν excidit. Εἰς τὴν — τιμω-
 ρίαν cum λήγει jungendum est. Eodem modo §. 10. dicit: εἰς
 τὴν ναυμαχίαν τελευταίαν τὴν περὶ Κυνὸς σῆμα γεγεννημένην. Cf.
 Thuc. II, 51. IV, 48. et Ducker. ad. III, 108.

κόλασιν καὶ τιμωρίαν] „Poenae, ut generis, sunt haec
 formae: τιμωρία refertur ad exigendam vindictam legibus de-
 bitam, κόλασις ad emendationem et cohibitionem peccantis.
 Ita ratio distinguit: usus potestatem utriusque vocabuli subin-
 de confundit. Videatur Gellius N. A. VI, 14.“ Wytten-
 bach. ad Eclog. hist. p. 572.

9. ἀρχὴν μὲν —] F. leg. ἀρχὴν μὲν ἐποίησατο τὴν σιάν, ἀφ' ἧς ἤρξατο κακῶς πράττειν — ordiebatur historiam suam a tumultu, a quo res Graecorum coeperunt in pejus ire. Nisi si volumus existimare, vocabulum ἀρχὴν tacite esse repetendum, vel subaudiendum, ut sententia sit: principium faciebat illud, ταύτην τὴν ἀρχὴν. Quicquid est, semper pro καλῶς leg. est κακῶς, id quod etiam Latinus interpretes expressit. Reisk. Κακῶς legendum esse pro vulg. καλῶς, docet etiam II, 19, 4. ideoque sine dubio recepi. Sollemnis est utriusque vocis confusio. V. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 542. Deinde haud injuria Reiskium offenderunt verba ἀφ' ἧς, ad quae si ἀρχῆς subaudias, sensum existere ineptum, sponte patet; si αἰτίας repetas, id et durius est, nec rei satis aptum, cum Thucydidis prooemium non in causas inquirat exiguae veterum Graecorum potentiae, sed hanc ipsam tantummodo declaret atque commonstret. Quocirca legendum esse putō ἀφ' οὗ.

τὸ Ἑλληνικόν] Hic deesse videtur alterum membrum priori respondens et quodammodo oppositum. Vide num sic reliquerit Dionysius: ἀρχὴν μὲν ἐποίησατο — Ἑλληνικόν, ἔληξε δέ, vel τελευταίαν δέ, ἐν οἷς δυστυχίστατα καὶ ἀκλειστάτα ἀπέβλε-

ὅπερ Ἕλληνα ὄντα καὶ Ἀθηναῖον οὐκ ἔδει ποιεῖν, καὶ ταῦτα οὐ τῶν ἀπερῶριμμένων ὄντα, ἀλλ' ὧν ἐν πρώτοις ἦγον Ἀθηναῖοι, στρατηγιῶν τε καὶ τῶν ἄλλων τιμῶν ἀξιοῦντες· καὶ οὔτι γε φανερώς, ὥστε καὶ τῇ πόλει τῇ ἑαυτοῦ τὰς φανεράς αἰτίας

Ξαν οἱ Ἀθηναῖοι, vel simile quid. Reisk. Fallitur: verbis ἀρχὴν μὲν respondent τὰ δὲ τέλη — §. 10. Μὲν et δὲ saepe magnis intervallis disjunguntur, veluti Thuc. VI, 30: οἱ μὲν ἐπιχώριοι — quibus respondent οἱ δὲ ξένοι — c. 31. et Xenoph. Hellen. I, 4, 13: λέγοντες οἱ μὲν — ad quae refer οἱ δὲ §. 17. V. et infra c. 4, 1. et 5, 1.

ὅπερ Ἕλληνα ὄντα καὶ Ἀθηναῖον —] Audi contra Lucianum: Τοιοῦτος, inquit, μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδίσκατος, ἐλεύθερος, παρῶρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ κωμικός φησι τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ σκάφην ὀνομάζων (revocandum puto ὀνομάζων) οὐ μίσει οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλέων, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος, ἴσος (ἴσως?) δικαστῆς εὖνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμα πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις καὶ ἀπολις, αὐτόνομος, ἀβασιλευτος, οὐ τί τῶδε, ἢ τῶδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. Ibi quod Wyttenbach. Epist. Crit. p. 271. ed. Schaefer. pro ἐν τοῖς βιβλίοις leg. esse conjicit ἐν τοῖς βιβλίοις egregie fallitur. Hoc enim aptum sensum non praebet, illud valet: *in libris suis*, i. e. *quatenus scriptorem agit*. Apposite Polyb. I, 14, 4: ἐν τῷ λοιπῷ βίῳ, inquit, τὴν τοιαύτην ἐπιείκειαν (quali erga suos Phabium ac Philinum, historicos, usos esse testatur.) ἴσως οὐκ ἂν τις ἐκβάλῃ. Καὶ γὰρ φιλόπολιν δεῖ εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα καὶ φιλόπατριν καὶ συμμισεῖν τοῖς φίλοις τοὺς ἐχθρούς καὶ συναγαπᾶν τοὺς φίλους. Ὅταν δὲ τὸ ἱστορίας ἦθος ἀναλαμβάνῃ τις, ἐπιλαθέσθαι χρὴ πάντων τῶν τοσούτων. Egregie idem de eadem re disputat XVI, 14. debebatque Dionysius ab eo potius discere, quam cupide virum egregium vituperare.

τῶν ἔτι εἰρημίνων] Dedi de meo ἀπερῶριμμένων, *abjectorum, contemptorum*. Reisk. Egregie.

οὔτι γε] Num οὕτω γε. Reisk. Male. Edidi οὔτι γε. Cf. Lucian. Quom. hist. sit conscr. p. 192: Ἄλλος — οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πάποτε προβεβηκώς, (cf. Seidler. ad Eurip. Electr. 94.) οὐδ' ἄχρι Κεγχρειῶν ἀποδημήσας, οὔτι γε Συρίαν ἢ Ἀρμενίαν ἰδῶν, ὡς ἠρξάτο. Plat. Phaed. p. 81. c.: εἰκὸς μέντοι, ὡς Κέβης, καὶ οὔτι γε τὰς τῶν ἀγαθῶν (ψυχᾶς) ταύτας εἶναι. ubi v. Heindorf., quamquam quae is affert, non satis apposita videntur. Cf. Hoogev. de particc. p. 667. sq. Aliis praeplacuerit οὔτιοι γε. V. Hermann. ad Viger. p. 803. sq.

τὰς φανεράς αἰτίας] Φανεράς videtur delendum esse, ut ex hujus versus initio perperam iteratum, aut πλείστας leg.

τοῦ πολέμου περιάπτειν, ἑτέροις ἔχοντα πολλαῖς ἀφορμαῖς περιάψαι τὰς αἰτίας, καὶ ἄρξασθαι γε τῆς διηγήσεως μὴ ἀπὸ τῶν Κερκυραϊκῶν, ἀλλ' ἀπὸ τῶν κρατίστων τῆς πατρίδος ἔργων, ἃ μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθὺς ἔπραξαν· ὧν ὕστερον καὶ ἐν ἐπιτηδεῖω τόπῳ μνήμην ἐποιήσατο Φαύλως πως καὶ ἐξ ἐπίδρομῆς· διελθόντα δὲ ταῦτα μετὰ πολλῆς

Reisk. Male utrumque: distinguit enim Thucyd. I, 25. τὰς φανεράς καὶ τὰς ἀφανείς αἰτίας, illasque Atheniensibus ab eo tribui eatenus dicitur, quatenus hi, cum Corcyraeis adversus Corinthios auxilia misissent, auctores existitisse videbantur, ut foedera tricennalia rumperentur. V. Thuc. I, 40. 53. 55.

περιάψαι τὰς αἰτίας] Τὰς αἰτίας videtur del. Reisk.

καὶ ἄρξασθαι γε] Pro particula γε malim μὲν. Infinitivi hi, ἄρξασθαι et ἐπενεχεῖν, apti sunt ex οὐκ ἔδει. Reisk. Recte monet posterius; sed γε cave sollicitandum putes. Est enim hic sensus: incipere quidem debebat a clarissimis patriae factis, ne statim ab initio lectorum animos abalienaret, cum, prava materie electa, ut ad ejusdem calamitates pergeret, coactus esset.

ἔπραξαν] Sc. οἱ πολῖται quod ex πατρίδι eliciendum. Frequentissima apud optimos quosque scriptores sunt similia V. Lys. orat. fun. p. 116. sq.: ἀξιὸν ἦν ἐπὶ τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείρασθαι τῇ Ἑλλάδι καὶ πενθῆσαι τοὺς ἐνθάδε κειμένους, ὡς ουγκαταστατομένης τῆς αὐτῶν (i. e. τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθερίας τῇ τούτων ἀρετῇ. Xenoph. Hellen. VII. 1, '18: στρατευοῦμενοι εἰς Ἐπίδαυρον ἐδήρσαν αὐτῶν πᾶσαν τὴν χώραν. Ib. V, 2, 12: τῶν ἐπὶ Θρᾷκης μεγίστη πόλις Ὀλυνθος — οὗτοι τῶν πόλεων προσηγύγοντο ἐστὶν ἄς. Cf. Morus ad VI, 2, 26 (87.) Herod. VII, 8: οὐ πρότερον παύσομαι πρὶν ἢ ἔλω τε καὶ πυρώσω τὰς Ἀθήνας, οἱ γε ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν ἐπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. Thuc. VI, 50: διαπλεύσας ἐς Μεσσηνίαν καὶ λόγους ποιησάμενος περὶ ξυμμαχίας πρὸς αὐτούς, ὡς οὐκ ἔπειθεν — ἀπέπλει ἐς τὸ Ῥηγιον. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 434. 2. Porro. Obfl. p. 52. sq. Eodem modo Latini, veluti Corn. Nepos V. Tim. c. 2.

ὧν ὕστερον καὶ ἐν ἐπιτηδεῖω] Num ὧν καὶ ὕστερον ἐν ἀνεπιτηδεῖω? Reisk. Ἐπιτηδεῖω a Dionysio non profectum esse, praegrēssa ostendunt, ubi Thucydidi vitio vertitur, quod non a praestantissimis patriae factis initium fecerit. Transpositione autem particulae καὶ propterea non opus est, quia quod scriptor postea demum, (I, 89 sqq.) non primo loco, de illis exposuerit, id ipsum reprehenditur. Facillima igitur mutatione scripseris: ὧν ὕ. καὶ ἀνεπιτηδεῖω. Cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 112.

εὐνοίας, ὡς ἄνδρα Φιλόπολιν, ἔπειτ' ἐπενεγκεῖν, ὅτι τούτων φθόνῳ καὶ δεῖι προελθόντες Λακεδαιμόνιοι, προφάσεις ὑποθέντες ἑτέρας, ἦλθον ἐπὶ τὸν πόλεμον, καὶ τότε λέγειν τὰ Κερκυραϊκὰ καὶ τὸ κατὰ Μεγαρέων ψήφισμα καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο λέγειν ἐβούλετο. Τὰ δὲ τέλη πλείονος ἁμαρ- 10

ὡς ἄνδρα φιλόπολιν] Hic videtur ἔδει deesse. Reisk. Nescio, cur videatur. Facile enim repeti potest ex praegressis. Caeterum haec Dionysii censurae pars sane quam confusa est. Thucydides enim bellum Peloponnesiacum perscripturus, quae de rebus ante gestis narraret, ea nonnisi digressionum loco intexere poterat, ideoque paucis exponere debebat. Differunt autem hae digressiones ab aliis ejusdem scriptoris (II, 102. III, 104. VI, 54. sqq.) et Herodoti plerisque eo, quod ad argumentum propositum collustrandum necessariae videntur. Etenim totus historiae Thucydideae primus liber prolegomena tantum exhibet eorum, quae auctor narraturus est. De universo enim bello ut rectius lectores judicarent, opus erat primum ut exponeretur, quem illud locum inter res Graecas obtineret, atque hoc ut declararetur, antiquitates revolvendae erant, refutandaque, si qua vulgo minus recte crederentur (c. 2. sqq.); deinde, ut quibus instructi opibus utrique bellum suscepissent explicaretur, quod non fieri poterat, nisi, quae ante gesta essent, respicerentur (c. 89. sqq.); tum, ut populi utriusque mores et ingenia depingerentur quae quantam vim ad bellum exseruerint, haud dubium esse potest; denique, ut verae praetextaeque belli causae aperirentur, propositis, quae ante quam bellum erumperet, facta erant. Reprehendendus autem esset scriptor, si de rebus ante gestis copiosius exposuisset, quam opus esset, ut lectores belli momentum, originem, rationemque accuratius perspicerent. Ac nescio, an brevior subinde fuisset, nisi hic ibi oportunitate sibi utendum putasset, qua aliorum errores refelleret. Uno quidem loco, c. 97., id ipse profitetur; alibi haud obscure significat. V. Creuzer. Herodot. et Thuc. p. 22, sqq. Goeller. in Act. Philoll. Monac. II, 2. p. 216.

τούτων φθόνῳ] In Reg. τούτῳ. Hudf.

προελθόντες] Num προαχθέντες. Reisk. Causam ego non comminiscor.

ἑτέρας] In exemplari [et Ms. Reg. Hudf.] ἑτέροις. Ego ἑτέρας, a Stephano ex aliis codicibus adnotatum, sequi malui. Sylb.

λέγειν ἐβούλετο] Λέγειν (si abesset, nemo desideraret. Nolim tamen sollicitare. Sic v. c. Herod. VII, 238: οἱ μὲν δὴ ταῦτα ἐποίησαν, τοῖσι ἐπιτέτακτο ποιεῖν. Apud Thuc. ejusdemmodi exempla perpauca reperias. Nam VI, 93 et VIII, 15 cur πέμπειν et πληροῦν repetitum sit, sponte patet.

10. τὰ δὲ τέλη — πλήρη] Malim το δὲ τέλος ἔτι πλείονος ἁμαρτίας ἐστὶ πλήρες. Reisk. Ἐπί cur additum velit, non

•
II

ἤθεως διατίθησιν, εἰ δ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν μένῃ πραγμάτων, 77²
 καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτυχάνηται, λυπεῖ τὴν ἀκοὴν τῷ κόρῳ,
 ποικίλην ἐβουλήθη ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὀμήρου ζηλωτῆς
 γενόμενος. Καὶ γὰρ τὸ βιβλίον ἦν αὐτοῦ λάβωμεν, μέχρι
 τῆς ἐσχάτης συλλαβῆς ἀγάμεθα καὶ αἰεὶ τὸ πλεῖον ἐπιζητού-
 μεν. Θουκυδίδης δὲ πόλεμον ἕνα καὶ τινὰς ἀπνευστί διεξέρ- 12
 χεται μάχας ἐπὶ μάχαις καὶ παρασκευὰς ἐπὶ παρασκευαῖς
 καὶ λόγους ἐπὶ λόγοις συντιθεῖς, ὥστε μοχθεῖν [μὲν] τὴν
 διάνοιαν τῶν ἀκροωμένων. „Κόρον δ' ἔχει, Φησὶν ὁ Πίνδα-
 ρος, καὶ μέλι καὶ τὰ τέρπν' ἀνθε' ἀφροδίσια.“ Ἦδη δ' ἐγὼ
 καὶ κεῖνο ἐνεθυμήθην, ὡς ἡδὺ χρῆμα ἐν ἱστορίαις γραφῆς μετα-
 βολὴ καὶ ποικίλον. Καὶ τοῦτ' ἐν δύο ἢ τρισὶ τόποις ἐποίη-

[ζηλωτῆς γενόμενος] Post γενόμενος deesse videtur, menti
 saltim tacite subjiendum est, καὶ ἐπέτυχε vel ἐφίκετο τοῦ
 σκοποῦ. Reisk.

12. καὶ τινὰς] Videtur αἰεὶ vel καινὰς αἰεὶ interponendum
 esse. Reisk. Locum equidem sanum non praestiterim, fal-
 sam tamen praestiterim Reisk. emendationem.

ἀπνευστί] Ἀπνευστί in cod. Reg. In margine ἴσ. ἀπνευ-
 στί Hudf. De re cf. Creuzer de arte hist. Gr. p. 271. sq.

ὥστε μοχθεῖν μὲν] Aut delendum est μὲν, aut post τῶν
 ἀκροωμένων deesse videtur aliquid, e. c. κόρον δ' εὐθέως ἐπερ-
 χεσθαι. Nam proximum δέ [post κόρον] huic μὲν non respon-
 det. Reisk. Non magis alterum δέ post ἡδη. Equidem vo-
 cem illam suspectam habui et includendam curavi - Non me
 fugit quidem μὲν saepe dici, non subsequente δέ, quod ei re-
 spondeat, veluti Xenoph. Cyrop. I, 6, 9., sed horum loco-
 rum alia ratio est, atque nostri. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 606.
 4. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 5. Porson. ad Eurip. Orest. 8.
 Hermann. ad Viger. p. 841. sq.

κόρον δ' ἔχει — τὰ τέρπνα ἀφροδίσια] Apud Pindarum in
 Nemeis Od. VII. v. 78. sic se habet: — „κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι
 καὶ τὰ τέρπν' ἀνθε' ἀφροδίσια.“ atque ita Dionysium scripsisse
 suspicor ex vestigiis corruptae lectionis in Mss. Reg. καὶ τὰ
 τέρπια ἀφροδίσια. Hudf. Hanc conjecturam recepi. De
 sententia cf. Hom. II. XIII, 636. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου
 καὶ φιλότητος, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο,
 Τῶν περ τις καὶ μᾶλλον ἐέλδεται ἐξ ἔρον εἶναι, Ἡ πολέμου. Alia
 dabimus ad II, 51, 3.

καὶ ποικίλον] Aut καὶ ποικίλια (in substantivo, sine arti-
 culo leg. ut modo μεταβολή) aut καὶ τὸ ποικίλον in adjectivo
 cum articulo. Nescio quoque, an Dionysius dederit ἐν ἱστο-

σαν, ἐπὶ τε τῆς Ὀδρυσῶν ἀρχῆς, δι' αἷς αἰτίας ἐγένετο μεγάλη, καὶ ἐπὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ πόλεων.

778

13

Μετὰ τοῦτο ἔργον ἐστὶν ἱστορικοῦ διελέσθαι τε καὶ τάξαι τῶν δηλουμένων ἕκαστον ἐν ᾧ δεῖ τόπω. Πῶς οὖν ἑκάτερος διαφεῖ τε καὶ τάττει τὰ λεγόμενα; Θουκυδίδης μὲν τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν, Ἡρόδοτος δὲ ταῖς περιοχαῖς τῶν πραγμάτων· καὶ γίνεται Θουκυδίδης μὲν ἀσαφής καὶ δυσπαρακολούθητος· πολλῶν γὰρ κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα γιγνομένων ἐν διαφόροις, ὡς εἰκός, τόποις, ἡμιτελεῖς τὰς πρώτας πράξεις καταλιπὼν, ἐτέρων ἀπτεται τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα γιγνομένων. πλανώμε-

ρίαις καὶ γραφαῖς, in historiis et picturis. Reisk. Picturis hic nullis locus. Equidem leg. puto ἐν ἱστορικαῖς γραφαῖς. Ποικιλία an τὸ ποικίλον praeferas, dubites: alterutrum quidem necessarium est: mihi praeplacet prius. Cf. II, 25, 6. 55, 2. Caeterum nonnihil confusionis in Nostri disputatione mihi deprehendere videor. Nam verbis ἤδη δὲ cum alii, tum ipse alibi (v. II, 17, 1. 47, 1. 50, 4.) uti solet, ubi ad novum progreditur argumentum: at vero de qua hic dicit ποικιλία, eam modo in Herodoto laudaverat.

καὶ τοῦτ' — ἐποίησεν] id est, μετέβαλε καὶ ἐποίησεν [Ποιεῖν eodem modo usurpatum II, 17, 1.; de τοῦτο v. ad I, 1, 1.] Sed nomen Thucydidis aegre patior abesse. Forte quoque plenior et dilucidior sic sit oratio: καὶ τοῦτο Ἡρόδοτος μὲν ἀπανταχοῦ, Θουκυδίδης δ' ἐν δύο ἢ τρισὶ τόποις ἐποίησεν. Reisk. Sed de Herodoto auctor jam dixit; Thucydidis vero nomen ex praegressis facile repetas.

ἐν δύο ἢ τρισὶ] Immo pluribus. Magis tamen fallitur, qui Thucydidem digressiones vitasse affirmat, Haack. de Thuc. vit. dic. gen. caet. p. XX. V. Heilmann. de Thuc. indole et dic. gen. p. 121. sq. in ej. opuscc. a Danov. ed.

ἐπὶ τῆς —] Sic II, 14, 5: τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε ἐπὶ τῶν ἐκ Σπάρτης ἀφικομένων. II, 37, 2: ἐπὶ μιᾶς ἀποκρίσεως τοῦτο τὸ σχῆμα διατηρήσας. — Jud. de Lyf. p. 463. 6. ἐπὶ μὲν τῆς ἐρμηνείᾳ τοιοῦτος ἐστίν, ἐν δὲ τοῖς πράγμασι ἀκαιρός τις καὶ μακρός. Cf. I, 6, 9. II, 35, 1. 53, 2. de Compos. p. 94. 146. 214. Schaefer. ad Julian. p. XVII. — Thucydidis locos Noster significat II, 97. sqq. VI, 2. sqq.

13. τῶν κατὰ τὸ αὐτὸ θέρος ἢ χειμῶνα] Τῶν κατὰ θέρος ἢ τὴν αὐτὴν χειμῶνα in Ms. Reg. Hudf. Post ἢ Dionysium τὸν αὐτὸν addidisse arbitror, quo corrupta Reg. lectio ducit. Caeterum Thucydidēs, cum, optimo ille consilio, presse tem-

θα δὴ, καθάπερ εἰκός, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλουμένοις παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης τῆς διανοίας· Ἡρόδοτος δὲ 14 ἀπὸ τῆς Λυδῶν βασιλείας ἀρχάμενος καὶ μέχρι τῆς Κροίσου καταβαῖς ἐπὶ Κῦρον εὐθέως τὸν καταλύσαντα τὴν Κροίσου ἀρχὴν μεταβαίνει, Αἰγυπτίων τ' ἀρχεται διηγημάτων καὶ Σκυθικῶν καὶ Λιβυκῶν, τὰ μὲν ὡς ἀκόλουθα δηλῶν, τὰ δὲ ὡς χαριστέραν ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπεισάγων· διεξελθὼν τε πράξεις Ἑλλήνων καὶ βαρβάρων ἔτεσιν ὁμοῦ διακοσίους 774 καὶ εἴκοσιν γενομένας ἐν ταῖς τρισὶν ἡπείροις καὶ παραγράφας τῆς Ξέρξου Φυγῆς τὴν ἱστορίαν οὐ διέσπασε τὴν διήγησιν, ἀλλὰ συμβέβηκε τῷ μὲν, μίαν ὑπόθεσιν λαβόντι, πολλὰ ποιῆσαι μέρη τὸ ἐν σῶμα, τῷ δέ, τὰς πολλὰς καὶ οὐδὲν εἰκυίας ὑποθέσεις προελομένῳ, σύμφωνον ἐν σῶμα πεποιηκέναι.

Μιᾶς δὲ ἰδέας ἐπιμνησθήσομαι πραγματικῆς, ἣν οὐδε- 15 μιᾶς τῶν εἰρημένων ἤττον ἐν ἀπάσαις ἱστορίαις ζητοῦμεν,

pora sequi statuisset, res non aliter, atque fecit, dispensare potuit. Cf. Creuzer. de arte hist. Gr. p. 267. 199.

14. ἀπὸ τῆς Λυδῶν β. ἀρχ.] I, 7. 199.

μέχρι τῆς Κρ. κ.] Ib. c. 26.

ἐπὶ Κῦρον μετ.] c. 46. 73. 76. 199. 25. 199.

Αἰγ. τ' ἀρχ. διηγ.] II, 2. 199. *Διήγημα et διήγησις quomodo differant, docent Etym. M. f. v. Thom. M. p. 134. 199. Ammon. p. 43. Zonaras f. v. ποιήσις p. 1564. Hermog. Progygn. c. 2. Aphthon. Progygn. p. 2. ed. Genev. et, quod leniter corruptum est, Etym. Gud. p. 145.: διήγημα διηγήσεως διαφέρει· διήγησις μὲν γάρ ἐστιν οἷον ἡ πᾶσα διήγησις Ὀμήρου, διήγημα δὲ μέρος τι ποιήσεως (leg. ἡ πᾶσα ποιήσις Ὀμήρου, διήγημα δὲ μέρος τι διηγήσεως), οἷον (ἡ) Αἴαντος μονομαχία πρὸς Ἔκτορα.*

Σκυθικῶν] IV, 1. 199. Λιβυκῶν ib. c. 168. 199.

διακοσ. κ. εἴκ.] V. ad II, 5, 6.

καὶ παραγράφας —] F. καὶ περιγράφας τῆ Ξέρξου φυγῆ τὴν ἱστορίαν, *cum definiisset et sepi quasi circumsepsisset historiam suam fuga Xerxis, h. e. in ea scribendi finem fecisset.* Reisk. Non satis causae video, cur a vulg. recedatur. De Xerxis fuga v. Herod. VIII, 100. 199.

15. ἐπιμνησθήσομαι] Possis etiam legere ἐπιμνησθήσομαι. Sylb. Vulgatum non deterius puto. Est enim: dein-

τὴν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως διάθεσιν, ἣ κέχρηται πρὸς τὰ πράγματα, περὶ ὧν γράφει. Ἡ μὲν Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἀπασιν ἐπιεικὴς καὶ τοῖς μὲν ἀγαθοῖς συνηδομένη, τοῖς δὲ κακοῖς συναλγοῦσα· ἡ δὲ Θουκυδίδου διάθεσις αὐθέκαστος τις καὶ πικρὰ καὶ τῇ πατρίδι τῆς Φυγῆς μνησικακοῦσα. Τα μὲν γὰρ ἀμαρτήματα ἐπεξέρχεται καὶ μάλα ἀκριβῶς, τῶν δὲ κατὰ νοῦν κεχωρηκότων καθάπαξ οὐ μέμνηται ἢ ὡς περ 775 ἠναγκασμένως. Καὶ κατὰ μὲν τὸν πραγματικὸν τύπον ἦττων ἐστὶν Ἡροδότου διὰ ταῦτα Θουκυδίδης, κατὰ δὲ τὸν λεκτικὸν τὰ μὲν ἦττων, τὰ δὲ κρείττων, τὰ δ' ἴσος. Ἐρῶ δὲ καὶ περὶ τούτων, ὡς ὑπείληφα.

ceps mentionem faciam. V. Polyb. III, 1, 5. Lucian. quom. hist. sit conscr. p. 189. Lexic. Xenoph. T. II. p. 303.

ἡ μὲν Ἡρ] F. ἡ μὲν οὖν Ἡροδότου. Reisk. Non opus. V. Haack. ad Thuc II, 102. extr. Hinc Thuc, I, 62. στρατηγὸν μὲν οὖν τοῦ δὴ πεζοῦ παντὸς ἠρηγίτο Ἀριστία, τῆς δὲ ἵππου Περδικκαν, et οὖν et δὴ cum optimis codd. omittendum puto.

τῆς φυγῆς μνησικακοῦσα] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 345. De re dicetur infra.

ἠναγκασμένως] Malim κατηναγκασμένος, *coactus*, in nominativo participii non adverbialiter, *coacte*. Reisk. Retinui ἠναγκασμένως. Adverbium enim defendi potest similibus, veluti Thuc. IV, 21: οἱ Λακεδαιμόνιοι τσαῦτα εἶπον, νομίζοντες τοὺς Ἀθηναίους, — διδομένης εἰρήνης, ἀσμένως δέξασθαι, ubi Haackius e nonnullis codd. ἀσμένους exhibuit, quod scilicet vulgatum correctionem sapiat. Ib. II, 8: (ἡ) νεότης οὐκ ἀκουσίως ὑπὸ ἀπειρίας ἠπιετο τοῦ πολέμου. VIII, 68: ἐς δῆμον οὐ παριών, οὐδ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἐκούσιος οὐδένα. Cass. Aug. Reg. Ar. C. Mosq. et Paris. K. (in aliis a Gailio nil varietatis repperitum esse mireris.) offerunt ἐκούσιως, quod sine dubio recipiendum censeo. VIII, 66: ἀλλήλοις ἀπαντες ὑπόπτως προσήσαν. Diversa, nec tamen sollicitanda, sunt haec: Plat. de Leg. VII. p. 795. e: κολάζειν ἀτίμως. Ib. VI. p. 781 b.: τὸ περὶ τὰς γυναικὰς ἀκοσμήτως περιορώμενον, Altius dedit ἀκόσμητον. Caeterum sponte patet diversam esse eam rationem, qua adverbium cum verbis εἶναι et γίνεσθαι conjunguntur: de qua v. Schaefer. ad Dionys. de Compos. p. 76. sq. Matthiae. Gr. Gr. §. 308. 604. aliosque.

τύπον] In exemplari [et Ms. Reg. Hudf.] τοῦτον: perperam. τύπον verò in hoc loquendi genere supra quoque habuimus aliquoties, [τέχνη II, 6. p. 34. Schott., qui non τόπος substituere debebat. V. Epist. ad Pomp. 4, 2.] et pro eodem χαρακτήρα dicit alibi. [V. ind. f. v.] Reperitur tamen

Πρώτη τῶν ἀρετῶν γένοιτ' ἄν, ἥς χωρὶς οὐδὲν τῶν ἄλ- 16
λων τῶν περὶ τοὺς λόγους ὄφελος, τίς ἢ ἡ καθαρά τοῖς ὀνό-
μασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτήρα σώζουσα διάλεκτος. Ταύ-
την ἀκριβοῦσιν ἀμφοτέρω. Ἡρόδοτός τε γὰρ τῆς Ἰαῶδος

et τόπου vocabulum in eadem significatione, ut supra adnota-
vi ad p. 5. v. ult. [De Compos. p. 8. ed Schaefer. cf. p. 22.]
Sylb.

16. ὄφελος. τίς; ἡ καθ.] In Ms. Reg. τίς ἢ; ἡ καθ.
Hndf. Haec duplici modo expediri possunt. Aut enim post
ὄφελος lineola ponenda est, quam rationem hoc loco defendas:
Τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηρικώτατον, ὃ παρ' οὐ-
δενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβοῦς ἐξείργασται οὔτε τῶν
πρεσβυτέρων οὔτε τῶν νεωτέρων — τί δὲ τοῦτο ἐστίν; 1, 6, 7.
et Jud. de Lyf. p. 435 10: ἑτέραν δὲ οὐδὲν ἐλάττω ταύτης (ἐν-
ρίσκω), ἣν πολλοὶ μὲν ἐζήλωσαν τῶν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀκμα-
σάντων, οὐδεὶς δὲ βεβαιότερον ἀπεδείξατο — τίς δ' ἐστίν αὕτη;
ἡ διὰ τῶν κυρίων τε καὶ κοινῶν καὶ ἐν μέσῳ κειμένων ὀνομάτων ἐκ-
φέρουσα τὰ νοούμενα. aut e vestigiis Reg. scribendum ὄφελος,
τίς ἢ ἡ καθ. Similiter Noster in Epist. I. ad Ammae. p. 748.
5: τίς οὖν ἐστίν ἡ Δημοσθένους δίκη — ἡ ἢ πρὸς Αἰσχίνην ὑπερ
Κτησιφῶντος —; Cf. Xenoph. Oecon. III, 5: Ἄλλα τί (sine
causa Schneiderus e Weiskii conjectura ἄλλο τι dedit.) οὖν τού-
των ἐστίν, ὧ Σώκρατες, αἴτιον, ἡ ὅτι τοῖς μὲν ὅπου ἔτυχεν ἕκαστον
καταβέβληται, τοῖς δὲ ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται; Eadem
fere ratione Nostri locum in Jud. de Lyf. p. 472. 6. refinxerim
hunc; τίς δ' ἐστίν ἡδε ἀρετή, ἣτις (vel cum Sylburg. leg. ἡδε
ἢ ἀρετή ἢ, vel ἡ ἀρετή ἡδε ἢ) πᾶσιν ἐπανθούσα τοῖς ὀνόμασι;
καὶ τίς ἢ χάρις; Χάρις ibi in responsione esse debere, recte mo-
net Marklandus, emendationem tamen proposuit violentio-
rem; equidem leg. puto καὶ τίς ἢ ἡ χάρις; Ac nostro loco po-
steriorem rationem propterea praetuli, quod ex priore prono-
men τίς abruptius positum videbatur. Caeterum Dionysius
Demosthenis imitatione ejusmodi interrogationibus saepissime
utitur, veluti Antiqq. IV, 73. 60. VI, 85. Jud. de Lyf. p.
464. 11. Similia dabunt Heusd. specim. crit. in Plat. p. 87.
Heindorf. ad Phaedr. §. 30. Ast ad Legg. T. II. p. 29.

[Ἡρόδοτός τε γὰρ — Θουκυδίδης τε —] Expectarit quis
μὲν — δέ. Sed cf. Xenoph. R. L. I, 9: καὶ πολλὰ μὲν τοιαῦτα
συνεχῶρει. Αἱ τε γὰρ γυναῖκες διττοὺς οἴκους βούλονται κατέχειν,
οἱ τε ἄνδρες ἀδελφούς τοῖς παισὶ προσλαμβάνειν. ubi Stob. αἱ μὲν
— οἱ δὲ habet. Thuc. VII, 54: ἐνόμισαν δι' αὐτὸ οὐχ ἡσσά-
σθαι, δι' ὅπερ οὐδ' οἱ ἕτεροι νικᾶν. Οἱ τε γὰρ Κερνίδιοι ἠγήσαν-
το κρατεῖν, εἰ μὴ πολὺ ἐκρατοῦντα, οἱ δ' Ἀθηναῖοι ἐνόμιζον ἡσσά-
σθαι, εἰ μὴ πολὺ ἐνίκων. Adde c. 44. a. m. VIII, 92. p. m.
Caeterum ad Dionysii judicium cf. Gregor. Cor. p. 5. 199.
Αὐτοὶ τοίνυν, inquit, Ἀττικῆς μὲν φράσεως κανόνα τὸν κωμικῶν
Ἀριστοφάνην, προθέμενοι καὶ Θουκυδίδην τὸν συγγραφέα καὶ Δημο-

- 17 ἄριστος κανὼν, Θουκυδίδης τε τῆς Ἀτθίδος. * * * Τρίτην ἔχει χώραν ἢ καλουμένη συντομία. Ἐν ταύτῃ δοκαί προέχειν Ἡροδότου Θουκυδίδης. Καίτοι λέγοι τις ἂν, εἰς μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἠδὲ φαίνεται τὸ βραχύ, εἰ δ' ἀπολείποιο τούτου, πικρὸν. Ἀλλὰ μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο. Ἐνέργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη [μετὰ] τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν. Ἰκανῶς ἐν ταύτῃ κατορθοῦσιν ἀμφοτέρω-
18 ροι. Μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν ἢ τῶν ἡθῶν καὶ παθῶν μίμησις. Διήρηται τὴν ἀρετὴν ταύτην οἱ συγγραφεῖς. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὰ πάθη δηλῶσαι κρείττων, Ἡροδοτος δὲ τὰ γ' ἡθῆ παρκοτῆσαι δεινότερος. Μετὰ ταῦτα αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς

σθένην τὸν ῥήτορα, Ἰάδος δὲ Ἰπποκράτην τὸν Ἴωνα (Κῶον?) καὶ τὸν Ἀλικαρνασσεῖα Ἡρόδοτον, Διορίδος δὲ τὸν Ταραντῖνον Ἀρχύταν καὶ Θεόκριτον τὸν τὰ βουκολικὰ συγγραψάμενον καὶ τῆς Αἰολίδος Ἀλκαῖον, ἴσως ἂν περὶ τῶν διαλέκτων ἰκανῶς διαλάβοιμεν. Adde Creuzer. de arte hist. Gr. p. 191.

τῆς Ἀτθίδος * * *] Secunda dicendi virtus hic omissa est, τὸ κυρίαις καὶ κοιναῖς λέξεσι χρῆσθαι: ut ex Lyfia [Jud. de L] videre licet p. 455. v. ult. p. 432. v. 2. et ex Isocrate p. 537 v. pen. Sylb. Lacunae notas apposui. Non omnino eandem, atque Dionysius, orationis virtutes enumerat Grammaticus a Valkenariorum cum Ammonio editus p. 193 τοῦ λόγου ἀρεταὶ μὲν εἰσὶν ἕξ· Ἑλληνισμός, σικρήνεια, κυριολογία, συντομία, εὐσυνθεσία, εὐπρέπεια· κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ· βαρβαρισμός, ἀσαφεια, ἀκυρολογία, μακρολογία, κακοσυνθεσία, ἀπρέπεια.

17. μηδὲν ἔστω παρὰ τοῦτο] Adde quo carere nequit oratio, κρείττων Ἡροδότου κατὰ τὸ σύντομον Θουκυδίδης, nihil ideo minus esto Thucydides, quoad brevitatem in dicendo, potior Herodoto. Reisk. Immo nihil aliud deest, nisi ἥτιων vel ἐλάτιων (cf. T. v. p. 426. 5.): sed nihil propterea (quod ejus brevitatis subinde obscura est) inferior sit (Thucydides). Παρὰ dictum pro δια, ut Jud. de Lys. p. 472. 3: παρ' αὐτὸ τοῦτο κρείσσους ἑτέρων ἔδοξαν εἶναι. Il, 42, 3: τὴν Πλαταιέων ἀπολογία τειθαύμακα παρ' οὐδὲν οὕτως ἕτερον, ὡς τὸ μὴ βεβασανίσθαι. Adde de Compos. p. 196. Jud. de Lys. p. 472. 3. Schaefer. ad Julian. p. VIII. et ad l. de Compos. p. 157.

πρώτη μετὰ] Μετὰ ut ex praegressis male repetitum uñcis sepfi.

18. Θουκυδίδης μὲν γὰρ —] Cf. Creuzer. de Arte hist. Gr. p. 194. 199.

ἀρεταί. Ἴσοι καὶ ταύταις οἱ συγγραφεῖς. Ἐπονται ταύ- 19
 ταις αἰ τὴν ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον καὶ τὰς ὁμοιοτρόπους δυνά-
 μεις τῆς φράσεως [ἀρεταί] περιέχουσαι. Κρείττων ἐν
 ταύταις Ἡρόδοτου Θουκυδίδης. Ἡδονὴν δὲ καὶ πειθῶ καὶ
 τέψιν καὶ τὰς ὁμοιογενεῖς ἀρετὰς εἰσφέρειται μακρῶ Θου-
 κυδίδου κρείττονας Ἡρόδοτος. Τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομά-
 των τὸ μὲν κατὰ φύσιν Ἡρόδοτος ἐζήλωκε, τὸ δὲ δεινὸν
 Θουκυδίδης, ὁμοειδῆς πᾶς ὢν. Ἐν λόγοις ἀρετῶν ἡ κυριω- 20
 τάτη τὸ πρέπον. Ταύτην ὁ Ἡρόδοτος ἀκριβοῖ μᾶλλον ἢ
 Θουκυδίδης. Ὀμοειδῆς γὰρ οὗτος ἐν πᾶσιν καὶ ταῖς δημηγο-
 ρίαις μᾶλλον ἢ ταῖς διηγήσεσιν. Ἐμοὶ μέντοι καὶ τῷ Φιλτά- 777
 τῳ Καικιλίῳ δοκεῖ τὰ ἐνθυμήματα αὐτοῦ μάλιστα γε καὶ ζη-
 λῶσαι Δημοσθένης. Ἴνα δὲ συνελὼν εἶπω, καλαὶ μὲν αἰ 21

19. φράσεως ἀρεταί] Ἀρεταί vel loco, quo positum est, glossematis damnatur.

τῆς δὲ φράσεως τῶν ὀνομάτων] Videntur idem esse ἡ φρά-
 σεις et τὰ ὀνόματα. Num ergo leg. τῆς δὲ φράσεως (sine ὀνομά-
 των), an τῆς δ' ἐκφράσεως τῶν ὀνομάτων, an denique, si ἡ φρά-
 σεις et τὰ ὀνόματα differunt, leg. τῆς δὲ φράσεως καὶ τῶν ὀνομά-
 των, ut φράσις sit elocutio, seu effectum, ὀνόματα, vocabula,
 seu materia elocutionis. Reisk. Admiror perennem conje-
 cturarum scaturiginem, non video tamen, cur hic scaturiat.

ὁμοειδῆς πᾶς ὢν ἐν λόγοις. ἀρετῶν —] Sic vulgo distin-
 guitur. Mutatione facta, faciendam fuisse, quivis videbit.
 Ἐν λόγοις est in orationibus, concionibus. Praeterea si quis
 verba ὁμοειδῆς πᾶς ὢν exterminanda censeat, non multum re-
 fragrabor. Nam hic nec satis apta videntur, et facile e sqq.
 orta esse possunt.

Καικιλίῳ] V. de eo Prolegg.

ζηλῶσαι Δημοσθένης] Videtur in hac regione aliquid de-
 esse. Nam Demosthenis imitationi enthymematum Thucydi-
 deorum quid est commune cum Thucydidis studio decori?
 Reisk. Fortasse recte vidit. Potest tamen quodammodo locus
 explicari. Eo enim, quod Demosthenem Thucydidis enthyme-
 mata expressisse dicit auctor, haec laude digna esse significat.
 Est igitur hujusmodi sententiarum series: *Reprehendus qui-
 dem est Thucydides, quod cum alibi, tum imprimis in concio-
 nibus varietati non studuerit, laudandus tamen idem ob senten-
 tiarum gravitatem et pondus, ideoque eas mihi atque Caecilio
 Demosthenes videtur imitatus esse.* Nolo tamen diffiteri, huic
 explicationi aptiorem videri hunc verborum ordinem;
 τὰ μέντοι ἐνθυμήματα ἐμοὶ καὶ τ. β. Κ. — De Demosthene

ποιήσεις ἀμφότεροι· οὐ γὰρ ἂν αἰσχυνθεῖην, ποιήσεις αὐτάς λέγων· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰλαρόν ἐστι, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. Ἀπόχρη ταῦτ' εἰρησθαι περὶ τούτων τῶν συγγραφέων, πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνότων λέγεσθαι, περὶ ὧν καὶ ἕτερος ἐστὶ καιρός.

I IV. Ξενοφῶν δὲ καὶ Φίλιστος οἱ τούτοις ἐπακμάσαντες οὔτε φύσεις ὁμοίας εἶχον οὔτε προαιρέσεις. Ξενοφῶν μὲν γὰρ Ἡροδότου ζηλωτὴς ἐγένετο κατ' ἀμφοτέρους τοὺς χαρακτῆρας, τὸν τε πραγματικὸν καὶ τὸν λεκτικόν.

Thucydidis imitatore apposite Wolf. in Prolegg. ad Demosth. Lept. p. LI. postquam Thucydideam brevitatem frustra apud Demosthenem quaeri monuit: „at, inquit, octies Thucydidem ipse Demosthenes descriperat, si vera narravit Lucian. adv. Indoct. T. III. p. 102. Conf. Agathiae Hist. II. p. 48. Venet. Nimirum in magnis scriptoribus aliud legit homo ingeniosus, illorum similis, aliud serva natio imitatorum. Id docent rara in Demosthene vestigia imitationis Thucydideae.“

21. οὐ γὰρ — λέγων] Similiter Demetr. περὶ ἑρμην. 221. de Ctesia: καὶ ὅλως δὲ ὁ ποιητὴς οὗτος· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν καλοῖη τις εἰκότως· ἐναργείας δημιουργός ἐστιν ἐν τῇ γραφῇ συμπάσῃ.

περὶ ὧν καὶ ἕτερος ἐστὶ καιρός] Hic contulisse juvabit, quae in Cens. de vet. script. p. 424. sq. de utroque historico disputat: Τῶν μέντοι συγγραφέων, inquit, Ἡρόδοτος μὲν ἐξείργασται [τὸ] βέλτιον τὸ πραγματικὸν εἶδος· τῷ δὲ λεκτικῷ ποτὲ μὲν πλεονεκτεῖ Θουκυδίδης, ποτὲ δ' ἔμπαλιν, ἔστι δ' ἐν οἷς ἐξισοῦνται. Τῇ μὲν ἀκριβείᾳ τῶν ὀνομάτων, ἐν οἷς ἐκάτεροι προήρηται διαλόγοις (leg. ἢς ἐκάτεροι προήρ. διαλέκτου. Cf. II, 22, 5: σώζειν τὸν ἴδιον ἐκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα.) ἀποσώζουσι τὸ ἴδιον· τῆς δὲ σαφηνείας ἀναμφισβητήτως Ἡροδότῳ τὸ κατόρθωμα δέδοται. Καὶ τὸ μὲν σύντομον ἐστὶ παρὰ Θουκυδίδῃ, τὸ δ' ἐναργὲς παρ' ἀμφοτέροις, ἐν μέντοι τοῖς ἠθικοῖς κριτεῖ Ἡρόδοτος, (Cf. Creuzer. de arte hist. p. 194. sq.) ἐν δὲ τοῖς παθητικοῖς ὁ Θουκυδίδης. Πάλιν καλλιλογία καὶ μεγαλοπρεπεία διαφέρουσιν οὐδὲν ἀλλήλων (?), ἀλλ' ἐκάτεροι τούτων τε καὶ τῶν τοιούτων ἀρετῶν κριτοῦσι· ῥώμη δὲ καὶ ἰσχύϊ καὶ τόνοι καὶ τῷ περιττῷ καὶ πολυσχηματίσει παρηυδοκίμησης Θουκυδίδης· ἡδονῇ δὲ καὶ πειθοῖ καὶ χάριτι καὶ τῷ ἀφελεῖ αὐτοφυσεῖ ἀβασανίστῳ μακρῷ διενεγκόντῳ τὸν Ἡρόδοτον εὐρίσκομεν καὶ μετὰ τοῦτον τὸν τρόπον πραγματείαν καὶ προσωποποιίαν βῆλλον οὐ τετήρησε. Postrema aperte corrupta sunt, fortasse sic restituenda: καὶ μετὰ τοῦτο τῶν τρόπων τὴν πραγματείαν κ. προς. μ. διατετήρηκεν.

Πρῶτον μὲν γὰρ τὰς ὑποθέσεις τῶν ἱστοριῶν ἐξελέξατο κα-
λαῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσηκούσας,
τὴν τε Κύρου παιδείαν, εἰκόνα βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ εὐδαί- 778
μονος, καὶ τὴν Ἀνάβασιν τοῦ νεωτέρου Κύρου, ᾧ καὶ αὐτὸς
συνανέβη, μέγιστον ἐγκώμιον ἔχουσαν τῶν συστρατευσαμέ-
κων Ἑλλήνων, καὶ τρίτην ἔτι τὴν Ἑλληνικὴν, [καὶ] ἣν κατέ-
λιπεν ἀτελεῖ, Θουκυδίδης· ἐν ἣ καταλύονται τε οἱ τριάντον-
τα καὶ τὰ τεῖχη τῶν Ἀθηναίων, ἃ Λακεδαιμόνιοι καθεῖλον,
αἰθεῖς ἀνίστανται. Οὐ μόνον δὲ τῶν ὑποθέσεων χάριν ἄξιός 2
ἐπαινεῖσθαι, ζηλωτῆς Ἡροδότου γενόμενος, ἀλλὰ καὶ τῆς
οἰκονομίας. Ταῖς τε γὰρ ἀρχαῖς αὐτῶν ταῖς πρεπωδεστά-
ταις κέχρηται καὶ τελευτὰς ἐκάστη τὰς ἐπιτηδειότατας ἀπο-
δεδωκε· μεμέρικέ τε καλῶς καὶ τέταχθε καὶ πεποίκιλθε τὴν

IV, 1. τὴν τε Κύρον παιδείαν εἰκόνα β. α. κ. ε.] Verissi-
nam hanc de Cyri disciplina sententiam copiosius pertractat
Weisk. disp. de nat. et usu discipl. Cyri. p. LXXXI sqq. Sain-
te roix nouv. obs. de la Cyrop. in Schneideri ed. alt.
p. 63. sqq. Adde Schulz. de Cyrop. Epil. p. 12.

τὴν Ἑλληνικὴν] Subaudiendum vel ex ἱστοριῶν repeten-
dum est ἱστορίαν, nisi forte ita pro sequente καὶ scribendum
videtur, quod cum hujus loci non sit, uncis inclusi.

καταλύονται τ. οἱ τρ.] V. II, 4.

ἃ Λ. καθεῖλον] V. II, 2, 23.

αἰθεῖς ἀνίστανται] V. IV, 8, 9. sqq.

2. ζηλωτῆς Ἡρ. γεν.] Haec si absissent, non aegre fer-
rem; adscripta videntur ex §. 1.

αὐτῶν] sc. τῶν ὑποθέσεων. „In enarranda historia cu-
juscunque generis, quae non a rerum humanarum primor-
diis proficiscatur, videndum est, ut neque justo altius res re-
petas et ita dicas, quae dicere nihil attinet, neque justae bre-
vitatibus studio aliquid omittas, sine quo ipsa facta, de quibus
exponere velis, non satis intelligi possint. Haec sunt ἀρχαί,
quibus dicit Xenophontem usum esse *aptissimis* s. *commodissimis*.
Pari modo illud curae esse debet, ne in narrando lon-
gius progrediaris, quam necesse est. Hoc sensu dicit eum *fecisse*,
ut *in initis extrema responderent*“ Weisk. de ingen.
Xenoph. p. XLVI. Probo caetera; sed quae in postremis
Dionysium dicentem facit, vereor ut ab eo dicta sint. Ete-
nim ad ἐκάστην vides Weiskium subaudire ἀρχῆν, quod nec rei
nec orationi satis accommodatum videtur. Intelligendum est
potius ὑποθέσει vel ἱστορίᾳ.

γραφὴν ἡθὸς τ' ἐπιδείκνυται θεοσεβὲς καὶ δίκαιον καὶ καρ-
 3 τερικὸν καὶ εὐπετές, ἀπάσαις τε συλλήβδην κεκοσμημένον
 ἀρεταῖς. Καὶ ὁ μὲν πραγματικὸς τύπος αὐτῶ τοιοῦτος. Ὁ
 δὲ λεπτικὸς πῆ μὲν ὁμοῖος Ἡροδότου, πῆ δὲ ἐνδεέστερος.
 Καθαρὸς μὲν γὰρ τοῖς ὀνόμασιν ἱκανῶς καὶ σαφής, καθάπερ
 ἐκεῖνος. Ἐκλέγει δ' ὀνόματα συνηθῆ τε καὶ προσφυῆ τοῖς
 πράγμασι καὶ συντίθησιν αὐτὰ ἡδέως πάνυ καὶ κεχαρισμένως,
 οὐχ ἥττον Ἡροδότου. Ὑψος τε καὶ κάλλος καὶ μεγαλοπρέ-
 4 πειαν καὶ τὸ λεγόμενον ἰδίως πλάσμα ἱστορικὸν Ἡρόδοτος
 οὐκ ἔχει. Οὐ γὰρ μόνον οὐκ ἴσχυσε τοῦτο παρ' αὐτοῦ λαβεῖν,
 ἀλλὰ καὶ ποτε διαγεῖραι βουληθεῖη τὴν φράσιν, ὀλίγον ἐμ-
 πνεύσας, ὥσπερ ἀπόγειος αὔρα, τάχως σβέννυται. Μι-
 κρότερος γὰρ γίνεται τοῦ δέοντος ἐν πολλοῖς καὶ τοῦ πρέπον-

ἡθὸς — θεοσεβὲς] Cf. Creuzer. de Xenophonte histori-
 co p. 2. sq. de Arte hist. p. 291. sq. quem semel laudasse suf-
 ficiat, cum ad totam hanc Dionysii disputationem vel accura-
 tius intelligendam, vel rectius judicandam conferendus sit.
 Adde Bornemann. de Cyrop. Epil. p. 11. sq. not.

3. αὐτὰ ἡδέως] Πάντα ἡδέως in Ms. Reg. Hudf.

Ἡρόδοτος ἔχει] Stephano videtur legendum Ἡροδότου
 οὐκ ἔχει. nisi mavis, inquit, particulam quae ex adverso re-
 spondeat τῶ ἥττον reponere. Sed sive hoc sive illo modo le-
 gas, desideratur negatio. Sylb. In marg. cod. Reg. ἴσ.
 Ἡρόδοτος μείζον ἔχει. Hudf. Mihi videtur locus hic ita re-
 staurandus esse: καὶ τὸ λεγόμενον πλάσμα ἱστορικὸν ἰδίως Ἡρόδο-
 τος ἔχει. ἰδίως, id est μόνως καὶ ἐξαιρέτως. Reisk. Conjectura
 Reg. margini appicta placuit Creuzero l. l. p. 515. Equidem
 Reiskii transpositionem praetulerim. Erunt tamen fortasse,
 qui adverbium ἰδίως trajectum esse statuunt ea ratione, cujus
 similia infra exhibebimus exempla. Sed ea h. l. durior foret.

4. οὐ γὰρ μόνον — ἀλλὰ καὶ] In marg. Reg. ἴσ. οὔτε
 γὰρ μόνον — ἀλλὰ καὶ μίαν etc. Hudf.

ἀπόγειος αὔρα] Abterranea aura, id est, quae a terra
 confurgens per altum pergat: quos altanos ventos Latine no-
 minari docet Plin. lib. 2. c. 43. Sylb., ut videtur, annot.
 marg. Interpretat. lat., quae 1615. ap. Wechel. prodiit.

Μακρότερος γὰρ] Pro γὰρ aptius fortasse legeris δέ.
 Sylb. Ego nil cunctatus μικρότερος edidi pro vulg. μακρότε-
 ρος, quod corruptum esse Sylburgius sensit, cum δέ pro γὰρ
 leg. esse conjecit. Nam neque Xenophontem in multis iusto
 copiosiore esse, videtur argui posse, nec Dionysius unquam
 ei hoc vitium exprobravit. Quod si hoc loco fecisset, ineptus

τος καὶ οὐχ, ὡς Ἡρόδοτος, ἐφάπτεται τῶν προσώπων εὐ-
τυχῶς, ἀλλ' ἐν πολλοῖς ὀλίγωρός ἐστιν, ἂν τις ὀρθῶς
σκοπῇ.

V. Φίλιστος δὲ Θουκυδίδῃ μᾶλλον δόξειεν εἰκέναι I
καὶ κατ' ἐκεῖνον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτῆρα. Οὔτε γὰρ

videretur, ut qui Xenophontem μακρολογώτερον diceret, quam Herodotum. Contra ea cum hujus modo μεγαλοπρέπειαν laudarit, consentaneum erat, ut vitium huic virtuti oppositum in Xenophonte notaret. Eodem modo Philistum 5, 6. μικρὸν dicit περὶ πᾶσαν ἰδέαν. Hic contulisse juvenabit locum. De vett. script. cens. p. 426: Φιλίστου δὲ καὶ Ξενοφῶντες ὁ μὲν Ξενοφῶν Ἡροδότου ζηλωτῆς ἐγένετο κατὰ τε τὰς πραγματικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς οικονομικὰς καὶ τὰς ἠθικὰς τῶν διαλέκτων (Sylb suadet: τὰς ἠθικὰς, τῶ δὲ λεκτικῶ. — bene, ut opinor; τὰς ἠθικὰς ἀρετὰς ita intellexeris τὴν αὐτοῦ τοῦ συγγραφέως διάθεσιν. v. I, 3, 15. quo nomine quae censor in Xenophonte laudet, v. I, 4, 2.) πῆ μὲν ὄμοιος (Ἡροδότου, quod fortasse excidit. v. I, 4, 3.) πῆ δ' ἐλάττων. Ἐλεγκτικὸς (bene Sylb. ἐκλεκτικὸς suadet.) μὲν γὰρ καὶ καθαρὸς ὄνόμασι καὶ σαφῆς καὶ ἐναργῆς καὶ κατὰ τὴν οὐν-
θεσιν ἠδύς καὶ εὐχυρις, ὡς καὶ πλεῖον ἐκείνου (scriptus liber habet: καὶ εὐχαρις καὶ πλείων ἐκείνου. Sed verius fortasse, ut infra p. 131. οὐ μείον ἐκείνου. Sylb. Immo ibi (I, 4, 3.) οὐχ ἦτιον, quod hic quoque legerim pro ὡς καὶ πλεῖον.) ἴψους δὲ καὶ μεγαλοπρεπείας καθόλου τοῦ ἱστορικοῦ πράγματος (leg. πλά-
σματος. v. l. l. et Ernest. Lex. Rhett. Gr. p. 68. sqq.) οὐκ ἐπί-
τυχεν. Ἀλλ' οὐδὲ τοῦ πρόποντος τοῖς προσώποις πολλάκις ἐστοχά-
σατο, περιτιθεὶς ἀνδράσιν ἰδιώταις καὶ βαρβάρους ἔσθ' ὅτε λόγους φιλοσόφους, λέξει χρώμενος λόγοις (διαλόγοις;) προποῖσιν μᾶλλον ἢ στρατιωτικοῖς κατορθώμασι. Postrema simul ostendunt, male quae nostro loco sequuntur intellecta esse a Weiskio l. l. p. XLIX., Dionysium de hominum moribus a Xenophonte de-
scriptis agere rato. In his enim describendis ὕψος et μεγαλοπρέπεια non admodum desideratur, desideratur in orationibus, quas cen-
sor negat a Xenophonte loquentium personis accommodata esse compositas. Cf. I, 3, 20, 5, 6. Hoc quo jure neget, ali-
bi copiosius exponere, propositum est.

V, 1. κατ' ἐκεῖνον] Goeller. de situ Syrac. p. 135. κατ' ἐκείνου conjicit. Male. V. Jud. de Demosth. p. 1059: πλείους ὑπὲρ τοῦδε παρεχόμεν — λέξεις τινὰς αὐτοῦ λαμβάνων, αἷς ἀντι-
παρεξήταζον ἑτέρας ὁμοειδεῖς, λόγου μὲν ἀξίας, οὐ μὴν ἀνεπιλή-
πτους γε τελείως, οὐδ' ὡς περ ἐκείνη (i. e. ἡ Δημοσθένους λέξις) πάσας τὰς ἀρετὰς ἐχούσας. Jud. de Dinarcho p. 645: οἱ μὲν Ἰπερίδην μιμούμενοι, διαμαρτόντες τῆς χάριτος ἐκείνης — αὐχμη-
ροὶ τινες ἐγένοντο. ubi Sylburg. ἐκείνου conjecit. Thuc. VII, 63: ἡ ὑμετέρα ἐπιστήμη κρείστων ἐστὶν ἑτέρας εὐτυχούσης φώμης. Id. VII, 17: ναῦς τε οἱ Κορίνθιοι πέντε καὶ εἴκοσι ἐπλήρου, ὅπως

780 ὑπόθεσιν εἴληφε πολυωφελεῖ καὶ κοινὴν, ὡς περ Θουκυδίδης· ἀλλὰ μίαν καὶ ταύτην τοπικὴν· διήρηκε δ' αὐτὴν εἰς ἐπιγραφαίς

— τὰς ὀλίγδας αὐτῶν ἦσσαν οἱ ἐν τῇ Ναυπιάκῃ Ἀθηναῖοι καλλίον ἀπαίρειν, πρὸς τὴν σφριετέραν ἀντίταξιν τῶν τριηρῶν τὴν φυλακὴν ποιούμενοι. Id V, 26 Ἐνέβη μοι — γενομένη παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πρῶτοις καὶ οὐχ ἦσσαν τοῖς ἡλοπονησίαιον καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθῆσθαι. Dionys. Jud. de Demosth. p. 999. sq. : ὁ μὲν οὖν τῶν ὀλίγων καὶ εὐπαιδευτῶν στοχαζόμενος λόγος οὐκ ἔστι τῷ φανύλῳ καὶ ἀμαθεῖ πλήθει πιθανός· ὁ δὲ τοῖς πολλοῖς καὶ ἰδιώταις ἀρεσκὴν ἀξίων καταφρονηθήσεται ὑπὸ τῶν χαριστέρων· ὁ δ' ἀμφοτέρα τι κριτήρια πείθειν ζητῶν ἥτιον ἀποτεύξεται τοῦ τέλους (ubi Reiskii commentum τὰ κριτήρια pro τὰ κριτήρια exterminandum duxi). Cf. Antiq. R. p. 419, ubi non auscultandum Vaticano. Nec sollicitandus est locus Herod. VIII, 102 : οὐδεμία ξυφορῆ μεγάλη ἔστι οἷο τὸ περιεόνιος καὶ ἐκείνων τῶν πραγμάτων περὶ οἶκον τὸν σόν. Transcribenda hic sunt ob sqq. quae de Philisto in Vett. scriptt. cens. Nolter disputat p. 426. sqq. Φίλιστος, inquit, μιμητὴς ἔστι Θουκυδίδου, ἔξω τοῦ ἥθους. Τὸ μὲν γὰρ (eodem modo dictum, ut κατὰ ἐκείνον τὸν χαρακτήρα nostro loco. Male Reisk τῷ μὲν γὰρ suadet.) ἐλεύθερον καὶ φρονήματος μεστόν, τοῖτο δὲ θεραπευτικὸν τῆς τυράννων καὶ ἄλλων πλεονεξίας. (Scriptus liber pro ἄλλων habet δοῦλων; sed convenientius δοῦλον; infra p. 131. [I, 5, 2.] ταπεινόν est pro eodem. Sylb. Probarem δοῦλον, si pro τῆς τυράννων scriptum esset, τῶν τ.) Ἐξήλωκε δὲ πρῶτον μὲν τὸ τὴν ὑπόθεσιν ἀτελεῖ καταλιπεῖν, τὸν αὐτὸν ἐκείνῳ τρόπον, (disputat de hoc loco Goeller. l. l. p. 126. Vereor tamen, ne operam perdidit. Vulgaris enim lectio tam absurda est, ut a Dionysio profectam esse mihi persuadere nequeam. Nam cum ineptum sit credere, historicum de industria opus suum non absolvisse, tum longe ineptius est, hanc primam ejus cum Thucydide similitudinis notam ponere, cum potius de argumenti, quod elegerit, natura dicendum fuisse videatur. Equidem Dionysium pro ἀτελεῖ καταλιπεῖν scripsisse puto ἀφελῆ ἐκλέγειν. Nam de ἐκλογῇ ὑποθέσεως semper primo loco disputat Nolter. Cf. I, 3, 4. II, 6, 1. 2.) οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἀταξίαν αὐτοῦ τῆς οἰκονομίας, καὶ δυσπαρακολούθητον τὴν πραγματείαν τῇ συγχύσει τῶν εἰρημένων πεποίηκε. Τῆς δὲ λέξεως τὸ μὲν γλωσσηματικὸν καὶ περίεργον οὐκ ἐξήλωκε Θουκυδίδου, το δὲ στρουγγύλον καὶ πυκνὸν καὶ εὐτόνον καὶ ἐναγώνιον πάνυ ἀκριβῶς ἀπεμάξατο, οὐ μὴν ὁμοίως τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν σεμνοτητα καὶ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἐνθυμημάτων καὶ τὰ βύρη καὶ τὰ πάθη καὶ τοὺς σχηματισμούς, μικρὸς δὲ ἔστι καὶ ταπεινὸς κομιδῇ ταῖς ἐκφράσεσι ἥτοι τόπων ἢ ναυμαχιῶν ἢ πεζῶν παρατάξεων ἢ οἰκισμοῦ πόλεων, οὐδὲ ὁ λόγος τῷ μεγέθει τοῦ πρῶματος (τῶν προσώπων? v. I, 5, 6. Simul emendaverim οἱ λόγοι — ἐξισοῦνται, cum de orationibus sermo esse videatur.) ἐξισοῦται. Συνετός μεντοι καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν Θουκυδίδου πρὸς τοὺς ἀληθεῖς ἄγῶνας ἀρελιμώτερος.

δύο, περὶ Σικελίας μὲν τὴν προτέραν ἐπιγράφων, περὶ Διονυσίου δὲ τὴν ὑστέραν. Ἔστι δὲ μία καὶ τοῦτο γνοίης ἂν ἀπὸ τοῦ τέλους τῆς Σικελικῆς. Τάξιν δ' οὐ τὴν κρατίστην ἀπο- 2 δέδωκε τοῖς δηλουμένοις, ἀλλὰ δυσπαρακολούθητον, χειρὸν τῆς Θουκυδίδου. Καὶ πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται παραλαμβάνειν, ὥσπερ οὐδὲ Θουκυδίδης, ἀλλ' ἔστιν ὁμοειδής. Ἡθός τε κολακικὸν καὶ Φιλοτύραννον ἐμφαίνει καὶ ταπεινὸν καὶ μικρολόγον. Τῆς δὲ λέξεως, ἣ Θουκυδίδης κέχρηται, 3 τὸ μὲν σημειῶδες καὶ περίεργον πέφευγε, τὸ δὲ στρογγύλον

οὔτε γάρ] *Particulae οὔτε respondet τάξιν δ' οὐ §. 2.*

πολυωφελῆ] *Sane pro πολὺ ἀφελῆ [quod vulgatae dant] rectius, meo iudicio, πολυωφελῆ: ut infra p. 161. [II, 51, 1.] Sequentium vero expositionem e Cicerone habes in Epist. ad Quintum fratrem, l. 2. [ep. 13.]: „Siculus ille, capitalis, creber, acutus, brevis, paene pusillus Thucydides: sed utros ejus habueris libros (duo enim sunt corpora) an utrosque, nescio. Me magis de Dionysio delectat. Ipse enim est veterator magnus et per familiaris Philisto “ De quo loco vide Petr. Victor. Var. lect. lib. 32, c. 19. [et Goeller. l. l. p. 125. sqq.] Sylb. Dedi πολυωφελῆ, ut Sylburgius, vel res potius ipsa monstrabat. Reisk.*

ὥσπερ Θουκ.] *Expectes ὥσπερ οὐδὲ Θ. ut §. 2.*

εἰς ἐπιγραφάς] *Fuit cum legendum putarem γραφάς pro ἐπιγραφάς, ἐπι ex sq. ἐπιγράφων ortum ratus. Sed est hic eadem breviloquentia, quae in l. de Compos. p. 68. sq.: τέχνας τινὰς ἐπέγραψαν ὑπὲρ τῆς συντάξεως τῶν τοῦ λόγου μορίων. i. e. τέχνας τ. ἔγραψαν ἐπιγραφθέντας caet. Quamquam nostro loco sq. ἐπιγράφων offendit. Sed similis redundantia est in Plat. Menex. 3. p. 256. a: (Θουκυδίδης) ἐμοῦ κάκιον ἐπαιδέυθη, μουσικὴν μὲν ὑπὸ Λαμπροῦ παιδευθεὶς, ῥητορικὴν δὲ ὑπ' Ἀντιφῶντος τοῦ Ῥαμνουσίου.*

2. χειρὸν] *Forfan rectius χείρονα et mox παραλαμβάνειν. Sylb. Bene habet χειρὸν. Si quid tamen mutandum sit, malim ἔτι χειρὸν legi. Reisk. Equidem expectabam οὐχ ἦσσαν. Mox pro ἐπιλαμβάνειν, Sylburgio suatore, exhibui παραλαμβάνειν, Cf. I, 3, 11. II, 23, 4. 41.*

ἦθός τε κολ.] *Cf. Goeller. l. l. p. 123. et, quem is laudat, Plut. Dion. c. 36. Magnus Apollonii, Peregrini, Aspasiae, Juliae, Faustinaeque patronus, Philistum quoque ingeniose se purgantem induxit in Aristippo T. IV. p. 331. sqq.*

3. ἣ μὲν σ. κ. π. πέφυκε] *Pro ἣ μὲν convenientius legemus το μὲν. Seq. etiam versu pro πέφυκε legendum videtur πέφευγε, et mox μεμίμηται pro μέμικται: quae confer cum*

καὶ πικρὸν καὶ ἐνθυμηματικὸν ἐκμέμακται. Τῆς μέντοι καλ-
 781 λιλσγίχς τῆς ἐκείνου καὶ τοῦ πλούτου τῶν ἐνθυμημάτων κα-
 4 τὰ πολὺ ὑστερεῖ. Οὐ μόνον δὲ τούτοις, ἀλλὰ καὶ κατὰ
 τοὺς σχηματισμούς. Ἡ μὲν γὰρ πλήρης σχημάτων καὶ

P. 427. v. 7. sqq. Sylb. Τὸ μὲν et πέφυγε recepi: de μεμίμη-
 ται mox dicitur.

σημειῶδες] *Σημειῶδες quid sit, fateor me nescire. Num pompaticum, ornatum, coitum, quod refert τὰ σημεῖα τῶν ἐσοτήτων, icunculas vestibus intextas. Reisk. Id longius repetitum. Copiose de hoc verbo disputat Ernesti Lex. technol. Gr. Rhet. p. 307. sq. pluribusque locis comparatis, „ex his omnibus, inquit, opinor, planum est, τὸ σημειῶδες in elocutione dici, quicquid ex vetustatis vel raritatis vel audaciae obscuritatem et difficultatem habet. Unum addo, cujus tamen iudicium doctioribus relinqua. Videndum existimo, annon fortasse τὸ σημειῶδες dictum sit ἀπὸ τῶν σημείων, h. e. a notis et siglis, quales Tironianae fuerunt, et usurpatae sunt a notariis, quos σημειογράφους dixerunt. V. interpr. ad Cic. Lib. XIII. ad Att. ep. 32.“ Fortasse res est simplicior. Etenim cum σημεῖα sint signa non necessaria (v. Ernesti l. l. p. 306. sq. coll. Lex. technol. Rom. Rhet. p. 359) σημειῶδεις λέξεις improprias dictiones intellexerim eas, quae a rerum notis fortuitis repetitae sint, eoque obscuritatem habeant.*

πικρὸν] In Cens. est πυκνόν.

μέμικται] Sylburg. suadet μεμίμηται. Possis etiam ἐμμέ-
 μικται. Sed praeplicuit ἐκμέμακται. V. Jud. de Demosth. p. 963. 9: τὴν ἐπίθετον καὶ κατεσκευασμένην φράσιν τῶν περὶ Γοργίαν ἐκμέμακεν. (an ἐκμέμακται?). Ib. 994. 5: τὸν Λυσιακὸν χαρακτήρα ἐκμέμακται εἰς ὄνυχα. De Compos. p. 378: (Δημοσθένην) ἐν τοῖς μάλιστα οἶμαι τὴν ποιητικὴν ἐκμέμαχθαι. ubi v. Schaefer. Confirmat emendationem nostram, quod in Cens. l. l. legitur, ἀπεμάξατο.

κατὰ πολὺ] Schol. ad Aristoph. Plut. 445: παρὰ πολὺ] κατὰ πολὺ, σφόδρα, ὡς παρὰ Θουκυδίδην ἐν πρώτῳ (c. 29.) καὶ ἐνίκησαν οἱ Κερκυραῖοι παρὰ πολὺ. Sic quoque Thom. M. p. 687. At vero παρὰ πολὺ hoc sensu longe usitatius est, quam κατὰ πολὺ. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 588. d. Obiter moneo Thuc. II, 89: οὐκ ἂν ἡγοῦνται μὴ μελλοντίας τι ἄξιον τοῦ παραπολύ πράξειν ἀνθίστασθαι. ad παραπολύ cogitandum esse νενικηκέναι, aut simile quid. Geminae sunt VII, 66: τῷ παρ' ἐλπίδα τοῦ ἀρχήματος σφαλλόμενοι καὶ παρὰ ἰσχύν τῆς δυνάμεως ἐνδιδουασι. VIII, 41: ἀφείς τὸ ἐς τὴν Χίον ἐπλεῖ ἐς τὴν Καῦνον. — Pro παρὰ πολὺ etiam πολὺ sine praepositione dicitur. V. Valkenar. ad Herod. V, 1.

4. ἡ μὲν γάρ] sc. ἡ Θουκυδίδου λέξις.

οὐδὲν οἶμαι περὶ τῶν Φανερωῶν ἐπὶ πλέον δεῖν λέγειν· ἢ δὲ Φιλίστου Φράσις ὁμοειδῆς πᾶσα δεινῶς καὶ ἀσχημάτιστος ἐστὶ καὶ πολλάς εὖροι τις ἂν περιόδους ὁμοίως ἐφεξῆς ὑπ' αὐτοῦ σχηματιζόμενας, οἷον ἐν ἀρχῇ τῆς δευτέρας τῶν περὶ Σικελίας· „Συρακούσιοι δὲ παραλαβόντες Μεγαρεῖς καὶ Ἐν- 5 ναίους, Καμαρναῖοι δὲ Σικελούς καὶ τοὺς ἄλλους συμμάχους, πλὴν Γελῶν, ἀθροίσαντες — Γελῶοι δὲ Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν — Συρακούσιοι δὲ πυνθανόμενοι Καμαρναίους τὸν Ἵρμινὸν διαβάντας“ — . Ταῦτα 6 δ' αἰδητὶ πάνυ ὄντα ἐμοὶ φαίνεται. Μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐστὶ καὶ ἀτελής ἐάν τε πολιορκίας διηγῆται, ἐάν τ' οἰκισμούς, ἐάν τ' ἐπαίνους, ἐάν τε ψόγους διαπορεύηται· 782 ἀλλ' οὐδὲ τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν συνεξισῶν τοὺς λόγους, ἀλλὰ ψοφοδεεῖς καὶ τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπειν τὰς

καὶ οὐδὲν — λέγειν] *Ida* καὶ οὐδὲν οἶμαι· περὶ τῶν φανερωῶν ἐπὶ πλέον δεῖν λέγειν, i. e. *minimeque necessarium puto de manifestis plura dicere, quasi non suo loco posita praetermittit interpres.* Hudf. Habent sane haec verba, quo offendaris, sed ea proscribere quis audeat?

5. Γελῶοι δέ] Pro δὲ malim γάρ. Reisk. Non opus. V. Viger. p. 543. ibique Hermann. p. 845.

Συρακουσίους —] Stephano legendum videtur Συρακουσίους οὐκ ἔφασαν πολεμήσειν. Sylb. Συρακουσίους cum Stephano legi vult Goeller. l. l. p. 154. Ferri potest vulgatum: πολεμῆσιν τινὰ dicit Dionys. Antiqq. IV, 64. V, 36. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 399. n. 1.

Ἵρμινόν] „De fluvio Hyrminio sive Hyrmino, quem memorat etiam Plin. H. N. III, 8. ad Cluver. S. A. c. 233. E. Spectat hoc fragm. ad historiam Syracusarum antiquissimam et bellum contra Camarinaeos gestum Ol. 57. v. ad hist. Syr. II, 5.“ Goeller. l. l. p. 155.

6. μικρός] Num μειῶρος? Reisk. Mire. Μικρός, est pusillus, exilis, eique opponitur μέγας.

καὶ τοὺς δημηγοροῦντας] Fort. καὶ δειλοὺς τοὺς δημηγοροῦντας καταλείπει, καὶ τὰς δυνάμεις καὶ τὰς προαιρέσεις ὁμοίους ἀπαντίας ποιεῖ: *omnes oratores relinquit (h. e. repraesentat in historia sua) pavidos et imbelles et omnes similes exhibet quoad facultates et voluntates.* Reisk. Mibi quoque vulgaris lectio non satis placet; minus tamēn, quam illa, placent quae Reiskius commentus est. Quibus quoad meliora quis proferat, in vulgato acquiescam, idque hoc modo interpre-

1

κούς, πολλούς δὲ συμβουλευτικούς συνταξάμενος λόγους, ἐπιστολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας καὶ ὑποθηκὰς ἄλλας, λόγου ἀξίαν ἱστορίαν πεπραγματευμένος ἀξίος ἐπαι-

πλικαὶ περίοδοι καὶ ὁμοειδεῖς (ὁμοειδεῖαι Dionysium scripsisse puto, cl. I, 6, 10. vel αἱ ὁμοειδεῖς) τῶν σχηματισμῶν. Διήμιφ-
 τε δὲ καὶ ὁ μάλιστα ἐντὸς πρακτικῆς (Vera lectio procul dubio haec est: διήμαρτε δὲ καὶ [ἔστιν ἄ] ἐν τοῖς πραγματικοῖς, ἢ ἐν τῷ πραγματικῷ τύπῳ [v. τόπῳ], καὶ μάλιστα κατὰ τὰς τ. ut ex p. 132. [I, 6, 11.] satis manifestum est. Sylb.) κατὰ τὰς τῶν παρεκβάσεων ἐπείσχυας. Καὶ γὰρ ψυχρῶς ἐναι καὶ ἀκαίρως λέγονται, καθάπερ τὰ περὶ τὸν ἐν Μακεδονίᾳ Σειληνὸν ἱστορηθέντα καὶ τὰ περὶ τὸν δράκοντα τὸν πρὸς τῇ τριήρει ναυμαχοῦντι. In Villoisoni Anecdotis T. I. p. 230. de Theopompo haec traduntur: Θεόπομπος, Χίος, δήμιος, υἱὸς Δαμασιστράτου, γ γοναῖς κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀναρχίας Ἀθηναίων ἐπὶ τῆς οὔ' Ὀλυμπιάδος, ὅτε καὶ Ἐυρορος Ἰσοκράτους ἀκουστής, ἅμα Ἐφόρῳ ἔγραψεν ἐπιτομὴν τῶν Ἡροδότου ἱστοριῶν ἐν δυοῖ βιβλίοις· φιλικὰ (leg. Φιλippικά) ἐν βιβλίοις οβ'· Ἑλληνικὰς ἱστορίας· ἐπονται δὲ ταῖς Θουκυδίδου καὶ Ξενοφῶντος καὶ εἰσὶν ἐν βιβλίοις ια', ἔχουσαι τὰ τοῦ Πολυπονησιακοῦ πολέμου καὶ (infer. τὰ) λοιπά. Ἐγράψε δὲ καὶ ἕτερα πλείστα.

τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας] Pro ἀρχαϊκὰς quidam codices; teste Stephano, habent Ἀχαικὰς. quae lectio trahi possit ad famulos libellos ab Anaximene sub Theopompi nomine divulgatos; vel ἀρχαϊκαί sunt antiquo stilo scriptae: vel de prisca saeculi virtutibus. Athenaeus [XIII. p. 595. a] meminit epistolae ad Alexandrum scriptae; et alius praeterea ad Chios [περὶ τῆς Χίου ἐπιστολαί XIII. p. 586. c.] Forſan etiam compositae legendum ἐπιγραφόμενος. Sylb. „Theopompi ἀρχαϊκὰς ἐπιστολάς nominavit Dionys. Hal. in Epist. ad Pomp. p. 782. et 786. R. ubi tamen de scriptura dubitatur, cum Ἀχαικὰς in codd. nonnullis se reperisse professus sit H. Stephanus: quam scripturam ibi latinus interpres secutus est. Priori loco, ubi vulgo scribitur ἐπιστολάς τε τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας, Valkenaëtius, suffragante Ruhnkenio in hist. crit. or. Gr. p. 163. R. τὰς ἀρχαϊκὰς γραφομένας legendum censuit: probabiliter sane; attamen posteriore loco rursus ἐκ τῶν ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν scribitur.“ Schweighaeuser. ad Athenaei l. l. Ego vero etiam si uno tantum loco hae epistolae a Dionysio memorarentur, tamen istam conjecturam non probarem, cum ejusmodi inscriptio nescio quid inepti habeat. Sed cum Achaeos optimis legibus usos esse constet (v. Strabo. VIII, 7. p. 219. sq. ed. Tauchn. et Polyb. II, 38.) non improbable videtur, Theopompum Ἀχαικὰς ἐπιστολάς scripsisse eo quidem consilio, ut, quo erat ingenio, alias civitates hoc nomine reprehenderet. Quae quidem conjectura optime convenit cum eo, quod Dionysius posteriori loco dicit, Theopompum has epistolas τῷ πνεύματι ἐπιτρούψαντα γεγραφεῖναι. Porro γραφομένας corruptum esse patet. Dubi-

2 νεῖσθαι· πρῶτον μὲν τῆς ὑποθέσεως τῶν ἱστοριῶν· καλεῖται
 783 γὰρ ἀμφοτέραι, ἡ μὲν τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέ-
 μου περιέχουσα, ἡ δὲ τὰ Φιλίππῳ πεπραγμένα· ἔπειτα
 τῆς οἰκονομίας· ἀμφοτέραι γὰρ εἰσιν εὐπαρακολούθητοι καὶ
 σαφεῖς· μάλιστα δὲ τῆς ἐπιμελείας τε καὶ φιλοπονίας τῆς
 κατὰ τὴν συγγραφὴν· δῆλος γάρ ἐστιν, εἰ καὶ μηδὲν ἔγρα-
 ψε, πλείστην μὲν παρασκευὴν εἰς ταῦτα παρεσκευασμένος,
 μεγίστους δὲ δαπάναις εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν τετελεκαῖς,
 3 καὶ πρὸς τούτοις πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένος, πολ-

tes tamen, ἐπιγραφομένας substituendum sit, an γραψάμενος.
 De συμβουλευτικοῖς et πανηγυρικοῖς Theopompī orationibus v.
 Koch. Prolegg. ad Theop. p. 47.

2. τῆς ὑποθέσεως] Supra I, 4, 2. χάριν addidit. Cf.
 Matthiae. Gr. Gr. §. 345.

Δῆλος γάρ ἐστιν — παρεσκευασμένος] Interpres: *perspicuum enim est, eum, etiam si nihil posteritati reliquisset, multum apparatus huic rei impendisse. Quorum sensus ineptus est, sive potius nullus. Verba εἰ καὶ μηδὲν ἔγραψε cum ob potestatem vocum εἰ καὶ, de quibus v. Hermann. ad Viger. p. 832. sq. rationemque temporum tum ob rem ipsam nihil aliud videntur significare posse quam hoc: tamen si (Theopompus) horum nihil prodidit, sc. se magnum apparatus historiis suis componendis impendisse. Sed verba μηδὲν ἔγραψε fortasse aliquid vitii contraxerunt. In mentem mihi venerat μὴ ἐνέγραψε. Verum ne hoc quidem satis placet. Caeterum si recte loci sensum constituimus, haec Theopompo laus accrescet, quod aerumnas, quas historiarum causa suarum exhausisset, lectoribus non jactanter venditarit.*

μεγίστας δὲ δαπάναις] Athenaeus quoque III. p. 85. a. eum dicit ἄνδρα φιλαλήθη καὶ πολλὰ χρήματα καταναλώσαντα εἰς τὴν περὶ τῆς ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ.

3. πολλῶν μὲν αὐτόπτης γεγενημένος —] „Δυσὸν γὰρ ὄντων κατὰ φύσιν ὄσωνεῖ τινων ὀργάνων ἡμῖν, οἷς πάντα πυνθανόμεθα καὶ πολυπραγμονοῦμεν ἀκοῆς καὶ ὄρασεως, ἀληθινωτέρας δ' οὔσης οὐ μικρῶν τῆς ὄρασεως κατὰ τὸν Ἡράκλειτον· (v. Schleiermacher in Mus. Antiq. Stud. T. I. p. 365.) ὀφθαλμοὶ γὰρ τῶν ἄτων ἀκριβέστεροι μάρτυρες· (Cf. Wyttenbach. ad Julian. Laud. Const. p. 37. C.) τούτων Τιμαῖος τὴν ἠδῶ μὲν, ἤττω δὲ τῶν ὀδῶν ὤρμησε πρὸς τὸ πολυπραγμονεῖν· — Ἡ δὲ πολυπραγμοσύνη πολλῆς μὲν προσδεῖται ταλαιπωρίας καὶ δαπάνης, μέγα δὲ τι συμβάλλεται καὶ μέγιστόν ἐστι μέρος τῆς ἱστορίας. Δῆλον δὲ τούτ' ἐστὶν ἐξ αὐτῶν τῶν τὰς συντάξεις πραγματευομένων. Ὁ μὲν γὰρ Ἐφορός φησιν· εἰ δυνατὸν ἦν, ἀδύους παρεῖναι πᾶσι τοῖς πράγμασι, ταύ-

λοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἔλθων ἀνδράσι τοῖς τότε πρωτεύουσι καὶ στρατηγοῖς δημαγωγοῖς τε καὶ φιλοσόφοις διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον. Γνοίη δ' αἶν τις αὐτοῦ τὸν πόνον ἐνθυμηθεὶς τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς. Καὶ γὰρ καὶ ἐθνῶν εἴρηκεν οἰκισμοὺς καὶ πό- 4
λεων κτίσεις ἐπελήλυθε, βασιλέων τε βίους καὶ τρόπων ἰδιώ-

την δὴ διαφέρειν πολὺ τῶν ἐμπειριῶν· ὁ δὲ Θεόπομπος· τοῦτον μὲν ἀριστον ἐν τοῖς πολεμικοῖς, τὸν πλείστοις κινδύνοις περιτετευχότα, τοῦτον δὲ δυνατώτατον ἐν λόγῳ, τὸν πλείστων μετεσχηκότα πολιτικῶν ἀγώνων." Polyb. XII, 27. Cf. c. 28. Lucian. Quom. hist. fit conscr. p. 200. 208.

πολλοῖς δ' εἰς ὁμιλίαν ἔλθων — φιλοσόφοις διὰ τὴν σ. — ἐποιήσατο· ἔργον δὲ τὸ πάντων ἀναγκαιότερον] Pro πολλοῖς e Ms. Reg. πολλὴν enotavit. Hudf. Inter φιλοσόφοις et διὰ videntur nonnulla deesse, e. c. πρὸς οὐκ πυκνάς (vel συχνάς) τὰς συνουσίας (vel διατριβάς). Reisk. Διὰ tollenda videtur; vel addendum ei genitivi casus nominem, τοῦτων, aut aliud confirmile; vel denique sic legendum: διὰ τὴν συγγραφὴν, τὰς ἱστορίας ἐποιήσατο. Pro ἀναγκαιότερον rectius superl. ἀναγκαιότατον. Sylb. Δέ post ἔργον delendum videtur Reiskio. Ego locum sic refingendum puto: πολλοῖς δ' ἐδὲ δι' ὁμιλίας ἔλθων — φιλοσόφοις τὴν συγγραφὴν τ. ἰ. ἐποιήσατο, ἔργον δὲ τὸ π. ἀναγκαιότατον. De dictione δι' ὁμιλίας ἔρχεσθαι v. Matthiae Gr. Gr. f. 580. e Heindorf. ad Plat. Protag. p. 512. Elmsl. ad Eurip. Med. 842. Vulgatum εἰς ὁμιλίαν ex interpretamento ortum, quod cum genuinam lectionem loco pepulisset, διὰ alienum locum occupavit. Facilius quidem videatur, quod Sylburg. conjecit, διὰ τὴν συγγραφὴν τὰς ἱστ. Sed haud scio, an Dionysius τὰς ἱστορίας ποιῆσθαι hac potestate non dixerit. Δέ et δὴ quoties confusa sint, nemo ignorat. Pro ἀναγκαιότερον cum Sylb. ἀναγκαιότατον praetulerim. Cf. I, 3, 2. De Compos. p. 6. Superlativi et comparativi confusione nihil est frequentius. V. Hermann. ad Viger. p. 717. sq. Schaefer. ad Apoll. Rhod. T. II. p. 618. Elmsl. ad Eurip. Med. 67. — Praeterea offendit καὶ ante στρατηγοῖς positum, quod potest hanc vocem collocatum malis.

4. τρόπων] Et τρόπων retineri potest, et τόπων admitti. Sylb. Ego τόπων utique praeferendum arbitror. Reisk. Sed de locis deinceps dicit; hic autem, ubi de regum vitis dixit, consentaneum est, de eorundem moribus mentionem injici. Neque quidquam mutandum esse locus verbo δεδήλωκε assignatus ostendere videtur. Tacitus vulg. probat Beck. in examine artis et rat. historie. vett. in judic. ing. et moribus p. VIII. Possint tamen τρόπων ἰδιώματα non satis de more dicta videri; contra τόπων ἰδιότητος dicit Polyb. III, 58, 2. Strab. I, 1. p. 11. et ἰδιώματα τῆς χώρας id. ib. p. 13. Verumtamen βίων ἰδιότητος habes ap. Aelian. V. H. III, 18. Cf. Polyb. IX, 22, 7.

784 ματα δεδήλωκε καὶ εἴ τι θαυμαστὸν ἢ παραδόξον ἐκείνη γῆ
καὶ θάλασσα φέρει συμπαρηλήφον ἐν τῇ πραγματείᾳ.
Καὶ μηδεὶς ὑπολάβῃ ψυχαγωγίαν ταῦτ' εἶναι μόνον· οὐ γὰρ
οὕτως ἔχει· ἀλλὰ πᾶσιν, εἰς ἕπος εἰπεῖν, ἀφέλειον παρ-
5 χει. Ἴνα δὲ παντ' ἀφ᾽ ὧ ταῦτα, τίς σὺχ' ἐμολογήσει, τοῖς
ἀσκοῖσι τὴν φιλόσοφον ῥητορικὴν ἀναγκασίαν εἶναι πελλὰ μὲν
ἔθνη καὶ βαρβάρων καὶ Ἑλλήνων ἐκμαθεῖν, πολλοὺς δὲ νό-
μους ἀκοῦσαι (καὶ) πολιτειῶν σχήματα καὶ βίους ἀνδρῶν
6 καὶ πράξεις καὶ τέλη καὶ τύχας. Τούτων τοίνυν ἀπασιν
ἀφθονίαν δέδωκεν, οὐκ ἀπισπασμένην τῶν πραγμάτων, ἀλ-
λά συμπαροῦσαν· πάντα δὲ ταῦτα ζήλωτὰ τοῦ συγγρα-
φέως· καὶ ἔτι πρὸς τούτοις, ὅσα φιλοσοφεῖ παρ' ὅλην τὴν
ἱστορίαν περὶ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας καὶ περὶ τῶν ἄλλων
7 ἀρετῶν πολλοὺς καὶ καλοὺς διεξερχόμενος λόγους. Τελου-

ἐν τῇ πραγματείᾳ] *En e fine vocis praegressae iteratum
putem. Sic Noster dicit περιλαμβάνειν γραφῇ II, 1, 1. συντά-
ξει II, 5, 6. ἐνθυμήμασι Jud. de Lys. p. 1490. 14. neque un-
quam, quod meminerim, ἐν addidit.*

5. ἀκούουσι] *Malim ἀσκοῦσι. Reisk. Recepi conje-
cturam, quae cuilibet in mentem venire debebat. Idem vi-
tium eluendum esse De oratt. antiq. p. 450. 7. jam monuit
Matthaei. Diff. de Dionys. Hal. p. VIII. Cf. §. 11. II, 50, 2.
De Compos. p. 6. Sic Jud. de Maso. p. 588. 9: γένους λόγων
ἐνὸς ἀσκητῆς θύγντο.*

ἔθνη] *Imo vero ἔθνη, mores. Reisk. Verissimam
emendationem in ordinem recipere non dubitavi. V. Antiqq.
Prooem. ἔθνη τε τὰ κράτιστα καὶ νόμους τοὺς ἐπιφανιστέτους διη-
γοῦμαι. Cf. l. IV. p. 745. 15.*

ἀκοῦσαι, πολιτειῶν] *Interpone καί. Reisk. Facile καὶ
a praegressa syllaba elidi potuit. Equidem illud cum Reiskio
necessarium puto h. l. ideoque inserui, unois tamen notavi.*

6. Τούτοις τοίνυν] *Ad ἀφθονίαν δέδωκεν additum deside-
ramus cuius rei copiam fecerit. Leg. est igitur τούτων pro
τούτοις.*

παρ' ὅλην τὴν δικαιοσύνην καὶ εὐσεβείαν] *Forlan legen-
dum παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν περὶ δικαιοσύνης καὶ εὐσεβείας καὶ π.
Sylb. Mihi videtur locus ita quodammodo integrandus:
παρ' ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἐπαινῶν τὴν δικαιοσύνην. Reisk. Syl-
burgii emendatio non modo faciliior est, sed etiam ad sensum
accommodatior. Nam qui virtutem tantummodo laudat, is
de ea non philosophatur.*

ταῖον ἐστὶ τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατον, ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξείργασται 785 καὶ δυνατῶς οὔτε τῶν πρεσβυτέρων οὔτε τῶν νεωτέρων — τί δὲ τοῦτό ἐστι; τὸ καθ' ἑκάστην πράξιν μὴ μόνον τὰ Φα- νερά τοῖς πολλοῖς ὄραϊν καὶ λέγειν, ἀλλὰ ἐξετάζειν καὶ τὰς αἰφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων καὶ τῶν πραξάντων αὐταῖς καὶ τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἃ μὴ ῥάδια τοῖς πολλοῖς εἶδέναι, καὶ πάντα ἐκκαλύπτειν τὰ μυστήρια τῆς τε δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνωσμένης κακίας. Καὶ μοι δοκεῖ ὡς ὁ μυθευόμενος 8 εἶναι τῶν ψυχῶν ἀπολυθειῶν τοῦ σώματος ἐξετασμός ἐπὶ τῶν ἐκεῖ δικαστῶν, οὕτως ἀκριβῆς εἶναι ὁ διὰ τῆς Θεοπόμου γραφῆς γιγνόμενος· διὸ καὶ Βάσκανος ἔδοξεν εἶναι, προσ- λαμβάνων τινὰ τοῖς ἀναγκαίοις ὀνειδισμοῖς κατὰ τῶν ἐνδόξων προσώπων οὐκ ἀναγκαῖα πράγματα, ὁμοίον τι ποιῶν τοῖς ἰα-

7. καὶ δύναται] Commation istud, καὶ δύναται, tollendum est: aut pro δύναται reponendum διαπεπότηται, διεσκέπασται, vel simile quid. Sylb. Num διήνυσται, elaboratum est. Reisk. Rescripti δυνατῶς. Cf. II, 13, 4: τὰ γεγενημένα κατὰ τὰς μάχας ὑπ' ἀμφοτέρων διελήλυθεν ἀκριβῶς καὶ δυνατῶς.

τῶν πραξάντων αὐτίας] Post αὐτίας deesse videtur τὰς δια- νοίας. Reisk. Mihi in mentem venerat, καὶ ante τὰ πάθη expungendum esse. Quod tametsi facilius videtur, tamen Reiskii conjecturam non improbo, coll., qui locus omnino nostrum illustrat, Antiqq. V, 56. p. 978: τοῖς ἀναγινώσκουσιν τὰς ἱστορίας οὐχ ἰκανὸν εἰς ὠφέλειαν τὸ τέλος αὐτῶν τῶν πραχθέντων ἀκοῦσαι· ἀπαιτεῖ δὲ ἕκαστος καὶ τὰς αἰτίας ἱστορῆσαι τῶν γενομένων καὶ τοὺς τρόπους (f. leg. τόπους. Sic XI, 1. p. 2156: τοὺς τόπους ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐγένοντο βούλονται παρὰ τῆς ἱστορίας μαθεῖν.) τῆς πράξεως καὶ τὰς διανοίας τῶν πραξάντων καὶ τὰ παρὰ τοῦ δαιμονίου συγκυρήσαντα καὶ μηδενὸς ἀνήκοος γενέσθαι τῶν πεφυκότων τοῖς πράγμασι παρακολουθεῖν· τοῖς δὲ πολιτικοῖς καὶ πάνυ ἀναγκαῖον ὑπάρχουσαν τὴν τοῦτων μάθησιν.

8. προλαμβάνων] F. προσλαμβάνων, cum sigmate. Reisk. Vulg. non poterat ferri, ideoque non dubitavi, quin facillimam emendationem (v. Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 92.) recipere. Cf. II, 19, 3: αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνειν.

καὶ τὰ τῶν] Num κατὰ τῶν? Reisk. Idem mihi in mentem venerat, recipiendumque putavi, cum vulg. aperte corruptum sit. Eadem confusio est in codd. Thuc. VIII, 77. Mox in locum vocis πράγματα sufficiens puto κατηγορήματα. Illa vox saepius minus tritas sede deturbavit. Recte autem dici κατηγορήματα κατὰ τινος, docet Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 376.

τροῖς, οἱ τέμνουσι καὶ καίουσι τὰ διεφθαρμένα τοῦ σώματος, εἰς βάθος τὰ καυτήρια καὶ τὰς τομαῖς φέροντες, οὐδὲ τῶν 786 ὑγιαίνοντων καὶ κατὰ φύσιν ἐχόντων στοχαζόμενοι. Ταιούτος μὲν δὴ τις ὁ πραγματικὸς Θεοπόμπου χαρακτήρ.

9 Ὁ δὲ λεκτικὸς Ἰσοκράτει μάλιστα εἰσικε. Καθαρὰ γὰρ ἡ λέξις καὶ κοινὴ καὶ σαφὴς ὑψηλὴ τε καὶ μεγαλοπρεπὴς καὶ τὸ πομπικὸν ἔχουσα πολὺ, συγκειμένη τε κατὰ τὴν μέσσην ἀρμονίαν, ἠδέως καὶ μαλακῶς ρέουσα. Διαλλάττει δὲ τῆς Ἰσοκρατείου κατὰ τὴν πικρότητα καὶ τὸν τόνον ἐπ' ἐνίων, ὅταν ἐπιτρέψῃ τοῖς πάθεσι, μάλιστα δ', ὅταν ὀνειδί-

ὡς βάθος] Hoeschelius legit εἰς βάθος. Possis etiam legere ὡς οἶόν τε βάθος. Sylb. Ego cum Hoeschelio h. l. facio, εἰς βάθος legente. Reisk. Hoc reposui.

στοχαζόμενοι] Malim φειδόμενοι. Reisk. Usitatissimum Dionysio verbum, στοχάζεσθαι, veram lectionem, φειδόμενοι vel ἀποσχόμενοι, quod propius ad litterarum ductus accedit, loco movisse videri possit, cum e vulgari comparatio claudicat, si cum interprete lat. vertas: non tamen sanas corporis partes et bene affectas attingunt. Si locus sanus est, ita reddi debet; quamquam sanas beneque affectas corporis partes laedendi consilium iis non est, tamen si has quoque laedere coguntur, ut corrupta tollant. Caeterum Dionysii de Theopompo iudicium magnopere eos sublevat, qui hunc a criminandi libidine purgare conati sunt, Koch. l. l. p. 13. sqq. Böeckh. Oec. Civ. T. I. p. 316. Quorum ego auctoritatem tanti facio, ut in contrariam sententiam abire non auderem, nisi gravissimum eius assertorem haberem Lucianum, Quom. hist. sit conscr. §. 59. p. 215. sq. Qui, sint, inquit, ἔπαινοι ἢ ψόγοι πάνυ πεφεισμένοι καὶ περιεσκεμμένοι καὶ ἀσυνκοφάντητοι καὶ μετὰ ἀποδείξεων καὶ ταχεῖς καὶ μὴ ἀκαιροί, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοι εἰσι καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπω αἰτίαν ἔξεις, φιλαπεχθηνόμως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων καὶ διατριβὴν ποιουμένων τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον ἢ ιστορεῖν τὰ πεπραγμένα. Graviorem etiam auctorem advocarem Polybium (VIII, 10. sq.) nisi huic invidiae crimen impactum esset (etiam a Schweighausero T. VII, p. 124. et Goellero de Timaei vita et scriptis p. 187.) At vero ut Theopompum et Timaeum defendas, quos aliorum laudes iniquius saepe detrectasse, veteres fere omnes consentiunt, virum egregium invidiae inculcare ne audeam, eius manium verecundia facit. Audeo potius Dionysium, qui, cum ubicumque de Polybio loquitur, ei obtrechet, eo quoque ejus se adversarium ostendere videtur, quod, quos ille reprehenderat, eosdem ipse laudibus ornat, uti Theopompum et Fabium (de cujus fide non immemor sum eorum, quae disputavit Ernesti. in opusc. philol. et crit. p. 102. sqq.).

ἢ πόλιν ἢ στρατηγοῖς πονηρὰ βουλευματα καὶ πράξεις ἀδίκους. Πολὺς γὰρ ἐν τούτοις καὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος οὐδὲ κατὰ μικρὸν διαφέρει, ὡς ἐξ ἄλλων πολλῶν ἀντις ἴδοι καὶ τῶν ἀρχαϊκῶν ἐπιστολῶν, ἃς τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραπεν. Εἰ δ' ὑπερεῖδεν ἐν τούτοις, ἐφ' οἷς μάλιστα ἀν' ἐσπούδακε, τῆς τε συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων καὶ τῆς κυκλικῆς εὐρυθμίας τῶν περιόδων καὶ τῆς ὁμοειδεῖας τῶν σχηματισμῶν, πολὺ ἀμείνων ἀν' ἦν αὐτὸς αὐτοῦ κατὰ τὴν φράσιν. Ἔστι δὲ ἅ καὶ κατὰ τὸν πραγματικὸν τόπον ἀμαρτάνει καὶ μάλιστα κατὰ τὰς παρεκβολάς. Οὔτε γὰρ ἀναγκαῖαί τινες αὐτῶν οὐτ' ἐν καιρῷ γινόμεναι, πολὺ δὲ τὸ παιδιῶδες ἐμφαίνουσαι. Ἐν οἷς ἐστὶ τὰ περὶ Σειληνοῦ τοῦ φανέντος ἐν Μακεδονίᾳ καὶ τὰ περὶ τοῦ δρά-

10. ἀρχαϊκῶν] De Ἀρχαϊκῶν dictum ad β. 1. In 19. periodo, inquit Stephanus, non video quid sit opus particula ἀν. Sed nec illud ἐν τούτοις mihi satis placet. Sensus autem planus est: Reprehendit enim Theopompi nimiam curam et diligentiam in vitando concursu et hiatu vocalium: quam etiam Cicero [Orat. 45.] et Quintilianus [IX, 4.] reprehenderunt. Sylb. Ἐν τούτοις ad omnia Theopompi scripta (λόγους) refer. Pro μάλιστα ἀν facile conjicias μάλιστα. Sed v. Hermann, ad Viger. p. 820. Seidler. ad Eurip. Electr. 1116.

11. τόπον] Et τόπον ferri potest et τύπον reponi: qua de re ad p. 3. v. ult. [de Compos. p. 8. Sch.] Sylb. Cf. quae ad 3, 15. annotata sunt.

παραβολάς] Videtur appellare τὰ παρεμβεβλημένα, quae alii ἐπέισόδια appellant, *adscititias*, *aliunde peitias*, *praeter rem ingestas*, *a re alienas narrationes*. Reisk. Repetiit haec Ernesti Lex. Gr. Rhet. p. 241. 19. Velim ostendisset, vocem παραβολή hanc potestatem habere. Quod jam Valkenar. ad Herod. IV, 167. iussit, παρακβολάς, nil cunctatus reposui. In Censura Noster dicit παρέκβασις, ut Polyb. III, 9, 6. al. Thuc. I, 97. eodem sensu dicit ἐκβολή. A et ex eodem modo confusa Thuc. VIII, 74.

τὰ περὶ Σ.] Quod pro τὰ vulgo legitur, καί, ex Cens. emendavi. Fabula de Sileno ex Theopompo narratur ab Aelian. III, 18. ubi cf. Perizon. Verum ibi Silenus non in Macedonia apparuisse traditur, sed in Phrygia, ubi cum Mida suam rerum geographicarum cognitionem (incredibilem illam scriptori satis credulo, Aeliano) communicaverit. Eandem rem ne nostro loco significari putemus, impediunt verba ἐν Μακεδονίᾳ, quae tamen in Cens. desunt. Herod. VIII, 138. Midae hortos in Macedonia memorat, in quibus ὁ Σιληνός ἦλω, ὡς λέγεται ὑπὸ Μακεδόνων. Cf. Schneider. ad Xenoph. Anab. I, 2, 13. Caeterum Cicero de Legg. I, 1. Apud Theopompon, ait, sunt innumerabiles fabulae.

κοντος τοῦ διανουμαχήσαντος πρὸς τὴν τρίτην καὶ ἄλλα τούτοις οὐκ ὀλίγα ὅμοια. Οὗτοι παραληφθέντες οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσι τοῖς ἀσκοῦσι τὸν πολιτικὸν λόγον ἀφορμαῖς ἐπιτηδείους παραδειγμάτων παρασχεῖν εἰς ἅπασαν ἰδέαν.

πρὸς τὴν τρίτην] In Censura Scriptorum veterum p. 429. v. ult. (ubi eadem fore habet de Sileno et dracone) πρὸς τῇ τρίτῃ. Sylb. Corruptum haud dubie est quod in Cens. legitur, πρὸς τῇ τρίτῃ.

τούτοις παραληφθέντες] Sensus est: ταῦτα παραληφθέντα παρὰ τῶν συγγραφέων. Sylb. Ego, delete primo τούτοις et puncto sublato, quod est pone ὅμοια malim posterius τούτοις cum ὅμοια copulari, ut sit: καὶ ἄλλα οὐκ ὀλίγα ὅμοια τούτοις. Tum desunt nonnulla, quae conjectura consequi difficile sit. Fortasse non multa desunt, e. c. ὅμως [?] δὲ οὗτοι, nihilominus tamen hi auctores adsciti vel assumti, h. e. delecti, quibus assuescas et quos diligenter tractes. Reisk. Equidem nihil excidisse puto, sed pro posteriore τούτοις scribendum censui οὗτοι. Ad finem epistolae nonnulla videntur deesse.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΠΕΡΙ

ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ

ΚΑΙ ΤΩΝ

ΛΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ
ΠΕΡΙ
ΤΟΥ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ
ΛΟΙΠΩΝ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

Ἐν τοῖς προεκδοθεῖσι περὶ τῆς μιμήσεως ὑπομνηματισμοῖς ἐπεληλυθώς, οὓς ὑπελάμβανον ἐπιφανεστάτους εἶναι ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς, ὧ Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων, καὶ δεδηλωκῶς ἐν ὀλίγοις τινάς, ἃς ἕκαστος αὐτῶν εἰςφέρειται,

Διονυσίου Ἀλεξάνδρου Ἀλικαρνασσεῶς] Variant codd. in titulo exprimendo, nunc quidem *Διονυσίου Ἀλεξ. τοῦ Ἀλικαρ.* nunc vero simplicius *Διονυσίου Ἀλικαρ.* nunc demum *Διονυσίου Ἀλεξ. Ἀλικαρ.* Hudf. Articulum ante *Ἀλεξάνδρου* non putat abesse posse Schaefér. ad L. Bos. p. 507. Ante *Ἀλικαρνασσεῶς* melius abest, si quidem ab ipso Dionysio inscriptio profecta est.

ποιητάς τε καὶ συγγραφεῖς] *Συγγραφεῖς* hic omnes sunt *prosaie orationis scriptores.* Cf. Creuzer. *Ars hist. Gr.* p. 178. Interpr. ad l. de Compos. p. 105. f. 185. Ast ad Plat. *Phaedr.* p. 248. Interpr. ad Thomam M. p. 813. sq.

ὧ Κόϊντε Αἴλιε Τουβέρων] Quantum e nomine conjici potest, intelligendus est Lucii Tubéronis, historici, filius. V. Schütz. ind. Cicer.

τινάς, ἃς ἕκαστος] Dionysium scripsisse suspiceris: —, *τινάς ἕκ. vel: —, ἄστυνας ἕκ.* cum eo quem laudat, libro non quasdam scriptorum virtutes complexus fuerit, sed potissimas quidem haud dubie omnes. Noli objicere, eum modeste loqui. Talis enim modestia ab ejus indole aliena.

πραγματικὰς τε καὶ λεκτικὰς ἀρετὰς, καὶ πῆ μάλιστα χεί-
 811 ρων ἑαυτοῦ γίνεται κατὰ τὰς ἀποτυχίας, εἴτε τῆς προαιρέ-
 σεως οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν ὁρώσης, εἴτε
 τῆς δυνάμειως οὐκ ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις κατορθούσης, ἵνα
 τοῖς προαιρουμένοις γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ καλοὶ καὶ δεδο-
 κιμασμένοι κανόνες ὦσιν, ἐφ' ὧν ποιῆσονται τὰς κατὰ μέρος
 γυμνασίας, μὴ πάντα μιμούμενοι τὰ παρ' ἐκείνοις κείμενα
 τοῖς ἀνδράσιν, ἀλλὰ τὰς μὲν ἀρετὰς αὐτῶν λαμβάνοντες,
 τὰς δ' ἀποτυχίας φυλαττόμενοι· ἀψάμενός τε τῶν συγγρα-

ἵνα — ὧσιν] Jungenda haec cum δεδηλωκίς. De conjunctivo v. Matthiae. Gr. Gr. §. 518. p. 735. Hermann. ad Viger. p. 850. sq. Schaefer. ad Argum. Sophocl. Oed. R. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 501. sq. 504. sq.

γράφειν τε καὶ λέγειν εὖ] De positione particulae εὖ v. Xenoph. Cyrop I, 5, 9: ἐλπίζοντες τῷ λέγειν εὖ πείθοντες πολλοὺς ἀνθρώπους πολλὰ καὶ μεγάλα ἀγαθὰ διαπράξεσθαι. Dionys. de Compos. p. 8: τοῦ λέγειν εὖ στοχάζονται. Cf. ibi Schaefer. p. 112. sq.

ἐφ' ὧν] Potest sic accipi, ac si dixisset ἐπὶ τούτων, sc. τῶν ἔργων, ὧν τὰς γυμνασίας ποιῆσονται, illis in operibus, quorum exercitationes suscipient. Malim tamen aut ὑφ' ὧν ὁδηγούμενοι legi, aut ἀφ' ὧν ὁρμώμενοι, unde orsi, vel quibus praesuppositis. Reisk. Nec conjecturis opus, nec ea, quam Reiskius suadet, explicatione. Ἐπὶ κανόνων ποιεῖσθαι τὰς γυμνασίας eodem modo dicitur, ut ἐπέξιέναι ἐπὶ παραδειγμάτων de Compos. p. 336. ἀποδεικνύσαι ἐπὶ παραδειγμάτων ib. p. 358. σκοπεῖν et ὁρᾶν ἐπὶ παραδειγμάτων ib. et Antiqq. XI, 1. ubi recte vulgatum e Vatic. emendavit Grimm. κανόνας ἐπὶ τῶν θεωρημάτων ὑποίθεσθαι. II, 35, 1. Consimilia sunt II, 3, 3: ἐπὶ τούτων γίνεται τῶν ἔργων φανερά. Plat. Polit. X. p. 597. a: ἐπ' αὐτῶν τούτων ζητήσωμεν τὸν μιμήτην τούτου, τίς ποτ' ἐστίν. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 584. p. 856.

τὰ παρ' ἐκείνοις κείμενα] ab illis usurpata. Cf. 24, 4: εὐροὶ δ' ἂν τις οὐκ ὀλίγα τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ' αὐτῶ. 29, 5: τὰ ἐπίθετα καλλῶπισμοῦ χάριν κίται. Paulo diversa sunt I, 2, 5. II, 18, 1. 48, 2. 32, 2. Cf. Schaefer. ad I. de Compos. p. 214.

ἀψάμενός τε] Malim δέ: in disputatione autem de historicis. Nam poetas quoque a se recensitos et lustratos fuisse ait. Reisk. Sed haec oppositio hic non expressa est. Cohaerent ἐπεληλυθώς — καὶ δεδηλωκίς — ἀψάμενός τε. Καὶ — τε eodem modo habes Plat. de Legg. VII. p. 792. c: τὸ ἔλεων καὶ εὐμενὲς πρῶτον τε. Cf. ib. p. 807. b: γυναῖκίς τε καὶ παῖδες οἰκήσεις τε.

Φέων ἐδήλωσα καὶ περὶ Θουκυδίδου τὰ δοκοῦντά μοι, συντόμῳ τε καὶ κεφαλαιώδαι γραφῇ περιλαβὼν, οὐδὲ ὀλιγωρίαν καὶ ῥαστώνην, οὐδὲ διὰ σπάνιν τῶν δυνησομένων βεβαιῶσαι τὰς προθέσεις, ἀλλὰ τῆς εὐκαιρίας τῶν γραφομένων στοχαζόμενος, ὡς καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἐποίησα. Οὐ γὰρ ἦν ἀκριβῆ καὶ διεξοδικὴν δῆλωσιν ὑπὲρ ἐκάστου τῶν ἀνδρῶν ποιῆσθαι, προελόμενον εἰς ἐλάχιστον ὄγκον συναγαγεῖν τὴν πραγματείαν. Σοῦ δὲ βουλευθέντος ἰδίαν συντάξασθαι με περὶ Θουκυδίδου γραφὴν, ἅπαντα περιεληφύϊαν τὰ δεόμενα λόγων, ἀναβαλόμενος τὴν περὶ Δημοσθένους πραγματείαν, ἣν εἶχον ἐν χερσίν, ὑπεσχόμεν τε ποιήσῃν, ὡς προηροῦ, καὶ τελέσας τὴν ὑπόσχεσιν ἀποδίδωμι.

II. Μέλλων δὲ τῶν κατὰ μέρος ἀπτεσθαι λόγων, ἔλίγα περὶ ἑμαυτοῦ τε καὶ τοῦ γένους τῆς πραγματείας βού-

τῶν γραφομένων] Subandi τότε: *sed serviens opportunitati eorum, quae tum temporis commentabar atque tractabam et habebam mihi proposita in illa scriptione, in qua Thucydidis laudesque naevosque obiter perstrinxeram. h. e. tantum solummodo hujus rei attingens, quantum rei propositae serviret, exclusis illis, quae a proposito aliena et ab eo me essent advocatura. Reisk.*

περὶ τῶν ἄλλων] Περὶ hoc loco per ellipsin quandam significat idem quod ἐπί, seu ἐν. Idem enim est, ac si dixisset auctor ἐπὶ τῶν ἄλλων, seu ἐν τοῖς περὶ τῶν ἄλλων. Sylh. Ista ellipsis qualis sit, ignoro. Sed cum ἐποίησα vice verbi δηλοῦν fungatur, patet, legitime περὶ cum genitivo dictum esse. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 5. et not. ad. c. 17, 3.

2. οὐ γὰρ ἦν] Aut pro ἐνῆν accipi debet ἦν: non enim datum erat, non licebat; aut leg. est οὐ γὰρ προκείμενον ἦν: non enim erat mihi propositum hoc, ut — Reisk. Conjectura non opus. V. ind. f. v. εἶναι.

ποιῆσθαι προελόμενον, εἰς.] Correxī distinctionem sic: ποιῆσθαι, προελόμενον εἰς: non enim poteram de unoquoque copiose disputare, quippe qui mihi proposuissē tractationem in spatium quam angustissimum contrahere. Reisk.

τελέσας, τὴν ὑπ.] Comma post τελέσας sustuli: nam τὴν ὑπόσχεσιν ad utrumque verbum pertinet, arctius tamen a legente cum τελέσας jungitur.

II, 1. τῶν κατὰ μ. ἄ. λόγων] Οἱ κατὰ μέρος λόγοι hic sunt singulae disputationis partes. De κατὰ μέρος v. Hoogeven. ad Viger. p. 108. Lexic. Xenoph. T. III. p. 119. coll. Wesseling. ad Herod. VII, 212. Ἀπτεσθαι λόγων est ingredi disputationem. V. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 132.

2

B12

3

ταῖς κοιναῖς μὲν αἰς ἐναντιούμενοι δόξαις, αἷς ἅπαντες, ἐκ τοῦ μακροῦ χρόνου παραλαβόντες, ἀναφαιρέτους ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἰδίαις τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων μαρτυρίαις ἀπιστοῦντες, οἳ κανόνα τῆς ἱστορικῆς πραγματείας ἐκεῖνον ὑποτίθενται τὸν ἄνδρα καὶ τῆς περὶ τοὺς πολιτικοὺς λόγους δεινότητος ὄρον· ὧν οὔτε προαιρέσεις ἰσχυράς. Ταύτας δὴ τὰς ἐπιτιμήσεις ἀπολύσασθαι βουλόμε- 4
νος, ἐχούσας τι θεατρικὸν καὶ τῶν πολλῶν ἀγωγόν, περὶ μὲν ἑμαυτοῦ τοσοῦτον ἀρκεσθήσομαι μόνον εἰπεῖν, ὅτι τὸ φιλόνηκον τοῦτο καὶ δύσει καὶ προσυλακτοῦν εἰκῆ τισιν ἐν παντὶ πεφυλαγμένος τῷ βίῳ μέχρι τοῦ παρόντος καὶ οὔδε- 814
μίαν ἐνδεδικώς γραφὴν, ἐν ἣ κατηγορῶ τινος, ἔξω μιᾶς πραγματείας, ἣν συνεταξάμην ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς ἀδίκως, οὐκ ἂν ἐπεχείρησα νῦν πρῶτον εἰς τὸν ἐπιφανέστατον τῶν συγγραφέων τὴν οὔτ' ἐλευθέροις ἤθεσι πρέπουσαν, οὔτ' ἑμαυτῷ συνηθῆ κακοήθειαν ἐναποδείκνυσθαι. Περὶ δὲ τοῦ γένους τῆς γραφῆς πλείονα μὲν εἶχον λέγειν, ἀρκεσθήσομαι δ' ὀλίγοις. Εἰ δ' ἀληθεῖς τε καὶ προσήκοντας ἑμαυτῷ προήρημαι λόγους, σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων ἕκαστος.

να ἐπιδεικνύντα. Thuc. I, 107: εἰ βούλοιντο περαινεῖσθαι, Ἀθηναῖοι — ἔμελλον καλύσειν. Ib. c. 121: εἰ ἀντίσχοιεν μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς. Dionys. De Compos. p. 68: ἀπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλομένη λέγειν, ἐπιλείπει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 524. n. 3.

ὧν οὔτε —] Rursus hic est lacuna. Reisk. Mihi legendum videbatur; ὧν οὔτοι αἱ προαιρέσεις ἰσχυραί: qui quoad statuerunt, neutiquam firmā ratione nititur. Sed fortasse plura interciderunt. Minimam distinctionem, quae post ἰσχυράς erat, maxima permutavi.

4. πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς] Videtur Epicureos intelligere, quos rhetorices ludia contempsisse constat. V. Quintil. II, 17, 15. ibique Spalding. cf. Dionys. de Compos. p. 376.

προσήκοντας ἑμαυτῷ] Expectaveris pr. ἑμοί. Sed cf. Antiqq. II, 66. p. 377: οὐκ ἀξιῶ πολυπραγμονεῖν οὔτ' ἑμαυτὸν οὔτ' ἄλλον οὔδενα. Jud. de Lyf. p. 508. e Lyf. περὶ τούτων ἐγὼ θέλω τοὺς παῖδας παρασημασίην, καὶ τούτους καὶ τοὺς ὑστερον ἑμαυτῇ γενομένους, ὁμοῖαι, ὅπου ἂν αὐτὸς λέγῃς.

Dion.-Hel. Epist.

E

I III. Ἔστι δὴ τὸ βούλημά μου τῆς πραγματείας οὐ καταδρομὴ τῆς Θουκυδίδου προαιρέσεώς τε καὶ δυνάμεως, οὐδ' ἐκλογισμὸς τῶν ἀμαρτημάτων, οὐδ' ἐξευτελισμὸς, οὐδ' ἄλλο τι τοιοῦτον ἔργον οὐδέν, ἐν ᾧ τὰ μὲν κατορθώματα καὶ τὰς ἀρετὰς οὐδενὸς ἠξίωμα λόγον, τοῖς δὲ μὴ κατὰ τὸ κρείτιστον εἰρημένοις ἐπιφύομαι, ἐκλογισμὸς δὲ τις τοῦ χαρακτῆρος τῶν λόγων, ἅπαντα περιειληφώς, ὅσα συμβέβηκεν αὐτῷ κοινὰ τε πρὸς ἑτέρους καὶ διαφέροντα παρὰ τοὺς ἄλλους, ἐν οἷς ἀναγκαῖον ἦν μὴ τὰς ἀρετὰς λεγεσθαι μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς γειτνιώσας αὐταῖς κακίας. Οὐ γάρ αὐτάρκης ἀνθρώπου φύσις οὔτ' ἐν λόγοις οὔτ' ἐν ἔργοις ἀναμάρτητος εἶναι· κραιτίστη δὲ ἢ πλεῖστα μὲν ἐπιτυγχάνουσα, ἐλάχιστα δὲ ἀστοχοῦσα. Ἐπὶ ταύτην δὴ τὴν ὑπόθεσιν ἀναφέροντων ἕκαστος τὰ ρηθησόμενα μὴ τῆς προαιρέσεώς μου γενέσθω κατήγορος, ἀλλὰ τῶν ἰδίων τοῦ χαρακτῆρος ἔργων ἐξεταστὴς δίκαιος. Ὅτι δ' οὐκ ἐγὼ τοῦτο πρῶτος ἐπιμαχίρηκα ποιεῖν, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ πάλαι καὶ καθ' ἡμᾶς, οὐ φιλαπεχθήμονας προσλόμενοι γραφάς, ἀλλὰ θεωρητικὰς τῆς ἀληθείας, μυρίους παρασχέσθαι δυνάμενος μάρτυρας, δυοῖν ἀνδράσιν ἀρεσθήσομαι μόνοις, Ἀριστοτέλει καὶ Πλάτῳ. Ἀριστοτέλης τε γὰρ οὐχ ἅπαντα κατὰ τὸ κρείτιστον εἰρησθαι πείθεται τῷ καθηγητῇ Πλάτῳ· ὧν ἐστὶ καὶ τὰ περὶ τῆς ἰδέας καὶ τὰ περὶ τὰγαθοῦ καὶ τὰ περὶ τῆς πολιτείας, αὐτὸς τε ὁ Πλάτων Παρμενίδην καὶ Πρωταγόραν καὶ Ζήνωνα

III, 1. οὐδ' ἐκλογισμὸς] Cum ἐκλογισμὸς mox paulo diversa ratione usurpetur, videndum, ne hic alia voce auctor usus sit, v. c. ἐξετασμός, v. I, 6, 8.

2. ἀστοχοῦσα] In cod. Bodl., qui transcriptus erat ex exemplari Dudithiano, ἀποτυχοῦσα. H u d f.

3. τοῦτο — ποιεῖν] sc. reprehendere, quae antiquiores in medium protulerunt. Male interpres: quod vero non ego primus hoc scribendi genus aggrediar. Similiter auctor disputat I, 1, 9. [qq.

4. τὰ περὶ τῆς ἰδέας] V. Aristot. Metaph. I, γ'. XIII, 4. τὰ περὶ τὰγαθοῦ] V. Ethic. ad Nicom. I, 2. [qq. τὰ περὶ τῆς πολιτείας] Aristot. Polit. l. II. et passim. αὐτὸς τε ὁ Πλάτων] V. ad I, 1, 12.

καὶ τῶν ἄλλων Φυσιολόγων οὐκ ὀλίγους ἡμαρτηκότας ἀποδεικνύναι βούλεται, καὶ οὐδεὶς αὐτῶ κατ' αὐτὸ γε τοῦτο ἐπιτιμᾷ, ἐνθυμούμενος, ὅτι τῆς Φιλοσόφου θεωρίας σκοπός ἐστὶν ἢ τῆς ἀληθείας γνῶσις· ἀφ' ἧς καὶ τὸ τοῦ βίου τέλος γίνεται φανερόν. Ὅπου δὲ τοὺς περὶ δογμαίων διαφορομέ- 5
 νους οὐδεὶς μέμφεται τῆς προαιρέσεως, εἰ μὴ πάντα τὰ τῶν πρεσβυτέρων ἐπαινοῦσιν, ἢ που τοὺς γε προσελομένους χαρακτηρήρων ιδιότητα δηλῶσαι μέμψαιτ' ἂν τις, εἰ μὴ πάσας μαρτυροῦσι τοῖς πρὸ αὐτῶν καὶ τὰς μὴ προσούσας ἀρετάς;

IV. Ἐν ἔτι λείπεται μοι μέρος ἀπολογίας δεόμενον, ἢ ἐπίφθονον μέντοι κατηγόρημα καὶ τοῖς πολλοῖς κεχαρισμένον, βραδίως δ' ἐξελεγχθῆναι δυνασόμενον, ὡς οὐκ ἔστιν ὑγιές. Οὐ γάρ, εἰ τῇ δυνάμει λειπόμεθα Θουκυδίδου τε καὶ τῶν 817
 ἄλλων ἀνδρῶν, καὶ τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν ἀπολωλέκαμεν. Οὐδὲ γάρ τὰς Ἀπελλοῦ καὶ Ζεύξιδος καὶ Πρωτογένους καὶ 2

ἀφ' ἧς — φανερόν] Haec alieno loco illata videntur, ut obelis notanda putarem, nisi Dionysium me tractare recorderer.

5. ιδιότητα] Malim ιδιότητας.

μαρτυροῦσι τοῖς πρὸ αὐτῶν (v. αὐτῶν) — ἀρετάς] Cf. 54, 4: ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν ἅπαντα καὶ τὰ μὴ προσόντα τῷ συγγραφεῖ μαρτυροῦσιν. De Compos. p. 70: δεῖ γὰρ αὐτοῖς τὰληθῆ μαρτυρεῖν. Jud. de Demosth. p. 1104: μηδεὶς ὑπολάβῃ, θαυμαστόν εἶναι τὸν λόγον, εἰ καὶ τῇ περὶ λέξει φημι δεῖν εὐμελείας (sic leg. pro ἐμμελείας. V. Sylb. ad h. l. et Schaefer ad l. de Compos. p. 409.) καὶ εὐρυθμίας καὶ μεταβολῶν — μηδὲ κακουργεῖν ὑπολάβῃ, τὰ προσόντα τῇ ψιλῇ λέξει προσμαρτυροῦντα. ubi pro προσμαρτυροῦντα leg. puto μαρτυροῦντα: nam pros e προσόντα repetitum videtur: et ante προσόντα cum Sylb. et Reisk. μὴ infero. Negandi particulae millies elisae.

IV, i. μὲν τι] In scripto libro particula post μὲν pinguiori litura est obscurata, ita ut nescias, tunc sit, an το, an mixta ex his τοι; sed cum accentus habeat enclisim, videtur referre voluisse μὲν τι aut μέντοι. Sylb. Posterius edendum putavi.

οὐ γάρ —] Κατηγόρημα ipsum non enuntiavit, quia id ex oratione contexta sponte intelligitur. Similes omissiones ante γάρ frequentes sunt.

τὸ θεωρητικὸν αὐτῶν] Id est τὴν δυνάμιν τοῦ θεωρεῖν αὐτοῖς h. e. τὰς αὐτῶν ἀρετὰς τε καὶ κακίας. Reisk. Cf. Matthiae. Gr. Gr. § 322. p. 441.

2. Ἀπελλοῦ] Frequentius Ἀπελλοῦ, ut cum alibi, tum supra p. 644. v. 26. etiam in manuscripto. Sylb. Sic edidi.

τῶν ἄλλων γραφῶν τῶν διωνομασμένων τέχνας οἱ μὴ τὰς αὐτὰς ἔχοντες ἐκείνοις ἀρεταῖς κρίνειν κεκώλυνται· οὐδὲ τὰ Φειδίου καὶ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος ἔργα οἱ μὴ τηλικούτοι δημιουργοί. Ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι πολλῶν ἔργων οὐχ ἦττων τοῦ τεχνίτου κριτῆς ὁ ἰδιώτης, τῶν γε δι' αἰσθήσεως ἀλόγου τοῖς πάθεσι καταλαμβανομένων, καὶ ὅτι πᾶσα τέχνη τούτων στοχάζεται τῶν κριτηρίων καὶ ἀπο τούτων λαμβάνει τὴν ἀρχήν. Ἄλις ἔστω μοι προομίῳ, ἵνα μὴ λάθω περὶ ταῦτα κατατρίψας τὸν λόγον.

- 1 V. Μέλλον δὲ ἀρχεσθαι τῆς περὶ Θουκυδίδου γραφῆς ὀλίγα βούλομαι περὶ τῶν ἄλλων συγγραφῶν εἰπεῖν, τῶν τε πρεσβυτέρων καὶ τῶν κατὰ τοὺς αὐτοὺς ἀικμασάντων ἐκείνων χρόνους· ἐξ ὧν ἔσται καταφανὴς ἢ, τε προαίρεσις τοῦ ἀνδρός, ἢ χρησάμενος διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ ἡ δύναμις.
- 2 Ἀρχαῖοι μὲν οὖν συγγραφεῖς πολλοὶ καὶ κατὰ πολλοὺς τόπους ἐγένοντο πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου· ἐν οἷς

3. τῶν τε δι' αἰσθ.] Malim τῶν γε. Reisk. Sic emendavi.

τοῖς πάθεσι] Καὶ τοῖς πάθεσι. H. Steph. Ego malui aliquando τοῖς πᾶσι: ab omnibus facile comprehendendarum, vel percipiendarum. Verum bene habere vulgatum docent insequentia τοιούτων τῶν κριτηρίων. Sunt enim artium κριτήρια sensus et τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων παραγιγνόμενα πάθη affectiones in mente per sensus excitatae. Reisk. Postrema sunt ἀπροσδιόνησα. Lectionem sanam puto sensumque hunc: ea quidem (non deterius iudicat vulgus, quam eruditi,) quae, sensu obscuro rationeque carente, (δι' αἰσθήσεως ἀλόγου) ab animo percipiuntur. Sed pro τούτων τῶν κριτηρίων expectes τούτου τοῦ κριτηρίου, nempe τοῦ ἀλόγου V 27, 1. 3. Jud. de Lyf. p. 474. [αφ.] Jud. de Demosth. p. 1000. 4. ubi Reiskii commentum exterminandum esse supra diximus.

V, 2. Πελοποννησιακοῦ] Nota hic Πελοποννησιακοῦ simpliciter scriptum, in sequentibus autem gemino: quam posteriorem scripturam agnoscit apud Dionysium Afrum etiam Eustathius. Pro sequenti etiam Εὐγαίων apud Suidam diphthongus est Εὐγαίων: contra Προκονήσιος apud Stephanum Byzant. monophthongus. Rursum pro Φυγαλεύς apud eundem Stephanum est Φιγαλεύς et Φιαλεύς. Est autem Phigalea seu Phialea oppidulum Arcadiae, a Phialo quodam denominatum, ut tradit idem Stephanus. Pro Ἀμελησαγόρας vero Dudithius sublata [privativa] mavult Μελησαγόρας. Sylb. Malim gemi-

ἔστιν Εὐγέων τε ὁ Σάμιος καὶ Δηϊόχος ὁ Προικονήσιος καὶ
 Εὐδήμος ὁ Πάριος καὶ Δημοκλῆς ὁ Φυγαλεύς καὶ Ἐκαταῖος
 ὁ Μιλήσιος ὁ, τε Ἀργεῖος Ἀκουσίλαος καὶ ὁ Λαμψακηνὸς
 Χάρων καὶ ὁ Χαλκηδόνιος Ἀμελησαγόρας· ὀλίγω δὲ πρᾶσβύ-

nare liquidam auctoritate Strabonis, I. XIII. p. 618. ed. Paris. Hudf. Haec auctoritas hic quidem nihil probat; probat Dionysii, alibi semper *Πελοπόννησος* scribentis, constantia. Quare librariorum in nostro loco lapsum propagare nolui.

Εὐγέων] Apud Suidam diphthongos habemus *Εὐγαίων*. An is ipse sit, cujus hic loci meminit Dionysius plane incertum. Sed de eo non opus est, ut contendamus, cum et *γῆα* et *γαῖα* dicatur. Hudf.

Προικονήσιος] Gentile est *Προικονήσιος* apud Steph. Byzant. Verum Straboni cum duplici *ν* *Προικοννήσιος* I. XIII. p. 618. Hudf. Cf. Wesseling. ad Herod. VI, 35. ad Diodor. XIII, 49. p. 577. Quomodo infra 23, 2. legitur, *Προικοννήσιος*, hic quoque exhibui.

Φυγαλεύς] Ita quidem in omnibus Dionysii codd. legitur. Sed vera lectio est *Φυγαλεύς*. Nam de prima quidem et ultima syllaba discrepant scriptores, quia alii *Φυγαλεια* malunt, ut Polybius libro V. [imo IV, 5, 5. sqq. IV, 79, 5.] alii *Φυγάλεια*, ut Rhianus in Messeniaceis, Stephano teste; alii item *Φυγαλέα*, ut est apud eundem Stephanum: alii *Φυγαλα*, ut est apud Athenaeum lib. XI [X, 12. coll. IV, 15. ed. Bip. sect. XXXI.] Sed tamen de secunda vocali omnes conspirant. Voss. de hist. Gr. p. 10.

Ἐκαταῖος] V. de eo Voss. I. I. p. 7. cf. p. 352. sqq. et quos laudat Creuzer. de art. hist. Gr. p. 65. Ejus et Charonis fragmentorum collectionem debemus Creuzero.

Ἀκουσίλαος] Villoson. Anecd. T. I. p. 49. *Ἀκουσίλαος Κάβα υἱός, Ἀργεῖος, ἀπὸ Κεκάδος, πόλεως οὐσης πλησίον Ἀλλίδος, ἱστορικός πρᾶσβύτατος, ἔγραψε γενεαλογίας ἐκ δέλτων χαλκῶν, ἃς λόγος εὐρεῖν τὸν πατέρα, ὀρυξαντὰ τινα τόπον τῆς οἰκίας αὐτοῦ.* Cf. Voss. I. I. p. 4. sq. 350. Creuzer. I. I. p. 76.

Ἀμελησαγόρας] Clementi Alexandrino Melesagoras vocatur lib. VI. Στρωματ. [p. 267. 7. Sylb.] nisi codices fallunt. Verba ejus sunt: *Μελησαγόρου γὰρ ἔκλεψεν Γοργίας ὁ Λεοντῖνος καὶ Εὐδήμος ὁ Νάξιος, οἱ ἱστορικοί.* [Vide, ne hic Eudemus idem sit, qui Nostro Parius dicitur.] Eo autem lubentius locum hunc attuli, quia inde cognoscimus, quantis viris profuerit Chalcedoni illius opera. Utrum vero Amelesagoras an Melesagoras, quomodo Andreas Dudithius apud Dionysium legendum putabat, rectius vocetur, non facile dixerim; quando, uti Melesagoras quoque legitur apud Hesychium Grammaticum (in *ἐπὶ ἐπευονγύῃ ἀγών.*) ita etiam Amelesagorae cujusdam, sed Atheniensis, qui Atticam descripserit, mentio est apud Antigonum Carystium Historiarum Mirabilium cap. XII. Voss. I. I.

819
1 3

4

820

γραφαί. Ὁ δ' Ἀλικαρνασσεὺς Ἡρόδοτος, γενόμενος ὀλίγω 5
 πρότερον τῶν Περσικῶν, παρεκτείνας δὲ μέχρι τῶν Πελο-
 ποννησιακῶν, τὴν τε πραγματικὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ μείζον
 ἐξήνεγκε καὶ λαμπρότερον, οὔτε πόλεως μιᾶς οὔτ' ἔθνους
 ἑνὸς ἱστορίαν προελόμενος ἀναγράψαι, πολλὰς δὲ καὶ διαφό-
 ρους πράξεις ἕκ τε τῆς Εὐρώπης ἕκ τε τῆς Ἀσίας ἐς μίαν
 περιγραφὴν πραγματείας ἀγαγεῖν. Ἀρξάμενος οὖν ἀπὸ τῆς 6
 τῶν Λυδῶν δυναστείας μέχρι τοῦ Περσικοῦ πολέμου κατεβί-
 βασε τὴν ἱστορίαν, πάσας τὰς ἐν τοῖς τεσσαράκοντα καὶ
 διακοσίοις ἔτεσι γενομένας πράξεις ἐπιφανεῖς Ἑλλήνων τε
 καὶ Βαρβάρων μιᾶ συντάξει περιλαβών. Καὶ τῇ λέξει-προς-821
 ἐπέδωκε τὰς παραληφθεῖσας ὑπὸ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγρα-
 φέων ἀρετάς.

5. ὀλίγω πρότερον] Herodotum eo anno, in quem inci-
 dit ἡ Ξέρξου διάβασις, annorum fuisse quatuor, satis ex citatis
 Pamphilae verbis [apud Gell. N. A. XV, 23] est manifestum.
 — Quare non ἀπλῶς de bello Persico, sed de expeditione Xer-
 xis in Graeciam [quam a Dionysio κατ' ἐξοχὴν dici τὰ Μερσικὰ
 statuendum] verum est, quod Dionysius Hal. scribit in Jud.
 suo de Thuc. ὁ δ' Ἀλικ. — τῶν Περσικῶν. Voss. de hist. Gr.
 p. 13. Non opus ideo est conjectura T. Fabri, qui in notis
 ad Longinum ὀλίγω ἕστερον reponit pro ὀλίγω πρότερον. Vide
 Scaligeri Animadversiones in Eusebium ad ann. MDLXXII.
 Hudf. Cf. Larcher. Chronol. Herod. V. VII. p. 559.

ἐς μίαν] Fortasse emendandum est ἐς μιᾶς. Μίαν origi-
 nem traxit a subsequente accusativo. Simili erroris causa
 Jud. de Demosth. p. 1039. 12. οὕτως ἐχρῆν ὑπὸ Πλατῶνος εἰρη-
 σθαι τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Πουσειδῶνος ὑπὲρ τῆς Ἀττικῆς σιάνων; τῆς
 ante Ἀθηνᾶς ἐκτὴν ortum, quod reponendum est. Item antiqq. p.
 2519. pro τῶν Ῥωμαίων δῆμον leg. τὸν Ῥ. δ. Hoc corruptionum
 fonte nihil est frequentius.

6. ἐν τοῖς τεσσαράκοντα] Pro τεσσαράκοντα supra [I, 3,
 14.] legitur εἴκοσι, per librariorum incuriam confusis notis
 numeralibus κ' et μ'. Sylb. Atque ρκ' non ρμ' legendum
 esse docuit Scalig. in Animadversionibus ad Eusebium, ann.
 MCCCXVIII. Hudf.

παραληφθεῖσας] Dudithius mavult παραλειφθεῖσας, omis-
 sas. Videtur tamen et haec ferri posse lectio: sicut scilicet
 infra dicit auctor [24, 1.] συνιδῶν ἅς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρε-
 τὰς. Sylb. Recte. Deinceps πρὸ αὐτοῦ mutavi in πρὸ
 αὐτοῦ.

I VI. Τούτοις ἐπιγεγόμενος Θουκυδίδης οὐτ' ἐφ' ἐνός ἐβουλήθη τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν, ὡς οἱ περὶ τὸν Ἑλλάνικον ἐποίησαν, οὔτε τὰς ἐξ ἀπάτης χώρας Ἑλλήσιν ἢ Βαρβάρους ἐπιτελεσθείσας πράξεις εἰς μίαν ἱστορίαν συναγαγεῖν, μιμησάμενος Ἡρόδοτον, τῆς μὲν προτέρας ὑπεριδὼν ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς καὶ πολλὰ οὐ δύνησομένης τοὺς ἀναγινώσκοντας ὠφελεῖσαι, τῆς δὲ ὑστεραίας ὡς μείζονος, ἢ δυνατῆς πεσεῖν εἰς σύνοψιν ἀνθρωπίνου λογισμοῦ κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων, ἕνα δὲ προχειρισάμενος πόλεμον, ὃν ἐπολέμησαν Ἀθηναῖοι καὶ Πελοποννήσιοι πρὸς ἀλλήλους, τοῦτον ἐσπούδασεν ἀναγράψαι, ἐρρωμένος τε τὸ σῶμα καὶ 822 τὴν διάνοιαν ὑγιαίνων καὶ μέχρι παντὸς αὐτοῦ βιώσας, καὶ

VI, 1. ἐφ' ἐνός τόπου καθιδρύσαι τὴν ἱστορίαν] Id est unī loco historiam adstringere, h. e. unius tantum v. c. civitatis vel regionis res complecti, quod fecerant v. c. κτίσεων auctores: qui quanquam subinde multas historias confecerant, non tamen satis arte callebant, ut, quemadmodum Herodotus, unum corpus ex iis compingerent. Haec quidem Dionysii mens, quem tamen nollem hoc nomine historicos Herodoto antiquiores reprehendisse. Cf. 5, 3. Nam si v. c. Hellenicus omnia, quae singulatim persecutus erat, (v. Sturz. Hellen. fragm. p. 58. sqq.) ea, quam Dionysius probat, ratione contexuisset, vereor, ne indigesta moles extitisset. Sed critici nostri id est comparandi studium, ut diversissima contendat, eoque in errores se induci patiatur.

καὶ πολλὰ οὐ] Possis etiam, transposita negativa, legere καὶ οὐ πολλὰ δυν. Sylb.

τῆς δὲ ὑστεραίας] Ὑστεραίας positum pro ὑστερας, ut infra p. 144. [17, 2.] Sylb. Cf. Ducker. ad Thuc. VII, 11.

κατὰ τὸν ἀκριβέστατον τῶν τρόπων] Isocr. Paneg. XVI. ὁ ἀκριβέστατος τῶν λόγων, pro quo in orat. de ἀντιδ. ὁ ἀκριβέστατος λόγος. Sic οὗτος τῶν χρηματισμῶν Aristot. Polit. I, 3, 25. αὕτη τῶν ὁδῶν Herod. VII, 12. οὗτοι τῶν ἀνθρώπων. Thuc. I, 71. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 442. Valkeuar. ad Herod. IV, 193. Schaefer. ad L. Bol. p. 274.

πρὸς ἀλλήλους] Typothetae errore in ed. Reisk. πρὸς ἀλλήλοις legitur. Respicit auctor Thuc. I, 1.

ἐρρωμένος — βιώσας] E Thuc. V, 26. cujus integra verba v. 12, 3. Seqq. ex eod. ducta sunt. V. I, 22. aut infra 20, 6. Διὰ τὴν φυγὴν nolim a Dionysio additum esse. Nam etiam si Thucydides non extorris fuisset, tamen omnibus rebus adesse non potuisset. Quid quod scriptor exilio suo hoc nomine

οὐκ ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις συντιθεῖς, ἀλλ' οἷς μὲν αὐτὸς παρῆν, ἐξ ἐμπειρίας, ὧν δ' ἀπελείφθη διὰ τὴν φυγὴν, παρὰ τῶν ἄριστα γινωσκόντων πυνθανόμενος. Πρῶτον μὲν δὴ κατὰ τοῦτο διήλλαξε τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγρα- 2 Φέων, λέγω δὲ κατὰ τὸ λαβεῖν ὑπόθεσιν μῆτε μονόκωλον παντάπασι, μὴδ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια· ἔπειτα κατὰ τὸ μὴδὲν μυθῶδες προσάψαι μὴδ' εἰς ἀπάτην καὶ γοητείαν τῶν πολλῶν ἐκτρέψαι τὴν γραφήν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ πάντες ἐποίησαν, λαμίας τινὰς ἱστοροῦντες ἐν ὕλαις καὶ νάπαις ἐκ γῆς ἀνιεμένας, καὶ ναΐδας ἀμφιβίους ἐκ ταρτάρων ἐξιούσας καὶ διὰ πελάγους νηχομένας καὶ μιζόθηρας καὶ ταύτας εἰς ὀμιλίαν ἀνθρώποις συνερχομένας καὶ ἐκ θνητῶν καὶ θείων συνοσιῶν γονὰς ἡμιθέους καὶ ἄλλας τινὰς ἀπιστοὺς τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ καὶ πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν δοκούσας ἱστορίας.

adjutus est. V. V, 26. Possint igitur verba διὰ τὴν φυγὴν cum πυνθανόμενος jungenda videri. Sed, ut omittam, Dionysium, si hoc voluisset, verba aliter collocaturum fuisse, sensus, qui hac ratione existit, et ipse habet, quo offendat. Nam Thucydidem propter exilium potissimum eos potuisse consulere, qui res optime cognoscent, id nec ipse dixit, nec per se admodum probabile est. Itaque qua vulgo fit ratione locum intelligendum puto, sumendumque Dionysium, ut saepius, minus accuratum fuisse.

2. πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

ἐκτρέψαι] Imo vero ἐκτρέψαι, ut dedi de meo. De rivis simile ductum, qui alio, non quo tendunt, sed quo tu vis, derivantur. Reisk. Sic 38, 5. ἐκτρέπειν τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ τὰ ξένα ὀνόματα καὶ βεβιασμένα σχήματα.

Λαμίας] De his vid. Schol. Aristophanis Pac. 757. Suid. ἢν Λαμία et Phot. p. 150. qui: ταύτην, inquit, ἐν τῇ Λιβύῃ Δοῦρις ἐν δευτέρῳ Λιβυκῶν ἱστορεῖ ἡ γυναῖκα καλὴν γενέσθαι· μιζόθητος δὲ αὐτῇ Διὸς, ὑφ' ἧρας ζιλοτυπούμενην ἃ ἔτι κτεν ἀπολλύναι, διόπερ ἀπὸ τῆς λύπης δύσμορφον γεγονέναι καὶ τὰ τῶν τικτουσῶν παῖδια (sic leg. cum D.) ἀναρπάζουσιν διαφθείρειν. Adde Plutarch. de curios. c. 3. Schol. ad Horat. Epist. ad Pis. 340. Villoison. Anecd. p. 274. sqq.

Ναΐδας] Fortasse huc pertinet Phot. p. 218. Νηΐς — ἦνοι — ἐν Σάμῳ θῆρια γενέσθαι φασίν, ὧν φθνεγγομένων φήγνυσθαι τὴν γῆν. Cf. Suid.

821

2

3

4

824

,

,

,

,

,

μελλόντων ποτὲ αὐθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τοιούτων καὶ
 παραπλήσιων ἔσεσθαι, ὠφέλιμα κρίνειν αὐτά, ἀρκούντως

τοιούτων καί] Sic recte recitat Dionys. Halic. locum
 Thucydidis, cujus in vulgaribus exemplis [quotquot e Lu-
 ckeri editione manarunt] ὄντων hic insertum legitur; perpē-
 ram. Idem enim est ac si dixisset καὶ ὅσα μελλεὶ αὐθις ποτε
 τοιαῦτα καὶ παραπλήσια ἔσεσθαι, ubi futurum ἔσεσθαι recte
 usurpatur, ibi praesenti ὄντων locus est nullus. Reisk. Idem
 monuerunt Wyttenbach. Schaefer. ad Soph. Trach. 1066. Pop-
 po l. l. p. 99. Goeller. in Act. Philoll. Monac. II, 2. p. 215.

ὠφέλιμα] Malim cum articulo τὰ ὠφέλιμα. [id. visum
 Wyttenbachio et Hermanno, v. Poppo. obsl. p. 101.] Vocab.
 αὐτά significat μόνα: *sola utilia seligere, excerpere; ἔξει im-*
personaliter; subaudi τὸ πρὸν σύγγραμμα, vel ἡ παρούσα ἐμὴ
πραγματσία. Reisk. Locus est, si quis alius, impeditus. Pop-
 po refutatis aliorum sententiis, Wolfio auctore, sic interpre-
 tatur: *Für das Gehör wird vielleicht das Nichtfabelhafte die-*
ser Begebenheiten minder ergötzend erscheinen: wenn aber
Männer, die das Geschehene und das, was sich einst wieder
nach dem Gange menschlicher Schicksale, auf gleiche und ähn-
liche Art ereignen möchte, in klarem Lichte betrachten wollen,
(wenn solche Männer, sage ich,) diese Begebenheiten (und
deren Erzählung), für nützlich achten, so wird dies genügen.
 Sed in hac quoque interpretatione insunt, quae reprobanda
 videntur. Omnino enim me non perspicere fateor, quid
 lucremur, τὸ σαφές vertentes *perspicuum, in clara luce positum.*
 Quis enim, quaelo, Thucydidis historia adhibita, futura in
 clara luce posita videat sive, ut ipsius verbis paulo immutatis
 utar (V, 113.) τὰ μέλλοντα τῶν ὀρωμένων μὴ ἀσαφέστερον κρίνει
 ἄν; aut quis auctorem tam arrogantem crediderit, ut hunc
 tale quid de opere suo professum dicat? Is, opinor, nihil
 aliud praedicare potuit, quam se omnia fideliter perscripsisse,
 ἀφ' ὧν ἄν τις σκοπῶν, εἴποτε καὶ αὐθις ἐπιπέσοι, μάλιστα ἄν ἔχοι
 τι προσιδῶς μὴ ἄγνοεῖν (II, 48). Contra ea Poppo Wolfio ob-
 secutus, ut fictam scriptoris arrogantiam, leniret, non τούτοις
 ad ἀρκούντως ἔξει sed τούτους ad ὠφέλιμα κρίνειν subaudiendum pu-
 tabat. Quae ratio mihi quidem dura videtur. Sed pluribus, qui-
 bus ista interpretatio refutetur, argumentis abstineo, nec respi-
 ciendus videtur nuperus ejus defensor Lehnerus in Act. Philoll.
 Mönacc. T. III. F. 1. p. 15. sqq. Jam circumspiciamus aliam.
 Bredovius commate post κρίνεινposito, genitivum τῶν μελλόν-
 των — παραπλήσιων ἔσεσθαι ab ὠφέλιμα pendentem facit, nec arti-
 culi defectu offenditur, cum et Germanice dicere liceat: *der*
Zukunft Wohlthätiges ausscheiden, ut sine causa Wyttenba-
 chius in ecl. historr. p. 369. articulum addere voluerit. Hoc
 tamen vereor, ut multi sibi persuaderi patientur. Equidem
 non persuasus Seidlerum consului, qui, ejecto ὄντων, locum hoc
 modo explicat. Primum commate ante τῶν μελλόντωνposito, τῶν

ἔχει κτήμα τε δε αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἐγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα
ἀκούειν ξύγκειται.“

εξουσιάζων τῇ γραφῇ, ἀνεγκλητον δὲ καὶ καθαρὰν τὴν προαί-
 ρεσιν ἀπὸ παντὸς φθόνου καὶ πάσης κολακείας φυλάττων, 825
 μάλιστα δ' ἐν ταῖς περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν γνώμαις. Καὶ 2
 γὰρ Θεμιστοκλέους ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ μνησθεὶς τὰς ὑπαρ-
 χούσας αὐτῷ ἀρετὰς ἀφθόνως ἐπελήλυθε, καὶ τῶν Περι-
 κλέους πολιτευμάτων ἀψάμενος ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ τῆς
 διαβεβημένης περὶ αὐτὸν δόξης ἄξιον εἶρηκεν ἐγκώμιον· περὶ
 τε Δημοσθένους τοῦ στρατηγοῦ καὶ Νικίου τοῦ Νικηράτου
 καὶ Ἀλκιβιάδου τοῦ Κλεινίου καὶ ἄλλων στρατηγῶν τε καὶ
 ῥητόρων ἀναγκασθεὶς λέγειν, ὅσα προσήκοντα ἦν ἐκάστῳ δε-
 δήλωκε. Παρδείγματα δὲ περὶ αὐτῶν φέρειν οὐ δέομαι 3
 τοῖς διεληλυθόσιν αὐτοῦ τὰς ἱστορίας. Ταῦτα μὲν οὖν ἂν
 ἔχοι τις εἰπεῖν, ἃ περὶ τὸν πραγματικὸν τόπον ὁ συγγραφεὺς
 κατορθοῖ, καλὰ καὶ μιμήσεως ἄξια. Κράτιστον δὲ πάντων
 τὸ μηδὲν ἐκουσίως ψεύδεσθαι μηδὲ μαιίνειν τὴν αὐτοῦ συνεί-
 δησιν.

IX. Ἄ δ' ἑλλιπέστερον κατεσκεύασε καὶ ἐφ' οἷς ἐγ- I
 καλοῦσιν αὐτῷ τινες, περὶ τὸ τεχνικώτερον μέρος ἐστὶ τοῦ 826

vocat προφήτιν τῆς ἀληθείας. Ac similiter Noster de Compos. p.
 58. sqq. de Hegesia τοῦτων τῶν λήρων ἱερὸς ἐκεῖνος ἀνὴρ. ubi v. Upt.
 De sententia v. praeter locos a Vossio excitatos (Polyb. I, 14,
 6. XIII, 5, 4.) Dionys. Antiqq. V, 53. Lucian. quom. hist.
 fit consecr. 9. p. 169. 39. p. 203. (μόνη θυτιὸν τῇ ἀληθείᾳ, εἴ
 τις ἱστορίαν γράφων ἴοι.) Polyb. II, 56, 12 XII, 7

ἀνεγκλητον — φυλάττων] Inepte interpres Germ.: Er
 wählte einen Stoff, der frei von Tadel, der vom Neide und al-
 ler Schmeichelei entfernt war. προαίρεσις hic est mens et vo-
 luntas (Cic. Catil. III, 9. 22.).

2. ἐν τῇ πρώτῃ β.] c. 158. Cf. ad III, 4, 2.

ἐν τῇ δευτέρᾳ β.] c. 65. Demosthenem, quod memine-
 rim, scriptor non tam laudat, quam res ab eo gestas refert ob
 prudentiam et strenuitatem laude dignas. De Nicia paucis
 judicat VII, 86. de Alcibiade VI, 15. Omnino autem dixe-
 ris, neminem fere rarius hominum ingenia describere, quam
 Thucydidem, a nemine tamen clarius eadem depicta esse.
 Verbis enim dedita opera describere ita demum solet, si factis
 satis declarare nequit.

Νικίου τοῦ Νικουστράτου.] Omnino cum Thucydidis exem-
 plaribus scribendum Νικηράτου. Hudf. Νικηράτου correxi.
 Reisk.

αὐτοῦ συνείδησιν] Vulgo αὐτοῦ σ.

IX, 1. ἐγκαλοῦσιν αὐτῷ τινες] Animadvertite hic, ut infra
 10, 1. rhetoris artificium. Nimirum non ignoravit vir calli-

πραγματικοῦ, τὸ λεγόμενον μὲν οἰκονομικόν, ἐν ἀπάσαις δὲ
 γραφαῖς ἐπικητούμενον, εἴαν τε φιλοσόφους προέλῃται τις
 2 ὑποθέσεις, εἴαν τε ῥητορικῆς. Ταῦτα δὲ ἐστὶ τὰ περὶ τὴν
 διαίρεσιν καὶ τὰ περὶ τὴν τάξιν καὶ τὰ περὶ τὰς ἐξεργασίας.
 Ἄρξομαι δ' ἀπὸ τῆς διαιρέσεως, προσιπών, ὅτι, τῶν πρὸ
 αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων ἢ κατὰ τόπους μεριζόντων
 τὰς ἀναγραφὰς ἢ κατὰ χρόνους εὐπαρακολουθήτους, ἐκεῖνος
 3 οὐδετέραν τούτων τῶν διαιρέσεων ἐδοκίμασεν. Οὔτε γὰρ
 τοῖς τόποις, ἐν οἷς αἱ πράξεις ἐπετελέσθησαν, ἀκολουθῶν
 ἐμέρισε τὰς διηγήσεις, ὡς Ἡρόδοτός τε καὶ Ἑλλάνικος καὶ
 ἄλλοι τινὲς τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων ἐποίησαν, οὔτε τοῖς

diffimus magis solere odiosum esse odiosa ipsum dicere, quam
 ab aliis dicta propugnare. At vero illos τινὰς fere ipsum esse
 Dionysium, perspicitur partim inde, quod antea dixit (v. 2, §.
 cf. 50, 2.) clarissimos quosque philosophos rhetoresque hi-
 storiarum principem judicasse Thucydidem, partim ex eo,
 quod in seqq. ex sua solius persona scriptorem vituperare non
 cunctatur.

τοῦ πραγματικοῦ] Vereor, ne τόπου exciderit.

2. περὶ τάξιν] Malim cum articulo περὶ τὴν τάξιν, ut in
 praec. et seq. commate. Sylb. Interposui τὴν, auctore Syl-
 burgio. Reisk.

εὐπαρακολουθήτους] Hoc adjectivum ad ἀναγραφὰς perti-
 net, non, ut interpretes Lat. et Germ. ceperunt, ad χρόνους.
 Μεριζεῖν τὰς ἀναγραφὰς εὐπαρακολουθήτους est pro μεριζεῖν τὰς
 ἀναγραφὰς οὕτως, ὡςτε εὐπαρακολουθήτους εἶναι. V. infra. Sed
 huic rationi adversari dixeris, quod auctor I, §, 19. propo-
 suit, Thucydidem tempora secutum esse. Nostro autem loco,
 ex illa quidem interpretatione, manifesto contrarium affir-
 mari. Hanc vero repugnantiam evanescere, si εὐπαρακολου-
 θήτους cum χρόνους jungatur. Ita enim distributionem se-
 cundum locos discerni ab ea, quae secundum talia, quae
 quis facile sequi queat, temporum spatia (periodos) facta sit. Sed
 hac ratione primum non satis apta existit oppositio; deinde
 commode quidem dicuntur εὐπαρακολούθητοι ἀναγραφῆαι, non
 item εὐπαρακολούθητοι χρόνοι, tempora, non apte continuata,
 quemadmodum interpretes vertunt, sed quae facile sequi i. e.
 percipere possis. Denique Noster §. 3. non aliam, quam quae
 ex ea, quam proposuimus explicatione, prodit, distributionem se-
 quitur. Ad repugnantiam quod attinet, eam in Dionysio, saepius
 sui oblito, non magnopere miramur. Ita cum I, §, 18. He-
 rodotum τὰς περιοχὰς τῶν πραγμάτων secutum esse dixerit, hic
 eum res secundum locos digessisse ait. Posterius quatenus
 verum sit, docet Creuzer. de art. hist. Gr. p. 140.

χρόνοις, ὡς οἱ τὴν τοπικὴν ἐκδόντες ἱστορίαν προαίλοντο, ἦτοι ταῖς διαδοχαῖς τῶν βασιλείων μερίζοντες τὰς ἀναγραφὰς ἢ τοῖς τῶν ἱερέων ἢ ταῖς περιόδοις τῶν Ὀλυμπιάδων ἢ τοῖς ἀποδείκνυμένοις ἀρχουσιν ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίους ἀρχάς· καινὴν δὲ τὴν καὶ ἀτριβῆ τοῖς ἄλλοις πορευθῆναι βουλευθεῖς ὁδὸν 827 θρηναῖς καὶ χειμερῖαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν. Ἐκ δὲ τοῦ- 4

3. ἦτοι — ἀρχάς] Horum cur nihil probaverit Thucydides, ab ipso discere debebat censor V. V, 20.

χειμερῖαις] Dedi de meo χειμερῖαις, a nominativo χειμερία, quod est nomen substantivum a verbo χειμερεύειν ductum, ut δουλεία a v. δουλεύειν. Significat spatium vel ambitum temporis hibernum, id, quod hieme quadam geritur aut evenit. Infra p. 830. [§. 7.] usurpat χειμῶσι. Reisk. At vereor, ne hic quoque codd. aliquando χειμῶσιν exhibeant: ερι et ω facile permutari poterant; facilius etiam σ et ν. Certe nollem, χειμερία a Schneidero ex uno hoc loco sine suspicionis significatione Lexico illatum.

θρηναῖς καὶ χειμερῖαις ἐμέρισε τὴν ἱστορίαν] Carpit hic Thucyd. quod in aestates et hiemes historiam suam diviserit, quo factum sit, ut res, minime perpetua serie cohaerentes, sed brevibus concisae segmentis obscuram et difficilem narrationem effecerint. Haec ille. Ego autem non video, quomodo haec in aestates et hiemes rerum divisio ita concisam et minutam efficiat narrationem. Tollatur enim hiemis, tollatur aestatis mentio, nihilo minus eodem res ordine stabunt. Nec dubito, quin, si, omissa hac partitione, secundum Archontum vel Olympiadum annos Thucydides narraffet, eadem intervalla et eundem rerum ordinem observaturus fuerit. Inspiciatur autem totus Thucydides, nusquam aestatis vel hiemis mentione narrationem conscindere vel in medio rerum ordine abrumpere coactum scriptorem reperies. Nec dubia causa est: cum hiemis namque adventu arma plerumque et res omnes ponuntur, interim alia temporis apta et convenientia aguntur: aestatis initio omnia resumuntur et res de integro geruntur. Unde qui secundum aestates et hiemes scribit auctor, ipsam rerum gestarum naturam sequitur, neque res cohaerentes divellit, sed per se separatas separatim recenset. Quod vero non semper integram aliquam absolvit, sed, aliquo usque perducta narratione, subsistit et aliis quibusdam interjectis, tandem coepta pertexit: id profecto cum omnibus fere historicis, qui modo vel paulo amplam historiam scripsere, Thucydidi commune est. Nec id eorum vitio evenit, sed rerum gestarum conditio et eventus requirit. Nam cum in uno bello saepe res quatuor aut quinque, locis diversae, gerantur; et saepe in alio loco res fiant, sine quarum cognitione ea, quae postea in hoc evenerunt, intelligi non possint: non sane video, quid aliud agere historicus possit, quam ut una narra-

823 του συμβέβηκεν αὐτῷ τούναντίον ἢ προσεδίκησεν. Οὐ γὰρ σαφεστέρα γέγονεν ἢ διαίρεσις τῶν χρόνων, ἀλλὰ δυσπαρακολουθητοτέρα κατὰ τὰς ὥρας. Ἐφ' ᾧ θαυμάζειν ἄξιον,

tione ad stabilem quendam terminum, ut urbis alicujus ob-
sisionem, inducias, aut simile, perducta, ea, quae in aliis
locis eodem tempore gesta, recenscat, indeque ad priora re-
versus una cum modo rerum gestarum vel subsistat in narran-
do vel pergat. Si hoc a scriptore requiras, ut singula plane
separatim et secundum loca potius, quod placet Dionysio, re-
censcat: de uno plerumque bello historiae decem vel plures
erunt scribendae; ut de praesente bello alio libro erunt ex-
plicanda, quae per 27. annos in Attica gesta, alio, quae in
Peloponneso (nisi et hunc in quinque suas regiones dividere
malis) alio, quae in Thracia, alio, quae apud Acanthanos,
alio, quae in Asia, etc. quo modo historia fieret plane nulla
et nec intelligi nec retineri quidquam posset. Unum enim
hoc fuit et cohaerens bellum et saepe, quae in Sicilia vel
Thracia evenerunt, causa fuerunt illorum, quae in Attica
aut Peloponneso acciderunt: rursus in his locis gesta sunt,
quae in illis effectum sunt sortita. *Acacius. Hudf. Quod*
Lucian. quom. hist. sit conscr. 50. p. 209. sq. praecipit: σιγή-
σας ἐνιαυτῶν που ταῦτα ἐπ' ἐκεῖνα μεταβιβάζεται, ἣν κατεπεύρη-
εῖτα ἐπανίτω λυθείς, ὅποιαν ἐκεῖνα καλῆ καὶ πρὸς πάντα σπενδύει
καὶ ὡς δυνατὸν ὁμοχρονεῖτω καὶ μεταπεισῶτω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς
Μηδίαν, ἐκείθεν δὲ φοιζήματι ἐνὶ εἰς Ἰβηρίαν, εἶτα εἰς Ἰταλίαν,
ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείπειτο — hanc rationem Thucydides est
secutus. Neque tamen negari potest, ordinem ab eo optatum
pluribus laborare incommodis; sed haec majoribus compen-
santur utilitatibus. Namque scriptor cum accuratissimae re-
rum cognitioni prospiceret, presse tempora non sequi non
poterat (nam non secutum esse Dionysio credet, qui Thucy-
didem non legerit.). Ac secundum locos eum res non potuisse
dilpensare, sponte patet. Ita enim non historiam composuisset,
sed historiarum lacinias confarcinasset. Sed quod Diony-
sium quoque, etsi obscure confuseque disputantem requisivisse
puto, videatur Thucydides ita rem instituere potuisse, ut ad
novam narrationem non progrediretur, nisi absoluta prae-
gressa, neque, ut hoc utar exemplo, de Pachetio bello dice-
ret, antequam Plataearum obsidionem ad finem perduxisset.
Hanc rationem quod historicus sequi noluerit, inprimis inde
explicet, quod non tam certis, quam nos, usus est notis tem-
porum: quae cum accurate significare vellet, non poterat
anum, quam quo usus est, ordinem rebus adhibere. Omit-
tam alia. V. Dodwell. Appar. ad Ann. Thuc. T. II. p. 597.
Heilmann. de Thuc. ind. et scrib. genere p. 148. sqq. Creuzer.
De art. hist. Gr. p. 267. sq.

4. κατὰ τὰς ὥρας] Malim ἢ κατὰ τ. ᾧ. Reisk. Artic-
lum, si adellet, eijcerem. Nam sine eo sensus hic est: non

πῶς αὐτὸν ἔλαθεν, ὅτι, πολλῶν ἅμα πραγμάτων κατὰ πολλοὺς τόπους γινομένων, εἰς μικρὰς κατακερματισμένη τομαὶς ἢ διήγησις οὐκ ἀπολήψεται τὸ τηλαυγὲς Φῶς ἐκεῖνο καὶ καθαρόν, ὡς ἐξ αὐτῶν γίνεται τῶν πραγμάτων φανερόν. Ἐν γοῦν τῇ τρίτῃ βίβλῳ — ταύτη γὰρ ἀρκεσθή- 5 σομαι μόνον — τὰ περὶ Μιτυληναίους ἀρχάμενος γράφειν, πρὶν ὅλην ἐκπληρῶσαι τὴν διήγησιν, ἐπὶ τὰ Λακεδαιμονίων ἀπεισιν ἔργα· καὶ οὐδὲ ταῦτα συγκορυφώσας τῆς Πλαταιέων μέμνηται πολιορκίας· ἀφείς δὲ καὶ ταύτην ἀτελῆ τοῦ Μιτυληναϊκοῦ μέμνηται πολέμου· εἴτ' ἐκεῖθεν ἄγει τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰ περὶ Κέρκυραν, ὡς ἐστασίασαν, οἱ μὲν Λακεδαι- 829 μονίους, οἱ δ' Ἀθηναίους ἐπαγόμενοι· ἀφείς δὲ καὶ ταῦτα ἡμτελῆ περὶ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας τῆς προτέρας Ἀθηναίων ὀλίγα λέγει· εἶτα Ἀθηναίων ἐκπλουν ἐπὶ Πελοπόννησον ἀρχάμενος λέγειν καὶ Λακεδαιμονίων τὴν ἐπὶ Δωριεῖς στρατείαν τὰ περὶ Λευκάδα πραχθέντα ὑπὸ Δημοσθένους

lucidior facta est distributio eo, quod secundum tempestates eam instituit. Recepto articulo haec prodiret sententia: distributio secundum tempestates, quam optavit, non facta est lucidior. In quibus vides causam desiderari, quare non lucidior facta sit distributio. Sed hic ne imperitiae insimuler, moneatur oportet, ea, quae de positione articuli Schaeferus Melet. p. 8. 72. sq. et Matthiae. Gr. Gr. §. 276. sq. disputant, magnopere restringenda esse. Plura alibi.

5. μόνον] Malim μόνῃ. Cf. 3, 3. δυοῖν ἀνδράσι ἀρκεσθήσομαι μόνοις.

ἐπὶ τὰ Λακεδαιμονίων] c. 15. Sed haec, sicuti quae c. 25. sqq. de iisdem Lacedaemoniis referuntur arcte cum Mitylensaeorum rebus cohaerere legenti patebit.

τῆς Πλαταιέων μ. π.] c. 20. sqq. De hac ut hoc loco scriptor diceret, temporum ratio cogebat. De Plataeis expugnatis v. c. 52. sqq. cf. Diodor. XII, 56.

τοῦ Μιτυλ. μ. πολέμου] c. 35. sqq. cf. Diodor. XII, 55. Strab. XIII, 1. p. 111. 2. p. 138. Tauchn. Schol. ad Aristoph. Eq. 831.

τὰ περὶ Κέρκυραν] cf. 70. sqq. Diodor. XII, 57.

τῆς εἰς Σικ. στρατείας —] c. 86. 88. 90. Diodor. XII, 58. sqq.

Ἀθηναίων ἐκπλουν] c. 91. sqq. Diodor. XII, 56. ibique Wesseling.

Λακεδαιμονίων —] c. 92. Diodor. XII, 59. ibique West.

τὰ περὶ Λευκάδα —] c. 94. sqq. Diodor. XII, 60. Quae deinceps enumerat, cum his cohaerent.

τοῦ στρατηγοῦ καὶ τὸν πρὸς Αἰτωλοὺς πόλεμον ἐπιπορεύε-
ται· ἐκεῖθεν δ' ἄπεισιν ἐπὶ Ναύπακτον· ἀτελεῖς δὲ καὶ
τοὺς ἠπειρωτικούς πολέμους καταλιπὼν Σικελίας ἀπτεται
πάλιν, καὶ μετὰ τοῦτο Δῆλον καθαίρει καὶ τὸ Ἀμφιλο-
χικὸν Ἄργος πολεμούμενον ὑπὸ Ἀμβρακιωτῶν καταλείπει.
6 Καὶ τί δεῖ πλείω λέγειν; Ὅλη γὰρ ἡ βίβλος οὕτω συγκέ-
κοπται καὶ τὸ διηγεῖς τῆς ἀπαγγελίας ἀπολώλεκε. Πλα-
νώμεθα δὴ, καθάπερ εἰκός, καὶ δυσκόλως τοῖς δηλοσμένοις
παρακολουθοῦμεν, ταραττομένης ἐν τῷ διασπᾶσθαι τὰ
830 πράγματα τῆς διανοίας καὶ τὰς ἡμιτελεῖς τῶν ἀκουσθέντων
7 μνήμας οὐ ραδίως οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφερούσης. Χρὴ δὲ τὴν
ἱστορικὴν πραγματείαν εἰρομένην καὶ ἀπερίσπαστον εἶναι, ἄλ-
λως τε ἐπειδὴν περὶ πολλῶν γίνηται πραγμάτων καὶ δυσκα-
ταμαθήτων. Ὅτι δ' οὐκ ὀρθὸς ὁ κανὼν οὗτος οὐδ' οἰκειὸς
ἱστορίας δῆλον. Οὐδεὶς γὰρ τῶν μεταγενεστέρων συγγρα-
φῶν θερμαῖς καὶ χειμῶσι διείλε τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ πάντες
τὰς τετριμμένας ἄγειν ἐπὶ τὴν σαφήνειαν μετῆλθον.

I X. Αἰτιῶνται δὲ καὶ τὴν τάξιν αὐτοῦ τῆς, ὡς οὐτ'
ἀρχὴν τῆς ἱστορίας εἰληφότος, ἢ ἐχρῆν, οὔτε τέλος ἐφηρ-
μοκότος αὐτῇ τὸ πρέπον, οὐκ ἐλάχιστον μέρος εἶναι λέγον-

Σικελίας α. π.] c. 103.

Δῆλον καθαιρεῖ] Barytonos legendum καθαίρει, purgat,
exriat, ut manifestum est ex his Thucyd. [III, 104.] τοῦ δ'
αὐτοῦ χειμῶνος καὶ Δῆλον ἐκάθησαν Ἀθηναῖοι κατὰ χρησμόν, δὴ
τινα. Sylb. Correxī καθαίρει. Reisk.

καταλείπει] Ante hoc verbum nonnulla intercidisse puto,
hac sententia: Ἀθηναίων βοηθησάντων ἐπικρατῆσαι διηγείται καὶ
ἐν Σικελία τοὺς Ἀθηναίους —. Nam vulgarem lectionem Thu-
cydidis narrationi repugnare manifestum est. V. c. 105. sqq.

7. ἄλλως τε ἐπειδὴν]. V. Hermann. ad Viger. p. 780. sqq.

ὁ κανὼν οὗτος] sc. quo secundum hiemes et aestates res
enarravit.

ἄγειν] Hic deesse videtur aliquid. Num sic leg. τὰς τε-
τριμμένας καὶ εἰωθυίας ἄγειν. Reisk. Sanum puto vulg. Nam
quod Reisk. insertum vult καὶ εἰωθυίας, hujus vocis notio
etiam in τετριμμένας inest, ut commode ab hoc verbo infiniti-
vus ἄγειν pendere queat. Ad τὰς τετριμμένας cogitandum esse
ὁδοὺς monet Hudf. V. Schaefer. ad L. Bos. p. 336.

τες οἰκονομίας ἀγαθῆς, ἀρχὴν τε λαβεῖν ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον, καὶ τέλει περιλαβεῖν τὴν πραγματείαν, ὣς δόξη μηδὲν ἐνδεῖν· ὧν οὐδετέρου πρόνοιαν αὐτὸν πεποιῆσθαι τὴν προσήκουσαν. Τὴν δ' ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς κατηγορίας ταύτης ² ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται. Προειπὼν γὰρ ὡς μέγιστος ἐγένετο ⁸³¹ τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακὸς χρόνου τε μήκει καὶ παθημάτων πολλῶν συντυχίαις, τελευτῶν τοῦ προοιμίου τὰς αἰτίας βούλεται πρῶτον εἰπεῖν, ἀφ' ὧν τὴν ἀρχὴν ἔλαβε. Διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος, τὴν τ' ἀληθῆ μὲν, ³ οὐκ εἰς ἅπαντας δὲ λεγομένην, τὴν αὐξήσιν τῆς Ἀθηναίων ⁸³²

X, 1. ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον] Explicatius dicere debebat, quale hoc intelligeret. Sic enim pronuntiata vindicare non audeo.

2. ὁ συγγραφεὺς παρέσχηται] Hic vereor, ne quid exciderit. Dicendum enim erat, non scriptorem accusationis ansam praebuisse, id quod sponte intelligitur, sed quare ansam praebuerit.

προειπὼν γάρ] l. I. c. 1.

πρὸ αὐτοῦ] Cave αὐτοῦ conjicias. Nam τοῦ πολέμου τοῦδε intelligendum est. Sic Thuc. l. I. ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων dicit bellum Pelop. Id. I, 10. τὴν στρατιὰν ἐκείνην μεγίστην γενέσθαι τῶν πρὸ αὐτῆς. Ib. c. 11. αὐτὰ γε δὴ ταῦτα ὀνομασιότατα τῶν πρὶν γεόμενα, ubi nihili est Stephani conjectura ὀνομασιότερα legentis. Similiter VI, 31. παρασκευὴ αὕτη πολυτελεσιτάτη δὴ καὶ εὐπρεπεσιτάτη τῶν εἰς ἐκείνον τὸν χρόνον ἐγένετο. Adde I, 50. VI, 13. VII, 66. VIII, 96. Xenoph. Sympos. VIII, 40. Plutarch. Lys. XI.

ἔλαβε] Sc. ὁ πόλεμος. Hudf. Fortasse ὁ πόλεμος excidit. V. §. 7.

3. Διττὰς δὲ ταύτας ὑποθέμενος] Hic ordinem narrationis Thucydideae reprehendit Dionysius, quod cum duas posuisset belli causas, alteram veram, de potentia Atheniensium, alteram fictam et praetextam, de rebus ad Epidamnum et Potidaeam gestis, falsam tamen et posteriorem prius, veram de incrementis et viribus Atheniensium posterius narrarit. At vero naturam postulare ut priora posterioribus, vera falsis prius narrentur. Ego autem vicissim non video, cur semper priora sequentibus, et multo minus, cur vera falsis in narrando sint praeposenda. Fabius certe oratorem non semper eo ordine quo quid est actum, narrare jubet, sed eo modo, quo expedit: itaque interim, ait, re exposita causas subjungi posse, quae antecesserunt. Quod si Thucydides, praemissa falsa causa, ipsum bellum narrare orsus, postea demum veram aperuisset, reprehendi fortasse posset. Nunc, antequam belli initium faciat, utramque causam absolute, tam veram, quam falsam, enarrans, nihil hac in parte pervertit. Sed nec

πόλεως, καὶ τὴν οὐκ ἀληθῆ μὲν, ὑπὸ δὲ Λακεδαιμονίων
πλαττομένην, τὴν Ἀθηναίων ἀποσταλεῖσαν Κερκυραίοις κα-
τὰ Κορινθίων συμμαχίαν, οὐκ ἀπὸ τῆς ἀληθοῦς καὶ αὐτῶ
853 δοκούσης τὴν ἀρχὴν πεποιήται, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἑτέρας, κατὰ
4 λέξιν οὕτω γράφων· „ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ καὶ

illud omnino verum est, quod Thucydides falsas causas ante veras enarret. Veram enim causam ait fuisse Atheniensium potentiam, quae, Lacedaemoniis nimis crescere visa, eos in arma compulerit. Hanc vero in ipso prooemio (utpote rem sui iudicii non ab omnibus approbatam et conclamantem) statim indicaverat, ostendens, quomodo ex parva et humili maximam et florentissimam remp. fecerint Athenienses, quomodo cum Medis bella gesserint, quomodo Graecos sibi subjecerint, quomodo cum Lacedaemoniis contenderint. Tandem vero, apertissimis verbis indicata vera causa, ad reliquas belli occasiones, quibus tamdiu sopitus ignis eruperit, enarandas transit. Nam ut illas priores pluribus explicaret, nec Dionysius, nec alius iniquior requirere potuisset: peculiarem enim illa potius et longiorem instituto historiam flagitent: et causae bellorum repetendae sunt proximae, non ultimae, ut monet Ant. Viperanus in lib. de scribenda hist. Potius igitur longe fuit, Thucydidem, indicata perspicuis et paucis verbis vera belli causa inde ad occasiones (et illas belli causas tantas, ut, si non intervenissent, nondum protinus bellum cooriturum fuisse, multae circumstantiae doceant) percensendas transire, quam ab ipsis Athenarum primordiis auspicando ingens sibi praeter animi sententiam onus imponere; quod si faciendum necessario esset, nemo quisquam particularem historiam scribere, sed omnes quam longissime res arcescere deberent; quandoquidem is est rerum humanarum ordo, ut mutuo quodam nexu omnia cohaereant et semper posteriora habeant aliquam cognationem cum prioribus. At vero, inquit Dionysius, ipse Thucydides hunc locum historia dignum, utpote ab aliis praetermissum, iudicavit: itaque et suo ordine et copiosius omnia narrare debuisset. Sed nego id ex Thucydidis verbis sequi: digressionem enim illum locum Thucyd. non absoluta historia se expositurum dicit. Id vero non potuisset commodiore loco facere: posuit enim ante initium belli et posuit eo in loco, ubi maxime de bello suscipiendo deliberatur. Quod si ab initio hanc historiam collocasset, copiosius omnia, praeter institutae historiae argumentum, explicari oportuisset, ne vel principium sequenti narrationi belli Peloponnesiaci inaequale videretur, vel ipse negligentiae alicujus, aut imprudentiae accusari posset. *Acacius.*

αὐτῶ δοκούσης] Vulgo αὐτῶ δ. Cf. 1r, 1.

4. ἤρξαντο δὲ Ἀθηναῖοι αὐτοῦ] In Thucyd. [1, 25.] transposito pronomine sic legitur: ἤρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθ. καὶ Ηελ. itidemque infra p. 146. [20, 11.] Sylb.

Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεις σπονδάς, αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ τὴν Εὐβοίας ἄλωσιν. Διότι δὲ ἔλυσαν τὰς αἰτίας προέγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς, τοῦ μή τινος ζητῆσαι ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη. Τὴν μὲν γὰρ ἀληθεστάτην πρόφασιν, ἀφανεστάτην δὲ λόγῳ τοὺς Ἀθηναίους ἠγοῦμαι μεγάλους γιγνομένους καὶ φόβον παρέχοντας τοῖς Λακεδαιμονίοις ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν· αἱ δὲ ἐς τὸ φανερόν λεγόμεναι αἰτίαι αἰδ' ἦσαν ἐκατέρων, ἀφ' ὧν λύσαντες τὰς σπονδάς ἐς τὸν πόλεμον κατέστησαν. Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον, προσοικοῦσι δ' αὐτὴν Ταυλάντιοι, Βάρβαροι, Ἰλλυρικὸν ἔθνος." Καὶ μετὰ τοῦτο διεξ-5 ἔρχεται τὰ περὶ Ἐπίδαμνον καὶ τὰ περὶ Κέρκυραν καὶ τὰ περὶ Ποτίδαιαν καὶ τὴν Πελοποννησίων σύνοδον εἰς Σπάρτην

μετὰ τὴν Ε. ἄ.] Μετὰ Ε. ἄ. in Thucydidis exemplaribus et mox δ' ἔλυσαν et ἔγραψα. Hudf. Articulus in tritis his μετὰ Ἰλίου, μετὰ Εὐβοίας ἄλωσιν, non adscisci solet. Δὲ ἔλυσαν cum Nostro habent Cass. Aug. Gr. Paris. C. Προέγραψα reote Haackius e codd. restituit. Sic etiam infra 20, 11. Monuerant jam de hac re Steph. Beck. Judic. art. histt. veti. in caus. et ev. bell. exp. p. 7. n. Poppo obsl. p. 206.

τοῦ μή τινος ζητῆσαι] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 549. n. 1. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 30. Ast. ad Legg. T. II. p. 56. Similis Polybii professio I, 3, 8. Iqq. Pro τινος, quod etiam infra 20, 11. legitur, ut vulg. Thuc. edd. habent, Haack. e marg. Schol. Reg. (G.) Cass. Aug. Prisc. Pariss. A. F. recepit τινά. Cf. Schaefer. ad Soph. Oed. R. 107.

ἀναγκάσαι] Subaudi τούτους. Athenienses mihi videntur hos, Lacedaemonios puta, coegisse. Reisk. Structura hujus loci e duabus conflata est dictionibus his: τὴν πρόφασιν τοὺς Ἀθηναίους ἠγοῦμαι μεγάλους γιγνομένους et τοὺς Ἀθηναίους ἠγοῦμαι μ. γ. ἀναγκάσαι ἐς τὸ πολεμεῖν. Commatis igitur abstinendum putavi.

ἐκατέρων, ἀφ' ὧν λύσαντες —] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 295. p. 411.

Ἐπίδαμνος ἔστι πόλις] Adverte epicum narrationis initium. Sic Homer. Od. XIX, 172. Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ — Cf. III, 295. IV, 354. 844. Ovid. Metam. I, 568. Herod. IV, 154. Dionys. Antiqq. IV, 55. V. et Aristoph. Eq. 1056.

5. τὰ περὶ Ἐπίδαμνον καὶ τὰ περὶ Κέρκ.] c. 24 — 55. τὰ περὶ Ποτίδαιαν. c. 56 — 66. τὴν Πελοπ. σύνοδον c. 66 — 88.

καὶ τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως λόγους.
 854 Ταῦτα δὲ μέχρι δισχιλίων ἐκμηκύνας στίχων τότε περὶ τῆς
 6 ἑτέρας αἰτίας τὸν λόγον ἀποδίδωσι, τῆς ἀληθοῦς τε καὶ αὐ-
 τῷ δοκούσης, ἐνθὺνδε ἀρξάμενος· „Ἐψηφίσαντο δὲ οἱ Λα-
 κεδαιμόνιοι τὰς σπονδαὶς λελύσθαι καὶ πολεμεῖν Ἀθηναίους,
 οὐ τοσοῦτον τῶν συμμαχῶν πεισθέντες τοῖς λόγοις, ὅσον
 φοβούμενοι τοὺς Ἀθηναίους, μὴ ἐπὶ μείζον δυνηθῶσιν, ὁρῶν-
 7 τες αὐτοῖς τὰ πολλὰ τῆς Ἑλλάδος ὑποχείρια ἤδη ὄντα. Οἱ
 γὰρ Ἀθηναῖοι τρόπῳ τοιῷδε ἦλθον ἐπὶ τὰ πράγματα, ἐν
 οἷς ἠϋξήθησαν.“ Οἷς ἐπιτίθησι τὰ ἔργα τῆς πόλεως, ὅσα
 8 μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον ἕως τοῦ Πελοποννησιακοῦ διε-
 835 πράξαντο, κεφαλακωδῶς καὶ ἐπιτροχάδην ἐν ἐλάττοσιν ἢ
 πεντακοσίοις στίχοις. Ἀναμνησθεῖς δ' ὅτι πρότερα τῶν
 Κερκυραϊκῶν ἦν καὶ οὐκ ἀπ' ἐκείνων ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ὁ πό-
 λεμος, ἀλλ' ἀπὸ τούτων, ταῦτα πάλιν κατὰ λέξιν γράφει·
 „Μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη γίνεταί οὐ πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον τὰ
 προειρημένα, τὰ τε Κερκυραϊκὰ καὶ τὰ Ποτιδαιατικὰ καὶ

ἐνθὺνδε ἀρξάμενος] c. 88. Paulo ante αὐτῷ dedi pro
 vulg. αὐτῷ. V. ad §. 3.

6. πολεμεῖν] In Thuc. πολεμητέα εἶναι. Hudf. Πολε-
 μεῖν Dionysii est vel librariorum lapsus. Cf. Matthiae. Gr. Gr.
 §. 445. p. 618. Phot. p. 342. Zonar. p. 849. Schol. ad Aristoph.
 Acharn. 393. locum sic laudat: πολεμιστέα τοῖς Ἀθηναίοις εἶναι.
 ἐπὶ μείζον] In marg. Cod. Bodl. ἴσ. ἔτι. Hudf. Male. Cf.
 Thuc. I, 16: προχωρησάντων ἐπὶ μέγα τῶν πραγμάτων. Ib. c. 118: ἐπὶ
 μέγα ἐχώρησαν δυνάμεως. II, 97: ἐπὶ μέγα ἡ βασιλεία ἦλθεν
 ἰσχύος. IV, 100: ἐσεσιδήρωτο ἐπὶ μέγα καὶ τοῦ ἄλλου ξύλου. IV, 117:
 ἐπὶ μείζον χωρήσαντος αὐτοῦ. I, 21: ἐπὶ τὸ μείζον κοσμεῖν.
 VIII, 24: ἐπεδίδου ἡ πόλις αὐτοῖς ἐπὶ τὸ μείζον. Plat. Legg.
 X. p. 900. c: ἵνα μὴ ἐπὶ μείζον ἔλθῃ σοι πάθος πρὸς ἀσέβειαν
 τὸ νῦν παρὸν δόγμα, cum Astio πάθος ejiciendum putó. Eodem
 modo dicitur ἐπὶ μᾶλλον. veluti Herod. I, 94. IV, 181. cf. Ast.
 ad Plat. Legg. II. p. 672. b. T. II. p. 132. et not. ad.

7. Ἀναμνησθεῖς —] Gatterer: *Nachdem er hernach er-
 innert. Vellem αναμνησθεῖς hoc significare posset. Nunc vero
 vituperandus est censor, quod ita loquatur, ac si forte fortuna
 prudentissimus historicus ad illas res sit delapsus, immemor
 adeo, si Diis placet, quo tempore, quae referat, gesta
 fuerint. Scriptoris consilium ab ipso doceri debebat Diony-
 sius. V. c. 97.*

γράφει] c. 118.

ὅσα πρόφασις τοῦδε τοῦ πολέμου κατέστη. Ταῦτα δὲ ζύμ-
παντα, ὅσα ἔπραξαν οἱ Ἕλληες πρὸς τε ἀλλήλους καὶ πρὸς
τὸν βάρβαρον, ἐγένετο ἐν ἔτεσι πενήκοντα μάλιστα, με-
ταξὺ τῆς τε Ξέρξου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ
πολέμου· ἐν οἷς οἱ Ἀθηναῖοι τὴν τε ἀρχὴν ἐγκρατεστέραν
κατεστήσαντο καὶ αὐτοὶ ἐπὶ μέγα ἐχώρησαν δυνάμει. Οἱ
δὲ Λακεδαιμόνιοι αἰσθόμενοι οὔτε ἐκώλυον, εἰ μὴ ἐπὶ βραχύ,
ἡσυχάζοντες τὸ πλεόν τοῦ χρόνου, ὄντες μὲν καὶ πρὸ τοῦ
μὴ ταχεῖς ἵεναι ἐς τοὺς πολέμους, εἰ μὴ ἀναγκάζοντο, τὸ
δέ τι καὶ πολέμοις οἰκειοῖς ἐξειργόμενοι, πρὶν δὴ ἡ δύναμις
τῶν Ἀθηναίων σαφῶς ἤρητο καὶ τῆς ζυμμαχίας αὐτῶν
ἥπτοντο. Τότε δὲ οὐκέτι ἀνασχετὸν ἐποιοῦντο, ἀλλ' ἐπι-

8. πρόφασις τοῦδε] Inklusum μεταξύ additum e vulg.
editionibus, et rursus ab iisdem abest inclusa πρὸς. Sylb.
Μεταξύ, male a Sylburgio ante τοῦδε intrusum, rursus expun-
xi. Liquet enim e proxime insequentibus male huc relatum
esse. Et ab ipsius Thucydidis plerisque et optimis codicibus
abesse μεταξύ testantur interpretes. Denique non supervaca-
neum modo est, sed etiam officit sententiae. Reisk. Recte
monuit. Abest enim haec vox a Reg. Cass. Aug. Gr. Cl. Ar. C. Dan.
Vindob. et Pariss. C. G. H. J. Mirarer tamen, si Gailius in cae-
teris eam invenisset. Vallam quoque eam non legisse, anno-
tat Stephanus, qui et ipse adverbium inutile commode abesse
posse pronunciat. Quomodo Kistemakerus μεταξύ loco lib. III, 21.
defendi censere potuerit, equidem non assequor. Cf. Bredow.
Annot. Heilmanni versioni praem. p. 47. et Poppo obsl. p. 96.

πρὸς τὸν βάρβαρον] Πρὸς Thucydidis codd. non agno-
scunt, ac tametsi proprie vel sic, ut Dionysius habet, dicen-
dum erat, vel πρὸς ἀλλήλους τε καὶ τὸν βάρβαρον, tamen
πρὸς τε ἀλ. καὶ τὸν β. non sollicitandum est, id quod innumeris
doceri potest ejusdem trajectionis exemplis.

τῆς τε Ξέρξου] Te cum optimis codd. ejecit Haack.

ἡσυχάζοντες] In eisdem vulg. ed. legitur ἡσύχαζόν τε,
quiescebantque. Seq. v. τὸ δέ τι significat partim etiam. Sylb.
In Thuc. et cod. Bodl. ἡσύχαζόν τε, quiescebantque. [Neque
ex Thucydidis codd. ulla varietas est enotata.] Seq. v. (ut
notavit Sylb.) τὸ δέ τι significat partim etiam. Hudl. Mihi
leg. videtur τότε δ' ἔτι, tunc autem adhuc quoque — Reisk.
Fallitur. Nam quemadmodum dicitur ὁ μὲν — ὁ δέ τις, ita
quoque dici potest τὸ μὲν — τὸ δέ τι —, cumque prius saepe
reticeatur, simpliciter τὸ δέ τι, ut Thuc. I, 107. VII, 48. in.
ubi quae Benedictus tentat, non opus est, ut refutentur. No-
stro autem loco τὸ δέ τι refertur ad ὄντες μὲν.

836 χειρητέα ἐδόκει εἶναι πάση προθυμίᾳ καὶ καθαιρετέα ἢ ἰσχῦς, ἣν δύνωνται, ἀραμένοις τόνδε τὸν πόλεμον.“

I XI. Ἐχρῆν δ' αὐτόν, ἀρξάμενον τὰς αἰτίας τοῦ πολέμου ζητεῖν, πρώτην ἀποδοῦναι τὴν ἀληθῆ καὶ ἑαυτῷ δοκοῦσαν. Ἡ τε γὰρ Φύσις ἀπῆτει τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων ἀρχεῖν καὶ τὰ ἀληθῆ πρὸ τῶν ψευδῶν λέγεσθαι, ἢ τε τῆς διηγήσεως εἰςβολὴ κρείττων ἂν ἐγένετο μακρῷ τοιαύτης οἰκονομίας τυχοῦσα. Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό τις ἂν εἰπεῖν ἔχοι τῶν ἀπολογεῖσθαι περὶ αὐτοῦ βουλομένων, ὅτι μικρὰ καὶ οὐκ ἄξια λόγου τὰ πράγματα ἦν ἢ κοινὰ καὶ κατημαξευμένα τοῖς πρὸ αὐτοῦ, ὥστε μηδὲν δεῖν ἀπὸ τούτων τὴν ἀρχὴν ποιεῖσθαι. Αὐτὸς γὰρ ὡς ἐκλειφθέντα τὸν τόπον τοῦτον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἄξιον ἱστορίας ὑπέιληφεν, αὐταῖς λέξεσιν οὕτω γράφω. „Ἐγραψα δὲ αὐτὰ καὶ τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου ἐποίη-

ἣν δύνωνται] Pro ἣν scriptus liber habet articulum ἣν: perperam. Sylb.

XI, 1. Ἐχρῆν δ' αὐτόν —] Haec argumentatio plane nova est. Ac primum priora posterioribus praeponi debere, non simpliciter verum est, licetque scriptori ordinem invertere, si aliae rationes hoc suadent. Deinde ut vera prius quam falsa enarrentur, nulla postulat natura. Sic qui falsam sententiam refutaturus est, primo hanc proponat oportet, deinceps veram explicaturus. Similis autem Thucydidis est ratio, qui de falsis, sed vulgo creditis belli Peloponnesiaci causis, primo exponit, easque tantummodo praetextas fuisse, eo ostendit, quod, re altius repetita, belli originem ab invidia, quam de Atheniensium incrementis Lacedaemouii conceperant, derivandam esse demonstrat. Aliam rationem Thucydidis defendendi iniiit Heilmann. l. l. p. 94. sq.

2. κατημαξευμένα] Κατημαξευμένα legitur etiam apud Hesychium; apud Suidam vero καθημαξευμένα: [sic etiam apud Nostrum de oratt. ant. p. 450. 9.] sicut etiam ἄμαξαν alii malunt, alii ἄμαξαν; hi, quasi ἄμας ἄγουσαν; illi, velut ἄμα ἄγουσαν τὰ ἐπιτιθέμενα. Sylb. „Vide Phavorin. p. 281. v. 39. et Hesych. T. II. p. 201, 195. Cyrilli Lexicon Ms. κατημαξευμένος· τετριμμένος. Eodem modo aliud Lexicon Ms. Utitur etiam hoc vocabulo Origenes T. IV. p. 297. A. Philo. p. 266. edit. Col. Allobrog. 1613. et Aelianus in fragmentis p. 806. edit. Kühn. [p. 548. seq. ed Kühn.]“ Matthaei. l. l. p. VIII.

οὕτω γράφων] c. 97.

3. τὴν ἐκβολὴν τοῦ λόγου] Laudat haec, articulis abjectis, Cic. ad Att. VII, 1, 3. Schütz. Pro ἐκβολῇ alios dicere παρεκβολή, ἔκβασις, παρεκβάσις, monuimus ad I, 6, 11.

σάμην δια τὸδε, ὅτι τοῖς πρὸ ἐμοῦ ἅπασιν ἐκλιπὲς τὸ χω-
 ρίον τοῦτο ἦν καὶ ἢ τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικὰ ξυνετί-
 θεσαν ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά· τούτων δὲ ὦνπερ καὶ ἠψατο 837
 ἐν τῇ Ἀττικῇ συγγραφῇ Ἑλλάνικος, βραχέως τε καὶ τοῖς
 χρόνοις οὐκ ἀκριβῶς ἐπεμνήσθη. Ἄμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς
 ἀπόδειξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων ἐν οἷῳ τρόπῳ κατέστη. “

XII. Ἰκανὸν μὲν οὖν καὶ τοῦτο τεκμήριον ἦν τοῦ μὴ 1
 κατὰ τὸν ἀριστον τρόπον ὠικονομησθαι τὴν διήγησιν ὑπ’ αὐ-
 τοῦ, λέγω δὲ τὸ μὴ κατὰ φύσιν ἔχειν. Πρόσεστι δὲ τούτῳ
 καὶ τὸ μὴ εἰς ἃ δεῖ κεφάλαια τετελευτημέναι τὴν ἱστορίαν.
 Ἔτη γὰρ ἑπτὰ καὶ εἴκοσι περιειληφότος τοῦ πολέμου πάντα 2

ἐκλιπὲς το χωρίον τοῦτο ἦν] In Thuc. ἐκλιπὲς τοῦτο ἦν τὸ
 χωρίον et [pro ὦνπερ, ut ante Reiskium vulgabatur] ὅσπερ.
 in Editis tamen quibusdam [Steph. I. ut et in cod. Ar. atque
 ex em. in Gr.] ὡσπερ. Hudf. Ego praetuli quidem ὅσπερ
 e recentissimis Thucydidis editionibus. Haud dissimulabo ta-
 men, me suspicari, Thucydidem dedisse τούτων δ’, ἐν ὧνπερ:
harum autem rerum, ubi, vel quo loco meminit Hellanicus,
ibi breviterque et parum in ratione temporum diligenter memi-
nit. Reisk. De inutili conjectura dicere non attinet. Ὡνπερ
 revocavi. cum sensu non careat, etsi Thucydidem ὅσπερ scri-
 psisse, non dubito.

ἐπεμνήσθη] „Perperam post ἐπεμν. Bauer. et Gail. [etiam
 Haack.] colon ponunt, ac si sequentia ad Hellanicum perti-
 neant; sed referuntur ad αὐτὰ et τούτων, h. e. ad ea, quae
 Thucyd. conscripsit; tantillae rei ignoratio ineptam perperit
 Reisk. emendationem [οὐκ ante ἔχει inferentis in Anim. p. 13.]
 Non haec ad Hellanicum pertinere, animadvertisse etiam
 Sturz. ad Hell. Fragm. p. 12. videtur.“ Beck. Novae rec.
 Thuc. librr. spec. p. XVII. Etenim ἅμα δὲ — alteram causam
 continet, cur hanc digressionem fecerit auctor, ideoque ad
 ἔχει facile ἐκβολή vel ex ἔγραψα — τὰ γεγραμμένα repetitur.

ἐν οἷῳ τρόπῳ κατέστη] Miror cum Diouysio omnes Thu-
 cydidis codices vocem τρόπῳ agnoscere. Equidem ut a scri-
 ptore eam profectam esse credam, nondum animum inducere
 possum.

XII, 1. λέγω δέ] Sic emendavi vulg. δή, quod hac ra-
 tione post λέγω, dico, *ich meine*, nunquam inferitur. Exem-
 pla illius ubivis obvia. V. 2, 2. Jud. de Lys. p. 454. 13. 473.
 8. 491. 12. De Compos. p. 92. 156. Schaefer.

εἰς ἃ δεῖ] Legi puto εἰς ἃ ἔδει. Cf. 17, 1. τιθέναι μὲν,
 ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δέ, ἃς ἔδει λέγεσθαι ῥητορείας. Adde I,
 6, 9. II, 14, 5.

2. ἑπτὰ καὶ εἴκοσι] Sic Thuc. V, 26. Aliter Xenophon.
 Hell. II, 3, 9. Sed de hujus rationibus adhuc sub iudice lis

τὸν χρόνον τοῦτον ἕως τῆς καταλύσεως βιώσας, μέχρι τοῦ δευτέρου καὶ εἰκοστοῦ κατεβίβασεν ἔτους τὴν ἱστορίαν, τῇ περὶ Κυνὸς σῆμα ναυμαχίᾳ τὴν ὀγδόην βίβλον παρεκτείνας, καὶ ταῦτα προειρηκῶς ἐν τῷ προσιμῷ πάντα περιλήψεσθαι τὰ πραχθέντα κατὰ τόνδε τὸν πόλεμον· καὶ ἐν τῇ πέμπτῃ βίβλῳ πάλιν συνανακεφαλαίων [τε] τοὺς χρόνους, ἀφ' οὗ 838 τ' ἤρξατο καὶ μέχρις οὗ προσελθὼν κατελύθη, ταῦτα κατὰ 3 λέξιν γέγραφε· „Καὶ τοῖς (ἀπὸ) χρησμῶν τι ἰσχυρισάμενοις μόνον δὴ τοῦτο ὀχυρῶς ξυμβαίν. Ἄει γὰρ ἐγὼ μέμνημαι, καὶ ἀρχομένου τοῦ πολέμου καὶ μέχρις οὗ ἐτελεύτησε, προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν, ὅτι τρεῖς ἐννέα ἔτη δεοὶ γενέσθαι αὐτόν. Ἐπεβίων δὲ διὰ παντὸς αὐτοῦ, αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ καὶ προσέχων τὴν γνώμην, ὅπως ἀκριβῶς τι εἶσομαι.

est, quam equidem eo non directam putaverim, quod quae explicare nequeas, ab interpolatore profecta dicas.

μέχρι τοῦ δευτέρου κ. ε.] V. ad I; 5, 10.

τῇ περὶ Κ. — παρεκτείνας] Hujus structurae exempla frustra quaesivi. Fortasse legendum μέχρι τῆς π. Κ. σ. ναυμαχίας. Cf. 5, 2. 25, 3. Jud. de Isaëo p. 586. sq. Post παρεκτείνας inale major distinctio ponitur. De καὶ ταῦτα v. Matthiae. Gr. Gr. §. 471. 7.

συνανακεφαλαίων τε] Te cum non habeat quo referatur, uncis includendum curavi. Saepius vocula haec e sequenti τ orta.

ταῦτα κ. λ. γέγραφε] c. 26

3. καὶ τοῖς (ἀπὸ) —] Inclusa praepositio ἀπὸ addita ex vulgatis Thucydidis exemplaribus; in iisdem pro ὀχυρῶς legitur ἐχυρῶς: et μοχ ἔγωγε pro ἐγώ. Idem libri [pro ἀκριβῶς αἰ] habent ἀκριβῆς τι. Alioqui ἀκριβῶς τι sic accipiendum foret, ut διαφερόντως τι supra [III, 4, 2.] Idem libri habent τοῖς Πελοποννησίων, sc. πράγμασιν: ex iisdem post μετὰ insertus est inclusus articulus τὰ. Sylb. Praeterea in Reiskiana editione in. §. pro μόνον δὴ excusum μ. δέ, quod ex Sylb. correxi. De caeteris non attinet dicere, cum ad Thucydidem emendandum nihil ex iis proficiatur.

αἰσθανόμενός τε τῇ ἡλικίᾳ] Heilmanno l. I. p. 113. his auctor significare videtur, se et ineunte bello ea jam aetate fuisse, ut vera a falsis discernere posset, et ad finem ejus usque eum animi virium retinuisse vigorem, ut accurate quidque notare, notatumque dijudicare valeret. Ambigue Dionysius 6, 1. Obscure Haackius Prolegg. p. XII. scriptorem innuere ait, se belli Peloponnesiaci tempore jam florente aetate

Καὶ ξυνέβη μοι φεύγειν τὴν ἑμαυτοῦ ἔτη εἴκοσι μετὰ τὴν ἐς Ἀμφίπολιν στρατηγίαν καὶ γενομένῳ παρ' ἀμφοτέροις τοῖς πράγμασι καὶ οὐχ ἦσσαν τοῖς Πελοποννησίοις διὰ τὴν φυγὴν καθ' ἡσυχίαν τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθῆσθαι. Τὴν οὖν μετὰ (τὰ) δέκα ἔτη διαφορὰν τε καὶ ξύγχυσιν τῶν σπόνδῶν καὶ τὰ ἔπειτα, ὡς ἐπολεμήθη, ἐξηγήσομαι.“

fuisse. Quonam quaeso hujus belli tempore? initio, an fine? Illud intelligerem, nisi quae idem vir doctus ad nostrum locum annotat: „integris ad cognoscendum sensibus valens per aetatem.“ finem significare viderentur. Ego potissimum, posteriorem belli partem respici puto, cum ejus initio Thucydidem florente aetate fuisse, sponte intelligatur. Nam qui initio belli quod multorum annorum fore praevidet, ejus historiam se instituisse dicit, is eo tempore non παρηβηκῶς esse poterat: poterat eodem exeunte. Quod si fuisset, de facultate ejus rerum veritatem explorandi dubitari potuisse apparet, atque ejusmodi dubitationes ut removeret scriptor, declarandum sibi esse duxit, se fine quoque belli αἰσθῆσθαι τῇ ἡλικίᾳ. Fuerit autem Thucydides bello extremo circiter quinquaginta annos natus, si verum est, quod Marcellinus p. 726. tradit, eum παύσασθαι τὸν βίον ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα ἔτη. Sed hic antiquitus scriptum fuisse π' ἔτη i. e. ὀγδοήκοντα ἔτη suspicatur Dodwellus, probantibus Bredowio l. I. p. 9. sq. et Haackio l. I. p. XII. At hos falsos esse, quovis pignore contenderim. Admissa enim hac emendatione (quae Pamphilae fide nititur, Thucydidem belli Pelop. initio quadraginta annos natum, fuisse referentis ap. Gellium N. A. XV, 25.) Viri docti efficiunt, scriptorem bello exeunte septem et sexaginta annos natum eique plus tredecim superstitem fuisse. Quod si fuisset, nec tanta fiducia se omnia τῇ ἡλικίᾳ αἰσθῆσθαι dixisset, nec, quod gravissimum est, historiam suam imperfectam reliquisset. Praeterea quod veterum plures tradunt, Thucydidem puerum Olympiae Herodotum historias suas recitantem audivisse, bene cum ea, quam mihi probari dixi, ratione conciliari potest: non item cum altera. Quod qui perspexit, Bredovius; huic narrationi fidem denegavit. Omitto alia.

μετὰ τὴν ἐς Ἀ. στρατηγίαν] V. de ea IV, 104. 109. Cf. Marcellin. p. 724. 728. Quod Timaeus ap. eund. p. 724. extr. et Anonym. p. 734. produnt, Thucydidem exilio multatum, in Italiam habitatum concessisse, id vereor, ut omnino confictum sit. Poterat quidem, ut Niebuhr. H. R. T. I. p. 41. 151. statuit, multa de Italia Siciliaque discere ex Antiocho, sed quae de Syraculis scripsit αὐτιόπτην prodere videntur.

τι αὐτῶν] V. Matthiae. Gr. Gr. §. 487. 2. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 298. 13.

ὡς ἐπολεμήθη] Cf. Thuc. I, 1. VII, 63. Aristoph. Pac. 264. Wesseling. ad Herod. I, 163. VIII, 67. Matthiae. Gr. Gr. §. 295. Elmsl. ad Eurip. Med. 440.

1 XIII. Ὅτι δὲ καὶ περὶ τὰς ἐξεργασίας τῶν κεφα-
 839 λαίων ἤττον ἐπιμελής ἐστίν, ἢ πλείονας τοῦ δέοντος λόγους
 ἀποδιδούς τοῖς ἐλαττόνων δομένοις ἢ ῥαθυμότερον ἐπιτρέχων
 τὰ δεόμενα πλείονος ἐξεργασίας, πολλοῖς τεκμηρίοις βεβαιῶ-
 2 σαι δυνάμενος ὀλίγοις χρήσομαι. Τὰς μὲν πρώτας Ἀθη-
 ναίων καὶ Πελοποννησίων ναυμαχίας ἀμφοτέρας περὶ τὴν τε-
 λευτὴν τῆς δευτέρας βίβλου γράφειν ἀρχάμενος, ἐν αἷς πρὸς
 ἑπτὰ καὶ τεσσαράκοντα ναῦς Πελοποννησίων εἴκοσι ναυσὶν
 Ἀθηναῖοι * * * μόνοι πρὸς πολλαπλασίους τῶν βαρβάρων
 ναυμαχῆσαντες ἅς μὲν διέφθειραν, ἅς δὲ αὐτάνδρους ἔλαβον,
 840 οὐκ ἐλάττους ἢ ὅσας ἔστειλαν ἐπὶ τὸν πόλεμον. Θήσω δὲ καὶ
 3 τὴν λέξιν αὐτοῦ. „Ἐγένετο μετὰ ταῦτα καὶ ἡ ἐπ’ Εὐρυ-
 μέδοντι ποτάμῳ ἐν Παμφυλίᾳ πεζομαχία καὶ ναυμαχία

XIII, 1. ἢ ῥαθυμότερον] Scriptus liber copulative ha-
 bet καὶ ῥαθ. sed disjunctivam ἢ sensus ipse postulat; et sic
 legendum esse declarant etiam sequentia p. 840. 8. [4. 4.] et
 p. 846. v. 12. [16, 1.] Sylb.

2. τὰς μὲν πρώτας —] Mutilatus est locus et hoc fere modo
 complendus. Primum post ὀλίγοις χρήσομαι ponenda est di-
 stinctio periodica; deinde post μόνοι tale quidpiam inseren-
 dum: ἐμαχέσαντο, μακρῶ καὶ διεξοδικῇ χρῆται διηγήσει· τούναν-
 τιον δὲ ἐν τῇ προτέρᾳ βίβλῳ βραχέως πάνυ ἐπιτρέχει τὴν τε πεζομα-
 χίαν καὶ τὴν ναυμαχίαν, ἐν ἣ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς πολλ. τ. β. Signi-
 ficare enim vult, alterum navale proelium, in quo minore
 virtutis splendore cum Peloponnesiis dimicatum fuit, proli-
 xius a Thucydide denarratum esse: alterum vero, quo terra
 marique, uno eodemque die, summa cum gloria Persae supe-
 rati fuerant, admodum breviter ab eo esse perstrictum. Sylb.
 Lacunae signa posui, non tamen post μόνοι, sed ante hoc ver-
 bum: quod si ad praegressa pertineret, auctor μόνον scripsis-
 set, quod fortasse post Ἀθηναῖοι ab eo positum fecit, ut
 ὁμοιοτέλευτον lacunae causa extiterit. Sententiam censoris
 haud dubie recte exprimit Sylburgii supplementum. Repre-
 hendit enim Dionysius Thucydidem, quod de primis Athe-
 nienfium ac Peloponnesiorum pugnis navalibus accurate fufe-
 que exposuerit II, 83—93. at proelium terrestre navaleque
 ad Eurymedontem, multo istis majus graviusque, paucis modo
 tetigerit 1, 100. Nimirum non advertit criticus, de hoc in
 transcurso tantum agere scriptorem, cum ad propositum
 suum eatenus tantum pertineret, quatenus eo Athenienfium
 opes incrementa ceperant.

3. Ἐγένετο δὲ] Δὲ quod ex Thuc. addiderant, rursus ex-
 punxi.

Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων πρὸς Μήδους καὶ ἐνίκων τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἀμφοτέρω Ἀθηναῖοι, Κίμωνος τοῦ Μιλτιάδου στρατηγοῦντος, καὶ εἶλον τριῆρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πᾶσας ἐς διακοσίας. “Ὁμοια δ’ ἔστι παρ’ αὐτῷ καὶ τὰ 4 κατὰ τὰς πεζικὰς μάχας, ἢ μηκυνόμενα πέρα τοῦ δέοντος ἢ συναγόμενα εἰς ἕλαττον τοῦ μετρίου. Τὰ μὲν γὰρ περὶ Πύλον Ἀθηναῖοι πραχθέντα καὶ τὰ περὶ τὴν Σφακτηρίαν καλουμένην νῆσον, ἐν ἣ Ἰακεδαιμονίους κατακλείσαντες ἐξεπολιόρκησαν, ἀρξάμενος ἐν τῇ τετάρτῃ βίβλῳ διηγεῖσθαι καὶ μετὰ τὸν πόλεμον τοῦδε πράξεις τινὰς ἑτέρας παραδιηγησάμενος, εἴτ’ αὖθις ἐπιστρέψας ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐξῆς ἅπαντα τὰ γεγενημένα κατὰ τὰς μάχας ὑπ’ ἀμφοτέρων διελήλυθεν ἀκριβῶς καὶ δυνατῶς, πλείους ἢ τριακοσίους στίχους αὐτοῖς ἀποδεδωκώς [ταῖς μάχαις], καὶ ταῦτα οὐ 842 πολλῶν ὄντων οὔτε τῶν ἀπολομένων οὔτε τῶν παραδόντων τὰ ὄπλα. Αὐτός γέ τοι συγκεφαλαιούμενος τὰ περὶ τὴν μάχην κατὰ λέξιν οὕτω γράφει. „Ἀπέθανον δὲ ἐν τῇ νήσῳ 5.

τὰς πᾶσας ἐς διακ.] Comma, quod in Thuc. edd. post πᾶσας collocatur, miror non sustulisse Haackium. Fortasse tamen non rectius locum cepit Dionysius, etsi certi quicquam ex ejus verbis: οὐκ ἐλάττους ἢ ὅσας ἔστειλαν ἐπὶ τὸν πόλεμον, non licet colligere.

4. τὰ μὲν γὰρ —] His respondent: τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθεῖς. — 14, 1. Caeterum μὲν γὰρ differt a μὲν γάρ. Hoc si Dionysius usus esset, simpliciter diceret, ea, quae sequantur, argumento esse praegressae enunciationis. Contra cum μὲν γὰρ dicat, significat tantum, ea, quae sequantur, exemplum esse, quod, quae dixerit, probet. Hoc tamen exemplo censorem velim elegisse aptius. Illud enim nihil probat, nisi hoc, Dionysium non, qua debebat tanti scriptoris censor, diligentia Thucydidem verasse. Etenim pauci quidem erant, qui in Sphacteria capti sunt, sed erant Spartani. Hinc invicti videri Lacedaemonii desierunt, hinc postmodum pax est composita. Sed lepidissimum est, quod, monente Heilmanno l. l. p. 26. f. de eadem re 18, 5. ut de gravissima loquitur.

αὐτὸς ἀποδεδωκώς ταῖς μάχαις] Pro αὐτὸς rectius fortasse legerimus ταύταις, hisce. Sylb. Ego pro αὐτὸς exhibui αὐτοῖς, quod ad τὰ γεγενημένα referatur; ταῖς μάχαις autem, ut ex interpretamento ortum uncis circumscripti.

οὕτω γράφει] IV, 58.

5. Ἀπέθανον δὲ] Δε etiam exhibent Ar. C. Pariss. D. J. Caeteri δ’.

καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν τοσοῖδε· εἴκοσι μὲν ὀπλίται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες· τούτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὀκτώ ἀποδέοντες τριακόσιοι· οἱ δ' ἄλλοι ἀπέθανον· καὶ Σπαρτιάται τούτων ἦσαν τῶν ζώντων εἴκοσι καὶ ἑκατόν. Ἀθηναίων δὲ οὐ πολλοὶ διεφθάρησαν.“

1 XIV. Τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθεῖς, ὅτι ναῦς ἐξήκοντα καὶ δισχιλίους ὀπλίτας Ἀθηναίων ἐπαγόμενος ἐπὶ Πελοπόννησον ἐπλευσε, κατακλείσας δὲ Λακεδαιμονίους εἰς τὰ Φρούρια, τοὺς ἐν Κυθήροις κατοικοῦντας ἐξεπολιόρησε καὶ τῆς ἄλλης Πελοποννήσου πολλὴν ἐδήλωσεν, ἐξ ἧς αἰχμαλώτων πλῆθος ἐπαγόμενος ἀπέπλευσεν εἰς τὰς Ἀθήνας, οὐ-
842 τως εἶρηκεν ἐπιτροχάδην, παρὶ μὲν τῶν ἐν Κυθήροις πραγ-
2 μάτων· „Καὶ μάχης γενομένης ὀλίγον μὲν τίνα χρόνον ὑπέ-

οἱ δ' ἄλλοι] Apud Thuc. οἱ δὲ ἄλλοι.

ζώντων εἴκοσι] *Περὶ quod ex Thuc. edd. interpoluerat Sylb, rursus eieci.*

XIV, 1. τῆς δὲ Νικίου στρατηγίας μνησθεῖς —] IV, 55. sqq. Diodor. XIII, 65. ibique Wesseling.

ἐπαγόμενος, ἐπ. Πελ.] Comma sustuli.

Κυθάρους] Nota hic Κυθάρους et mox Κυθήροις: vereor, ne librariorum vitio. Alioquin illud Doricae, hoc communi linguae adscribendum foret. Sylb. Librariorum errorem correxi.

τῆς ἄλλης Πελ. πολλήν] V. Schaefer. ad Bos. p. 274. Matthiae. Gr. Cr. f. 442. 2. Articulum ante πολλή non semper inferri jam monuit Wessel. ad Diodor. XIV, 42. p. 502. Est tamen additi et omitti articuli discrimen. Nam τῆς γῆς πολλή est terrae pars magna; τῆς γῆς ἡ πολλή maxima terrae pars.

ἐπαγόμενος] In marg. cod. Bodl. ἴσ. ἀπαγόμενος. Hudl. Non opus. Athenas enim respicit. Cf. Antiqq. VII, 7. p. 1525. 15: τοῖς αἰχμαλώτοις, οὓς ἐπηγάγιστο, προῖκα δούς τὴν ἐλευθερίαν. Sic enim recte ibi pro ὑπήγαγιστο emendasse puto Reiskium, praeunte Gelenio.

2. καὶ μάχης γενομένης] Thuc. IV, 54. ubi quod vulgo legebatur κ. μ. γιγνομένης e codd. emendavit Haackius. Mox ἔπειτα refertur ad ὀλίγον μὲν τ. χρ. Cf. I, 154. αὐτὸν ἐμείλησαν μὲν εἰς τὸν Καιάδαν, (cf. Manso. Spart. T. I. p. 175. Lex. Seg. p. 219. 8.) οὐπερ τοὺς κακούργους εἰώθεσαν (hoc tenéo: loquitur enim respecto eo tempore quo quae narrat facta essent.) ἐμβάλλειν· ἔπειτα ἔδοξε πλεοῖον πον κατορύξαι. V, 7. ὁ Κλέων τέως μὲν ἠσύχαζεν, ἔπειτα ἠναγκάσθη ποιῆσαι, ὅπερ ὁ Βρασιδάς προσεδέχετο. Adde I, 98. 115. II, 4. III, 4. 22. 47. (ubi Haack. colon post πόλιν tollere debebat.) 94. VI, 59. VII, 19. 78. 79. Sic et εἶτα V, 65.

στησαν οἱ Κυθήριοι· ἔπειτα τραπόμενοι κατέφυγον εἰς τὴν ἄνω πόλιν· καὶ ὕστερον ξυνέβησαν πρὸς Νικίαν καὶ τοὺς ξυνέρχοντας, Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν, πλὴν θανάτου.“ Περὶ δὲ τῆς Αἰγινήτων ἀλώσεως τῶν ἐν Θυρέα· „Ἐν τούτῳ δ' οἱ Ἀθηναῖοι κατασχόντες καὶ χωρήσαντες εὐθύς πάσῃ τῇ στρατιᾷ αἰροῦσι τὴν Θυρέαν καὶ τὴν τε πόλιν κατέκαυσαν καὶ τὰ ἐνόητα ἐξεπόρθησαν, τοὺς τε Αἰγινήτας ὅσοι μὴ ἐν χερσὶ διεφθάρησαν, ἄγοντες ἀφίκοντο εἰς τὰς Ἀθήνας.“ Γενομένων δὲ περὶ τὰς πόλεις ἀμφοτέρας εὐθύς 3 ἐν ἀρχῇ τοῦ πολέμου μεγάλων συμφορῶν, δι' αἷς ἐπεθύμησαν ἀμφοτέραι τῆς εἰρήνης, περὶ μὲν τῆς προτέρας, ὅτε Ἀθηναῖοι, τετμημένης μὲν αὐτοῖς τῆς χώρας, οἰκοφθορημένης δὲ τῆς πόλεως ὑπὸ λοιμοῦ, πᾶσαν ἀπογνόντες βοήθειαν ἄλλην ἀπέστειλαν πρεσβείαν εἰς Σπάρτην, εἰρήνης τυχεῖν δέομενοι, οὔτε τοὺς ἀποσταλέντας ἄνδρας εἴρηκεν οὔτε τοὺς ῥηθέντας ἐκεῖ λόγους ὑπ' αὐτῶν οὔτε τοὺς ἐναντιωθέντας, 845 ὑφ' ὧν πεισθέντες Λακεδαιμόνιοι τὰς διαλλαγὰς ἀπεψηφίσαντο, Φαύλως δὲ πῶς καὶ ῥαθύμως, ὡς περὶ μικρῶν καὶ ἀδό-

εἰς τὴν ἄνω π.] Apud Thuc. ἐς τ. ἄ. π.

εἰς τὰς Ἀθήνας] Apud Thuc. ἐς τὰς Ἀθ.

ἐν τούτῳ δ' οἱ] Apud Thuc. ἐν τ. δὲ οἱ, sine varietate c. 57. De re cf. Diodor. XII, 65. ibique Wessel. Caeterum sponte patet, Dionysium Thucydidi exprobrare, quod non plura retulerit, quam quae, ut referrentur, digna essent, mirorque Heilmannum l. l. p. 145. sq. non meliora proferre.

3. τὰς πόλεις ἀμφοτέρας] Id est Spartam et Athenas. Hudf.

περὶ μὲν τῆς προτέρας] Referri potest ad Athenas. Hudf. Num deest hic μνησθεῖς aut μεμνημένος. Nam subaudiri συμφορᾶς e praemissis liquet, quamquam ex insequentibus probabilius sit πρεσβείας subaudiri. Reisk. Neque Ἀθηναίων πόλις, nec συμφορᾶς commode ad προτέρας intelligi potest; minus etiam ex λεγφ. πρεσβείας. Equidem locum mutilatum censeo et tale quid post εἰρήνης excidisse puto: ὥστε καὶ πρεσβείας ἀποστέλλειν· cf. §. 4. Ut μνησθεῖς cum Reiskio excidisse statuatur non opus videtur. Cf. §. 4.

τετμημένης — τῆς χώρας] V. Thuc. II, 20. sqq. 47. 55. sq. Diodor. XII, 42. Plutarch. Pericl. 33.

οἰκοφθορημένης] Nota hic οἰκοφθορημένης sine augmento initiali: at non item οἰκονομησθαι 12, 1. Sylb. Rescripti οἰκοφθ. De re v. Thuc. II, 47. sqq. Diodor. XII, 45. Plutarch. l. l.

4 ξων πραγμάτων, ταῦτα εἶρηκε· „Μετὰ δὲ τὴν δευτέραν εἰσβολὴν τῶν Πελοποννησίων οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς ἢ τε γῆ αὐτῶν ἐτέτμητο τὸ δεύτερον καὶ ἢ νόσος ἐπέκειτο ἅμα καὶ ὁ πόλεμος, ἠλλοίωντο τὰς γνώμας καὶ τὸν Περικλέα ἐν αἰτίᾳ εἶχον, ὡς πείσαντα σφᾶς πολεμεῖν καὶ δι' ἐκείνον ταῖς συμφραῖς περιπεπτωκότες, πρὸς δὲ τοὺς Λακεδαιμονίους ὤρμητο συγχωρεῖν, καὶ πρέσβεις τινὰς πέμψαντες πρὸς αὐτοὺς ἀπρακτοὶ ἐγένοντο.“ Περὶ δὲ τῆς ὑστέρας, ὅτε Λακεδαιμόνιοι τοὺς περὶ Πύλον ἀλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθέμενοι πρεσβείας ἀπέστειλαν εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ τοὺς λόγους εἶρηκε τοὺς ὑπὸ τοῦ Λακεδαιμονίου ῥηθέντας τότε καὶ

ταῦτα εἶρηκε] II, 59.

4. εἰσβολήν] Apud Thuc. εἰσβολήν sine varietate.

καὶ τὸν Περικλέα] Omissum est, vel Dionysii vel librariorum culpa, μέν post τόν, quam particulam Thucydidis libri agnoscunt.

καὶ — περιπεπτωκότες] Repete ὡς.

πρὸς αὐτούς] In vulgatis Thucydidis [sine varietate] ὡς αὐτούς. Hudf.

περὶ δὲ τῆς ὑστέρας] Spartam quidem innuit. Hudf. Imo subaudiendum πρεσβείας. Cf. §. 3. ibique notata. De legatione v. Thuc. IV, 15. sqq. Falsum est autem quod Noster dicit, Lacedaemonios eam misisse τοὺς περὶ Πύλον ἀλόντας τριακοσίους κομίσασθαι προθέμενους. Nam quo tempore haec legatio missa est, trecenti illi nondum capti erant. Neque, ut scriptorem negligentem excusem eo confugerim, ut ἀλόντας interceptos interpreter.

πρεσβείας ἀπέστειλαν] Num πρεσβείαν; nisi si plures missae fuere legationes, de quo consule Thucydidem, id quod nunc non vacat. Reisk. Πρεσβείας corruptum esse, sensit Reiskius, docetque, cujus inspiciendi viro aliis negotiis distracto otium deerat, Thucydides. Legendum est igitur πρεσβείαν, quod Reiskius suadet, vel πρέσβεις. Utrum optandum sit cum dubitari queat, emendatione abstinui, quamquam πρεσβείας propterea minus placet, quod haec vox jam ad ὑστέρας subaudienda fuit.

τοὺς λόγους εἶρηκε] c. 17—20. Hujus legationis princeps fuit Archeptolemus. V. Aristoph. Eq. 793. ubi nugari Scholiasten, Thuc. IV, 117. allegantem, recte monet Palmer. Ille autem Archeptolemus haud dubie idem est, qui a Nostro simpliciter dicitur ὁ Λακεδαιμόνιος.

τὰς αἰτίας ἐπελήλυθε, δι' ἃς οὐκ ἐπτελέσθησαν αἱ σπονδαί.
 Εἰ μὲν οὖν ἢ ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων πρεσβείας τὰ κεφάλαια τῶν 5
 γυνομένων περιειληφυῖα δήλωσις ἤρκει, λόγων δὲ καὶ πα- 844
 ρακλήσεων, αἷς ἐχρήσαντο οἱ πρέσβεις, οὐδὲν ἔδει, μήτε
 πεισθέντων μήτε δεξαμένων τὰς σπονδὰς Λακεδαιμονίων, ἵτι
 δήποτε, οὐ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύλαξε καὶ ἐπὶ τῶν
 ἐκ τῆς Σπάρτης ἀφικομένων εἰς τὰς Ἀθήνας; Οὐδὲ
 γὰρ ἐκεῖνοι διαπραξάμενοι τὴν εἰρήνην ἀπῆλθον. Εἰ δ'
 ἀκριβῶς δεῖ ταῦτα εἰρησθαι, διὰ τί παρέλιπε ῥαθυμῶς
 ἐκεῖνα; Οὐ γὰρ δὴ γε ἀσθενείᾳ δυνάμειος ἐξείργετο περὶ 6
 ἀμφοτέρων τοὺς ἐνόητας εὐρεῖν τὰ καὶ ἐξεπτεῖν λόγους. Εἰ
 δὲ δὴ κατὰ λογισμόν τινα τὴν ἑτέραν προεἶλετο πρεσβείαν
 ἐξεργάσασθαι, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν κατὰ τί τὴν Λαιωνικὴν
 τῆς Ἀττικῆς προέκρινε μᾶλλον, τὴν ὑστέραν τοῖς χρόνοις
 ἀντὶ τῆς προτέρας καὶ τὴν ἀλλοτρίαν ἀντὶ τῆς ἰδίας καὶ τὴν
 ἐπ' ἐλάττωσι κακοῖς γενομένην ἀντὶ τῆς ἐπὶ μείζωσι.

τὰς αἰτίας] V. Thuc. IV, 21. sq. Schol. ad Aristoph.
 Eq. 665

ὑπελήλυθε] Rectius forsitan ἐπελήλυθε: itidemque paulo
 infra 15, 2. ἐπιτρέχει [pro vulgari ὑποτρέχει.] Sic enim et
 15, 1. ῥαθυμότερον ἐπιτρέχων, et 15, 1. ῥαθυμῶς ἐπιτειροχα-
 σμένα, negligenter percursa, leviter perstricta. Sylb. Ἐπε-
 λήλυθε correxi ad Sylburgii mentem, et paulo post ὑποτρέχει.
 Reisk. Ἐπέρχεσθαι eodem modo habes I, 3, 15. 6, 4. II, 1, 1.
 8, 2. Ἐπ — et ὑπ — quoties confundantur docet Schaefer.
 Melett. p. 105. sq.

5. Εἰ μὲν οὖν ἢ ἐπὶ τῆς Ἀθ. πρ. τὰ κεφάλαια] Dionysium
 scripsisse suspicaris: εἰ μὲν οὖν ἐπὶ τῆς Ἀθ. πρ. ἢ τὰ κεφ. ut
 ἐπὶ τῆς Ἀθηναίων πρεσβείας cum ἤρκει jungatur. Plura hujus
 trajectionis exempla infra proferam. Mox pro γυνομένων for-
 tasse praestat γενομένων.

εἰ δ' ἀκριβῶς δεῖ] Fortasse pro δεῖ leg. ἔδει, ut paulo an-
 te dictum est εἰ ἤρκει. Cf. ad 12, 1.

6. οὐ γὰρ δὴ γε] Antiquiores inter δὴ et γε plerumque
 verbum interponunt, veluti Herod. III, 156. Thuc. IV, 87. Xe-
 noph. Cyrop. V, 1, 22. VI, 1, 41. Demosth. in Timocr.
 p. 758 1. Epist. p. 1485. 1. Eodem modo καὶ μὲν δὴ — γε
 id. III, 115. Lys. p. 796. et οὐ μὲν δὴ — γε Xenoph. Anab.
 II, 2, 3. Cf. Schaefer. ad Dionys. de Compos. p. 230. et ad
 Theocrit. p. 211. [sq.

ἀντὶ τῆς προτέρας] Ἀντί hic et in [sq. si abesset, nemo
 desideraret, neque tamen sollicitandum est, quia inquam potius
 πρό expectaveris. Sed hoc, sequente προτέρας, aures offen-
 deret. Caeterum hae praepositiones similiter, inprimis post

ἔδωκαν νέμεσθαι.“ „Καὶ Ἀθηναῖοι πάλιν εἰς Εὐβοίαν δια-
 846 βάντες Περικλέους στρατηγοῦντος, κατεστρέψαντο πᾶσαν
 καὶ τὴν μὲν ἄλλην ὁμολογίαν κατέστησαν, Ἑσθιαεῖς δ' ἐξοί-
 4 κίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον.“ „Ἀνέστησαν δὲ Αἰγινή-
 τας τῷ αὐτῷ χρόνῳ τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι, αὐτοὺς τε
 καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ἐπικαλέσαντες, οὐχ ἥκιστα τοῦ

Πλαταιεῦσι] *lis scil., qui eruptione facta Ol. 88, s. Athenas evaserant (V. Thuc. III, 20. sqq.) ibique civitate donati fuerant. V. Taylor. ad Lys. c. Pancleon. p. 728. sq. Meier. de bonis damn. p. 52. sq. n. 165. Eos tamen jam ante civitate donatos fuisse, Thuc. declarat III. 55. 63. Atque haud scio, an plus auctoritatis hujus, quam oratorum testimoniis tribuam. Non spreverim tamen eam rationem, qua disensum tollit Meierus l. l., qui civitatis nomine ἐπιγαμίαν, ἔγκτησιν, ἀτέλειαν τοῦ μετοικεῖν, ἰσοτέλειαν, al. comprehendisse oratores conjicit.*

ἔδωκαν] In Thucydidis exemplaribus ἔδουσαν: in margine tamen ἔδωκαν. Hudf.

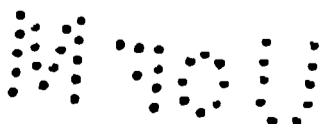
καὶ Ἀθηναῖοι — ἔσχον] I, 114. Hoc exemplo vel propterea non uti debebat, quod quae l. l. a Thucydide narrantur ad Peloponnesiacum bellum non pertinent. De re cf. Diodor. XII, 7. 22. Plutarch. Pericl. 25. Valkenar. ad Herod. VIII, 23.

κατέστησαν] In Thucydidis exemplaribus κατεστήσαντο; haud dubie rectius. Cf. I, 76. 95. III, 18. 35. IV, 107. VIII, 25. Nec ipsum Dionysium κατέστησαν scripsisse putaverim.

Ἑσθιαεῖς δ' ἐξοικίσαντες] Apud Thuc. Ἑσθιαεῖς δ' ἐξ. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 82. n. 5. — Plutarch. l. l. Ἑσθιαεῖς δὲ πάντας ἀναστήσας (ὁ Περικλῆς) ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους κατῴκισε, μόνους τούτοις ἀπαραιτήτως χρησάμενος; ὅτι ταῦν Ἀτικὴν αἰχμάλωτον λαβόντες ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας.

4. Ἀνέστησαν — ἔχον] Thuc. II, 27. Cf. Commentatt. c. 3. n. 7. Mülleri Aeginetic. p. 178. seqq. Apud Thuc. legitur: ἀνέστησαν δὲ καὶ Αἰγινήτας τῷ αὐτῷ θέρει τούτῳ ἐξ Αἰγίνης Ἀθηναῖοι αὐτοὺς τε καὶ παῖδας καὶ γυναῖκας — ἀσφαλέστερον ἐφαίνεται τῇ Πελοποννήσῳ ἐπικειμένην αὐτῶν πέμψαντας (olim πέμψαντες; sed πέμψαντας jam Steph. exhibuerat. Illud merum Hudsonianae editionis vitium puto.) ἐποίκουσ' ἔχον.

ἐπικαλέσαντες —] Nam Αἰγινήται, φανερώς μὲν οὐ προσβενόμενοι, δεδιότες τοὺς Ἀθηναίους, κρύφα δέ, οὐχ ἥκιστα μετ' αὐτῶν (τῶν Κορινθίων) ἐνήγον τὸν πόλεμον, λέγοντες οὐκ εἶναι αὐτόνομοι κατὰ τὰς σπονδὰς. Thuc. I, 67. ubi recte post κρύφα δέ incidit Haackius. Cf. c. 95. ἐκείνον μὲν οὐκέτι ἐκπέμπουσιν ἄρχοντα, Δόρχιν δέ. 125. ἐνιαυτός μὲν οὐ διετρίβη, ἔλαυσον δέ. II, 93. πορευομένῳ αὐτῷ ἀπεργίγνεται μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, —

πολέμου σφίσιν αἰτίους εἶναι. Καὶ τὴν Αἴγιναν ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίνοντο, τῇ Πελοποννησίων ἐπιχειρήσει, αὐτῶν πέμψαντες ἐποίκους, ἔχειν.“

προσγγίγνεται δὲ. Xenoph. Hellen. III, 2, 8, τὸ αἴτιον τοῦ νῦν μὲν μὴ ἐξαμαρτάνειν, τότε δέ, αὐτοὶ ἤδη ἱκανοὶ εἶσι γιγνώσκουσιν. Cf. Wyttenb. ad Julian. p. 196.

ἀσφαλέστερον ἂν ἐφαίνοντο] Posses etiam conjuncte legere ἀνεφαίνοντο: vel ἂν cum infinitivo ἔχειν juncta futuri significationem efficit. Sylb. Mihi videtur leg. ἀσφαλέστερον ἂν ἀπεφαίνοντο — ἔχειν. aut omisso illo ἂν, quod a vulgaribus Thucydidis exemplis abest, ἔξειν. Reisk. Ex ea, quam e Thucydide enotavimus, scriptura, loci sensus hic est: tutius videbatur, Aeginam, Peloponneso imminentem, de suis eo missa colonia, tenere. Contra Dionysii scriptura hanc praebet sententiam: Existimabant, sese Aeginam, Peloponneso imminentem, tutius habituros, si de suis colonos eo misissent. His spes tantummodo exprimitur futuri, illis rei consilium. Neutram rationem contextus respuit: Dionysii tamen lectionem Thucydidis libri non agnoscunt. Caeterum τῇ Πελοποννησῶν ἐπιχειρήσει arcte jungendum puto cum ἔχειν, ut Athenienses Aeginam quasi quoddam ἐπιτείχισμα habere voluisse dicantur, quemadmodum Cythera, v. IV, 54. cf. Herod. VII, 255. Ἐφαίνοντο ἂν ἔχειν recte dici de re futura ne quis dubitet, v. Thuc. I, 2: τῆς — τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν. VII, 28. extr.: πλείω νομίζοντες ἂν σφισι χρήματα οὕτω προσέσθαι. Fortasse etiam Thuc. I, 139 r προὔλεγον — μὴ ἂν γίνεσθαι τὸν πόλεμον e bonis codd. restituendum, coll. c. 140. Xenoph. Vect. III, 6: ὅσαι δ' ἂν ἄλλαι δοκοῦσι μοι πρόσδοι γίνεσθαι, γιγνώσκω, ὅτι ἀφορμῆς δεήσει εἰς αὐτάς. ubi non auscultandum Schneidero. De praesentis et aoristi infinitivis sine ἂν simili modo usurpatis v. Poppe. obss. p. 149. sqq. Heindorf. ad Plat. Soph. §. 58. p. 529. ad Phaed. §. 32. p. 48. ad Protag. §. 19. p. 478. Lobeck. ad Phrynich. p. 751. sqq. Hermann. ad Soph. Ajac. 1061. qui quae disputat, iis vereor, ut omnia, quae excitari possunt, hujus rationis exempla conveniant.

πέμψαντες ἐποίκους] Zonaras p. 238. et Schol. ad h. l. ἀποικοὶ μὲν οἱ ἐν ἐρήμῳ τόπῳ πεμπόμενοι οἰκῆσαι· ἐποικοὶ δὲ οἱ ἐν πόλει ὄντες. Eodem modo alii. At Thuc. II, 70. V, 118. Athenienses in urbes ἀποίκους dicuntur misisse. Item Κορίνθιοι ἀποικίαν ἐς τὴν Ἐπίδαμνον ἐκήρυσσον I. 27. Aristot. Polit. V, 2, 11. Ἀμφιπολίται δεξιόμενοι Χαλκιδῶν ἀποίκους ἐξέπεσον ὑπὸ τούτων οἱ πλείστοι αὐτῶν. (Iidem tamen ἐποικοὶ dicuntur V, 5, 6.) Contra Thuc. IV, 102. Athenienses in locum tunc desertum ἐποίκους misisse dicuntur. Itaque videndum est, ne illud, de quo diximus, utriusque vocis discrimen non rectum sit. Equidem ita distinguendum puto, ut colonos ἐποίκους dictos esse statimam, respectu ejus loci, quo irent, ἀποίκους, ejus ratione habita, unde mitterentur. De alia ἐποικίας significatione egit Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 339.

I XVI, Πολλά καὶ ἄλλα τις ἂν εὐροῖδι ὅλης τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἄκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα καὶ μήτε πρόσθεσιν δεχομένα μήτ' ἀφαίρεσιν, ἢ ῥαθύμως ἐπιτετροχασμένα καὶ οὐτὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς δημηγορίαις καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ ἐν ² ταῖς ἄλλαις ῥητορείαις. Ὡν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ⁸⁴⁷ ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κράτιππος ὁ συνακμαίσας αὐτῷ καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραψεν, οὐ

XVI, 1. τῆς δεινότητος ἐκείνης] i. e. *notae illius, quae in aliis locis conspicua est.* Eodem modo δικητικῶς usurpatum ἀκείνο 9, 4.

2. Κράτιππος] Hunc mirum est, cum non ignobilis fuerit historicus. ita deperditum esse, ut nullum, quod equidem sciam, usquam ejus exstet fragmentum. Quae tempora complexus fuerit, conjicere licet ex Plutarcho, qui initio libri de Gloria Atheniensium de eo haec exhibet: *Ἀνελὲ τὰ περὶ Ἑλλίσποντιον Ἀλκιβιάδου νεανιεύματα καὶ τὰ περὶ Δίμβρον Θρασύλλου* (significat instituto suo accommodate modo ea, quae feliciter gesserat Thrasyllus, v. Xenoph. Hellen. I, 2, 12, eam, quae praegressa erat. eadem silens.) καὶ τὴν ὑπὸ Θηραμένους τῆς ὀλιγαρχίας κατάλυσιν καὶ Θρασύβουλον καὶ Ἀρχίππον (leg. Ἀρχίνον. V. Vita X. oratt. p. 855 f. Aesch. c. Ctesiph. 62, 8. ed. Bekker. et Isocr. c. Callim. init.) καὶ τοὺς ἀπὸ Φυλῆς ἐβδομήκοντα κατὰ τῆς τῶν Σπαρτιατῶν ἡγεμονίας ἀνισταμένους καὶ Κόνονα πάλιν ἐμβιβάζοντα τὰς Ἀθήνας, καὶ Κράτιππος ἀνήρηται. Continuavit igitur Thucydides historiam ad ea usque tempora, quibus Conon profligatas Atheniensium opes aliquatenus erexit. Sed non continuavit solum; descripsit enim dominatum paucorum a Theramene sublatum, de quo jam egerat Thuc. VIII. 89. sqq. Hinc perspicitur, quomodo intelligenda sint haec Dionysii: ὁ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν. Etenim continuationi historiae Graecae Cratippus nonnulla videtur praemisisse, quibus quae Thucydides libro octavo minus accurate persecutus esset, suppleret. Sed fortasse etiam eorum quaedam uberius pertractavit, quae Thucydides prioribus libris enarraverat. Certe Plutarchus personatus de vit. X. Rhett. p. 834. d. ubi de circumcisus Hermis loquitur, Cratippi auctoritate utitur. Quamquam hic ea de re ibi quoque mentionem injicere potuisse videatur, ubi de reditu Alcibiadis exposuerit, v. Xenoph. Hellen. I, 4, 15. sqq. Ac praeterea de Thucydides vita et scriptis eum exposuisse, e nostro loco conjicias. Conjicerem idem e Marcellino p. 726. si de hujus loco omnes scrupuli essent exempti.

παραλειφθέντα] Scriptus liber habet παραληφθέντα: parum apte. In eodem [pro αὐτῶν §. 3.] perperam scriptum αὐτῶν, Sylb.

μόνον ταῖς πράξεσιν αὐταῖς ἐμποδῶν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι. Τοῦτό γέ τοι συνέντα αὐ- 3 τὸν ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας Φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορσίαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γενομένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη. Εἴ 4 γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδόην βίβλον ἀντιπαρεξέταξοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἀν' προαιρέσεως δόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως. Ἡ μὲν γάρ, ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα, πληθύει τῶν ῥητορσιῶν, ἡ δέ, περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις, δημηγορικῶν σπανίζει λόγων.

XVII. Ἦδη δ' ἔγωγε καὶ ἐν αὐταῖς ἔδοξα ταῖς ῥη- 848 τορσίαις τοῦτο συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος, ὥστε περὶ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν καὶ ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ τιθέναι μὲν ἄς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δὲ ἄς ἔδει λέγεσθαι, οἷόν τι καὶ περὶ τῆς Μιτυληναίων πόλεως ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ πεποίηκε. Μετὰ 2 γάρ τὴν ἀλωσιν αὐτῆς καὶ τὴν τῶν αἰχμαλώτων ἀφίξιν, οὓς ἀπέστειλεν ὁ στρατηγὸς Πάχης, διττῶν ἐκκλησιῶν γενομένων ἐν ταῖς Ἀθήναις, τοὺς μὲν ἐν τῇ προτέρᾳ ῥηθέντας ὑπὸ τῶν δημαγωγῶν λόγους παρέλιπεν, ὡς οὐκ ἀναγκαίους· ἐν

ταῖς πράξεσιν αὐταῖς] Malim αὐτάς, [sc. τὰς ῥητορσίας, ad quod vocabulum referri orationem, ἐμποδῶν γεγενῆσθαι, docent infrequentia, ὀχληρὰς εἶναι. Reisk. Recepi conjecturam, in quam ipse incideram. Αὐταῖς a praegresso dativo originem traxisse patet.

ἐν ταῖς Ἀθήναις] Malim ἐν αὐταῖς Ἀθήναις. Reisk. Non video, cur.

διὰ λόγων] In margine Cod. Bodl. ἴσ. διαλόγων. Hudf. Haud dubie conjector διὰ διαλόγων voluit, quod valde arridet.

διὰ λόγων — ἐπράχθη] Cf. de Compos. p. 6. χρῆμα πρὸς ἀπάσας τὰς ἐν τῷ βίῳ χρείας, ὅποσαι γίνονται διὰ λόγων, ὠφέλιμον. —

4. περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις] Non bene convenit huic constructioni v. συνταχθεῖσα; melius conveniret σπουδάουσα. Reisk. Sed eadem structura iteratur 17, 2. — De tota hac sectione plura dicentur in Commentat.

XVII, 2. ὁ στρατηγὸς Πάχης] Sic 19, 6. ὁ Σάμου τύραννος Πολυκράτης ἐτ' ὁ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος Δαιμονοκλῆς, De re v. Thuc. III, 36. [sq. Pro Pacheze corrupte Charetem expeditionis ducem vocat Schol. Aristoph. Eq. 831.

παρέλιπεν] Vulgo παρέλειπεν, quod ferri nequit. Cf. 14, 5. 17, 1. 19, 1. 20, 1. 53, 2.

ἢ τοὺς τ' αἰχμαλώτους ἀποκτείναι ὁ δῆμος ἐψηφίσαστο καὶ τοὺς ἄλλους Μιτυληναίους ἡβηδόν, γυναῖκας δὲ καὶ παῖδας ἀνδραποδίσαι· τοὺς δ' ἐν τῇ ὑπερραίᾳ πάλιν ὑπὸ τῶν αὐτῶν 849 ῥηθέντας, ἐν ἣ μετανοοία τις ὑπεικῆλθε τοὺς παλλοὺς, περὶ τὴν αὐτὴν συνταχθέντας ὑπέθεσαν, παρέλαβεν, εἰς ἀναγκαιούς.

τοὺς τ' αἰχμαλώτους] Aut τοὺς μὲν αἰχμαλώτους ἀποκτείναι leg. sine te, aut cum eo sic: τοὺς μὲν αἰχμαλώτους τ' ἀποκτ. Reisk. Posterius nihili est; nec magni faciendum prius. Falsum est enim, quod Reiskius videtur opinatus esse, τοὺς αἰχμαλώτους et γυναῖκας δὲ — sibi oppōni; immo τοὺς τ' αἰχμαλώτους καὶ τοὺς ἄλλους Μιτυληναίους componit; illique intelliguntur Mitylenaeorum ii, quos, capta urbe, Paches in Tenedum transmitterat. V. Thuc. III, 28. 55.

ἀνδραποδίσαι] Imo vero ἀνδραποδίσασθαι. Non enim quod equidem meminerim, in activo, sed solummodo in passivo et medio, hoc verbum usurpatur. Reisk. Fallitur. V. Thuc. I, 98. V, 92. 118. Xenoph. Hellic. II, 2, 20.

τοὺς δ' ἐν τῇ ὑπερραίᾳ] V. ad 6, 1. Quod Dukerus ad Thuc. VII, 11. putat etiam explicari posse, in concione postredie habita, id verum esse non censeo. Facile tamen in hanc sententiam emendari possit τοὺς δὲ τῇ ὑπερραίᾳ. Cf. Thuc. II, 56. τῇ ὑπερραίᾳ μετανοοία τις [εὐδύς] ἢ αὐταῖς.

συνταχθέντας] Malim συνταχθέντας a ἀνάγειν, ut non ad λόγους quod jam suum habet participium, ῥηθέντας, sed ad πολλοὺς redeat: congregatos in concionem. Reisk. Περὶ ὑπόθεσιν τινα συνάγεσθαι vereor ut quisquam dixerit. Hanc habet vulg. V. 16, 4. De duplici participio v. Matthiae. Gr. Gr. 4. 556. a. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 56a.

παρέλαβεν εἰς ἀναγκαιούς] Incessit hic Thucydidem Dionysius, quod prioribus orationibus, quibus impulsus Athenienses decretum de neco Mitylenaeorum fecerant, omittis, posteriores has, non aequa magni momenti, prodiderit. At ego multis de causis ita evenire potuisse puto, ut melius et commodius fuerit, illis omittis, has potius nobis relinqui. Et cum ita fecerit Thucydides, pro ea potius praesumendum puto, ita consultius fuisse, donec aliud edoceamur. Nam si sibi vult credi Dionysius, necesse est, ut illas priores nobis orationes proferat, unde iudicemus, fuerintne aequae, aut potius, ea haec posteriores, edendae. Acoelius. Hudl. Hoc equidem non persuasiverim. Sed Thucydidem recte fecisse nullo negotio probari potest. Verisimillimum est enim orationes in priore concione habitas non magni momenti fuisse, cum populus iracundia inflammatus vix adhortatore egerit, ut Mitylenaeos morte ple-

XVIII. Ὁ δὲ περιβόητος ἐπιτάφιος, ὃν ἐν τῇ δευτέ- I
 ρῃ βίβλῳ διελέλυθε, κατὰ τίνα δὴ ποτε λογισμὸν ἐν πούτῳ
 κεῖται τῷ τόπῳ μᾶλλον, ἢ οὐκ ἐν ἑτέρῳ; Εἴτε γὰρ ἐν ταῖς
 μεγάλαις συμφοραῖς τῆς πόλεως, ἐν αἷς Ἀθηναίων πολλοὶ
 καὶ ἀγαθοὶ διεφθάρησαν, τοὺς εἰωθότας ὀλοφυρμούς ἐπ'
 αὐτοῖς ἔχρην λέγεσθαι, εἴτ' ἐπὶ ταῖς μεγάλαις εὐπραγίαις,
 ἐξ ὧν δόξα τις ἐπιφανῆς ἢ δύναμις ἐγένετο τῇ πόλει, τιμᾶ-
 σθαι τοῖς ἐπιτάφιοις ἐπαίνοις τοὺς ἀποθάνοντας, ἐν ἧ βού-
 λεται τις μᾶλλον βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ, τὸν ἐπιτάφιον ἤρμωτ- 850

stendos decerneret, dehortatoribus autem non admodum au-
 scultasse videatur. Certe eorum orationibus nihil effectum
 est. Quod contra fuit in altera concione. In qua quae ora-
 tiones habitae sunt, eas vel propterea scriptor exhibuit, quod
 iis multa de Atheniensium civitatis orationibus deque Cleonis,
 tunc eas moderantis, ingenio ac studiis explicare potuit,
 Quod cur minus facere potuisset referendis, quae praegressa
 concione habitae erant, orationibus, ratio in promptu est.
 Tunc enim, quod jam significavimus, haud dubie minus acris
 fuerat Cleonis ac Diodoti contentio. Ac ne quae utroque die
 dictae erant orationes auctor exhiberet, brevitatis studium
 impediebat, quod hoc loco neutiquam obscuritatem genuit,
 cum quae omiserit facile quivis conjectura assequatur. Meris
 autem declamationibus nunquam utitur Thucydides.

XVIII, 1. Ὁ δὲ περιβόητος ἐπιτάφιος] II, 55. 199.

μᾶλλον, ἢ οὐκ —] Hanc loquendi rationem, qua Thucydi-
 des et Herod. (v. V, 94. VII, 16.) passim utuntur, Nostrum imi-
 tatum esse docet Ducker. ad Thuc. III, 36. Accuratius, quam
 Matthiae. Gr. Gr. §. 455. n. 1. d. de ea disputat Eermann. ad
 Viger. p. 301. et ad Soph. Ajax. 1260.

τοὺς εἰωθότας — λέγεσθαι] Interpres Lat. usitatos luctus
 commemorare necesse fuit. Quae Gattererum induxerunt, ut
 verteret; die hierüber entstandenen Klagen angeführt werden
 mussten. Ad τοὺς εἰωθότας e 199. intellig. λέγεσθαι (cf. ad 20,
 2.) ὀλοφυροί autem sunt λόγοι ἐπιτάφιοι. Ἐπ' αὐτοῖς cum εἰ-
 ωθότας jungendum puto. Cf. §. 5. Cui rationi collocationem
 non ob stare, alibi videbimus.

ἐν ἧ βούλεται τις μᾶλλον βίβλῳ, ἢ ἐν ταύτῃ] Objicit hoc
 loco Thucydidi, cur ex multis funebribus laudationibus, quae
 hoc toto bello in honorem pro patria caesorum habitae sunt,
 hanc unam et solam exposuerit: cum hoc primo anno per pau-
 ci nec insigni morte, aliis vero annis, ad Pylum, in Sicilia,
 multo plures et fortiores, majoreque praeconio digni, occu-
 buerint. Sed multae potuerunt esse causae, cur hanc et non
 alias nobis tradiderit Thucyd. laudationem: quas etsi nec Dio-
 nyfio nec nobis indicavit, [at significavit, nec obscure; quod
 si non fecisset, profecto reprehendendus esset.] non tamen id-

2 *τεν εἰρησθαι.* Ἐν ταύτῃ μὲν γὰρ οἱ κατὰ τὴν πρώτην τῶν Πελοποννησίων εἰςβολὴν πεσόντες Ἀθηναῖοι κομιδῇ τινες ἦσαν ὀλίγοι καὶ οὐδ' οὗτοι λαμπρὸν τι πράξαντες ἔργον, ὡς αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης γράφει. Προσιπὼν γὰρ περὶ τοῦ Περικλέους, ὅτι „τὴν πόλιν ἐφύλασσε καὶ δι' ἡσυχίας μάλιστα, ὅσον

circo poterit reprehendi. Forte enim illas, quas maxime voluit, cognoscere nequivit: aut nullam reliquarum dignam, quae huic operi infereretur judicavit: aut quia nihil aliae ab hac prima (quod verba ejus aliquo modo velle videntur, cum dicit, hunc fuisse ritum sepeliendi, quo toto bello sint usi Athenienses) differebant, hisque primis et laudator Pericles et omnium pulcherrima oratio contigit, primo statim anno exemplum insequentium dare voluit. *Acacius. Hudf. Optime Dionysium refutat Dionysius Art. R. VIII, 9. p. 144.* Θουκυδίδης. inquit, δύο ὑποθέσεις συμπλέκει ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ ἐπιταφίῳ. Τῆς μὲν γὰρ ἐγκωμιστικῆς εἰδέας ἐστὶν ὁ ἐπιτάφιος, συμπλέκεται δὲ ἰδέα συμβουλευτικῆ. Οὐ γὰρ μᾶλλον ἐπαινεῖ τοὺς τεθνεώτας ἢ τοὺς ζῶντας ἐπὶ τὸν πόλεμον παρακαλεῖ· τοῦτο μὲντοι ἀναγκαίως ποιεῖ· ὁ γὰρ λέγων ἐστὶ τὸν ἐπιτάφιον Περικλῆς, ἀνὴρ τοῦ πολέμου αἴτιος. Ἐπι μὲντοι τριῶν ὄντων κεφαλαίων τοῦ ἐπιταφίου, ἐπαίνου, θρήνου, παραμυθίας, τὸ ἐν τῶν κεφαλαίων ὑπερβαίνει τὸν θρήνον· οὐ γὰρ συνέφερε τῷ συμβουλευτικῷ, οὐδὲ τῇ προτροπῇ τὸ θρηνεῖν, ὡς φησὶν αὐτὸς ὁ Θουκυδίδης (c. 44.) λέγων ὡς· „διόπερ καὶ τοὺς τῶνδε γῶν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι.“ ποιεῖ δὲ τοῦτ' ἀναγκαίως, ἐπειδὴ ἀρχομένου τοῦ πολέμου τὸν λόγον ποιεῖται, ὡς εἰ ἐθρήνησε τοὺς πρῶτον ἀποθάνοντας, ἀθύμους ἂν ἐποίησε τοὺς μέλλοντας πολεμεῖν. Cf. Heilmann. l. l. p. 97. sqq. Gottleber. ad Plat. Menex. et Pericl. Thuc. or. fun. p. 67. sqq. Caeterum de hac Thucydidis oratione haud dubie eodem modo statuendum, quo, ipso monstrante I, 22. de omnibus ejus orationibus. Habuit enim Pericles orationem funebrem, eamque reddidit, suis tamen verbis usus, Thucydides. Miror esse, qui secus censeant. V. Schott. ad Art. R. VI, 1. p. 68.

2. *τὴν πόλιν ἐφύλασσε — τροπαῖον τῇ ὑστεραία ἔστησαν.]* Haec ad verbum e Thuc. II, 22. transcripta sunt. Ante πόλιν ibi additum τε.

μάλιστα, ὅσον ἐδύνατο] Vide, ne comma ante μάλιστα collocandum sit, ut Thuc. I, 17: δι' ἀσφαλείας, ὅσον ἠδύνατο μάλιστα, τὰς πόλεις ἤκεον. Potest tamen μάλιστα cum εἶχεν jungi, quod eodem, quo hic, modo collocatum habuimus 15, 4. (Thuc. II, 27.) Cf. Thuc. I, 37: ἡ πόλις αὐτῶν ἅμα αὐτάρκη θέσειν κειμένη, παρέχει αὐτοὺς δικαστὰς ὧν βλάπτουσί τινες — μᾶλλον ἢ κατὰ συνθήκας — γίνεσθαι. quem locum sic ordino: — παρέχει αὐτοὺς μᾶλλον ἢ κατὰ συνθήκας δικαστὰς γίνεσθαι τούτων, ἢ βλάπτουσί τινες: oportunitas urbis facit, ut (nulla societate iuta. v. praegr.) magis, quam si foedere teneren-

ἔδύνατο, εἶχεν ἰππέας μέντοι τινὰς ἐξέπεμπεν αἰεὶ, τοῦ μὴ προδρόμους ἀπὸ τῆς στρατιάς ἐπιπίπτοντας ἐς τοὺς ἀγροὺς τοὺς ἐγγυὲς τῆς πόλεως κακουργεῖν· καὶ ἵππομαχίαν φησὶ γενέσθαι βραχεῖαν ἐν Φρυγίοις τῶν τε Ἀθηναίων τέλει ἐνὶ τῶν ἰππέων καὶ Θεσσαλοῖς μετ' αὐτῶν πρὸς τοὺς Βοιωτῶν ἰππέας, ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον ἔσχον οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι, μέχρις οὗ, προςβηθησάντων ταῖς Βοιώτοις τῶν ὀπλιτῶν,

rur, eorum, quae aliis inferunt damna, ipsi sint arbitri. IV, 125. οἱ Ἰλλυριοὶ μετ' Ἀθήναιον, προδόντες Περδίκκην, γεγέννηται.

εἶχεν] i. e. συνέχεν, continuit. Reisk. Male. Δι' ἡσυχίας ἔχειν τινὰ eodem modo dicitur, quia δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, (Thuc. II, 37. V, 46.) pro quo alibi dicitur ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, veluti Thuc. II, 18. 21. 65. Non autem satis recte disputare Hoogeveen. ad Viger. 585. sq. aliosque (v. Matthiae. Gr. Gr. §. 380. e.) noster locus ostendit, ubi δι' ἡσυχίας ἔχειν non resolvi potest in ἡσυχάζειν.

ἰππέας μέντοι —] Hinc demum Thucydidis verba incipere vulgo statuitur.

τινὰς ἐξέπεμπεν] τινὰς abest a vulgatis exemplaribus Thucydidis; et sq. v. in iisdem legitur ἐπιπίπτοντας. Sylb. ἐπιπίπτοντας etiam e Mosq. enotatum; vereor tamen, ut recte: nam caeteri ejusdem familiae libri Ar. C. Dan. et Paris. E. ἐπιπίπτοντας habent.

καὶ ἵππομαχίαν φησὶ γενέσθαι βραχεῖαν] Apud Thuc. καὶ ἵππομαχία τις ἐγένετο βραχεῖα. Βραχὺς hic valet μικρός, ut Thuc. I, 78: βουλευέσθε οὖν βραδέως, ὡς οὐ περὶ βραχέων. c. 141: ἐπὶ μεγάλῃ καὶ ἐπὶ βραχεῖα ὁμοίως προσάσει. Cf. c. 140. II, 99. Alibi pro ὀλίγος ponitur, veluti Thuc. II, 83, Plat. Phaedr. p. 244. d. Xenoph. Sympos. 4, 34. Omnino autem longitudinis ac magnitudinis et multitudinis notiones non raro inter se permutantur. Cf. Valkenar. ad Eurip. Hippol. v. 1. Goeller. ad Dionys. de Compos. p. 132. sq.

ἐνὶ τέλει] Schol. ἐνὶ τάγματι. Cf. Wessel. ad Herod. I, 104.

καὶ Θεσσαλοῖς] Nam τοῖς Ἀθηναίοις αἰεὶ ποτε τὸ πλῆθος τῶν Θεσσαλῶν εὐνοὺν ὑπῆρχεν. Thuc. IV, 78. Cf. Boeckh. Uec. Civ. T. I. p. 277.

ἐν ᾗ οὐκ ἔλαττον (apud Thuc. ἔλασσον.) ἔσχον] i. e. non inferiores fuerunt, aequo Marte pugnaverunt. Cf. III, 5. VII, 36. VIII, 61. Xenoph. fere dicit οὐ μείον ἔχειν.

οἱ Θεσσαλοὶ καὶ Ἀθηναῖοι] Apud Thuc. οἱ Ἀθηναῖοι καὶ Θεσσαλοὶ.

μέχρις οὗ] Haackius edidit μέχρι οὗ, quomodo hic Thucydidem scripsisse Benedictum ait docere ad IV, 4. At is non

τροπή ἐγένετο αὐτῶν. Καὶ ἀπέθανον τῶν Θεσσαλῶν καὶ
 851 Ἀθηναίων οὐ πολλοί, ἀνείλοντο μὲντοι αὐτοὺς αὐθήμερον
 ἀσπόνδους. Καὶ οἱ Πελοποννήσιοι τροπαῖον τῇ ὑστεραίᾳ
 3 ἔστησαν. “ Ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ βίβλῳ οἱ μετὰ Δημοσθένους
 περὶ Πύλον ἀγωνισάμενοι πρὸς Λακεδαιμονίων δύναμιν καὶ ἐκ
 γῆς καὶ ἐκ θαλάττης καὶ νικήσαντες ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μά-
 χαις, δι’ οὓς ἡ πόλις αὐχήμετος ἐπληρώθη, πολλῶν πλείους
 καὶ κρείττους ἦσαν ἐκείνων. Τί δὴ ποτ’ οὖν ἐπὶ μὲν τοῖς
 ὀλίγοις ἰππεῦσι καὶ οὐδεμίαν οὔτε δόξαν οὔτε δύναμιν τῇ πό-
 λει κτησαμένοις τὰς τε ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγρα-
 φεὺς καὶ τὸν ἐπιφανέστατον τῶν δημαγωγῶν, Περικλέα,
 τὴν ὑψηλὴν τραγωδίαν ἐκείνην εἰσάγει διατιθέμενον, ἐπὶ δὲ
 τοῖς πλείοσι καὶ κρείττοσι, δι’ οὓς ὑπέπεσον Ἀθηναίαις οἱ
 τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες κατ’ αὐτῶν, ἐπιτηδειότεροις οὔτε
 ταύτης τῆς τιμῆς τυγχάνειν, οὐκ ἐποίησε τὸν ἐπιτάφιον;
 4 Ἴνα δὲ πάσας ἀφῶ τὰς ἄλλας μάχας τὰς τε κατὰ γῆν καὶ
 κατὰ θαλάτταν, ἐν αἷς πολλοὶ διεφθάρησαν, οὓς πολὺ δι-

docet, sed dicit: μέχρι οὐ tantummodo exhibent *Call. Gr. Pa-*
riss. C. H. J. Cave autem in ejusmodi rebus veteres sibi consti-
tisse credas.

οὐ πολλοί] *Marg. Ar. C. Dan. Ald. Flor. Steph. I. οἱ*
πολλοὶ habent, quod miror Gailium in nullo cod. invenisse.
Sed ejus diligentiam non uno loco suspectam habeo.

ἀσπόνδους] *Non igitur se victos confitebantur. Justin.*
VI, 6: Corpora interfectorum ad sepulturam poscere (ὑπο-
σπόνδους) est apud Graecos signum victoriae traditae. Cf.
Schol. et Ducker. ad Thuc. I, 65. Wessel. ad Herod. IX, 27.

8. ἐν ἀμφοτέραις ταῖς μάχαῖς] *V. c. 9. 199. 51. 199.*

τί δὴ ποτ’ οὖν —] *Διὰ παντός τοῦ πολέμου, ὁπότε συμβαίη*
αὐτοῖς, ἐχρῶντο τῷ νόμῳ. Thuc. II, 54. Atque historico, etiam-
si aliae causae non accessissent, (quae accesserint, dictum ad
φ. 1.) tamen de hoc more exponendum erat, ubi primum Athe-
nienfes eo in hoc bello usi sunt. Quas autem alio tempore
alii orationes funebres habuerant, eas si recepisset, vitupe-
rium mereretur, cum quid utilitatis inde ad rerum cognitio-
nem redundaret, non perspiciatur. Etenim, quod Dionysius
saepius non cogitavit, damnandae sunt in historia orationes
vel pulcherrimae, si merae orationes sunt nec res gestas illu-
strant.

οἱ τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες] *Id. Lacedaemonii, quos ta-*
men non debebat dicere Atheniensibus ὑποπεσεῖν.

καίωτερον ἦν κοσμεῖσθαι τοῖς ἐπιταφίοις ἐπαίνοις ἢ τοὺς περι- 85^a
 πόλους τῆς Ἀττικῆς, ἰππεῖς δέκα ἢ πεντεκαίδεκα ὄντας, οἱ
 ἐν Σικελίᾳ μετὰ Νικίου καὶ Δημοσθένους ἀποθανόντες Ἀθη-
 ναίων καὶ τῶν συμμάχων ἐν τε ταῖς ναυμαχίαις ἐν τε τοῖς
 κατὰ γῆν ἀγῶσι καὶ τὸ τελευταῖον ἐν τῇ δυστήνῳ Φυγῇ, τε-
 τράκις μυρίων οὐκ ἐλάττους ὄντες, καὶ οὐδὲ ταφῆς ζυνηθέν-
 τες τυχεῖν τῆς νομίμου, πόσω μᾶλλον ἦσαν ἐπιτηδειότεροι
 τυγχάνειν οἴκτων τε καὶ κόσμων ἐπιταφίων; Ὁ δὲ οὕτως 5
 ἠμέληκε τῶν ἀνδρῶν, ὥστε μὴδὲ τοῦτ' αὐτὸ εἰπεῖν, ὅτι πέν-
 θος δημοσίᾳ προὔθετο ἡ πόλις καὶ τοὺς εἰωθότας ἐναγισμοὺς
 τοῖς ἐπὶ ξένης ἀποθανούσιν ἐπετέλεσε καὶ τὸν ἐροῦντα ἐπ'
 αὐτοῖς ἀπέδειξεν, ὅς τῶν τότε ρητόρων λέγεται ἦν ἰκανώτατος. 85^b
 Οὐ γὰρ δὴ εἰκὸς ἦν, Ἀθηναίους ἐπὶ μὲν τοῖς πεντεκαίδεκα 6
 ἰππεῦσι δημοσίᾳ πενθεῖν, τῶν δ' ἐκ καταλόγου πλείους δια-

4. περιπόλους] Pro πολλοῖς [ut vulgo legitur] rectius
 cum Dudithio legemus περιπόλους, circuitores: quo vocabulo
 etiam Thucyd. lib. IV. p. 252. [c. 67. ubi v. Ducker. adde in-
 terpr. ad Polluc. VIII, 105.] ubi Scholiastes adnotat, duo
 esse φυλάκων genera: nam alteros vocari ἰδρυμένους, qui scili-
 cet perpetuo unum eundemque locum insident, vel obsident:
 alteros autem περιπόλους dici, qui agros et castella obeunt ad
 hostiles incursiones vel arcendas vel significandas. Sic Ari-
 stoph. in Avib. [v. 1177.] περιπόλους ἐχρῆν πέμψαι, et Simo-
 catus apud Suidam: τῆς περιπόλου δυνάμεως. Eiusmodi περι-
 πόλους intelligit etiam Dionysius ipse Antiq. Rom. p. 179.
 v. 35. [p. 524. 4. ed. Reisk.] 573, 32. 618, 30. [p. 1782, 6. et
 1917, 10.] at p. 155, 9. [p. 401. 2. Reisk.] περιπόλους ἀγρῶν
 tales circuitores vocat, qui observant, an agri diligenter a
 rusticis colantur. Sylb. Num τοὺς οὕτε πολλοὺς, οὕτε πάντα
 ἐκ τῆς Ἀττικῆς, sc. ὄντας, neque multos numero, neque omnes
 ex Attica oriundos. Intererant enim Thessali quoque equites.
 Reisk. Dudithii conjecturam sine cunctatione in ordinem
 recepi.

δέκα ἢ πεντεκαίδεκα] Fieri quidem potest, ut non plures
 fuerint. Dionysium tamen opinor, rem imminuere studen-
 tem, hunc numerum de suo posuisse.

τετράκις μυρίων] V. Commentatt. c. 4. n. 3.

ἐπιταφίων] Ἐπιταφίων h. l. adjectivum est. cf. β. 1. et γ.

5. τὸν ἐροῦντα — ἰκανώτατος] Unde, hoc factum esse, re-
 sciverit Dionysius, me quidem fugit.

6. ἐκ καταλόγου] V. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 425.
 Schneider. ad Aristot. Polit. V, 2, 8. Lexic. Xenoph. T. II.
 p. 688. sq. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. II. p. 35.

•
•
•

•
•
•

•

•
•

•

•

πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα παραλιπών, προοίμιον τῆς 854
 ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐκμηκύνει στίχων, τὰ πρὸ τοῦδε
 τοῦ πολέμου πραχθέντα τοῖς Ἕλλησι μικρὰ βουλόμενος ἀπο- 855
 δεῖξαι καὶ οὐκ ἄξια τῶδε παραβάλλεσθαι. Οὕτε γὰρ τάλη- 2
 θές οὕτως εἶχεν, ὡς ἐκ πολλῶν ἐστὶ παραδειξαι πραγμά-

XIX. προοίμιον] Malim τὸ προοίμιον.

προοίμιον τῆς ἱστορίας μέχρι πεντακοσίων ἐκμηκύνει στίχων] Thucydidem, multis magnisque rebus praetermissis, prooemium suum ad quingentos versus protraxisse, ut ea, quae ante hoc bellum a Graecis sunt gesta, parvi fuisse momenti ostenderet: hanc vero non artificiosam amplificationem esse: nec enim quod inter minima excellat, sed quod magna exsuperet, vere magnum esse: adhuc prooemia notas tantum esse debere, quibus capita eorum de quibus dicturi sumus, demonstramus. Sic Dionysius. At vero, quae illa multa magnaue ab Thucydide praetermissa sint, non video: nec Dionysius ullum ostendit. Sed postea id prooemium corrigens nihil adjicit, sed, detractis solum quibusdam, caetera ut recta relinquit; tacite quasi nihil abesse confessus. Quod vero de comparationis ratione dicit, quod omnia praecedentia parva fuisse absolute Thucydides contendat, id falsum est, nec ab Thucydide institutum. Manifeste quippe demonstrat, imo argumentis aliquando probat, priorum quoque rerum a Graecis gestarum aliquas magnas fuisse. Non autem ab una parte narrationis de toto, quod Dionysius facit, argumentatio justa est. Antiquissimas enim res Graecorum parvas et humiles fuisse dicit; nec id dissimile veri est, cum nulla gens non aliquando parva fuerit et obscura. Postea vero paulatim crevisse hominum numero, urbibus, opibus, armis, imperiis, sociis, rebus gestis terra marique auctam Graeciam, multis argumentis, multis exemplis ostendit. Simul hoc uno labore multa utilia nobis et necessaria praestat. Primo namque continua comparatione, quantae res praecedentes fuerint, non tamen Peloponnesiaco bello fuisse majores, demonstrat. Inde pulcherrime faciem nobis et imaginem priscae Graeciae depingit et historiam a poetarum fabulis, veritatem a figmentorum involucribus separando, quid de unoquoque posteritas credere debeat, ostendit. Denique eadem opera totam historiam sequentem mirifice illustrat et multa, quae alias per digressionem ab historia fieri debuissent, in exordio praemittit. Si enim aliquin gentis alicujus vel civitatis, cujus in historia mentio occurrit, originem, mores, incrementa, memorari ab historico, utile et necessarium est; quis hoc loco id alienum putabit, si ea gens, cujus longe maximum hic et interitum ad narrandum propositum est bellum, paulo diligentius describatur? in praefatione praesertim et principio, quod imprimis in historia liberum esse gravissimi scriptores tradiderunt. Ipse quidem Dionysius, tam rigidus Thucydidis censor, in praefatione suae historiae bene longa, argumentum se de-

των, οὔτε ὁ τῆς τέχνης ὑπαγορεύει λόγος, οὔτω μεθοδεύειν τὰς αὐξήσεις. Οὐ γὰρ εἴ τι τῶν μικρῶν μείζον ἐστι, διὰ τοῦτό ἐστιν ἤδη μέγα, ἀλλ' εἴ τι τῶν μεγάλων ὑπερέχει.

3 Γέγονέ τε αὐτῷ τὸ προοίμιον, τοσαύτας εἰληφὸς ἀποδεκτικὰς τῆς προθέσεως ἐξεργασίας, ἱστορία τις αὐτὴ καθ' αὐτήν. Οἱ δὲ τὰς ῥητορικὰς συνταξάμενοι τεχνὰς παραγγέλλουσι, δείγματα τῶν λόγων τὰ προοίμια ποιεῖν, αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι πρὸςλαμβάνοντας. Ὁ δὲ καὶ πεποίηκεν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ προοιμίου, μέλλων ἄρχε-

legisse elegans, magnificentum, utile ostensus, Romanum imperium, de quo scribere proposuit, comparat cum Assyrio, Medico, Persico, Macedonico, Attico, Lacedaemonio, imperiis; hisque omnibus illud velut exemplo Thucydidis, majus fuisse contendit. In ipsa vero historia sua de antiquissimis Italiae cultoribus, Aboriginibus, Pelasgis, Oenotris etc. dum sedes singulorum et migrationes investigat, dum ab Graecis oriundos Romanos, ambitioso magis, quam utili, aut certo labore, contendit, tam copiosus, tam minutus, est, ut qui eum carpere vellet, justius id profecto et speciosius, quam ipse Thucydidem reprehendit, facere posset. Acacius. Hudf.

2 οὔτε ὁ τῆς τέχνης ὑπαγορεύει λόγος] Adverte rhetorem, nihil non ad artis suae praecepta exigentem, quod tamen non nimis acerbè in Graeco censore vituperandum est, cum Graecorum non solum crisis, sed quodammodo etiam ipsa historia e rhetorum officinis profecta fuerit. Caeterum si solum Thucydidis prooemium nobis servatum esset, nemo non summum historicum agnosceret. Pauca enim haec capita veram rerum Graecarum investigandarum judicandarumque rationem caeteris praeiverunt omnibus. Quod cum ita sit, facile Dionysio largiri possumus, partem prooemii Thucydidæi a scriptoris argumento alienam esse, studioseque eum opportunitatem quaesivisse, qua, quae accuratius, quam alii, de Graecorum antiquitate explorasset, in medium proferret. At vide quanta arte hoc studium occuluerit. Non enim simpliciter, quasi digressione facta, (de qua non cogitare debebat Acacius) de vetustis Graecorum rebus disputat, sed quae de his proponit, iis modo ut argumentis utitur, quibus quem locum bellum Peloponnesiacum magnitudine ac gravitate inter res Graecas obtineat, demonstrat.

3. δείγματα τῶν λόγων] Aristot. Rhet. III, 14. ante med. (τὸ προοίμιον) ἐν τοῖς λόγοις καὶ ἐπεισι δείγμα ἐστὶ τοῦ λόγου, ἵνα προειδῶσι, περὶ οὗ ἦν ὁ λόγος.

πρὸςλαμβάνοντας] Malim ε e prima syllaba tolli. Reisk. Non opus; πρὸςλαμβάνειν, ut alibi παραλαμβάνειν est assumere, adhibere.

ἐπὶ τῷ τέλει] c. 21 — 23.

σθαι τῆς διηγήσεως, ἐν ἐλάττωσιν ἢ πενήκοντα στίχοις. 856
 Ὡστε τὰ πολλὰ ἐπεῖνα καὶ καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς 4
 Ἑλλάδος οὐκ ἀναγκαίως αὐτῷ παρέλκεσθαι, ὅτι κατὰ τὸν
 Τρωϊκὸν πόλεμον οὐπω σύμπασα ἐκαλεῖτο ἐνὶ ὀνόματι ἡ Ἑλ-
 λάς, καὶ ὅτι περαιουῖσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους οἱ τροφῆς ἀπο-
 ρούμενοι ἤρξαντο καὶ προσκίπτοντες πόλιν ἀτειχίστοις καὶ
 κατὰ κώμας οἰκουμένας ἤρπαζον καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ βίου
 ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. Τί δ' ἦν ἀναγκαῖον περὶ τῆς Ἀθηναίων 5
 τροφῆς, ἢ τὸ παλαιὸν ἐχρῶντο, λέγειν, ὅτι κρωβύλους τε

παρέλκεσθαι, ὅτι —] Ante ὅτι videtur haec brevis sen-
 tentia deesse: τί γὰρ ἔδει εἰπεῖν, aut similis quaedam, id quod
 patet e [verbis §. 5. in.] τί δ' ἦν ἀναγκαῖον. Reisk. Falli-
 tur; ὅτι cum ἐπεῖνα jungendum est; quare majorem, quae
 vulgo post παρέλκεσθαι ponitur, distinctionem minima per-
 mutavi.

4. κατὰ τὸν Τρωϊκὸν —] c. 5. Cf. Interpret. ad Homer. Il.
 II, 528. sqq. Thiersch, in Commentt. Acad. Reg. Monac. an.
 1813. p. 11.

ὅτι περαιουῖσθαι —] c. 5. ἐπειδὴ ἤρξαντο μᾶλλον περαιου-
 ῖσθαι ναυσὶν ἐπ' ἀλλήλους, ἐτραποντο πρὸς ἀρσείαν ἡγοιμένων ἀν-
 δρῶν οὐ τῶν ἀδυνατωτάτων, κέρδους τοῦ σφετέρου αὐτῶν ἕνεκα καὶ
 τοῖς ἀσθενέσι (v. Valckenar. ad Herod. VIII, 51.) τροφῆς, καὶ
 προσκίπτοντες πόλιν ἀτειχίστοις καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένας, ἤρ-
 παζον καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο. De re cf.
 Clark. ad Homer. Odyss. II, 167. Uckert. Geogr. Gr. et Rom.
 T. I. p. 9.

κατὰ κώμας] Phot. p. 144: κώμας οἱ πλεῖστοι τῶν στενω-
 πῶν καὶ τὴν οἶον (an τὸν στενωπὸν κ. τ. οἶκον?) γειτονίαν· οἱ
 δὲ τὰς ἐν τῇ πόλει δήμους κώμας φασὶ προσκυρομένους καὶ κω-
 μήτας τοὺς δημότας ἐν πόλει καὶ οἶον ἐν τῇ αὐτῇ τάξει καὶ μοίρῃ
 τῆς πόλεως οἰκούντες (l. οἰκύντας). ὁμοίως Ἀριστοφάνης· εἶρη-
 κεν δὲ καὶ Θουκυδίδης κώμας τοὺς δήμους ἐν πρώτῳ· κατὰ κώμας
 δὲ τῷ παλαιῷ τρόπῳ οἰκηθεῖσα. Cf. Thuc. I, 5. Isocr. Ageor.
 c. 18: διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ
 δήμους ἐθεώρουσαν τὸν βίον ἑκάστου. De latiore verbi potestate v.
 Schneider. Lex. f. v.

5. περὶ τῆς Ἀθηναίων τροφῆς] c. 5. ἐν τοῖς πρώτοις δὲ Ἀθη-
 ναῖοι τὸν τε σίδηρον κατέθεντο καὶ ἀνεμμένη τῇ διαίτῃ ἐς τὸ τροφε-
 ρώτερον μετέστησαν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων οὐ
 πολὺς χρόνος, ἐπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς ἐπαΐσαντο φοροῦντες καὶ
 χρυσῶν τετιγῶν ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδοῦμενοι τῶν ἐν τῇ περὶ τὴν
 τροφῆν. Cf. Lexic. Seg. p. 522. 18. p. 596. 22. Harpocr. f. v.
 κρωβύλον. Phot. p. 134. 427. Eustath. p. 395. c. Schol. ad Ari-
 stoph. Nub. 980. ad ej. Eq. 577. 1550. Creuzer. Symbol. et
 Mythol. T. 1. p. 136. ed. prior.

ἀνεπλέκοντο καὶ χρυσοῦς τέττιγας εἶχον ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς, καὶ ὅτι Λακεδαιμόνιοι ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι καὶ εἰς τὸ φανερόν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο; Ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς ὁ Κορίνθιος, Ἀμεινοκλῆς, ὁ κατασκευάσας Σαμίους πρῶτος τέτταρας τριήρεις, καὶ ὁ Σάμου τύραννος Πολυκράτης ὁ Ῥήνειαν ἐλὼν καὶ ἀναθαις τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ, καὶ οἱ Φωκαεῖς οἱ Μασσαλίαν οἰκίσαντες, ὅτι ναυμα-
857 χία Καρχηδονίους ἐνίκων, καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα τούτοις ἐστὶν ὁμοια, τίνα καιρὸν εἶχε πρὸ τῆς διηγήσεως λέγεσθαι;

1 XX. Εἰ δ' ἐστὶν ὀσιόν μοι καὶ θεμιτόν εἰπεῖν, ἂ Φρονῶ, δοκεῖ μοι κράτιστον αὖ γενέσθαι προοίμιον, εἰ τὸ

ὅτι Λακεδαιμόνιοι —] Ib. μετρία δ' αὖ ἐσθῆτι καὶ ἐς τὸν νῦν τρόπον πρῶτοι Λακεδαιμόνιοι ἐχρήσαντο καὶ ἐς τὰ ἄλλα πρὸς τοὺς πολλοὺς οἱ τὰ μείζω κεκτημένοι ἰσοδίατοι μάλιστα κατέστησαν, ἐγυμνώθησάν τε πρῶτοι καὶ ἐς τὸ φανερόν ἀποδύντες λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι πρῶτοι ἠλείψαντο. Cf. Homer. Il. XXIII, 685. ibique Schol. Plat. Polit. V. p. 452. c. Theaet. p. 162. c. J. H. Voss. Epist. Mythol. T. II. p. 95.

6. ὁ δὲ δὴ ναυπηγὸς —] c. 15. φαίνεται δὲ καὶ Σαμίους Ἀμεινοκλῆς, Κορίνθιος, ναυπηγὸς, ναῦς ποιήσας τέσσαρας· ἔτη δ' ἔστι μάλιστα τριακόσια ἐς τὴν τελευταίαν τοῦδε τοῦ πολέμου, ὅτε Ἀμεινοκλῆς Σαμίους ἤλθε. Cf. Uckert. l. l. p. 40.

ὁ Σάμου τύραννος —] ib. Πολυκράτης, Σάμου τυραννῶν ἐπὶ Καμβύσου, ναυτικῇ ἰσχύων ἄλλας τε τῶν νήσων ὑπηκόους ἐποίησατο κατ' Ῥήνειαν ἐλὼν ἀνέθηκε τῷ Ἀπόλλωνι τῷ Δηλίῳ. Cf. Thuc. III, 104. Herod. III, 39. 122. ibique Valckenar. De Rhenea v. Wessel. ad ej. VI, 97.

καὶ οἱ Φωκαεῖς —] ib. Φωκαεῖς τε Μασσαλίαν οἰκίζοντες Καρχηδονίους ἐνίκων ναυμαχοῦντες. Cf. Herod. I, 166. ibique Schweighauser. Haec omnia autem cur Thucydides tetigerit, nemo non intelligit, qui vel obiter ipsum inspicierit.

οἰκίσαντες] Scriptus liber habet οἰκήσαντες: et mox Καρχηδονίους: ego impressos sequi malui. Porro sequens prooemium a Dionysio correctum hoc uno discrepat a Thucydideo, quod Dionysius ea omnia quae a pagina primae versu 15. usque ad paginae octavae versum 7. [c. 2 — 21. in.] interjecta sunt, omittit. Sylb.

XX, 1. γενέσθαι προοίμιον] Hic quoque ut 19, 1. articulus videtur inferendus esse. Caeterum Thucydides si, quale vult Dionysius, exhibuisset prooemium, haud dubie ridiculus aequalium suorum plerisque visus esset, qui sententiam omnium opinionibus repugnantem, non magna fuisse, quae prioribus saeculis gesta essent, pronunciasset quidem, sed nullis argumentis adstruxisset.

τελευταῖον αὐτοῦ μέρος τῆ προθέσει προσήρμοσε, πάντα τὰ ἐν μέσῳ παραλιπών, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον αὐτὸ κατεσκευάσασα. „Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς καθισταμένου καὶ ἐλπίσας μέγαν τε

2. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος] Schol. Πάντως μέμνηται τοῦ οἰκείου ὀνόματος καὶ ἀρχάς, ἀντιδιασιέλλων ἑαυτὸν τῶν ὁμωνύμων ἐν τοῖς ἔτεσιν, ἅμα μὲν τῆς αὐτῆς (leg. ταύτης τῆς) αἰτίας ἕνεκεν, ἅμα δὲ καὶ τοῦ μὴ ἕτερόν τινα τὸ αὐτοῦ σφετερισσασθαι σύνταγμα. Recte monet posterius, eademque de causa quod toties recurrit, — ὃν Θουκυδίδης ξυνέγραψε, a scriptore repetitum videtur. Cf. Gail. Obsl. T. IV. p. 1. Sed de priore scholii parte ambigas, quodnam dicatur οἰκεῖον ὄνομα. Equidem verbum Ἀθηναῖος respici puto, quo Scholiastes significet nostrum Thucydidem ab aliis discerni voluisse, qui ex aliis populis oriundi idem nomen habuerint, veluti Thucydides Pharfalius, cujus ipse meminit historicus VIII, 92. ubi v. interpr. Eodem modo Poppo videtur sensisse, cum pro ἐν τοῖς ἔτεσιν conjiceret ἐν τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν. Facilius est sensumque praebet eundem ἐν τοῖς ἐκτός. De Stephani conjectura, auctorem scripsisse Θουκυδίδης τοῦ Ὀλόρου Ἀθηναῖος vel Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἀθηναῖος suspicantis, prius ne Graecum quidem est; posterius, tametsi per linguam admitti possit, omni tamen auctoritate caret. Nam scholiastae verbis hanc emendationem confirmari, ut Stephanus putabat, refutatione non eget. Nec magis ei favet Luciani locus Quom. hist. sit conscr. 15. p. 176., ubi ineptus Thucydidis imitator sic exorsus esse refertur: Κρέπεριος Καλπουρνιανὸς Πομπηίου πολίτης συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθύς ξυνοσταμένου. Nam ibi nunc haud dubie recte conjunctim scriptum est Πομπηίου πολίτης. Monui propter Abreschium, ex hoc loco Stephani conjecturae praefidium accrescere putantem. Denique Thucydides nunquam, ubi de se ut scriptore loquitur, patris nomen suo adjicit. — Eustath. p. 1502. 28. legit Θουκυδίδης ὁ Ἀθ. συνεγραψατο.

ὡς ἐπολέμησαν] V. ad II, 6, 1.

καθισταμένου] sc. τοῦ πολέμου. In Luciani l. l. pro καθισταμένου legitur ξυνοσταμένου, quod in vetustis Thuc. codd. scriptum fuisse non affirmaverim cum Gottlebero. Dionysius quidem, Luciano vetustior, hoc in suo libro non invenit. Neque verum videtur, quod idem Gottleberus monet, συνστασθαι hac ratione usitatius dici. Thucydides quidem magis frequentat alterum. V. I, 101. 105. II, 2. 65. (ubi Aristides συγίστη habet.) III, 5. 11.

καὶ ἐλπίσας] Καὶ si abesset, nemo desideraret. Nec tamen sollicitandum est. Cf. IV, 97. (ὁ κήρυξ) αὐτὸν ἀποστρέ-

ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, τεκμαιρόμενος, ὅτι ἀκμάζοντες τε ἦσαν ἐς αὐτὸν ἀμφοτέροι παρα-

ψας καὶ εἰπὼν, ὅτι οὐδὲν πράξει, πρὶν ἂν αὐτὸς ἀναχωρήσῃ πάλιν, καταστὰς ἐπὶ τοὺς Ἀθηναίους ἔλεγε τὰ παρὰ τῶν Βοιωτῶν. VIII, 66. Ἀντέλεγε οὐδεὶς ἔτι τῶν ἄλλων, δεδιώς (intellige ἕκαστος ex οὐδεὶς. Cf. Wolf. ad Xenoph. Hellen. p. 114. ap. Schneider. Heindorf. ad Platon. Gorg. 29. ad Horat. Sat. I, 1, 3.) καὶ ὄρων πολὺ τὸ συνεατηκός. Simili modo τε otiosum est Eurip. Hippol. 139. τριτάταν δὲ νιν κλίω τάνδε κατ' ἀμβροσίου στόματος ἀμείραν Δάματρος ἀκτᾶς δέμας ἀγνὸν ἴσχειν, κρυπτῶ τε πένθει θανάτου θέλουσαν κέλσαι ποτὶ τέρμα δύστανον. Cf. Hermann. ad Aristoph. Nub. 180. Alia de hac dicendi ratione, late patente, alibi dicuntur. Obiter moneo huc non pertinere Diodor. XIII, 15. οἱ Ἀθηναῖοι θρασείως ἐκινδύνευον καὶ τὸν ἐν τῇ μάχῃ θάνατον εὐγενῶς ὑπομένοντες, ubi particula καὶ verba θρασείως et εὐγενῶς ὑπομένοντες copulantur. Male igitur Wessel. eam abesse mavult. — Ἐλπίζειν hic ut saepius est praevidere, expectare. V. Hoogeveen. ad Viger. p. 244. sqq. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 385. Apud Herodotum hoc verbum subinde existimandi potestatem habet, veluti I, 80. ἐλπίζων εἶναι ἀνθρώπων ὀλβιώτατος. Cf. c. 27. III, 157. — Caeterum verba ἐλπίσας — προγεγενημένων paulo immutata exhibet Lucian. Quom. hist. sit consecr. §. 54. p. 212.

ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων] V. ad 10, 2.

τεκμαιρόμενος, ὅτι — τε — ἦσαν — καὶ — ὄρων] Fuerunt, qui καὶ ὄρων cum τεκμαιρόμενος — ἦσαν jungendum esse censerent, quos falsos fuisse particula τε ostendit. Recte igitur Stephanus alii-que mutata esse structuram statuerunt, ut καὶ ὄρων dictum sit pro καὶ ὅτι ἴωρα, quod nihil difficultatis habet, cum τεκμαιροῦσθαι aequè dicatur sequente participio (etiam genitivo absoluto, ut Thuc. III, 53.) atque sequente ὅτι, ut Plato Polit. III. p. 405. d. Dionys. Antiqq. VI, 56. (vel ὡς, Plat. Sympos. XXXVIII, 3. etiam sequente ἀπό, Thuc. IV, 123. vel ἐκ, Plat. Polit. IX. p. 579. c. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 221. vel dativo, Xenoph. Apol. 12. Isocr. Paneg. 59. Heindorf. ad Sophist. p. 351.) Simili mutatione Xenoph. Sympos. VIII, 11. τεκμαίρομαι τῇ τοῦ ἐρωμένου κολοπαγαθία καὶ ὅτι σὲ ὄρω τὸν πατέρα αὐτοῦ παραλαμβάνοντα εἰς τὰς πρὸς τοῦτον συνοσίαις. Neque quemquam in nostro loco offendet particulae τε trajectio, quae eadem est in loco gemino Thuc. IV, 116. Καὶ ὁ Βρασίδης, ὡς ἦσθε τοὺς ἀπολείποντας τε τὰς ἐπάλλξεις καὶ τὸ γιγνόμενον ὄρων, ἐπιφερόμενος τῷ στρατῷ εὐθύς τὸ τεῖχος λαμβάνει. Caeterum structurae tali modo mutatae exempla apud Thucydidem tam crebra sunt, vix ut numerari queant.

ἀκμάζοντες ἦσαν] Egregie falluntur, qui (sicuti Suidas, Zonaras. p. 969. et praef. XXXII. Schol. ad Plat. Polit. V. in quem Baist. in Comment. palaeogr. Gregorio Cor. subjecta p. 782 frustra tentat ὅτι in τό mutari iubens. Cf. Phot.

εκειῆ τῆ πάσῃ καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ὄρων ξυριστάμενον
πρὸς ἑκατέρους, τὸ μὲν εὐθύς, τὸ δὲ καὶ διανοούμενον. Κί-3

p. 47: καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ οὕτως ἀναγνωστίον, ὅτι ἀμάζοντες τὸ
ἦσαν (sic) ἐς αὐτόν) ἦσαν vel ἦσαν legendum putant. Saepe
quidem dicitur ἐς τι, veluti Thuc. I, 78. 118. 121. 123.
II, 2. III, 45. 55. VII, 21. sed nec ἦσαν nec ἦσαν unquam
pro ἦσαν usurpavit Thucydides, et, quantum observavi, pro-
laicorum qui Attica vel communi dialecto usi sunt, nemo.
Itaque acquiescendum puto in vulgato: ἀμάζοντες ἦσαν dictum
est pro ἠκμαζον, ratione inprimis Herodoto frequentata, nec
Thucydidi insolita. V. I, 99. 158. II, 12. 80. III, 3. Cf.
Wessel. ad Diodor. II, 5. Matthiae. Gr. Gr. §. 559. Ast. ad
Plat. Legg. T. II. p. 212. Ἀκμάζειν ἐς τι autem eodem modo
dictum, ut II, 8. ἐβόωντο ἐς τὸν πόλεμον, qua voce illam ex-
plicat Zonar. p. 984. Caeterum ἀκμή, ἀκμάζειν, ἀνθος, ἀνθεῖν
saepe similiter transferuntur. V. II, 42. VIII, 46. — II, 22.
51. III, 5. Herod. I, 29. Cf. Jenf. ad Lucian. T. I. p. 251. —
Thuc. IV, 151. — II, 19. Herod. IV, 1. Homer. Hymn. in
Apoll. 155. sqq. ex interpretatione Hermannii.

τὸ Ἑλληνικόν] i. e. οἱ Ἕλληνες. Haec dicendi ratio ne-
mini magis frequentata est, quam Thucydidi, generis neu-
trius multa una complectentis amanti. V. I, 5. 15. II, 9.
IV, 118. al. et Matthiae. Gr. Gr. §. 267. a.

πρὸς ἑκατέρους] Haec verba in nonnullis codd. desunt
eoque Benedictus ac, praeeunte Wolfio, Poppo l. l. p. 128. sq.
ea abijcienda putaverunt. Vereor tamen, ut salvo sensu ab-
esse possint. Nam si abessent, nemo, opinor, cogitaret de
Graecis in duas partes divisis. Certe auctor tum non ξυριστά-
μενον scripsisset, sed διιστάμενον. Cf. I, 15: οὐ ξυριστήκισαν πρὸς
τὰς μεγίστας πόλεις οἱ ὑπήκοοι. ib. extr.: τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς
ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη. c. 18: διεκρίθησαν πρὸς τὴν Ἀθη-
ναίων καὶ Λακεδαιμονίων.

τὸ δὲ καὶ διανοούμενον] Repete ξυριστάσθαι. Cf. I, 124:
ἔστι τῶν μὲν ἤδη ἀρχεῖν, τῶν δὲ διανοεῖσθαι. V, 80: οὐ μόντοι
εὐθύς γε ἀπίστη τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ διανοεῖτο, ὅτι καὶ τοὺς
Ἀργείους ἐώρα. ubi ad ἐώρα eodem modo repetendum ἀποστάν-
τας. Cf. I, 80. II, 11. 86. III, 16. VIII, 105. Plato Polit. X.
p. 619. d. Eadem ratio ad alia quoque verba pertinet,
veluti περιεῖναι, Thuc. I, 96. Plat. Legg. XI. p. 954. d. (ubi
φανερὸν εἶναι repetendum esse non vidit Cornar.) οἶμαι, Xe-
noph. Sympol. VIII, 7. Heindorf. ad Protag. p. 479. δοκεῖν,
Soph. Oed. R. 1180. ibique Erf. ed. min. αἰσθάνομαι, Thuc.
VII, 69. ἔλπομαι, Homer. Od. III, 275. βούλομαι, v. Commentatt.
III, 1. n. 1. ἀξιῶ, Thuc. III, 14. Demosth. de fall. leg. p. 372.
27. de Chersf. p. 101. 7. Soph. Antig. 1253. ed. Erf. min. e Seid-
leri explicatione. ἐπαγγέλλομαι, Demosth. Phil. IV. p. 140. 10.
προσποιεῖσθαι, Lys. c. Agor. p. 462. παρακλείομαι, Xenoph.
Cyrop. III, 5, 66. δύναι, Thuc. III, 11. VI, 96. Xenoph.

νησις γὰρ αὕτη μεγίστη δὴ τοῖς Ἑλλησιν ἐγένετο καὶ μέρει
 τινὶ τῶν βαρβάρων, ὡς δ' εἰπεῖν καὶ ἐπιπλεῖστον ἀνθρώπων.
 858 Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, σαφῶς μὲν εὐ-

Hellen. VII, 3, 7. ἀδυνατῶ, Plat. Legg. IX. p. 875. d. εὐλα-
 βοῦμαι, Polit. V. p. 467. c. περιῶμαι, Thuc. VI, 76. εἶω, Thuc.
 I, 70. VII, 62. ἀναγκάζω, Xenoph. Hellen. VI, 2. 14. προς-
 αναγκάζω, Thuc. V, 42. VI, 88. VIII, 76. κωλύω, Thuc. VI,
 91. (αὐτοὶ ὠφελοῦμενοι τοὺς ἐναντίους κωλύετε, sc. ὠφελείσθαι.)
 VI, 56. ἀποκωλύω, VI, 88. (ἐπὶ τοὺς μὴ προσχωροῦντας οἱ Ἀθη-
 ναῖοι στρατεύοντες τοὺς μὲν προσηνάγκαζον, τοὺς δὲ καὶ ὑπὸ τῶν
 Συρακουσίων φρουροὺς τε πεμπόντων καὶ βοηθούτων ἀπεκάλυον.
 sc. προσαναγκάζεσθαι, quod cum Viri docti non viderent, de
 emendatione cogitarunt.) διακωλύω, III, 64. VI, 102. μέλλω,
 Thuc. I, 134. IV, 93. (τεταγμένοι ὡςπερ ἔμελλον. sc. τάσσεσθαι.
 Falli enim puto eos. qui cum Schol. μαχίσασθαι subaudiunt.)
 VII, 15. VIII, 51, (ubi sic distinguendum: καὶ οἱ μὲν τὸν τειχισμὸν
 [τε] παροικελεύοντο, καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου, καὶ ὡς μέλλουσα, Σάμος θᾶσ-
 σον ἐτειχίσθη.) Xenoph. Vectig. IV, 38. Hemsterh. ad Lucian.
 T. II. p. 546. παύω, Thuc. IV, 87. λήγω, Aesch. Prom. 840.
 coll. Hermann. ad Soph. Aj. 1358. λανθάνω et φθάνω, Thuc.
 VIII, 15. διατελεῖν, Isocr. Paneg. 17. εἶωθα, Thuc. I, 132.
 III, 1. VIII, 97 ὄφελον, Eurip. Iphig. T. 503. Seidler. ἐξόν,
 ib. 670. Isocr. Paneg. 20. ibique Spohn.

3. *μεγίστη δὴ*] Schol. Aristoph. Acharn. 1. ὁ δὲ δὴ συμπα-
 ραπληρωματικὸς αὐξήσιν δηλοῖ· ἐχρήσατο δὲ αὐτῷ καὶ Θουκυδίδης
 ἐν τῷ προοιμίῳ· κίνησις γὰρ αὕτη δὴ μεγίστη. (sc.) Cf. I, 50.
 VI, 31. 54. Steph. ad I, 18. ubi tamen correctionem ejus non
 admiserim. Hoogeveen. de particc. p. 201. Viger. p. 489.
 Quod ad rem attinet, facile intelligitur, verba κίνησις μεγίστη
 δὴ perperam accepta esse ab Heilmanno, Bredovio, Creuzero
 de arte hist. p. 262. vertentibus: *eine der stärksten Bewegun-
 gen, eine der größten Erschütterungen*, cum auctor conten-
 dat, omnibus omnino rebus, quae adhuc gestae a Graecis ef-
 sent, magnitudine gravitateque praeferre bellum Peloponne-
 siacum, id quod ipse declarat I, 21. Nostrium locum respicere
 videtur Liv. XXI, 1: *In parte operis mei licet mihi praefari, quod
 in principio summae totius professi plerique sunt rerum scripto-
 res, bellum maximè memorabile omnium quae unquam gesta sint
 me scripturum.* Peloponnesiaci momenta belli bene exposuit
 Heilmann. Commentatt. crit. de Thuc. ingenio et dicendi ge-
 nere in opuscul. suis a Danov. ed. T. II. p. 104. 199.

ὡς εἰπεῖν] V. Commentatt. III, 1. ἡ. 1.

ἐπιπλεῖστον ἀνθρώπων] Cf. Werfer. in Act. Philol. Mo-
 nae. T. I. p. 258.

τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν] intellige τοῦτων τῶν πραγμάτων, belli
 Peloponnesiaci. Cf. VII, 55. σφαλλόμενοι τὰ πλείω (τὰ τε πρὸ
 αὐτῶν ἠπόρουσιν καὶ ἐπειδὴ γε ταῖς ναυσὶν ἐκρατήθησαν, ὃ οὐκ ἂν

ρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν, ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ζυμβαίνει, οὐ με-

ῥοντο, πολλῶ δὴ μᾶλλον ἔτι (ἔτι e codd. reposuit Haack.) ἡθῦ-
μον. ubi postremam vocem delendam esse cum optimis codd.
monuit Poppo in Ephemer. litter. Jen. Dec. 1820. nr. 255. p. 455.
Cf. ad I, 5, 1. annotata.

χρόνου πλῆθος] Sic Xenoph. Anab. VII, 8, 26. Aristot.
Polit. II, 5, 14. πλῆθος ἐτῶν Aristoph. Nub. 852.

ἀδύνατον] Sic etiam infra. Sed in l. de Compos. p. 524.
ubi Rhetor eundem hunc Thucydidis locum proponit, legitur
ἀδύνατα, quomodo an recte ediderit Gottleberus, in dubium
vocat Poppo Obsl. p. 49. Haud scio, an injuria: ἀδύνατον enim
a correctore profectum esse potest, rationis illius, qua cum
alii tum Thucydides pluralem vocis ἀδύνατος adamant, ignaro.
Cf. Valken. ad Herod. VI, 13. Deinde quamquam ἀδύνατα e
Cass. Aug. Reg. non enotatum est, ita tamen in melioribus li-
bris Gailius videtur reperisse. Denique ἀδύνατα nostro loco
longe aptius est, nec apposita sunt exempla quae contra affert
Poppo. Cf. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 1055. f. v.: *Pluralis
numerus pro singulari.* Servandum etiam puto vulg. VII, 45.

ὧν — πιστεῦσαι] Ὡς pro ὧν in marg. cod. Bodl. Hudf.
Quae Bauerus et Haackius de hoc loco statuerunt, non operae
pretium est referre. Rectius Schaefer. ad l. de Compos. p. 525.
„Repete praepositionem: ἐξ ὧν. quae simplicissima interpre-
tandi ratio. V. Meletem. Crit. p. 124.“ Simplicissimam ta-
men hanc rationem non dixerim. Mihi quidem videtur ὧν pro
ἐ positum esse atque a σκοπεῖν pendere. Solenni enim more
Graeci, ubi participium cum verbo finito diversi regiminis
conjungitur, eo casu utuntur, quem prius postulat. V. Thuc.
II, 44: λύπη — οὗ ἂν ἐθαῖς γεγόμενος ἀφαιρεθείη. Cf. VI, 11.
VII, 5. extr. — ib. I, 105: τοῖς ἄλλοις ἐνυμβαλόντες ἐκράτησαν.
Cf. I, 20. 144. III, 54. VI, 76. 77. VII, 6. VIII, 10. He-
rod. I, 47. 66. Xenoph. Hellen. I, 5, 6. Plat. Legg. VIII.
p. 857. e. IX. p. 856. e. — Thuc. III, 105: ὁ τειχισάμενοι κοι-
νῆ δικαστηρίῳ ἐχρῶντο. VI, 92. med. Herod. I, 94. in. For-
tasse etiam Thuc. VIII, 52. τῷ Τισσαφέρνηι θεραπεύων προσέκει-
το e Cass. et Aug. rescribendum τὸν Τισσαφέρνην θ. πρ. —
Haec ratio adeo ad praepositiones cum casibus suis pertinet.
V. Herod. V, 45. ἐπ' ὃ ἐστάλη ἐποίησε. Cf. Thuc. I, 114. II, 25.
90. IV, 18. VI, 1. 77. VII, 5. Plat. Polit. VIII. p. 558. c.

ἐπὶ μακρότατον] Cf. Herod. II, 29. ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλ-
λο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην. ib. c. 54. περὶ δὲ τοῦ ῥεύματος αὐτοῦ,
ἐπ' ὅσον μακρότατον ἱστορεῦντα ἦν ἐξικέσθαι, εἴρηται. Quem l.
cum aliis jam laudatum video ab Abreschio in Auctar. dilu-
cid. Thucydid. p. 213. Caeterum ἐπὶ μακρότατον rectius divi-
sim scribi, monet Hemsterh. ad Lucian. T. II. p. 434. Ean-
dem ego rationem in similibus ubique sequer, si res mei ar-
bitrii esset.

ζυμβαίνει] Sic 25, 2. et de Compos. l. l. reddiditque
hoc pro vulg. συμβαίνει Thucydidi Haackius.

γάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ
 ἄλλα, οὔτε ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασι περὶ αὐτῶν ἐπὶ τὸ μείζων
 κοσμοῦντες μᾶλλον πιστεύων οὔτε ὡς λογογράφοι ξυνέθε-
 σαν ἐπὶ τὸ προσηγορότερον τῆ ἀκροάσει ἢ ἀληθέστερον, ὅντα
 ἀνεξέλεγκτα καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστως ἐπὶ
 τὸ μυθῶδες ἐκνευικηκότα, εὐρῆσθαι δὲ ἠγησάμενος ἐκ τῶν
 ἐπιφανεστάτων σημείων, ὡς παλαιὰ εἶναι, ἀποχρώντως.
 4 Καὶ ὁ πόλεμος οὗτος, καίπερ τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ μὲν αἰ
 πολεμῶσι, τὸν παρόντα αἰεὶ μέγιστον κρινόντων, παυσάμε-
 νων δέ, τὰρχαία μᾶλλον θαυμαζόντων, ἀπ' αὐτῶν τῶν ἐρ-
 5 γων σκοποῦσαι δηλώσει ὅμως μείζων γεγενημένος αὐτῶν. Καὶ

οὔτε ὡς ποιηταὶ —] Ante οὔτε videtur e Thucydidis I, 21.
 supplendum esse: καὶ οὐκ αἶν ἁμαρτάνοιμι. Reisk. Imo cen-
 sor participia πιστεύων — ἠγησάμενος cum νομίζω conjunxit.

λογογράφοι] Cf. Creuzer, Herod., et Thuc. p. 30. 199. id.
 de art. hist. Gr. p. 178.

ἐπὶ τὸ προσηγορότερον τ. α. ἢ ἄλ.] Conciñnius hic ξυντε-
 ξάμενοι aut simile participium addidisset, quod praegresso
 κοσμοῦντες responderet. Hoc enim, commate post ξυνέθεσαν
 posito repetere, durius videtur.

τὰ πολλὰ] Consentit haec Dionysii lectio cum vulgatis
 Thucydidis libris. Nihilominus tamen vitiosam esse suspicor
 et sic leg. καὶ τὰ πολλὰ τῶν ὑπὸ χρόνου αὐτῶν ἀπίστων, id est διὰ
 τὸ ἄπιστον, vel διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, τὴν ἵπα τοῦ χρόνου αὐτῶν
 συμβᾶσαν. Reisk. Αὐτῶν a τὰ πολλὰ pendet. Hujusmodi tra-
 jectiones in Thucydidis sunt frequentissimae. V. I, 158: τὰ
 δατᾶ φασὶ κομισθῆναι αὐτοῦ οἱ προσήκοντες οἴκαδε. II, 8: ἡ δὲ
 εὐνοια παραπολύ ἐπήει (al. ἐποίη.) τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἐς τοὺς
 Λακεδαιμονίους. Cf. II, 1. 23. 29. 34. 49. 77. 87. 88. 92. al. Reisk-
 ium refutare non vacat.

εὐρῆσθαι — ἀποχρώντως] Haec censor prudentius omi-
 sisset. Nam prooemio, quae Dionysius fecit ratione, mutila-
 to, inepte cognitionem jactaret, nulla re probatam.

4. παυσάμενων δέ] Sc. αὐτῶν. Sic sexcenties Graeci, ut
 mirari subeat, quae a nonnullis in hoc genere peccata sunt.
 V. Wolf. ad Xenoph. Hellen. p. 114. Matthiae. Gr. Gr. p. 569.
 Cacterum vides in nostro loco structuram esse variatam: con-
 cinius enim scriptum foret εἰν δὲ παύσασθαι.

αὐτῶν] Sc. τῶν ἀρχαίων.

ἐν αὐτῶ] Sc. τῷ πολεμῶν. Cf. Thuc. I, 69. οὐ γὰρ ὁ δου-
 λωσάμενος, ἀλλ' ὁ δυνάμενος μὲν παύσαι, περιορῶν δὲ ἀληθέστε-
 ρον αὐτὸ δρᾶ. Cf. ad I, 1, 1.

ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον ἕκαστοι, ἢ μέλλοντες πολεμήσειν ἢ ἐν αὐτῷ ἤδη ὄντες, χαλεπὸν τὴν (ἀκρίβειαν) αὐτὴν τῶν λε- 859
χθέντων (διαμνημονεῦσαι) ἦν ἐμοὶ τε ὦν αὐτὸς ἤκουσα καὶ
τοῖς ἄλλοθεν ποθεν ἐμοὶ ἀπαγγέλλουσιν. Ὡς δ' ἂν ἐδόκουν
μοι ἕκαστοι περὶ τῶν αἰεὶ παρόντων τὰ δέοντα μάλιστα εἰ-
πεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς ζυμπάσης γνώμης τῶν ἀλη-
θοῦς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. Τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέν- 6
των ἐν τῷ πολέμῳ οὐκ ἐκ τοῦ παρατυχόντος πυνθανόμενος
ἤξιωσα γράφειν, οὐδ' ὡς ἐμοὶ ἐδοκεῖ, ἀλλ' οἷς τε αὐτὸς
παρῆν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων, ὅσον δυνατόν, ἀκριβείᾳ περὶ

5. λόγῳ εἶπον] *Reapse dixerunt, tum, cum dicerent, seruat is ipsorum verbis, nihil mutatis, Reisk. Fallitur: ὅσα λόγῳ εἶπον nihil aliud est, quam quae orationibus habitis dixerunt eique oppositum est τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων §. 6.*

(ἀκρίβειαν) — (διαμνημονεῦσαι)] *Inclusa in scripto libro defunt. Sylb.*

ἐμοὶ τε ὦν αὐτὸς ἤκουσα] *id est καὶ ἐμοὶ ἐν τούτοις τοῖς λόγοις, οὗς αὐτὸς ἤκουσα. Reisk. Aspernatur hanc interpretationem linguae ratio; ὦν pendet ab ἀκρίβειαν dictumque est trito more pro τούτων, α.*

ἀπαγγέλλουσαι] *Ἀπαγγέλλουσιν legitur etiam in vulg. [Thuc.] libris, cum aptius esse videatur praeteritum ἀπαγγέλλουσαι. Sylb. Bene habet ἀπαγγέλλουσιν. Saepe enim de re praeterita participium praesentis usurpatur, ubi de actione vel durante vel saepius repetita sermo est.*

ἐχομένῳ —] *Cf. § 1, 5.*

6. τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων] *Haec jam monitum est opposita esse praegressis ὅσα μὲν λόγῳ εἶπον, quibus concinnius responderet τὰ δὲ τῷ ἔργῳ πραχθέντα; nec offensionem haberent τὰ πραχθέντα τῶν ἔργων sive αἱ πράξεις τῶν ἔργων. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 640. Sed illa quoque τὰ δ' ἔργα τῶν πραχθέντων ferri possunt, si verba ἐν τῷ πολέμῳ arcte cum τῶν πραχθέντων conjunguntur.*

ἀλλ' οἷς τε —] *Mihi videtur sic leg. esse: ἀλλ' οἷς γε οὐκ αὐτὸς παρῆν, παρὰ τῶν ἄλλων; sed ubi res narro, quibus ego ipse non interfui, narro eas diligentia qua fieri potest maxima ab aliis percontatus. Vulgatam si defendemus, sic erit interpretanda: ἀλλ' ἤξιωσα γράφειν ταῦτά τε, οἷς αὐτὸς παρῆν, καὶ οἷς οὐκ αὐτὸς παρῆν, ταῦτα ἐπεξελθών. Reisk. Recte vulgata defendit, quae, variata structura, dicta sunt pro: ἀλλὰ ταῦτά τε (ἤξιωσα γράφειν), οἷς αὐτὸς παρῆν καὶ ἂν παρὰ τῶν ἄλλων — ἐπεξήλθον. Dionysius quomodo loci sententiam exprimat, v. 6, 1.*

ἐκάστου ἐπεξελθών. Ἐπιπένως δὲ εὐρίσκετο, διότι οἱ πα-
 ρόντες τοῖς ἔργοις ἐκάστοις οὐ ταῦτ' ἀπερί τῶν αὐτῶν ἔλεγον,
 7 ἀλλ' ὡς ἐκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι. Καὶ ἐς μὲν
 ἀκρόασιν ἴσως τὸ μὴ μυθῶδες αὐτῶν ἀτερπέστερον φανέται,
 ὅσοι δὲ βουλήσονται τῶν τε γενομένων τὸ σαφὲς σκοπεῖν καί,
 860 τῶν μελλόντων ποτὲ αὖθις κατὰ τὸ ἀνθρώπινον τοιούτων
 καὶ παρπλησίων ἔσεσθαι, ὡφείλημα κρίνειν αὐτὰ, ἀρκούντως
 ἔξει. Κτῆμά τε ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα
 8 ἀκούειν ξύγκειται. Τῶν δὲ πρότερον ἔργων μέγιστον ἐπρά-
 χθη τὸ Μηδικόν, καὶ τοῦτο ὅμως δυσὶν ναυμαχίαις (καὶ πε-
 ζομαχίαις παχεῖαν) τὴν κρίσιν ἔσχε. Τούτου δὲ τοῦ πο-
 λέμου μῆκός τε μέγα προὔβη, παθήματα τε ξυνηχθῆ γε-

ἐπεξελθών] Participium ἐπεξελθών agnoscit etiam Iche-
 liastes Thucydidis, qui expl. ἐριυνῶν, investigans. Sylb.

ἐκατέρων] Perinde est, genitivum hunc servas, an e co-
 dicibus quibusdam [Reg. Call. Aug. G. A. F.] ἐκατέρω ad-
 sciscas, εὐνοιά τινος idem est atque εὐνοία πρὸς τινε: prout
 quisque bene alterutri parti vellet. Reisk. Sanum praestare
 poterat vulgatum. Certe scriptor si dativo usus esset, ἐκατέ-
 ροις dixisset. Sed de hujus structurae usu adhuc dubito, quam-
 quam me non fugit locus Thuc. VII, 57. Τησοῖδε ἐκατέρω ἐπὶ
 Σικελίαν τε καὶ περὶ Σικελίας — ἐπολέμησαν — ὡς ἐκάστοις τῆς
 ξυτυχίας — ἢ ἀνάγκης ἔσχον. Hunc enim locum corruptum
 esse, vix dubitare licet. Equidem restituendum puto: — ὡς
 ἕκαστός τις — ἔσχεν. Ἐσχεν praebent codd. Reg. Call. Aug. G.
 K. X. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 515.

7. καὶ ἐς μὲν — ξύγκειται] V. 7, 4. ubi inter hujus lo-
 ci imitatores etiam Polyb. III, 31. extr. referendus erat.

8. τῶν δὲ πρότερον ἔργων —] Cf. Plat. Menex. 9. p. 299.
 ibique Gottleber.

δυσὶν] Δυσὶν hic et tantum non ubique Thucydidis
 codd.

(καὶ πεζομαχίαις παχεῖαν)] Inclusa desunt in scripto li-
 bro: itidemque articulus τόν [§. 9. aute πόλεμον]. Sylb.

τούτου δὲ τοῦ πολέμου —] Haec usque ad ἡ λοιμώδης νόσος
 etiam in Jud. de Demosth. p. 1074. sq. leguntur, sed corruptiora.
 Nam pro ξυνηχθῆ ibi ξυνέβη scriptum, ἐν αὐτῷ ομίσ-
 sum et post τῇ Ἑλλάδι insertum πολλά. Respicit huc Lucian.
 Quom. hist. lit. confcr. 54. p. 212: καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ με-
 γάλα συνέβη γενέσθαι.

μῆκός τε —] Respexit Noster hunc locum 10, 2.

ἴσθαι ἐν αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα οὐχ ἕτερα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. Οὔτε γὰρ πόλεις τοσαύδε ληφθεῖσαι ἠρημώθησαν, αἱ μὲν ὀ
 ὑπὸ βαρβάρων, αἱ δ' ὑπὸ σφῶν αὐτῶν ἀντιπολεμούντων,
 εἰσι δὲ αἱ καὶ οἰκήτορας μετέβαλον ἀλισκόμεναι, οὔτε φυγαὶ
 τοσαύδε ἀνθρώπων καὶ φόνος, ὁ μὲν κατ' αὐτὸν (τὸν) πό-
 λεμον, ὁ δὲ διὰ τὸ στασιάζειν. Τὰ τε πρότερον ἀκοῇ μὲν 10
 λεγόμενα, ἔργῳ δὲ σπανιώτερον βεβαιούμενα οὐκ ἄπιστα
 κατέστη σεισμῶν τε πέρι, οἱ ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς.

ἕτερα] Aut ἑτέροις malim, aut saltim ἕτερα in dativo singulari, sc. χθονί, vel χώρα. Reisk. Neutrum horum vulgari lectioni praeferat, cum auctor non Graeciae calamitates cum alius terrae calamitatibus comparare voluerit, sed hoc tantum dicat, nullo alio tempore tot, quot bello Peloponnesiaco, infortunia Graecos fuisse expertos.

9. ἠρημώθησαν] Subaudi ὅσαι νῦν [sc. ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ] ἠρημώθησαν. Reisk. Recte quidem ad sensum. Patet autem confusionem hic subesse, cujus in promptu est ratio. Etenim in verbis οὔτε — ἠρημώθησαν simul sententia latet πλεῖσταί γὰρ πόλεις ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ ἠρημώθησαν, et quasi ita scripsisset auctor orationem continuat.

αἱ μὲν ὑπὸ βαρβάρων] Mycalessum significari, (v. VII, 59. sq.) monet Haackius. Velim plures nominasset, ne scriptor rem exaggerasse crederetur. Certe is de pluribus oppidis, a barbaris expugnatis vastatisque nihil, quod meminerim, tradit, neque apud Xenophontem quod huc trahi possit, quidquam reperio.

αἱ δὲ —] Recte Haackius Plataeas significari monet; quod Mitylenas addit vereor ut eodem jure fecerit: has enim everfas esse nec Thucydides tradit III, 50. nec Diodorus XII, 55. Rectius de Thyrea cogitaveris. V. IV, 57. Caeterum hic quoque scriptoris verba non urgeam. Τῆσθε ante σφῶν in Jud. de Demosth. omissum est.

εἰσι δὲ αἱ —] Aeginam (II, 27.) et Potidaeam (II, 70.) intelligi, Schol. notat. Addo Scionem V, 52. et Melum V, 118.

οὔτε φυγαὶ — καὶ φόνος] Cave καὶ pro οὔτε positum dicas; nam φυγαὶ et φόμος non disjunguntur, sed conjunguntur, et οὔτε praegresso οὔτε respondet. Male igitur in vulgg. Thuc. add. ante καὶ φόμος colon ponitur. Caeterum subaudi γένετα.

10. σεισμῶν τε πέρι, οἱ —] Non dissimilem hic vides confusionem ejus, quam §. 9. deprehendimus. Nam post οἱ cogitandum est ἐν τῷδε τῷ πολέμῳ. Pro ἰσχυρότεροι in Jud. de Demosth. p. 1074. ult. ut in Thuc. edd. ἰσχυρότατοι legitur. Caeterum Thucydides terrae motus plures notavit. V. II, 8. III, 87. 89. IV, 52. V, 45. 50. VI, 95. VIII, 6. 41.

861 καὶ ἰσχυρότεροι οἱ αὐτοὶ ἐπέσχον, ἡλίου τε ἐκλείψεις, αἱ
 πυκνότεραι παρὰ τὰς ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου μνημονευόμενας
 ξυνέβησαν· αὐχμοὶ τε ἔστι παρ' οἷς μεγάλοι καὶ ἀπ' αὐτῶν
 καὶ λιμοὶ καὶ ἡ οὐχ ἥκιστα βλάβασα καὶ μέρος τι φθείρασα
 ἡ λοιμώδης νόσος. Ταῦτα γὰρ πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πο-
 11 λέμου ἅμα ξυνεπέθετο. Ἦρξαντο δὲ αὐτοῦ Ἀθηναῖοι καὶ
 Πελοποννήσιοι, λύσαντες τὰς τριακοντούτεας σπονδαίς, αἱ
 αὐτοῖς ἐγένοντο μετὰ Εὐβοίας ἀλώσειν. Διότι δὲ ἔλυσαν, τὰς

ἐκλείψεις] Imo vero ἐκλείψεων. Aptus enim hic geniti-
 vus est ex illo περι: τὰ λεγόμενα περι ἐκλείψεων ἡλίου. Reisk.
 Merito offendit. Ne tamen ἐκλείψεων corrigendum putem offi-
 ciunt Isq. αὐχμοὶ τε. Itaque ex praegressis per. κατέστησαν. —
 De solis defectioibus v. II, 28. IV, 52.

παρὰ τὰς — μνημονευόμενας] Vulgati libri Thucydidia
 habent παρὰ τὰ — μνημονευόμενα. Sylb. In Jud. de Demosth.
 p. 1075. 1. ut in Thuc. edd. παρὰ — τὰ μνημονευόμενα legitur.
 Praepositionem παρὰ eodem modo usurpatam habes IV, 6.
 χειμῶν ἐπιγυρόμενος μάλιν παρὰ τὴν καθεστηκυῖαν ὥραν ἐπίσει
 τὸ στρατεύμα. Cf. Matthiae, Gr. Gr. §. 454. n. 1. a. Hermann,
 ad Viger. p. 862.

αὐχμοὶ τε —] Subjice tacite e proximo ξυνέβησαν.
 Reisk. In Jud. de Demosth. αὐχμοὶ τ' ἔστι — καὶ οὐχ ἥκιστα
 καὶ ἡ βλάβασα.

ἡ λοιμώδης νόσος] Nota articulum iteratum. Cf. Thuc.
 VIII, 90. ἐπ' αὐτὸν τὸν ἐπὶ τῷ αἰσμάτι τοῦ λιμῆος, σινοῦ ὄντος,
 τὸν ἕτερον πύργον ἐτελεύτα. ib. c. 64. τὰλλα τὰ ὑπήκοα χωρία. He-
 rod. VII, 196. ὁ ναυτικὸς ὁ τῶν βαρβάρων στρατός. VIII, 42.
 ὁ λοιπὸς ὁ τῶν Ἑλλήνων ναυτικὸς στρατός. c. 92. εἰς τὴν
 προφυλάσσουσαν ἐπὶ Σιάθῳ τὴν Αἰγυναίην (νῆα). Aristoph.
 Nub. 186. τοῖς ἐκ Πύλου ληφθεῖσι τοῖς Λακωνικοῖς. Cf. Mat-
 thiae. Gr. Gr. §. 276. Sander. in Biblioth. crit. a Seebod. edi-
 ta T. II. Fasc. 2. p. 790. ubi typhotetae errore Schaefer. ad
 Soph. Oed. R. 506. laudatur; legitur enim ejus annotatio ad
 v. 806. Non huc pertinet Thuc. I, 2. ubi οἱ ἐκπίπτοντες (nam
 articulum, in ed. Lips. operarum errore omissum, restituend-
 um esse, jam monuit Poppo p. 138.) οἱ δυνατώτατοι dictum
 est pro τῶν ἐκπιπτόντων οἱ δυνατώτατοι. Idem valet de aliis lo-
 cis, quos quis huc retulerit.

ξυνεπέθετο] In scripto libro ξυκετίθετο: minus apte
 Sylb.

11. Ἦρξαντο — κατέστη] V. 10, 4. ibique annotata.

αἰτίας] προέγραψα πρῶτον καὶ τὰς διαφοράς, τοῦ μή τινας ζητῆσαι ποτε, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος τοῖς Ἕλλησι κατέστη.“

XXI. Τὰ μὲν δὴ περὶ τὸ πραγματικὸν μέρος ἀμαρτήματα τε καὶ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως ταῦτά ἐστι. Τὰ δὲ περὶ τὸ λεκτικόν, ἐν ᾧ μάλιστα ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ διαδήλός ἐστι, μέλλω νυνὶ λέγειν. Ἀνάγκη δ' ἴσως καὶ περὶ ταύτης τῆς ἰδέας προειπεῖν, εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις καὶ τίνας περιεῖληφεν ἀρετάς· ἔπειτα δη- 862 λῶσαι, πῶς ἔχουσιν αὐτὴν ὁ Θούκυδίδης παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ γενομένων συγγραφέων παρέλαβε καὶ τίνα μέρη πρῶτος ἀπάντων ἐκαίνωσεν, εἴτ' ἐπὶ τὸ κρεῖττον, εἴτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον, μηδὲν ἀποκρυψάμενον.

XXII. Ὅτι μὲν οὖν ἀπασα λέξις εἰς δύο μέρη διαιρεῖται τὰ πρῶτα, εἰς τε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων, ὑφ' ἧν δηλοῦται τὰ πράγματα, καὶ εἰς τὴν σύνθεσιν τῶν ἐλαττόνων τε καὶ μειζόνων μορίων, καὶ ὅτι τούτων αὖθις ἑκάτερον εἰς ἕτερα μόρια διαιρεῖται — ἡ μὲν ἐκλογὴ τῶν στοιχειωδῶν μορίων, ὀνομαστικῶν λέγω καὶ ῥηματικῶν καὶ συνδετικῶν, εἰς τε τὴν κυρίαν φράσιν καὶ εἰς τὴν τροπικὴν, ἡ δὲ σύνθεσις εἰς τε τὰ κόμματα καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους — καὶ ὅτι τούτοις ἀμφοτέροις συμβέβηκε, λέγω δὲ τοῖς τε ἀπλοῖς καὶ ἀτόμοις ὀνόμασι καὶ τοῖς ἐκ τούτων συνθέτοις, τὰ καλούμενα σχήματα, καὶ ὅτι τῶν καλουμένων ἀρετῶν 863 αἱ μὲν εἰσὶν ἀναγκαῖαι καὶ ἐν ἀπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς

προέγραψα] Vulgati libri Thucydidis habent ἔγραψα, sine praepositione. Sylb.

XXI. ἔπειτα δηλῶσαι —] Jam dixit de hac re 5, 5.

πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

ἀποκρυψάμενος] Convenientius ἀποκρυψάμενον, vel pluraliter ἀποκρυψάμενους. Sylb. Praetuli accusativum in singulari. Reisk.

XXII. λέγω δὴ] Correxī λ. δέ. Cf. ad 12, 1. Caeterum offendit collocatio verhornm λέγω — συνθέτοις, quae post ἀμφοτέροις expectaveris.

λόγοις, αἱ δ' ἐπίθετοι καὶ ὅταν ὑφαστῶσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν, εἴρηται πολλοῖς πρότερον, ὥστε οὐδὲν δεῖ περὶ αὐτῶν ἐμὲ νυνὶ λέγειν, οὐδ' ἐξ ὧν θεωρημάτων τε καὶ πραγμάτων τούτων τῶν ἀρετῶν ἐκάστη γίνεται, πολλῶν ὄντων. Καὶ γὰρ ταῦτα τῆς ἀκριβεστάτης τέτευχεν ἐξεργασίας.

XXIII. Τίσι δ' αὐτῶν ἐχρήσαντο πάντες οἱ πρὸ Θουκυδίδου γενόμενοι συγγραφεῖς καὶ τίνων ἐπὶ μικρὸν ἠψαντο, ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβόν, ὥσπερ ὑπεσχόμεν, κεφαλαικῶς διέξειμι. Ἀκριβέστερον γὰρ αὕτως γινώσεται τις τὸν ἴδιον τοῦ
 2 ἀνδρὸς χαρακτῆρα. Οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι πάνυ καὶ ἀπ' αὐτῶν μόνον γινωσκόμενοι τῶν ὀνομάτων ποίαν τὴν λέξιν ἐπατήδυσαν, οὐκ ἔχω συμβαλεῖν, πότερα τὴν λιτὴν καὶ ἀκρόσμητον καὶ ἡμῶν ἔχουσαν περιττόν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήσιμα καὶ
 864 ἀναγκαῖα, ἢ τὴν πομπικὴν καὶ ἀξιωματικὴν καὶ ἐγκατάσκευον καὶ τοὺς ἐπιθέτους προσειληφυῖαν κόσμους. Οὔτε γὰρ διασώζονται τῶν πλείων αἱ γραφαὶ μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων, οὐθ' αἱ διασωζόμεναι παρὰ πᾶσιν, ὡς ἐκείνων οὔσαι τῶν ἀνδρῶν, πισταίονται· ἐν αἷς εἰσὶν αἱ τε Κάδμου τοῦ Μιλησίου καὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκοννησίου καὶ τῶν πα-
 3 ραπλησίων τούτους. Οἱ δὲ πρὸ τοῦ Πελοποννησιακοῦ γενόμενοι πολέμου καὶ μέχρι τῆς Θουκυδίδου παρεκτείναντες ἡλι-

ὑφαστῶσιν] Ἰφαστῶσιν positum hic videtur pro ὑποστῶσι. Sylb. Dedi de meo ὑφαστῶσιν, in conjunctivo perfecti. Reisk.

πραγμάτων] Vide ne legendum sit παρατηρημάτων.

XXIII, 2. ποίαν τε λέξιν] Aut delendum profus est τε, quod natum videri possit ex initio proximi vocabuli λέξιν, aut leg. potius ποίαν ποτέ λέξιν: quamquam tandem. Reisk. Te ferri non posse, manifestum est; sed ποτέ non satis huic loco convenire videtur. Equidem emendandum putavi ποίαν τὴν λέξιν. Sic saepius adhibetur articulus, veluti 20, 8: ταχέϊαν τὴν κρίσιν ἴσχευ. 46, 2: ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δῆλωσιν αλ.

Προκοννησίου] supra quoque [V, 2. ubi v. not.] diphthongus scriptum, sed unico τ. Apud Herodotum [IV, 13. sqq.] legitur Ἀριστέης Προκοννήσιος aliquoties: apud Suidam Ἀριστίας Προκοννήσιος, ut hic. Sylb. Cf. quos laudat Grenzer. de art. hist. Gr. p. 62. et de Cadmo ib. p. 63. sq. cl. Vell. de hist. Gr. p. 4. 258. 344.

κίαις ὁμοίαις ἔσχον ἅπαντες ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς προαιρέσεις, οἳ τε τὴν Ἰάδα προελόμενοι διάλεκτον, τὴν τε τοῖς τότε χρόνοις μάλιστα ἀνθεῦσαν, καὶ οἳ τὴν ἀρχαίαν Ἀτθίδα, μικρὰς τινὰς ἔχουσαν διαφορὰς παρὰ τὴν Ἰάδα. Πάντες γὰρ οὗτοι, καθάπερ ἔφην, περὶ τὴν κυρίαν λέξιν μᾶλλον ἐσπεύδασαν ἢ περὶ τὴν τροπικὴν, ταύτην δὲ ὡςπερ ἡδυσμα παραλαμβάνον. Συνθεσὶν τε ὀνομάτων ὁμοίαν ἅπαντες ἐπέτηδυσαν, τὴν ἀφελῆ καὶ ἀνεπιτήδευτον, καὶ οὐδ' ἐν τῷ σχηματίζειν τὰς λέξεις, τὰς νοήσεις ἐξέβησαν ἐπὶ πολὺ τῆς τετριμμένης καὶ κοινῆς καὶ συνήθους ἅπασι διαλέκτου. Τὰς μὲν οὖν ἀναγκαίαις ἀρεταῖς ἢ λέξεις αὐτῶν πάντων ἔχει· καὶ γὰρ καθαρὰ καὶ σαφῆς καὶ σύντομός ἐστιν ἀποχρώντως, σώζουσα τὸν ἴδιον ἐκάστης διαλέκτου χαρακτῆρα· τὰς δ' ἐπιθέτους, ἐξ ὧν μάλιστα διάδηλος ἢ τοῦ ῥήτορος γίνεται δύναμις, οὔτε ἅπασας οὔτ' εἰς ἄκρον ἠκούσας, ἀλλ' ὀλίγας καὶ ἐπὶ βραχὺ, ὕψος λόγου καὶ καλλιῤῥημοσύνην καὶ σεμνολογίαν καὶ μεγαλοπρέπειαν, οὐδὲ δὴ τόνον, οὐδὲ βάρος, οὐδὲ πάθος, διεγείροντα τὸν νοῦν, οὐδὲ τὸ ἐρῶμενον καὶ ἐναγώνιον πνεῦμα,

5. τὴν τε τοῖς τότε] Illud τε post articulum τὴν rectius exprungetur. Sylb. Nisi forte in γε mutandum est.

4. ὡςπερ ἡδυσμα] Cf. Aristot. Rhet. III, 5. οὐ γὰρ ἡδύσματι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἐδύσματι τοῖς ἐπιθέτοις. V. Ernest. Lex. Gr. Rhet. p. 149. 19.

τὰς λέξεις] Post τὰς λέξεις videtur aliquid deesse, e. c. οὐδ' ἐν τῷ ποικίλλειν (vel. πυκνοῦν) τὰς νοήσεις. Reisk. Equidem post λέξεις particulam καὶ inseruerim, ut h. l. distributio in figuras τῆς λέξεως καὶ τῆς διανοίας respiciatur. Cf. Ernesti L. L. p. 538. 199.

5. ἀποχρώντως, σώζουσα] Vulgo ante ἀποχρώντως inciditur. Minus apte. Solent autem Graeci hujusmodi adverbia in fine incisorum collocare. V. Xenoph. Apol. Socr. 15. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ δικασταὶ ἔτι μᾶλλον ἐθορύβουν εἰκότως. Thuc. II, 56. κτησάμενοι πρὸς οἷς ἐδείξαντο ὅσην ἔχομεν ἀρχὴν οὐκ ἀπόνως, ἡμῖν τοῖς νῦν προσκατέλιπον. IV, 62. Τιμωρία γὰρ οὐκ εὐτυχῆ δικαίως, ὅτι καὶ ἀδικεῖται. v. 118. περὶ τῶν χρημάτων [τῶν] τοῦ θεοῦ ἐπιμελεῖσθαι, ὅπως τοὺς ἀδικούντας ἐξευρήσομεν, ὀρθῶς καὶ δικαίως, τοῖς πατρίοις νόμοις χρώμενοι, ubi itidem adverbia vulgo ad 199. trahuntur, cum ad ἐπιμελεῖσθαι pertinere videantur.

καλλιῤῥημοσύνην] Scriptus codex habet καλιῤῥημοσύνην, uno λ. contra morem. Sylb.

διεγείροντα] Aut οὐδὲ πάθος διεγείρον in singulari leg. aut οὐδὲ πάθη διεγείροντα in plurali. Reisk. Non opus vi-

ἐξ ὧν ἡ καλουμένη γίνεται δεινότης, πλὴν ἐνὸς Ἡρόδοτου.
 6 Οὗτος δὲ κατὰ τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀνομάτων καὶ κατὰ τὴν σύν-
 θεσιν καὶ κατὰ τὴν τῶν σχηματισμῶν ποικιλίαν μακρῶ δὴ
 τινι τοὺς ἄλλους ὑπερβάλετο καὶ παρεσκεύασε τῇ κρατίστη
 ποιήσει τὴν περὶ Φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι, πειθοῦς τε καὶ
 866 χαρίτων καὶ τῆς εἰς ἄκρον ἠκούσης ἡδονῆς ἕνεκα ἄρστας τε
 τὰς μεγίστας καὶ λαμπροτάτας ἔξω τῶν ἐναγωνίων οὐδὲν ἐν
 ταύταις ἐνέλιπεν, εἴτ' οὐκ εὖ πεφυκῶς πρὸς αὐτάς, εἴτε
 κατὰ λογισμὸν τινα ἐκουσίως ὑπεριδῶν, ὡς οὐχ ἀρμοττουσῶν
 ἱστορίαις. Οὐδὲ γὰρ δημηγορίαις πολλαῖς ὁ ἀνὴρ, οὐδ' ἐνα-
 γωνίοις κέχρηται λόγοις, οὐδ' ἐν τῷ παθαίνειν καὶ δεινο-
 ποιεῖν τὰ πράγματα τὴν ἀλήθειαν ἔχει.

I XXIV. Τούτῳ δὲ δὴ τῷ ἀνδρὶ Θεουκυδίδης ἐπιβαλὼν
 καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδῶν, ἅς
 ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἄρστας, ἰδίον τινα χαρακτῆρα καὶ
 παρεωραμένον ἅπασιν πρῶτος εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν
 ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν, ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων
 τὴν τροπικὴν καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξέ-

detur. Potest enim διεγείροντα ad tria, quae praecedunt, ver-
 ba referri.

6. παρεσκεύασε — γενέσθαι] Cf. de Compos. p. 286. 876 [99.

ἕνεκα] quod attinet. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 576. Ast
 ad Plat. Phaedr. p. 376.

λαμπροτάτας —] Forte sic integrandus est hic locus, ut
 saltem cohaerens et consentanea secum sententia exeat: λαμ-
 προτάτας κέκτηται, ἔξω τῶν ἐναγωνίων, ὧν ἔχει οὐδέν, ἀλλ' ἐν ταύ-
 ταις ἐνέλιπεν. Reisk. Facilitiori emendatione rescripseris: —
 ἔξω τῶν ἐναγωνίων ἔχει· ἐν δὲ ταύταις ἐνέλιπεν. Sed sine codd.
 ore quomodo auctor dederit vix definiveris. De re cf. Creu-
 ser, de arte hist. Gr. p. 166.

XXIV, 1. Τούτῳ δὲ δὴ — διήνεγκε §. 7.] Hic locus iis-
 dem fere verbis repetitur 3, 2, 2. [99.

ἰδίον τινα — εἰς τὴν ἱστ. πρ.] Infra l. l. haec uberius le-
 guntur hoc modo: ἰδίον τι γένος χαρακτῆρος οὔτε περὶ αὐτοτε-
 λῶς οὐτ' ἐμμέτρον ἀπηρτισμένως, κοινὸν δὲ τι καὶ μικτὸν ἐξ ἁμφοῖν
 ἐργασάμενος εἰς τὴν ἱστ. πρ. Indidem Reisk. pro ἀγαγεῖν scripsit
 εἰσαγαγεῖν.

ην λέξιν προελόμενος ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνθρώποις, ἐπὶ δὲ τῆς συνθέσεως τῶν τ' ἐλαττόνων 867 καὶ τῶν μειζόνων μορίων τὴν ἀξιωματικὴν καὶ αὐστηρὰν καὶ στιβαρὰν καὶ βεβηκυῖαν καὶ τραχύνουσαν ταῖς τῶν γραμμάτων ἀντιτυπίας τὰς ἀκοὰς ἀντὶ τῆς λιγυρᾶς καὶ μαλακῆς καὶ συνεξεσμένης καὶ μηδὲν ἐχρούσης ἀντίτυπον, ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλιστα ἐβουλήθη διενεγκεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγκάμενος σπουδὴν. Διετέλεσε γέ τοι τὸν ἑπτα- 2 καικοσαετῆ χρόνον τοῦ πολέμου ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕως τῆς τελευτῆς τὰς ὀκτὼ βίβλους, ἃς μόνας κατέλιπε, στρέφων ἄνω καὶ κάτω καὶ καθ' ἕνα καστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορεύων, καὶ τότε μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν, τότε δ' εἰς ὄνομα συναγωγὸν τὸν λόγον, καὶ νῦν μὲν τὸ ῥηματικὸν ὀνοματικῶς ἐκφέρων, αὐθις δὲ τοῦνομα ῥῆμα ποιῶν καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν προσηγορικὸν γένηται, τὸ δὲ προσηγορικὸν ὀνοματικῶς λέγηται, καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια παθητικά, πληθυντικῶν τε καὶ ἐνικῶν ἐναλλάτ- 868 των τὰς φύσεις καὶ ἀντικατηγορῶν ταῦτα ἀλλήλων, θηλυκά

προελόμενος] *Infra παραλαμβάνων πολλάκις.*

κατ' αὐτόν] *Infra καθ' ἑαυτόν. Quare vide, ne hic quoque καθ' αὐτόν scriptum fuerit.*

ἐπὶ δὲ τῆς συνθέσεως — ἀντίτυπον] *Haec omnia, haud dubie librarioꝝ culpa, infra omissa sunt.*

πρὸ αὐτοῦ] *Ita pro vulg. πρὸ αὐτοῦ hic et infra exhibui.*

σπουδὴν] *Infra πραγματείαν.*

2. Διετέλεσε — τορεύων καὶ] *Haec quoque infra omissa sunt, fortasse auctore volente. Caeterum rhetorem Thucydidē scribenti adstitisse credideris. Quis tam putida diligentia elatioris spiritus scriptorem usum esse sibi persuadeat?*

ὀνοματικῶς] *Sic edidi pro ὀνομαστικῶς, et mox ὀνοματικόν et ὀνοματικῶς. V. ad III, 2, 3.*

ἵνα — γένηται] *Infra ἵνα τὸ μὲν ὀνοματικὸν ῥηματικόν, τὸ δὲ ῥηματικὸν ὀνοματικὸν λέγηται. V. ibi annot.*

τὰ δὲ δραστήρια παθητικά] *Repete ποιῶν.*

ἐναλλάτιων] *Infra ἀλλάτιων, praepositione a praegresso v. absorpta.*

ἀντικατηγορῶν] *Scriptus codex habet ἐκατηγορῶν: prae- tum convenienter. Syll.*

παντα ἀλλήλων] *Infra ταῦτ' ἀλλήλων.*

τ' ἀρσενικοῖς καὶ ἀρσενικὰ θηλυκοῖς καὶ οὐδέτερα τούτων τισὶ
 συνάπτων, ἐξ ὧν ἢ κατὰ Φύσιν ἀκολουθία πλανᾶται, τὰς δὲ
 τῶν ὀνοματικῶν ἢ μετοχικῶν πτώσεις ποτὲ μὲν πρὸς τὸ ση-
 μαίνόμενον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος ἀποστρέφων, ποτὲ δὲ πρὸς
 τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαυνομένου, ἐν δὲ τοῖς συνδετικοῖς
 καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦ-
 σι τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζων.
 3 Πλεῖστα δ' ἂν τις εὐροὶ παρ' αὐτῷ σχήματα προσώπων τ'
 ἀποστροφῆς καὶ χρόνων ἐναλλαγῆς καὶ τοπικῶν σημειώσεων
 μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα τῶν συνήθων καὶ σολοικισμῶν λαμ-
 βάνοντα φαντασίας· ὅποσα τε γίγνεται πράγματα ἀντὶ σω-
 μάτων ἢ σώματα ἀντὶ πραγμάτων· καὶ ἐφ' ὧν ἐνθυμημά-
 των αἱ μεταξὺ παρεμπτώσεις πολλαὶ γινόμεναι διὰ πολλοῦ
 869 τὴν ἀκολουθίαν κομίζονται· τὰ τε σκολιὰ καὶ πολὺπλοκα
 4 καὶ δυσεξέλκτα καὶ τὰ ἄλλα τὰ συγγενῆ τούτοις. Εὐροὶ δ'
 ἂν τις οὐκ ὀλίγα καὶ τῶν θεατρικῶν σχημάτων κείμενα παρ'
 αὐτῷ, τὰς παρισώσεις λέγω καὶ παρονομασίας καὶ ἀντιθέ-

καὶ ἀρσενικά] Corrupte infra καὶ ἄρσενικα.

τὰς δὲ τῶν ὀνοματικῶν] Infra, eliso articulo, quo hic ae-
 gre careas, τὰς δ' ὀνοματικῶν.

ποτὲ μὲν — ποτὲ δέ] Infra ποτὲ μὲν — ποτὲ δέ.

ὀνομάτων] Corrupte infra νοημάτων. Cur utroque loco
 ὀνομάτων leg. esse censeat Reisk. non assequor, cum ὀνόματα
 hic latiori significatu accipi queant.

3. τοπικῶν] Sic etiam infra, nec tamen dubitō, quin le-
 gendum sit τροπικῶν.

μεταφοραῖς] Hoc, quod infra legitur, hic pro διαφοραῖς
 reposuit Reisk.

τῶν συνήθων] Haec, haud dubie librariorum lapsu, in-
 fra omissa sunt.

φαντασίας] Infra φαντασίαν.

ὅποσα τε γίγνεται] Infra ἀποστρέγειν ἢ τὰ. Mox ib. τὰ
 ante σώματα intrusum.

ἐνθυμημάτων] Infra additur τε καὶ νοημάτων.

διὰ πολλοῦ] Infra διὰ μακροῦ, quod fortasse verum est.

τὰ τε σκολιὰ —] Repete πλεῖστα ἂν τις εὐροὶ.

δυσεξέλκτα] Δυσέλκτα in cod. Bodl. vitiose ut puto, cum
 et antea [infra III, 2, 4.] habuerimus δυσεξέλκτα. Sylb.

4. λέγω] Infra additur καὶ παρομοιώσεις.

σεις, ἐν αἷς ἐπλεέναςε Γοργίας ὁ Λεοντῖνος καὶ οἱ περὶ Πῶ-
 λον καὶ Λικύμνιον καὶ πολλοὶ ἄλλοι τῶν κατ' αὐτὸν ἀκμα-
 σάντων. Ἐκδηλότατα δ' αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστώτατά ἐστι 5
 τό τε πειραῖσθαι δι' ἐλαχίστων ὀνομάτων πλείστα σημαίνειν
 πράγματα καὶ πολλὰ συντιθέναι νοήματα εἰς ἓν καὶ ἔτι προσ-
 δεχόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλιπεῖν, ὑφ' ὧν
 ἀσαφὲς γίνεται τὸ βραχύ. Ἴνα δὲ συνελὼν εἶπω, τέτταρα 6
 μὲν ἐστὶν ὡςπερ ὄργανα τῆς Θουκυδίδου λέξεως· τὸ ποιητι-
 κὸν τῶν ὀνομάτων, τὸ πολυειδὲς τῶν σχημάτων, τὸ τραχύ
 τῆς ἀρμονίας, τὸ τάχος τῆς σημασίας. Χρώματα δ' αὐ-
 τῆς τό τε στρυφνὸν καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ αὐ- 870
 στηρὸν καὶ τὸ ἐμβριθὲς καὶ τὸ δεινὸν καὶ τὸ φοβερὸν, ὑπὲρ
 ἅπαντα δὲ ταῦτα τὸ παθητικόν. Τοιοῦτος μὲν δὴ τίς ἐστὶν 7
 ὁ Θουκυδίδης κατὰ τὸν τῆς λέξεως χαρακτήρα, ᾧ παρὰ τοὺς
 ἄλλους διήνεγκεν. Ὅταν μὲν οὖν ἢ τε προαίρεσις αὐτοῦ καὶ
 ἢ δύναμις συνεκδράμη, τέλεια γίνεται κατορθώματα καὶ δαι-
 μόνια· ὅταν δ' ἐλλείπη τὸ τῆς δυνάμεως, οὐ παραμείναντος
 μέχρι πάντων τοῦ τόνου, διὰ τὸ τάχος τῆς ἀπαγγελίας ἀσα-

κατ' αὐτόν.] Significat Thucydidem.

5. χαρακτηριστώτατα] Rectius χαρακτηριστικώτατα ut supra
 [infra III, 2, 6.] Sed et alibi tamen χαρακτηριστώτατα legitur
 perlaepe. Sylb. V. ind.

καταλιπεῖν] Rectius infra καταλείπειν.

6. τὸ τάχος] Hic posuit pro βραχύτης καὶ ὀλιγότης. Pro
 σχημάτων autem [ut pro σημασίας vulgo legitur] aut ὀρημάτων
 malim aut τῆς ἐξεργασίας aut τῆς ἀπαγγελίας. Reisk. Pro
 σχημάτων congruentius legemus τῆς σημασίας ut supra [infra
 III, 2.] quomodo etiam paulo post [f. 7.] hic sequitur τὸ τά-
 χος τῆς ἀπαγγελίας, enunciationis celeritas. Sylb. Σημασίας
 recepi; de τάχος v. Ind.

καὶ τὸ πυκνὸν καὶ τὸ πικρὸν] Infra mutato ordine καὶ τὸ
 πικρὸν καὶ τὸ πυκνόν.

7. τοιοῦτος] Infra τοιουτοῦ.

περὶ τοὺς ἄλλους] Pro περὶ rectius legemus παρὰ, ut su-
 pra p. 793. v. 11. et p. 864. v. 12. Sylb. Dedi παρὰ τ. α.
 Reisk. Cf. 3, 1. Matthiae Gr. Gr. f. 588. p. 864. De con-
 fusione harum praepositionum v. Schaefer. Melett. crit. p. 25.
 var. lect. Thuc. IV, 8. VI, 46. et Xenoph. Hellen. IV, 5, 5.

τοῦ τόνου, διὰ —] Vulgo comma post τόνου deest et post
 ἀπαγγελίας inciditur.

Φῆς τε ἡ λέξις γίνεται καὶ ἄλλας τινὰς ἐπιφέρει κῆρας οὐκ εὐπρεπεῖς. Τὸ γὰρ ἐν ᾧ δεῖ τόπω τὰ ξένα καὶ πεπονημένα λέγεσθαι καὶ μέχρι πόσου προελθόντα πεπαῦσθαι, καλὰ καὶ ἀναγκαῖα θεωρήματα ἐν πᾶσιν ὄντα τοῖς ἔργοις, οὐ διὰ πάσης τῆς ἱστορίας φυλάττει.

1 XXV. Προσιρημένων δὲ τούτων κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτῶν ὥρα τρέπεσθαι. Ποιήσομαι δ' οὐ χωρὶς ὑπὲρ ἐκάστης ἰδέας τὸν λόγον, ὑποτάττων αὐταῖς τὴν 871 Θουκυδίδου λέξιν, ἀλλὰ κατὰ περιουχίας τινὰς καὶ τόπους, μέρη λαμβάνων τῆς τε διηγήσεώς τε καὶ τῶν ῥητορειῶν καὶ παρατιθεῖς τοῖς τε πραγματικοῖς καὶ τοῖς λεκτικοῖς κατορθώμασιν ἢ ἀμαρτήμασι τὰς αἰτίας, δι' αἷς τοιαῦτά ἐστι, δεηθεῖς σου πάλιν καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων, τῶν ἐντευξομένων τῇ γραφῇ, τὸ βούλημά μου τῆς ὑποθέσεως, ἧς προήρημαι, σκοπεῖν, ὅτι χαρακτῆρός ἐστι δῆλωσις, ἅπαντα περιεληφύια τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ καὶ δεόμενα λόγου, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ὠφέλειαν αὐτῶν τῶν βουλευσόμενων μιμεῖσθαι 2 τὸν ἄνδρα. Ἐν ἀρχῇ μὲν οὖν τοῦ προοιμίου προθέσει χρη-

τόπω] Τρόπω agnoscit etiam Dudithii versio. Si quis malit τόπω per me licet. Sylb. Ego τόπω praetuli. Reisk. Merito.

XXV, 1. αὐταῖς] Leg. puto εὐθύς. Cf. 28, 1. ὀλίγα παρέξομαι δείγματα, παρατιθεῖς εὐθύς τὰς αἰτίας. Nihil harum vocum confusione frequentius. Sic Plat. Legg. V. p. 730. c. pro εὐθύς Monac. αντίος habet, et Xenoph. Hellen. IV, 1, 15. 5, 16. pro αὐτῶν priorī loco marg. L. posteriori marg. L. et Steph. εὐθύς exhibent: non male. Ib. V, 2, 29. ob viciniam αντίος elisum est εὐθύς, quod commode praebent L. Steph. Contra II, 4, 10. αὐτοῖς, ut e praegresso εὐθύς natum, delendum arbitror cum Leuncl. et Steph. Thuc. III, 56: μετάνοιά τις εὐθύς ἦν αὐτοῖς. C. et H. αὐτοῖς omittunt, Reg. (G.) ἦν αὐτοῖς εὐθύς habent, contra Valla et I. εὐθύς non agnoscunt, quod si abesset, nemo desideraret. An Dionysius legerit ex II, 17, 2. non colligi potest. Suspectum est etiam IV, 54. εὐθύς ante αὐτοῖς, quorum hoc omittunt D. I. illud f. l. tantum habet G. nec Valla expressit. Cf. Haack. ad VIII, 72. 100.

τῇ γραφῇ] Τῇ γραφῇ ταύτῃ in cod. Bodl. Hudf. Haud dubie ex interpretatione. Nam οὗτος sexcenties eo, quo hic, modo reticetur.

αὐτῶν τῶν] Malim τῶν simplex. Reisk. Male.

σάμενος, ὅτι μέγιστος ἐγένετο τῶν πρὸ αὐτοῦ πολέμων ὁ Πελοποννησιακός, κατὰ λέξιν οὕτω γράφει· „Τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα σαφῶς μὲν εὐρεῖν διὰ χρόνου πλῆθος ἀδύνατον ἦν, ἐκ δὲ τεκμηρίων, ὧν ἐπὶ μακροτάτου σκοποῦντί μοι πιστεῦσαι ξυμβαίνει οὐ μεγάλα νομίζω γενέσθαι οὔτε κατὰ τοὺς πολέμους οὔτε ἐς τὰ ἄλλα. Φαίνεται γὰρ ὅτι ἡ νῦν Ἑλλάς καλουμένη οὐ πάλαι βεβαίως οἰκουμένη, ἀλλὰ 872 μεταναστάσεις τε οὔσαι τὰ πρότερα καὶ ῥαδίως ἕκαστοι τὴν ἑαυτῶν ἀπολείποντες, βιαζόμενοι ὑπὸ τινῶν αἰεὶ πλειόνων.

πρὸ αὐτοῦ] Sc. τοῦδε τοῦ πολέμου, ut I, 10, 3. ubi v. annot. Adde Dionys. Archaeol. IX, 13. p. 1771. 13: αὕτη μέγιστη λέγεται τῶν πρὸ αὐτῆς γενέσθαι Ῥωμαίοις μάχη.

2. τὰ γὰρ πρὸ αὐτῶν — ἐς τὰ ἄλλα] V. 20, 3. ibique annot.

3. φαίνεται] Quamquam φαίνεσθαι subinde idem valet, quod δοκεῖν, veluti Xenoph. Oecon. X, 2. Aristoph. Acharn. 44. Plut. 1040. Plat. Legg. X. p. 860. c. (non igitur omnino vera sunt, quae tradit Gedik. ad Plat. Menon. p. 14.) recte tamen statuit Wolf. ad Demosth. Lept. p. 259. hoc verbum, ubi cum participio jungatur, significare *palam, compertum, notum esse*. Cf. Thuc. I, 10. 11. 13. 14. 138. VI, 2. (et cum adjectivo I, 102. 122. IV, 27. 62. cum substantivo I, 32.) Demosth. Lept. 4. 116. Xenoph. Hellen. VII, 1, 35. (24.) ibique Morus; id. in ind. ad Isocr. Paneg. f. v. ὄπτεσθαι, Fischer ind. ad Aesch. f. v.

καλουμένη — οἰκουμένη] Schol. τὸ σχῆμα τοῦ ὁμοιοκαταλήκτου Γοργύειον καλεῖται. Talia apud optimos quosque scriptores reperuntur, nec semper quaesita sunt. Sic φιλήματα — ὑποδήματα Xenoph. Sympol. V, 9. γνάμη — ῥώμη Oecon. XXI, 8. χρημάτων καὶ κτημάτων Plat. Legg. V. p. 729. a. φήμη — μνήμη Isocr. Paneg. 50. Ejusdem generis plura notavit Spohn ib. 20. p. 89. Non audiam Dionysium Jud. de Demosth. p. 1056. ea damnantem. Cacterum quod hic scriptor significat, Graeciae antiquitus non unum idemque nomen fuisse; id copiosius pertractat c. 3. Cf. Herod. I, 1. II, 56.

ἀλλὰ μεταναστάσεις τε οὔσαι] Repete φαίνονται. Sic et Latini, veluti Horat. Carm. III, 4, 49. sqq. Virg. Aen. X, 659. sq. Μεταναστάσεις Schol. non satis accurate interpretari videtur μετοικήσεις. Nam μετανίστασθαι eos dici puto, qui sedibus expulsi in alias regiones commigrant.

ἕκαστος] Dedi e Thucydidis I, 2. ἕκαστοι, in quo codices omnes consentiunt. Reisk.

βιαζόμενοι] Hoc verbum et activa et passiva potestate usurpari, ut Plat. Legg. IX. p. 874. c., notum est. Obiter moneo Thuc. IV, 10: ἀξιώ ὑμᾶς Ἀθηναίους ὄντας καὶ ἐπισταμένους ἐμπειρία τὴν ναυτικὴν ἐπ' ἄλλους ἀπόβασιν (ὅτι εἴ τις ὑπομένοι καὶ μὴ φύβῃ φοβίου καὶ τιῶν δυνάμεως κατάπλου ὑποχωροῖ οὐκ

Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλή-
λοις, οὔτε κατὰ γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ
αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ
ἔχοντες, οὐδὲ γῆν φυτεύοντες, [ἀδῆλον ὄν, ὁπότε τις
ἐπελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται,
τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ ἂν ἡγούμενοι
ἐπικραταῖν οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο.] * * * * *

ἂν ποτε βιάζοιτο) parentheseos signa tollenda et locum sic inter-
pretandum esse, ut, trita ratione, ἐπισταμένους τὴν ἀπόβασιν,
ὅτι βιάζοιτο dictum esse statuatur pro ἐπισταμένους, ὅτι ἡ ἀπό-
βασις βιάζοιτο. Quod neminem dum vidisse miror.

ὑπό τινων ἀεὶ πλειόνων] „Edit. Aldin. Dionysii H. de
Comp. V. p. 326. Schaefer. hanc scripturam habet: ὑπὸ τῶν
ἀεὶ πλ quam cum Schaefero ad h. l. praefero. Nam ita No-
ster solet scribere, ut I, 11. 22. 97. II, 43.“ Goeller. in
Actt. Philol. Monac. T. II. Fasc. II. p. 205. Equidem tanto
codicum omnium consensu vulgatum teneat, cum de re incerta
sit sermo. Non dissimilis est locus II, 79: ἐδόκει δὲ καὶ προς-
χωρήσειν ἡ πέλις ὑπὸ τινων ἐνδοθεν πρασσόντων.

ἐμπορίας] Scriptus codex habet ἐμπειρίας: minus apte;
ἐμπορίας legitur non tantum in vulg. editionibus Thucydidis,
sed etiam supra p. 164. [de Comp. p. 326.] et p. 797. v. 7.
[III, 7] et p. 805. v. 11. [III, 15, 2.]. Sylb.

ἐπιμιγνύντες] Activum pro medio positum esse notant
Schol. et Dionys. III, 7. Cf. Thuc. I, 13. Matthiae. Gr. Gr.
§. 496. 5. Porpo l. l. p. 75.

ὅσον ἀποζῆν] V. III, 49: ἡ μὲν ἔφθασε τοσοῦτον, ὅσον
Πάχητα ἀνεγνωκέναι τὸ ψήφισμα καὶ μέλλειν δράσειν τὰ δεδομένα.
Cf. Matthiae. Gr. Gr. § 543. p. 784. Schaefer. ad L. Bos.
p. 607. Ἀποζῆν non puto esse εὐτελῶς ζῆν, ut Schol. aliique
interpretantur, sed vitam inde sustentare, davon leben.

οὐδὲ γῆν φυτεύοντες] Bene Schol.: ἀλλὰ (μόνον ex Aug.
addiderim.) σπείροντες.

φυτεύοντες] Thucydidis verba, quae sententiae explen-
dae desunt, facile potuissent e vulgatis libris addi. Sed quia
non constat, quousque locum citarit Dionysius, et qua phrasi
planiore Thucydidis mentem expresserit, ideo manca haec re-
linquere malui. In sequenti autem loco ex Thucydidē adden-
da putavi sine quibus Dionysiana non potuissent intelligi; ea
scilicet quae his signis [] inclusa sunt. Quae vero mox iisdem
signis inclusa sunt, οὖν et αὐτῶν a vulgatis Thucydidis exem-
plaribus absunt. Sylb.

ἀδῆλον ὄν — ἀπανίσταντο] Ut locus intelligi possit, haec
e Thucydidis exemplaribus addidi. Nec plura videtur Rhetor

[τῶν δὲ Λακεδαιμονίων οὐκέτι ὀξέως ἐπεκθεῖν, ἢ προσπί- 4
πτοιεν, δυναμένων, γνόντες αὐτοὺς οἱ φίλοι βραδυτέρους
ἤδη ὄντας τῷ ἀμύνασθαι καὶ αὐτοὶ τῇ τε ὄψει τοῦ θαρσεῖν
τὸ πλεῖστον εἰληφότες, πολλαπλάσιοι φαινόμενοι, καὶ ξυνη-

exscripsisse. V. de Comp. p. 526. Ipsius tamen censura hujus loci perit, non magno litterarum detrimento.

ἄδηλον ὄν] V. Viger. p. 330. Matthiae Gr. Gr. §. 564. p. 822.

ἄδηλον ὄν, ὁπότε —] V. VIII, 96: ἄδηλον ὄν, ὁπότε σφί-
σιν αὐτοῖς ξυρράξουσι. Pindar. Ol. II, 60: (οὐ) κέκριται —
ἀσύχμον ἀμέραν ὁπότε, παῖδ' ἄλιου, Ἄτειρεῖ σὺν ἀγαθῷ τελευ-
τάσομεν. in quo loco, monente Thierschio in Actis Philol.
Monac. T. I. Fasc. 2. p. 207. duplex constructio in unam con-
flata est: ὁπότε τελευτάσομεν et εἰ σὺν ἀγαθῷ τελευτάσομεν. Ea-
dem est Thucydideorum ratio locorum, nisi quod in his πρό-
affirmativa ὁπότε negativam exspectaveris, si e nostrae lin-
guae legibus rem judices. Secus in tali orationis conforma-
tione Graeci loquuntur. Cf. Thuc. II, 53: ἄδηλον νομίζων, εἰ
πρὶν ἐπ' αὐτὸ εἰλθεῖν διαφθαρήσεται. Lyf. de caede Eratosth.
p. 45: τί γὰρ ἦδειν, εἴ τι κακῆνος εἶχε σιδήριον. Nec dissimile
est Lyf. c. Agor. p. 501: ὑπολαμβάνειν (occurrere interrogan-
do) χρή, εἰ Ἄνυτος αὐτῷ ἐγένετο αἴτιος μὴ ἀποθανεῖν, ubi cum
homo ab Anyto servatus esse sumatur, itidem εἰ μὴ e nostra
dicendi ratione exspectes. Caeterum h. l. articulum τοῦ,
quem, suadente Marklando, Reiskius ante αἴτιος intrusit,
omisi. Qui etiam p. 500: τοῦ μὴ ἀποθανεῖν Ἄνυτος ἐγένετο αὐτῷ
αἴτιος recte ponitur, hic tamen commode potest abesse. V.
Thuc: I, 74: (Θεμιστοκλῆς) αἰτιώτατος ἐν τῷ στενῷ ναυμαχῆσαι
ἐγένετο. Xenoph. Hellen. VII, 5, 17: αἴτιοι ἐγένοντο σωθῆναι
πάντα τὰ ἔξω τοῖς Μαντινεῦσιν. Ib. VII, 4, 19: αἴτιος ἐδόκει εἶ-
ναι συνάψαι τὴν μάχην, ubi sine causa Schneiderus articulum
interposuit. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 541. p. 780. Schaefer.
Melett. crit. p. 25.

καὶ ἀτειχίστων] Καὶ h. l. est etiam, praeterea, atque re-
fertur ad ea, quae ante scriptor dixit in causa fuisse, ut fa-
cile veteres Graeci sedibus suis cesserint.

τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς] Eodem fere sensu dici-
tur τὰ καθ' ἡμέραν. V. Isocr. Paneg. 44. ibique Spohn. Ad
ἀναγκαίου. Schol. Ἀτικῶς ἀντι τοῦ ἀναγκαίας. Cf. Gottleber.
ad h. l. Matth. Gr. Gr. §. 118. n. 3. Ast. ad Legg. T. II. p. 147.
Porsoni Advers. p. 261.

4. Τῶν δὲ Λακεδαιμονίων — τῇ γνώμῃ] Haec ex Thuc.
IV, 34 addidit Sylb.

τῇ τε ὄψει τοῦ θαρσεῖν τὸ πλεῖστον εἰληφότες] VI. 31. τῇ
ὄψει ἀνεθάρσουν. VI, 49. τῇ γνώμῃ ἀναθαρσοῦντας ἀνθρώπους
καὶ τῇ ὄψει, καταφρονεῖν μᾶλλον. ubi male vulgo non post ὄψει,
sed post ἀνθρώπους inciditur.

θισμένοι μᾶλλον μηκέτι δεινούς αὐτοὺς ὁμοίως σφισι φαίνε-
 873 σθαι (ὅτι οὐκ εὐθὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν) ὡς-
 περ ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον, τῇ γνώμῃ] δεδουλωμένοι, ὡς
 ἐπὶ Λακεδαιμονίους — καταφρονήσαντες οὖν αὐτῶν καὶ ἐμ-
 5 βόησαντες, ἀθρόοι ὤρμησαν ἐπ' αὐτούς. " Ἦν δὲ ἡ περίοχῃ
 ὠφελίμη κατεσκευασθαι μὴ τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ τὸν τρόπον,
 ἀλλὰ κοινότερον μᾶλλον καὶ ὠφελιμώτερον, τοῦ τελευταίου
 μορίου τῷ πρῶτῳ προστεθέντος, τῶν δὲ δια μέσου τὴν μετα
 ταῦτα χώραν λαβόντων. Ἀγκυλωτέρα μὲν οὐκ ἢ φράσις
 οὕτω σχηματισθεῖσα γέγονε καὶ δεινότερα, σαφεστέρα δὲ
 καὶ ἡδίων ἐκείνως ἂν κατασκευασθεῖσα. „Τῶν δὲ Λακεδαι-
 μονίων οὐκέτι ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν δυναμένων, γνόντες

ὡςπερ ὅτι —] Haec jungenda sunt praegresso ὁμοίως.

ἀπέβαινον] Imo vero ἐπέβαινον, invadebant, procedebant adversus eos, utpote Lacedaemonios. Patet ex insequentibus ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους, ubi tacite subauditur ἐπιβαίνοντες. Et nullus dubitavi sic corrigere. Reisk. Argumento, quod affert, nihil tribuo, cum non perspicitur, cur ad ὡς ἐπὶ Λακ. non eodem jure ἀποβαίνοντες repeti queat. Neque vero urgenda sunt verba ὅτι πρῶτον, quae hic non valent cum primo, sed cum primum.

τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι] Plat. Menex. p. 240: αἱ γνώμαι δεδουλωμέναι πάντων ἀνθρώπων ἦσαν. Legg. VIII. p. 839. c: φαρμὲν καθιερωθὲν τοῦτο ἱκανῶς τὸ νόμιμον πᾶσαν ψυχὴν δουλώσασθαι καὶ παντάπασι μετὰ φόβου ποιήσειν πείθεσθαι τοῖς τεθεῖσι νόμοις.

οὖν αὐτῶν] Haec apud Thucydidem non leguntur.

5. ὠφελιμώτερον] Num ἀφελέστερον. Reisk. Non opus. Possit quidem ὠφελιμώτερον ex praegresso ὠφελίμη ortum videri. Verum neque ejusdem vocis repetitio, cujus similes apud optimos quosque scriptores reperiuntur, offendere debet, neque sensu illud vocabulum caret. Est enim τρόπος ὠφελιμώτερος ratio ad usum dicendi accommodatior.

ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν] Suspiciatur Duckerus ad Thucydidem p. 260. de ἐπέλθεῖν. Recte vero, si certum est, Dionysium in suo codice idem habuisse, atque nos hodie habemus in nostris h. l. Verum non est improbabile, eum legisse ἀπελθεῖν ἢ προσπίπτειν, non ἐπεκθεῖν ἢ προσπίπτειν. Reisk. Fieri quidem potest, ut Dionysius in exemplari suo corruptam scripturam invenerit: nam veram esse eam, quam Thucydidis codex praestant, demonstratione non eget: sed in tantæ Nostri librorum depravatione equidem non dubito, quin emendandum sit ἐπέλθεῖν ἢ προσπίπτειν. Ἀπελθεῖν et ἐπέλθεῖν, ἢ

αὐτοὺς οἱ ψιλοὶ βραδυτέρους ἤδη, συστραφέντες καὶ ἐμβοήσαντες ὤρμησαν ἐπ' αὐτοὺς ἀθρόοι, ἐκ τε τῆς ὄψεως τὸ θαρρῆσθαι προσειληφότες, ὅτι πολλαπλάσιοι ἦσαν, καὶ ἐκ τοῦ μηκέτι δεινούς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι καταφρονήσαντες, ἐπειδὴ οὐκ εὐδὺς ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν, ἣν ἔσχον ὑπόληψιν, ὅτε πρῶτον ἀπέβαινον τῇ γνώμῃ δεδουλωμένοι, ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους. 874

XXVI. Ἰπεξαιρουμένης δὲ τῆς περιγραφῆς πάσης, 1
 τὰλλα πάντα ὠνόμασται τε τοῖς προσφυστάτοις ὀνόμασι καὶ
 περιείληπται τοῖς ἐπιτηδείοτατοις σχήμασι, ἀρετῆς τ' οὐδε-
 μιᾶς, ὡς εἶπειν, οὔτε λεκτικῆς οὔτε πραγματικῆς, ἐνδεῶς
 ἔσχηκεν, ἃς οὐδὲν δέομαι πάλιν ἐξαριθμεῖσθαι. Ἐν δὲ τῇ 2
 ἑβδόμῃ βίβλῳ τὴν ἐσχάτην ναυμαχίαν Ἀθηναίων καὶ Συ-
 ρακουσίων ἀφηγούμενος οὕτως ὠνόμακέ τε καὶ ἐσχημάτικα
 τὰ πραχθέντα. „Ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ Μένανδρος καὶ Εὐ-
 θύδημος — οὔτοι γὰρ ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Ἀθηναίων στρατη-

et ἡ, quam facile confundi potuerint Iponte patet. Facile quoque προσπίπτοιεν in προσπίπτειν abire poterat. Sic Lyf. Δήμου καταλ. ἀπολ. p. 762: ἐκ τούτων γὰρ ἂν μάλιστα χρηματίζεσθαι, ubi Reisk. οἶδασι vel εἰώθασι vel πεφύκασι excidisse putabat, leg. est χρηματίζοιεν. Caeterum ante ἐπελθεῖν videtur excidisse ὀξείως, quod apud Thuc. h. l. legitur, vel ejusdem potestatis verbum, sicuti ὄντας post ἤδη. Τῷ ἀμύνασθαι ipse forsitan omisit Dionysius.

ἣν ἔσχον ὑπόληψιν] Ἰπόληψιν videtur delendum. Nam ἣν non ad ὑπόληψιν redit, sed ad praemissum προσδοκίας. Reisk. Ἰπόληψιν pro interpretamento exquisitius est, quam ut ejicere audeam; fortasse pro ἣν leg. est ἡς: cujus expectationis opinionem conceperant, i. e. quam animis informarant. Si vera sit vulgaris lectio, subaudiendum est tale quid: se gravem experturos hostem; quod ex ἄξια τῆς προσδοκίας ἐπεπόνθεσαν sumendum.

ἀπέβαινον] Iterum ἐπέβαινον ajo leg. esse, non ἀπέβαινον, ut in vulgatis legitur. Reisk. Hic, ut supra, ἀπέβαινον revocavi.

XXVI, 1. ἃς —] Ita loquitur ac si in praegressis dixisset ἀρετᾶς πάσας ἔχει. Cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 11. sq. Eadem ratione Romani utuntur, veluti Liv. XXII, 57: scriba pontificis, quos nunc minores pontifices adpellant.

2. Ὁ δὲ Δημοσθένης —] Locus Thucydidis legitur libro 7. a fine capitis 69. ad initium capitis 72. Reisk.

Εὐθύδημος] Thucydidis exemplaria habent Εὐθύδημος. Sylb. Hudsonus et secundum eum Duckerus operam dede-

γοὶ ἐπέβησαν — ἄραντες ἀπὸ τοῦ ἑαυτῶν στρατοπέδου εὐ-
 θὺς ἔπλεον πρὸς τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος καὶ τὸν παραλειφθέντα
 3 διέκπλουν, βουλόμενοι βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω. Προεξαγαγό-
 875 μενοι δὲ οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοί ναυσὶ παραπλησίαις
 τὸν ἀριθμὸν καὶ πρότερον, κατὰ τε τὸν ἐκπλου μέρει αὐ-
 τῶν ἐφύλασσαν καὶ κατὰ τὸν ἄλλον κύκλῳ λιμένα, ὅπως
 πανταχόθεν ἅμα προσπίπτουσιν τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὁ πεζὸς
 αὐτοῖς ἅμα παρεβοήθει, ἥπερ καὶ αἱ νῆες κατίσχοιεν. Ἡρ-
 χον δὲ τοῦ ναυτικοῦ τοῖς Συρακουσίοις — Σικανὸς μὲν καὶ
 Ἀγάθαρχος κέρασ ἐνάτερος τοῦ παντός ἔχων, Πυθὴν δὲ
 4 καὶ οἱ Κορίνθιοι τὸ μέσον. Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι

runt, ut nunc quoque in Thucydide legatur nomen Euthyde-
 mi. Reisk.

τοῦ λιμένος· καὶ τὸν παραλειφθέντα διέκπλουν βουλ. β. εἰς
 τ. ε.] Καὶ videtur delendum aut enm κατὰ mutandum. Reisk.
 Consulere debebat Duckerum, quem recte sequitur Haackius.
 Idem ego feci.

παραλειφθέντα] Apud Thucyd. καταλειφθέντα. Durdithius
 legit καταληφθέντα, occupatum. Sylb. Sic etiam Valla et
 cod. Mosq. Sed verum est, quod Thucydidi reddidit Haa-
 ckius, παραλειφθέντα, ut Noster etiam habet.

3. προεξαγαγόμενοι] Apud Thuc. legi προεξαγαγόμενοι
 annotavit Sylburg. quod quamquam e codd. nil varietatis eno-
 tatum est, tamen non verum puto. Nam recte quidem προεξ-
 ἄγειν de peditatu dicitur VII, 6. §7. VIII, 28. non item προεξ-
 ἄγεσθαι de navibus. Quare genuinum servasse puto Dionysium,
 idemque visum esse gaudeo Duckero et Jacoblio, qui in Atti-
 ca sic edidit.

καὶ πρότερον] Respicitur c. 52.

παρεβοήθει] In Duckerana est παραβοηθῆ. Reisk. Ita
 in omnibus edd., haud dubie recte; nec morandi sunt codd.
 ii, qui optativum exhibent, quem aliquis ob praegressum προσ-
 πίπτουσιν substituit. Cf. III, 22: παρανίσχον — φρυκτοῦς —
 ὅπως ἀσαφῆ τὰ σημεῖα τῆς φρυκτωρίας τοῖς πολεμίοις ἢ καὶ μὴ βοη-
 θοῖεν. VI, 96: λογάδας τῶν ὀπλιτῶν ἐξέκριναν —, ὅπως τῶν τε
 Ἐπιπολῶν εἴησαν φύλακες καὶ, ἣν ἐς ἄλλο τι δέη, ταχὺ ξυνεσιῶτες
 παραγίγνωνται.

Σικανός] Scriptus liber habet Εἰκανός: perperam. Sylb.

4. Ἐπειδὴ καὶ οἱ ἄλλοι Ἀθηναῖοι] Thucyd. exempl.
 ἐπειδὴ δ' οἱ Ἀθηναῖοι, omisso καὶ et ἄλλοι. Sylb. Sed voces
 οἱ ἄλλοι tanto consensu codd. fere omnes exhibent, ut Haa-
 ckium mirer, hanc lectionem ex inepti interpretis correctio-
 ne ortam esse suspicantem. Quis enim quaelo interpres tale

προσέμισγον τῷ ζεύγματι, τῇ μὲν πρώτῃ ῥύμῃ ἐπιπλέοντες ἐκράτουν τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ καὶ ἐπειρῶντο λύειν τὰς κλείσεις, μετὰ δὲ τοῦτο, πανταχόθεν σφίσι τῶν Συρακουσίων καὶ τῶν ξυμμάχων ἐπιφερομένων, οὐ μόνον πρὸς τῷ ζεύγματι ἢ ναυμαχία, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν λιμένα ἐγίγνετο καὶ ἦν καρτερὰ καὶ οἷα οὐχ ἕτερα τῶν πρότερον. Πολλὴ μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν ἐς τὸ 5 ἐπιπλεῖν, ὅποτε κελυσθεῖν, ἐγίγνετο, πολλὴ δ' ἡ ἀντιτέχνη- 876

quid addidisset? Sed omnino Vir doctiss. saepius ab interpretibus repetit quae eos commentos esse nemo sibi persuaderi patiat. Nimirum fugit eum Graecismus notissimus, cujus exempla habuit Thuc. IV, 118. VII, 61. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 236. Alt ad Phaedr. p. 241. Bornemann. de gem. Cyrop. rec. p. 30. De cujus origine rationis ita statuo, ut nomen vocabulo ἄλλος adjutum explicationis causa appositum esse existimem. Eodem modo τοιοῦτος usurpari docuit Heindorf. ad Phaed. p. 113. Καὶ post ἐπειδὴ librariorum culpa ex δέ, quomodo recte apud Thucydidem legitur, natum videtur. Cf. Schaefer. Melet. Crit. p. 59.

τῶν τεταγμένων νεῶν πρὸς αὐτῷ] Eodem ordine Xenoph. Hellen. II, 4, 11: τὸ καταβὰν στρατεύματα παρὰ βασιλέως. ubi Weiskius transpositionem meditabatur, quam simili Longini loco ab eo adhibitam esse memini. Legerat tamen l. l. β. 1: τὸ πρῶτον ἀναγόμενον πλοῖον ἐς τὴν Ἑλλάδα. V, 2, 4: τὸν ῥέοντα ποταμὸν διὰ τῆς πόλεως. VI, 5, 27: τὰ πεπραγμένα ὑπὸ τῶν Ἀρχάδων. Adde Lys. c. Erat. p. 432: οἱ εἰρημένοι τρόποι ὑπὲρ ἐμοῦ. Aesch. c. Ctes. 40, 4. Bekker.: οἱ τεταγμένοι χρόνοι ὑπὸ τῶν προγόνων. Polyb. I, 22, 1: τὸ γεγονὸς σύμπτωμα περὶ τοῦ Γναίου. Diodor. XIV, 2: αἱ συμμαχοῦσαι νῆες τοῖς Πελοποννησίοις.

κλείσεις] Thucyd. exempl. habent κλήσεις: quod Suidas quoque Thucydidi cum tragicis commune esse adnotat. Sylb. Cf. Valkenar. ad Eurip. Phoen. 268. Sed neque hos, neque illum sibi constituisse puto. In Thucydidis quidem libris, praecipue in prioribus, toties codd. κλει — exhibent, ut audacior esset, qui ubique alteram formam reponeret. Ac magnopere falli puto eos, qui in his minutiis doctos scilicet veteres doctam constantiam affectasse opinantur, quemadmodum Fischerus in praef. ad Aesch. p. XXV. aliique.

καὶ τῶν ξυμμάχων] In Thucyd. καὶ ξυμ. et mox οὐ πρὸς τῷ ζεύγματι εἰ μόνον ἢ ναυμαχία. Sylb.

τῶν πρότερον] Sic etiam apud Thuc. vulgatur, sed Cass. Aug. Cl. Gr. Ar. C. Mosq. Marg. et Pariss. I. K. (nimirum e pluribus non enotavit Gail.) τῶν προτέρων habent, quod non spreverim.

πολλὴ δ' ἡ] Apud Thuc. πολλὴ δὲ ἡ

σις τῶν κυβερνητῶν καὶ ἀγωνισμὸς πρὸς ἀλλήλους, οἳ τε ἐπι-
βάται ἐθέρῳπευον, ὅτε προσπέσοι ναῦς νηΐ, μὴ λείπεσθαι
τὰ ἀπὸ τοῦ καταστρώματος τῆς ἄλλης τέχνης, πᾶς τέ τις,
ἐν ᾧ προστέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπείγετο πρῶτος φαίνε-
6 σθαι. Συμπεσουσῶν δ' ἐν ὀλίγῳ πολλῶν νεῶν — πλείσται
γὰρ δὴ αὐταὶ ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμαίχθησαν· βραχὺ γὰρ ἀπέ-
λιπον ξυναμφοτέραι διακόσμαι γενέσθαι — αἱ μὲν ἐμβολαί
διὰ τὸ μὴ εἶναι τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους ὀλίγαι ἐγίνον-
το, αἱ δὲ προσβολαί, ὡς τύχοι ναῦς νηΐ προσπεσοῦσα, ἢ
7 διὰ τὸ φυγεῖν ἢ ἄλλη ἐπιπλέουσα, πυκνότεραι ἦσαν. Καὶ
ὅσον μὲν χρόνον προσφέροιτο ναῦς, οἳ ἀπὸ τῶν καταστρωμά-
των τοῖς ἀκοντίοις καὶ τοξεύμασι καὶ λίθοις ἀφθόνως ἐπ' αὐ-
877 τὴν ἐχρῶντο· ἐπειδὴ δὲ προσμίξειαν οἳ ἐπιβάται εἰς χειρὰς
8 ἰόντες ἐπειρῶντο ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπιβαίνειν. Συνετύγ-
χανέ τε πολλαχοῦ διὰ τὴν στενοχωρίαν τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβε-
βληκέναι, τὰ δὲ αὐτοῦς ἐμβεβλήσθαι, δύο τε περὶ μίαν καὶ
ἔστιν ἢ καὶ πλείους ναῦς κατ' ἀνάγκην ζυνηρτῆσθαι καὶ τοῖς

6. δ' ἐν ὀλίγῳ] Apud Thuc. δὲ ἐν ὀλ. Cum Dionysio con-
sentit Gr.

ἐν ἐλαχίστῳ] Scriptus liber habet ἐν ὀλίγῳ, ut in praec-
ced. membrō. Mihi vulgata scriptura visa est magis consen-
tanea. Sylb. Haud dubie scripti libri lectio e praegr. ἐν ὀλί-
γῳ nata est.

ἐμβολαί] Vulgata Thucyd. exempl. habent ἐμβολαί et
[mox pro φυγεῖν] φεύγειν pr. temp. Sylb. Dedi ἐμβολαί.
Reisk. Habent tamen ἐκβολαί Thucydidis codd. non quidem
fere omnes, ut affirmat, qui, ut saepius, var. lect. negli-
genter inspexit, Benedictus, sed Cass. Aug. Reg. (G.) Ar.
C. Marg. et Paris. K., D. ἐκβολαί exhibet, I. ἐκβολαί et c. f. κ.
Reposui igitur ἐκβολαί, quamquam apud Thucydidem recte
legi puto ἐμβολαί. V. Haack. et cf. II, 89. Φυγεῖν cum Nostro
habent Reg. Cass. Aug. Mosq. Gail. nihil enotavit.

τὰς ἀνακρούσεις καὶ διέκπλους] Aut utrobique omittendi
sunt articuli, aut utrobique addendi, ut aut sit ἀνακρούσεις
(sine τὰς) καὶ διέκπλους, aut τὰς ἀνακρούσεις καὶ τοῖς διέκπλους.
Reisk. Fallitur. V. I, 143: χρῆ ὅτι ἐγγύτατα τούτων διανοη-
θέντας τὴν μὲν γῆν καὶ οἰκίας ἀφεῖναι — VII, 71. in.: πολὺν
τὸν ἀγῶνα καὶ ξυστασιν τῆς γνώμης εἶχε. Plat. Polit. IX. p. 586. e: τῆ
ἐπιστήμη καὶ λόγῳ. VIII. p. 557. c: οἳ παῖδες τε καὶ γυναῖκες.
Legg. VI. 784. e: ὁ σωφρονῶν καὶ σωφρονοῦσα. Ib. p. 771. e: τῆ
παρούση φήμη καὶ λόγῳ.

κυβερνήταις τῶν μὲν Φυλακῆν, τῶν δ' ἐπιβουλήν, μὴ καθ' ἑν ἕκαστον, κατὰ πολλὰ δὲ πανταχόθεν περιστάται καὶ τὸν κτύπον ἀπὸ πολλῶν νεῶν ξυμπιπτουσῶν ἐκπληξίν τε αἶμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς ὧν οἱ κελευσταὶ ἐφθέγγοντο παρέχαι. Πολλὴ γὰρ δὴ παρακείμεσις καὶ ἡ βοή ἀφ' ἑκατέ- 9 ρων τοῖς κελευσταῖς κατὰ τε τὴν τέχνην καὶ πρὸς τὴν αὐτίκα Φιλονεικίαν ἐγίγνετο, τοῖς μὲν Ἀθηναίοις βιάζεσθαι τε σὺν ἐκπλοῦν ἐπιβοῶντες καὶ περὶ τῆς ἐς τὴν πατρίδα σωτηρίας νῦν, εἴ ποτε καὶ αὐθις, προθύμως ἀντιλαμβάνεσθαι, τοῖς δὲ Συρακουσίοις καὶ ξυμμάχοις, καλὸν εἶναι κωλύσαι τε αὐτοῦς διαφυγεῖν καὶ τὴν οἰκίαν ἐκάστου πατρίδα νικήσαντες ἐπαυ- 878 ξῆσαι. Καὶ οἱ στρατηγοὶ προσέτι ἑκατέρων, εἴ τινα πρὸ 10

τὸν κτύπον] Includa [μέγαν post κτύπον et τῶν ante νεῶν] addita sunt e vulg. exemplaribus. Eadem habent φθέγγοντο et mox omittunt inclusum articulum ἢ [ante βοή]. Sylb. Μέγαν, quod addiderat Sylburg. ego expunxi, cum incertum sit, an Dionysius id in exemplari suo invenerit, quamquam a Thucydide profectum esse codicum consensus testatur. Noli obijcere posituram. Nam post κτύπον incidendum et ad μέγαν intelligendum est ὄντα. Male Reisk. ad μέγαν ἀπό adscripsit: „Videtur ὡς inferendum.“ Articulum τῶν ante νεῶν quem Sylburg. ex Thuc. edd. addiderat itidem omisi, eumque damnant meliores codd.

9. καὶ ἡ βοή] Aut etiam hic omittendus est articulus, ut abest a vulgatis Thucydidis libris [neque codd. eum agnoscunt] aut etiam ad παρακείμεσις addendus est, ut sit πολλὴ γὰρ δὴ ἡ παρακείμεσις. Reisk. Ἡ ex praegresso καὶ natum.

ἐγίγνετο τοῖς μὲν —] Sic et vulgati Thucydidis libri. Et excusat hanc constructionis perturbationem Duckerus more Thucydidis ἀνακόλουθα affectantis; cujus moris exempla quaedam affert: mihi tamen probabile fit, hic deesse aliquid post ἐγίγνετο, e. c. οἱ ἠκούοντο, qui portifculi audiebantur, Atheniensibus quidem cum vociferatione imperantes. Reisk. Sensus est locus si quis alius. V. Ducker. et Commentatt. IV, s. n. 17.

ἀντιλαμβάνεσθαι] Thucyd. ex. habent ἀντιλαβέσθαι [ἀντιλαμβάνεσθαι tamen Reg. offert.] et [μοx pro ἐκάστου] ἐκάστους, singulos. Sylb. Ἐκάστου cum Dionysio praebent Reg. Cass. Aug. Marg. F. G. I. et f. l. K.

νικήσαντες] Apud Thuc. νικήσαντας

πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ ἡσώμενον βλέψαντές ὀλοφυρμῶ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο. Ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχῆς τῆς αἰμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσασθαι τῇ δόξῃ περιδειῶς ξυναποντεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον. Ἄσι γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον ἢ ἀπώλλυντο. Ἦν τε ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμός, βοή, νικῶντες,

locum occupabant, magis etiam ad spectum pugnae habere cogebantur, i. e. clarius quam pugnantes ipsi omnia contuebantur, ideoque ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο.

ἀνεθάρσησάν τε ἂν] V. Hermann. ad Viger. p. 825. Matthiae. Gr. Gr. §. 598. a. Buttmann. Gr. Gr. §. 126. n. 5. p. 522. ed. oct.

οἱ δέ] Idem [scriptum Dudithii] exemplar habet οὐδέ. Rectius in libris vulg. οἱ δέ. Sylb. Perpetua haec confusio. V. Thuc. VI, 35. Lucian. Somn. §. 7. p. 8. cum var. lect.

ἀντιπάλου τι] Idem libri habent ἀντίπαλόν τι eodem casu; et mox [§. 13.] τῷ αὐτῷ στρατ. Sylb. Ἀντιπάλου τι haud dubie librario debetur. Post ἄλλοι δέ comma sustuli, quia καὶ arcte cum his verbis jungendum est.

ἐν τοῖς χαλεπώτατα] V. Hermann. ad Viger. p. 787. Matthiae Gr. Gr. §. 289. Buttmann. Gr. Gr. p. 584. sq. Bredow. et Haack. ad Thuc. III, 17.

13. τῷ στρατεύματι] Quod in Thuc. edd. interponitur, αὐτῷ, non agnoscunt Reg. Cass. Aug. Ar. C. Dan. Mosq. In Pariss. tantum duobus C. I. hanc vocem non legi vix crediderim Gailio. Valla tamen eam expressit.

νικῶντες, κρατούμενοι] Verba sic nuda in se, extra connexionem, spectata, vitii nihil, nihil suspicionis habent. Bene Graecum est, Thucydideum quidem, ἦσαν ἀκοῦσαι νικῶντες, ἦσαν ἀκοῦσαι κρατούμενοι pro ἦσαν ἀκοῦσαι φωναὶ καὶ νικῶντων καὶ κρατουμένων. Verum insequentia ὅσα ἄλλα στρατόπεδον ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι subjiciunt, paulo ante recitatas esse voces ingentis exercitus in tanto discrimine. Atqui ejusmodi exercitus non clamat νικῶντες, sed νικῶμεν, neque κρατούμενοι, sed κρατούμεθα. Praeferam equidem primam personam pluralis indicativi utroque loco, nominativo participii; vincimus, vincimur. Reisk. De ejusmodi emendatione filere satius duco.

κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατό- 88^ο
πεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι. Παραπλήσια δὲ
καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρὶν γὰρ δὴ οἱ Συρακού-
σιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας,
ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολ-
λῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμιῶ χρώμενοι κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν.
Τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατός, ἄλλας ἄλλη, ὅσοι μὴ με- 14
τέωροι ἐάλωσαν, κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπε-
δον, ὁ δὲ πεζός, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὀρμῆς οἰ-
μωγῇ τε καὶ στόνῳ, πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα,
οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβόηθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ
τείχους ἐς Φυλακὴν, ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη περὶ
σφᾶς αὐτοῦς καὶ ὅπη σωθήσονται, διεσκόπουν. Ἦν τε ἐν

ἄλλα] Cf. Plat. Gorg. p. 517. d: ἰμάτια, στρώματα, ὑπο-
δήματα, ἄλλα, ὧν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. ubi Heindorfius
citra necessitatem τᾶλλα edidit. Demosth. Phil. IV. p. 133. 28:
πολλὰ δὲ καὶ παραλείπω, Φερύς, τὴν ἐπ' Ἀμβρακίαν ὁδόν, τὰς ἐν
Ἰλίδι σφαγὰς, ἄλλα μυρία. Cf. Philipp. III. p. 124. 15. Dio-
nyf. Antiq. VI, 76. p. 1214. 2. Plat. Polit. X. p. 598. c. De
asymdeto sublimitatis fonte cf. Longin. XIX. qui Xenoph. Hel-
len. IV, 3, 19. laudat. Adde II, 4, 33. Cyrop. VII, 1, 38.
III, 3, 59. V, 2, 5. Plutarch. Lys. 11. Thucydidem in hac
pugna describenda aemulari videtur Lys. orat. fun. p. 98. 199.

14. τότε δὴ] Sic etiam Aug. atque ita pro τότε δὲ edide-
rat Walf. Gail. nihil enotavit, unde tamen non conjecerim
Pariss. omnes δὴ exhibuisse, recteque Haackium reposuisse pu-
to τότε δὲ, quamquam τότε δὴ aperte corruptum non dixerim.

ἄλλος ἄλλη — κατενεχθέντες] V. Matthiae. Gr. Gr.
f. 301. b.

ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη] Male vulgo ante καί et
post ἤδη inciditur. Ἄλλοι δὲ καί supra f. 12. eodem modo ha-
buimus, et infra 28, 5. eadem ratione οἱ δὲ τινες καί — usur-
patum; οἱ πλεῖστοι, appositionem, quam dicunt, facit ad ἄλλοι
V. II, 4. Cf. Commentatt. III, 11. n. 74. Caeterum καί a
vulg. Thuc. edd. abest; reposuit ex codd. Haackius, secus ta-
men ac nos intellexit, cum οἱ πλεῖστοι conjungens. Quam
quidem rationem non adstruit locus ab eo collatus, VII, 80.
med.: τὸ ἡμῖν μάλιστα καὶ τὸ πλεον ἀπεσπάσθη.

περὶ σφᾶς αὐτοῦς καὶ ὅπη σωθήσονται διεσκόπουν] Aut
deest hic aliquid, aut leg. est πρὸς σφᾶς αὐτοῦς ὅπη σωθ. δ.
Nam περὶ τινα διασκοπεῖν Graecum esse nego. Reisk. Faci-
lius feram vulgatum, si καί post αὐτοῦς deleatur, quod com-
mode Valla omittit atque ex praegressis huc irrephisse arbi-

ὄρῳ μὴ κατ' ἀνάγκην πρύμναν κρουόμενον, ἀνακαλοῦντες
 ὄνομαστί τὸν τρίηραρχον ἡρώτων — οἱ μὲν Ἀθηναῖοι, εἰ
 τὴν πολεμιωτάτην (γῆν) οἰκειότεραν ἤδη τῆς οὐ δι' ὀλίγου
 πόνου κεκτημένης θαλάσσης ἡγούμενοι ἀποχωροῦσιν, οἱ δὲ
 Συρακούσιοι, εἰ οὐς σαφῶς ἴσασι προθυμουμένους Ἀθηναίους
 παντὶ τρόπῳ διαφυγαῖν, τούτους αὐτοὶ φεύγοντας φεύγου-
 11 σιν. Ὅ τε ἐκ τῆς γῆς περὶ ἀμφοτέρων, ἰσορρόπου τῆς
 ναυμαχίας καθεστηκυίας, πολὺν τὸν ἀγῶνα καὶ ζύστασιν τῆς
 γνώμης εἶχε, Φιλονεικῶν μὲν ὁ αὐτόθεν περὶ τοῦ πλείονος
 ἤδη καλοῦ, δεδιότες δὲ οἱ ἐπελθόντες, μὴ τῶν παρόντων ἐτι
 12 χεῖρω πράξωσιν. Πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθη-
 ναίοις ἐς τὰς ναῦς, ὁ τε φόβος ἦν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος οὐδενί
 879 ἔοικώς καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ τὴν ἐποψιν τῆς ναυμαχίας

10. [γῆν] Inclusum γῆν additum ex iisdem [Thuc. ex.].
 Ex iisdem etiam mox τῆς οὐ δι' ὀλίγου repositum pro eo, quod
 in scripto libro vitiose legitur τοῖς οὐδὲ ὀλίγου. Sequens πό-
 νου abest quidem a vulg. exemplaribus: sed agnoscit illud cum
 scripto Dudithii libro etiam Scholiastes Thucydidis, cum ait
 τῆς μετὰ πόνου κεκτημένης θαλάσσης. Sylb. Non extruserim
 γῆν, ubi sit; nolim tamen rursus intrudere quod elegantius
 omittatur. Ego equidem id hic abesse malim. Reisk. Non
 ego. Requiritur enim propter oppositum τῆς οὐ δι' ὀλίγου κε-
 κτημένης θαλάσσης. Τὴν πολεμιωτάτην, sine γῆν, intelligere-
 mus hostilem unius alicujus populi terram, hic Syracusanorum,
 cum terra omnino Atheniensibus iniqua dicatur. Ver-
 bum πόνου quamquam schol. in interpretatione posuit, non
 tamen in cod. ab eo repertum fuisse dixerim.

11. ζύστασιν] ζύστασιν si bene habet, accipio pro ζύν-
 τασιν, intentionem, contentionem: quamquam hoc mallet.
 Reisk. Praestat vulgatum, quamquam quod schol. legisse
 videtur, ζύντασιν, cum Duckero probat Haackius. Sed me-
 lius cum ἀγῶνα congruit ζύστασιν, quod et ipsum a pugna
 translatum est. Apposite Schneiderus in Lex. s. v. ex Plutar-
 cho affert διὰν μάλιστα σύστασιν ὁ ἀγὼν ἔχη. His jam scriptis,
 Stallbaumio quoque ad Plat. Phileb. p. 142. ζύστασιν unice ve-
 rum videri cognovi. Apud Plutarchum, hunc locum laudan-
 tem, de Glor. Athen. p. 347. b. corrupte ζύνταξιν legitur.

φιλονεικῶν μὲν — δεδιότες δὲ —] V. Matthiae Gr. Gr.
 §. 562. 1. n.

12. καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον καὶ] Ad διὰ τὸ in scripti exem-
 plaris margine appositum hoc epxegema: διὰ τοῦτο. Sylb.
 Mihi videtur hic pariter quid deesse ad hunc fere modum: καὶ

ἐκ τῆς γῆς ἠναγκάζοντο ἔχειν. Δι' ὀλίγου γὰρ οὔσης τῆς θέας καὶ οὐ πάντων ἅμα ἐς τὸ αὐτὸ σκοποῦντων, εἰ μὲν τινες ἰδοίεν

διὰ τὸ τῶν γιγνομένων ἀνώμαλον, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν — vel sic: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον τῶν γιγνομένων, ἀνώμαλον καὶ τὴν ἔποψιν: et propter inaequalitatem rerum contingentium etiam inaequalis erat adspectus. Reisk. H. Steph. in App. ad alior. Scripta de dial. p. 184. Scholiasten fecutus διὰ τὸ accipit pro διὰ τοῦτο. Hanc explicationem qui amplectitur, Duckerus, non animadvertit, locos a Stephano ad eam probandam allatos plane alius esse generis. Non ignoro equidem idem statuere Reizium de inclin. acc. p. 9. probantibus Wolfio et Hermanno ad Viger. p. 700. Sed quem ille locum ad hanc interpretationem tuendam effert, Plat. Euthyd. p. 305. d., is, jam a Stephano collatus, dissimillimus est: πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα οἱ λόγοι ὑμῶν καλὰ ἔχουσιν — ἐν δὲ τοῖς καὶ τοῦτο. cuius gemina infra laudabimus ad 52, 2. Loci a Wolfio comparati, non magis appositi videntur. Primus est Plat. Phaed. p. 99. b. de quo v. Heindorf. p. 186. sq., alter sic ut laudatur non legitur Plat. Cratyl. p. 434. e., sed οὐ δὲ γινώσκεις: certe sic habent Basil. Heindorf. Beck. Bekker.; de tertio denique Sympos. XX, 7. v. Wyttenb. ad Jul. laud. in Const. p. 15. c. Schaefer. ad Soph. Trach. 1174. coll. Herod. IX, 48. Plutarch. Mar. 32. Jam ad nostrum locum revertamur. In quo Bauerus ἀνώμαλον semel excidisse et Jacobsius in Attica eam vocem bis cogitandam esse statuit: τῆς ναυμαχίας ἐν διαφόροις τόποις ἀνώμαλον οὔσης, καὶ τὴν ἔποψιν τοιαύτην (i. e. ἀνώμαλον) ἠναγκάζοντο ἔχειν. Kaltwasserus in praefatione ad Atticam Jacobsii interpretatur: καὶ διὰ τὸ ἀνώμαλον und bei der so ungleichen und schwankenden Lage, ἠναγκάζοντο ἔχειν καὶ τὴν ἔποψιν mussten sie auch noch das Seegefecht vom Lande her mit ansehen. Quam interpretationem vereor, ut praepositio διὰ admittat. Haackius denique satis fidenter pronunciat, ἀνώμαλον bis cogitandum et prius intelligendum esse de locorum, ubi quisque pugnam spectaturus constitisset, inaequalitate. Sensum enim esse: propter inaequalitatem loci etiam inaequaliter proelium ex terra spectare cogebantur, ut totidem verbis Valla recte interpretatus sit. Sed primum etsi non ignoro, saepe vocabulum bis cogitandum esse, eorum tamen, quos ego ex hoc genere observavi, exemplorum tam diversa est ratio, ut vel hoc nomine istam explicationem rejicere audeam. Deinde hoc locorum situ non assequor, qui inaequalitas eorum varium pugnae adspectum efficere potuerit. Quod autem vir doctus Benedicti auctoritate istam interpretationem Vallae dicit, miror in meis Vallae exemplaribus (utor autem tribus, eo, quod 1550 Coloniae apud Genopaeum excusum est, ac Steph. 1. et 2.) locum sic esse conversum: Inerat eis futuri metus, ut nemini tantus, et eo vehementior, quod superne ex edito loco pugnam navalem spectare cogebatur (sic.). Quae interpretatio confirmare videtur quod, antequam eam inspicerem, mihi in mentem venerat, pro ἀνώμαλον leg. esse ἄνω μᾶλλον: quia editum

πη τοὺς σφετέρους ἐπικρατοῦντας, ἀνεθάρσησάν τε ἂν καὶ πρὸς ἀνάκλησιν θεῶν, μὴ στερῆσαι σφᾶς τῆς σωτηρίας, ἐτρέποντο, οἱ δὲ ἐπὶ τὸ ἥσώμενον βλέψαντες ὀλοφυρμῶ τε ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο καὶ ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο. Ἄλλοι δὲ καὶ πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες, διὰ τὸ ἀκρίτως ξυνεχῆς τῆς ἀμίλλης, καὶ τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῖως ξυναπονεύοντες, ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον. Ἄσι γὰρ παρ' ὀλίγον ἢ διέφευγον ἢ ἀπώλλυντο. Ἦν τε ἐν τῷ στρατεύματι τῶν Ἀθηναίων, ἕως ἀγχώμαλα ἐναυμάχουν, πάντα ὁμοῦ ἀκοῦσαι, ὀλοφυρμός, βοή, νικῶντες,

locum occupabant, magis etiam ad spectum pugnae habere cogebantur, i. e. clarius quam pugnantes ipsi omnia contuebantur, ideoque ἀπὸ τῶν δρωμένων τῆς ὄψεως καὶ τὴν γνώμην μᾶλλον τῶν ἐν τῷ ἔργῳ ἐδουλοῦντο.

ἀνεθάρσησάν τε ἂν] V. Hermann. ad Viger. p. 825. Matthiae. Gr. Gr. §. 598. a. Buttmann. Gr. Gr. §. 126. n. 5. p. 522. ed. oct.

οἱ δέ] Idem [scriptum Dudithii] exemplar habet οὐδέ. Rectius in libris vulg. οἱ δέ. Sylb. Perpetua haec confusio. V. Thuc. VI, 35. Lucian. Somn. §. 7. p. 8. cum var. lect.

ἀντιπάλου τι] Idem libri habent ἀντίπαλόν τι eodem casu; et mox [§. 13.] τῷ αὐτῷ στρατ. Sylb. Ἀντιπάλου τι haud dubie librario debetur. Post ἄλλοι δέ comma sustuli, quia καὶ arcte cum his verbis jungendum est.

ἐν τοῖς χαλεπώτατα] V. Hermann. ad Viger. p. 787. Matthiae Gr. Gr. §. 289. Buttmann. Gr. Gr. p. 584. sq. Bredow. et Haack. ad Thuc. III, 17.

13. τῷ στρατεύματι] Quod in Thuc. edd. interponitur, αὐτῷ, non agnoscunt Reg. Cass. Aug. Ar. C. Dan. Mosq. In Pariss. tantum duobus C. I. hanc vocem non legi vix crediderim Gailio. Valla tamen eam expressit.

νικῶντες, κρατούμενοι] Verba sic nuda in se, extra connexionem, spectata, vitii nihil, nihil suspicionis habent. Bene Graecum est, Thucydideum quidem, ἦσαν ἀκοῦσαι νικῶντες, ἦσαν ἀκοῦσαι κρατούμενοι pro ἦσαν ἀκοῦσαι φωναὶ καὶ νικῶντων καὶ κρατουμένων. Verum insequentia ὅσα ἄλλα στρατόπεδον ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι subjiciunt, paulo ante recitatas esse voces ingentis exercitus in tanto discrimine. Atqui ejusmodi exercitus non clamat νικῶντες, sed νικῶμεν, neque κρατούμενοι, sed κρατούμεθα. Praeferam equidem primam personam pluralis indicativi utroque loco, nominativo participii; vincimus, vincimur. Reisk. De ejusmodi emendatione filere satius duco.

κρατούμενοι, ἄλλα, ὅσα ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ μέγα στρατό- 880
 πεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι. Παραπλήσια δὲ
 καὶ οἱ ἐπὶ τῶν νεῶν αὐτοῖς ἔπασχον, πρὶν γε δὴ οἱ Συρακού-
 σιοὶ καὶ οἱ ξύμμαχοι, ἐπὶ πολὺ ἀντισχούσης τῆς ναυμαχίας,
 ἔτρεψάν τε τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἐπικείμενοι λαμπρῶς, πολ-
 λῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμιῶ χρώμενοι κατεδίωκον ἐς τὴν γῆν.
 Τότε δὴ ὁ μὲν ναυτικὸς στρατός, ἄλλος ἄλλη, ὅσοι μὴ με- 14
 τέωροι ἐάλωσαν, κατενεχθέντες, ἐξέπεσον ἐς τὸ στρατόπε-
 δον, ὁ δὲ πεζός, οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ' ἀπὸ μιᾶς ὀρμῆς οἰ-
 μωγῇ τε καὶ στόνῳ, πάντες δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα,
 οἱ μὲν ἐπὶ τὰς ναῦς παρεβόηθουν, οἱ δὲ πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ
 τείχους ἐς Φυλακὴν, ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη παρὰ
 σφᾶς αὐτοῦς καὶ ὄπη σωθήσονται, διεσκόπουν. Ἦν τε ἐν

ἄλλα] Cf. Plat. Gorg. p. 517. d: ἰμάτια, στρώματα, ὑπο-
 δήματα, ἄλλα, ὧν ἔρχεται σώματα εἰς ἐπιθυμίαν. ubi Heindorfius
 citra necessitatem τὰλλα edidit. Demosth. Phil. IV. p. 133. 28:
 πολλὰ δὲ καὶ παραλείπω, φερός, τὴν ἐπ' Ἀμβρακίαν ὁδόν, τὰς ἐν
 Ἰλίδι σφαγὰς, ἄλλα μυρία. Cf. Philipp. III. p. 124. 15. Dio-
 nyf. Antiqq. VI, 76. p. 1214. 2. Plat. Polit. X. p. 598. c. De
 alyndeto sublimitatis fonte cf. Longin. XIX. qui Xenoph. Hel-
 len. IV, 3, 19. laudat. Adde II, 4, 33. Cyrop. VII, 1, 38.
 III, 3, 59. V, 2, 5. Plutarch. Lys. 11. Thucydidem in hac
 pugna describenda aemulari videtur Lys. orat. fun. p. 98. 199.

14. τότε δὴ] Sic etiam Aug. atque ita pro τότε δὲ edide-
 rat Waff. Gail. nihil enotavit, unde tamen non conjecerim
 Pariss. omnes δὴ exhibuisse, recteque Haackium reposuisse pu-
 to τότε δὲ, quamquam τότε δὴ aperte corruptum non dixerim.

ἄλλος ἄλλη — κατενεχθέντες] V. Matthiae. Gr. Gr.
 f. 301. b.

ἄλλοι δὲ καί, οἱ πλεῖστοι, ἤδη] Malè vulgo ante καί et
 post ἤδη inciditur. Ἄλλοι δὲ καί supra f. 12. eodem modo ha-
 buimus, et infra 28, 5. eadem ratione οἱ δὲ τινες καί — usur-
 ratum; οἱ πλεῖστοι appositionem, quam dicunt, facit ad ἄλλοι
 V. II, 4. Cf. Commentatt. III, 11. n. 74. Caeterum καί a
 vulg. Thuc. edd. abest; reposuit ex codd. Haackius, secus ta-
 men ac nos intellexit, cum οἱ πλεῖστοι conjungens. Quam
 quidem rationem non adstruit locus ab eo collatus, VII, 80.
 med.: τὸ ἡμῶν μάλιστα καὶ τὸ πλεον ἀπεσπάρθη.

περὶ σφᾶς αὐτοῦς καὶ ὄπη σωθήσονται διεσκόπουν] Aut
 deest hic aliquid, aut leg. est πρὸς σφᾶς αὐτοῦς ὄπη σωθ. δ.
 Nam περὶ τινὰ διασκοπεῖν Graecum esse nego. Reisk. Faci-
 lius feram vulgatum, si καί post αὐτοῦς deleatur, quod com-
 mode Valla omittit atque ex praegressis huc irreplisse arbi-

τῷ παραυτίκα οὐδὲ μιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἔκπλη-
 15 ξις. Παραπλήσιαί τε ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ ἐν Πύ-
 λῳ· διαφθαρειῶν γὰρ τῶν νεῶν τοῖς Λακεδαιμονίοις, προσε-
 πώλλυντο αὐτοῖς καὶ οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβεβηκότες· καὶ
 881 τότε τοῖς Ἀθηναίοις ἀνέλπιστον ἦν τὸ κατὰ γῆν σωθῆσεσθαι
 ἢν μὴ τι παρὰ λόγον γίγνηται. Γενομένης δ' ἰσχυρᾶς τῆς
 ναυμαχίας καὶ πολλῶν νεῶν ἀμφοτέροις καὶ ἀνδρῶν ἀπολεμέ-
 νων, οἱ Συρακούσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐπικρατοῦντες τὰ τε
 καυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο καὶ ἀποπλεύσαντες πρὸς
 τὴν πόλιν τρόπαιον ἔστησαν.

I XXVII. Ἐμοὶ μὲν δὴ ταῦτα καὶ τὰ παραπλήσια.
 τούτοις ἄξια ζήλου τε καὶ μιμήσεως ἔφάνη, τὴν τε μεγαλη-
 γορίαν τοῦ ἀνδρός καὶ τὴν καλλιλογίαν καὶ τὴν δεινότητα καὶ
 τὰς ἄλλας ἀρετάς, ἐν τούτοις τοῖς ἔργοις ἐπίσθην τελειότη-
 τας εἶναι, τεκμαιρόμενος, ὅτι πᾶσα ψύχη τούτῳ τῷ γένει

tror. Etenim cum probum sit σφᾶς αὐτοὺς δισκόπουν, ὅπῃ σω-
 θήσονται, quodam attractionis genere accusativus etiam addi-
 ta praepositione servatus esse videatur.

15. ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν] Non me fugit os Thucy-
 dideum. Vereor tamen, ne ille dederit ἐπεπόνθεσαν οἷς καὶ
 ἔδρασαν αὐτοὶ τοὺς ἐν Πύλῳ. Reisk. Ut οἷς addatur non opus
 est, cum idem sit sensus e vulgari lectione. V. Heindorf. ad
 Plat. Theaet. p. 321. Cur additum velit τοὺς non magis asse-
 quor. Caeterum quae Thuc. significat, narravit IV, 25. sqq.
 Unde patet διαφθαρειῶν hic pro ληφθειῶν dici.

αὐτοῖς] Quidam codices habent αἰταῖς, foeminino ge-
 nere. Sylb. Ego foemininum praetuli e vulgaribus Thucy-
 didis libris. Reisk. Sine causa; revocavi igitur αὐτοῖς,
 quod cum Reg. Cass. Aug. Marg. Schol. exhibeant, Thucydidi
 quoque reddidit Haackius. E Pariss. codd. Gailius nihil eno-
 tavit.

καὶ τότε] Imo vero οὕτω καὶ τότε. Reisk. Non opus.
 ἢν μὴ —] Scriptus liber pro ἢν habet εἰ. Sed cum ea
 conjunctione mutato verbi modo legendum esset γένοιτο. Ibi-
 dem vulgati libri compositae habent παράλογον et ἀνθρώπων pro
 ἀνδρῶν. Sylb. Παρὰ λόγον unice verum est. Nam Thuc. ad-
 jectivum παράλογος ignorat, id quod alibi ostendemus. Con-
 tra ἀνδρῶν hic ad dubie corruptum est.

ἐπικρατοῦντες] In vulgatis Thucydidis exemplaribus legi-
 tur ἐπικρατήσαντες, praet. aor. Sylb. Corruptam Dionysii
 lectionem nullus codex confirmat.

XXVII, 1. πᾶσα ψυχή] Malim ἢ πᾶσα ψυχή. Nam πᾶ-
 σα ψυχή est quivis animus, hominis cujuscunque animus; con-

τῆς λέξεως ἄγεται καὶ οὔτε τὸ ἄλογον τῆς διανοίας κριτήριον, ὡς πεφύκαμεν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἡδέων ἢ ἀνιαρῶν, ἀλλοτριούται πρὸς αὐτό, οὔτε τὸ λογικόν, ὑφ' οὗ διαγινώσκειται 1882 τὸ ἐν ἐκάστη τέχνῃ καλόν. Οὐδ' ἂν ἔχοιεν οὔθ' οἱ μὴ πάνυ ἐ λόγων ἔμπειροι πολιτικῶν εἰπεῖν, ἐφ' ὅτῳ δυσχεραίνουσιν ὀνόματι ἢ σχήματι, οὔθ' οἱ πάνυ περιττοὶ καὶ τῆς τῶν πολλῶν ὑπερορῶντες ἀμαθίας μέμψασθαι τὴν κατασκευὴν ταύτης τῆς λέξεως, ἀλλὰ καὶ τὸ τῶν πολλῶν καὶ τῶν ἀλόγων τὴν αὐτὴν ὑπόληψιν ἔξει. Ὁ μὲν γὰρ πολὺς ἐκεῖνος ἰδιώτης οὐ δυσ- 3 χερραίνει τὸ φορτικόν τῆς λέξεως καὶ σκολιόν καὶ δυσπαρακολούθητον, ὁ δὲ σπάνιος καὶ οὐδ' ἐκ τῆς τυχούσης ἀγωγῆς γινόμενος τεχνίτης οὐ μέμψεται τὸ ἀγενές καὶ χαμαιτυπές καὶ ἀκατάσκευον, ἀλλὰ συνῶδόν ἔσται τὸ τε λογικόν καὶ τὸ ἄλογον κριτήριον, ὑφ' ὧν ἀμφοτέρων ἀξιούμεν ἅπαντα κρίνεσθαι κατὰ τὰς τεχνὰς ἐργάσεται θάτερον οὐκέτι καλόν, οὐδὲ τέλειον ἀποδίδωσι τὰ ἕτερον.

tra ἢ πᾶσα ψυχὴ totus animus, quod huic loco unice aptum esse sequentia declarant.

2. τὸ τῶν πολλῶν] Subaudi πλήθος. Reisk. Immo re-
pete κριτήριον.

τῶν ἀλόγων] Pro ἀλόγων legendum fortasse ἀκριβολόγων.
§. 1. dicit λόγων πολιτικῶν ἔμπειροι: et mox περιττοί. Sylb.
Num καὶ τὸ τῶν ὀλίγων. Opponuntur οἱ ὀλίγοι τοῖς πολλοῖς.
Reisk. Hoc praerplacet. Cf. §. 3.

3. δυσχεραίνει] Lege δυσχερανεῖ in futuro, ut paulo
post μέμψεται [et §. 2. ἔξει]. Reisk.

καὶ οὐδ'] Aut καὶ οὐκ leg. aut καὶ ejiciendum puto. Nam
οὐδέ pro οὐ poni non probant exempla in Lexic. Xenoph. T.
III. p. 354. allata.

χαμαιτυπές] Usitatus est χαμαιπετές. V. Ernesti Lex.
Gr. Rhet. p. 379. Adde Lucian. Quom. hist. sit conscr. 16.
p. 178. De praegresso ἀγενές v. ind.

ἐργάσεται] Mutilus est locus: et aliquis quidem elicī
potest sensus, si pro ἐργάσεται reponantur haec: ἔργα, εἰ γὰρ
ἀμάρτοι θάτ. Sed vereor, ne majus subfit mendum. Sylb.
Sententia qualiscunque, loco sic constituto, exhibet: ἀξιούμεν
ἅπαντα κρίνεσθαι τὰ τῆς τέχνης, ὧν ὅτῳ ἐνδέχεται θάτερον, qui-
bus ambobus spectari debere volumus omnia artis opera, quo-
rum operum cuicunque defit horum amborum criteriorum alter-
utrum, efficit ille defectus, ut alterum minus sit perfectum.

¹ XXVIII. Ἐγὼ γαῦν οὐκ ἔχω, πῶς ἐκεῖνα ἐπαινέσω
 τὰ δοκοῦντα μεγάλα καὶ θαυμαστά εἶναι τισιν, ὅσα μὴδὲ τὰς
⁸⁸³ πρώτας ἀρετὰς ἔχει καὶ κοινοτάτας, ἀλλ' ἐκνενίηται τῷ πε-
 ριέργῳ καὶ περιττῷ μῆτε ἠδέα εἶναι μῆτ' ὠφέλιμα· ὧν ὀλίγα
 παρέξομαι δείγματα, παρατιθεῖς εὐθύς ἐκάστοις τὰς αἰτίας,
² δι' ἃς περιέστηκεν εἰς τὰς ἐναντίας ταῖς ἀρεταῖς κακίας. Ἐν
 μὲν οὖν τῇ τρίτῃ βίβλῳ τὰ περὶ Κέρκυραν ὤμα καὶ ἀνόσια
 ἔργα διὰ τὴν στάσιν εἰς τοὺς δυνατωτάτους ἐκ τοῦ δήμου
 γεγόμενα διεξιὼν, ἕως μὲν ἐν τῷ κοινῷ καὶ συνήθει τῆς δικ-
 λέκτου τρόπῳ τὰ πραχθέντα δηλοῖ, σαφῶς τε καὶ συντόμως
 καὶ δυνατῶς ἅπαντα εἴρηκεν· ἀρξάμενος δὲ ἐπιτραγωδεῖν
 τὰς κοινὰς τῶν Ἑλλήνων συμφορὰς καὶ τὴν διάνοιαν ἐξαλ-
 λάττειν ἐκ τῶν ἐν ἔθει μακρῷ τινι γίγνεται χείρων αὐτὸς
 ἑαυτοῦ. Ἔστι δὲ τὰ μὲν πρώτα, ὧν οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτη-
³ μένων ἐπιλάβοιτο, ταῦτα· „Κερκυραῖοι δὲ αἰσθανόμενοι
 τὰς τε Ἀττικὰς ναῦς προσπλεύσας, τὰς τε τῶν πολεμίων
 οἰχομένας, λαβόντες τοὺς τε Μεσηνίους ἐς τὴν πόλιν ἤγαγον,

Verum utique plura defunt. Reisk. Opem exspecto a co-
 dicibus. Neque quidquam colligere audeo e verbis similibus
 Judic. de Demosth. p. 1100. 9: χωρισθὲν γὰρ ἐκάτερον αὐτῶν
 θατέρου πρὸς τῷ μὴ τέλειον εἶναι καὶ τὴν ἰδίαν ἀρετὴν ἀμαυροτέραν
 ἴσχει.

XXVIII, 1. πῶς — ἐπαινέσω] Sic etiam Antiqq. l. p.
 270. 3: οὐκ ἔχω, πῶς ἐπαινέσοιμι e Vatic. ἐπαινέσω rescri-
 bendum.

2. ἐπιτραγωδεῖν] Plutarch. Pericl. 28: Δουῖρις ὁ Σάμιος
 τούτοις ἐπιτραγωδεῖ, πολλὴν ὁμότητα τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ Περικ-
 κλέους κατηγορεῖν. Demosth. 21: οὐκ ἀγεννῶς φέρων τὸ συμβεβη-
 κός, ὡς γράφει καὶ τραγωδεῖ Θεόπομπος. Cf. Demosth. de Cor.
 p. 229. 18. de falsa leg. p. 400. 17. R. Ernesti Lex. techn. Gr.
 Rhett. p. 355. Sed harum exaggerationum Thucydidem exper-
 tem praestare audeo.

3. Κερκυραῖοι δὲ —] Locus Thucyd. est III, 81. et 82.
 Reisk.

αἰσθανόμενοι] Vulgata Thucydidis exemplaria habent
 αἰσθόμενοι. Mox scriptus liber habet τοὺς τε: et tamen mox
 foem. gen. οἰχομένας. Sylb.

Μεσηνίους] Sic etiam Ar. C. Dan. Gr. Paris. D. In
 Thuc. edd. σ geminatur. Videntur tamen recte statuere, qui
 semper apud eum Μεσίγη caet. leg. putant:

πρότερον ἔξω ὄντας, καὶ τὰς ναῦς περιπλεῦσαι κελεύσαντες, 884
 αἷς ἐπλήρωσαν, ἐς τὸν Ἰλαϊκὸν λιμένα, ἐν ὧσιν περιεκομί-
 ζοντο, τῶν ἐχθρῶν εἴ τινα λάβοιεν ἀπέκτεινον καὶ ἐκ τῶν
 νεῶν ὅσους ἐπεισαν ἐξβῆναι ἐκβιβάζοντες ἀπεχώρησαν, ἐς τὸ
 Ἡραϊὸν τε ἐλθόντες, τῶν ἰκετῶν ὡς πενήκοντα ἀνδρας δί-
 κην ὑποσχεῖν ἐπεισαν καὶ κατέγνωσαν ἀπάντων θάνατον. Οἱ 4
 δὲ πολλοὶ τῶν ἰκετῶν, ὅσοι οὐκ ἐπείσθησαν, ὡς ἐώρων τὰ
 γιγνόμενα, διέφθειραν αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ ἀλλήλους καὶ ἐκ
 τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο, οἱ δ' ὡς ἕκαστοι ἐδύνατο
 ἀνηλοῦντο. Ἡμέρας τε ἑπτὰ, αἷς ἀφικόμενος ὁ Εὐρυμέδων
 ταῖς πενήκοντα ναυσὶ παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι σφῶν αὐτῶν
 τοὺς ἐχθροὺς δοκοῦντας εἶναι ἐφόνευον, τὴν μὲν αἰτίαν ἐπι-

ὄντας, καὶ] Male vulgo post ὄντας major distinctio po-
 nitur, cum καὶ ad τε post Μεσηνίους referatur.

Ἰλαϊκόν] Vulgati libri Ἰλλαϊκόν, gemino λλ. Eadem ex
 [pro ἀνεχώρησαν] habent ἀπεχώρησαν, et mox Ἡραϊὸν τε.
 Apud Suid. quoque legitur Ἡραϊόν, ὁ τῆς Ἡρας ναός. Sed
 agnoscit tamen idem etiam Ἡραϊον. Stephanus Byzantius hoc
 videtur statuere discriminis, ut adjective quidem dicatur
 Ἡραϊον τεῖχος, substantive autem Ἡραϊον, sive oppidi nomen
 sit, sive Junonis aedem significet. Sylb.

ἀνεχώρησαν] Apud Thuc. legi ἀπεχώρησαν, jam annota-
 vit Sylburg. Pro quo quod, non admodum difficili confu-
 sione (v. var. lect. ad VIII, 40. a. m.), nonnulli codices ha-
 bent, ἀπεχρῶντο, ad sensum optimum judicat Poppo p. 50.
 ideo vulgari lectione offensus, quod non narretur, quid de
 his hominibus factum sit. Sed eadem difficultate laborat,
 quam probat, Hermannii conjectura ἀπεχώρισαν. Posthac
 enim nulla eorum mentio injicitur. Equidem, si vulgatum
 sanum est, id ita explicandum puto, ut statuatur, eos suppli-
 ces, qui navibus vecti fuerant, caeteros Corcyraeos ad He-
 raeum comitatos, ibique eandem, atque illos, qui eo confu-
 gerant, sortem expertos esse. Fortasse ipsis insidiosè uteban-
 tur populares, ut caeterorum supplicum parti persuaderent
 δίκην ὑποσχεῖν.

ἀπάντων] Hoc pro πάντων, in vitis libris, in Thucydide
 substituerat Waff. Revocavit veterem lectionem Haack.

4. ἰκετῶν] Scriptus liber οἰκετῶν. Sed verius esse ἰκετῶν
 satis tum praecedentia declarant, tum sequentia. Sylb.

παρέμεινεν, οἱ Κερκυραῖοι] Ex plerisque codd. παρέμεινε,
 Κερκ. scripsit Haack.

δοκοῦντας] Idem liber habet δοκοῦντες, nominandi casu;
 quod retinere si velis accipiendum erit pro νομίζοντες. Sylb.
 Nullo modo ferri potest δοκοῦντες.

Φέροντες τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσιν, ἀπέθανον δέ τινες καὶ
 885 ἰδίας ἔχθρας ἔνεκα καὶ ἄλλοι, χρημάτων σφίσι ὀφειλομένων,
 5 ὑπὸ τῶν λαβόντων. Πᾶσα τε ἰδέα κατέστη θανάτου καὶ
 οἷον Φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίνεσθαι, οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνέβη

τοῖς τὸν δῆμον καταλύουσι] Vituperatis, qui τοῖς pro αὐ-
 τοῖς dictum putaverint, Haackius cum Bauero interpretatur:
democratiam evertere conantibus. Eodem redit Hermanni ex-
 plicatio ad Viger, p. 700; *Corcyraei suspectos necando in se-*
met ipsos saeviebant, accusantes hostes reipublicae (immo:
status popularis) sed eo praetextu etiam privatas ulciscentes
injurias. Quae explicatio hac difficultate laborat, quod ex ea
 populares non nisi parti adversariorum illud crimen intulisse
 viderentur, quod ad omnes pertinuisse apparet. Ad sensum
 itaque aptior est ea ratio, quae τοῖς pro αὐτοῖς accipit, eaque
 huiusmodi locis defendi queat. Thuc. IV, 46: οἱ τοῦ δήμου
 προσιάται τῶν Κερκυραίων, δεδιότες, μὴ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς ἐλθόν-
 τας οὐκ ἀποκτείνωσι, μηχανῶνται τοιόνδε τι. ubi τοὺς ἐλθόντας di-
 ctum est pro αὐτοῖς ἐλθόντας, eos, optimates in Ptychiam tra-
 jectos, ubi advenissent. V, 27: Κορίνθιοι, ἐς Ἀργος τραπόμε-
 νοι, πρῶτον (sic dicitur) λόγους ποιοῦνται πρὸς τινὰς τῶν ἐν τέλει
 ἔντιον Ἀργείων, ὡς χρὴ — ἀποδείξαι ἄνδρας ὀλίγους, ἀρχὴν αὐ-
 τακράτορας καὶ μὴ πρὸς τὸν δῆμον τοὺς (articulum praebent codd.
 Cf. IV, 118, extr, VI, 105, med.) λόγους εἶναι, τοῦ μὴ κατα-
 φανεῖς γίνεσθαι τοὺς μὴ πείσαντας τὸ πλῆθος. Xenoph. Anab.
 V, 4, 21: τοῖς πολεμίοις δηλώσετε, ὅτι οὐχ ὁμοίοις ἀνδράσι μα-
 χουνται νῦν τε καὶ ἅτε τοῖς ἀτάκτοις ἐμάχοντο, ubi τοῖς ἀτάκτοις
 intell. ἡμῖν ἀτάκτοις οὖσιν. Eodem refero Thuc. V, 65: ἐβού-
 λητο τοὺς ἀπὸ τοῦ λάφου βοηθοῦντας ἐπὶ τὴν τοῦ ὕδατος ἐκτροπήν,
 ἐπειδὴν πύθωνται, καταβιβάσαι, τοὺς Ἀργείους καὶ τοὺς ξυμμά-
 χους, ubi verba τοὺς Ἀ. κ. τ. ξυμ. epecegegin faciunt, cujus
 similes locos ex ipso Thucydide bene multos alibi proponam.
 IV, 131: προσβαλόντες αὐτῷ (τῷ λάφῳ) κατὰ κράτος καὶ μάχῃ ἐκ-
 κρούσαντες τοὺς ἐπιόντας ἐστρατοπεδεύσαντο. ubi τοὺς ἐπιόντας,
 pro quo τὰς ἐπόντας ex Porponis conjectura edidit Haack,
 explico eos, hostes, sibi occurrentes, impetum excipientes.
 Sic et Herod. VII, 139, extr.: ἀνέσχοντο τὸν ἐπιόντα (regem
 Persarum, de quo modo dixit) ἐπὶ τὴν χώραν δέξασθαι. Sed
 haec tamen ad nostrum locum non satis apposita videntur,
 propterea quod in hoc, illa ratione admitta, alicui subaudiendum
 foret. Itaque hic post αἰτίαν ἐπιφέρειν articulum eodem modo
 adhibitum esse puto, quo post nominandi verba inferri solet.
 V. Matthiae. Gr. Gr. §. 266. p. 574. sq.

χρημάτων σφίσι ὀφειλομένων] Haec commatis inclusi, mi-
 norque, non idem fecisse Haackium.

5. καὶ οἷον — ξυνέβη] Portus: et (quemadmodum in
 huiusmodi rerum statu solet accidere) nihil est, quod non con-
 tigerit. Sed si omnino nihil non contigisse dixisset auctor,
 inepte addidisset καὶ ἔτι περαιτέρω, Rectius igitur Valla, quem

καὶ ἔτι περαιτέρω. Καὶ γὰρ πατήρ παιῖδα ἀπέκτεινε καὶ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῶντο καὶ πρὸς αὐτοῖς ἐκτείνοντο, οἱ δὲ τινες καὶ [οἱ] περιοικοδομηθέντες ἐν τοῦ Διονύσου τῷ ἱερῷ ἀπέθανον. Οὕτως ὦμῃ στάσις προὔχρησε καὶ ἔδοξε μᾶλλον, διότι ἐν τοῖς πρώτῃ ἐγένετο, ἐπεὶ ὕστερον γε καὶ πᾶν, ὡς εἶπεῖν, τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη, διαφορῶν οὐσῶν ἕκασταχοῦ τοῖς τε τῶν δήμων προστάταις, τοὺς Ἀθηναίους ἐπάγεσθαι, καὶ τοῖς ὀλίγοις, τοὺς Λακεδαιμονίους.“

XXIX. Ἄ δὲ τούτοις ἐπιφέρει, σκολιὰ καὶ δυσπαρακολούθητα καὶ τὰς τῶν σχηματισμῶν πλοκαῖς σολοικοφανεῖς ἔχοντα καὶ οὔτε τοῖς κατ' ἐκείνον τὸν βίον γενομένοις ἐπιτηδευθέντα οὔτε τοῖς ὕστερον, ὅτε μάλιστα ἤκμασεν ἡ πολιτικὴ δύναμις· ἃ μέλλω νυνὶ λέγειν· „Ἐστασίαζόν τε οὖν τὰ 2

Heilmannus sequitur: *nihil non contigit eorum, quae in hujusmodi casu fieri solent.* Ita enim alia tempora cogitari possunt iis, de quibus narratur, etiam graviora. Idem sensit Reiskius, qui ad οἶον: „In se, inquit, non male. Verum insequentia, καὶ ἔτι περαιτέρω subjiciunt, leg. esse ὦν. Idem est ac si dixisset οὐδὲν οὐ ξυνέβη τούτων, ἃ φιλεῖ γίνεσθαι ἐν τῷ τοιοῦτῳ (scil. χρόνῳ vel κακῷ) καὶ ἔτι περαιτέρω τούτων: *nihil non contingebat eorum, quae solent in ejusmodi tempore contingere.*“ Faciliore mutatione legeris οἶων. Sed non opus videtur emendatione.

[οἱ] περιοικοδομηθέντες] Inclusus articulus abest a vulgatis libris. Sylb. Saepe articulus post καὶ irrepsit. V. Haack. ad I, 71. Adde V, 37. et 44. var. lect.

ὦμῃ στάσις] Interponendum videtur ἦ.

ἐν τοῖς πρώτῃ] Quidquid agant, mihi non eripient, ἐν τοῖς sic nude posuit nihil faciendum et vitiosum esse. Sine dubio deest τῶς, ἐν τοῖς τῶς, sc. γεγενημένοις, in rebus adhuc gestis, aut in superiori omni rerum gestarum memoria. Cui opponitur statim post ὕστερον. Reisk. Fallitur. V. ad 26, 12.

ἕκασταχοῦ] Post ἕκασταχοῦ deesse videtur aliquid, fort. hoc minutum καὶ προὔργου ὄντος, et cum in hoc laborarent, vel contenderent —. Reisk. Induxit eum prava distinctio. Nam commate post ἕκασταχοῦ sublato, verba τοῖς τε τοῦ δήμου προστάταις καὶ τοῖς ὀλίγοις jungenda sunt cum διαφορῶν, in qua voce cum simul studii et voluntatis notio insit, ei annectitur infinitivus ἐπάγεσθαι, qui etiam ad τοὺς Λακεδαιμονίους repetendus est. De re dicetur infra.

XXIX, 2. ἔστασίαζόν τε οὖν] Idem libri singulari fine habent ἔστασίαζε τε οὖν: more Attico [immo Graeco]. Sylb. In indice Lybiae exempla compluscula dedi neutrius generis

τῶν πόλεων καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που πύσσει τῶν προγε-
 μένων πολὺ ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν τοῦ καινοῦσθαι τὰς δια-
 νοίας τῶν τ' ἐπιχειρήσεων περιτεχνήσει καὶ τῶν τιμωριῶν
 3 ἀτοπία. “ Ἐν τούτοις τὸ μὲν πρῶτον τῶν κώλων περιπέ-
 φραστὰι πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον. „ἐστασιάζετο οὖν τὰ τῶν
 πόλεων.“ Ἰγίεστερον γὰρ ἦν εἶπεῖν ἐστασιάζον αἱ πόλεις.
 Τὸ δ' ἐπὶ τούτῳ λεγόμενον. „Καὶ τὰ ἐφυστερίζοντά που.“
 δυσεῖκαστόν ἐστι. σαφέστερον δ' ἀνέγένετο ῥηθὲν οὕτω. αἰδ'
 ὑστεροῦσαι πόλεις. Οἷς ἐπίκειται. „Ἐπιπύσσει τῶν προγε-
 γνημένων πολλὴν ἐπέφερε τὴν ὑπερβολὴν ἐς τὸ καινοῦσθαι

substantivorum in numero plurali cum verborum item numeris
 pluralibus copulatorum. In τὰ τῶν πόλεων subauditur τέλη,
 ordines; id est αἱ πόλεις. Reisk. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 284.
 2. Lectionem ἐστασιάζον librarii culpa corruptam esse, docet
 §. 3.

πολύ] Sine dubio praeferenda est lectio libri Dudithia-
 ni πολλήν [v. infra Sylb.] neque dubitavi eam praeferre.
 Reisk. Modo addicerent codd. At Dionysius quoque, ubi
 iterum hunc locum laudat, Jud. de Demosth. p. 953. 2. πολὺ
 exhibet.

ἐστασιάζετο οὖν] Rectius ἐστασιάζε τς οὖν: ut modo di-
 ctum est. Sylb. Nisi constantia esset servanda nihil offende-
 rer hac lectione, quae hoc possit significare, in tumultum
 concitabantur. Reisk. Quid in frequentatissima circumscri-
 ptione rhetorem offenderit, non perspicio.

ὑστεροῦσαι] Dionysium scripsisse puto ὑστερίζουσαι, [quo
 verbo mox utitur rectius. Caeterum eam, quam Dionysius
 usurpat, dictionem magis perspicuam esse Thucydidea, non-
 dum mihi persuadere potui.

ἐπὶ πύσσει] Praepositio ἐπὶ ante πύσσει nec in vulgatis
 Thucydidis exemplaribus legitur nec paulo ante. Pro προγε-
 γνημένων etiam habemus προγενομένων [illud tamen e Paris.
 G. enotatum, ex eodemque ἀπό ante πύσσει]; et pro πολλήν
 ibid. πολὺ [in vulgatis puta. Reisk.] Sylb. Possit quidem
 ἐπὶ delendum videri, ut cujus prima syllaba perperam e fine
 vocabuli praecedentis ἐπίκειται esset iteratum, posterior e pri-
 ma syllaba vocabuli insequentis πύσσει. Verum tamen e v.
 ἐπιπυρθανόμενοι [quo mox utitur Dionysius] satis perspicue
 constat, Dionysium in suo Thucydide non simplex πύσσει le-
 gisse, sed compositum ἐπιπύσσει, quod affectatione Thucydi-
 dea quaesitae dictionis haud est indignum. Reisk.

ἐς τὸ καινοῦσθαι] Sic etiam Judic. de Demosth. p. 953. 3.
 Unde patet sic in suo exemplo invenisse Dionysium. Nam
 quod supra habuimus, τοῦ καινοῦσθαι, ex Thuc. edd. correctum
 videtur.

τάς διανοίας.“ Βούλσται μὲν γὰρ λέγειν· οἱ δὲ ὑστερίζοντες, ἐπιπυθάνομενοι τὰ γεγενημένα παρ' ἑτέρων, ἐλάμβανον ὑπερβολὴν ἐπὶ τὸ διανοεῖσθαι τι καινότερον. Χωρὶς δὲ τῆς πλοκῆς οὐδὲ οἱ τῶν ὀνομάτων σχηματισμοὶ ταῖς ἀκοαῖς εἰσιν ἡδεῖς. Τούτοις ἐπιφέρει κεφάλαιον ἄλλο ποιητικῆς, 4 μᾶλλον δὲ διθυραμβικῆς σκευωρίας οἰκειότερον· „Τῶν τ' 887 ἐπιχειρήσεων ἐπιτεχνήσει καὶ τῶν τιμωριῶν ἀτοπία. Καὶ τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα ἀντήλλαξαν

4. τῶν τ' ἐπιχειρήσεων — ἀτοπία] Haec jam supra §. 2. habuimus, ubi tamen, quamquam aptius, quam hic, proferuntur, ab aliquo ex Thucydide adscripta videri possint; cum §. 3. nulla eorum habeatur ratio. Unde conjeceris, censorem, perverse quidem, haec cum seqq. junxisse: — ἀτοπία καὶ τὴν εἰωθυῖαν —. Nam nostro loco, ista verba, quamquam satis inepte, a rhetore proposita esse declarant seqq. Sed qui locum accuratius inspexerit, intelliget, negligentiam subesse, non librarii, sed auctoris, qui hic, ut saepius non lente festinavit. De mira ejus interpretatione non operae pretium est dicere.

ἐπιτεχνήσει] Rectius περιτέχνησις, ut §. 2. Sylb. Περιτεχνήσει etiam Jud. de Demosth. l. l. et apud Thuc. Dubitari tamen potest, an sic in libro suo invenerit Dionysius, cum ποx ἐπιτέχνησις repetat, qua voce Thuc. utitur I, 71.

τὴν εἰωθυῖαν — ἀργόν] Haec Thucydidis verba laudat Plutarch. De discr. adul. et am. p. 56. b.

τὴν εἰωθυῖαν τῶν ὀνομάτων ἀξίωσιν ἐς τὰ ἔργα] Repugnat hujus loci conformatio iis, quae de positione articuli Matthiae. Gr. Gr. §. 276. disputat, quem miror, eadem repetiisse in Gramm. minore, cum sexcenta exempla huic regulae adversentur. Promam hic tantummodo ea, quae nostro loco confirmilia sunt: Herod. IV, 145: τῶν Τυνδαριδέων ἡ ναυτιλίη ἐν τῇ Ἀργοῖ. V, 65: ὁ πρῶτος στόλος ἐκ Λακεδαιμόνος. V, 108: ἡ ἀγγελία περὶ τῶν Σαρδίων. Thuc. II, 52: ἡ συγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἀστυ. III, 44: ἡ νῦν ὑμετέρα ὄργη ἐς Μιτυληναίους. V, 20: ἡ ἐσβολὴ ἐς τὴν Αἰτικήν, ubi articulum post ἐσβολή, quem praehent Cass. Aug. Pariss. H. X. insertum voluit Schaeffer. Melett. crit. p. 8. Plat. Polit II. p. 358. a: εὐδοκιμήσεις διὰ δόξαν (quomodo ibi recte junxisse Astium ostendit locus p. 1563. a: ἵνα δοκοῦντι δικαίω εἶναι γίγνηται ἀπὸ τῆς δόξης ἀρχαί τε καὶ γάμοι καὶ ὅσα περ Ἰλαίων διῆλθεν ἄρτι.) p. 378. a: τὰ τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάντα ὑπὸ τοῦ υἱέως. p. 378. d: Ἡρας δεσμοὶ ὑπὸ υἱέως (υἱέος repositum vult Lobeck. ad Phryn. p. 68. De re v. Ast. ad h. l. et Phot. f. v. Ἡρας δεσμός) καὶ Ἡφαίστου ὀφθαλμοὶ ὑπὸ πατρός. III. p. 411. d: πειθῶ διὰ λόγων. (ubi ποx pro ἀχαριστίας leg. videtur ἀναρμωστίας.) Legg. VII.

τῆ δικαιοῦσει. “ Ο γὰρ βούλεται δηλοῦν ἐν τῇ δυσεξελεικτῇ
 πλοκῇ τοιοῦτόν ἐστι. „ Πολλὴν τὴν ἐπίδοσιν ἐλάμβανον εἰς
 τὸ διανοεῖσθαι τι καινότερον περὶ τὰς τέχνας τῶν ἐπιχειρη-
 μάτων καὶ περὶ τὰς ὑπερβολὰς τῶν τιμωριῶν· τὰ τ' εἰωθό-
 τα ὀνόματα ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι μετατιθέντες, ἄλ-
 λως ἠξίου ἀὐτὰ καλεῖν. Ἡ δ' ἐπιτέχνησις καὶ ἡ τῶν
 τιμωριῶν ἀτοπία καὶ ἡ εἰωθυῖα τῶν ὀνομάτων
 ἀξιώσις καὶ ἡ εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δι-
 5 καίωσις περιφράσεως ποιητικῆς ἐστὶν οἰκειότερα. Οἷς
 ἐπιτίθησι πᾶ ποιητικὰ σχήματα ταυτί. „ Τόλμα μὲν γὰρ
 ἀλόγιστος ἀνδρία Φιλέταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμη-
 θῆς δειλία εὐπρεπής. “ Παρομοιώσεις γὰρ ἀμφότερα ταῦτα
 καὶ παρισώσεις περιέχει καὶ τὰ ἐπίθετα καλλωπισμοῦ χάριν
 888 κεῖται. Τὸ γὰρ οὔτε θεατρικόν, ἀλλ' ἀναγκαῖον τῆς λέ-
 ξεως σχῆμα τοιοῦτ' ἀν ἦν. Τὴν μὲν γὰρ τόλμαν ἀνδρίαν
 6 ἐκάλουν, τὴν δὲ μέλλησιν δειλίαν. “ Ομοίαι δὲ τούτοις ἐστὶν
 καὶ τὰ συναπτόμενα. „ Τὸ δὲ σῶφρον τοῦ ἀνάνδρου πρόσχη-
 μα καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ζυνετὸν ἐπίπαν ἀργόν. “ Κυριώτερον δ'

p. 796. e: οἱ ἄλλοι πόνοι τε καὶ παιδία καὶ σπουδαὶ κατὰ σώματα.
 VIII. p. 843. b: διτταῖς δικαῖς ἐνοχος ἔστω, μιᾷ μὲν παρὰ θεῶν
 καὶ πρώτη, δευτέρᾳ δὲ ὑπὸ νόμου.

ἡ δ' ἐπιτέχνησις] Rectius legemus ἡ δὲ τῶν ἐπιχειρήσεων
 περιτέχνησις. Sylb.

ἡ εἰς τὰ ἔργα ἀντηλλαγμένη δικαιοῦσις] Vide, quam sibi non
 constat. Modo enim verba εἰς τὰ ἔργα recte cum ἀξιώσις con-
 junxit, hic autem omnia confundit. Nam quomodo τὴν εἰς τὰ
 ἔργα ἀντηλλαγμένην δικαιοῦσιν ex Thucydidis verbis elicere po-
 tuerit, equidem non perspicio. Nec magis video, quatenam
 sit periphrasis poetica, quam in iisdem invenisse sibi videtur.

5. οὔτε θεατρικόν] Aut deest colon, alterum οὔτε isti
 priori respondens, e. c. οὔτε κομψόν, vel tale quid, aut pro
 οὔτε simplex οὐ est adsciscendum. Reisk. Neutrum verum
 puto. Nam quemadmodum οὔτε et δὲ subinde sibi respondent
 (v. Reifig. Conjectt p. 213. sq.), ita etiam οὔτε — ἀλλά vide-
 tur ferri posse. Cf. Long. Paft. IV. p. 142. Schaefer.: οὔτε θυ-
 γατρίου γενέσθαι πατὴρ τυτύχησα, ἀλλ' ὡςπερ οἱ θεοὶ γέλωτά με
 ποιούμενοι νύκτωρ ὀνειρώς μοι ἐπιπέμπουσι δηλοῦντας, ὅτι με πα-
 τέρα ποιήσει ποίμνιον. ubi Schaefer. οὐδ' edidit. De infelici
 Dionysii emendatione filere praeftat.

6. τὸ δὲ σῶφρον — ἀργόν] Hunc, ut praegressum locum,
 etiam III, 13. proponit, ubi cf. annot. Thucydidem aemu-

ἀν οὕτως ἐλέχθη· οἱ δὲ σώφρονες ἀνάνδροι καὶ οἱ συνετοὶ πρὸς ἅπαντα ἐν ἅπασιν ἀργοί.

XXX. Εἰ μεχρὶ τούτων προελθῶν ἐπαύσατο, τὰ ἴ μὲν καλλωπίζων, τὰ δὲ σκληραγωγῶν τὴν λέξιν, ἥττον ἀν ὀχληρὸς ἦν· νῦν δ' ἐπιτίθησιν· „ἀσφαλεία [ἀσφάλεια] δὲ τὸ ἐπιβουλεύσασθαι ἀποτροπῆς πρόφασις εὐλογος. Καὶ ὁ μὲν χαλεπαίνων πιστὸς αἰεί, ὁ δ' ἀντιλέγων αὐτῷ ὑποπτος.“ Καὶ γὰρ ἐν τούτοις πάλιν ἀδηλον μὲν ἐστὶ, τίνα βούλεται δηλοῦν τὸν χαλεπαίνοντα καὶ περὶ τίνος, τίνα δὲ τὸν ἀντιλέγοντα καὶ ἐφ' ὅτῳ. „Ἐπιβουλεύσας δέ τι, Φησί, τυχῶν τε ξυνετὸς καὶ ὑπονοήσας ἔτι δεινότερος, προβουλεύσας δέ, 889 ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει, τῆς τε ἑταιρίας διαλυτῆς καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληγμένους.“ Οὔτε γὰρ ὁ τυχῶν ἐμφαίνει

Iatur Plato Polit. VIII. p. 560. d: τὴν μὲν αἰδῶ ἡλιθιότητα ὀνομάζοντες ἄθροῦσιν (οἱ ἀλαζόνες λόγοι) ἔξω ἀτίμως φηγάδα, σαιφροσύνην δὲ ἀνανδρίαν καλοῦντές τε καὶ προπηλακίζοντες ἐκβάλλουσι, μετριότητα δὲ καὶ κοσμίαν δαπάνην, ὡς ἀγροικίαν οὔσαν πείθοντες, ὑπερορίζουσι. Item Dionys. Arch. IX, 53. p. 1891. Locum inde a τὴν εἰωθῦσαν usque ad ἀργόν exscripsit Plutarch. de discr. adulat. et amici §. 12. p. 56. b. Verba τὸ δὲ σώφρον — πρόσχημα laudat Thom. M. p. 758.

XXX, 1. ἀσφαλεία (ἀσφάλεια)] Posterius ἀσφάλεια nominandi casu legitur etiam in vulgatis exemplaribus Thucydidis et infra [Jud. de Demosth. p. 954. 5. sq.] Sed cum Scholiastes sic exponat: τὸ ἐπὶ πολὺ βουλεύσασθαι δι' ἀσφάλειαν, videtur et ille dandi casu legisse ἀσφαλεία, et is, qui haec transcripsit utramque lectionem in contextum interfuisse. Veriorque scriptura videtur esse haec: νῦν δ' ἐπιτίθησιν· Ἀσφαλεία δὲ τὸ ἐπιβ. Sylb. Facile assentiar Sylburgio, prius horum vocabulorum esse delendum. Quod si tamen malimus ejus vestigia quaedam sc̄rvare, possit locus sic legi: νῦν δ' ἐπιτίθησιν ἀσαφέστατα· Ἀσφάλεια δὲ — Reisk. Vulgo sic distinguitur: ἐπιτίθησιν ἀσφαλεία· „Ἀσφάλεια δὲ —. Dativum unice verum esse certatim monuerunt VV. DD. De sqq. quae Dionysius disputat ea refutatione non egent, cum, quod ad orationis conformationem attinet, nihil insoliti in loco infit. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 269.

2. ἐπιβουλεύσας δέ τι] Rectius masc. gen. τις, ut in vulg. libris est et infra [Jud. de Demosth. p. 954. 8.] Conjunctionis τὲ post τυχῶν abest a vulg. libris; sed infra quoque in altero exemplari scripto existat, et sensum magis explet. Sylb. Sed deest in omnibus Thuc. codd. neque sensus eam flagitat.

αὐτῶν] Ejusmodi artium, τοῦ ἐπιβουλεύειν et ὑπονοεῖν.

δεήσει] Vulg. libri habent δεήσει, opt. verbi modo. Nostrium δεήσει legitur etiam infra [Jud. de Demosth. p. 954. 10.] Sylb. Et sic ex codd. scripsit Haack.

μᾶλλον ὁ βούλεται δηλοῦν, οὔτε ὁ αὐτὸς τυχῶν τε καὶ ἐπιβουλεύσας νοεῖσθαι δύναται, εἴ γε ὁ μὲν τυχῶν ἐπὶ τοῦ κατορθώσαντος καὶ ἐπιτυχόντος ὁ ἤλπισε λέγεται, ὁ δὲ νοήσας ἐπὶ τοῦ προαισθημένου τὸ μήπω πραχθέν, ἀλλ' ἔτι μέλλον κακόν. Καθαρὸς δὲ καὶ τηλαυγῆς ὁ νοῦς οὕτως ἂν ἦν· οἳ τ' ἐπιβουλεύοντες ἑτέροις, εἰ κατορθώσειαν, δεινοί, καὶ οἱ τὰς ἐπιβουλάς προεπινοοῦντες, εἰ φυλάξαιντο, ἔτι δεινότεροι, ὁ δὲ προσιδόμενος, ὅπως μηδὲν αὐτῷ δεήσει μήτ' ἐπιβουλῆς μήτε φυλακῆς, τὰς τε ἑταιρίας διαλύειν ἐδόκει καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκπεπληχθαι.

1 XXXI. Μίαν δὲ τούτοις ἐπιθεῖς περίοδον ἀγκύλωσ
890 εἰρημένην καὶ δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς· „Ἀπλῶς δὲ ὁ
Φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δρᾶν ἐπηνεῖτο καὶ ὁ ἐπικε-
λεύσας τὸν μὴ διανοούμενον.“ Ποιητικῇ πάλιν ἐχρήσατο
μεταλήψει· „Καὶ μὴν καὶ τὸ ξυγγενὲς τοῦ ἑταιρικοῦ ἀλλο-
τριώτερον ἐγένετο διὰ τὸ ἐτοιμότερον εἶναι ἀπροφασίστως
2 τολμᾶν.“ Τὸ γὰρ ξυγγενὲς καὶ τὸ ἑταιρικὸν κείμενον
μετεῖληπται, τό τε ἀπροφασίστως τολμᾶν ἀδηλον,
εἴτε ἐπὶ τῶν φίλων κεῖται νῦν, εἴτε ἐπὶ τῶν συγγενῶν. Αἰ-
τίαν γὰρ ἀποδιδούς, δι' ἣν τοὺς συγγενεῖς ἀλλοτριωτέρους
ἔκρινον τῶν φίλων, ἐπιτίθησιν, ὅτι τόλμαν ἀπροφασίστον

νοεῖσθαι] In νοῆσθαι [quomodo vulgo legitur] ambiguum est error. Convenientius tamen esse videtur νοεῖσθαι, quam νοῆσαι. Sylh.

ὁ δὲ νοήσας] Legendum fortasse [haud dubie] ὁ δ' ὑπονοήσας, ut p. 889. 2. Sylh. Paulo ante pro ὁ ἤλπισε leg. puto οὐ ἤλπισε.

πραχθέν ἀλλ' ἔστι μᾶλλον κακόν] Correxī de meo sic — πραχθέν, ἀλλ' ἔτι μέλλον κακόν, malum nondum peractum, sed adhuc dubium et incerto exitu suspensum. Reisk. De hoc quoque loco Dionysium nugari facile intelligitur.

προεπινοοῦντες] Malim προὑπονοοῦντες. Reisk. Non video, cur.

XXXI, 1. σαφῶς] Ne quis conjectet σαφοῦς cf. Jud. de Isaac p. 624. 15: ὁ μὲν στοχάζεσθαι (δοκεῖ) τοῦ χαριέντως, ὁ δὲ τοῦ δεινῶς.

2. κείμενον] Num ἔγγιστα κείμενον. Reisk. Fortasse interciderunt verba ἀντὶ τῶν ξυγγενῶν καὶ ἑταίρων, quae propter sqq. facile elidi potuerunt.

παρείχοντο. Σαφῆς δ' αὖ ἦν λόγος, εἰ τοῦτον ἐξήνεγκε τὸν τρόπον, κατὰ τὴν ἑαυτοῦ βούλησιν σχηματίζων· καὶ μὴν καὶ τὸ ἑταιρικὸν οἰκειότερον ἐγένετο τοῦ συγγενοῦς διὰ τὸ ἐτοιμότερον εἶναι ἀποφρασίστως τολμᾶν. Περιπέφρασται δὲ 3 καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις καὶ οὗτ' ἰσχυρῶς οὔτε σαφῶς ἀπήγγελλται· „Οὐ γὰρ μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας αἱ τοιαῦται ξύνοδοι, ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας πλεονεξία.“ Ὁ 891 μὲν νοῦς ἐστὶ τοιόσδε· οὐ γὰρ ἐπὶ ταῖς κατὰ νόμον ὠφελείαις αἱ τῶν ἑταιριῶν ἐγίνοντο σύνοδοι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ παρὰ τοὺς νόμους τι πλεονεκτεῖν. „Καὶ ὄρκοι, φησὶν, εἴ που 4 αἶρα ἐγίνοντο ξυναλλαγῆς, ἐν τῷ αὐτίκα, πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρω διδόμενοι, ἰσχυρον, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν.“ Ἐν τούτοις ὑπέρβατόν τε καὶ περίφρασις. Οἱ μὲν γὰρ ὄρκοι τῆς ξυναλλαγῆς τὸ σημαινόμενον ἔχουσι τοιοῦτον· οἱ δὲ

λόγος] Malim ὁ λόγος.

3. ὠφελείας] Post ὠφελείας, quod habeo pro accusativo in plurali, deest ἐθήρευον, aut tale quod verbum. Pari modo versu sq. πλεονεξίας. [?] Nisi malimus sic legi οὐ γὰρ μετὰ τῶν νόμων ἐπ' ὠφελεία αἱ τοιαῦται ξύνοδοι (scil. ἐγίνοντο) ἀλλὰ παρὰ τοὺς καθεστῶτας ἐπὶ πλεονεξία. Reisk. Porponis conjecturae, ὠφελεία legentis, p. 165. Vailla suffragatur. Cf. II, 59. Ne interpreteris: *ejusmodi sodalitia non fiebant* (ex praegresso ἐγένετο repetendum est ἐγένοντο) *ob commoda, quae leges latae concederent, percipienda, ut Dionysius aliique locum intellexerunt, praepositio μετὰ vetat.* Quocirca si lectio sana est, non alia, quam haec videtur posse esse sententia: *non fiebant ejusmodi sodalitia, ut leges latae adjuvantur conservarenturque.* Dionysium quoque ὠφελεία legisse ex ejus interpretatione non conjecerim propterea, quod ille, ubicunque accurata verborum expositione opus est, minus diligens esse solet.

πλεονεκτεῖν] Hic aliquot Thucydidis versus omitti suht ab auctore.

ἐγίνοντο] In vulg. libris est γένοιτο, itidemque infra et Judic. de Demosth. p. 955. 8. Sylb.

πρὸς τὸ ἄπορον] Obiter moneo Thuc. I, 136: ἀναγκάζεται κατὰ τι ἄπορον παρὰ Ἀδμητιον — καταλύσαι. leg. videri κατὰ τὸ ἄπορον.

ἑκατέρω] Malim ἑκατέρων ob insequens ἐχόντων. Aut alias leg. ἵτ' ἐχοντες, ut ad ὄρκοι redeat. Reisk. Ἐκατέρω dictum esse pro ὑφ' ἑκατέρων non viderunt interpretes, quorum errores exagitare non vacat.

περὶ τῆς Φιλίας ὄρκοι, εἴ που ἄρα γένοιτο. Τὸ δὲ ἴσχυον δι' ὑπερβάτου κείμενον τῷ αὐτίκα ἔπεται· βούλεται γὰρ δηλοῦν ἐν τῷ παραυτίκα ἴσχυον. Τὰ δὲ πρὸς τὸ ἄπορον ἑκατέρω διδόμενοι, οὐκ ἐχόντων ἄλλοθεν δύναμιν, σαφέστερον ἂν ἦν οὕτως ἐξενεχθέν· Διὰ τὸ μηδὲ μίαν ἄλλην ἔχειν δύναμιν κατὰ τὸ ἄπορον ἑκατέρω διδόμενοι — .
 892 Τὸ δὲ κατάλληλον τῆς διανοίας ἦν ἂν τοιοῦτο· Οἱ δὲ περὶ τῆς Φιλίας ὄρκοι, εἴ που ἄρα γένοιτο, ἀπορίας πίστεως ἄλλης ἑκατέρω διδόμενοι, ἐν τῷ παραχρῆμα ἴσχυον.

I. XXXII. Σκολιώτερα δὲ τούτων ἐστὶ καὶ ἅ μετα ταῦτα τίθησιν· „Ἐν δὲ τῷ παρατυχόντι ὁ Φθάσας θαρρῆσαι, εἴ ἴδοι ἀφρακτον, ἥδιον διὰ τὴν πίστιν ἐτιμωρεῖτο ἢ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς καὶ τό τε ἀσφαλές ἐλογίζετο καὶ ὅτι ἀπάτη περιγεγνόμενος ξυνέσεως ἀγώνισμα προσελάμβανε.“ Τὸ

δι' ὑπερβάτου] Nota hic ὑπερβάτου, cum paulo ante scriptus liber habeat ὑπερβατόν, oxytonως, itidemque infra p. 943. 10. Sylb.

τῷ αὐτίκα] Fortasse Dionysius scripsit τῷ ἐν τῷ αὐτίκα.

διδόμενοι] Idem exemplar habet δεδομένοι: at non item paulo ante et paulo post. Sylb.

XXXII, 1. τό, τε ἀσφαλές ἐλογίζετο] Sc. τοῦτο. Male Schol. τότε ἅ. ἐλ. legit. Cf. VI, 18: τὸ δὲ ἀσφαλές, καὶ μένειν, ἦν τι προσχωρῆ, καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρεξουσι. (de Isq. v. Valkenar. ad Herod. V, 36.) II, 44: τὸ δ' εὐτυχές, οἱ ἂν τῆς εὐπρεπεσιότητος λάχουσιν — τελευταῖας. I, 157: τὴν δὲ ἀσφάλειαν εἶναι, μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. VIII, 81: νομίζων μόνην σωτηρίαν, εἰ Τισσαφέρην αὐτοῖς μεταστήσειεν ἀπὸ Πελοποννησίων. III, 58: τὴν δωρεάν ἀνταπαιτῆσαι (ἀξιοῦμεν), αὐτοὺς μὴ κτείνειν, οὓς μὴ ὑμῖν πρόπει. Cujus loci, nisi egregie fallor, non alius potest esse sensus, quam hic: hanc a vobis gratiam rescimus, ut eos ne interimatis, quos a vobis occidi non par est. Levis tamen offensio est in voce αὐτοῦς, quae hac ratione pro τούτους posita non placet. Itaque vide, ne leg. sit ἀνταπαιτῆσαι αὐ, τοὺς μὴ —. Cf. Plat. Legg. VI. p. 758. c. Matthiae. Gr. Gr. §. 287. Schaefer. praef. ad Julian. Ast. ad Plat. Legg. T. II. p. 242. Isq.

καὶ ὅτι] Quod conjeceram, καὶ ἔτι legendum esse, idem Reiskio in mentem venisse, postea e Gottleberi annotatione didici. Quam correctionem, cum facillima sit (v. var. lact. V, 111. VII, 12. Schaefer. Melett. crit. p. 92.), alios quoque probaturos esse spero. Alioquin pro καὶ ἐλογίζετο dicendum fuisset λογιζόμενος.

δὲ παρατυχὸν ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα κεῖται, τό τε ἄφρακτον ἀντὶ τοῦ ἀφυλάκτου, καὶ τὸ ἥδιον τιμωρεῖσθαι διὰ τὴν πίστιν μᾶλλον ἢ ἀπὸ ταῦ προφανοῦς σκοτεινῶς περιπέφρασται καὶ ἐλλείπει τι μόνιον εἰς τὸ συμπληρωθῆναι τὴν νόησιν. Εἰκάζειν δέ ἐστιν, ὅτι τοῦτο βούλεται λέγειν· „Εἰ δὲ που παρατύχοι τινὶ καιρὸς καὶ μάθοι τὸν ἐχθρὸν ἀφυλάκτον, ἥδιον ἐτιμωρεῖτο, ὅτι πιστεύσαντι ἐπέθετο μᾶλλον ἢ φυλαττομένῳ, καὶ συνέσεως δόξαν προσελάμβανε, τό τε ἀσφαλὲς λογιζόμενος καὶ ὅτι διὰ τὴν ἀπάτην αὐτοῦ περιεγένετο. 895. „Ῥᾶον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι, φησὶν, ὄντες δεξιοὶ κέκληνται ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοὶ καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται, ἐπὶ δὲ τῷ

ἀντὶ τοῦ παραχρῆμα] Pravam expositionem ipse tollit iis, quae deinceps dicit: εἰ δὲ που παρατύχοι τινὶ καιρὸς.

σκοτεινῶς περιπέφρασται] Mihi, fateor, obscurum est, quidnam obscuri in illis verbis insit.

Εἰ δὲ που — περιεγένετο] Haec perverso ordine a Dionysio proposita esse, vix monitore eget. Thucydidis enim oratio hoc modo procedit: *opportunitate oblata qui prior virium fiduciam nactus esset, si minus munitum (non: minus cautum, quemadmodum Dionysius cepit, ἀφυλάκτον interpretatus.) animadvertisset adversarium, ob fidem eum libentius ulcisceretur, quam pulam, partim quod hoc (clandestinam ultionem) tutius putabat, partim quod prudentiae laudem eo acquirebat.*

ἀγαθοὶ] Subaudi e proximo ὄντες: *malunt, cum sint homines conscelerati, solertes et callidi audire, quam tardi, tametsi homines frugi sint.* Merae sunt tricae, merae cavillationes et sycophantiae, quas Dionysius elegantiae hujus loci haud dubiae opponit. Verum in permultis aliis quoque se gerit sycophantam grammaticum. Apparet, Dionysium hunc Thucydidis locum haud percepisse. Possunt utique οἱ μὴ κακοὶ esse ἀμαθεῖς, h. e. εὐήθεις, *simplices, ingenii hebetioris.* Passus utique fuit hic aliquid humani Dionysius. Malo enim de errore, quam de malitia suspicari. Liquida et plana est oratio, hic loci certe, Thucydidis, quam alias utique implicatissimam esse prorsusque imperviam ultro fateor. Reisk. Recte Dionysium vituperat, minus recte ipse locum explicat, qui, commate post ὄντες (et apud Thuc. post κακοῦργοι) sublato, ita vertendus est: *vulgus facilius nefarios callidos se dici patiuntur, quam bonos simplices, et hujus quidem nominis eos pudet, illo vero gloriantur.* De participio post καλεῖσθαι, pro infinitivo posito cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 550. p. 797. Ὁ μὲν saepe ad posterius membrum refertur, ὁ δὲ ad prius, veluti Thuc. IV, 62: *δοκιμα, εἴ τῳ τί ἐστιν ἀγαθόν, ἢ εἴ τῳ τὰ*

ἀγάλλονται.“ Ταῦτα γὰρ ἀγκύλωσ μὲν εἶρηται καὶ βρα-
 χέως, ἐν ἀφανεί δὲ κείμενον ἔχει τὸ σημαίνόμενον. Χαλε-
 πον γὰρ μαθεῖν, τίνας δὴ ποτε νοεῖ τοὺς ἀμαθεῖς τε καὶ
 ἀγαθοὺς· Εἴτε γὰρ ἀντιδιαστέλλεται πρὸς τοὺς κακούρ-
 γους, οὐκ ἂν εἶησαν ἀμαθεῖς οἱ μὴ κακοί, εἴτ' ἐπὶ τῶν
 ἀνοήτων καὶ ἀφρόνων τίθησι τοὺς ἀμαθεῖς, κατὰ τί δὴ ποτε
 τούτους ἀγαθοὺς καλεῖ; „Καὶ τῷ μὲν αἰσχύνονται —“
 τίνες; ἀδηλον γὰρ πότερον ἀμφοτέροι ἢ οἱ ἀμαθεῖς; „Ἐπὶ
 δὲ τῷ ἀγάλλονται.“ Κάνταῦθα ἀδηλον, τίνες; εἰ μὲν γὰρ
 ἐπ' ἀμφοτέρων τίθησι, οὐκ ἔχει νοῦν· οὔτε γὰρ ἐπὶ τοῖς
 κακούργοις οἱ ἀγαθοὶ ἀγάλλονται, οὔτ' ἐπὶ τοῖς ἀμαθέσιν
 οἱ κακούργοι αἰσχύνονται.

- 1 XXXII. Οὗτος ὁ χαρακτήρ τῆς ἀσαφοῦς καὶ πε-
 πλεγμένης λέξεως, ἐν ἣ πλείων ἐνεστί τῆς λέξεως ἢ σκοτί-
 ζουσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις, ἕως ἑκατὸν ἐκμηκύνεται στίχων.
 894 Θήσω δὴ καὶ τὰ ἐξῆς, οὐδεμίαν ἔτι λέξιν ἑμαυτοῦ προστι-
 2 θείς· „Πάντων δ' αὐτῶν αἴτιον ἢ ἀρχὴ ἢ διὰ πλεονεξίαν καὶ
 Φιλοτιμίαν· ἐκ δ' αὐτῶν καὶ ἐς τὸ Φιλονεικεῖν καθισταμένων
 τὸ πρόθυμον. Οἱ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι προστάντες μετ' ὀνό-
 ματος ἐκότεροι εὐπρεποῦς, πλήθους τε ἰσονομίας πολιτικῆς
 καὶ ἀριστοκρατίας· σὺφρονες προτιμήσει, τὰ μὲν κοινὰ λόγῳ
 θεραπεύοντες ἀθλα ἐποιοῦντο, παντὶ δὲ τρόπῳ ἀγωνιζόμενοι
 ἀλλήλων περιγίγνεσθαι ἐτόλμησάν τε τὰ δεινότατα, ἐπεξήε-
 σάν τε τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ
 τῆ πόλει ζυμφοῦρου, προστιθέντες, ἐς δὲ τὸ ἐκατέροις που

ἐναντία, οὐχ ἡσυχία μᾶλλον ἢ πόλεμος τὸ μὲν παύσαι ἂν ἐκατέρω,
 τὸ δὲ ξυνδιασῶσαι; (sic enim ibi scribendum puto pro παύσαι
 — ξυνδιασῶσαι. Cf. Poppo p. 186. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 394.
 ad Polit. p. 494.). Adde VI, 43. 72. Plat. Symp. X, 2. De
 collocatione vocum ἐπὶ δὲ τῷ cf. Herod. IV, 87. IX, 48. Plat.
 Symp. XXIX, 1. Polit. V. p. 467. c. Menex. p. 241. d. Isocr.
 Paneg. 41. Heindorf. ad Theaet. §. 64. Ast. ad Legg. T. II.
 p. 177. Matthiae. Gr. Gr. §. 288. c.

XXXIII, 1. Θήσω δὴ] Leg. puto θήσω δέ. Cf. ind. f. v. δέ.
 2. ἐπεξήεσάν τε τὰς τιμωρίας ἔτι μείζους] id est ἐν τῷ ἐπι-
 ξιέναι ἐλάμβανον τιμωρίας ἔτι μείζους. Reisk. Ego, commate
 post ἐπεξήεσάν τε sublato, ἐπεξήεσαν τὰς τιμωρίας junxi.

προστιθέντες] In vulgatis Thucyd. libris est προτιθέντες.
 Neutrum placet. Sententia postulat προϊέντες, laxantes, pro-

αἰεὶ ἠδονὴν ἔχον ὀρίζοντες καὶ ἢ μετὰ ψήφου ἀδίκου κατὰ γνώ-
σεως ἢ χειρὶ κτώμενοι τὸ κρατεῖν ἔτοιμοι ἦσαν τὴν αὐτίκα Φι-
λονεικίαν ἐμπιμπλάιναι, ὥστ' εὐσεβεία μὲν οὐδέτεροι ἐνόμιζον,
εὐπρεπεία δὲ λόγου οἷς ξυμβαίῃ ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι
ἄμεινον ἤκουον. Τὰ δὲ μέσα τῶν πολιτῶν ὑπ' ἀμφοτέρων,
ἢ ὅτι οὐ ξυνηγωνίζοντο ἢ φθόνῳ τοῦ περιεῖναι, διεφθείροντο.
Οὕτω πᾶσα ἰδέα κατέστη κακοτροπίας διὰ τὰς στάσεις τῶ 3
Ἑλληνικῶ καὶ τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλεῖστον μετέχει, 895
καταγελασθὲν ἠφανίσθη, τὸ δὲ ἀντιτετάχθαι ἀλλήλοις τῇ
γνώμῃ ἀπίστως ἐπὶ πολὺ δῖνευκεν. Οὐ γὰρ ἦν ὁ διαλύτων

cedere sinentes, ut patet ex opposito ὀρίζοντες. Reisk. Ex hoc nihil ejusmodi patet. Recte autem dicitur et προτιθέναι et προστιθέναι ζημίαν ἢ τιμωρίαν, sed diverso utriusque sensu. Illud enim est legislatoris crimina cauturi, hoc magistratus eadem ulciscantis. Hinc igitur patet unice veram lectionem servatam esse a Dionysio, et, qui ei assentiuntur, codd. Gr. et Paris. I. Cf. c. 39: τοῖς τε ἀναγκασθεῖσιν ὑπὸ τῶν πολεμίων καὶ τοῖς ἐκούσιν τὰς αὐτὰς ζημίας προσθήσειτε. C. 44: τοῦτο, ὃ μάλιστα Κλέων ἰσχυρίζεται, ἐς τὸ λοιπὸν ξυμφέρον εἶεσθαι πρὸς τὸ ἦσσαν ἀφίστασθαι, θάνατον ζημίαν προθεῖσι, καὶ αὐτὸς περὶ τοῦ ἐς τὸ μέλλον καλῶς ἔχοντος ἀντισχυριζόμενος τὰναντία γινώσκει bene habet προθεῖσι, cum ibi non tam supplicium Mitylenaeorum significetur, quam poena intelligatur, quae, his irrogata, caeteris, qui defecturi essent, expectanda foret omnibus. Contra c. 45: διεξεληλύθασιν διὰ πασῶν τῶν ζημιῶν οἱ ἀνδροποιοὶ προστιθέντες, εἴ πως ἦσσαν ἀδικοῖντο ὑπὸ τῶν κακούργων. quamquam ferri potest vulgatum, sine dubio tamen προτιθέντες scriberem, si codd. addicerent, cui lectioni, a Scholiasta expressae, et seqq. et praegr. init. c. egregie patrocinantur. Cf. Soph. Antig. 56.

αἰεὶ] Sic quoque apud Thucydidem vulgabatur ante Haackium, qui e Reg. Cass. Aug. Mosq. Paris. C. F. αἰεὶ resposuit.

εὐσεβεία] Malim εὐσεβείαν, quod Paris. D. habet et Valla expressit. Certe si εὐσεβεία verum sit, ad ἐνόμιζον non subaudiam διαπράξασθαι ex seqq., ut Haack. fieri jubet, sed καλῶς ἐκούσιν ex ἄμεινον ἤκουον.

ἢ φθόνῳ] Οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν ἐδτυχεστέροις, ἄδιοι καλῶς πράξαντες, οὐ φρονοῦσιν εὐ, ut Eurip. Iphig. T. 351. seq. ait. Cf. Clark. ad Homeri Od. VII, 307.

3. καταγελασθὲν ἠφανίσθη] Thrasymachus apud Plat. Polit. I. p. 348. d. δικαιοσύνην πάνυ γενναίαν εὐήθειαν appellare non erubescit. Ac Thucydidem et philosophum verbum εὐήθες, in bonam patem usurpare monet Phot. p. 28. Cf. Thom. M. p. 382. Mideris p. 145.

οὔτε λόγος ἐχυρός, οὔτε ὄρκος φοβερός· κρείττους δὲ ὄντας
 ἅπαντες λογισμῷ ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου μὴ παθεῖν
 4 μᾶλλον προεσκόπουν ἢ πιστεῦσαι ἐδύναντο. Καὶ οἱ φαυλό-
 τεροι γνωμὴν ὡς τὰ πλείω περιεγίγνοντο. Τῷ γὰρ δεδιέναι
 τό τε αὐτῶν ἐνδεές καὶ τὸ τῶν ἐναντίων ξυνετόν, μὴ λόγοις
 τε ἥττους ὡσι καὶ ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης
 φθάσωσι προεπιβουλευόμενοι, τολμηρῶς πρὸς τὰ ἔργα ἐχώ-
 ρουν. Οἱ δέ, καταφρονοῦντες κἄν προαισθῆσθαι καὶ ἔργῳ
 οὐδὲν σφᾶς δεῖν λαμβάνειν ἢ γνώμῃ ἐξεστίν, ἀφρακτοὶ μᾶλ-
 5 λον διεφθείροντο.“ Ἐκ πολλῶν ἔτι δυνάμενος παραδειγμα-
 895 των ποιῆσαι φανερόν, ὅτι κρείττων ἐστὶν ἐν τοῖς διηγήμασιν,
 ὅταν ἐν τῷ συνήθει καὶ κοινῷ τῆς διαλέκτου χαρακτῆρι μένῃ,
 χείρων δέ, ὅταν ἐκτρέψῃ τὴν διάλεκτον ἐκ τῆς συνήθους ἐπὶ
 τὰ ξένα ὀνόματα καὶ βεβιασμένα σχήματα, ὧν ἕνια σολοικι-
 σμῶν παρέχεται δόξαν, ἀρκεσθῆσομαι τούτοις, ἵνα μὴ πε-
 ραιτέρω τοῦ δέοντος ἢ γραφῇ μοι προβῆ.

κρείττους] In vulgatis edd. Thucydidis legimus κρείσσους,
 itidem §. 4. ἥσσους per συ. Sylb.

κρείσσους —] Idem est, ac si dixisset: διότι πάντες μᾶλ-
 λον ἐλογίζοντο τὸ ἀνέλπιστον ἢ τὸ βέβαιον, vel ἢ ὥστε εἶναι βέ-
 βαιοι. Reisk. Mire. Recte Schol.: ῥέποντες δὲ οἱ ἄνθρωποι
 τοῖς λογισμοῖς πρὸς τὸ μὴ ἐλπίζειν τινὰ πίστιν καὶ βεβαιότητα,
 προενοοῦντο μᾶλλον, ἵνα μὴ πάθωσιν αὐτοὶ κακῶς.

4. τέ τε αὐτῶν] Vulgo αὐτῶν.

καταφρονοῦντες, κἄν προαισθῆσθαι] Sustuli comma ad
 exemplum librorum vulgarium Thucydidis. Idem est ac si
 dixisset καταφρονοῦντες καὶ αὐτὸ τὸ προαισθῆσθαι. Reisk. Sed
 ita et ἄν (in κἄν) otiosum foret, nec articulus abesse posset.
 Quod miror non vidisse, qui locum eadem ratione interpre-
 tantur, Kistemakerum et Haackium: quorum hic quod dicit,
 κἄν apud Thucydidem semper esse vel, *so gar*, id ut ratione
 caret, ita exemplis facile convelli potest, v. II, 42, III, 84.
 Ego itaque cum Heilmanno οἱ δὲ καταφρονοῦντες κἄν προαισθῆ-
 σθαι dictum esse censeo pro οἱ δὲ διὰ καταφρόνησιν αὐτῶν πεποι-
 θότες, κἄν προαισθῆσθαι. Sic Herod. I, 66: καὶ δὴ σφιν οὐκέτι
 ἀπέχου ἡσυχίην ἄγειν, ἀλλὰ καταφρονήσαντες Ἀρκάδων κρείσσονες
 εἶναι, ἐχρησθησιάζοντο ἐν Δελφοῖσιν ἐπὶ πάσῃ τῇ Ἀρκάδων χώρῃ.
 ubi cf. interpr.

δεῖν λαμβάνειν] Aut post δεῖν aut post λαμβάνειν deest νο-
 μίζοντες. Reisk. Non deest, sed in καταφρονοῦντες latet.

XXXIV. Ἐπεὶ δὲ καὶ περὶ τῶν δημηγοριῶν αὐτοῦ ταῖς 1
δοκοῦντά μοι Φανερά ποιήσῃν ὑπεσχόμην, ἐν αἷς οἶονταί τι-
νες τὴν ἄκραν τοῦ συγγραφέως εἶναι δύναμιν, διελόμενος καὶ
ταύτην διχῆ τὴν θεωρίαν, εἰς τε τὸ πραγματικὸν μέρος καὶ
εἰς τὸ λεκτικόν, χωρὶς ὑπὲρ ἑκατέρου ποιήσομαι τὸν λόγον,
ἐρξάμενος ἀπὸ τοῦ πραγματικοῦ· ἐν αἷ πρώτῃν μὲν ἔχοι μοι- 2
ραν ἢ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὗρεσις, δευτέραν
δὲ ἢ τῶν εὐρεθέντων χρῆσις, ἐκείνη μὲν ἐν τῇ φύσει μᾶλλον
ἔχουσα τὴν ἰσχύν, αὕτη δὲ ἐν τῇ τέχνῃ. Τούτων ἢ μὲν
πλέον ἔχουσα τοῦ τεχνικοῦ τὸ φυσικὸν καὶ διδαχῆς ἐλάττω-
τος δεομένη θαυμαστή τις ἔστι παρὰ τῷ συγγραφεῖ· Φέρει 897
γὰρ ὡς περ ἐκ πηγῆς πλουσίας ἀπειρόν τι χρῆμα νοημάτων
καὶ ἐνθυμημάτων περιττῶν καὶ ξένων καὶ παραδόξων· ἢ δὲ
πλεῖον ἔχουσα τὸ τεχνικὸν καὶ λαμπροτέραν ποιούσα φαίνε-
σθαι τὴν ἑτέραν ἐνδεεστέρα τοῦ δέοντος ἐπὶ πολλῶν. Ὅσοι 3
μὲν οὖν ἐκτεθαυμάκασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸ μέτριον, ὡς μηδὲν
τῶν θεοφορήτων διαφέρειν, διὰ τὸ πλῆθος εἰκόμασι τῶν ἐν-
θυμημάτων τοῦτ' ἐσχηκέναι τὸ πάθος· οὐς εἰάν διδάσκη τις
ἐφ' ἑκάστῳ πράγματι παρατιθεῖς τὸν λόγον, ὅτι ταυτὶ μὲν
οὐκ ἦν ἐπιτήδεια ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ καὶ ὑπὸ τούτων τῶν
προσώπων λέγεσθαι, ταυτὶ δ' οὐκ ἐπὶ τούτοις τοῖς πράγμα-
σιν, οὐδὲ μέχρι τούτου, δυσχεραίνουσιν, ὁμοίον τι πάσχον-
τες τοῖς κεκρατημένοις ὑφ' οἷας δὴ τινος ὄψεως ἔρωτι μὴ προ-
λὺ ἀπέχοντι μανίας. Ἐκείνοί τε γὰρ πάσας τὰς ἀρετάς, 4
ἐπόσαι γίνονται περὶ μορφᾶς εὐπρεπεῖς, ταῖς καταδεδουλωμέ- 898

XXXIV, 2. ἔχοι] Malim ἔχει, indicativo verbi modo.
Sylb. Aut ita leg. aut ἄν addendum videtur.

Τούτων] scil. μοιρῶν. Reisk. Immo μερῶν, si quid omnino subaudiendum.

ἢ μὲν] scil. ἢ εὗρεσις. Reisk.

ἢ δὲ] scil. ἢ [τῶν εὐρεθέντων] χρῆσις. Reisk.

3. διαφέρειν] An διαφέροντα?

παρατιθεῖς] Convenientius παρατιθεῖς, ut infra 35, 8.
[παραθέσις]. Sylb. Dedi παρατιθεῖς. Reisk. Cf. 28, 1.

4. ἐπόσαι] Scriptus liber habet ἐπόσοι, mascul. genere: minus apte. Sylb.

ναις αὐτοὺς προσεῖναι νομίζουσι καὶ τοὺς ἐξονειδίζειν ἐπιχει-
 ροῦντας, εἴ τις περὶ αὐταῖς ὑπάρχει σῖνος, ὡς βασκάνους
 καὶ συκοφάντας προβέβληται, οὗτοί τε ὑπὸ τῆς μιᾶς ταύτης
 ἀρετῆς κεκαρωμένοι τὴν διάνοιαν ἅπαντα καὶ τὰ μὴ προσόντα
 5 τῷ συγγραφεῖ μαρτυροῦσιν. Ἄ γὰρ ἕκαστος εἶναι βούλεται
 περὶ τὸ φιλούμενόν τε καὶ θαυμαζόμενον ὑφ' ἑαυτοῦ, ταῦτα
 οἶεται. Ὅσοι δὲ ἀδέκαστον τὴν διάνοιαν φθλάσσουσι καὶ τὴν
 ἐξέτασιν τῶν λόγων ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς; κανόνας ἀναφέρουσιν, εἴτε
 φυσικῆς τινος κρίσεως μετελληφότες, εἴτε καὶ διδαχῇ ἰσχυ-
 ρὰ τὰ κριτήρια κατασκευάσαντες, οὔτε ἅπαντα ἐπαινοῦσιν
 ἐπ' ἴσης, οὔτε πρὸς ἅπαντα δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν
 κατορθώμασι τὴν προσήκουσαν μαρτυρίαν ἀπονέμουσιν, εἰ δέ
 τι δημάρτηται μέρος ἐν αὐτοῖς οὐκ ἐπαινοῦσιν.

1 XXXV. Οὐκοῦν ἐπὶ πάντων ἐγὼ τῶν ἑμαυτοῦ θεω-
 899 ρημάτων κανόνας ὑποτιθέμενος οὔτε πρότερον ἠκίνησα τὰ δο-

ἐξονειδίζειν] Legendum videtur ἐξουδενίζειν, et mox πῖ-
 νος pro σῖνος, vel etiam σπῖλος. Sylb. Σπῖλος leg. esse, pro-
 nuntiat Schneider. Lex. f. v. σῖνος. Equidem non magis sol-
 licitaverim σῖνος, quam ἐξονειδίζειν, quod verbum exprobran-
 di potestatem habere potest, ut simplex ὄνειδίζειν I, 6, 9. al.

5. Ἄ γὰρ — οἶεται] Demosth. Olynth. III. p. 58. 27: μέγα τοῖς τοιούτοις ὑπάρχει λόγοις ἢ παρ' ἑκάστου βούλησις· διό-
 περ ῥᾶστον ἀπάντων ἐστὶν αὐτὸν ἐξυπαιῆσαι· ὃ γὰρ βούλεται,
 τοῦθ' ἕκαστος καὶ οἶεται. Ex quo loco conicias apud Nostrium
 post ταῦτα excidisse καί. Sic etiam Chariton p. 159. 20: φύσει
 γὰρ ἄνθρωπος, ὃ βούλεται, τοῦτο καὶ οἶεται, ubi plures ejus-
 dem sententiae locos excitavit Dorvill. Adde Goeller. in Act.
 Phil. Monac. T. II. Fasc. 2. p. 244. Est tamen, ubi contra-
 rium dici possit cum Polyb. XI, 5, 5: ἠπίστων, τῷ λίαν βού-
 λεσθαι τοῦτο γεγόμενον ἰδεῖν. Nempe majus laetiusque hoc
 erat, quam quod mente capere aut satis credere possent, au-
 ctore Liv. XXVII, 50. Ad οἶεται repetendum εἶναι περὶ τ. φ.
 τ. κ. θ. ὑφ' ἑ.

διδαχῆς] Rectius fortasse διδαχῇ, vel pluraliter διδαχαῖς,
 aut saltem post διδαχῆς distinguendum, ut referatur ille casus
 ad participium μετελληφότες. Sylb. Malim διὰ interponi.
 Reisk. Hoc vel ob sonum non placet. Itaque διδαχῇ scripsi,
 emendatione facillima. V. Schaefer. Melet. crit. p. 112. sq.

XXXV, 1. Οὐτ' οὖν] In marg. Cod. Bodl. ἴσ. τούτους οὖν.
 Hudf. Imo vero οὕτως οὖν. Reisk. In promptu erat, quod
 exhibui, οὐκοῦν.

κοῦντά μοι φέρειν εἰς μέσον, οὔτε νῦν ἀποστρέψομαι. διδούς δὴ τὸ πρῶτον, ὡς περ κατ' ἀρχαῖς ἔφην, τὸ περὶ τὴν εὐρεσιν τοῦ συγγραφέως εὐστοχον καὶ εἴ τις ἄλλως προσυπέληφεν, εἴτε διὰ φιλονεικίαν, εἴτε δι' ἀναισθησίαν, ἀμαρτάνειν αὐτὸν οἴομενος, θάτερον οὐκέτι δίδωμι, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας αὐτῆς τεχνικόν, πλὴν ἐπ' ὀλίγων πάνυ δημηγοριῶν. Ὅρῳ δὲ καὶ περὶ τὴν τάξιν ἐλαττώματα, περὶ ὧν ἤδη 2 προσείρηκα, πλεῖστα καὶ μέγιστα ταύταις συμβεβηκότα ταῖς ἰδέαις. Καὶ γὰρ αἱ γλωττηματικαὶ καὶ ξέναι καὶ πεποιημέναι λέξεις ἐν ταύταις μάλιστα ἐπιπολάζουσι καὶ τὰ πολὺ πλῆρα καὶ ἀγκύλα καὶ βεβιασμένα σχήματα πλεῖστα περὶ ταύτας ἐστίν. Εἰ δὲ τὰ εἰκότα ἔγνωκα σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν 3 ἄλλων ἕκαστος, ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν ἀγόμενος τῶν ἔργων. Ἔστω δὲ κατὰ ταῦτα ἡ παράθεσις αὐτῶν, ἀντιπαρεξισταζομένων τοῖς ἀρισταί μοι δοκοῦσιν ἔχειν τῶν οὔτε κατὰ τὰς οἰκονομίας 900 κατορθουμένων, οὔτε κατὰ τὴν φράσιν ἀνεγκλήτων.

ἀποστρέψομαι] Tolle sigma, ἀποστρέψομαι. Reisk. V. ind.

καὶ εἴ τις — οἴομενος] Haec praetermissa sunt a Dudio: non videntur tamen esse supervacua. Sylb.

προσυπέληφεν] An προὑπέληφεν?

αὐτῷ] Num αὐτῶν, scil. τῶν εὐρεθέντων, quod vocabulum, tametsi non praecessit, facile tamen e voc. εὐρεσιν subaudiatur. Aut alias sic erunt vocabula transponenda: θάτερον οὐκέτι δίδωμι αὐτῷ, τὸ περὶ τὰς οἰκονομίας τεχνικόν. Reisk. Priorum emendationem non flocci facio; posteriore facile careo. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 392. p. 526. sq.

2. ταῖς ἰδέαις] Videntur haec duo vocabula expungenda esse. Nam ταύταις redit ad δημηγορίας, quod modo praecessit, quemadmodum etiam ἐν ταύταις, eodem redit, ad orationes puta. Reisk. Interpretamenti suspicio in ista verba cadere non potest; ἐν ταύταις ταῖς ἰδέαις i. e. ταῖς δημηγορικαῖς eodem modo dictum est, ut πανηγυρικαὶ ἰδέαι pro λόγοι ταύτης τῆς ἰδέας in Arte Rhet. IX, 2. ubi v. Schott.

περὶ ταῦτα] Imo vero περὶ ταύτας, sc. τὰς δημηγορίας [τὰς ἰδέας], neque dubitavi sic corrigere. Reisk.

3. τῶν ἄλλων] Excidisse suspicor φιλολόγων. V. 2, 4: σύ τε κρινεῖς καὶ τῶν ἄλλων φιλολόγων ἕκαστος. Cf. 26, 1. Jud. de Demosth. p. 1026. 3.

κατὰ ταῦτα] Correxī κατὰ ταυτά, eodem modo atque in superioribus feci. Reisk.

- I** XXXVI. Ἐν μὲν οὖν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ ἐπὶ Πλαταιᾶς Λακεδαιμονίων τε καὶ τῶν συμμάχων ἔλασιν ἀρχάμενος γράφειν ὑποτίθεται, τοῦ βασιλέως τῶν Λακεδαιμονίων, Ἀρχίδαμου, μέλλοντος δηῶσαι τὴν γῆν, πρέσβεις παρὰ τῶν Πλαταιέων ἀφιγμένους πρὸς αὐτόν, καὶ λόγους ἀποδίδωσιν, οὓς εἰκὸς ἦν ὑπ' ἀμφοτέρων εἰρῆσθαι, τοῖς προσώποις πρέποντας καὶ τοῖς πράγμασιν οἰκίους καὶ μήτε λείποντας τοῦ μετρίου, μήτε ὑπεραίροντας· λέξει τε κεκόσμηκεν αὐτοὺς καθαρῶς καὶ σαφεῖς καὶ συντόμως καὶ τὰς ἄλλας ἀρεταῖς ἐχούσῃ· τὴν τε ἀρμονίαν οὕτως ἔναυλον ἀποδέδωκεν ἅμα,
- 2** τοῖς ἡδίστοις παρεξετάζεσθαι· „Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους οἱ Πελοποννήσιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι ἐς μὲν τὴν Ἀττικὴν οὐκ ἐσέβαλον, ἐστράτευσαν δ' ἐπὶ Πλάταιαν. Ἦγεῖτο δ' Ἀρχίδαμος ὁ Ζευξίδαμου, Λακεδαιμονίων βασιλεύς· καὶ καθ' ἡμέρας τὸν στρατὸν ἔμελλε δηῶσαι τὴν γῆν. Οἱ δὲ Πλαταιεῖς εὐθύς πρέσβεις πέμψαντες πρὸς αὐτόν ἔλεγον τοιαύτως·
- 3** „Ἀρχίδαμε καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὐ δίκαια ποιεῖτε οὔτε ἄξια οὔθ' ὑμῶν οὔτε πατέρων, ὧν ἐστε, ἐς γῆν τὴν Πλαταιέων στρατεύοντες. Πausanias γὰρ ὁ Κλομβρότου, Λακεδαιμόνιος, ἐλευθέρωσας τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῶν Μήδων μετὰ Ἑλλή-

XXXVI, 1. ἐπὶ Πλαταιᾶς] Lege τὴν ἐπὶ Πλαταιᾶς. Cohaeret enim cum ἔλασιν. Reisk.

μήτε λείποντας] Lego μήτ' ἐλλείποντας. Reisk. Recte. ἅμα] Sententia postulat ὥστε. Reisk. Praeterea videtur αὐτοῖς excidisse post ἔναυλον.

2. Τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους —] Locus Thucydidis est II, 71. sq. Reisk. Cf. Diodor. XII, 47. Demosth. c. Neaer, p. 1579. sq.

Πλαταιεῖς] In vulg. editt. Thucyd. et hic et in sqq. legitur Πλαταιῆς, vetere scilicet Atticismo; ut supra quoque 26, 4. κλήσεις pro communi κλείσεις. Sylb. Haec non comparari debent. V. Buttmani Gr. Gr. T. I. p. 195. Perpetuo in hac horum nominativorum forma fluctuant libri, ex quibus nostro loco Πλαταιεῖς scripsit Gottleberus. An constantia sit confectanda, addubito.

3. οὔτε ἄξια] Apud Thuc. οὐδ' ἄξια; rectius. Error librariis deberi videtur, qui cum οὐδ' et οὔτε transposuissent, ex illo ortum est οὔθ'.

οὔθ' ὑμῶν] Οὔτε ὑμῶν apud Thucyd. Sylb.

ων τῶν ἐθελησάντων ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον τῆς μάχης, ἢ παρ' ἡμῖν ἐγένετο, θύσας ἐν τῇ Πλαταιέων ἀγορᾷ Διὶ ἐλευθερίῳ ἱερά καὶ ξυγκαλέσας πάντας τοὺς ξυμμάχους ἀπεδίδου Πλαταιεῦσι, γῆν καὶ πόλιν τὴν σφετέραν ἔχοντας αὐτονόμους οἰκεῖν, στρατεῦσαί τε μηδένα ποτὲ ἀδίκως ἐπ' αὐτοὺς μηδ' ἐπὶ δουλείᾳ· εἰ δὲ μή, ἀμύνειν τοὺς παρόντας ξυμμάχους κατὰ δύναμιν. Ταῦδε μὲν ἡμῖν πατέρες οἱ ὑμέ- 4
τεροι ἔδοσαν ἀρετῆς ἔνθεα καὶ προθυμίας τῆς ἐν ἐκείνοις τοῖς κινδύνοις γενομένης· ὑμεῖς δὲ τάναντία (ἐκείνοις) δράτε· 902
μετὰ γὰρ Θηβαίων τῶν ἡμῖν ἐχθίστων ἐπὶ δουλείᾳ τῇ ἡμε-
τέρα ἤκατε. Μάρτυρας δὲ θεοὺς τοὺς τε ὀρκίους τότε γε-
νομένους ποιούμενοι καὶ τοὺς ἡμετέρους πατρῷους καὶ ἡμετέ-
ρους ἐγχωρίους λέγομεν ὑμῖν, γῆν τὴν Πλαταιίδα μὴ ἀδι-
κεῖν, μηδὲ παραβαίνειν τοὺς ὄρκους, εἰ δὲ οἰκεῖν αὐτονόμους,
καθάπερ Παισαυτίας ἐδικαίωσε.“ Τόσαῦτα εἰπόντων (τῶν) 5
Πλαταιέων Ἀρχίδαμος ὑπολαβὼν εἶπεν· „Δίκαια λέγετε,
ὦ ἄνδρες Πλαταιεῖς, ἣν ποιῆτε ὅμοια τοῖς λόγοις· καθάπερ
γὰρ Παισαυτίας ὑμῖν παρέδωκεν, αὐτοὶ τε αὐτονομιεῖσθε καὶ
τοὺς ἄλλους ξυνελευθεροῦτε, ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε
κινδύνων ὑμῖν τε ξυκώμοσαν καὶ εἰσι νῦν ὑπ' Ἀθηναίοις· πα-

ἱερά] Scriptus liber habet ἱερά, quasi pertineat ad substantivum ἀγορᾷ, cum tamen referendum sit ad participium θύσας. Sylb. De re Plutarch. Arist. 19: καὶ νῦν ἐστὶ τὸ Ἑλληνικὸν ἐν Πλαταιαῖς ἀθροίζεται συνέδριον καὶ θύουσι τῷ ἐλευθερίῳ Διὶ Πλαταιεῖς ὑπὲρ τῆς νίκης. Cf. Diodor. XI, 29. ibique Wessel.

4. (ἐκείνοις)] Inclusum ἐκείνοις abest a vulg. editt. Thucyd. Sylb.

τοὺς ἡμετέρους] In eisdem rectius legitur τοὺς ὑμετέρους, *vestros*, ita scilicet, ut prior locus tribuatur Lacedaemoniis, posterior Plataeensibus, sicut infra v. 44. In eisdem editt. duplicato articulo legitur τὴν γῆν τὴν Πλ. Sylb. Cum Dionysio tamen priorem omittunt Ar. C. Paris. E. — De Diis πατρῷοις v. interpr. ad Eurip. Electr. 666. Seidler.

5. (τῶν)] Inclusus articulus τῶν, abest ab eisdem editt. Thucyd. Sylb.

εἶπεν] Sic quoque apud Thucydidem vulgabatur ante Haackium; sed εἶπε praebent Cass. Dan. Paris. D. E. F. G. H. I.

ρασκευή τε τούτῃδε καὶ πόλεμος γυγένηται αὐτῶν ἔνεκα καὶ
 τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως· ἧς μάλιστα μὲν μετασχόντες καὶ
 905 αὐτοὶ ἐμμείνατε τοῖς ὄρκοις· εἰ δὲ μή, ἅπερ καὶ τὸ πρότε-
 ρον ἤδη προῦκαλυσάμεθα, ἠσυχίαν ἄγεται, νεμόμενοι τὰ
 ὑμέτερα αὐτῶν καὶ ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων· δέχεσθε δ' ἀμ-
 φοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδ' ἑτέρους. Καὶ ταῦτα
 εἰρήμιν ἀρκέσει." Ὁ μὲν Ἀρχίδαμος τσαῦτα εἶπεν. Οἱ δὲ

γυγένηται αὐτῶν] *Malim γυγένηται τῆς αὐτῶν subaudi
 ὑμῶν. Redit illud τῆς ad ἐλευθερώσεως. Constructio est ἔνεκα
 τῆς ὑμῶν αὐτῶν ἐλευθερώσεως καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐλευθερώσεως,
 quo et ipsi vos liberemini, aliique liberentur. Et bene in co-
 dicibus Thucyd. quibusdam [Ar. C. Dan.] est καὶ τῆς τῶν ἄλ-
 λων. Reisk. Mihi in mentem venit, καὶ τῶν ἄλλων interpre-
 tamentum esse ex praegresso καὶ τοὺς ἄλλους ortum atque ad
 αὐτῶν adscriptum, quo ejecto et post Ἀθηναίους minima distin-
 ctione posita αὐτῶν, pro relativo positum, (γ. Matthiae Gr.
 Gr. §. 467. 5.) ad τοὺς ἄλλους rediret: ὧν τε ἔνεκα τῆς ἐλευθε-
 ρώσεως. Nam non perspicitur, qui Archidamus, se Plataeenses li-
 beraturum esse dicere queat, cum Athenienses iis non ut sociis
 ὑπηκόοις usq. essent. Quod conjeceram posthac a Valla confir-
 matum vidi, vertente: qui — nunc Atheniensibus serviunt,
 quorumque in libertatem asserendorum gratia tantus apparatus
 fit tantumque bellum. De articulo ad ἐλευθερώσεως non adje-
 cto, is saepe, genitivo praegresso, reticetur. V. III, 95:
 τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθεῖς. IV, 12: τῶν χωρίων χαλεπότητι.
 VI, 4: μετὰ Συρακουσῶν οἴκησιν, ubi vulgo post μετὰ articulus
 additur, quem non agnoscunt Reg. Cass. Gr. Mosq. Pariss.
 C. D. E. F. G. H. I. K. VI, 54: διὰ πλοῦ μήκος. Herod. III,
 26: κατὰ Ἑλλήνων γλώσσαν. VI, 156: τῆς πατρίδος ἄλωσιν.
 VII, 20: ἀπὸ Αἰγύπτου ἀλώσιος. Plane eadem ratione nos lo-
 quimur: nach Syracusae's Gründung, seit Aegyptiens Ero-
 berung.*

μετασχόντες, καὶ αὐτοὶ] Comma post μετασχόντες sustuli;
 subauditur τοῦ πολέμου τούτου. Reisk. Immo ἧς, sc. ἐλευθε-
 ρώσεως a μετασχόντες pendet; μάλιστα μὲν sequenti εἰ δὲ μή re-
 spondet, ut IV, 63. 104. V, 21. VI, 54. VIII, 91.

μηδὲ μεθ' ἑτέρων] Dictum pro μετὰ μηδετέρων, sicuti c.
 67. Eodem modo dicitur οὐδὲ μεθ' ἑτέρων VI, 44. VII, 55.
 οὐδὲ ὑφ' ἑτέρων V, 48. Ac VII, 42: οὐδὲ καθ' ἑκάτερα ρεῖ Συρα-
 κούσιοι ἀντεπεξήσαν. et VII, 59: μηδὲ καθ' ἑκάτερα — διαφυ-
 γεῖν. nondum mihi persuasum est, veram esse vulgarem lectio-
 nem, pro qua alii codd. ἕτερα offerunt.

ἀρκέσει] Apud Thucyd. ἀρκεῖ, et mox §. 6. Πλαταιέων.
 Πλαταιῶν certe, licet ita contractum dici possit, ut Μειραιῶς
 ex Μειραιέως, tamen nec in praeced. usurpatum fuit, p. 901.

Πλαταιῶν πρέσβεις ἀκούσαντες ταῦτα ἐσῆλθον ἐς τὴν πόλιν. Καὶ τῷ πλήθει τὰ ῥηθέντα κοινώσαντες ἀπεκρίναντο αὐτῷ·
 „Ὅτι ἀδύνατα σφίσι εἶη ποιεῖν ἂ προκαλεῖται ἀνεὺ Ἀθηναίων· παῖδες γὰρ σφῶν καὶ γυναῖκες παρ' ἐκείνοις εἶησαν· δεδίεμαι δὲ καὶ περὶ πάση τῇ πόλει, μή, ἐκείνων ἀποχωρησάντων, Ἀθηναῖοι ἐλθόντες σφίσι οὐκ ἐπιτρέψωσιν, ἢ Θηβαῖοι, ὡς ἐνορκοὶ ὄντες, κατὰ τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι, αὐτοὶ σφῶν τὴν πόλιν πειράσωσι καταλαβεῖν. Ὁ δὲ θαρ- 7
 σύων αὐτοὺς πρὸς ταῦτα εἶπε· Ὑμεῖς δὲ πόλιν μὲν καὶ οἰκίαν παράδοτε ἡμῖν τοῖς Λακεδαιμονίοις καὶ γῆς ὄρους ἀποδείξατε καὶ δένδρα ἀριθμῶ τὰ ὑμέτερα καὶ ἄλλο εἴ τι δυνα- 904

v. 9. et 902. v. 7. nec in sequentibus. Sylb. Lectionem ἀρ-
 κέσει, quam nonnulli codd. praestant atque Valla expressit,
 merito praefert Schaefer. ind. ad Porsoni advers. p. 345. Quod
 Haackius dicit, eam sapere correctionem, suo fruatur iudicio.

περὶ πάση τῇ πόλει] Vulgati libri transposito articulo ha-
 bent περὶ τῇ πάση πόλει. Pro εἶησαν vero, quod praecedit
 haud scio, an rectius legerimus ἦσαν, vel γὰρ pro ὅτι posita
 est. Sylb. Male. Cf. Xenoph. Hellen. VI, 5, 36: ὁ πλεῖ-
 στος ἦν λόγος, ὡς κατὰ τοὺς ὄρκους βοηθεῖν δεοί· οὐ γὰρ, ἀδικη-
 σάντων σφῶν, ἐπιστρατεύοιεν οἱ Ἀρχάδες καὶ οἱ μετ' αὐτῶν τοῖς
 Λακεδαιμονίοις. VII, 1, 23: οὗτος ἐνέπλησε φρονήματος τοὺς
 Ἀρχάδας, λέγων, ὡς μόνοις αὐτοῖς Πελοπόννησος πατρίς εἶη· μό-
 νοι γὰρ αὐτόχθονες ἐν αὐτῇ οἰκοῖεν. Lyf. c. Agor. p. 451: ἀνα-
 στίας λέγει, ὅτι — ποιήσει, ὥστε μήτε τῶν τειχῶν διελεῖν, (sc. αὐ-
 τούς, quod propter Reiskium moneo.) μήτε ἄλλο τὴν πόλιν
 ἐλαττώσαι μηδὲν· αἴοιτο δὲ καὶ ἄλλο τι ἀγαθὸν παρὰ Λακεδαιμο-
 νίων τῇ πόλει εὐρήσεσθαι. Sic etiam intelligo Herod. VII, 3.
 Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 529. 3. Heindorf. ad Plat. Phaed.
 §. 79. p. 129. Goeller. ad Dionys. de Compos. p. 77.

7. παράδοτε ἡμῖν] Meliore ordine libri plerique ἡμῖν
 παράδοτε, quos secutus est Haackius. Verba τοῖς Λακεδαιμο-
 νίοις ne quis interpretamentis assignet, cf. I, 144: ὅταν κάκει-
 νοι ταῖς ἐαυτῶν ἀποδώσι πόλεις, μὴ σφίσι, τοῖς Λακεδαιμονίοις,
 ἐπιτηδείως αὐτονομεῖσθαι. ib. c. 100: οἷς πολέμιον ἦν τὸ χωρίον,
 αἱ ἔντια ὁδοί, κτιζόμενον. IV, 85: ἡμεῖς, οἱ Λακεδαιμόνιοι.
 IV, 144: σφῶν — τῶν Λακεδαιμονίων. Adde III, 21. V, 18. 29.
 VI, 2. 57. VII, 57. ante med. 78. (ubi τὸ Νικίου leg. Quid
 Haackius sibi velit, non assequor.) 86. Xenoph. Hellen. II,
 3, 54. VI, 1, 4. Cyrop. IV, 5, 5. Lyf. c. Eratosth. p. 478.
 Herod. IX, 46. Paulo diversa sunt, quae ex Platone collegit
 Heindorf. ad Protag. §. 11. p. 474. §. 100. p. 611. Quorum lo-
 corum plures a viris doctis sollicitati sunt.

ἀριθμῶ] Non esse certo vel definito numero, sed simpli-
 citer numero, der Zahl nach, (cf. Schelleri Lexic. lat.
 L v.) moneo propter Valckenar. ad Herod. VI, 58.

ἄλλο εἴ τι] Simili ordine ἄλλα ὅσα c. 96.

τοῦ πολέμου, τὸν στρατηγὸν τῶν Ἀθηναίων καὶ τοὺς προβού-
 λους τῶν Μηλίων συνιόντας εἰς λόγους περὶ καταλύσεως τοῦ
 2 πολέμου. Καὶ κατ' ἀρχαίς μὲν ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου δηλαῖ,
 τὰ λεχθέντα ὑφ' ἑκατέρων. Ἐπὶ μιᾶς δ' ἀποκρίσεως τοῦτο
 τὸ σχῆμα διατηρήσας, τὸ διηγηματικόν, προσωποποιεῖ τὸν
 3 μετὰ ταῦτα διάλογον καὶ δραματικόν. Ἄρχει δ' ὁ Ἀθη-
 ναῖος τὰδε λέγων· „Ἐπειδὴ οὐ πρὸς τὸ πλῆθος οἱ λόγοι γί-
 γνονται, ὅπως δὴ μὴ ξυνεχεῖ ῥήσει οἱ πολλοὶ ἐπαγωγὰ καὶ
 ἀνέλεγκτα ἐς ἀπαξ ἀκούσαντες ἡμῶν ἀπατηθῶσι — γιγνώ-
 907 σκομεν γάρ, ὅτι τοῦτο φρονεῖ ἡμῶν ἢ ἐς τοὺς ὀλίγους
 αἴγωγή — ὑμεῖς οἱ καθήμενοι ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε
 καθ' ἑκαστον· καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἀλλὰ πρὸς τὸ μὴ δε-

XXXVII, 1. τὸν στρατηγὸν] Immo legatos a praetoribus,
 Cleomede et Tifia, missos. V. Thuc. V, 84.

τοὺς προβούλους] Thuc. V, 85 ξυνέδρους dicit. Cf. IV, 22.
 De προβούλοις alibi dicam.

συνόντας] Συνόντας pro συνιόντας supra quoque notatum,
 ad p. 248. v. ult. [de arte rhet. p. 48. ed. Schott. qui recte
 συνιόντων correxit.] Sylb. Συνιόντας corrēxi, ut oportebat
 fieri. Reisk.

2. ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου] Hoc quomodo intelligat, do-
 cet 38, 1.

καὶ δραματικόν] Post δραματικόν deesse videtur aut ἀπο-
 δίδωσιν aut ἀπεργάζεται. Reisk. Weiskius ad Longin. p. 255.
 pro τὸν μετὰ ταῦτα διάλογον scribendum censet τὸ μ. τ. διαλογι-
 κόν. Fortasse pro καὶ scribendum est ἐπὶ τό. Cf. 38, 1: μετὰ
 τοῦτο ἀποστρέψας τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν,
 ταῦτα τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον ποιεῖ.

3. τοῦτο φρονεῖ.] i. e. hoc sibi vult. V. Valckenar. ad
 Herod. IV, 131.

ἡμῶν —] Vulg. Thuc. edd. [V, 85.] habent ὑμῶν, ve-
 strum. Paulo post eadem sic legunt: ἔτι ἀσφαλέστερον ποιήσατε·
 καθ' ἑκαστον γὰρ καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐνὶ λόγῳ, ἀλλὰ πρ. Sylb. Uti-
 que ἡμῶν praestat, sed εἰσαγωγή malim, h. e. nostra ad paucos
 inductio, h. e. quod ad senatum adducti fuimus. Reisk.
 Ἡμῶν, e solo Ar. enotatum, mihi quoque aptius videtur;
 non item εἰσαγωγή.

ποιήσατε καθ' ἑκαστον, καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐν ὀλίγῳ] Correxī
 hunc locum e vulgaribus Thucydidis exemplaribus. Reisk.
 Non secutus Inm. Thucydides autem sic scripsit: — ποιήσατε.
 Καθ' ἑκαστον γὰρ καὶ μηδ' ὑμεῖς ἐνὶ λόγῳ.

ἐν ὀλίγῳ] Merito hanc plerorumque librorum lectionem
 rejicit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 244. Supra scriptor di-

κοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι εὐθύς ὑπολαμβάνοντες κρίνετε· καὶ
 πρῶτον εἰ ἀρέσκει ὡς λέγομεν εἶπατε.“ Οἱ δὲ τῶν Μηλίων 4
 ξύνεδροι ἀπεκρίναντο· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ’
 ἡσυχίαν ἀλλήλους οὐ ψέγεται· τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόν-
 τα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα αὐτοῦ φαίνεται.“
 Τοῦτο τὸ τελευταῖον εἴ τις ἐν τοῖς σχήμασιν ἀξιώσει φέρειν, 5
 οὐκ ἂν φθάνοι πάντας τοὺς σολαικισμούς, ὅσοι γίνονται πα-
 ρὰ τοὺς ἀριθμούς καὶ παρὰ τὰς πτώσεις, σχήματα καλῶν.
 Προθεῖς γάρ· „Ἡ μὲν ἐπιείκεια τοῦ διδάσκειν καθ’ ἡσυχίαν
 οὐ ψέγεται.“ ἔπειτα συνάψας τῷ ἐνικῷ καὶ κατὰ τὴν ὀρ-
 θὴν ἐξηγησάμενα πτώσιν· „τὰ δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη
 καὶ οὐ μέλλοντα.“ ἐπιζεύγυσιν τούτοις ἐνικὸν καὶ κατὰ 908
 τὴν γενικὴν ἐσχηματισμένον πτώσιν — εἴτε ἄρθρον δεκτι-
 κὸν βούλεται τις αὐτὸ καλεῖν, εἴτε ἀντωνυμίαν τὸ αὐτοῦ.
 Τοῦτο δ’ οὔτε τῷ θηλυκῷ καὶ ἐνικῷ καὶ ὀνομαστικῷ προσαρ- 6
 μοττόμενον σώζει τὴν ἀκολουθίαν, οὔτε τῷ πληθυντικῷ καὶ
 οὐδετέρῳ κατὰ τὴν αἰτιατικὴν ἐσχηματισμένῳ πτώσιν. Ἦν

perat eodem sensu ξυνεχεῖ ῥήσει. Ista confusio satis frequens
 est. V. Plat. Phaed. p. 97. b. Pierson. Verisim. p. 181. Schae-
 fer. ad Dionys. de Comp. p. 44. 119.

κρίνετε] Hic raro modo est usurpatum pro ἀποκρίνεσθε.
 Reisk. Immo significat *dijudicate, discernite*.

4. οὐ ψέγεται] Verte: *non vituperanda est*. Imitatur
 Dionys. Arch. VII, 28. p. 1375. 6: ἡ ἰσομοιρία τῆς τύχης, ἧς
 μετέχομεν ὑμῖν τοῖς δημοτικοῖς οἱ πατρίκιοι, κλήρω ποιησάμενοι
 τὴν ἔξοδον, οὐ ψέγεται.

αὐτοῦ] sc. τοῦ διδάσκειν καθ’ ἡσυχίαν. Nihil hic erat,
 quod Dionysius rōderet. Reisk.

5. οὐκ ἂν φθάνοις — καλῶν] Ad sensum recte vertit in-
 terpres lat.: *is profecto, nihil obstat, quin — vocet*. For-
 mulam subdifficilem suo quisque modo explicuerunt Hermann.
 ad Viger. p. 765. sqq. Matthiae Gr. Gr. §. 555. p. 801. Butt-
 mann. Gr. Gr. p. 588. ed. nonae. Cui equidem assentior.

ἐξηγησάμενα] Rectius ἐξηγησάμενω. Rectius etiam mox
 ἀντωνυμίαν. Sylb. In vulgatis enim est ἀντονομασίαν. Reisk.

πτώσιν· τὰ δέ] Postremas quatuor literas iterari velim
 ad hunc modum: πτώσιν τὰδε· τὰ δέ — . Primum τὰδε
 est unum vocabulum aequipollens voci ταῦτα; altera vero ista
 τὰ δέ sunt duo vocabula. Reisk. Si quid mutandum esset,
 particulam δέ delerem et distinctionem post πτώσιν tollerem,
 ut verba τὰ τοῖς πολ. — μέλλοντα arctius cum συνάψης jungeren-
 tur. Sed non opus est. De Dionysii hac crisi tacere satius duco.

6. αἰτιατικὴν] Immo vero ὀρθήν, ut recte modo dix-
 rat §. 5. [sed ibi de voce ἐπιείκεια loquitur.] Nam ista voca-

δ' αὖ δ' λόγος καταλλήλός οὐτις σχηματισθείς. Ἡ μὲν ἐπιεί-
 κεια τοῦ διδάσκοντος κατ' ἡσυχίαν ἀλλήλου οὐ ψέγεται· τὰ
 δὲ τοῦ πολέμου, παρόντα ἤδη καὶ οὐ μέλλοντα, διαφέροντα
 7 αὐτῆς φαίνεται. Τούτοις ἐπιπέθειν ἐνθάδε μῆμα νοσημένον
 μὲν οὐκ αἰτύπως, ἠρμυνημένον δὲ οὐκ εὐπερανολήθεις·
 „Εἰ μὲν τούτων ὑπονοίας τῶν μελλόντων λογισμένοι ἢ ἄλλο
 τι ζητήματα ἢ ἢ με τῶν παρόντων καὶ ἂν ἔργα παρ' αὐτοῖς
 βουλευόμενοι τῆ πόλει, κινούμεθ' αὖ· εἰ δ' ἐπὶ τούτῳ, λέ-
 γοιμεν ἄν.“

1 XXXVIII. Καὶ μετὰ τοῦτο ἀποστρέφας πᾶσι δαγῆ-
 ματος τῶν διαλογῶν ἐπὶ τῷ δράματι, ταῦτα τῶν Ἀθηναίων
 209 ἀποκροόμενον ποιεῖ· „Εἰς μὲν καὶ ζυγνίμη, ἢ τῆ τοῦ
 δε καθεστῆρας ἐπὶ πόλει καὶ λέγοντας καὶ δοκοῦντας τρέν-

καθουσίας]
 men ἡμᾶς additu
 e correctione, ut
 τυρας ποιοίμενοι
 c. 118: ἐπηρεάζον
 προύλογον, καὶ παρὶ
 πόλεμον. II, 87;
 (ἡμᾶς) ἱσχυρίων.
 τους i. e. τους Ἀθη-
 nitando addere mi
 Phaed. 65. e: φησὶ
 et Arist. ad Plat. Rom. p. 730.

δοκοῦντας] Minus invidiosā voce sententiam exprimit
 eandem, quam Athenienses verbo ἐπηρεάζοντες.

πρασθαι.“ Ἐπειτα εὐσχήμονα πρόθεσιν ὑποθέμενος· „Ἡ 2
 μέντοι ξύνοδος καὶ περὶ σωτηρίας ἡδε πάρεστι καὶ ὁ λόγος ἢ
 προκαλεῖσθε τρόπῳ, εἰ δοκεῖ, γιγνέσθω.“ πρῶτον μὲν
 εἶρηκεν ἐνθύμημα οὔτε τῆς Ἀθηναίων πόλεως ἄξιον, οὔτε
 ἐπὶ τοιούτοις πράγμασι ἀρμόττον λέγεσθαι· „Ἡμεῖς τοίνυν 3
 οὔτε αὐτοὶ μετ' ὀνομάτων καλῶν, ὡς ἡ δικαίως, τὸν Μῆδον
 καταλύσαντες, ἀρχομεν, ἢ ἀδικούμενοι νῦν ἐπεξερχόμεθα λό-
 γων μῆκος ἄπιστον παρέξομεν.“ τοῦτο δὲ ἔστιν ὁμολογοῦν-
 τος τὴν ἐπὶ τοὺς μηδὲν ἀδικοῦντας στρατεύειν, ἐπειδὴ περὶ
 μηδετέρου τούτων βούλεται τὸν λόγον ὑπέχειν. Οἷς ἐπιτί- 4
 θησιν· „οὔθ' ὑμᾶς ἀξιοῦμεν ἢ ὅτι Λακεδαιμονίων ἀποικοι-
 ὄντες οὐ ξυνεστρατεύσατε ἢ ὡς ἡμᾶς οὐδὲν ἡδικήκατε λέγον-
 τας, οἴεσθαι πείσειν· τὰ δυνατὰ δ' ἐξ ὧν ἑκάτεροι ἀληθῶς
 φρονοῦμεν διαπράσσεσθαι.“ Τοῦτο δὲ ἔστιν· Ὑμεῖς μὲν 5
 ἀληθῶς φρονοῦντες, ὅτι ἀδικεῖσθε, τὴν ἀνάγκην φέρετε καὶ 910
 εἰκετε· ἡμεῖς δέ, οὐκ ἀγνοοῦντες, ὅτι ἀδικοῦμεν ὑμᾶς, τῆς
 αἰσθενείας ὑμῶν περισσόμεθα τῇ βίᾳ. Ταῦτα γὰρ ἑκατέρους
 δυνατὰ. Ἐπειτα τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι τούτου βουληθεῖς
 ἐπιλέγει· „Ὅτι δίκαια μὲν ἐν τῷ ἀνθρωπείῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς
 ἴσης ἀνάγκης κρίνεται, δυνατὰ δὲ οἱ προὔχοντες πράσσουνσι
 καὶ οἱ αἰσθενεῖς ζυγχωροῦσι.“

XXXIX. Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις ταῦτα πρὸς Ἑλ- I
 ληνας ἤρμωτε λέγειν, Ἀθηναίοις δὲ πρὸς τοὺς Ἕλληνας,

2. πρῶτον μὲν] Respondet ἔπειτα §. 5. Reisk.

εἶρηκεν] Vulgo εἶρηκεν, quod corrigendum putavi.

3. μετ' ὀνομάτων καλῶν] Eadem, quae hic, auctor Athenienses dicentes facit VI, 83: οὐ κωλλισπούμεθα, ὡς — τὸν βαρβαρον μόνοι καθελόντες εικότως ἀρχομεν. Noluit repetere, quae jam alibi I, 73. sqq. exposuerat. Ipsos enim Athenienses hoc argumentum non uberius pertractasse, vix crediderim, quippe qui semper istas res jactarent, tum etiam, cum Sulla urbem oppugnante, funus ejus instaret. V. Plutarch. Sulla 18.

XXXIX, 1. Βασιλεῦσι γὰρ βαρβάροις] Haec, inquit Dionysius, ad Graecos oratio barbaris fortasse regibus conveniebat: Athenienses vero (omnium Graecorum sapientissimos, quique Persico bello urbem et omnem regionem relinquere, quam turpi Persarum mandato parere maluerunt) ad Grae-

911 οὐς ἠλευθέρωσαν ἀπὸ τῶν Μήδων, οὐκ ἦν προσήκοντα εἰρησθαι, ὅτι τὰ δίκαια τοῖς ἴσοις ἐστὶ πρὸς ἀλλήλους, τὰ δὲ

cos, quos e manibus Medorum eripuerant, minime talia dicere decebat: nimirum iusta quae sunt aequalium inter se esse; quae vero per vim fiant, ea adversus imbecilles fieri a potentioribus debere. Tota haec argumentatio Dionysii plane similis est orationi Athenagorae lib. VI. [c. 36. sqq.] Thucydidis: qui Syracusanis persuadere volens, nunquam venturos in Siciliam cum exercitu Athenienses sic argumentatur: Athenienses, si nos oppugnatum venirent, nihil penitus efficere possent. Athenienses sunt sapientissimi et prudentissimi. Unde hoc ipsum jam pridem eos scire et considerare, ideoque nunquam ad nos oppugnandos animum adjicere, certum est. Sed illum tunc Athenagoram et una nostrum Dionysium egregie ipso facto Athenienses refutarunt. Nam ipsi, omnium Graecorum sapientissimi stultissimo consilio maximum apparatus in Siciliam miserunt et perdiderunt. Atheniensium sapientiam prudentiamque multis celebrari non ignoro: sed eosdem raro his virtutibus usos, cupiditatibus potius et stolidis consiliis obsequi solitos, adeo pervulgatum fuit, ut in proverbium abierit: Athenienses pessimis consiliis, optima fortuna uti [v. Collect. proverbiorum caet. p. 265.] Mirabimur ergo illos, qui tot imprudenter, tot injuste egerunt, quaedam etiam injuste dixisse? Melius quoque hoc loco per vim potius, quam jure, Athenienses intulisse arma non negat Dionysius; ac ne potest quidem: verbis enim talia designari non posse opinatur; quasi difficilius sit, dicere quid injustum, (praesertim quod is justum censeat, ut hic Athenienses id pro jure allegant) quam perpetrare. Ego si omnino scirem, colloquium hoc a Thucydide confictum, nihil tamen hac in parte reprehendere possem, quod factis Atheniensium orationem convenientem adjunxisset. Ubique enim sunt apud veros historicos factorum et verborum injustorum exempla. A c a c i u s. Haud dubie de hoc sermone valent, quae omnino de orationibus suis scriptor ipse profitetur I, 22. Cujus in hoc colloquio proponendo consilium videtur illud fuisse, ut exemplo proposito, quibus artibus, ut rempublicam suam augerent, Athenienses tunc temporis usi essent, ostenderet, id quod eo potissimum assecutus est, quod legatos, qui totam civitatem repraesentant, hujus rationes eloquentes induxit. Hi igitur non e sua, sed e reipublicae persona dicunt; non singulorum hominum, sed universae civitatis sentiendi agendique ratio declaratur. Quae quod prava et perversa apparet, non scriptori vitio verti potest. Qui vertit, Dionysius, aut panegyricum voluit esse historiam, aut nonnisi ex panegyricis et traegediis Athenas noverat. His quidem licebat, Atticam humanitatis optimarumque legum terram fingere, (v. Hermann. de trag. et ep. poesi p. 219. ad calc. Aristot. poet. et Schlegel. pralectt. dramat. T. I. p. 156. 182.) non item historico, veritatem experto veritatisque praconi. Thucydidis enim ae-

βίαια τοῖς ἰσχυροῖς πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Ὀλίγα δὲ πρὸς 2
ταῦτα τῶν Μηλίων ἀποκρινομένων, ὅτι καλῶς ἂν ἔχοι τοῖς
Ἀθηναίοις προνοεῖν τοῦ δικαίου, μὴ καὶ αὐτοὶ ποτε σφαλέν-
τες ὑπ' ἄλλων ἐν ἐξουσίᾳ γένωνται καὶ τὰ αὐτὰ πάσχωσιν
ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων, ἀποκρινόμενον ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον.
„Ἡμεῖς δὲ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς, ἣν καὶ παυθῆ, οὐκ ἀθυ- 3
μοῦμεν τὴν τελευταίην.“ τούτου δ' αἰτίαν ἀποδίδόντα, ὅτι, 912
καὶ καταλύσωσιν αὐτῶν Λακεδαιμόνιοι τὴν ἀρχήν, συγγνώ-
μην ἐξουσι, καὶ αὐτοὶ πολλὰ τοιαῦτα πράσσοντες. Θήσω δὲ
καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ. „Οὐ γὰρ οἱ ἄρχοντες ἄλλων, ὥσπερ 4
καὶ Λακεδαιμόνιοι, οὗτοι δεινοὶ τοῖς νικηθεῖσι.“ Τοῦτο δὲ
ἴμοιόν ἐστι τῷ λέγειν, ὅτι παρὰ τοῖς τυράννοις οὐ μισοῦνται
τύρανοι. Οἷς ἐπιτίθησι. „Καὶ περὶ μὲν τούτου ἡμῖν ἀφεί-
σθω κηρυγεύεσθαι.“ Ὁ μόλις ἂν εἶπε τῶν καταποντιστῶν

tate quantopere, Sophistis auctoribus, honestatis fundamenta
conculsa fuerint, satis constat. Inprimis huc pertinent Thuc.
I, 76. III, 82. Plat. Gorg. p. 482. sqq. Polit. p. 336 et 357 sqq.
Legg. 889. sq. Qui loci egregie nostrum collustrant. Caete-
rum ut censoris inconstantiam perspicias, cf. quae Romanos
suos Volscis agros et oppida sibi erepta repetentibus respon-
dentes facit Arch. VIII, 10. p. 1524: κρατίστας ἡγούμεθα κτή-
σεις, αἷς ἂν πολέμῳ κρατήσαντες λάβωμεν, οὔτε πρῶτοι καταστη-
σάμενοι νόμον τόνδε, οὔτ' αὐτὸν ἀνθρώπων ἡγούμενοι μᾶλλον εἶναι
ἢ οὐχὶ θεῶν· ἀπαντας δὲ καὶ Ἕλληνας καὶ βαρβάρους εἰδότες αὐ-
τῷ χρωμένους, οὐκ ἂν ἐνδοίημεν ὑμῖν μαλακὸν οὐδέν.

2. ἀποκρινομένων] Legendum videri possit ἀποκριναμένων.
Sed recte etiam in seqq. aliquoties participio praef. utitur.

σφαλέντες ὑπ' ἄλλων, ἐν ἐξουσίᾳ] Erunt, quibus prae-
placeat σφαλέντες, ἄλλων ἐν ἐξ. Sed mutanda tantum erat di-
stinctio. Cf. Matth. Gr. Gr. §. 496. 3.

3. παυθῆ] Vulg. Thucyd. Edd. [c. 91.] habent παυ-
εθῆ, et mox post αὐτοὶ distinguunt, non ante. Sylb. Sed
παυθῆ in pluribus est codd. nec immerito hanc scripturam
veteris Atthidis scriptoribus vindicat Buttman. Gr. Gr. T. I.
p. 448.

πράσσοντες] Malim πράξαντες. Rei s k. Non opus. Nam
semper omnino Lacedaemonios talia perpetrare significatur.

4. οἱ ἄρχοντες — οὗτοι] Demosth. p. Cor. p. 319. 15:
δ' οὕτως ἔχων τὴν ψυχὴν, οὗτος ἐπ' εὐνοίᾳ πάντ' ἐρεῖ. Xenoph.
Cyrop. IV, 2, 39: εἰ τῶν νῦν διωκόντων καὶ κατακαινόντων τοὺς
ἡμετέρους πολέμους — τοῦτων — δόξομεν ἀμελεῖν — ὅπως μὴ
αἰσχροὶ — φανούμεθα. Cf. Morus ad Isocr. Paneg. 2. e.

τις ἢ ληστῶν, οὐδὲν ἐπιστρέφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμω-
 5ρίας, χαρισάμενος ἐπιθυμίαις ἐν τῷ παρόντι. Ἐπειτ' ὀλί-
 γων τῶν μεταξὺ γενομένων ἀμοιβαίων καὶ τῶν Μηλίων εἰς
 ἐπιεικῆ συγκαταβαινόντων αἴρεσιν· „Ὡστε δὲ ἰσυχίαν ἄγον-
 τας ἡμᾶς Φίλους μὲν εἶναι ἀντὶ πολεμίων, ξυμμάχους δὲ
 μηδετέρων, οὐκ ἂν δέξοισθε;“ ἀποκρινόμενον ποιεῖ τὸν Ἀθη-
 6ναῖον· „Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἡμᾶς βλάπτει ἢ ἐχθρα ὑμῶν,
 ὅσον ἢ Φιλία μὲν ἀσθενείας, τὸ δὲ μῖσος δυνάμειος παράδειγμα
 τοῖς ἀρχομένοις δηλούμενον.“ ἐνθύμημα πονηρὸν καὶ σχολιαῖς
 ἀπηγγεγλυμένον. Εἰ δὲ τὸ νόημα βούλεται τις αὐτοῦ σκοπεῖν,
 915 τοιόνδε ἐστίν· ὅτι φιλοῦντες μὲν ἡμᾶς ἀσθενεῖς φαίνεσθαι
 πρὸς τοὺς ἄλλους ποιήσετε, μισοῦντες δὲ ἰσχυροὺς. Οὐ γὰρ
 ζητοῦμεν εὐνοίαν τῶν ὑπηκόων ἀρχεῖν, ἀλλὰ φόβον.

1 XL. Τούτοις ἕτερα προσθεῖς, πάλιν ἀμοιβοῖα, πε-
 ρίεργα καὶ πικρά, τοὺς Μηλίους ὑποτίθεται λέγοντας, ὅτι
 κοινὰς τὰς τύχας φέρουσιν οἱ πολέμιοι καὶ τὸ μὲν εἶξαι εὐθύς

5. ὦστε δὲ —] c. 94.

6. ὅσον ἢ φιλία] Recta et plana atque plena oratio haec foret: ὅσον ὠφελεῖ, inimicitia vestra nobis non tam nocet, quam prodest. ἢ μὲν γὰρ φιλία ἀσθενείας — nam amicitia est signum infirmitatis. Reisk. Miror, neminem dum conjectasse: ὅσον ἢ φιλία, ἢ μὲν —. Sanum tamen fuerit vulgatum, quod ita explico, ut verba ἢ φιλία bis cogitanda esse putem. Obiter moneo locos ab Haackio laudatos (ad. III, 12.) nihil similitudinis cum nostro habere. De sententia cf. III, 57. 59.

δηλούμενον] Accipio pro ἐν προδήλῳ ἐκτεθειμένον. Reisk.

XL, 1. ὅτι — οἱ πολέμιοι] C. 102: ἐπιστάμεθα τὰ τῶν πολεμίων κοινοτέρας τὰς τύχας λαμβάνοντα ἢ κατὰ τὸ διαφέρον ἑκατέρων πλῆθος. Vides Dionysium quoque lectionem πολεμίων agnoscere, quam pro πολεμουμένων five ἀντιπολεμουμένων poni potuisse, demonstrantibus credam, non affirmantibus, Abreschio et Haackio. Ac tantum abest, ut eam voce ἑκατέρων defendi credam, ut ab hac corruptela repetenda esse videatur. Itaque πολέμων restituendum puto, quod Mosq. exhibet, Valla vertit, et fortasse etiam Schol. [in quo προσέτι δὲ leg. pro προσέχετε δὲ] legit. Cf. II, 11: ἄδηλα τὰ τῶν πολέμων. I, 78: (ὁ πόλεμος) φιλεῖ εἰς τύχας τὰ πολλὰ περιίστασθαι. Lyf. or. fun. p. 64: τὰς ἐπὶ τῷ πολέμῳ τύχας κοινὰς ἀπάντων ἀνθρώπων νομίζοντες πολλοὺς μὲν πολεμίους κτώμενοι, τὸ δὲ δίκαιον ἔχοντες σύμμαχον, ἐνίκων μαχόμενοι. Plut. Nic. 27: κοινὰ αἱ τύχαι τοῦ πολέμου.

ἀνέλπιστον, μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στήναι ἐλπίς ὀρθῶς. Πρὸς ταῦτα ποιεῖ τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον λαβυρίθων σκο-
 λιώτερα περὶ τῆς ἐλπίδος, ἐπὶ κακῇ τοῖς ἀνθρώποις γνομένης,
 κατὰ λέξιν οὕτως γράφων· „Ἐλπίς δέ, κινδύνῳ παραμύθιον οὐ- 2
 σα, τοὺς μὲν ἀπὸ περιουσίας χρωμένους αὐτῇ, καὶ βλάβῃ, οὐ
 καθεῖλε· τοῖς δὲ ἐς ἅπαν τὸ ὑπάρχον ἀναρρίπτουσι — δάπανος
 γὰρ φύσει — ἅμα τε γινώσκειται σφαλόντων καὶ ἐν ὅτῳ ἔτι
 φυλάζεται τις αὐτὴν γνωρισθεῖσαν οὐκ ἐλλείπει· ὁ ὑμεῖς
 ἀσθενεῖς τε καὶ ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς ὄντες, μὴ βούλησθε παθεῖν,
 μηδ' ὁμοιωθῆναι τοῖς πολλοῖς, οἷς παρὸν ἀνθρωπείως ἔτι σώ- 914
 ζεσθαι, ἐπειδὴν πιεζόμενους αὐτοὺς ἐπιλείπωσιν αἱ φανεραὶ
 ἐλπίδες, ἐπὶ ταῖς ἀφανεῖς καθίστανται, μαντικὴν τε καὶ
 χρησμούς καὶ ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμαίνονται.“ Ταῦ- 3
 τα οὐκ οἶδα πῶς ἂν τις ἐπαινέσειεν, ὡς προσήκοντα εἰρησθαι
 στρατηγοῖς Ἀθηναίων, ὅτι λυμαίνεται τοὺς ἀνθρώπους ἢ πα-
 ρὰ τῶν θεῶν ἐλπίς καὶ οὔτε χρησμῶν ὄφελος, οὔτε μαντι-
 κῆς τοῖς εὐσεβῇ καὶ δίκαιον προσηρημένοις τὸν βίον. Εἰ γάρ

μετὰ δὲ — ὀρθῶς] Ipsa Thucydidis verba sunt, quorum
 postrema laudat Thom. M. p. 167.

2. τοῖς δέ] Sic etiam codd. plerique exhibent: vulgo
 apud Thucydidem legitur τοῖς δ'.

ἀναρρίπτουσι] Apud Thucyd. ἀναρρίπτουσι, more verbo-
 rum circumflexorum. Sylb. [Cf. Hermann. ad Soph. Ajac.
 235.] Subaudi αὐτήν. Simile ductum ab illo genere ludi pue-
 rilis, quo pueri silicem testamve sursum jaciunt, quo videant,
 utrum latus silicis testaeve delapsae sit superius futurum, et
 utrum terrae incubiturum. Τὴν ἐλπίδα ἀναρρίπτειν εἰς ἅπαν τὸ
 ὑπάρχον est itaque *spem periclitari*, experimentum facere, num
spes tibi sit in exitum itura, an te fallura, sic ut tuas fortunas
 universas aleae committas, ductus illa spe. Reisk. Verba
 δάπανος γὰρ φύσει laudat Thom. M. p. 199. δάπανος explicans
 adjectivo δαπανηρός.

καὶ ἐν ὅτῳ — ἐλλείπει] Sensus hic est: *spes copiam non
 reliquit* (iis, qui quomodo dictum est ea abutuntur), *qua
 quis, cum illam semel cognoverit vanam esse, postmodum sibi
 ab ea caveat*. Significatur autem Melios ab Atheniensibus de-
 victos nihil reliquum habituros esse, frustra que optaturos, ut
 minus spei confisi essent.

μὴ βούλησθε] Haackius, Poppone monente p. 140. μὴ
 βούλοσθε edidit.

3. ταῦτα οὐκ οἶδα —] V. quae disputata sunt ad 39, 1.

τι ἄλλο τῆς Ἀθηναίων πόλεως, καὶ τοῦτ' ἐν πρώτοις ἐστὶν ἐγκώμιον, τὸ περὶ παντὸς πράγματος καὶ ἐν παντὶ καιρῷ τοῖς θεοῖς ἔπεσθαι καὶ μηδὲν ἀνεὺ μαντικῆς καὶ χρησμῶν 4 ἐπιτελεῖν. Λεγόντων τε τῶν Μηλίων, ὅτι σὺν τῇ παρα τῶν θεῶν βοηθείᾳ καὶ Λακεδαιμονίοις πεποίθασιν, οὓς, εἰ καὶ διὰ μηδὲν ἄλλο, διὰ γοῦν τὴν αἰσχύνην αὐτοῖς βοηθήσειν καὶ οὐ περιόψεσθαι καὶ συγγενεῖς ἀπολλυμένους, αὐθαδέστερον ἔτι 5 τὸν Ἀθηναῖον ἀποκρινόμενον εἰσάγει· „Τῆς μὲν τοίνυν πρὸς 915 τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἴομεθα λελείψεσθαι. Οὐδὲν γὰρ ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν μὲν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, τῶν δὲ ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως δικαιῶμεν ἢ πράσσομεν.

4. λεγόντων τε τῶν Μηλίων] c. 104.

οὓς εἰ καὶ] Videtur leg. οὓς εἰκός, εἰ καὶ —. Reisk. Miror virum doctum offendi constructione usitatissima, qua et relativa et particulae in oratione obliqua accusativum cum infinitivo adsciscere solent. V. Matthiae Gr. Gr. §. 557. p. 775. 19.

περιόψεσθαι καὶ συγγενεῖς ἀπολλ.] Forſan legendum περιόψεσθαι τοὺς συγγ. ἀπολλ. Sylb. Malim περιόψεσθαι συμμαχους καὶ συγγενεῖς. Reisk. Thucydides tantum ξυγγενείας mentionem facientes inducit. Quare Sylburgio assentior, nisi forte καὶ ante συγγενεῖς omnino delendum est.

λελείψεσθαι] Scriptus liber habet λελήψεσθαι: minus convenienter. Sylb. Sententia: ne nos quidem nobis videamur erga deos minus bene animati esse, quam vos vobis videmini. Reisk. Obstat huic explicationi, quod locutio εὐμενεια ἀνθρώπων πρὸς τοὺς θεοὺς hic me offendit, quamquam ita explicat Thom. M. p. 391. nec, si parum offenderet, huic loco conveniret. Lubenter igitur πρὸς τοῦ θεοῦ amplecterer, si hoc offerrent codd. Nunc vulgatum ita tueor, ut verba τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἴομεθα λελείψεσθαι attractionis quodam genere, cujus non abſimilia alibi notavimus, posita cenſeam pro πρὸς μὲν τὸ θεῖον τῆς πρὸς τοῦ θεοῦ εὐμενείας οὐδ' ἡμεῖς οἴομεθα λελείψεσθαι, ad deos quod attinet, ne nos quidem eorum gratia inferiores fore speramus. Quod olim putaram verba πρὸς τὸ θεῖον tantummodo trajecta esse atque ad λελείψεσθαι pertinere, inductus verbis sequentibus: καὶ πρὸς μὲν τὸ θεῖον οὕτως ἐκ τοῦ εἰκότος, οὐ φοβούμεθα ἐλασσώσεσθαι, id, quamquam et Haackium statuere video, tamen vel propterea non placet, quod sic ad εὐμενείας intelligendum foret αὐτοῦ ἢ τοῦ θεοῦ, quod hic durius existimo.

οὐδὲν γὰρ — πράσσομεν] Idem est, ac si dixisset: οὐδὲν πράσσομεν, οὐδὲ ἀξιῶμεν ἄλλως τι δίκαιον εἶναι, ἢ ὡς οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἐν μὲν τοῖς θεοῖς νομίζουσιν, ἐν δὲ τοῖς ἀνθρώποις.

Ἡγούμεθα γὰρ τό τε θεῖον δόξῃ, τὰνθρώπειόν τε σαφῶς
 δια παντός ὑπὸ φύσεως ἀναγκαίως, οὐ ἂν κρατῆ, ἄρχειν.⁶
 Τούτων ὁ νοῦς ἐστὶ μὲν δυσείκαστος καὶ τοῖς πάνυ δοκοῦσιν
 ἐμπείρως τοῦ ἀνδρός ἔχειν, κατακλείεται δ' εἰς τοιοῦτόν τι
 πέρας· ὅτι τὸ μὲν θεῖον δόξῃ γινώσκουσιν ἅπαντες, τὰ δὲ
 πρὸς ἀλλήλους δίκαια τῷ κοινῷ τῆς φύσεως κρίνουσι νόμῳ,

βούλονται πρὸς ἀλλήλους ἀξιοῦν καὶ δικαιοῦν, (h. e. ἀξιοῦν δίκαια εἶναι) non aliter agimus, neque aliter jus et fas aestimamus, quam prout alii homines, partim in rebus divinis statuunt agendum et censendum esse, partim in rebus humanis, in mutuis rerum inter se commerciis volunt agi atque censerī. Hoc est: sacra facimus ex ritu antiquo et jus civile administramus ad praescriptum et ductum juris naturae. Hujus sui moris causam statim subjicit: Recte an secus deos colamus; in dubio est. Nam mera ex opinione imperat numen hominibus. Sed opinio, sic colendos esse deos, est humana, antiquitus nobis tradita, cui servimus. Hoc autem certum est, quicquid alteri imperat, id ei imperat, quia necesse est per naturam rerum, ut potior minori imperet. Reisk. Locus neutiquam tam difficilis est, quam Dionysius eum esse affirmat. Ἀνθρωπείας et ἀνομίσεις et ἀβουλήσεις pertinet ac propterea praemissum est. Cf. II, 44: τὸ δ' εὐτυχές, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὡς περ οἶδε μὲν νῦν, τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ, λύπης. VI, 69: οἳ δ' ἐχάρουν — περί τε πατρίδος μαχοῦμενοι καὶ τῆς ἰδίας ἕκαστος, τὸ μὲν ἀντίκα, σωτηρίας, τὸ δὲ μέλλον, ἐλευθερίας. Itaque locus in hac parte resolvendus est: οὐδὲν δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν ἐς τὸ θεῖον νομίσεως, et: οὐδὲν δικαιοῦμεν ἢ πράσσομεν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας τῶν ἐς σφᾶς αὐτοὺς βουλήσεως, neque poscimus neque facimus quidquam, quod vel sancitae, quae homines deos colunt, observantiae repugnet, vel ab humano eorum, quae sibi quisque expetit, acquirendorum studio abhorreat. Significatur autem, fortiozem quemque poscere, ut, quem superet, is sibi pareat, id quod sequentibus declaratur. Cur ἐς σφᾶς αὐτοὺς pro πρὸς ἀλλήλους accipiatur, equidem causam non video. Haackius, locum se non intellexisse, eo prodit, quod ad τῶν subaudiendum esse opinatur ἀνθρώπων, masculini generis articulum ratus, cum sit neutrius. Τὰ ἐς τὸ θεῖον sunt quae ad deos pertinent. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 270. b. cl. §. 282. p. 392.

τὰνθρώπειον] Vulgatae Thucydidis edd. habent τὸ ἀνθρώπειον, et mox φύσεως ἀναγκαίας, eodem casu. Sylb.

τὸ μὲν θεῖον δόξῃ γινώσκουσιν ἅπαντες] His scilicet verbis sibi interpretari videtur Thucydidis illa: Ἡγούμεθα γὰρ τό τε θεῖον δόξῃ —, quibus non vidit anneotendum esse verbum ἄρχειν: existimamus enim Deos ex opinione hominum, homines manifesto semper et ubique ei imperare, cujus potentes sint. Ne, quod alios fecisse video, Ἡγούμεθα δόξῃ et Ἡγούμεθα σα-

οὗτος δ' ἔστιν, ἄρχειν ὧν δύνηται τις κρατεῖν. Ἀκόλουθα καὶ ταῦτα τοῖς πρώτοις καὶ οὔτε Ἀθηναίοις, οὔτε Ἑλλήσι πρέποντα εἰρήσθαι.

1 XLI. Πολλὰς δυνάμενος ἔτι διανοίας παρασχέσθαι
 916 τὸ συνετὸν ἐχούσας πονηρόν, ἵνα μὴ πλείων ὁ λόγος γένοιτό
 μοι τοῦ μετρίου, τὴν τελευταίαν ἔτι προσθήκην παραλήψο-
 μαι μόνην· ἣν ἀπαλλαττόμενος ἐκ τοῦ συλλόγου ὁ Ἀθηναῖος
 2 εἴρηκεν· „Ἄλλ' ὑμῶν τὰ μὲν ἰσχυρὰ ὄντα ἐλπίζόμενα μέλλε-
 ται, τὰ δὲ παρόντα βραχέα πρὸς τὰ ἤδη ἀντιτεταγμένα πε-
 ριγενέσθαι. Πολλὴν γὰρ ἀλογίαν, Φησί, τῆς διανοίας παρέ-
 χετε, εἰ μὴ μεταστησάμενοι (ἔτι) ἡμᾶς ἄλλο τι τῶνδε σω-
 3 φρονέστερον γνώσεσθε.“ Οἷς ἐπιτίθησιν· „Οὐ γὰρ δὴ ἐπὶ γὰρ
 τὴν ἐν τοῖς αἰσχροῖς καὶ προὔπτοις κινδύνοις πλείστα διαφθείρου-

φῶς jungam, vel collocatio verborum obstare videtur. Haackii verba de hoc loco mire sonant. Conferendi sunt ad eius sententiam quae ad 39, 1. excitavimus.

ἀκόλουθα] Ἀνακόλουθα legisse videtur interpres. Hudf.

XLI, 1. δυνάμενος εἰς] Pro εἰς non dubito, quin legendum sit ἔτι, ut supra 33, 5. Sylb. Sic edidi.

ἵνα — γένοιτο] Expectaveris conjunctivum. Sed cf. Antiqq. T. I. p. 184. 2: ἵνα μὴ δόξαιμι μακρηγορεῖν, ἐπὶ τοὺς Ῥωμαίων ἐλεύσομαι συγγραφέας. Strab. I, 1. p. 14. Tauchn.: προσήκει ταῦτα διὰ πλειόνων ἐμφανίζεῖν, ἢ εἴη γνώριμα. Lucian. quom. hist. sit confcr. §. 3. p. 162: κυλίω — τὸν πλῆθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην. Platonis locos Polit. III. p. 410. c. et Legg. XI. p. 918. c. Astius correxit; haud scio, an injuria. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 519. p. 735.

προσθήκην] Malim προθήκην, id est πρόθεσιν, προπόσitionem. Reisk. Non opus videtur.

2. ἰσχυρὰ ὄντα] Vulgatae Thucydidis edd. [c. 111.] pro ἰσχυρὰ ὄντα habent ἰσχυρότατα et μετ' ὑπάρχοντα pro παρόντα. Sylb.

περιγενέσθαι] Vulgatae Thucydidis editiones habent περιγένεσθαι et μετ' πολλήν τε, Ex eisdem addita est inclusa particula ἔτι. Sylb. Qui lectionem πολλήν γὰρ unice veram putat, Benedictus, suo fruatur iudicio.

3. αἰσχροῖς] Fort. ἐσχάτοις. Reisk. Mihi legendum videbatur τὴν τῶ αἰσchrῶ ἐν τοῖς προὔπτοις κινδύνοις πλείστα διαφθείρουσαν αἰσχύνην, coll. VIII, 27: οὐδέποτε (ἔφη) τῶ αἰσchrῶ ὄνειδει ξίξας ἀλόγως κινδυνεύσειν. Sed hoc audacius. Nec difficilem, nedum corruptum, locum putat Haackius, qui αἰσχροῖς κινδύνους ea interpretatur pericula in quae quis per-

σαν ἀνθρώπους αἰσχύνην τρέψετε. Πολλοῖς γὰρ προορω-
 μένοις ἔτι, ἐς οἷα φέρονται, τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ὀνόματος
 ἐπαγωγῶν δυνάμει ἐπεσπάσατο ἡσσηθεῖσι τοῦ ῥήματος ἔργω
 συμφοραῖς ἀνηκέστοις ἐκόντας περιπεσεῖν." Τούτων τῶν λό- 4
 γων ὅτι μὲν οὐτ' αὐτὸς μετέσχευεν ὁ συγγραφεὺς τῷ συλλόγῳ 917

amentiam incurrat. Velim demonstrasset vir doctissimus, hanc
 explicationem et verbis aptam esse, nec rei, de qua dicitur,
 repugnare. Quod ne facere possit, non vereor. Rectius ita-
 que, opinor, Bauerus ea intelligit pericula, quae subire pu-
 dor adigat, quae ob ignominiam fugiendam suscipiantur.
 Quamquam haec quoque interpretatio habet, quo offendat.

4. τούτων τῶν λόγων ὅτι μὲν οὐτ' αὐτὸς μετέσχευεν ὁ συγγρα-
 φεύς] Hoc colloquium multis modis exagitat Dionysius. Ac de
 universo primum: Quod vero horum sermonum (inquit) mi-
 nime fuerit particeps Thucydides, cum neque ipse conventui
 interfuerit, neque quae ab Atheniensibus aut Meliis diceren-
 tur audiverit, ex iis, quae proxime superiore libro com-
 memorat, facile possumus cognoscere. Nam postquam Amphi-
 poli dux fuisset, ejectus e patria, per omne reliquum belli
 tempus in Thracia vixit. Hic primo manifeste falsum Diony-
 sius dicit, Thucydidem patria ejectum, postea semper in
 Thracia longe a bello remotum vixisse. Ipse enim de se Thu-
 cydides scribit, cum in exilium post Amphipolitanam praefec-
 turam ejectus fuisset, factum esse, ut utriusque partis rebus
 interfuerit, nec parum Peloponnesiorum res ob id exilium
 cognoverit [v. V, 26.]. Hic aperte Thucyd. se, postquam
 patria pulsus sit, rebus gestis affuisse dicit. Et testatur in
 ejus vita Marcellinus [p. 724.], Thucydidem, patria pulsum,
 in Aeginam se (quae ut plurimum unius diei navigatione ab
 Melo distat) contulisse. Deinde nihil magis miror, quam id
 quaerere Dionysium, quo modo colloquium hoc potuerit edere
 Thucydides, cum conventui non interfuerit: quo modo
 omnium historicorum fides elevari posset: qui certe pleris-
 que rebus, quas scripserunt, non modo non interfuerunt, sed
 nec eodem tempore vixerunt. Sic ipse Dionysius res Romano-
 rum scripsit, quibus aliquot seculis posterior fuit. Optimum
 quidem foret, ab iis, qui ipsis rebus interfuerunt, omnia pro-
 dita esse, sed quia id res humanae non patiuntur, non id-
 circo falsa scriptorum fides est, qui ab aliis accepta memo-
 riae mandarunt. Thucydides tamen noster his omnibus diffi-
 cultatibus minime laboravit: qui totius belli Peloponnesiaci
 tempore vixit et, cum id inciperetur, non puer, sed jam in
 aetate fuit: rebus vero gestis plurimis ipse interfuit: caete-
 ris ita in propinquo erat, ut quotidie homines, qui rebus in-
 terfuerunt, percontandi audiendique amplam habuerit facul-
 tatem. Igitur si quisquam alius, certe Thucydides is est,
 cui minime omnium, quasi incomperta scripserit, objici

τότε παρατυχών, οὔτε τῶν διαθεμένων αὐτούς, Ἀθηναίων ἢ Μηλίων, ἤκουσεν, ἐξ ὧν αὐτὸς ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς βίβλῳ 918 περὶ αὐτοῦ γράφει, μαθεῖν ῥάδιον· ὅτι μετὰ τὴν ἐν Ἀμφιπόλει στρατηγίαν ἐξελαθεὶς τῆς πατρίδος πάντα τὸν λοιπὸν 5 τοῦ πολέμου χρόνον ἐν Θράκῃ διέτριψε. Λείπεται δὲ σκοπεῖν, εἰ τοῖς τε πράγμασι προσήκοντα καὶ τοῖς συνελλυθόσι εἰς τὸν σύλλογον προσώποις ἀρμόττοντα πέπλακε διάλογον, ἐχόμενος ὡς ἐγγύτατα τῆς συμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, ὡς αὐτὸς ἐν τῷ προοιμίῳ τῆς ἱστορίας προείρηκεν. Ἄρ' οὖν, ὡς περ τοῖς Μηλίοις οἰκεῖοι καὶ προσήκοντες 6 ἦσαν οἱ περὶ τῆς ἐλευθερίας λόγοι, παρακαλοῦντες τοὺς Ἀθηναίους μὴ καταδουλοῦσθαι πόλιν Ἑλληνίδα μηδὲν ἀμαρτάνουσαν εἰς αὐτούς, οὕτως καὶ τοῖς Ἀθηναίων στρατηγοῖς πρέποντες ἦσαν οἱ περὶ τῶν δικαίων, μήτ' ἐξετάζειν ἐῶντες, μή-

queat. Ex Dionysio ego multo libentius, et, ni fallor, justius, quaererem, unde orationes Aeneae, Latini, Romuli, et imprimis elegans illud, omnique artificio oratorio elaboratum, Tulli Hostilii, Romani regis, cum Metio Suffetio, Albano, colloquium, non brevius hoc Thucydideo, acceperit, cum ipse plus, quam septingentis annis, posterior vixerit. Aca-cius.

ἐν τῇ πρὸ αὐτῆς (leg. ταύτης) βίβλῳ] IV, 104. Iqq. Quo tamen loco de exilio suo Thucydides nihil memorat; obiter de-
mum de eo loquitur V, 26. Se per reliquum belli tempus semper in Thracia vixisse nusquam dixit; immo contrarium significat eo, quod se imprimis rebus Peloponnesiorum affuisse ait. Quod si factum est, non delitescere poterat in Thraciae solitudine.

περὶ αὐτοῦ] Vulgo περὶ αὐτοῦ.

ἐχόμενον, ὡς εἴ τις τὰ τῆς] Vitiatus est locus; paulo melior lectio haec esset: λεγόμενον, ὡς, εἴ τι μετὰ τῆς συμπάσης γνώμης καὶ ἀληθείας (ut infra 49, 3.) λεχθείη, quod scilicet colloquium ita haberetur, ac si quid serio animi studio et vere diceretur. Sed, ut verum fatear, ea lectio mihi non satisfacit. Sylb. Nullus dubitavi de meo sic corrigere: ἐχόμενος ὡς ἔγγιστα τῆς. Reisk. Egregie conjecit. Ductus enim est locus noster ex Thuc. I, 23: ὡς ἂν ἐδόκουν μοι ἕκαστοι περὶ τῶν ἀεὶ παρόντων τὰ δεόντα μάλιστα εἰπεῖν, ἐχομένῳ ὅτι ἐγγύτατα τῆς συμπάσης γνώμης τῶν ἀληθῶς λεχθέντων, οὕτως εἴρηται. Unde pro ἔγγιστα, quod in Reiskiana est, ἐγγύτατα adscivi.

5. ὡς αὐτὸς — προσήκον] Nimirum non de hac una oratione peculiariter, quod quis ex censoris verbis collegit, sed de omnibus, quas exhibuit, orationibus.

τε λέγειν, ἀλλὰ τὸν τῆς βίας καὶ πλεονεξίας νόμον εἰσάγον-
τες καὶ ταῦτ' εἶναι δίκαια τοῖς ἀσθενέσι ἀποφαίνοντες, ὅσα
τοῖς ἰσχυροτέροις δοκεῖ; Ἐγὼ μὲν γὰρ οὐκ οἶομαι τοῖς ἐκ 7
τῆς εὐνομοτάτης πόλεως ἐπὶ τὰς ἔξω πόλεις ἀποστελλομένοις 919
ἡγεμόσι ταῦτα προσήκειν λέγεσθαι, οὐδ' ἂν ἀξιόσαιμι τοὺς
μὲν μικροπολίτας καὶ μηδὲν ἔργον ἐπιφανὲς ἀποδειξαμένους Μη-
λίου πλέονα τοῦ καλοῦ ποιεῖσθαι πρόνοιαν ἢ τοῦ ἀσφαλοῦς
καὶ πάντα ἐτοίμους εἶναι τὰ δεινὰ ὑποφέρειν, ἵνα μηδὲν ἀσχη-
μον ἀναγκασθῶσι πράττειν· τοὺς δὲ προελομένους τὴν τε χώραν
καὶ τὴν πόλιν ἐκλιπεῖν κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον Ἀθηναίους,
ἵνα μηδὲν αἰσχρὸν ὑπομείνωσιν ἐπίταγμα τῶν ταῦτα προαιρου-
μένων ὡς ἀνοήτων κατηγορεῖν. Οἶομαι δ' ὅτι καὶ εἴ τις
ἄλλοι, παρόντων Ἀθηναίων, ταῦτα ἐπεχείρουν λέγειν, ἐπα-
χθῶς ἠνεγκαν ἂν οἱ τὸν κοινὸν βίον ἐξημερώσαντες. Ἐγὼ 8
μὲν δὴ διὰ ταύτας τὰς αἰτίας οὐκ ἐπαινῶ τὸν λόγον τοῦτον,
ἐντιπαρξετάζων τὸν ἕτερον. Ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ Ἀρχίδα-
μος ὁ Λακεδαιμόνιος δίκαιά τε προκαλεῖται τοὺς Πλαταιεῖς
καὶ λέξει κέχρηται καθαροῦ καὶ σαφεῖ καὶ οὐδὲν ἐχούση σχῆ-
μα βεβασανισμένον οὐδὲ ἀνακόλουθον· ἐν τούτῳ δὲ οἱ Φρονι- 920

7. ἐκ τῆς εὐνομοτάτης πόλεως] Hic vereor, ut multi censori assentiantur, nisi forte legum copiam intellexit. At haec ipsa, ut fieri solet, prioris aetatis εὐνομίαν (de qua v. Creuzeri orat. de civ. Athen. p. 19. sqq.) perverterat.

κατὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον] Persico bello, non Peloponnesiaco, illud factum esse, reputare debebat censor. Sed, dixerit, eandem in hoc quoque fortitudinem probaverunt, v. c. cum in Sicilia maximam cladem accepissent, cum ad Aegos flumen profligati essent. At vero haec desperatio erat, non virtus. Praeterea qui fortes sunt, iidem non semper justi conspiciuntur.

τῶν ταῦτα προαιρουμένων] Et ταῦτα ferri potest et ταῦτά γερονι. Sylb. Solum ταῦτα, non ταῦτά, huic loco convenit. Subauditur ἂ οἱ Μήλιοι προείλοντο. Reisk.

οἱ τὸν κοινὸν βίον ἐξημερώσαντες] Haec oratorem redolent. V. Isocr. Paneg. 15. Similes laudes Atheniensibus passim tribuuntur. V. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 246. 422. Wessel. ad Diodor. XIII, 27. Ast ad Plat. Legg. T. II. p. 68. et, qui veterum locos larga manu congeffit, Creuzer. Annotatt. orationi de civ. Athen. subjectis p. 53. sqq.

8. σχῆμα βεβασανισμένον] Convenientius σχῆμα βεβασανισμένον, ut 42, 2. et supra 55, 2. Sylb. Videtur vulgata be-

μώτατοι τῶν Ἑλλήνων αἰσχίστα μὲν ἐνθυμήματα φέρουσιν, ἀηδεστάτη δ' αὐτὰ περιλαμβάνουσι λέξει· εἰ μὴ ἄρα μνησικακῶν ὁ συγγραφεὺς τῇ πόλει διὰ τὴν καταδίκην ταῦτα τὰ ὀνειδῆ κατεσκεδάσεν αὐτῆς, ἐξ ὧν ἅπαντες μισήσιν αὐτὴν ἐμελλον. Ἄ γὰρ οἱ προστηκότες τῶν πόλεων καὶ τηλικαύτας ἐξουσίας πιστευόμενοι φρονεῖν τε καὶ λέγειν πρὸς τὰς πόλεις ὑπὲρ τῆς αὐτῶν πατρίδος * * ταῦτα κοινὰ ὑπολαμβάνουσι ἅπαντες εἶναι τῆς ἀποστελλούσης πόλεως αὐτοῦς. Καὶ περὶ μὲν τῶν διαλόγων αἴλις.

I XLII. Τῶν δημηγορικῶν λόγων τεθαύμακα μὲν τὸν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ ῥηθέντα ἐν Ἀθήναις ὑπὸ Περικλέους περὶ τοῦ μὴ εἶκειν Λακεδαιμονίοις, τὸν ἔχοντα τήνδε τὴν ἀρχὴν· „Τῆς μὲν γνώμης, ὣς Ἀθηναῖοι, αἰεὶ τῆς αὐτῆς ἔχομαι, μὴ εἶκειν Πελοποννησίοις.“ ὡς καὶ τοῖς ἐνθυμήμασιν ἡρμηνευ-
921 μένον δαιμονίως καὶ οὔτε κατὰ τὴν σύνθεσιν τῶν μορίων οὔτε κατὰ τὴν ἐξαλλαγὴν τῶν σχηματισμῶν τῶν ἀνακολούθων καὶ βεβιασμένων ἐνοχλοῦντα τὰς ἀκοάς, πάσας δὲ περιιληφότα τὰς ἀρετάς, ὅποσαι γίνονται περὶ δημηγορικοῦς (λόγους).

ne habere. Idem est, ac si dixisset διὰ βασιάνου διστραμμένον, *fidiculis distortum, luxatumve*. Reisk. Cf. 42, 3. 55, 1. et Ernesti Lex. technol. Gr. Rhett. p. 55.

φέρουσιν] Malim προφέρουσιν. Reisk. Non opus. V. 8, 3. 15, 2.

εἰ μὴ ἄρα —] Ejusmodi criminationem non pronunciare debet, qui probare non potest. Argumenta autem, quae quis in hanc rem afferat, aut levia sunt aut nulla. De Anonymo (edit. Thuc. Lips. T. II. p. 733.) tacere praestat.

διὰ τὴν καταδίκην] Scil. ἑαυτοῦ. Reisk.

πατρίδος] Post πατρίδος desit verbum εἰώθασιν, εἰσάγονται, vel aliud simile. Sylb.

XLII, 1. ὑπὸ Περικλέους] Scriptus liber habet ὑπὲρ Περικλέους. Sed ὑπὸ legendum esse, satis declarant ista Thucydidis [I, 159.] καὶ παρελθὼν (Περικλῆς ὁ Ξανθίππου) παρήγει τὰδε [immo τοιάδε]. Sylb.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] c. 140. sqq. Mihi haec oratio non admodum a caeteris discrepare videtur ejusdem auctoris orationibus. Neque vero ea caret difficultatibus, quas Dionysium expedire potuisse addubites.

(λόγους)] Hanc vocem de meo addidi.

καὶ τοὺς ὑπὸ Νικίου τοῦ στρατηγοῦ ῥηθέντας ἐν Ἀθήναις ²
 ὑπὲρ τῆς εἰς Σικελίαν στρατείας· τὴν τε πεμφθεῖσαν ὑπὸ
 αὐτοῦ τοῖς Ἀθηναίοις ἐπιστολήν, ἐν ἣ ἰσχυρίζεται συμμαχίας ἄλ-
 λης καὶ διαδόχου, κάμνων τὸ σῶμα ὑπὸ νόσου· καὶ τὴν παρά-
 κλησιν τῶν στρατιωτῶν, ἣν ἐποίησατο πρὸ τῆς τελευταίας
 ναυμαχίας· καὶ τὸν παραμυθητικὸν λόγον, ὅτε περὶ τὴν
 στρατιὰν ἐμελλεν ἀπάγειν, ἀπολωλεκῶς τὰς τριήρεις ἀπά-
 σαι· καὶ εἴ τινες εἰσὶν ἄλλαι τοιαῦται δημηγορίαι καθαρὰ καὶ
 σαφεῖς καὶ εἰς τοὺς ἀληθινούς ἀγῶνας ἐπιτήδειοι. Ὑπὲρ ἀπά- ³
 σαι δὲ τὰς ἐν ταῖς ἑπτὰ βίβλοις φερομένας τὴν Πλαταιέων
 ἀπολογίαὶν τεθαύμακα, παρ' οὐδέν οὕτως ἕτερον, ὡς τὸ μὴ
 βεβασανίσθαι μηδὲ κατεπιτηδεῦσθαι, ἀληθεῖ δὲ τινὶ καὶ
 φυσικῶ κεκοσμηθῆναι χρώματι. Τὰ τε γὰρ ἐνθυμήματα ⁹²⁸
 πάθους ἐστὶ μεστὰ καὶ ἡ λέξις οὐκ ἀπστρέφουσα τὰς ἀκοάς.
 Ἡ τε γὰρ σύνθεσις εὐεπῆς καὶ τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων
 ἴδια. Ταῦτα δὲ τὰ Θουκυδίδου ζηλωτὰ ἔργα καὶ ἀπὸ τού-
 των τὰ μιμήματα τοῖς ιστοριογραφοῦσιν ὑποτίθεμαι λαμβάνειν.

XLIII. Τὴν δὲ ἐν τῇ δευτέρᾳ βίβλῳ Περικλέους ἀπο- ¹
 λογίαν, ἣν ὑπὲρ αὐτοῦ διτίθετο, τραχυνομένων Ἀθηναίων,
 ὅτι τὸν πόλεμον ἐπεισεν αὐτοὺς ἀναλαβεῖν, οὐχ ὅλην ἐπαινώ· οὐδὲ
 τὰς περὶ τῆς Μιτυληναίων πύλεως δημηγορίας, αἷς διέθετο Κλέων

2. τοὺς ὑπὸ Νικίου — ῥηθέντας] VI, 9. 199. 20. 199.
 Sed ne hae quidem orationes magis quam aliae facilitate sese
 commendant.

τὴν — ἐπιστολήν] VII, 11. 199.

τὴν παράκλησιν] VII, 61. 199.

τὸν παραμυθητικὸν λόγον] VII, 77.

3. τὴν Πλαταιέων ἀπολογίαὶν] III, 55. 199.

κατεπιτηδεῦσθαι] Nota hic κατεπιτηδεῦσθαι sine augmen-
 to, ut supra οἰκοφθορημένης 14, 5. At non item infra [κέχη-
 ται 51, 2. et νερόμικα Jud. de Demosth. p. 1000. 7.] Sylb.
 Ego librariorum errorem correxi.

ὑποτίθεται] Rectius plur. ὑποτίθενται, praescriunt: sc.
 Thucydidis admiratores. Sylb. Malim ὑποτίθεμαι, auctor
 sum, hortor. Reisk. Hoc sine dubitatione recepi. Cf. 55, 1.

XLIII, 1. ἐν τῇ δευτέρᾳ β.] c. 60. 199.

καὶ Διόδωτος, ἐν τῇ τρίτῃ βίβλῳ· οὐδὲ τὴν Ἑρμοκράτους τοῦ Συρακουσίου πρὸς Καμαρναίους· οὐδὲ τὴν Εὐφήμου τοῦ πρεσβευτοῦ τῶν Ἀθηναίων τὴν ἐναντίαν ταύτης· οὐδὲ τὰς 2 ὁμοίας ταύταις. Οὐ γὰρ ἀνάγκη πάσας ἐξαριθμεῖσθαι τὰς εἰς τὸν αὐτὸν κατεσκευασμένας τῆς διαλέκτου χαρακτῆρα. Ἴνα δὲ μὴ δόξη τις φάσεις ἀναποδείκτους με λέγειν, 915 πολλὰς παρασχέσθαι πίστις δυνάμενος, δυσὶν ἀρκεσθήσομαι δημηγορίαις, ἵνα μὴ μακρὸς ὁ λόγος γένηται, τῇ Περικλέους ἀπολογίᾳ καὶ τῇ Ἑρμοκράτους πρὸς Καμαρναίους κατηγορίᾳ κατὰ τῆς Ἀθηναίων πόλεως.

¶ XLIV. Ὁ μὲν οὖν Περικλῆς ταῦτα λέγει· „Καὶ 2 προσδεχομένῳ μοι τὰ τῆς ὀργῆς ὑμῶν ἐς ἐμὲ γεγένηται· αἰσθάνομαι γὰρ τὰς αἰτίας· καὶ ἐκκλησίαν τούτου εὐσεβῶς ξυνήγαγον, ὅπως ὑπομνήσω καὶ μέμψωμαι, εἴ τι μὴ ὀρθῶς ἢ ἐμοὶ 2 χαλεπαίνετα ἢ ταῖς ξυμφοραῖς εἴκετε.“ Ταῦτα Θουκυδίδῃ 924 μὲν, γράφοντι περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἐν ἱστορικῷ σχήματι προσήκοντα ἦν· Περικλεῖ δὲ ἀπολογουμένῳ πρὸς ἠρεθισμένον ὄ-

ἐν τῇ τρίτῃ β.] c. 57. 199.

τὴν Ἑρμοκράτους] VI, 76. 199.

τὴν Εὐφήμου] VI, 82. 199.

φάσεις ἀναποδείκτους] Vide ne ex hoc loco corrigendum sit quod in l. de Compos. p. 28. legitur: ἵνα δὲ μὴ δόξω, φασίν, ἀναπόδεικτα λέγειν. Cf. Jud. de Isaac p. 617. 3.

XLIV, 1. ταῦτα λέγει] Locus est II, 60. Reisk.

ἐς ἐμέ] Sic nunc etiam apud Thucydidem pro ἐς με, Porpone p. 136. monente, edidit Haackius.

Περικλεῖ δὲ ἀπολογουμένῳ —] Hanc orationem iracundiae quidem Periclis, non tamen praesenti temporis convenire, Dionysius ait. Potius enim deprecationem humilem, quam iracundam et vehementem orationem ei tribuendam fuisse, utpote ipsi reo et auctori praesentium malorum. Verum Dion. multo minus se rhetorum praescepta considerare declarat, dum non videt, eandem causam aliter ab aliis agi debere. Hanc quoque orationem (quae nec est adeo ferox et insolens, ut Dionysio videtur) optime Periclis magnitudini convenire, quivis intelliget, qui mores, instituta et gravitatem viri considerabit, quae tum alii, tum egregie Plutarchus in vitis et post orationem praesentem Thucydides describunt. Tali igitur viro ne in capitis quidem periculo (in quo hoc lo-

χλον οὐκ ἦν ἐπιτήδεια εἰρῆσθαι, καὶ ταῦτα ἐν ἀρχαῖς τῆς ἀπο-
 λογίας πρὶν ἑτέροις τισὶν ἀπομειλίξασθαι λόγοις τὰς ὀργὰς τῶν
 εἰκότως ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς ἀχθομένων, τετμημένης μὲν ὑπὸ
 Λακεδαιμονίων τῆς κρατίστης γῆς, πολλοῦ δὲ κατὰ τὸν λοι-
 μὸν ἀπολωτότος ὄχλου, τὴν δ' αἰτίαν τῶν κακῶν τούτων τοῦ
 πολέμου παρεσχηκότος, ὃν ὑπ' ἐκείνου πεισθέντες ἀνεδέξαν-
 το. Σχῆμά τ' οὐ τοῦτο τῆ διαναίᾳ προπωδέστατον ἦν, τὸ
 ἐπιτιμητικόν, ἀλλὰ τὸ παραιτητικόν. Οὐ γὰρ ἐρεθίζειν
 προσήκει τὰς τῶν ὄχλων ὀργὰς τοὺς δημηγοροῦντας, ἀλλὰ
 πρᾶναι. Τούτοις ἐπιτίθησι διάνοιαν ἀληθῆ μὲν καὶ δεινῶς 3
 ἀπηγγελημένην, οὐ μέντοι γε τῷ παρόντι καιρῷ χρησίμην·
 „Ἐγὼ γὰρ ἡγοῦμαι, φησί, πόλιν πλείω ξύμπασαν ὀρθου-
 μένην ὠφελεῖν τοὺς ἰδιώτας ἢ καθ' ἕναστον τῶν πολιτῶν εὐ- 929
 πράγοῦσαν, ἀθρόαν δὲ σφαλλομένην. Καλῶς μὲν γὰρ φερό-
 μενος ἀνὴρ τὸ καθ' ἑαυτόν, διαφθειρομένης τῆς πατρίδος, οὐ-
 δὲν ἦσσαν ξυναπόλλυται· κακοτυχῶν δὲ ἐν εὐτυχούσῃ πολ-
 λῶ μᾶλλον διασώζεται.“ Εἰ μὲν γὰρ ἰδίᾳ τινὲς ἐβλάπτοντο 4
 τῶν πολιτῶν, εὐτύχει δὲ τὸ κοινόν, καλῶς ταῦτ' ἔλεγεν·

co Pericles non versabatur) oratione humili et abjecta, ad ple-
 bem imprimis utendum est. Quod illustri exemplo T. Livius lib.
 II. [c. 56. sq.] depingit in Appio Claudio, capitis ad plebem reo
 [ipseque Dionys. Arch. IX., 33. p. 1834. in Servilio probat.].
 Hoc nimirum est illud, quod adeo nobis oratores commendant,
 decorum: cujus, si quisquam alius, T. Livius praeclarus est
 artifex, qui aliter Fabium Maximum et Scipionem Africanum,
 aliter Sp. Posthumium et Terentium Varronem loquentes et
 agentes facit. Nec ignotum est Socratis exemplum, qui,
 quamvis in capitis judicio versans, non tamen oratione hu-
 mili (quam ei attulerat Lyfias) voluit uti: de quo Cicero
 lib. I. [c. 54.] de oratore [cf. Fischer. ad Plat. Apol. p. 66.].
 A c a c i u s.

τῆ διανοίᾳ] Subaudi ταύτη, nisi legendum sit οὐ τοῦτο
 ταύτη τῆ διανοίᾳ. Reisk. Emendatione non opus.

προσήκει] Malim προσήκει. Reisk. Hoc modo legen-
 dum esse, sequens τοὺς δημηγοροῦντας ostendit, itaque emen-
 dationem cuique obviam recepi.

3. πλείω] Thucydidis editiones habent πλείω sine ε.
 Sylb. Πλείω codd. addicentibus reposuit Haack.

καλῶς — φερόμενος] Cf. Xenoph. Oecon. V, 17: εὖ φε-
 ρομένης τῆς γεωργίας, ἔρθονται καὶ αἱ ἄλλαι τέχναι ἅπασαι. Sic
 εὖ φερόμενα πράγματα Plut. Sert. 22. Nic. 18.

4. ἔλεγεν] Malim ἐλίχθη. De sententia, similiter dispu-
 tat Aristoteles, ubi Platonis civitatem reprehendit, Polit. II,

ἐπεὶ δ' ἐν ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς ἦσαν ἅπαντες, οὐκέτι καλῶς. Οὐδὲ γὰρ ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίς, ὅτι ταῦτα πρὸς ἀγαθοῦ τῇ πόλει γενήσεται τὰ δεινά, βέβαιον εἶχεν τι. Ἄφανές γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς περὶ τῶν ἐσομένων γνώμας αἱ τύχαι τρέπουσιν.

1 XLV. Τούτοις ἐπιτίθησιν ἔτι φορτικωτέραν διαύνοιαν καὶ ἡκιστα τῷ παρόντι καιρῷ πρέπουσαν. „Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίσεσθε, ὃς οὐδενὸς οἶομαι ἦσσων εἶναι γυνῶνάι τε 926 τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι ταῦτα, Φιλόπολις τε καὶ χρημά- 2 των κρείστων.“ Θαυμαστὸν γάρ, εἰ Περικλῆς, ὁ μέγιστος

2, 16: ἀδύνατον δὲ εὐδαιμονῆσαι ὅλην, μὴ τῶν πλείστων, ἢ μὴ πάντων μερῶν, ἢ τινῶν ἐχόντων τὴν εὐδαιμονίαν, rectius ille (v. tamen Morgenstern. de Plat. rep. p. 166.) quam Noster. Quamquam enim tunc quidem Atheniensium plerique calamitatibus premebantur, tamen Pericli dicere licebat, universam civitatem recte se habere, cum exigui temporis infortuniis, licet ea in omnes cives cadant, omnino tamen civitatis felicitatem tolli nemo jure dixerit. Suo autem jure rerum in melius mutandarum spe Athenienses consolatus est Pericles. Nam malorum, quibus premebantur, neutiquam summum fuit, agrorum depopulatio, quam praeviderant, nec magnopere curabant, sed pestilentia, quae ut omnibus inexpectata inciderat, ita finem ejus sperare licebat. Quod qui negat, Dionysius, vera sententia (ἀφανές γὰρ ἀνθρώπῳ τὸ μέλλον) inepte abutitur.

XLV, 1. ἐπιτίθησιν] V. l. l. Omittit Dionysius verba interjecta ὁπότε οὖν πόλις — δι' αἰτίας ἔχετε.

οἶομαι ἦσσων] In vulg. Thucydidis edd. ἦσσων οἶομαι, quem ordinem codd. jubentibus immutavit Haackius. Sequentia Valckenario imitatus videtur Xenophon. Memor. I, 2, 52: μόνους δὲ φάσκειν αὐτὸν ἀξίλους εἶναι τιμῆς τοὺς εἰδότας τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι δυναμένους. Cf. Polyb. IV, 8, 2. Dionys. Arch. X, 56. p. 2086. 10. Sequentia laudat Plutarch. Pericl. 115. extr.

2. Θαυμαστὸν γάρ, εἰ Περικλῆς —] Mirum mihi videtur, inquit Dionysius, Periclem, omnium, qui tunc essent, oratorum maximum, ignorasse, quod mediocribus etiam ingeniis est exploratum, eorum, qui se praeter modum laudant, orationes auditoribus esse permolestas, idque in illis praesertim concionibus, quae vel in judicio, vel ad populum habentur, in quibus non de praemiis, sed de poenis est periculum. Tunc enim non solum aliis molestiam, verum et sibi, dum multitudinis invidiam concitant, infortunium pariunt. Nam

τῶν τότε ῥητόρων, ἠγνόει τοῦτο, ὃ μηδεὶς ἂν τῶν ἐχόντων μέτριον νοῦν ἠγνόησεν, ὅτι πανταχῆ μὲν οἱ μὴ τεταμιευμένως ἐπαινοῦντες τὰς ἑαυτῶν ἀρετάς, ἐπαχθεῖς τοῖς ἀκούουσι φαίνονται, μάλιστα δ' ἐν τοῖς πρὸς τὰ δικάσθηρια καὶ τὰς ἐκκλησίας ἀγῶσιν, ἐν οἷς γε δὴ μὴ περὶ τιμῶν αὐτοῖς ἐστίν, ἀλλὰ περὶ τιμωριῶν ὁ κίνδυνος. Τότε γὰρ οὐκ ἐπα- 3
χθεῖς μόνον εἰσὶν ἑτέροις, ἀλλὰ καὶ δυστυχεῖς ἑαυτοῖς, ἐμ- 927
βαλλόμενοι τὸν παρὰ τῶν πολλῶν φθόνου. Ὅταν δὲ τοὺς αὐτοῖς τις ἔχη δικάστας τε καὶ κατηγοροὺς, μυρίων αὐτῶν δεῖ δακρύων τε καὶ οἴκτων εἰς αὐτὸ τοῦτο πρῶτον, τὸ μετ' εὐνοίας ἀκουσθῆναι. Ὁ δὲ δημαγωγὸς οὐκ ἀρκεῖται τούτοις,

qui eosdem et iudices habet et accusatores, in hoc ipso, ut eos ad audiendum benevolos reddat, infinitis lacrymis opus habet etc. Huic objectioni sufficerent, quae modo in exordio hujus orationis contra aliam ejusdem objectionem dixi. Sed tamen, ut appareat, etiam in capitis periculo laudationes aliquando gratas esse, aliud perillustre exemplum ex T. Liv. lib. 58. [c. 50.] de Scipione Africano, domitore Annibalis et Carthaginiis, in iudicium vocato, apponam. Jussus dicere, inquit, causam, sine ulla criminum mentione, orationem adeo magnificam de rebus ab se gestis exorsus est, ut satis constaret, neminem unquam neque melius neque verius laudatum esse. Dicebantur enim ab eodem animo ingenioque, a quo gesta erant, et aurium fastidium aberat, quia pro periculo, non in gloriam, referebantur. Acacius.

ὁ μέγιστος τῶν τότε ῥητόρων] V. Wolf. ad Plat. Symp. XXXII, 6. Heindorf. ad Plat. Phaedr. p. 526. sq. Heeren Ideen P. III. p. 394. sqq. Egregie Plutarch. Pericl. 15: Παντοδαπῶν, ὡς εἰκός, παθῶν ἐν ὄχλῳ τοσαύτην τὸ μέγεθος ἀρχὴν ἔχοντι φροσμένων, μόνος ἐμμελῶς ἑκουστα διαχειρίσασθαι πεφυκώς, μάλιστα δ' ἐλπίσι καὶ φόβοις, ὡς περ οἴαξι, προαναστέλλων τὸ θρασυνόμεινον αὐτῶν καὶ τὸ δῖς θυμον ἀνίσις καὶ παραμυθούμενος ἔδειξε, κατὰ Πλάτωνα (cf. Ast. de Plat. Phaedro p. 113. sqq.) ψυχαγωγίαν οὖσαν καὶ μέγιστον ἔργον αὐτῆς τὴν περὶ τὰ ἡθῆ καὶ πάθη μέθοδον, ὡς περ τινὰς φύσους ψυχῆς, μάλ' ἐμμελοῦς ἀφῆς καὶ κρούσεως δεομένους.

ἐμβαλλόμενοι] Num ἐμβαλλόμενοι, ipsi sibi consciscentes et velut cervicibus suis imponentes suismet manibus. Simile ductum a navi, in quam onera importantur, conjiciuntur. Reisk. Ἐμβαλλόμενοι correxeram, antequam Reiskii annotationem inspicerem.

εἰς αὐτὸ τοῦτο, πρῶτον τό] Distinctio post τοῦτο est etiam in scripto libro. Sylb. Nihilo secius tamen post πρῶτον de-
pium incidendum erat.

ἀλλ' ἐπεξεργάζεται τε τούτοις καὶ μεταφράζει τὰ ῥηθέντα·
 4 „Ὁ τε γὰρ γνούς, Φησί, καὶ μὴ σαφῶς διδάξας ἐν ἴσῳ εἰ
 καὶ μὴ ἐνεθυμήθη, ὃ, τε ἔχων ἀμφότερα, τῇ δὲ πόλει
 δύνουσι οὐκ ἂν ὁμοίως τι οἰκείως φράζει· προσόντος δὲ καὶ
 τοῦδε, χρήμασι δὲ νικωμένου, τὰ ζύμπαντα τούτου ἐνός ἂν
 πωλοῖτο.“ Οὐκ οἶδ', εἴ τις ἂν ὁμολογήσειεν, ὥσπερ ἀλη-
 5 θῆ ταῦτα ἦν, οὕτως καὶ προσήκοντα εἶναι ὑπὸ Περικλέους ἐν
 Ἀθηναίοις ἠρεθισμένοις πρὸς αὐτοὺς λέγεσθαι. Ἦν δέ γ'
 οὐχ ἢ τῶν κρατίστων ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὔρεσις
 αὐτῆ κατ' ἑαυτὴν ἀξία σπουδῆς, εἰ μὴ καὶ τοῖς πράγμασιν
 εἴη προσήκοντα καὶ τοῖς καιροῖς καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασιν· ἀλλ',
 ὅπερ καὶ κατ' ἀρχαῖς εἶπεν, τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἀποδεικνύμε-
 928 νος ὁ συγγραφεύς, ἦν εἶχε περὶ τῆς Περικλέους ἀρετῆς, πα-

4. εἰ καί] Sic etiam in vulg. Thuc. edd. Sed recte Haackius, Poppone monente p. 156: καὶ εἰ reposuit. Cf. Goeller. Actt. Philoll. Monac. T. 2. p. 226.

ἀμφότερα] scil. τό, τε γνῶναι καὶ τὸ σαφῶς διδάσκειν. Reisk.

φράζει] Correxī φράζοι, ut est apud Thucydidem II, 60. Praeterea sic legi velim: οὐκ ἂν ὁμοίως τῷ οἰκείως (subaudi ἔχοντι) φράζοι, non facile id dicat, verbis proferat, perinde atque facturum sit homo erga temp. benevolus, vel bene animatus. Ex ἔχων praemisso tacite repeti debet ἔχοντι. Reisk. φράζει revocavi, cum hanc mihi legem scripserim, ut non temere Thucydideos, quos Dionysius proponit, locos ex Thucydide emendarem, etiam si eorum depravatio manifesta videretur. Cf. Porson. Advers. p. 197. Poppon. l. l. p. 140. De Reiskii emendatione non habeo quod dicam, cum repetitio verbi ἔχοντι durissima sit, nec vulgaris lectio quidquam offensionis habeat.

τοῦδε] sc. τοῦ οἰκείως ἔχειν τῇ πόλει. Reisk. Immo τοῦ εὔνου τῇ πόλει, quod ex praegresso τῇ πόλει δύνουσι elicendum, nisi, quod eodem redit, φιλόπολις cogitatione repetere vis.

Οὐκ οἶδ'] Οὐδ' οἶδ' Reiskius per errorem.

πρὸς αὐτούς] Dedi de meo πρὸς αὐτόν, exacerbatis adversus eum, Periclem puta. Nam πρὸς αὐτούς cum λέγεσθαι nequit constitui: dici ad eos. Tautologia enim foret ἐν Ἀθηναίοις et πρὸς αὐτούς. Reisk. Alius haec verba illorum interpretamentum esse censuerit. Ego veterem lectionem, sanam ratus, revocavi. Non enim sufficiebat inter Athenienses Periclem ejusmodi verba fecisse, sed etiam adversus eos, ut eos reprehenderet, comprimeret. Ita enim πρὸς hic interpretandum videtur. Cf. F. A. Wolf. ad Demosth. Lept. CLI. sq.

ρὰ τόπον ἔοικεν εἰρηκέναι ταῦτα. Ἐχρην δέ γ' αὐτὸν μὲν ὅ, τι βούλεται περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποφαίνεσθαι, τῷ δὲ κινδυνεύοντι τοὺς ταπεινοὺς καὶ παραιτητικούς τῆς ὀργῆς ἀποδοῦναι λόγους. Τοῦτο γὰρ ἦν πρέπον τῷ μιμῆσθαι βουλομένῳ συγγραφεῖ τὴν ἀλήθειαν.

XLVI. Ὀχληρὰ δὲ καίκεῖνα τὰ μεираκιώδη καλλεπίσματα τῆς λέξεως καὶ τὰ πολύπλοκα τῶν ἐνδυμημάτων σχήματα. Ἰέναι δὲ τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε (καὶ ἀμύνεσθαι) μὴ φρονήματι μένον, ἀλλὰ καὶ καταφρονήματι. Φρόνημα μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ ἀμαθίας εὐτυχοῦς καὶ δειλῷ τινι ἐγγίνεται· καταφρόνησις δέ, ὅς ἂν καὶ γνώμη πιστεύῃ τῶν ἐναντίων προσέχειν· ὃ ἡμῖν ὑπάρχει. Καὶ τὴν τόλμαν ἀπὸ τῆς ὁμοίας τύχης ἢ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυροτέραν παρέχεται,

5. αὐτὸν μὲν] Subaudi ἐν τῷ ἑαυτοῦ προσώπῳ λέγονται. Reisk.

τοὺς ταπεινοὺς — λόγους] Ipse igitur censor Periclem lacrymantem et lamentantem nobis produxisset. Qua se purgandi ratione si usus esset, dignus fuisset, qui lapidibus ab Atheniensibus obrueretur. Deprecationibus enim adhibitis culpam in se recepisset, veniamque orasset, quam a populo omnibus infortuniis irritato sperare non poterat. Unica sui defendendi ratio, qua Pericli uti licebat, haec fuit, ut defensione se non egere ostenderet. Et quonam alio modo hoc assequi poterat, quam eo, quod Athenienses obliviosos commoneret, qualem in republica administranda se praebuisset, quantum patriae amorem ubique manifestasset, quanta prudentia civium suorum commodis consulisset, quantum a lucri studio alienus fuisset, quam florentem opera et consilio suo civitatem reddidisset. His expositis pateret necesse erat, mala, quibus Athenienses premebantur, non a Pericli consiliis, sed ab adversa fortuna repetenda esse, qua afflictis ne animos despondeant, et metu et gloria concitantur.

τῷ μιμῆσθαι βουλομένῳ] Respicitur Thuc. I, 23.

XLVI, 1. ὀνόματα] Haud dubie leg. est σχήματα. Et sic edidi.

(καὶ ἀμύνεσθαι)] Inclusa absunt a vulg. edd. Thucyd. [II, 62.]. Eaedem pro φρόνημα habent αὔχημα (quod ibi agnoscit etiam Scholiastes) et mox ἀπό pro ὑπό [atque ἐγγίνεται pro ἐγγίνεται]. Sylb.

καὶ τὴν τόλμαν] id est καὶ ὅτῳ τὴν τόλμαν. Reisk.

ὀχυροτέραν] V. ad §. 2.

ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος] id est διὰ τὸ φρονήσει ὑπερέχειν τοῦ ἑτέρου, propterea, quod sapientia alteri praestet, qui pariter audeat, parique in fortuna sit. Reisk.

ἐλπίδι τε ἤσσον πιστεύει ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἢ ἰσχὺς· γνώμη δὲ
 2 ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ἧς βεβαιότερα ἢ πρόνοια.“ Τὰ τε
 929 γὰρ φρονήματα ψυχρότερα ἔστι καὶ τῆς Γοργίου προαιρέ-
 σεως μᾶλλον οἰκειότερα, ἢ τε τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις ἀμφο-
 τέρων σοφιστικὴ καὶ ἀπειρόκαλος, ἢ τε τόλμα, ἢν ἀπὸ

ἐλπίδι τε ἤσσον πιστεύει] id est καὶ ὅς ἐλπίδι ἤσσον πιστεύει.
 Pendent haec omnia e praemisso καταφρόνησις δέ, illi adest,
 vel ex illo existit contemptus hostium. Reisk. Cf. Matthiae
 Gr. Gr. §. 481. n. 2. De totius loci interpretatione v. ad §. 2.

ἐν τῷ ἀπόρῳ ἢ ἰσχὺς] Tum maxime valet et viget, cum
 aliae omnes viae e malis nostris evadendi clausae et salutis
 omnia adminicula intercepta, consilia ademta sunt. Non prius
 descendimus vel confugimus ad spem, quam eo sumus dedu-
 cti, ut expedire nos et evolvere e malis nostris nullo modo
 possimus. Reisk.

2. φρονήματα] Hac voce Dionysium alibi usum esse pro
 νοήματα, non memini. Nec placet, quod olim mihi videba-
 tur, Dionysium vocabulo φρονήματα ipsa Thucydidis verba
 (φρονήματι - καταφρονήματι) respicere ac repetere, cum non
 solum verba, sed etiam sententias vituperare videatur. Ita-
 que si quis νοήματα reponendum censeat, me non refragan-
 tem habebit, cum φρονήματα facile ex praegresso φρονήματι
 oriri potuerit.

ἀμφοτέρων] Dedi de meo ἀμφοτέρων adverbialiter, juxta,
 vel pariter, perinde; tam est sophistica, quam inepta et illi-
 beralis; utrumque est, tam illud, quam hoc. Reisk. Equi-
 dem ἀμφοτέρων ferri posse arbitratus revocavi. Respiciuntur
 enim vocabula φρόνημα et καταφρόνημα.

σοφιστικὴ] Summa in hac nominum distinctione Prodicii
 fuit cura, cujus exempla servavit Plat. Protag. p. 337: χρὴ τοὺς
 ἐν τοιοῖσδε λόγοις παραγιγνομένους κοινούς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν
 διαλεγόμενοι ἀκροατῆς, ἴσους δὲ μὴ. Ἔστι γὰρ οὐ ταυτόν. Κοι-
 νῆ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι δεῖ ἀμφοτέρων, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλ-
 λά τῷ μὲν σοφωτέρῳ πλεόν, τῷ δὲ ἀμαθεσιτέρῳ ἔλαττον. — ἀξιώ-
 ῃμας συγχωρεῖν καὶ ἀλλήλοις περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρί-
 ζειν δὲ μὴ· ἀμφισβητοῦσι μὲν γὰρ καὶ δι' εὐνοίαν οἱ φίλοι τοῖς φί-
 λοις, ἐρίζουσι δὲ οἱ διάφοροί τε καὶ ἐχθροὶ ἀλλήλοις. — Ἐμεῖς τε
 οἱ λέγοντες μάλιστα ἂν οὕτως ἐν ἡμῖν τοῖς ἀκούουσι εὐδοκιμοῖτε καὶ
 οὐκ ἐπαινοῖσθε. Εὐδοκιμεῖν μὲν γὰρ ἔστι παρὰ ταῖς ψυχαῖς τῶν
 ἀκούοντων ἀνευ ἀπάτης, ἐπαινεῖσθαι δὲ ἐν λόγῳ πολλάκις παρὰ δό-
 ξαν ψευδομένων. Ἡμεῖς τ' αὖ οἱ ἀκούοντες μάλιστα ἂν οὕτως εὐ-
 φρανοίμεθα, οὐχ ἠδοίμεθα. Εὐφραίνεσθαι μὲν γὰρ ἔστι μανθά-
 νοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ, ἠδεσθαι
 δὲ ἐσθιοντά τι ἢ ἄλλο ἠδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι. Cf. Hein-
 dorf. ad Charm. §. 24. p. 84. Atque hanc Prodicii ἀκριβολογίαν
 imitatum esse Thucydidem, Marcellinus testatur p. 727. Cf.

τῆς ὁμοίας τύχης ἢ ξύνεσις ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος ὀχυρωτέραν παρέχεται, τῶν Ἡρακλειείων σκευειῶν ἀσαφεστέραν ἔχει τὴν δῆλωσιν, ἢ τε τῆς ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἰσχὺς καὶ ἢ τῆς γνώμης ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων βεβαιότερα πρόνοια ποιητικώτερον περιπέφρασται. Βούλεται γὰρ λέγειν, ὅτι δεῖ τῇ γνώμῃ πιστεύειν μᾶλλον, ἢν ἐκ τῶν παρόντων λαμβάνομεν, ἢ ταῖς ἐλπίσιν, ὧν ἐν τῷ μέλλειν ἐστὶν ἡ ἰσχὺς.

Schol. T. II. p. 569. Hujus imitationis, si qua est, exempla sunt I, 69. extr.: αἰτία μὲν — φίλων ἀνδρῶν ἐστὶν ἀμαρτανέντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων (cf. Isocr. Paneg. 36.) III, 39: ἐπανεστήσαν μᾶλλον ἢ ἀπέστησαν. Ἀπόστασις μὲν γὰρ τῶν βίαιόν τι πασχόντων. (quem locum Dionysius imitatus est Antiqq. III, 8. p. 425. 1.) Sed quis non videt talia multum differre a Prodicī affectatione? Equidem hac verborum explicatione, si quis modice ea utatur, non magis offendor, quam nominum derivatione; de qua v. Lobeck. et Hermann. ad Soph. Ajac. 430. (425.). Neque illa abstinerunt alii scriptores, veluti Isocr. Paneg. 47.

ὀχυρωτέραν] Nota hic ὀχυρωτέραν per ω et φ. 1. ὀχυρωτέραν per ο. Vulgatae Thucyd. editiones habent ἐχυρωτέραν per ε in prima syllaba, per ω in tertia. Nota ibidem etiam Ἡρακλειείων per η in tertia syllaba, cum apud Suid. et alibi legatur Ἡράκλειος. Sylb. Ἡρακλειείων correxi, sed φ. 1. ὀχυρωτέραν retinui, licet me non fugiat, hanc scripturam vitiosam esse. V. tamen Schaefer. ad Apollon. Rhod. T. II. p. 213. sqq. De Heracliti obscuritate v. Creüzer. de arte hist. Gr. p. 185. et quos laudat. Adde Schleiermacher. de Heraclito in Mus. Antiq. Stud. p. 323. sqq.

βούλεται γὰρ λέγειν — ἢ ἰσχὺς] Hac explicatione non multum explicatur. Integrum Thucydidis locum hoc modo converto: hostibus occurrere oportet non solum fidentia, sed etiam contemtionē. Confidentiam enim vel ignavis per felicem imperitiam (i. e. si fortuna adjuvetur, tametsi non consilio felicem successum meruerit) concipit; contemtio vero est, si quis etiam consilio adversariis se superiorem esse intelligit: id quod nobis contigit. Atque audaciam in pari fortuna (h. e. etiamsi fortuna, cujus favor potissimum fiduciam gignere solet, nobis non magis propitia sit, quam adversariis) firmiter reddit prudentia, si subest elatus animus (s. illa de qua dictum est, hostium contemtio) eaque (prudentia) minus fidei spei, quae in angustiis se efficacem praebet (in quibus homines cum aliis auxiliis uestituuntur, ab illa opem expectant. cf. V, 105.) sed consilio, ex iis, quae praesto sunt, cujus tutior est providentia. Ad hanc interpretationem illustrandam pauca addenda videntur. Ac primum quod Schol. alique pronuntiant, φρόνημα et αὔχημα idem esse, non omnino verum

1 XLVII. Ἦδη δ' ἔγωγε καὶ κεῖνο ἐνεθυμήθην, ὅτι πα-
 ραμυθούμενος τὴν ὄργην τὴν κατειληφύϊαν αὐτοὺς ἐπὶ ταῖς
 παρούσαις συμφοραῖς, ὧν αἱ πλείους παράλογοί τε συνέβησαν
 αὐτοῖς καὶ ἀπροςδόκητοι, καὶ παρακάλων τὰς συμφορὰς γεν-
 930 ναίως ὑφίστασθαι, μὴ ἀφανίζοντας τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν,
 ἀπαλγήσαντας δὲ τὰ ἴδια τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀντιλαμ-
 βάνεσθαι, καὶ μετὰ τοῦτο διεξελθὼν, ὅτι τὴν κατὰ θάλατ-
 ταν ἀρχὴν βεβαίως ἔχοντες οὔτε ὑπὸ βασιλέως, οὔτε ὑπὸ
 Λακεδαιμονίων, οὔτε ὑπ' ἄλλου ἀνθρώπων ἔθρους οὐδενός

puto. Significat quidem utraque vox elatum animum, sed
 ita tamen ut prior in bonam partem accipiatur, posterior in
 malam. Cui discrimini accommodatum est, quod illa ad Athe-
 nienfes redit, haec ad Lacedaemonios (qui etiam ἀμαθίας no-
 mine non semel notantur, veluti I, 68. coll. 84.) Quare φρό-
 νημα fidentiam, αὔχημα confidentiam interpretatus sum. Cf.
 Heindorf. ad Horat. Sat. I, 7. 7. Deinde quod Schol. sta-
 tuit, post καταφρόνησις δὲ subaudiendum esse ἐκεῖνο, ut repe-
 tendum sit ἐγγίγνεται, falsum existimo, cum ὅς hic ea ratio-
 ne usurpatum videatur, de qua exposuit Matthiae. §. 481. n. 2.
 Cf. I, 40. IV, 92. Schaefer. ad Soph. Electr. 1060. Hein-
 dorf ad Plat. Soph. p. 388. De verbis ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος v.
 Matthiae Gr. Gr. §. 574. p. 339.

XLVII, 1. ἄν αἱ πλείους —.] Cf. Thuc. II, 61 sq.

τὰς συμφορὰς] Accusativum etiam Gr. et Paris. F. et
 ipse Dionysius §. 3. exhibent. Sed v. Schneider. Lex. f. v.
 ὑφίστασθαι.

τὴν τῆς πόλεως ἀξίωσιν] Thuoydidea est dictio pro τὸ τῆς
 πόλεως ἀξίωμα. Reisk. V. ind.

ἀπαλγήσαντας] Schol.: ἀντὶ τοῦ παυσαμένους ἀλγεῖν, ὡς περ
 τὸ ἀπολοφυράμενοι (II, 46: ἀπολοφυράμενοι, ὃν προσήκει, ἕκα-
 στος, ἀποχωρεῖτε. Sic ex codd. scrib.). Cf. Valckenar. ad
 Herod. IX, 31. Accuratus tamen explicueris: ἀλγήσαντας μὲν,
 παυσαμένους δὲ τοῦ ἀλγεῖν. De sententia v. Plat. Legg. IX.
 p. 579: γνῶναι — χαλεπὸν, ὅτι πολιτικῇ καὶ ἀληθεῖ τέχνῃ οὐ τὸ
 ἴδιον, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἀνάγκη μέλειν, (τὸ μὲν γὰρ κοινὸν ξυνδεῖ,
 τὸ δὲ ἴδιον διασπᾶ τὰς πόλεις) καὶ ὅτι ξυμφέροι (leg. ξυμφέρει)
 τῷ κοινῷ τε καὶ τῷ ἰδίῳ τοῖν ἀμφοῖν, ἣν τὸ κοινὸν τιθῆται καλῶς
 μᾶλλον ἢ τὸ ἴδιον.

τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας] Obiter moneo apud Dionys.
 Antiqq. T. I. p. 81. 10: οὐκ ἀπὸ κοινοῦ τῆς γνώμης ἐπέμφθη
 e Vatic. τοῦ post ἀπό inferendum esse. Caeterum hic ordo in-
 primis ab Herodoto frequentatur, licet etiam apud alios inve-
 niatur, inprimis apud Thucydidem, veluti I, 65: μετὰ τῆς
 Ποιδαίας τὴν ἀποτελεῖσιν. I, 32: μετὰ τῆς ξυμμαχίας τῆς αἰτή-
 σεως. Cf. I, 139. II, 13.

καταλυθήσονται, ὧν ἡ πίστις οὐχ ἡ παρούσα ἦν, ἀλλ' ἡ μέλλουσα, οὐδ' ἐν τῇ προνοίᾳ τὸ βέβαιον ἔχουσα, ἀλλ' ἐν ταῖς ἐλπίσιν, ἔπειτα τούτων ἐπιλαθόμενος ἀξιοῖ μὴ πιστεύειν τῇ ἐλπίδι, ἧς ἐν τῷ ἀπόρῳ ἡ ἰσχύς. Ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις, εἴ γε δὴ τὸ μὲν λυποῦν τὴν αἴσθησιν εἶχεν ἤδη παρούσαν, τῆς δ' ὠφελείας ἡ δῆλωσις ἐτι ἀπῆν. Ἄλλ' ὥσπερ ταῦτα οὐκ ἐπαινῶ οὔτε κατὰ τὸ πραγματικὸν μέρος, οὔτε κατὰ τὸ λεκτικόν, οὕτως ἐκεῖνα τεθαύμακα ὡς νενοημένα τε ἀκριβῶς καὶ ἡρμηνευμένα περιττῶς καὶ συγκεείμενα ἠδέως.

„Καὶ γὰρ οἷς μὲν αἵρεσις γεγένηται τὰ ἄλλα εὐτυχοῦσι πολλὴ ἄνοια πολεμῆσαι· εἰ δ' ἀναγκαῖον ἦν ἢ εἴξαντας εὐθύς τοῖς πέλας ὑπακοῦσαι ἢ κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι, ὁ Φυγῶν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μεμπτότερος· καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, ἐπειδὴ ξυνέβη ὑμῖν πεισθῆναι μὲν ἀκεραίοις, μεταμέλειν δὲ κακουμένοις.“ καὶ ἐτι ἐκεῖνα. „Δουλοῖ γὰρ Φρόνημα τὸ αἰφνίδιον καὶ (τὸ) ἀπροςδόκητον καὶ τὸ πλείστῳ παραλόγῳ ξυμβαῖνον, ὃ ὑμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις οὐχ ἦκιστα καὶ κατὰ τὴν νόσον γεγένηται. Ὅμως δὲ πόλιν μεγάλην οἰκοῦντας καὶ ἐν ἡθροσιν ἀντιπάλοις αὐτῇ τεθραμμένους χρεῶν καὶ ταῖς συμφοραῖς ἐθέλειν ὑφίστασθαι καὶ τὴν ἀξίωσιν μὴ ἀφανίζεῖν. Ἐν ἴσῳ γὰρ οἱ ἄνθρωποι δικαιοῦσι τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης αἰ-

καταλυθήσονται] Thuc. II, 62: οὐκ ἔστιν ὅστις τῇ ὑπαρχούσῃ παρασκευῇ τοῦ ναυτικοῦ πλείοντα ὑμᾶς οὔτε βασιλεὺς κωλύσει οὔτε ἄλλο ἔθνος οὐδὲν τῶν ἐν τῷ παρόντι. Ex quo loco con-jicias Dionysium scripsisse καταλυθήσονται.

ἐναντία γὰρ ταῦτα ἀλλήλοις] Non utique sunt. Haec spes a Pericle proposita, de imperio maris perpetuo, Atheniensibus a nemine eripiendo, non erat ἐλπίς ἐν ἀπόρῳ, spes inconsulta, nullo fundamento nixa, sed spes ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ducta et efflorescens e potentia Atheniensium praesente et constitutione reip. et praesertim sapientia, qua res navalis et mercatoria gubernabatur. Saepe locorum Dionysius Lycophanta est, a critico suo naso deceptus et in errorem ductus. Reisk.

2. καὶ γὰρ — κακουμένοις] V. Thuc. II, 61. Reisk.

τὰ ἄλλα] Thucyd. edd. contracte habent τὰλλα. Sylb.

ὁ αὐτός εἰμι] Intelligo τῇ γνώμῃ, quod III, 38. additur.

3. (τὸ) ἀπροςδόκητον] A vulgatis Thucydidis edd. abest inclusus articulus τό. Eaedem mox habent καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Sylb. Cf. ad §. 1.

τιᾶσθαι, ὅστις ἂν μαλακία ἐλλείπη καὶ τῆς μὴ προσηκούσης
 4 μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον.“ καὶ ἔτι τὰ διεγείροντα
 τὰς ψυχὰς τῶν Ἀθηναίων ἐπὶ τὸ Φρόνημα τὸ πατριον ταυ-
 τί. „ Τῆς τε πόλεως ὑμᾶς εἰκὸς τῶ τιμωμένῳ ἀπὸ τοῦ ἄρ-
 932 χειν, ᾧ ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθε, βοηθεῖν καὶ μὴ φεύγειν
 τοὺς πόνους ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν, μηδὲ νομίσαι περὶ
 ἑνὸς μόνου, δουλείας ἀντ' ἐλευθερίας, ἀγωνίζεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 ἀρχῆς στερήσεως καὶ κινδύνου ὧν ἐν τῇ ἀρχῇ ἀπήχθεσθε. ἧς
 οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἐστίν, εἴ τις καὶ τότε ἐν τῶ παρόντι δε-
 διῶς ἀπραγμοσύνη ἀνδραγαθίζεται. Ὡς τυραννίδα γὰρ ἤδη ἔχε-
 τε αὐτήν, ἣν λαβεῖν μὲν ἀδίκον δοκεῖ εἶναι, ἀφεῖναι δὲ ἐπι-
 κίνδυνον.“ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια, ὅσα τὰς τ' ἐξαιλλαγὰς
 τῶν ὀνομάτων καὶ τῶν σχημάτων μετρίως ἔχει καὶ οὔτε πε-
 ριέργους οὔτε δυσπαρακολουθήτους.

XLVIII. Ἐκ δὲ τῆς Ἑρμοκράτους δημηγορίας ἐπαι-
 νεῖν μὲν ἔχω ταῦτα τὰ κατορθώματα τοῦ συγγραφέως

ὅστις ἂν μαλακία ἐλλείπη] Illud ἂν non agnoscunt editio-
 nes Thucyd. Hudf. Sed eadem ἐλλείπει habent. Dionysii
 lectionem miror e nullo cod. enotatam esse.

4. τῆς τε πόλεως —] II, 63.

ᾧ ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθε] Eadem Thucydidis editio-
 nes habent ὡπερ ἅπαντες ἀγάλλεσθε. Sylb. Cum Dionysio
 consentiunt margo Rostg. Pariff. E. F. Miror, non plures codd.
 lectionem aptissimam confirmare.

κινδύνου ὧν] Id est κινδύνου ἀπὸ τούτων, οἷς ἀπήχθεσθε,
de discrimine ab his expectando, quos offendistis: si nempe
pro masculino habemus. Sin autem τούτων accipimus pro
neutro, tum ἀπὸ τούτων, δι' ἃ ἀπήχθεσθε, discrimine ex illis
offensionibus vestris pristinis existente et ex odio illinc col-
lecto. Reisk. Non melius Haasius: κινδύνου ἐκείνων, οἷς, qui
tamen neque quo sensu neque quo jure sic explicet ostendit,
copiosus in iis, quae nemo explicata requisiverit. Linguae
ratio poscit ut resolvatur: (ἀγωνίζεσθαι περὶ) κινδύνου τούτων,
ἃ ἀπήχθεσθε, certamen est de periculo ex iis, quas contraxi-
stis, offensis nascente.

ἔτι ὑμῖν ἐστίν] Pro ἔνεστιν, seu δυνατόν ἐστίν. Reisk.

τόδε] Hoc metuens, scil. μὴ στερηθῶμεν τῆς ἀρχῆς.
 Reisk. Immo τόδε intelligendum τὸ ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς et
 cum ἀνδραγαθίζεται jungendum. Τόδε ἀνδραγαθίζεται audacter
 dictum pro δι' ἀνδραγαθίας δὴ τόδε επιτηδεύει, ob virtutem
 scilicet imperio cedere vult, quasi id injustum sit.

XLVIII, 1. τῆς Ἑρμοκράτους δημηγορίας] Quae legitur
 Thuc. VI, 76. sqq. Reisk. Locus a Dionysio exscriptus c. 77.
 exstat.

„ Ἄλλ' οὐ γὰρ δὴ τὴν (τῶν) Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν 935
 πόλιν νῦν ἤκομεν ἀποφανοῦντες ἐν εἰδόσιν ὅσα ἀδικεῖ, πολὺ
 δὲ μᾶλλον ἡμᾶς αὐτοὺς αἰτιασόμενοι, ὅτι ἔχοντες παρα-
 δείγματα τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων, ὡς ἐδουλώθησαν οὐκ ἀμύ-
 νοντας σφίσιν αὐτοῖς, καὶ νῦν ἐφ' ἡμᾶς ταῦτα παρόντα σο-
 φίσματα, Λεοντίνων τε ξυγγενῶν κατοικήσεις καὶ Αἰγισταίων
 ξυμμαχῶν ἐπικουρίας, οὐ ξυστραφέντες βουλόμεθα προθυ-
 μότερον δεῖξαι αὐτοῖς, ὅτι οὐκ Ἴωνες ταῦτά εἰσιν, οὐδὲ Ἑλ-

τὴν (τῶν) Ἀθηναίων] Inklusus articulus τῶν additus e
 vulg. editt. Thucyd. Eaedem mox legunt τῶν τ' ἐκεῖσ' Ἑλλή-
 των. Ibidem mox scriptus liber habet ἀμύνοντας, quod con-
 gruit quidem cum praeced. accus. ἡμᾶς αὐτοὺς, at non item
 cum conjunctione ὅτι. Quare vel ἀμύνομεν, posita scilicet post ἐδουλώθησαν di-
 stinctione. Sylb,

τῶν ἐκεῖ] Correxī e vulg. Thucyd. librīs τῶν τ' ἐκεῖσ'.
 Reisk. Revocavi veterem lectionem, quae dubitari potest,
 an Thucydidi reddenda sit, quoniam etiam codd. Ar. G. Dan.
 Cl. Gr. Reg. (G.) D. E. eam exhibent. Nam etsi apud se-
 riores ἐκεῖσ' pro ἐκεῖ saepe usurpatur (v. Markl. ad Max. Tyr.
 diss. 41, 5.) Thuc. tamen, si hunc locum exceperis, nusquam
 sic locutus est. Cf. VI, 87. 91. Sed v. Lobeck. ad Phry-
 nich. p. 44.

ἀμύνοτες] Videtur in libris quibusdam Thucydidis olim
 fuisse τῶν τ' ἐκεῖ Ἑλλήνων, ὅσους ἐδουλώσαντο οὐκ ἀμύνοντας
 σφίσιν αὐτοῖς [αὐτοῖς], eos Graecorum, quotquot Athenienses
 in servitutem redegerunt, propter ea quod injurias ipsi suas non
 defenderent. (NB. quotquot est accusativus, Athenienses au-
 tem nominativus, ne erres.) Reisk.

ταῦτά] Vulg. Thucyd. editt. habent ταῦτα, haec. Ibi-
 dem mox non cum scripto libro κατοικήσεις, sed cum vulg.
 editt. κατοικήσεις legendum esse, satis declarat verbum κατοική-
 σαι §. 5. Mox eadem Thucyd. editt. habent Ἐγισταίων per s
 in prima syllaba, de qua scripturae diversitate in superiore
 tomo dictum ad p. 42. v. 12. et 23. [ad Arch. I, 52. p. 133;
 Cf. Heyne Exc. I, ad L. V. Virg. Aen.]. Eaedem legunt τὰ
 εἰσιν pro ταῦτά εἰσιν. Eaedem rectius habent οἱ δεσπότην, qui
 dominum. Sylb.

ταῦτά] Praetuli ταῦτα e vulgatis Thucyd. libris. Sed et
 articulum τὰ addi malim, ταῦτα παρόντα τὰ σοφίσματα. Con-
 structio ἔχοντες παραδείγματα (id est ἐν μέρει παραδειγμάτων)
 ταῦτα τὰ σοφίσματα παρόντα (id est ἐνώπιον ἡμῶν ὄντα). Reisk.
 Articulo non opus est, cum σοφίσματα per appositionem ad-
 jectum videatur: σοφίσματα ὄντα. Deinde non satis apta est
 repetitio verborum παραδείγματα ἔχοντες, ex quibus potius
 sumendum puto ὄρῶντες.

ταῦτά εἰσιν] Id est τὰ ἡμέτερα πράγματα, vel brevius
 ἡμεῖς, vel οἱ ἐνιαῦθα ἄνθρωποι. Reisk. Cf. ad I, 2, 11.

λησπόντιοι καὶ νησιῶται, οἱ δεσπότην ἢ Μῆδον ἢ ἕνα γέ τινα αἰεὶ μεταβάλλοντες δουλοῦνται, ἀλλὰ Δωριεῖς, ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτονόμου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. Ἡ μένομεν ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληφθῶμεν, εἰδότες, ὅτι ταύτη μόνον ἄλωτοί ἐσμεν;“ Ταῦτα γὰρ ἐν τῷ σαφεῖ καὶ καθαρῷ τῆς διαλέκτου τρόπῳ λεγόμενα προσεῖληψε καὶ 934 τὸ κάλλος καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ τὴν δεινότητα, καὶ πάθους ἐστὶν ἐναγωνίου μεστά, οἷς ἂν καὶ ἐν δικαστηρίῳ χρῆσαιτό τις καὶ ἐν ἐκκλησίᾳ καὶ ἐν φίλοις διαλεγόμενος. Καὶ ἔτι πρὸς τούτοις ἐκεῖνα· „Εἴ τέ τις φθονεῖ μὲν ἢ καὶ φοβεῖται — ἀμφοτέρω γὰρ τὰδε πάσχει τὰ μείζω — διαὶ δὲ αὐτὰ τὰς Συρακούσας κακωθῆναι μὲν, ἵνα σωφρονισθῶμεν, βούλεται, περιγενέσθαι δὲ ἕνεκα τῆς ἑαυτοῦ ἀσφαλείας, οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζει. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι.“ Καὶ τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου· „Δεόμεθα οὖν καὶ μαρτυρόμεθα (ἅμα), εἰ μὴ πείσομεν, ὅτι ἐπιβουλευόμεθα μὲν ὑπὸ Ἰώνων αἰεὶ πολεμίων, προδιδόμεθα (δέ) ὑφ' ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Καὶ εἰ καταστρέψονται ἡμᾶς Ἀθηναῖοι, ταῖς μὲν ἡμετέραις γνώμαις 935 κρατήσουσι, τῷ δ' αὐτῶν ὀνόματι τιμηθήσονται καὶ τῆς νίκης οὐκ ἄλλον τινὰ ἄθλον ἢ τὸν τὴν νίκην παρασχόντα λήψου-

ἢ δεσπότην] Correxī οἱ δεσπότην. Reisk.

ἢ μένομεν] ἢ μένωμεν conjecit Valckenar. ad Herod. V. 82. Sed v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 78. p. 109. ad Theaet. §. 110. p. 449.

2. καὶ — ἐκεῖνα] Repete ἐπαινεῖν ἔχω ex §. 1. Thuc. locus VI, 78. legitur.

ἐκνυτοῦ] Thucyd. editt. habent αὐτοῦ et mox ἀνθρωπίνης [ἀνθρωπείας dedit Waff] et [post δεόμεθα] δέ pro οὖν. Ex eisdem addita sunt inclusa ista ἅμα et δέ. Eaedem pro ἡμετέραις legunt ὑμετέραις, vestris. Sylb. Correxī ὑμετέραις pro vulgato ἡμετέραις. Reisk. Non secutus sum, quamquam ἡμετέραις verum esse intelligo.

τὰ ἐπὶ τελευτῇ κείμενα τοῦ λόγου] Itidem repetendum ἐπαινεῖν. Locus Thucydidi est VI, 80.

οὐκ ἄλλον τινὰ ἄθλον] Ἄθλον cave ne cum ἄλλον τινὰ copules. Non est masculinum, sed neutrum: alium quempiam, seu hominem, seu populum, accipient, auferent ἄθλον, id est

ται.“ Ταῦτα μὲν δὴ καὶ τὰ παραπλήσια τούτοις καλὰ καὶ 3
 ζήλου ἀξία ἡγοῦμαι· ἐκεῖνα δ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι·
 „Ἡκουσι γὰρ ἐς τὴν Σικελίαν προφάσει μὲν ἢ πυνθάνεσθε,
 διανοίᾳ δέ, ἣν πάντες ὑπονοοῦμεν. Καί μοι δοκοῦσιν οὐ Λεον-
 τίνους βούλεσθαι κατοικίσαι, ἀλλ' ἡμᾶς μᾶλλον ἐξοικίσαι.“
 Ψυχρὰ γὰρ ἡ παρονομασία καὶ οὐ προσβάλλουσα πάθος, ἀλλ'
 ἐπιτήδευσιν. καὶ ἔτι τὰ πεπλεγμένα καὶ πολλὰς τὰς ἑλικας 4
 ἔχοντα σχήματα ταυτί· „Καὶ οὐ περὶ τῆς ἐλευθερίας ἄρα
 οὔτε οἶδε τῶν Ἑλλήνων, οὔτε οἱ Ἕλληνες τῆς ἑαυτῶν, τῷ
 Μήδῳ ἀντέστησαν, περὶ δὲ τοῦ οἱ μὲν σφίσιν, ἀλλὰ μὴ
 ἐκείνῳ καταδουλώσεως, οἱ δ' ἐπὶ δεσπότητος μεταβολῆ οὐκ
 ἀξυνετώτερου, (κακοξυνετώτερου) δέ.“ καὶ ἔτι τὸ κα- 5
 τακορὲς τῆς μεταγωγῆς ἐκ τε τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἐνικὸν 936

ἐν ἀθλου μέρει, pro praemio. Reisk. Sic Appian. de B. C. I, 65: ἡ πατρὶς ἀθλον ἔκειτο ἐν μέσῳ. Plutarch. Nic. 12: οὐ γὰρ ἀθλον ἐποιοῦντο τοῦ πολέμου Σικελίαν, ἀλλ' ὀρμητήριον.

3. ἡκουσι γὰρ —] Thuc. VI, 76.

οὐ προσβάλλουσα πάθος, ἀλλ' ἐπιτήδευσιν] id est οὐκ ἀσθησιν πάθους, ἀλλ' ὑπόνοιαν ἐπιτηδεύσεως, ingerunt menti non concitationem affectus, sed suspicionem affectationis et artificii in dictione quaesita et tormentorum quasi commentationi adhibitorum, des Gezwungenen, des Gestudierten. Reisk. Caeterum meo iudicio in hac paronomasia nihil frigoris inest, neque hujus figurae vituperandus est usus, sed abusus. Quod ut ratio, ita probatissimorum exempla auctorum docent.

4. καὶ ἔτι —] Repete οὐκ ἔχω, ὅπως ἂν ἐπαινέσαιμι.

οἶδε] Eaedem ibid. pro οἶδε habent οὔτοι, quod scripti quoque codicis margo [ubi haud dubie corrector ex Thuc. adscript] agnoscit. Ab eisdem editt. abest articulus τοῦ post περι δέ, sicut vicissim in scripto codice deest inclusum κακοξυνετώτερου. De sequenti autem μεταγωγῆ dixit auctor etiam supra p. 798. 1. [III, 9, 1.]. Sylb.

περὶ δὲ τοῦ] Ego sine dubitatione pro τοῦ de meo dedi τῆς, quod redit ad καταδουλώσεως. Articulus hic necessario requiritur. Reisk. Equidem articulum non magis ad περι καταδουλώσεως, quam ad ἐπὶ μεταβολῆ requiri puto. Ac si requiratur facile e praegressis περι τῆς ἐλευθερίας repeti possit. Cf. Thuc. III. 2: τῶν λιμένων τὴν χῶσιν καὶ τειχῶν οἰκοδόμησιν καὶ νεῶν ποίησιν ἐπέμενον τελεσθῆναι. Plat. Polit. VII. p. 533. sq: ἀρεσκαι τὴν μὲν πρώτην μοῖραν ἐπιστήμην καλεῖν, δευτέραν δὲ διανοίαν, τρίτην δὲ πίστιν καὶ εἰκοσίαν τετάρτην. Xenoph. Oecon. IX, 7: ἄλλη (φυλὴ) τῶν ἀμφὶ λούτρον, ἄλλη ἀμφὶ μύκτηρας, ἄλλη ἀμφὶ τραπέζας, ubi Stephanus et Schneiderus, bis articulum

καὶ ἐκ τοῦ περὶ προσώπου λόγου εἰς τὸ τοῦ λέγοντος πρόσω-
πον. „Καὶ εἴ τῳ ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον,
ἑαυτὸν δ' οὐ, πολέμιον εἶναι τῷ Ἀθηναίῳ καὶ δεινὸν ἡγεῖται
ὑπὲρ γε τῆς ἐμῆς κινδυνεύειν, ἐνθυμηθῆτω, οὐ περὶ τῆς
ἐμῆς μᾶλλον, ἐν ἴσῳ δὲ καὶ τῆς ἑαυτοῦ ἅμα ἐν τῇ ἐμῇ
μαχόμενος, τοσούτῳ δὲ καὶ ἀσφαλέστερον, ὅσον, οὐ προ-
διεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχων δὲ ζύμμαχον ἐμὲ καὶ οὐκ ἔρημος
ἀγωνιεῖται· τὸν τε Ἀθηναῖον μὴ τὴν τοῦ Συρακουσίου ἔχθραν
κολάσασθαι, (τῇ δ' ἐμῇ προφάσει τὴν ἐκείνου Φιλίαν οὐχ
ἦσσον βεβαιώσασθαι βούλεσθαι).“ Ταῦτα γὰρ καὶ μαιρα-
κιώη καὶ περιέργα καὶ τῶν λεγομένων αἰνιγματῶν ἀσαφέ-
στερα. καὶ ἐκεῖνα ἔτι πρὸς τούτοις. „Καὶ εἴ γνώμη αἰμάρ-
τοι, τοῖς αὐτοῦ κακοῖς ὀλοφυρθεῖς ταχ' ἂν ἴσως καὶ τοῖς
ἐμοῖς ἀγαθοῖς ποτε βουληθεῖη αὐθις φθονῆσαι· ἀδύνατον δὲ

ante ἀμφὶ addere voluerunt. Liberalior etiam Astius ter eum
adjecit Plat. Polit. III. p. 398. sq.

5. Καὶ εἴ τῳ ἄρα —] Thuc. VI, 78. Cf. ad III, 9, 1.
annotata.

ἐνθυμηθῆτω] Apud Thucydidem contra codd. legitur ἐν-
θυμηθεῖτο, quod Haackius mutavit.

ὅσον] Eaedem Thucyd. editt. dandi casu habent ὄσον.
Sylb.

ἔρημος] Scriptus cod. habet ἔρημον, ut feratur ad praec-
ced. accusf. ἐμέ. Sylb. Ἐρημον ex codd. recepit Haackius.

κολάσασθαι] Post κολάσασθαι verba a librario libelli Dio-
nyfiani perperam omiffa, sed ad sententiae integritatem et
constructionis compagem necessaria [nam non modo praegres-
sum μὴ oppositionem requirit, sed etiam κολάσασθαι a βούλε-
σθαι pendet] ex ipso Thucydide addidi haec: τῇ δ' ἐμῇ προ-
φάσει τὴν ἐκείνου δουλείαν [hic vocabula οὐχ ἦσσον omisit] βε-
βαιώσασθαι βούλεσθαι. Pro vocabulo δουλείαν, quod de meo
subjeci, in vulgatis Thucydidis libris est vitiose φιλίαν. Reisk.
Dubitari tamen potest, Dionysii, an librarii culpa ista verba
omiffa sint. Equidem ea retinui, sed uncis inclusi, additis
tamen vocibus οὐχ ἦσσον post φιλίαν, quod pro δουλείαν repo-
sui, quodque facile explicari potest.

6. γνώμη] Vulgati libri habent γνώμη, casu dativo. Sylb.
Ego dativum exhibui. Reisk.

αὐτοῦ] Vulgo αὐτοῦ. Caeterum quid in hoc loco rhe-
tori displicuerit, non habeo dicere. Mihi quidem et senten-
tiae orantis consilio accomodatae et verba apta ac perspicua
videntur. Nec aliter sentio de sequenti loco.

προσμένω καὶ μὴ τοὺς αὐτοὺς κινδύνους οὐ περὶ τῶν ὀνομάτων ἀλλὰ περὶ τῶν ἔργων ἐθέλησαχτι προσλαβεῖν.“ Οἷς ἐπιτί- 937
θησιν οὐδὲ μειρακίῳ προσῆκον ἐπιφώνημα· „Λόγῳ μὲν γὰρ τὴν ἡμετέραν δύναμιν σώσει ἂν τις, ἔργῳ δὲ τὴν ἑαυτοῦ σωτηρίαν.“

XLIX. Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα ἐν τῇ δημηγορίᾳ ταύτῃ ἰ μέμψεως ἀξία, περὶ ὧν οὐδὲν δέομαι τὰ πλείω λέγειν, ἰκα-
νῶς δ' οἶομαι καὶ διὰ τούτων φανερὸν πεποιημέναι τὸ προκεί-
μενον, ὅτι τῆς Θουκυδίδου λέξεως κρατίστη μὲν ἐστὶν ἡ με-
τρίως ἐκβεβηκυῖα τὰ συνήθη καὶ τὰς πρώτας καὶ ἀναγκαίας
ἀρετὰς φυλάσσουσα, χείρων δὲ ἢ λαμβάνουσα πολλὴν ἐκτρο-
πὴν ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων τε καὶ σχημάτων εἰς τὰ ξένα
καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα, δι' ἣν οὐδὲ τῶν ἄλλων
ἀρετῶν οὐδεμία τὴν ἑαυτῆς ἐπιδείκνυται δύναμιν. Οὔτε γὰρ 2
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις χρήσιμόν ἐστι τοῦτο τὸ γένος τῆς φρά-
σεως, ἐν αἷς ὑπὲρ εἰρήνης καὶ πολέμου καὶ νόμων εἰςφορᾶς
καὶ πολιτειῶν κοσμοῦ καὶ τῶν ἄλλων τῶν κοινῶν καὶ μεγάλων
αἱ πόλεις βουλευσόμενοι συνέρχονται, οὔτ' ἐν τοῖς δικαστη-
ρίοις, ἔνθα περὶ θανάτου καὶ φυγῆς καὶ ἀτιμίας καὶ δεσμῶν
καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεως οἱ λόγοι πρὸς τοὺς ἀνειληφότας 958
τὴν ὑπὲρ τούτων ἐξουσίαν λέγονται, αἱ λυποῦσι τὸν πολιτι-
κὸν ὄχλον, οὐκ ὄντα τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων ἐν ἔθει, οὐδ'
ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὀμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν βιωτικῶν διαλε-
γόμεθα πολίταις ἢ φίλοις ἢ συγγενέσιν, διηγούμενοί τι τῶν
συμβεβηκότων ἑαυτοῖς ἢ συμβουλευόμενοι περὶ τίνος τῶν

XLIX, 1. πολλὴν ἐκτροπὴν] Fortasse Dionysius scripsit
πολλὴν τὴν ἐκτροπὴν.

ἀνακολούθητα] Leg. videtur ἀνακόλουθα.

9. αἱ] Rectius neutro genere ἄ. Sylb. Mihi videtur αἱ
delendum, quod manifeste e λέγονται perperam est iteratum et
tum aut λυποῦντες leg. aut λυποῦσι γάρ. Redit autem hoc ad
λόγοι, orationes ejusmodi, quales nempe sunt Thucydideae.
Reisk.

ἐν ταῖς ἰδιωτικαῖς ὀμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν βιωτικῶν] For-
tasse Dionysius dedit ἐν ταῖς βιωτικαῖς ὀμιλίαις, ἐν αἷς περὶ τῶν
ἰδιωτικῶν. Cf. 50, 1.

ἑαυτοῖς] Dictum pro ἡμῖν αὐτοῖς. V. Wessel, ad Herod.
IV, 97. Matthiae Gr. Gr. f. 489.

ἀνγκυαίων ἢ νουθετοῦντες ἢ παρακαλοῦντες ἢ συνηδόμενοι
 3 τοῖς ἀγαθοῖς ἢ συναλγοῦντες τοῖς κακοῖς. Ἐῷ γὰρ λέγειν
 ὅτι τῶν οὕτως διαλεγομένων οὐδὲ αἱ μητέρες ἂν καὶ οἱ πατέ-
 ρες ἀνάσχοιτο διὰ τὴν ἀηδῖαν, ἀλλ' ὡς περ ἄλλου ἔθνους
 γλώσσης ἀκούοντες τῶν ἐρμηνευσόντων ἂν δεηθεῖεν. Ταῦτά
 ἐστὶν ἂν περὶ τοῦ συγγραφέως ἐπέισθην, μετὰ πάσης ἀλη-
 θείας εἰρημένα κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν.

1 L. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ τισὶν
 ἐξετάσαι δι' ὀλίγων, ἵνα μὴ παρεικέναι δοκῶ. Ὅτι μὲν οὖν
 οὗτ' εἰς τοὺς πολιτικοὺς ἀγῶνας ἐπιτήδειός ἐστιν οὗτ' εἰς τὰς
 ὀμιλίας τὰς βιωτικάς οὗτος ὁ χαρακτήρ, ἅπαντες ὁμολογή-
 939 σουσιν οἱ μὴ διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ
 2 φύσιν τὰς αἰσθήσεις ἔχοντες. Ἐπιχειροῦσι δὲ τινες οὐκ
 ἄδοξοι σοφισταὶ λέγειν, ὅτι τοῖς μὲν πρὸς τὰς ὀχλικὰς ἐν-
 τεύξεις παρασκευασμένοις καὶ τὰ δίκαια λέγουσιν οὐκ ἐστὶν
 ἐπιτήδειος οὗτος ὁ χαρακτήρ, τοῖς δὲ τὰς ἱστορικὰς πραγμα-
 τείας ἐκφέρουσιν, αἷς μεγαλοπρεπείας τε δεῖ καὶ σεμνολο-
 γίας καὶ καταπλήξεως, παντὸς μάλιστα προσήκει ταύτην
 ἀσκεῖν τὴν φράσιν, τὴν γλωττηματικὴν τε καὶ ἀπηρχαιωμέ-
 νην καὶ τροπικὴν καὶ ἐξηλλαγμένην τῶν ἐν ἔθει σχημάτων
 3 ἐπὶ τὸ ξένον καὶ περιττόν. Οὐ γὰρ ἀγοραίοις ἀνθρώποις οὐδ'

3. Ἐῷ γὰρ λέγειν] Sed nec tangere debebat. Ac ne praegressa quidem satis recte videtur disputasse. Quis enim a gravissimo historico jure postularit, ut istiusmodi hominum usui se accomoderit. Melius ipse Dionysius Jud. de Demosth. p. 999. ait: τοῖς πολιτικοῖς τε καὶ ἀπ' ἀγορᾶς καὶ διὰ τῆς ἐγκυκλίου παιδείας ἐληλυθόσιν οὐκ ἐνεῖναι τὸν αὐτόν, ὄνπερ ἐκείνοις, διαλέγεσθαι τρόπον, ἀλλὰ δεῖν τὴν ἐγκατάσκειον καὶ περιττὴν καὶ ξένην διάλεκτον τούτοις προσφέρειν. Bene Thucydidem defendunt sophistae, quos ipse in sequentibus male refutat.

οὐδὲ αἱ μητέρες —] Jocarī hominē dicerem, nisi ubi vis serio nugaretur.

ἐπέισθην] Hic deest γράφειν vel simile quid. Reisk. Immo nihil deest: ἐπέισθην enim interpretandum est *persuasum habeo*.

L, 1. διὰ λόγων] Imo vero δι' ὀλίγων, et sic correxi de meo. Reisk.

2. τὰ δίκαια] Videtur κοινά, vel βιωτικά, vel ἰδιωτικά interponendum esse. Reisk. Optione facta horum nihil optaverim. Fortasse Dionysius scripsit τὰ δικανικά.

ἐπιδιφρήσις ἢ χειροτέχναίς αὐδὲ τοῖς ἄλλοις, οἳ μὴ μετέσχον
 αἰγωγῆς ἐλευθερίου, ταύτας κατασκευάζεσθαι τὰς γραφάς,
 ἀλλ' ἀνδράσι διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ῥητορικὴν τε
 καὶ φιλοσοφίαν ἐληλυθόσιν, οἷς οὐδὲν φανήσεται τούτων ξέ- 4
 νον. Ἦδη δὲ τινες ἐπεχείρησαν λέγειν, ὡς οὐ τῶν μεθ' ἑαυ-
 τὸν ἐσομένων στοχαζόμενος ὁ συγγραφεὺς οὕτως ἔγραψε τὰς
 ἱστορίας, ἀλλὰ τῶν καθ' ἑαυτὸν ὄντων, οἷς ἦν ἡ διάλεκτος
 * * * χρήσιμος οὗτος ὁ χαρακτήρ, οὗτ' εἰς τοὺς συμβου- 940
 λευτικούς, οὗτ' εἰς τοὺς δικανικούς ἀγῶνας, ἐν οἷς οἳ τ'
 ἐκκλησιάζοντες καὶ οἳ δικάζοντες, οὐχ οἷους ὁ Θουκυδίδης
 ἐπέθετο, συνέρχονται.

LI. Πρὸς μὲν οὖν τοὺς οἰομένους μόνων εἶναι τῶν εὐ- 1
 παιδεύτων ἀναγνῶναί τε καὶ συνεῖναι τὴν Θουκυδίδου διάλε-
 κτον, ταῦτα λέγειν ἔχω, ὅτι τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαιόν
 τε καὶ χρήσιμον ἅπασιν — οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον γένοιτο
 οὐδὲ πολυωφελέστερον — ἀναιροῦσιν ἐκ τοῦ κοινῆ βίου,

3. φανήσεται] Expectaveris φανήσεσθαι. V. Matthiae
 Gr. Gr. § 557. Sed saepe Graeci hoc modo ex oratione obli-
 qua ad rectam transeunt. Qui quantum in hac re sibi indul-
 serint, optime ostendunt loci Thuc. I, 139. Xenoph. Hellen.
 I, 1, 28. Anab. I, 3, 14. 16. Cf. Heindorf. ad Plat. Protag.
 § 55. p. 510.

ἡ διάλεκτος] Post ἡ διάλεκτος locus meo judicio mutila-
 tus est, videturque librarius a γνώριμος, quod hoc membrum
 finiret, ad χρήσιμος, quod in sequenti esset positum, transi-
 luisse, quod saepe in conscriptionibus accidit. Conjectio igitur
 talem quampiam in incorrupto exemplari fuisse lectio-
 nem: οἷς ἦν διάλεκτος γνώριμος. (ut infra in conclusione hujus
 loci p. 163. 39.) ἀλλ' εἰν ἀκριβέστερον τὰ ὑπ' ἀμφοτέρων λεγόμε-
 να διετάσωμεν, τοῦναντίον εὐρήσομεν, ὡς οὗτ' εἰς ἱστορικὰς πραγ-
 ματείας χρήσιμος οὗτος ὁ χαρ. Sylb.

LI, 1. συνεῖναι] id est συνιέναι, quod est usitatus, in-
 telligere. Reisk. Συνεῖναι ejusdem verbi aoristum esse ho-
 die nemo ignorat.

τοῦ πράγματος] id est τοῦ συγγράμματος, vel τοῦ συντάγ-
 ματος. Designat historiam Thucydideam. Reisk. Immo hi-
 storiam in universum significat.

οὐδὲν γὰρ ἀναγκαιότερον] Videtur ἂν post γὰρ inferendum,
 quod facile potuit ab initio insequentis vocabuli elidi. Sub-
 audi ἄλλο συγγραμμά τοῦτου τοῦ συγγράμματος, non enim facile
 fit, aliud quoddam scriptum, quo magis opus habeatur, et cu-

ὀλίγων παντάπασι ἀνθρώπων τοῦτο ποιοῦντες, ὥσπερ ἐν ταῖς
 2 ὀλιγαρχουμέναις ἢ τυραννουμέναις πόλεσιν. Εὐαρίθμητοι
 γὰρ τινὲς εἰσὶν οἱ πάντα τὰ Θουκυδίδου συμβαλεῖν δυνάμενοι
 καὶ οὐδ' οὗτοι χωρὶς ἐξηγήσεως γραμματικῆς ἔνια. Πρὸς δὲ
 94¹ τοὺς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον βίον ἀναφέροντας τὴν Θουκυδίδου διά-
 λεκτον, ὡς δὴ τότε ἀνθρώποις οὔσαν συνήθη, βραχὺς ἀπό-
 χρη μοι λόγος καὶ σαφής, ὅτι πολλῶν γενομένων Ἀθήνησι
 κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον ῥητόρων τε καὶ Φιλοσό-
 φων οὐδεὶς αὐτῶν κέχρηται ταύτῃ τῇ διαλέκτῳ, οὔθ' οἱ πε-
 ρὶ Ἀνδοκίδην καὶ Ἀντιφῶντα καὶ Λυσίαν ῥήτορες, οὔθ' οἱ
 περὶ Κριτίαν καὶ Ἀντισθένη καὶ Ξενοφῶντα Σωκρατικοί.
 3 Ἐκ δὲ τούτων ἀπάντων δῆλός ἐστιν ἀνὴρ πρῶτος ἐπιτετηδευ-
 κῶς ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους συγγρα-
 φεῖς. Ὅταν μὲν οὖν τεταμιευμένως αὐτῷ χρήσῃται καὶ με-
 τρίως, θαυμαστός ἐστι καὶ οὐδὲ συγκριτικός οὐδ' ἑτέρω.

ius sint utilitates copiosiores, quam hujus sunt, historiae puta Thucidideae. Reisk. Hic quoque historiam in univrsam intelligi, haud demonstratione eget. De particula ἄν addenda Reiskio assentiar.

ὥσπερ — πόλεσιν] Haec magnopere claudicant. Nam sine subaudias τὸ τὰς ἱστορίας ἀναγνῶναι ὀλίγων ποιεῖται, sine, quod durius est, τὰ πράγματα ὀλίγων ποιεῖται, difficultate, ne quid gravius dicam, locus laborat. Qui si illo modo intelligitur, miram exhibet sententiam, si hoc, comparationem ineptam.

2. τότε ἀνθρώποις] Malim cum articulo τοῖς τότε ἀνθρώποις. Sylb. Etiam in Ined. 10⁴, XVI: ἵνα τότε ἀρετὴν μὴ καταισχύνητε τῇ νῦν δειλίᾳ. articulus ante τότε elisus est.

ἀπέχρη] Correxī ἀπόχρη.

οὐδ' οἱ περὶ Ἀνδοκίδην] Pro οὐδ' exhibui οὔθ'. Cf. ad I, 1, 15.

Λυσίαν] Perperam in exemplari est Λυσίαν. Sylb.

3. ἀνὴρ] Malim ὁ ἀνὴρ, -quamquam infra quoque haec articuli ellipsis repetitur. Sylb. Cf. ad 18, 7. dicta.

ἵνα διαλλάξῃ τοὺς ἄλλους] Hujus structurae non multa exempla reperiri puto. Eodem tamen modo Jud. de Demosth. p. 1062. 199: ὅτι μὲν οὖν περιτιθῆ τίς ἐστίν ἢ τῆς λέξεως τῆς Δημοσθένους ἀρμονία καὶ μακρῶ δὴ τινι διαλλάττουσα τὰς τῶν ἄλλων ῥητόρων, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος.

καὶ οὐδὲ συγκριτικός οὐδ' ἑτέρω] Procul dubia legendum συγκριτός, comparabilis. [Cf. Balt. ad Gregor. Corinth. p. 841.] Sylb. Sententia postulat καὶ οἰδενὶ συγκριτός ἑτέρω, ne-

ὅταν δὲ κατακόρως καὶ ἀπειροκάλως, μήτε τοὺς καιροὺς διορίζων, μήτε τὴν ποσότητα ὀρῶν, μεμπτός. Ἐγὼ δ' οὐτ' αὐχμηρὰν καὶ ἀκόσμητον καὶ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματεῖαν ἀξιῶσαιμ' ἂν, ἀλλ' ἔχουσαν τι καὶ ποιητικόν, 94^a οὔτε παντάπασι ποιητικὴν, ἀλλ' ἐπ' ὀλίγον ἐκβεβηκυῖαν τῆς ἐν ἔθει. Ἀνιαρὸν γὰρ ὁ κόρος καὶ τῶν πάνυ ἡδέων, ἡ δὲ συμμετρία πανταχῇ χρήσιμον.

LII. Εἰς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος περὶ τῶν μιμη- I
σομένων τὸν ἄνδρα ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων, ὥσπερ τις καὶ ἄλλος εἰς τὴν συντέλειαν τῆς ὑποθέσεως *, ὄκνον δέ τινα καὶ πολλὴν εὐλάβειαν ἡμῖν παρέχων, μή τινα παράσχωμεν ἀφορμὴν διαβολῆς τοῖς πάντα συκοφαντεῖν εἰωθόσιν, ἀλλοτρίαν τῆς ἐπισκεΐας, ἢ κεχρήμεθα καὶ περὶ τοὺς λόγους καὶ περὶ τὰ ἡθη· οἷς τάχα βάσκανόν τι καὶ κακότηδες 2

mini alii comparabilis, h. e. potior et excellentior reliquis omnibus, ut nemo eorum cum hoc possit comparari, Reisk.

ἐγὼ — τῆς ἐν ἔθει] Cf. Lucian, quom. hist. sit conscr. §. 43. sqq. p. 205. sqq. (qui quae de dictione historica praecipit, ea ex parte a Thucydidis exemplo ducta sunt) et Creuzer. de arte hist. Gr. p. 242. sqq.

οὔτε παντάπασι] Forte sic leg. ἀλλ' ἔχουσαν μὲν τι ποιητικόν, οὐ μέντοι παντάπασι ποιητικὴν. Reisk. Facilius esset οὐδέ. Sed non opus videtur. De re cf. Maji Anecd. p. 102: ποιητικὸν λόγον (Dionysius dicit) τὸν τροπικὴν τε καὶ μεταφορικὴν καὶ διθυραμβώδει συνθήκη συντεθειμένον, ὅποια ἡ Γοργίου φράσις.

ἐπ' ὀλίγον] Ἐπ' ὀλίγον sic accipi hoc loco potest ut ἐπὶ βραχὺ supra 23, 5. Alioqui posset etiam legi ἐπ' ὀλίγων, in paucis. Sylb. Prius verum. Cf. Marcellin. Vit. Thuc. p. 726. sq.: ἐξήλωσε δὲ ἐπ' ὀλίγον — τὰς Γοργίου τοῦ Λεοντίνου παρισσίους. Sic ἐπὶ βραχὺ de Compos. 14. p. 162. Polyb. VI, 10, 1. De ἐπιμέγα et ἐπὶ πολὺ v. p. 86. et 118.

ἡδέων] Dionysium scripsisse puto ἡδέων, quod edidi. V. de Compos. p. 258: κόρον ἔχει τὰ καλὰ πάντα ὥσπερ καὶ τὰ ἡδέα, μένοντα ἐν τῇ ταυτότητι. Cf. quae proposui ad 1, 3, 12.

LII, 1. Εἰς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος] Eadem dictione utitur Archaeol. VIII, 27. p. 1562. 7. c. 49. p. 1620. 9.

μιμησομένων] Μιμησομένων scribendum fuisse docent sequentia. Comma post ἄνδρα sustuli.

συγγραφέων, ὥσπερ] Ante ὥσπερ deesse videtur tale quodpiam commation: συμφέρων μὲν, conducens quidem. Sylb. Interponendum videtur ἀναγκαῖος μὲν —. Reisk.

ἀλλοτρίαν] Malim ἀλλοτρίας, ut ad διαβολῆς referatur, non ad ἀφορμὴν. Reisk.

πρᾶγμα δόξομεν, εἰ τοὺς μὴ καλῶς τῇ μιμήσει χρησαμένους
 παράγομεν καὶ παρεχόμεθα τὰς γραφὰς αὐτῶν, ἐφ' αἷς
 μέγιστον ἐφρόνουν ἐκεῖνοι καὶ δι' αἷς πλούτους τε μεγάλους
 943 ἐκτήσαντο καὶ δόξης λαμπρᾶς κατηξιώθησαν. Ἴνα δὲ μηδὲ
 μία ὑπόψια καθ' ἡμῶν τοιαύτη γένηται, τὸ μὲν ἐπιτιμαῖν
 τισι καὶ μεμνησθαι τῶν ἡμαρτημένων αὐτοῖς ἐάσομεν, περὶ
 δὲ τῶν κατορθωσάντων ἐν τῇ μιμήσει μικρὰ προσθέντες ἔτι
 3 καταπαύσομεν αὐτοῦ τὸν λόγον. Συγγραφέων μὲν οὖν ἀρ-
 χαίων, ὅσα καὶ μὲ εἶδέναι, Θουκυδίδου μιμητῆς οὐδεὶς ἐγένετο
 κατὰ ταῦτά γε, καθ' ἃ δοκεῖ μάλιστα τῶν ἄλλων διαφέ-
 ρειν, κατὰ τὴν γλωσσηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ποιη-
 τικὴν καὶ ξένην λέξιν καὶ κατὰ τὰς ὑπερβατοὺς καὶ πολυ-
 πλόκους καὶ ἐξ ἀποκοπῆς πολλὰ σημαίνειν πράγματα βουλο-
 μένας καὶ διὰ μακροῦ τὰς ἀποδόσεις λαμβανούσας νοήσεις·
 καὶ ἔτι πρὸς τούτοις κατὰ τοὺς σκαιοὺς καὶ πεπλανημένους
 ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας καὶ οὐδ' ἐν ἀπάσῃ ποιητικῇ χώ-
 944 ραν ἔχοντας σχηματισμούς, ἐξ ὧν ἢ πάντα λυμαινομένη τὰ
 καλὰ καὶ σκότον παρέχουσα ταῖς ἀρεταῖς ἀσάφεια παρῆλθεν
 εἰς τοὺς λόγους.

I LIII. Ῥητόρων δὲ Δημοσθένης μόνος, ὥσπερ τῶν ἄλ-
 λων ὅσοι μέγα τι καὶ λαμπρὸν ἔδοξαν ποιεῖν ἐν λόγοις, οὕτω
 καὶ Θουκυδίδου ζηλωτῆς ἐγένετο κατὰ πολλὰ καὶ προσέθηκε
 τοῖς πολιτικοῖς λόγοις, παρ' ἐκείνου λαβὼν, αἷς οὐτ' Ἀντι-

2. πρᾶγμα δόξομεν] Post πρᾶγμα desideratur ἐπιχειρεῖν, ποιεῖν, vel aliud ejus generis verbum. Sylb. Fortasse tamen locus sanus est. Certe χρῆμα a Nostro saepius hoc modo usurpatur de hominibus.

παρέχομεθα] Rectius forsan παρεχόμεθα, praeterimus. Sylb. Παρέχεσθαι hic videtur esse: proferentem i. significan-tem traducere, notare.

τοιαύτη] sc. βασκανίας et συνοφαντίας.

3. γλωσσηματικὴν] Scriptus codex habet γλωσσηματι-κὴν, quasi ex glossa et σημαίνειν facta sit compositio. Sed eam scripturam tum compositionis insolentia redarguit, tum duplici τι scriptum γλωσσηματικὴν 50, 2. Sylb.

σκαιοῦς] Dionysium σχολιοῦς scripsisse, mihi persuasum est.

ποιητικῇ] An κατασκευῇ excidit? Cf. I, 2, 13.

Φῶν οὔτε Λυσίας οὔτ' Ἰσοκράτης, οἱ πρωτεύσαντες τῶν τότε
 ῥητόρων, ἔσχον ἀρετάς, τὰ τάχῃ λέγω καὶ τὰς συστροφάς
 καὶ τοὺς τόνους καὶ τὸ πικρὸν καὶ τὸ στρυφνὸν καὶ τὴν ἐξε-
 γείρυσαν τὰ πάθῃ δεινότητα. Τὸ δὲ κατάγλωσσον τῆς λέ- 2
 ξεως καὶ ξενον καὶ ποιητικόν, οὐχ ἠγησάμενος ἐπιτήδεια τοῖς
 ἀληθινοῖς ἀγῶσι, παρέλιπε. Καὶ οὐδὲ τῶν σχημάτων τὸ
 πεπλανημένον ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας καὶ τὸ σολοικο-
 Φανὲς ἠγάπησεν, ἀλλ' ἐν τοῖς συνήθεσιν ἔμεινε, ταῖς μεταβολαῖς
 καὶ τῇ ποικιλίᾳ καὶ τῷ μηδὲν ἀπλῶς ἀσχημάτιστον ἐκφέρειν
 νόημα κοσμῶν τὴν φράσιν· τὰς δὲ πολυπλόκους νοήσεις καὶ πολ-
 λὰ δηλούσας ἐν ἐλίγοις καὶ διὰ μακροῦ κομιζομένας τὴν ἀκολου- 945
 θίαν καὶ ἐκ παραδόξου τὰ ἐνθυμήματα φερούσας ἐζήλωσέ τε
 καὶ προσέθηκε τοῖς τε δημηγορικοῖς καὶ τοῖς δικανικοῖς λόγοις,
 ἦττον μὲν ἐπὶ τῶν ἰδιωτικῶν, δαψιλέστερον δ' ἐπὶ τῶν δη-
 μοσίων ἀγώνων.

LIV. Θήσω δ' ἐξ ἀμφοτέρων παραδείγματα, πολ- I
 λῶν ὄντων, ὀλίγα καὶ τοῖς ἀνεγνωκόσι τὸν ἀνδρα ἀρκοῦντα.
 Ἔστι δὴ τις αὐτῷ δημηγορία, τὴν μὲν ὑπόθεσιν ἔχουσα περὶ
 τοῦ πρὸς βασιλέα πολέμου, παρακαλοῦσα δὲ τοὺς Ἀθηναίους,

LIII, 2. κατὰ γλῶσσαν] Correxī meo arbitratu κατάγλωσ-
 σον, adjective, duobus vocabulis in unum contractis. Τὸ κα-
 τὰ γλῶσσον alicujus scriptoris est nimius usus vocabulorum ca-
 scorum, affectatio dictionis antiquatae. Reisk

φερούσας - ἐζήλωσε] Distinctionem maximam, quae in
 Reiskiana est post φερούσας, sustuli.

LIV, 1. ἀμφοτέρων] id est τῶν δημηγορικῶν καὶ τῶν δικα-
 νικῶν λόγων.

ἔστι — δημηγορία] quae inscribitur περὶ συμμοριῶν, de
 classibus, sed, Dionysio iudice de arte rhet. IX, 10. p. 240.
 Schott. εἰκότως ἂν καὶ δικαίως ἐπιγράφοιτο περὶ τῶν βασιλικῶν,
 ipsius auctoritate Demosthenis, qui de Rhod. lib. p. 192, 2:
 ἦνικ' ἐβουλεύεσθε περὶ τῶν βασιλικῶν, παρελθὼν ἐγὼ πρῶτος παρ-
 ἦνεσα, οἶμαι δὲ καὶ μόνος ἢ δεύτερος εἰπεῖν, ὅτι μοι σωφρονεῖν
 ἂν δοκοῖτε, εἰ τὴν πρόφασιν τῆς παρασκευῆς μὴ τὴν πρὸς ἐκεῖνον
 ἐχθρὰν παιοῖσθε, ἀλλὰ παρασκευάζοισθε μὲν πρὸς τοὺς ὑπάρχον-
 τας ἐχθρούς, ἀμύνοισθε δὲ κακῆϊνον, εἰάν ὑμᾶς ἀδικεῖν ἐπιχειρῆ.
 Καὶ οὐκ ἐγὼ μὲν ταῦτα εἶπον, ὑμῖν δ' οὐκ ἐδόκουν ὀρθῶς λεγεῖν,
 ἀλλὰ καὶ ὑμῖν ἤρεσκε ταῦτα. Adde Epist. I. ad Amm. p. 725.
 Becker. de Demosth. oratore p. 249. sqq.

πρὸς βασιλέα] In arte rhet. VIII, 7. τῶν Περσῶν addi-
 tum, quod vereor, ne ex interpretamento irrepperit. Cf. Fi-
 scher. ind. ad Aesch. f. v. βασιλεύς et Lexic. Segu. p. 85, 25.

μὴ προχείρως αὐτὸν ἄρασθαι, ὡς οὔτε τῆς οἰκείας αὐτῶν δυνάμεως ἀξιωμαχοῦ πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ὑπαρχούσης οὔτε τῆς συμμαχικῆς πιστῶς καὶ βεβαίως τῶν κινδύνων ἀντιληψομένης. Παρακαλεῖ τ' αὐτούς, παρασκευασμένους τὴν ἑαυτῶν δύναμιν φανεροῦς εἶναι τοῖς Ἕλλησιν, ὅτι τὸν ὑπὲρ τῆς ἀπάντων ἐλευθερίας κίνδυνον ὑπομενοῦσιν, εἰάν τις ἐπ' αὐτούς ἴη· πρὸ δὲ τοῦ παρεσκευάσθαι πρεσβεῖς οὐκ εἴα πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἀποστέλλειν τοὺς καλέσοντάς αὐτοὺς ἐπὶ τὸν πόλεμον, ὡς οὐχ ὑπακουσομένους. Τοῦτο λαβὼν τὸ νόημα κατασκευάκεν τε καὶ ἐσχημάτικεν οὕτως· „Οὐδεὶς δήπου τῶν ἀπάντων Ἑλλήνων τηλικούτον ἐφ' ἑαυτῷ φρονήσει, ὅστις, ὄρων ὑμῖν χιλίους μὲν ἰππέας, ἑπλίτας δὲ ὅσους ἂν ἐθέλη τις, ναῦς δὲ τριακοσίους, οὐχ' ἕξει καὶ δεήσεται, μετὰ τοῦ

5. ἰππέας (ὑπάρχειν)] *Ἰππάρχειν* additum ex Demosthenis exemplaribus [in oratione de Classibus, p. 134. Ed. Francof. Hudl.]. Sed cum id verbum neque Morelliana editio agnoscit, malim pro eo participium ὄντας, sicut etiam Ulpianus in sua expositione dicit: ὁσῶν ὑμῖς μεγίστην δύναμιν ἔχοντας. Sylb. Ego ὑπάρχειν a Wolfio intrusum rursus expruxi Reisk. At in apparatu crit. ad Demosth. T. X. p. 578: „post ἰππέας, inquit, aut certe in hac regione deesse videtur ὑπάρχοντας.“ *Ἰππάρχειν* tamen haud dubie Wolfio debetur: nam in Hervagiana deest; et potest abesse, cum facile ὄντας subaudias. Paulo diversa laudat Matthiae Gr. Gr. §. 550. annot. 1.

τριακοσίου] Scriptus liber habet τριακοσίους, communis generis fine. Quod cum usitatum nō sit, ego vulgata exemplaria sequi malui. In iisdem [pro ἐφαμαρτεῖν] legitur ἀφαμαρτεῖν. Sylb. Correxī ἀραμαρτεῖν. Reisk. Revocavi ἐφαμαρτεῖν. Caeterum verhorum οὐκοῦν — ἕξοντίας ἐστὶ sensus probabiliter ab H. Wolfio redditus est hoc modo: *Proinde si jam [nunc. Cf. ind. f. v.] accerseritis, supplices: si non auscultarint, frustrati eritis. Sin ipsi vestris copiis instructis cunctamini, supplices [caeteros Graecos venturos] defendetis, neque dubium est, quin omnes ad vos venturi sint.* Idem ad ἐκ μὲν τοῦ καλεῖν annotat: Sc. συμβήσεται, ἢ περιέσται τὸ δεῖσθαι, τὸ ἀφαμαρτεῖν. Male. Nam ἐστὶ post ἕξοντίας huc quoque trahendum est. Recte idem Wolfius monet postea jungendum esse ἐκ τοῦ ἐπισχεῖν μετὰ τοῦ κ. τ. λ. Succurrit hic locus Thucyd. II, 45: ἀλγεινότερα γὰρ ἀνδρὶ γε φρόνημα ἔχοντι ἢ ἐν τῇ (vulgo ἐν τῷ) μετὰ τοῦ μαλακισθῆναι κάκωσις — quem, sequente Haackio, Schneiderus ad Xenoph. Anab. III, 2, 32: μετὰ τοῦ deleus, et Bredowius ac Goellerus in actt. Philol. Monac. II, 2. p. 214. cum Stobaeo ἐν τῷ omitti iubentes corrupturi erant. Τὸ μετὰ

των ἀσφαλέστατ' ἂν ἡγούμενος σωθῆναι. Οὐκοῦν ἐκ μὲν τοῦ καλεῖν ἤδη τὸ δεῖσθαι, καὶ μὴ τύχητε, ἐφαμαρτεῖν, ἐκ δὲ τοῦ μετὰ τοῦ παρασκευάσασθαι τὰ ὑμέτερα αὐτῶν ἐπισχεῖν, δεομένους σώζειν καὶ εὖ εἰδέναι πάντας ἤξοντάς ἐστι.“ Ταῦτα ἐξήλλακται μὲν ἐκ τῆς πολλῆς καὶ συνήθους τοῖς πολλοῖς ἀπαγγελίας καὶ κρείττονά ἐστιν ἢ κατὰ τὸν ἰδιώτην, οὐ μὴν ἐσκότισται γε οὐδ' ἀσαφῆ γέγονεν, ὥστε ἐξηγήσεως δεῖσθαι. Ἀρχόμενος τ' ἀπὸ τῆς παρασκευῆς λέγειν ταῦτα ἐπιτίθησιν. 4 „Ἐστὶ τοίνυν πρῶτον μὲν τῆς παρασκευῆς, ὃ ἄνθρωπος Ἀθη-947 ναῖοι, καὶ μέγιστον οὕτω διακειῖσθαι τὰς γνώμας ὑμᾶς, ὡς ἕκαστον ἐκόντα προθύμως, ὅτι ἂν δέη, ποιήσοντα. (Ὡρᾶτε γάρ, ὃ ἄνθρωπος Ἀθηναῖοι, ὅτι ὅσα μὲν πῶποθ' ἅπαντες (ὑμεῖς) ἐβουλήθητε καὶ μετὰ ταῦτα τὸ πράττειν αὐτὸς ἕκαστος ἑαυτῷ προσήκειν ἠγήσατο, οὐδὲν πῶποθ' ὑμᾶς ἐξέφυγεν· ὅσα δὲ ἐβουλήθητε μὲν, μετὰ ταῦτα δὲ ἀπεβλέψατε εἰς ἀλλήλους, ὡς αὐτὸς μὲν ἕκαστος οὐ ποιήσων, τὸν δὲ πλησίον (τὰ δέοντα) πράξοντα, οὐδὲν πῶποθ' ὑμῖν ἐγένετο.“ Καὶ γὰρ ἐνταῦθα πέπλευται μὲν ἡ διάνοια πολυπλόκως, λέλεκται δ' ἐκ τῆς κοινότητος εἰς τὴν ἀσυνήθη φράσιν ἐκβεβηκότα, φυλάττεται δὲ τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ. Ἐν δὲ τῇ μεγίστῃ τῶν κα-5 τὰ Φιλίππου δημηγοριῶν καὶ τὴν ἀρχὴν εὐθύς οὕτως κατε-

τοῦ μαλακισθῆναι *neminem, opinor, offendet, coll. Matthiae. Gr. Gr. f. 282. Nec debebat offendere ἢ ἐν τῷ μετὰ τοῦ μ. κ. der in dem (i. e. durch das) Benehmen; mit Feigheit erlittene Nachtheil.*

τῆς πολλῆς] Sic Dionysium scripsisse, *nemo, opinor, sibi persuadebit. Videtur legendum esse τῆς κοινῆς. Cf. ind. f. v.*

οὐ μὴν] Vulgo οὐ μὲν. Cf. ind. f. v. μὴν.

4. ταῦτα ἐπιτίθησιν] p. 182. 1.

γνώμας ὑμᾶς] Eadem exempl. habent *γνώμας ὑμῶν* [ὑμᾶς tamen edidit Reisk. ex Aug. 1. et Ald.]. Ex iisdem additum *includum ὑμεῖς*. Eadem [pro *εἰς ἀλλήλους*] habent *πρὸς ἀλλήλους*. Ab iisdem absunt *includa τὰ δέοντα*. Syl b.

5. καὶ τὴν ἀρχὴν] *Μαλίμ κατὰ τὴν ἀρχὴν*. Non enim *κατεσκευάσασθαι* cohaeret cum τὴν ἀρχὴν, sed verbum hoc per se stat absolutum et subauditur τὸν λόγον, concipnavit, scil. *διετίθει*. Reisk. Immo καὶ hic est *ad eo* et eo refertur, quod *prooemia* fere τὴν κοινὴν καὶ συνήθη φράσιν sectantur. Locus

σκεύακε· „Πολλῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομέ-
νων ὀλίγου δεῖν καθ' ἐκάστην ἐκκλησίαν περὶ ὧν Φίλιππος ἀφ'
948 οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλ-
λους (Ἕλληνας) ἀδικεῖ καὶ πάντων, εὖ οἶδ' ὅτι, φησάντων
γ' ἂν, εἰ καὶ μὴ ποιοῦσι τοῦτο, καὶ λέγειν (δεῖν) καὶ πράτ-
τειν ἅπασι προσήκειν, ὅπως ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὑβρεως καὶ

Demosthenis legitur Philipp. III. p. 110. Eundem excitat Dionysius in Jud. de Demosth. p. 976. sq. ubi de eo: κατὰ τὴν δὴ, inquit, ταύτην ἡγοῦμαι τὴν λέξιν εἰκέναι τῇ Θουκυδίδου; Καθ' ὃ κακείνην πείθομαι μάλιστα διαφέρειν τῶν ἄλλων. Τουτί δ' ἔστι τὸ μὴ καθ' εὐθεΐαν ἐρμηνείαν ἐξηγητέχθαι τὰ νοήματα, μηδ' ὡς ἔστι ἄλλοις σὺνηθεῖς λέγειν, ἀπλῶς καὶ ἀφελῶς· ἀλλὰ ἐξηλλά-
χθαι καὶ ἀπεστράφθαι τὴν διάλεκτον ἐκ τῶν ἐν ἔθει καὶ κατὰ φύ-
σιν εἰς τὰ μὴ συνηθεῖ τοῖς πολλοῖς, μηδ' ὡς ἡ φύσις ἀπαιτεῖ. Ὁ δὲ λέγω τοιοῦτόν ἐστιν. Ἀπλῶς ἂν ὁ λόγος ἐστί [cum Sylb. leg. ἦν] καὶ κατ' εὐθεΐαν ἐρμηνείαν ἐκφερόμενος, εἴ τις οὕτως κατε-
σκεύασεν αὐτόν· „Πολλῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, λόγων γιγνομένων καθ' ἐκάστην σχεδὸν ἐκκλησίαν περὶ ὧν ἀδικεῖ Φίλιππος ἐς ὑμᾶς τε καὶ τοὺς ἄλλους [ἄλλους deest in exemplari. Sylb] Ἕλληνας, ἀφ' οὗ τὴν εἰρήνην ἐποιήσατο“ Nunī δὲ τό τε „ὀλίγου δεῖν“ παραληφθέν ἀντὶ τοῦ „σχεδόν“, καὶ τὸ „ἀδικεῖ Φίλιππος“ διαί-
ρεθέν καὶ διὰ μακροῦ τὴν ἀκολουθίαν κομισόμενον, καὶ τὸ „οὐ μόνον ὑμᾶς ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας“ δυνάμενον καὶ χωρὶς ἀποφάσεως διὰ τῆς συμπλοκῆς [conjunctiones int. τὲ et καὶ] τὸ πρᾶ-
γμα ὁηλῶσαι, τοῦ συνηθεῖς ἐξηλλαγμένην καὶ περιέργον πεποίηκε τὴν λέξιν. Ὁμοίως δὲ καὶ (τὸ) ἐπιλεγόμενον τούτῳ, εἰ μὲν ἀπλῶς καὶ ἀπεριέργως ἔδει ῥηθῆναι, τοῦτον ἂν δήπου τὸν τρόπον ἀπηγ-
[γέλθη· „Καὶ] ἀπάντων λεγόντων, καὶ εἰ (leg. εἰ καὶ) τοῦτο μὴ ποιοῦσι . . [ὡς] . . δεῖ καὶ λέγειν (καὶ) πράττειν ταῦτα, ἐξ ὧν ἐκεῖνος παύσεται τῆς ὑβρεως καὶ δίκην δώσει.“ Οὕτω δ' ἐξηγε-
χθέν· „Καὶ πάντων εὖ οἶδ' ὅτι φησάντων γ' ἂν“ οὐ σώζει τὴν εὐθεΐαν τῆς λέξεως ὁδόν. Τό τε γὰρ „οἶδ' ὅτι“ χόρραν οὐκ ἀναγ-
καίαν ἔχει, καὶ τὸ „φησάντων γ' ἂν“ ἀντὶ τοῦ „φασκόντων“ παρειλημμένον οὐ τὴν ἀφελῆ διάλεκτον, ἀλλὰ τὴν ἐξηλλαγμένην καὶ περιέργον ἐμφαίνει.

Πολλῶν] deest in Jud. de Demosth. l. l. ubi deinceps γι-
νομένων legitur, non Dionysii, sed librariorum culpa, ut pa-
tet ex p. 977. 15.

τὴν εἰρήνην] Compositam Ol. 108, 2. Cf. Becker. l. l. p. 55. sqq. De argumento orationis idem agit p. 290. sqq.

(Ἕλληνας) — (δεῖν)] inclusum Ἕλληνας et δεῖν addita ex vulg. editionibus, in quibus haec oratio inscribitur Phi-
lippica tertia. Sylb. Desunt etiam in Jud. de Demosth.

ἅπασι προσήκειν] Reisk. correctione non necessaria in Demosth. edidit ἅ πᾶσι προσήκει, quae Bekkerus, fortasse, quod in Jud. de Demosth. deerant, uncis sep̄sit. Idem in praegr. pro πάντων εὖ οἶδ' edidit πάντων οἶδ'.

οὐκ ἔστιν ἄλλο, εἰς τοῦτο ὑπηγμένα πάντα τὰ πράγματα καὶ προειμένα ὅτι, ὥστε δέδοικα μὴ βλάσφημον μὲν εἰπεῖν, ἀληθεῖς οὐ ἢ, εἰ καὶ λέγειν ἅπαντες ἐβούλονθ' οἱ παριόντες καὶ χειροτονεῖν ὑμεῖς ἐξ ὧν ὡς φαυλότατα ἔμελλε τὰ πράγμαθ' ἔξειν, οὐκ ἂν ἠγοῦμαι δύνασθαι χειρὸν ἢ νῦν διατεθῆναι.“ Ομοία δὲ τούτοις ἐστὶ κακεῖνα· „Εἴτ' οἴεσθε, οἱ 6 μὲν οὐδὲν ἂν αὐτὸν ἐδυνήθησαν παῖσαι κακόν, μὴ παθεῖν δ' ἐφυλάξαντ' ἂν ἴσως, τούτους μὲν ἐξαπατᾶν αἰρεῖσθαι μᾶλλον ἢ προλέγοντα βιάζεσθαι, ὑμῖν δὲ ἐκ προρρήσεως πολεμήσειν, καὶ ταῦθ' ἕως ἂν ἐκόντες ἐξαπατᾶσθε;“ Ἐν δὲ τῷ κρατί- 7 στω τῶν δικανικῶν τῷ περὶ τοῦ στεφάνου γραφέντι λόγῳ 949 τῆς Φιλίππου δεινότητος, ἢ κατεστρατηγήκει τὰς πόλεις, μνησθεῖς, οὕτω τὴν διάνοιαν ἐσχημάτικε· „Καὶ οὐκέτι προστίθημι, ὅτι τῆς μὲν ὠμότητος, ἢ ἐν οἷς καθάπαξ τινῶν κατέστη κύριος ὁ Φίλιππος ἐστὶν ἰδεῖν, ἑτέροις πειραθῆναι συνέβη, τῆς δὲ Φιλανθρωπίας, ἢ τὰ λοιπὰ τῶν πραγμάτων ἐκεῖνος περιβαλλόμενος πρὸς ὑμᾶς ἐπλάττετο, ὑμεῖς, καλῶς ποιῶντες, τοὺς καρπούς ἐκομίσασθε.“ Καὶ ἐν οἷς τοὺς προ- 8 διδόντας τῷ Φιλίππῳ τὰ πράγματα πάντων αἰτίους ἀποφαίνει τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, κατὰ λέξιν

εἰς τοῦτο] Sic etiam in Jud. de Demosth. In Demosth. editt. εἰς τοῦθ'. Mox in Jud. de Demosth. δὲ ἢ legitur et ἐξ ὧν exciderat.

φαυλότατα ἔμελλε] In iisdem φαυλότατ' ἔμελλε. In Jud. de Demosth. ὡς φαυλότατα τὰ πράγματα ἔμελλεν ἔξειν.

ἢ νῦν διατεθῆναι] Sic etiam in Jud. de Demosth. In Demosth. edd. ἢ νῦν αὐτὰ διατεθῆναι.

6. Εἴτ' οἴεσθε —] Locus hic supra quoque citatus est p. 610. v. 8, et infra p. 979. 5. At utroque in loco αὐτοὶ δὲ μὴ παθεῖν. Est autem desumptus ex eadem Philippica tertia. Sylb. Sed nostri loci lectionem praeferunt Demosth. editt. v. p. 115. 29. Reisk. p. 104. 26. Bekker.

7. κατεστρατήγει] Scriptus liber habet κατεστραγήκει, errore ambiguo. Mihi imperfectum κατεστρατήγει visum est convenientius, quam plusquamperfectum κατεστρατηγήκει. Sylb. Sed hoc propius ad codicis scripturam accedit, nec minus aptum est. Itaque in ordinem recepi. Locus Demosthenis legitur p. 304. 21. Reisk. §. 67, 5. Bekker. ubi pro περιβαλλόμενος rectius περιβαλλόμενος legitur, et ἐκομίσασθε pro ἐκομίσασθε.

οὕτως γράφω· „Καίτοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα καὶ πάντας τοὺς θεοὺς, εἴ γ' ἐπ' ἀληθείας δέοι σκοπεῖσθαι [εἰς] τὸ καταψεύδασθαι καὶ δι' ἔχθραν τι λέγειν ἀνελέντας ἐκ μέσου, τίνες ὡς ἀληθῶς ἦσαν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγενημένων αἰτίαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες, τοὺς
 95^ο ὁμοίους τούτῳ παρ' ἐκάστη τῶν πόλεων εὐροῖτ' ἂν, οὐχὶ τοὺς ἐμοί, οἱ ὅτ' ἦν ἀσθενῆ τὰ Φιλίππου πράγματα καὶ κομιδῆ μικρά, πολλάκις προλεγόντων ἡμῶν καὶ παρακαλούντων καὶ διδασκόντων τὰ βελτίστα, τῆς ἰδίας ἕνεκ' αἰσχροκέρδειας τὰ κοινῆ συμφέροντα προῖεντο, τοὺς ὑπάρχοντας ἕκαστοι πολίτας ἐξαπατῶντες καὶ διαφθεύροντες, ἕως δούλους ἐποίησαν.“

I LV. Μυρία παραδείγματα φέρειν δυναίμην ἂν ἐκ τῶν τοῦ Δημοσθένους λόγων τῶν τε δημηγορικῶν καὶ τῶν δικανικῶν, ἃ παρὰ τὸν Θουκυδίδου κατεσκευάσται χαρακτῆρα τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ τὴν ἐξαλλαγὴν ἔχοντα. Ἄλλ' ἵνα μὴ μακρότερος τοῦ δέοντος ὁ λόγος γένοιτό μοι, τούτοις ἀρκεσθεῖς, ἱκανοῖς οὖσι βεβαιῶσαι τὸ προκείμενον, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι τοῖς ἀσκοῦσι τοὺς πολιτικούς λόγους ὑποτίθεσθαι, τοῖς γε δὴ τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους ἔτι φυλάσσουσι, Δημοσθένει συμβούλῳ χρησαμένους, ὃν ἅπαντων ῥητῶρων κράτιστον γεγενῆσθαι πειθόμεθα, ταύτας μιμεῖσθαι τὰς
 95¹ κατασκευάς, ἐν αἷς ἢ τε βραχύτης καὶ ἢ δεινότης καὶ ἢ ἰσχὺς καὶ ὁ τόνος καὶ ἢ μεγαλοπρέπεια καὶ αἱ συγγενεῖς ταύταις

8. οὕτως γράφω] ib. p. 325. 24. Reisk. f. 91, 2. 5. Bekker. Cf. p. 245. f. 19, 2. 3. de fall. legat. p. 424.

[εἰς] Inclusa εἰς abest a vulg. editt. In eisdem εἰσίν, scriptum pro ἦσαν et εὐροῖ τις ἂν [pro εὐροῖτ' ἂν]. Est autem petitus locus ex or. Pro Corona. Sylb. Delevi importunum εἰς, quod inter σκοπεῖσθαι et τὸ legebatur. Reisk. Reposui, quamquam ineptum esse perspicio.

LV, 1. τὸν ἐν τῇ κοινῇ καὶ συνήθει διαλέκτῳ] Malim τὸν ἐκ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους διαλέκτου. Reisk. Male. Ἐν hic eodem modo dictum, quo 54, 4: φυλάττεται τὸ περιττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ.

ἱκανῶς οὖσι] Forſan rectius ἱκανοῖς οὖσι. Sylb. Correxī ἱκανοῖς. Reisk.

ἀρεταὶ πᾶσιν ἀνθρώποις εἰσὶ Φανεραί· τὰς δ' αἰνιγματώδεις καὶ δυσκαταμαθήτους καὶ γραμματικῶν ἐξηγήσεων δεομένας καὶ πολὺ τὸ βεβασανισμένον καὶ τὸ σολοικοΦανές ἐν τοῖς σχηματισμοῖς ἔχουσας μήτε θαυμάζειν μήτε μιμεῖσθαι. Ἴνα δὲ ² συνελὼν εἴπω, ἀμφότερα μὲν ἐπ' ἴσης ζήλωτὰ εἶναι, τὰ τε μὴ σαφῶς εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως καὶ τὰ προσειληφότα σὺν ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς τὴν σαφήνειαν, οὐκ ἔχει λόγον· ἀνάγκη δὲ ὁμολογεῖν, κρείττονα τῶν ἀτελεστέρων εἶναι τὰ τελειότερα καὶ τῶν ἀφανεστέρων τὰ γε ἐμφανέστερα. Τί οὖν μαθόντες ἀπάσαν τὴν διάλεκτον τοῦ συγγραφέως ἐπαινοῦμεν καὶ βιαζόμεθα λέγειν, ὅτι τοῖς καθ' ἑαυτὸν οὖσιν ἀνθρώποις αὐτὰ ὁ Θουκυδίδης ἔγραψε, συνήθη πᾶσι καὶ γνώριμα ὄντα, ἡμῶν δὲ λόγος αὐτῶν τῶν ὑστερον ἔσομένων οὐκ ἦν; ⁹⁵² Οὐδ' ἐκβάλλομεν ἐκ τῶν δικαστηρίων καὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἀπα- ³ σαν τὴν Θουκυδίδου λέξιν ὡς ἄχρηστον, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν, τὸ διηγηματικὸν μέρος αὐτῆς, πλὴν ὀλίγων πάνυ, θαυμαστῶς ἔχειν καὶ εἰς πάσας εἶναι τὰς χρεῖας εὐθετον, τὸ δὲ δημηγορικὸν οὐχ ἅπαν εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι, ἀλλ' ὅσον

πολὺ τὸ βεβασανισμένον] Fere affirmare aulim legendum esse πολὺ τὸ βεβασανισμένον, de qua commutatione supra quoque dictum ad 41, 8. Sylb. Fallitur. V. quae l. l. dicta sunt.

2. τὴν σαφήνειαν] Malim καὶ τὴν σ. Reisk. Non opus.

τί οὖν μαθόντες] Τί μαθόντες alibi quoque notasse meminī. Alioqui usitatus τί παθόντες. Sylb. V. Buttman. Gr. Gr. §. 137. p. 589. sqq. Matthiae Gr. Gr. §. 567. p. 827.

3. ὡς ἄχρηστον] Post haec vocabula deest aliquid. Nam hucusque procedit increpatio eorum, cum quibus dissentit Dionysius. Quanam ergo de causa dictionem Thucydidis universam laudamus? (id quod multi aequalium Dionysii faciebant.). Cur non ejicimus et exterminamus eam e foris, ut inconvenientem et ibi haud usurabilem? ἡμεῖς δὲ οὐχ οὕτω, nos vero non ita, scil. facimus; ἀλλ' ὁμολογοῦμεν —, vel sic ἡμεῖς δὲ οἷτε πᾶσαν ἐπαινοῦμεν, οὐτ' αὖ πᾶσαν ἐκφαυλίζομεν, ἀλλ' ὁμολογοῦμεν —. Reisk. Ita disputat, ac si verba οὐδ' ἐκβάλλομεν — arcte cum praegressis jungenda et interrogative accipienda essent, cum potius per se spectanda sint ac Dionysii judicium contineant, qui cum adversarios, quod universam Thucydidis dictionem probarent laudarentque, vituperarit, contra, se non omnino scriptoris orationem damnare, declarat.

ἀλλ' ὅσον] id est ἀλλὰ τοῦτο τὸ μέρος ἐστὶ μιμήσεως ἄξιον [imo εἰς μίμησιν ἐπιτήδειον εἶναι repetendum, qui infinitivus a

ἔστιν αὐτοῦ μέρος γνωσθῆναι μὲν ἅπασιν ἀνθρώποις εὐπορον,
κατασκευασθῆναι δ' οὐχ ἅπασι δυνατόν. Τούτων ἡδίω μὲν
εἶχόν σοι περὶ Θουκυδίδου γράφειν, ὧ βέλτιστε Κοῖντε Αἴλιε
Τουβέρων, οὐ μὴν ἀληθέστερα.

λέγομεν pendet, quod ex ὁμολογοῦμεν eliciendum est] ὅσον —.
Reisk. Post μέρος comma sustuli, quod interpreti latino et
Gatterero imposuit. Construendum est enim: ὅσον μέρος εὐ-
πορόν ἐστι γνωσθῆναι.

ἡδίω] Perperam in exemplari scriptum ἰδίω. Sylb.
οὐ μὴν ἀληθέστερα] Imitatur cum ironia quadam Thucy-
didem, apud quem Nicias in epistola ad Athenienses VII, 14:
τούτων ἐγὼ ἡδίω μὲν ἂν εἶχον ὑμῖν ἕτερα ἐπιστέλλειν, οὐ μὲντοι
χρησιμώτερά γε. Hinc si quis post ἀληθέστερα particulam γέ
inferendum censeat, non refragabor. V. tamen ind.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ

ΑΜΜΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙ

ΤΩΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΟΣ

ΑΜΜΑΪΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΠΕΡΙ-

ΤΩΝ ΘΟΥΚΥΔΙΔΟΥ ΙΔΙΩΜΑΤΩΝ.

Ι. Ἐγὼ μὲν ὑπελάμβανον ἀρκούντως δεδηλωκέναι τὸν Θου-
κυδίδου χαρακτῆρα, τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα τῶν ὑπαρ-
χόντων περὶ αὐτὸν ἰδιωμάτων ἐπεξελθών, ἐν οἷς γε δὴ μάλι-
στα διαφέρειν ἔδοξέ μοι τῶν πρὸ αὐτοῦ ῥητόρων τε καὶ συγ-
γραφέων, πρότερον μὲν ἐν τοῖς περὶ τῶν ἀρχαίων ῥητόρων
πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθεῖσιν ὑπομνηματισμοῖς, ὀλίγοις δὲ 789
πρόσθεν χρόνοις ἐν τῇ περὶ αὐτοῦ τοῦ Θουκυδίδου κατασκευ-

²Ἐπιστολὴ πρὸς Ἀμμαῖον δευτέρα] Illa verba ἐπ. π. Ἄ δ.
adjecta esse volui ad titulum complendum. Sylb. Scilicet ut
hic libellus ab eo discerneretur, qui, eidem Ammaeo inscri-
ptus, de Aristotele et Demosthene agit. V. T. VI. p. 719. sqq.

ἐν τοῖς — ὑπομνηματισμοῖς] Ex hoc etiam loco intelli-
gimus tertiam de scriptoribus Atticis partem a Dionysio abso-
lutam fuisse, eam scilicet, qua post utriusque generis orato-
res egit de philosophis et historicis Atticis, ut est Plato (1,
2, 2.), Thucydides aliique. Sylb.

πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθεῖσιν] V. Comm. de oratt. ant.
T. V. p. 445. Jud. de Demosth. p. 1128. sq.

ὀλίγοις δὲ] Exemplar habet δὴ. Ego Stephanum in Thu-
cydidis editione [priore, cui hunc libellum praemisit, hic
ibi varias lectiones offerens, quas non omnes enotaverat Syl-
burg.] sequi malui. Seq. v. rectius fortasse περὶ τοῦ αὐτοῦ
Θουκ. de eodem Thucydide. Sylb. Bene habet vulgata, et

ασθείση γραφῆ, προσειπὼν τὸν Αἴλιον Τουβέρωνα· ἐν ἣ πάντα τὰ δεόμενα λόγου μετὰ τῶν οἰκείων ἀποδείξεων διεξε-
 2 λήλυθα κατὰ τὴν αὐτοῦ δύναμι· Σοῦ δὲ ὑπολαμβάνοντος, ἤττον ἠκριβῶσθαι τὰς γραφάς, ἐπειδὴ προσκθέμενος ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τῷ χαρακτῆρι, τότε τὰς περὶ αὐτῶν πίστεις παρέχομαι, ἀκριβεστέραν δὲ τὴν δήλωσιν τῶν ἰδιωμάτων τοῦ χαρακτῆρος ἔσεσθαι νομίζοντος, εἰ παρὰ μίαν ἐκάστην τῶν προθέσεων τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως παρατιθείην, ὃ οἱ τὰς τέχνας καὶ τὰς εἰσαγωγὰς τῶν λόγων πραγματευόμενοι ποιοῦσι, προσελόμενος εἰς μηδὲν ἐλλείπειν καὶ τοῦτο πεποιήκα, τὸ διδασκαλικὸν σχῆμα λαβὼν ἀντὶ τοῦ ἐπιδεικτικοῦ.

servanda est. Non enim dicere vult Dionysius de eodem Thucydide, sed de ipso Thucydide, h. e. solo de Th. et de nullo praeterea alio. Constat ex hoc loco, libellum hunc, in quo perlustrando nunc versamur, ad Ammaeum missum, posterius esse conscriptum atque libellum de Thucydide ad Q. Aelium Tuberonem missum, qui in editionibus Dionysii huic propositus et subjectus est, cum debuisset anteponi. Reisk. Ego vulgarem ordinem mutavi. Verba ὀλίγοις δὲ πρόσθεν χρόνοις, ut praegressa πρότερον μὲν docent, significant paulo ante quam haec scripsi. Mox Stephanus προσεῖπον habet pro προσειπὼν. Male.

ἐμαντοῦ] Pro vulgato αὐτοῦ legendum vel ἐμαντοῦ cum Stephano, vel reciproce αὐτοῦ. Sylb. Illud, non monito lectore, exhibuit Reisk. Ego αὐτοῦ edidi. V. quos laudavi ad II, 49, 2.

2. τότε] Tum demum neque citius. Reisk. Τότε hic eadem ratione usurpatum, qua alias εἶτα vel ἔπειτα, post participium infertur. V. Matthiae. Gr. Gr. §. 566. 3. Buttmanni Gr. Gr. §. 131. n. 6.

παραθέσεων] Haud scio, convenientiusne παραδόσεων, traditionum, an προθέσεων, propositionum, ut paulo post 2, 1. Sylb. Videtur aut simplex θέσεων aut ὑποθέσεων aut denique προθέσεων praestare. Reisk. Haud dubie verum est προθέσεων, quod edidi. Cf. II, 1, 1. et III, 2, 1. Corruptio ex sq. παρατιθείην orta.

συγγραφῆς] Συγγραφῆς. Reg. 2. Hudl.

τὸ διδασκαλικὸν — τοῦ ἐπιδεικτικοῦ] Eandem oppositionem aliis verbis effert Jud. de Demosth. p. 1099: παραδειγμάτων δ' οὐκ οἶμαι δεῖν ἐνταῦθα —. Πολὺ γὰρ ἢ σύνταξις τὸ μήκος λάβοι καὶ δέος, μή ποτ' εἰς τοὺς σχολικοὺς ἐκβῆ χαρακτῆρας ἐκ τῶν ὑπομνηματισμῶν. ubi Sylburgius: „In exemplari est ὑπομνηματικῶν: minus apte.“ Mihi vero ὑπομνηματικῶν praeplicet.

II. Ἴνα δὲ εὐπαρακολούθητος ὁ λόγος σοι γένηται, ἰ
 προθεῖς κατὰ λέξιν, ὅσα περὶ τοῦ συγγραφέως τυγχάνω 790
 προσηρηκώς, ἐπιτροχάδην ἀναλήψομαι τῶν προθέσεων ἐκά-
 στην καὶ τὰς ἀποδείξεις παρέξομαι, καθάπερ ἡξίους. Ἐπε-
 ται δὲ τοῖς περὶ Ἡροδότου γραφεῖσι τὰ μέλλοντα δηλοῦσθαι.
 Τούτῳ γὰρ Θουκυδίδης τῷ ἀνδρὶ ἐπιβαλὼν καὶ τοῖς ἄλλοις, ὧν
 πρότερον ἐμνήσθην, καὶ συνιδῶν, ἃς ἕκαστος αὐτῶν ἔσχεν ἀρε-
 τὰς, ἰδίον τι γένος χαρακτῆρος οὔτε πεζὸν αὐτοτελῶς οὔτ'
 ἔμμετρον ἀπηρτισμένως, κοινὸν δὲ τι καὶ μικτὸν ἐξ ἀμφοῖν
 ἐργασάμενος, εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰς-
 αγαγεῖν, ἐπὶ μὲν τῆς ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων τὴν τροπικὴν
 καὶ γλωττηματικὴν καὶ ἀπηρχαιωμένην καὶ ξένην λέξιν παρα-
 λαμβάνων πολλάκις ἀντὶ τῆς κοινῆς καὶ συνήθους τοῖς καθ'
 ἑαυτὸν ἀνθρώποις· ἐπὶ δὲ τῶν σχηματισμῶν, ἐν οἷς μάλι-
 στα ἐβουλήθη διενεγκεῖν τῶν πρὸ αὐτοῦ, πλείστην εἰσενεγ-
 κάμενος πραγματείαν, τοτὲ μὲν λόγον ἐξ ὀνόματος ποιῶν,
 τοτὲ δὲ εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον· καὶ νῦν μὲν τὸ ῥημα- 3
 τικὸν ὀνοματικῶς ἐκφέρων, αὐθις δὲ τοῦνομα ῥῆμα ποιῶν, 791
 καὶ αὐτῶν γε τούτων ἀναστρέφων τὰς χρήσεις, ἵνα τὸ μὲν
 ὀνοματικὸν ῥηματικόν, τὸ δὲ ῥηματικὸν ὀνοματικὸν λέγεται·
 καὶ τὰ μὲν παθητικὰ ῥήματα δραστήρια, τὰ δὲ δραστήρια

II, 1. ὅσα περὶ τοῦ] Ὅσαπερ τοῦ. Reg. 1. et Colb. Hudf.

ἡξίουν] Fortasse rectius ἡξίους, petiisti. Sequentia pe-
 tita sunt e tractatu ad Q. Aelium Tuberonem, II, 24. [ubi v.
 annotata.]. Sylb. Correxī ἡξίους. Reisk.

2. πρὸ αὐτοῦ] Vulgo πρὸ αὐτοῦ.

3. ὀνομαστικῶς ἐκφέρων] Ut hic ὀνομαστικῶς ἐκφέρων di-
 cit, ita ὀνομαστικὴν λέξιν infra 4, 1. itidemque 5, 1. 2. 3.
 Sed verior scriptura videtur esse ὀνοματικῶς, ut bis nostro loco
 et supra in libro de compositione seu collocatione verborum,
 ut adnotavi ad p. 8. v. 9. [Reisk.] atque ita etiam in sequenti-
 cus dicit ῥηματικά, μετοχικά, ἀντωνυμικά. Sylb. „Aliud ὀνο-
 μαστικός, aliud ὀνοματικός. Illud dicitur de casu recto, hoc de
 certa classe nominum. Sic τὰ ὀνοματικά dixit Gregor. Corinth.
 p. 591. V. Sylburg. ad Dionys. Halic. de Compos. Verb. c. 2.
 p. 21. nup. edit. et Fabric. Bibl. Graec. T. I. p. 477. ed. Har-
 lea.“ Schaefer. ad Gregor. Corinth. p. 698.

λέγεται] Forsat rectius γένηται. Sylb. Ex altero lo-
 co, qui est 24, 2. ubi hujus loci multa verbotenus eadem le-

794 ἐπιλογισμὸς καὶ ἡ περιωπὴ καὶ ἡ ἀνακωχὴ καὶ
2 τὰ ὅμοια τούτοις. Ποιητικὰ δὲ ἡ τε κωλύμη καὶ ἡ
πρέσβευσις καὶ ἡ καταβολὴ καὶ ἡ ἀχθῆδών καὶ
3 ἡ δικαίωσις καὶ τὰ παραπλήσια. Ἡ δ' ἐν τοῖς σχημα-

περιλογισμὸς] Steph. in Thucyd. ed. habet ἐπιλογισμὸς [quod e Reg. 1. 2. recepi; περί e seq. περιωπή ortum, quamquam neutrum vocabulum apud Thucydidem legitur. Cf. Duker. praef. T. II. p. XXVI.] et πρέσβευσις [pro quo, codicibus Reg. 2. et Colb. invitis, πρεσβευσία legitur. Cf. Thuc. I, 73. ibique interpr.]. Pro sequenti autem καταβολή leg. fortasse καταβοή [quod e Reg. 2. recepi. Cf. interpr. ad Thuc. l. l. et Lex. Segu. p. 104 20.] Porro notandum ex his, quae hic in Thucydide velut poetica notantur, ab ipso Dionysio in Antiqq. Rom. usurpari nonnulla, ut est hoc ipsum καταβοή [quo saepius utitur] cum seqq. duobus ἀχθῆδών [VIII, 14. p. 1778. 7.] et δικαίωσις. [I, 58. p. 147. 2. c. 87. p. 225. 10. III, 10. p. 432. 12. VII, 16. p. 1348. 14. c. 59. p. 1448. 6. VIII, 34. p. 1582. 3.]. Sic etiam e praecedentibus, quae notantur, ut glossematica, obsoleta et obscura, usurpantur ab eodem in iisdem Antiqq. ἀκραιφνής et ἀνακωχὴ. Sylb. Pro περιλογισμὸς in Reg. 1. 2: ἐπιλογισμὸς, pro ποιητικὰ in Reg. 2. ποιητικὴ, pro πρεσβευσία in Reg. 2. et Colb. πρέσβευσις, et pro καταβολή in Reg. 2. καταβοή. Hudl. Cf. Gregor. Cor. p. 50, qui Atticos dicere ait τὴν πρεσβείαν πρέσβευσιν καὶ τὴν καταβολὴν καταβόησιν καὶ τὴν ἀγάπην ἀγάπησιν, καὶ μᾶλλον ὁ Θουκυδίδης. V. ibi interpr.

περιωπή] V. Thuc. IV, 86. Phot. p. 333. Περιωπή καὶ πίσνη (hoc apud Thucydidem frustra quaesieris: fortasse lexicographus πίσυθος scripsit) καὶ πύστις, πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδην. καλεῖ δὲ περιωπήν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον ὡς Ὀμηρος (Od. X, 146. Il. XIV, 8. XXIII, 451. ubi v. Schol.).

ἀνακωχὴ] Non male Heilmann. de Thuc. ing. et scrib. gen. p. 176. pro ἀνακωχὴ, quam vocem alii quoque scriptores usurpent (veluti ipse Dionys. Antiqq. III, 16. p. 450. 1. quamquam Vat. ibi ἀνοχὴ exhibet.) legendum esse conjicit διακωχὴ, quod semel tantum apud Thucydidem reperitur (III, 87.). Eadem de causa Valckenar. Animadv. ad Ammon. I, 5. p. 25. ἀνοκωχὴ reponi vult. Sed etiam e caeteris, quae censor notat, vocabulis, plura apud alios leguntur. De voce ἀνακωχὴ v. Poppo. obll. p. 134. Haack. ad I, 66. IV, 38. Cf. VIII, 87. Lex. Segu. p. 406. 19. Phot. p. 291. 5. παροκοχὴ, quam vocem is VI, 85. pro παροχὴ videtur legisse.

κωλύμη] V. Thuc. I, 92. ubi Schol. ἴδια δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Phot. p. 144: κωλύμη, κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον. ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου. Cf. IV, 27. 63. et Suid. Hesych. Zonar. p. 1276.

ἀχθῆδών] V. Thuc. II, 37. IV, 40. et Gottleber. ad priorem locum.

δικαίωσις] V. Thuc. I, 141. III, 82. IV, 86.

τισμοῖς καινότης τε καὶ πολυτροπία καὶ ἡ ἐξαλλαγὴ τῆς συνή-
θους χρήσεως, ἐν ἣ μάλιστα διαφέρειν αὐτὸν ἡγούμεθα τῶν
ἄλλων, ἐπὶ τούτων γίνεται τῶν ἔργων φανερά.

IV. Ὅταν μὲν οὖν μίαν λέξιν εἴτ' ὀνομαστικὴν εἴτε ῥη-
μαστικὴν ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν ἢ ῥήμασιν ἐκφέρῃ, περιφρά-
ζων τὴν αὐτὴν νόησιν, τοιαύτην ποιεῖ τὴν λέξιν. Ἡ γὰρ δὲ
Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλώσας καὶ δια-
φερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον ἑτέρου ἀξίος θαυμάσαι. Καὶ
μὴν ἐν τῷ ἐπιταφίῳ γέγραφεν ὡς οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν,
ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανείας
κεκώλυται. Καὶ γὰρ ἐν τούτοις τὸ σημαζόμενον ποιεῖ

IV, 1. ὀνομαστικὴν] Correxi ὀνομαστικὴν.

Ἡ γὰρ δὲ Θεμιστοκλῆς —] Thuc. I, 158. Haec periphrasi-
cis verborum ἦν δηλώσας omnibus usitata est scriptoribus. V,
ad II, 20, 2.

διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον] Idem Steph. [et Reg. 2,
H u d l.] διαφερόντως τις αὐτὸν μᾶλλον. Sed nostra lectio et
infra [16, 2.] reperitur, ubi Scholiastes ἐς αὐτὸ ἐκρονit ἐς
τὴν ἰσχὺν τῆς φύσεως. Sylb. Immo ἐς αὐτὸ refertur ad τὸ τῆς φύ-
σεως ἰσχὺν δηλοῦν.

ἀξίος θαυμάσαι] Cf. Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 508.
Brunck. ad Soph. Philoct. 1167. Matthiae. Gr. Gr. I. 552.
n. 2.

οὐδ' αὖ — κεκώλυται] Thuc. II, 57. Cf. Plat. Menex,
p. 258. e. οὔτε ἀσθενεία, οὔτε πενία, οὐτ' ἀγνωσία πατέρων ἀπι-
λήλαται οὐδεὶς, οὐδὲ τοῖς ἐναντίοις τετιμηται, ὡς περ ἐν ἄλλαις πό-
λεσιν, ἀλλὰ εἰς ὅρος, ἢ δόξας σοφὸς ἢ ἀγαθὸς εἶναι κρατεῖ καὶ
ἄρχεται

ἀφανεία] In exemplari est ἀφανία, detractō s: minus
usitate. Sylb. Ita in Mss. Reg. 1. et 2. et Colb. In Ed.
Steph. ἀφανία, minus usitate, ut notavit Sylb. H u d l. Caete-
rum quid hoc loco proposito Dionysius ostendere voluerit, me
non perspicere fateor, cum in istis verbis nihil sit, quod a
trita dicendi ratione recedat, nisi forte usus particulae δέ,
quae h. l. sic infertur, ac si praecessisset πένης μὲν ὄν. Sed
horum vice verborum fungi vocabula κατὰ πενίαν, fortasse
significare voluit Dionysius. Tum autem pro τὸ σημαζόμενον
leg. est ἀχηματίζων ὄνομα, quae correctio, ut cum sqq. optime
convenit, ubi ἡ παρεξήρησις explicatur τὰ προσέχοντα μέρη
τῆς σιρηνίας, ita egregie respondet iis, quae auctor 2, 4. pro-
posuit: τότε μὲν λόγον εἰς ὀνόματος ποιῶν (quod rhetor Thuc.
loco I, 158. ostendit) τότε δὲ εἰς ὄνομα συνάγων τὸν λόγον.

795 τὸν λόγον, ὡς ἐπὶ τοῦ Λακεδαιμονίου Βρασίδα τέθεικεν, ὅτε μα-
χόμενος περὶ Πύλον ἀπὸ τῆς νεῆς, τραυματίας γενόμενος, ἐξέ-
πεσεν. „Πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησὶν, εἰς τὴν παρεξερσι-
σίαν ἢ ἀσπίς περιεῖρήνῃ εἰς θάλατταν.“ Βούλεται γὰρ δη-
λοῦν· „Πεσόντος δὲ αὐτοῦ ἔξω τῆς νεῆς ἐπὶ τὰ πρόχοντα
μέρη τῆς εἰρεσίας“ — .

V. Ἐν οἷς δὲ τὰ ῥηματικά μόρια τῆς λέξεως ὀνομα-
τικῶς σχηματίζει τοιαύτην ποιεῖ τὴν φράσιν. Ἔστι δ' αὐ-
τῷ πρὸς Ἀθηναίους ὁ Κορίνθιος ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ τὰδε
λέγων· „Δικαιώματα μὲν οὖν τὰδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν, παρ-
αίνεσιν δὲ καὶ ἀξίωσιν χάριτος τοιάνδε.“ Τὸ γὰρ παραι-
νεῖν καὶ ἀξιοῦν ῥήματα ὄντα, ὀνοματικά γέγονε παραίνεσις

3. τὸν λόγον] Τὸν λόγον τοιοῦτον Reg. 1. et Colb. Hudf. Τοιοῦτον fortasse ex 5, 1. ortum.

Βρασίδα] Βρασίδου. Reg. 2. Hudf. Retinui Βρασίδα, quamquam in hoc quidem nomine hic genitivus satis insolens est. Cf. Buttmanni Gr. Gr. magna §. 54. n. 14. p. 147.

„πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησὶν, εἰς —] Vulgo sic distinguitur: πεσόντος δ' αὐτοῦ, φησὶν· „εἰς —. Apud Thuc. IV, 12: καὶ πεσόντος αὐτοῦ εἰς —.

εἰς θάλατταν] Commation εἰς θάλατταν Stephanus in sequentis periodi fine ponit post τῆς εἰρεσίας. Exemplaris nostri lectio consentit cum Thucydidis exemplaribus, ubi sic legitur locus [IV, 12.]: καὶ πεσόντος αὐτοῦ εἰς τὴν παρεξερσίαν ἢ ἀσπίς περιεῖρήνῃ εἰς τὴν θάλατταν [θάλασσαν]. Sylb. {cujus annotationem Hudf., ut saepius, decurtaverat}. In codd. quibusdam illa εἰς θάλατταν hic omittuntur et in sequentis periodi fine post τῆς εἰρεσίας collocantur; in aliis tam hic, quam illic, reperiuntur. Hudf. Apud Thuc. εἰς (quod pro εἰς e libris restituit Haack.) τὴν θάλασσαν.

τό· ὄντος] Pro ὄντος rectius legi πεσόντος manifestum est ex hoc ipso loco [Thucydidis]. Παραξερσίαν vero Thucydidis scholiastes esse dicit τὸν ἔξω τῆς εἰρεσίας τῆς νεῆς τόπον, καθ' ὃ μέρος οὐκέτι κώπαις κέχρηται· εἶναι [ἔστι] δὲ τοῦτο τὸ ἀκρότατον τῆς πρύμνης καὶ τῆς πύρας. Sylb. Ego verba τό· ὄντος in πεσόντος mutavi.

V. ὀνομαστικῶς] Ὀνομαστικῶς Reg. 1. 2. et Colb. ut et §. 2. in Reg. 1. et 2. Verum ibi ὀνοματικά habet Colb. Vide Var. Lect. [immo Sylburgii annotat.] ad 2, 5. Hudf. Edidi ὀνομαστικῶς.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 41.

ὀνομαστικῶς γέγονε] Rescripsi, quod Colb. offerebat, ὀνομαστικά γέγονε.

καὶ ἀξιώσις. Ταύτης δ' ἐστὶ τῆς ἰδέας „ἢ τε οὐκ ἀποτει-
 χισίς τοῦ Πλημμυρίου“ ἣν ἐν τῇ ἐβδόμῃ βίβλῳ τέθεικεν ἐν
 δημηγορίᾳ. Τὸ γὰρ ἀποτειχίσαι καὶ ἀπολοφύρασθαι ῥημα-
 τικὰ ὄντα, ὀνοματικῶς ἐσχημάτικεν, „ἀποτειχίσαι“ καὶ
 „ἀλόφυσαι.“

VI. Ὅταν δ' ἀντιστρέψας ἑκατέρου τούτων τὴν φύ-
 σιν τὰ ὀνόματα ποιῇ ῥήματα, τοῦτον τὸν τρόπον ἐκφέρει τὴν
 λέξιν, ὡς ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ πολέμου
 γράφει. „Τὴν μὲν οὖν ἀληθεστάτην αἰτίαν, λόγῳ δὲ ἀφα-
 νεστάτην τοὺς Ἀθηναίους οἶομαι μεγάλους γινόμενους ἀναγ-
 κάσαι εἰς τὸ πολεμεῖν.“ Βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγά-
 λοι γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου.

ἢ τε οὐκ ἀποτειχισίς τοῦ Πλημμυρίου] Hanc dictionem
 apud Thucydidem frustra quaesivi. Neque potest inveniri, cum
 Plemmyrium revera ab Atheniensibus communitum fuerit ac po-
 stea a Gylippo captum. V. Thuc. VII, 4. 22. 25. 25. 32. 36. Plut. Nic.
 20. Itaque Dionysii error subest, qui nec hic dictionem notare
 debebat, quam probatissimi scriptores usurparunt, neque
 ipse ea abstinuit. V. Archaeol. X, 43. p. 2106. 15. ubi cf. do-
 ctissimam Casauboui annotationem: cui adde Matth. Gr. Gr.
 §. 600. et, qui Latinos eodem modo loqui docuit, Heindorf.
 ad Horat. Sat. II, 5, 106.

ἐν τῇ ἐβδόμῃ βίβλῳ] Hic ὁμοιοτέλευτον lacunae originem
 dedit. Nam post βίβλῳ haec fere verba interciderunt καὶ ἡ
 ἀλόφυσαι, ἣν ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ. Respicitur enim Thuc. I, 143. exte.

ῥηματικὰ ὄντα] Rectius forsitan ῥήματα ὄντα, ut §. 2. vel
 ῥηματικά sunt deflexa a verbis, ut §. 2. Sylb. Deinceps ὀνο-
 ματικῶς edidi pro ὀνομαστικῶς.

ἀπολοφύρασθαι] Malim ἀπολόφυσαι ob praemissum ἀπολοφύ-
 ρασθαι. Reisk. Eum falli, Thuc. I. l. docet.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 23. ubi Schol. τὰ ὀνόματα ῥήματα
 ἐποίησε. βούλεται γὰρ δηλοῦν, ὅτι μεγάλοι γινόμενοι οἱ Ἀθηναῖοι
 ἀνάγκην παρέσχον τοῦ πολέμου. Quae ipsa Dionysii verba esse
 jam monuit Stephanus T. II. p. 500, male tamen pro ὀνόματα
 ῥήματα conjiciens ὄνομα ῥήμα. Duo enim verba, ἀναγκάσαι et
 πολεμεῖν significantur. De loci Thucydidei explicatione v. ad
 II, 10, 4. Pro οἶομαι apud Thuc. ἡγοῦμαι.

τὴν μὲν οὖν] In Thucydidis exempl. vulgatis pro οὖν le-
 gitur γὰρ et mox πρόφασιν pro αἰτίαν. Sylb.

γινόμενοι] Exemplar habet γενόμενοι; ego praesens γινό-
 μνοι cum Steph. malui, ut v. praec. in loco Thucyd, Sylb.
 In Ed. Steph. et Mss. Reg. 1. et Colb. γινόμενοι, quod rectius
 visum est Sylburgio. Hudl.

πεποίηκε δ' ἀντὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τοῦ πολέμου, ὀνομαστικῶν ὄντων, ῥηματικά, τό τε ἀναγκάσαι καὶ τὸ πολεμεῖν.

VII. Ὅταν δὲ τῶν ῥημάτων ἀλλάττη τὰ εἶδη τῶν παθητικῶν καὶ ἐνεργητικῶν, οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον·
 797 „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύει ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε.“ Τὸ γὰρ κωλύει, ῥῆμα ἐνεργητικὸν ὑπάρχον, ἀντὶ τοῦ κωλύεται, 2 παθητικοῦ ὄντος, παρείληπται. Ἦν δὲ τὸ σημαζόμενον 797 ὑπὸ τῆς λέξεως τοιοῦτον· „Οὔτε γὰρ ἐκεῖνο κωλύεται ταῖς σπονδαῖς οὔτε τόδε.“ Καὶ ἔτι τὰ ἐν τῷ προοιμίῳ λεγόμενα· „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης, οὐδ' ἐπιμυγνύντες ἀδελῶς ἀλλήλοις.“ Καὶ γὰρ ἐν τούτοις τὸ ἐπιμυγνύντες ἐνεργητικὸν ὑπάρχον ῥῆμα τοῦ ἐπιμυγνύμενοι, παθητικοῦ ὄντος, χώρῳ ἐπέχει.

ὀνομαστικῶν] Ὀνομαστικῶν Reg. 1. 2. et Colb. et sic ubique. Hudf. Recepi.

7. ἀλλάττη] In exempl. est ἀπαλλάττη: parum usitate. Sylb. Ἀλλάττη habet Reg. 2. Hudf.

καὶ ἐνεργητικῶν] Καὶ ποιητικῶν Reg. 1. et Colb. Hudf.

Οὔτε γὰρ — τόδε] Thuc. I, 144. ubi ἐν ante ταῖς σπονδαῖς additur. Praepositionem Valla quoque non videtur legisse.

κωλύει] Sed quid si Thucydides non hoc sed κωλύμη dederit? Reisk. Sed non dedit. Activum hic pro passivo usurpatum esse, quamquam similibus poetarum locis defendi posset (v. Erfurdt. ad Soph. Oed. R. 155. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 1119.) recte tamen Poppo p. 76. videtur negare. Neque tamen satis placet, quam idem proponit, Hermanni ratio, τι subaudientis atque ἐκεῖνο et τόδε accusativos habentis. Nam et omissio pronominis durior est et sensus, qui ex hac explicatione exsistit: nihil est enim in foederibus neque quod illud neque quod hoc impediatur, minus, ut opinor, concinit cum praegressis, quibus aptior videtur haec sententiae conformatio: neque enim illud neque hoc foederibus officit. Vide igitur, ne cum Ar. C. pro κωλύει leg. sit κωλύειν, qua correctione admitta facile unde ἐν, quod delendum censeo, ortum sit intelligitur. Neque obstare huic rationi videtur dativus ταῖς σπονδαῖς, cum κωλύειν ad sensum idem sit, quod κώλυμα εἶναι, vel ἐμπόδιον εἶναι, impedimento esse, ut Valla verit. Cf. Abresch. Dilucc. Thuc. auct. p. 265.

τοιοῦτον] Τοιοῦτο. Reg. 1. Hudf.

ἐν τῷ προοιμίῳ] C. 2. Cf. ad p. 134.

VIII. Ὅταν δ' ἀντί τοῦ ἐνεργητικοῦ τὸ παθητικὸν παραλαμβάνη, τοῦτον σχηματίζει τὸν τρόπον· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἤδη ἐνηλλάγησαν.“ Βούλεται μὲν γὰρ δηλοῦν· „Ἡμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις συνήλλαξαν.“ Παρείληθε δὲ τὸ ἐνηλλάγησαν, παθητικὸν ὑπάρχον, ἀντί ἐνεργητικοῦ, τοῦ συνήλλαξαν. Καὶ τὸ ἐπιφερόμενον τούτῳ· „Τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογείᾳ μᾶλλον κατωκημένους.“ Ἀντί γὰρ τοῦ ἐνεργητικοῦ ῥήματος τοῦ κατωκηκότας τὸ παθητικὸν παρείληθε, τὸ κατωκημένους.

IX. Παραὶ δὲ τὰς τῶν ἐνικῶν τε καὶ πληθυντικῶν 798 διαφορὰς, ὅταν ἐναλλάττη τὴν ἑκατέρου τούτων τάξιν, ἐνικὰ μὲν ἀντί πληθυντικῶν οὕτως ἐκφέρει· „Καὶ οὕτως ἄρα παρέστηκε, τὸν μὲν Συρακούσιον, αὐτὸν δὲ οὐ πολέμιον εἶκαι τῷ Ἀθηναίῳ.“ Βούλεται μὲν γὰρ τοὺς Συρακουσίους

VIII. ἐνεργητικοῦ] Ποιητικοῦ pro ἐνεργητικοῦ Reg. s. ut et mox Reg. s. et Colb. Hudf.

Ἡμῶν δὲ — ἐνηλλάγησαν] Thuc. I, 120.

συνήλλαξαν] Conjecerit aliquis ἐνήλλαξαν. Sed idem συνήλλαξαν deinceps repetitur atque eadem ratione §, §. ἀπολοφύρασθαι dixit auctor, ubi accuratius ὀλοφύρασθαι usurpasset. Caeterum hic passivum (medium) activi vice fungit, non verum videtur. Cf. Riemer. Lex. §. v. ἐναλλάσσω, et Porpo p. 77. Atque ut ἐνηλλάγησαν, sic etiam κατωκημένους medium est (sich ansiedeln). Quare non κατωκουμένους hic dici poterat. Cf. Thuc. III, 54. V, 83. Minime autem hic usus inter Thucydidis ἰδιώματα referri debebat. Cf. Herod. II, 92. 102. IV, 8.

τὸ ἐπιφερόμενον — κατωκημένους. ἀντί γὰρ τοῦ ἐνεργ.] Steph. brevius, τὸ ἐπιφερόμενον τὸ κατωκημένους. ἀντί γὰρ τοῦ ἐνεργ. Sylb,

IX, 1. ἐνικὰ μὲν —] His respondent verba ἀντί δὲ τοῦ εἰκνοῦ — §. 2.

καὶ οὕτως — τῷ Ἀθηναίῳ] Thuc. VI, 78. ubi ut supra II, 48, §. 5. εἶπε legitur pro οὕτως, quod hic Dionysium illi substituisse dixeris, quod locum integrum proponere nollet. Sed huic argumentationi nihil tribuo. Caeterum neque hic idiomata est Thucydidis. V. Herod. I, 69: τὸν Ἕλληνα φίλον προσφίεσθαι: c. 163; πυθόμενος τὸν Μῆδον παρ' αὐτῶν ὡς αὔξειτο. ubi tamen sunt, qui aliter interpretentur. VIII, 136: σύμμαχον τὸν Ἀθηναίον ποιεῖσθαι.

αὐτὸν δὲ οὐ] Sic edidi pro αὐτὸν δὲ οὐ. Apud Thuc. legitur εἰκνὸν δ' οὐ,

τὸν Ἀθηναίον] Steph. [Reg. s. et Colb. Hudf.] τῶν Ἀθηναίων, quae scriptura cum sequenti expositione nequaquam

Φράσαι τῶν τε θηλικῶν γένει τῆς προσηγορίας τὸ θηλικῶν ἀνι-
 τέλειξαι μόριον καὶ πτωχεύει τῆς μοτοχῆς τὴν αἰκνικαὴν ἀπὸ
 τῆς γενικῆς ἔταξαν τὸν τρόπον τόνδε· Σοφοκλέω γὰρ λα-
 βούσαι αἱ πόλεις καὶ ἄδωκεν τῶν προσηγομένων ἐχρήσατο ἐπὶ
 τὴν αἰτραφίαν εὐθυρασίαν, τὴν ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων ἀποκρί-
 σιν ὀνομασίαν οὐ προσηγορίαν· Ἡ δὲ τὰ ὀνομαστικὰ τοῖς θηλικῶν
 εὐνοτάτων, ὡς περ αὐτοὶ πεποιήμε, τὰς γενικὰς ἀπὸ τῶν αἰ-
 τριατικῶν πτωχέων παραλαμβάνοντες, κατακρίζουσι ἐν ἑβδόμῳ
 3 λέγοντα· Καὶ ἐστὶ τὰ ταυτῶν· «Καὶ μὴ τῶν κλήθαι αὐτῶν
 80 κατακλαγῆντες·» οὐ γὰρ ἐπὶ τῆς δοτικῆς πτωχέως σχη-
 ματίσθαι τὴν λέξιν ἠμῶντες, ἀλλ' ἐπὶ τῆς αἰτραφείας·
 «καὶ μὴ τὸ κλήθαι τῶν παλαιῶν κατακλαγῆσθαι·» Οὐδὲ
 γὰρ «τῆ παρὰ τῶν θεῶν ὄργῃ φραβείσθαι·» λέγουσι· ἢ τῆς
 ἀλλὰ τὴν τῶν θεῶν ὄργην.

XII. Ἡ δὲ παρὰ τοῖς χεῖνοις τῶν ἐπιθέτων ἐπιθε-
 κῆς τὸ κατάλληλον Φράσαι ταυτῆς τίς ἐστὶ· «Καὶ τὰ αἰ-
 φροθυμίας μᾶλλον ἢ πόνου μελέτη, καὶ μὴ μετὰ νόμον τὸ
 κατακλαγῆναι·»

τὸ θηλικῶν — μοτοχῆς] Steph. hronica: [σηλικῶν τῶν
 τῶ θηλικῶν γένει τῆς προσηγορίας]: τὸ, τε θηλικῶν ἀνιτέλειξαι
 μόριον καὶ πτωχεύει τῆς μοτοχῆς. Steph.

οἱ δὲ -
 τοῖς θηλικῶν
 τὴ τῶν αἰτραφείας
 ἡμῶν λέγουσι
 προσδοκῆσαι
 λέγουσι
 malim, leg.
 παραλαμβάνοντες
 incerta esse
 praesumpto l
 debatur, V
 κατακρίζουσι ἢ
 κληθῆναι ad i
 γοίττα.

καὶ μὴ
 loco Dionysii
 οὐλοτικῆς τῆς
 percelli aliq

XII,
 verba non
 οὐλοτικῆς
 μετέχουσι.

πλέον ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλομεν κινδυνεύειν, (περιγίγνεται ἡμῖν τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγενοῖς μὴ προκαίμεν) καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι μὴ ἀτολμοτέροις τῶν αἰεὶ μοχθούτων φαίνεσθαι.“ Ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἐθέλομεν ῥῆμα τοῦ μέλλοντος ἐστὶ χρόνου δηλωτικόν, τὸ δὲ περιγίγνεται τοῦ παρόντος. Ἀκόλουθον δ' αὖ ἦν εἰ συνέζευξε τῷ ἐθέλομεν τὸ περι- 2 ἐσται. — „Τοῦ τε γὰρ χωρίου τὸ δυσέμβατον ἡμέτερον νομίζω, ὃ, μενόντων μὲν ἡμῶν, σύμμαχον γίγνεται, ὑποχωρήσασι δέ, καίπερ χαλεπὸν ὄν, εὔπορον ἐσται.“ Τὸ

ισοπαλεῖς κινδύνους χωροῦμεν. Ex quibus verbis patet, εἰ ἐθέλομεν, hic non aptum esse, cum de re non dubia, sed vera et concessa sermo sit. Confitetur enim orator, Athenienses φανθυμία μᾶλλον ἢ πόνων μελέτη καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον ἢ τρόπων ἀνδρείας κινδυνεύειν. Itaque vide, ne cum cod. Vindob. qui subinde egregius est, leg. sit εἰ ἐθέλομεν. Fortasse tamen vulgaris lectio hac interpretatione defendi potest: *Etiamsi vel eo, ἀνεμίνως διαιωόμενοι, progrediamur, ut otiosi potius, quam laborum exercitationem passi — pericula subire malimus* —. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 524. n. 3.

τὸ πλέον] Apud Thuc. τὸ πλεῖον.

(περιγίγνεται — προκαίμεν)] Inclusa absunt a Stephani editione. Sylb.

ἀτολμοτέροις] Sic etiam codd. quidam Thuc, apud quem vulgo legitur ἀτολμοτέρους.

ῥῆμα τοῦ μέλλοντος] Hoc quo jure dicat, equidem ignoro. Futuro περιστάσι auctor usus esset, si quae dicit non nisi ad futurum tempus referri voluisset; sed cum περιγίγνεται dicat, omne omnino tempus complectitur. Cf. III, 50: (ἴσμεν) οὔτε φιλίαν ἰδιώταις βέβαιον γιγνομένην, οὔτε κοινωνίαν πόλεσιν ἐς οὐδέν, εἰ μὴ μετ' ἀρετῆς δοκούσης ἐς ἀλλήλους γίγνοιτο καὶ τᾶλλα ὁμοιότροποι εἶεν. Cf. Plat. Gorg. p. 510. d.

ἀκόλουθον δ' αὖ ἦν, εἰ συνεζ.] In exemplari est ἀκόλουθον δ' ἦν, αὖ συνεζ. Ego Stephanum sequi malui. Sylb.

Τοῦ τε γὰρ — ἐσται] Thuc. IV, 10. ubi ἐσύμμαχον προσύμμαχον legitur et μὲν post μενόντων omittitur. Particulae τε in τοῦ τε γὰρ in sequentibus respondere τὸ τὸ πλεῖθος αὐτῶν οὐκ ἄγαν δεῖ φοβείσθαι, recte monet Poppo p. 24. Sed quod idem putat, pronomen ὃ ante μενόντων cum libris plerisque omittendum et verba μενόντων — εὔπορον ἐσται, μηδενὸς κωλύοντος, καὶ τὸν παλέμον δεινότερον ἔξομεν, μὴ φανθίως αὐτῷ πάλιν οὔσης πῆς ἀναχωρήσεως, ἦν καὶ ὑφ' ἡμῶν βιάζεται· ἐπι γὰρ ταῖς ναυαῖ φασατοὶ εἰσι ἀμύνεσθαι, ἀποβάντες δὲ ἐν τῷ ἴσῳ ἤδη· parenthesis hinc includenda esse, id, quamquam Haackius amplexus est, mihi tamen durissimum videtur. Retinendam igitur ante vulgarem lectionem. O post ὃ facile elidi potuit; simili

802 μὲν γὰρ γήνοται τοῦ παρόντος ἐστί, τὸ δὲ ἔσται τοῦ μέλλου-
 3 λοντος χρόνου δηλωτικόν. Γέγονε δὲ καὶ παρὰ τὰς πτώσεις
 ὁ σχηματισμὸς ἀκατάλληλος. Ἐπὶ μὲν γὰρ τῆς γυναικῆς
 πτώσεως ἐξουήνοχα τὸ τε μεσοχρῶν ὄνομα, τὸ μετόχιον
 καὶ τὸ ἀντωνυμιῶν τὸ ἡμῶν, ἐπὶ δὲ τῆς δοτικῆς τὸ ὑποχρη-
 σήσασθαι. Οἰμαιότερον δ' ἦν καὶ τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἀφο-
 ρῆσιν κινεῖσθαι πτώσει.

XIII. Ὅταν δὲ πρὸς τὸ σημαῖνον ἀπὸ τοῦ σημαίνου-
 μένου πράγματος τὴν ἀποστροφὴν ποιῆται, ἢ πρὸς τὸ σημαίνου-
 νόμου ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος, οὕτω σχηματίζει τὸν λόγον

modo e ante e olisum est i
 esse ἔξω Olv. monuit Hemster
 emendatio fugeret Porponē
 215. 199. — Similis est locu-
 μένας ἑμὴν σπονδὰς ἔχαις τι β
 ὄνόματι σπονδαὶ ἔσσεται, —
 praebent margo Gr. Parill.
 Schol. hic corruptans distinct
 δύναμις, ταχίσαν τὴν ἐπιχείρησιν
 Reiff. in Conjectt. p. 310. 19
 μέτω δ' leg. esse νομιζόμενον, ἰδ

τὸ μὲν γὰρ — δηλωτικόν] videtur esse potestas. Atque poterat, quia, sensu postula- (ρήσασθαι), non ὑποχρησάσθαι, — dem γυνήσασθαι non, ineptum Demosthenes, certo se sper non cessuros esse. Nam de q futura sit, eam eventuram esse γέγονε δὲ — ἀκατάλληλος diluce. Thuc. auct. p. 355. 19 II, 2, 19.

ἀντωνυμιῶν]. Idem. exa peram. Sylb.

XIII. πρὸς τὸ σημαίνον ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος notat, ipse usu- tinus auctor eam non usurpa- τὸ στρατόπεδον ἀγνοουμένους. στρατόπεδον significat τὸς σι- meri adjectivum ei tribuit, d Ian. 459. 60. Sylb. Gregor (τοῖς Ἀττικοῖς) μὴ ἀποδοθέναι δὲ πρὸς τὸ σημαίνοντος. Θεο (α. 79.) τῆ δ' δοτικῆς ἐπὶ μ

„Τῶν δὲ Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν.“ Προθεῖς γὰρ ἐνικὸν ὄνομα, τὸν δῆμον, ἀπέστρεψεν ἀπὸ τούτου τὸν λόγον ἐπὶ τὸ σημαϊνόμενον πράγμα, πληθυντικὸν ὑπάρχον, τοὺς Συρακουσίους. Καὶ αὖθις „Λεοντῖ- 2 νοι γὰρ ἀπελθόντων Ἀθηναίων ἐκ Σικελίας μετὰ τὴν σύμ- 305 βασιν, πολίτας τε ἐπεγράψαντο πολλοὺς καὶ ὁ δῆμος ἐπέ- νόει τὴν γῆν ἀναδάσασθαι.“ Ἀπὸ γὰρ τοῦ πληθυντικοῦ ὀνόματος, τοῦ Λεοντῖνοι, ἀπέστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ τὸ ἐνικὸν ὄνομα, τὸν δῆμον.

XIV. Πρόσωπα δὲ παρ' αὐτῷ τὰ πράγματα γίνε- ται, καθάπερ ἐν τῇ Κορινθίων πρὸς Λακεδαιμονίους δημη- γορίᾳ γέγονεν. Ἀξιῶν γὰρ ὁ Κορίνθιος τοὺς προστηκότας τῆς Πελοποννήσου φυλάττειν αὐτῆς τὸ ἀξίωμα πρὸς τὰς ἔξω πόλεις, οἷον παρὰ τῶν πατέρων παρέλαβον, ταῦτα λέγει „Πρὸς τὰδε βουλευέσθε εὖ καὶ τὴν Πελοπόννησον πειραῖσθε 2 μὴ ἔλαττον ἐξηγεῖσθαι ἢ οἱ πατέρες ὑμῖν παρέδοσαν.“ Τὸ γὰρ ἐξηγεῖσθαι νῦν τέθεικεν ἐπὶ τοῦ προάγειν ἔξω τὴν Πελο- 306 πόννησον, ἡγουμένους αὐτῆς. Τοῦτο δὲ τῇ χώρᾳ μὲν ἀδύ-

καίπερ ἐν πολλῇ ταραχῇ καὶ φόβῳ ὄντας. Nolim huc trahere quae p. 94. disputat, coll. Thuc. II, 47. Cf. Matthiae Gr. Gr. §. 501. et 434. 2.

Τῶν δὲ — ἦσαν] Thuc. VI, 35.

ἀπέστρεψεν] Ἐπέστρεψεν Reg. i. et Colb. Hudf.

τοὺς Συρακουσίους] Steph. τὸ Συρακουσίους. Sylb.

Λεοντῖνοι γὰρ — ἀναδάσασθαι] Thuc. V, 4. ubi pro σύμ- βασι legitur σύμβασιν. Quae de hoc loco Dionysius disputat, satis mira sunt. Videtur autem opinatus esse, τὸν δῆμον hic intelligi populum Leontinorum, cum nonnisi plebs dicatur. Post hanc sectionem nonnulla videntur intercuisse, quibus quod rhetor supra 2. proposuerat, Thucydidem ἐν τοῖς συνδε- τικοῖς καὶ τοῖς προθετικοῖς μορίοις καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν τοῖς διαρθροῦ- σι τὰς τῶν νοσημάτων δυνάμεις ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζειν et πλεῖ- στα ἂν τινω εὐρεῖν παρ' αὐτῷ τῶν σχημάτων προσώπων τ' ἀποστρο- φαῖς καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς καὶ τροπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς ἐξηλλαγμένα καὶ σολοικισμῶν λαμβάνοντα φαντασίαν, illustrata fuerint.

XIV. Πρὸς τὰδε — παρέδοσαν] Thuc. I, 71. ubi pro ἔλαττον legitur ἐλάσσω. Dionysius videtur ἐλάττονα dedisse.

ἐπὶ τοῦ προάγειν ἔξω τὴν Πελοπόννησον] Merito haec ex- plicatio obscura visa est Dukero; quam qui ipsa verba ad-

- νατον ἦν συμβῆναι, τῇ δὲ δόξῃ καὶ τοῖς πράγμασι τοῖς ὑπὲρ αὐτὴν ὑπάρχουσι δυνατὸν· καὶ βούλεται τοῦτο δευτέρως.
- 3 Πράγματα δὲ ἀντὶ σωματίων τὰ τριαῦτα ὑπ' αὐτῶν γίνονται λέγεται· δὲ ὑπὸ τοῦ Κορυθίου πρεσβυτοῦ πρὸς Λακεδαιμονίους, συγκροήσας τὰ τε Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων.
- 804 „Οἱ μὲν γὰρ νεώτεροι καὶ ἐπιποῖσαι ἄραις καὶ ἐπιτοδῆσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γινώσκῃ· ὑμεῖς δὲ τὰ ὑπάρχοντά τε σώζειτε καὶ ἐπιγινώσκαι μηδὲν καὶ ἔργῳ οὐδὲ τὰ ἀναγκαῖα ἐξυμῶσθε.“
- 4 Μέχρι μὲν οὖν τούτων τὸ σχῆμα τῆς λέξεως σώζει τὴν αἰσθητικὴν λαύδιαν, εἰς ἀπὸ προσώπων ἀμφοτέρων καίμων· ἀποστὰ ἀποστρέφεται κατὰ διάφορον τῶν μερῶν ὁ λόγος καὶ ἀπὸ τῶν σωματίων πρῶτον γίνονται περὶ τοὺς Λακεδαιμονίους, ἔπειτα
- 5 Φῆ· „Ἄθως δὲ οἱ μὲν καὶ πρὸς δυνάμει ταλμῶται καὶ πρὸς γινώμην κινδυνεύεται καὶ ἐν τοῖς δεσπῆς εὐέλκιδος· τὸ δὲ ἀμφοτέρων τῆς τε δυνάμειος ἴδεσθαι πρῶτον τῆς τε γινώμης μηδὲ τῆς βεβηλῆος καταύσαι, τῶν δὲ δεσπῆς μηδέποτε αἰσθητικῶς

verterit, ita, opinor, intelliget; *duo* *Peri* *Peloponnesios* *in* *ca-*
terni
vide
re,
Cert
ya,
cant
mus,
Pelo
rit,
acer
prob
qua
III,
X, p

Syll
 imite

Ang-
 l. eni
 ἄχου

Has

ἀπολυθήσεσθαι.“ Τὸ γὰρ ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς παρείληπται, πρᾶγμα ὑπάρχον ἀντὶ τοῦ σώματος.

XV. Ἐν δὲ τοῖς ἐνθυμήμασί τε καὶ νοήμασιν αἱ μεταξὺ παρεμπιπτώσεις, πολλαὶ γινόμεναι καὶ μόλις ἐπὶ τὸ τέλος ἀφαιρούμεναι, δι' ἃς ἡ φράσις δυσπαρακολούθητος γίνεται, πλείστα μὲν εἰσι καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν, ἀρκέσουσι δ' ἐκ 805 τοῦ προοιμίου δύο ληφθεῖσιν μόναι, ἧ τε δηλοῦσα τὴν ἀσθένειαν τῶν ἀρχαίων τῆς Ἑλλάδος πραγμάτων καὶ τὰς αἰτίας ἀποδιδούσα. „Τῆς γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης οὐδὲ ἐπιμιγνύν- 2 τες ἀδελῶς ἀλλήλοις, οὔτε κατα γῆν οὔτε διὰ θαλάσσης, νεμόμενοί τε τὰ αὐτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀπέξῃν, καὶ περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες οὔτε γῆν φυτεύοντες, ἀδελον ὄν, ὅποτε τις ἐκελθὼν, καὶ ἀτειχίστων ἅμα ὄντων, ἄλλος ἀφαιρήσεται, τῆς τε καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς πανταχοῦ εἶν ἡγούμενοι ἐπικρατεῖν, οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο.“ * * προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ καὶ σχηματισθὲν οὕτω. „Τῆς 3 γὰρ ἐμπορίας οὐκ οὔσης οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδελῶς ἀλλήλοις οὔτε κατα γῆν (οὔτε διὰ θαλάσσης) νεμόμενοι δὲ τὰ ἑαυτῶν

τὸ γὰρ ὑμέτερον ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς παρείληπται] Ne hoc quidem idioma est Thucydidis. Cf. Plat. Legg. I. p. 643. a. ibique Ast. Velckenar. ad Herod. VIII, 140. Matthiae Gr. Gr. §. 269 et hujus quoque rationis imitatore Dionys. Arch. VIII, 7. p. 1518. §. c. 8. p. 1521. 14.

XV. πλείστα μὲν] Sic edidi pro πλείστα μὲν. τῆς γὰρ ἐμπορίας — ἀπανίσταντο] Locus hic citatus etiam supra p. 164. v. 15. [de Compos. p. 326. Schaefer. et Jud. de Thuc. III, 25, §.] in austerae compositionis descriptione. Exstat autem in ipso Thucydidis exordio c. 2. Sylb.

2. προστεθὲν] Mihi videntur tria postrema vocabula dictionis hujus Thucydideae ad hunc modum esse iteranda, ut, finita illa dictione, sic statim sequatur: τὸ γὰρ οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο προστεθὲν τῇ πρώτῃ περιόδῳ, nam si illa tria vocabula οὐ χαλεπῶς ἀπανίσταντο primo statim membro periodi adjuncta fuissent. Quo admissio non in dativo, τῇ δὲ παρεμβολῇ leg. sit, sed in nominativo ἢ δὲ παρεμβολῇ. Reisk. Mihi in mentem venerat, post ἀπανίσταντο elisum esse δ, quod tamen pronomen quia non satis perspicue rhetoris sententiam declararet, praetulerim conjecturam Reiskii. Sed dativus τῇ δὲ παρεμβολῇ videtur retineri posse, cum ad πεποίηκε intelligi queat Thucydides. In praegressis quae exciderant, verba οὔτε διὰ θαλάσσης, unctis inclusa addidi.

ἀπανίσταντο] Ἀνίσταντο Reg. 1. Colb. Hudf.

ἕκαστοι ὅσον ἀπέχον, οὐ χαλεπαῖς ἀπικνίσταντο· “ Φανεροὶ
 τέραν ἐν ἰσοίᾳ τὴν δίκαιον. Τῆ δὲ παρεμβολῇ τῶν μεταξὺ
 πραγμάτων, πολλῶν ὄντων, ἀσαφῆ καὶ δυσπαρακαλοῦσθην
 5 πεποιήκα. Καὶ ἡ παρὰ τῆς Εὐρυθέως στρατιᾶς ἐπὶ τῆ Ἀτ-
 306 τικῆν ἦδε· „Εὐρυθέως μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ ὑπὸ τῶν Ἡρακ-
 κλιδῶν ἀποθανόντος, Ἀτρείως δὲ μητρὸς ἀδελφοῦ ἄκρος αὐτῆς

στρατιᾶς] Steph. στρατείας: uilitatus. Idem Steph. loc. v. habet ἐν μὲν τ. Nostra lectio consentit cum Thucyd. exempl. [I, 9.] Sylb. De στρατιά et στρατεία modeste, ut Islet, Sylburgius. Ex iis quas de his formis nuperrime disputavit censor edit. Thuc. Haack. in Ephem. litt. Hal. Oct. 1866. N. 266. p. 255. D. apud Dionysium quoque multis locis eodd. lectio reuocanda erit.

Εὐρυ
 λίγους δὲ
 πρότερον δ.
 Plutarch.
 ρους, δὲνα
 ὄντα ἴσως
 ναί. Cum
 conformat
 μητρὸς ἀδελ-
 φίτου θά-
 τῆν ἀρχὴν ἢ
 Εὐρυθέως
 δῶν, καὶ ἐπὶ
 θος ἐσθῆρα
 τὴν βασιλείαν
 quam parti-
 μητρὸς ἀδελ-
 φίτου ἐκ
 adfici debet
 primarium
 potentia et
 habes I, 6
 τοῖς Ἀσικῶν
 το δρώσι. ἢ
 πνευμῆς καὶ
 τῆς μέντοι ἢ
 τοιαῦτα, ἢ
 νοία. ubi res
 Cypor. I, 1,
 καμπόλλους
 πύτῃ) —
 caet. — I
 Parentheses
 Thucydidis
 Plutarch. p
 rus ad Hec

τῷ καὶ ἐπιτρέψαντος Εὐρυσθέως, ὅτ' ἐστράτευε, Μυκῆνας τε καὶ τὴν ἀρχὴν κατὰ τὸ οἰκεῖον Ἀτρεΐ· τυγχάνειν δὲ αὐτὸν Φεύγοντα τὸν πατέρα διὰ τὸν Χρυσίππου θάνατον· καὶ ὡς οὐκέτι ἀνεχώρησεν Εὐρυσθεύς, βουλομένων καὶ τῶν Μυκηναίων, Φόβῳ τῶν Ἡρακλειδῶν καὶ ἅμα δυνατὸν δοκοῦντα εἶναι καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα, τῶν Μυκηναίων τε καὶ ὄσων Εὐρυσθεύς ἤρχε τὴν βασιλείαν Ἀτρεῖα παραλαβεῖν.

XVI. Ἐν οἷς δὲ σκολιὰ καὶ πολύπλοκος καὶ δυσεξέλικτος ἢ τῶν ἐνθυμημάτων κατασκευὴ γίνεται, τοῦτον τὸν τρόπον ἔχει παρ' αὐτῷ. Κεῖται δὲ ἐν τῷ ἐπιταφίῳ ἢ λέξις· „Τὴν δὲ τῶν ἐναντίων τιμωρίαν ποθεινοτέραν αὐτῶν λαβόντες καὶ κινδύνων ἅμα τόνδε κάλλιστον νομίσαντες ἐβουλήθησαν τοὺς μὲν τιμωρεῖσθαι, τῶν δὲ ἐφίεσθαι, ἐλπίδι μὲν τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσειν ἐπιτρέψαντες, ἔργῳ δὲ περὶ τοῦ ἤδη 807 ὀρωμένου σφίσιν αὐτοῖς ἀξιοῦντες πεποιθέναί, ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν μᾶλλον ἡγησάμενοι ἢ τῷ ἐνδόντες σώζεσθαι, τὸ μὲν αἰσχρὸν τοῦ λόγου ἔφυγον, τὸ δὲ ἔργον τῷ σώματι ὑπέ-

XVI. πολύπλοκος] Steph. πολυπλόκος, ut supra dictum ad s, 4. Sylb.

ἐν τῷ ἐπιταφίῳ] L. II. c. 42. ubi praecedunt τῶν δὲ οὔτε πλούτῳ (sic pro πλούτου optimi codd. exhibent, idemque Valla expressit.) τις τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας ἐμαλακίῳθη, οὔτε πενίας ἐλπίδι (i. e. ob spem, quam pauperes fovere solent), ὡς κἂν ἔτι διαφυγῶν αὐτὴν πλουτήσειεν, ἀναβολὴν τοῦ δειροῦ ἐποίησατο.

αὐτῶν] i. e. τῆς ἔτι ἀπολαύσεως (non τοῦ πλούτου, ut Haackius putat) καὶ τῆς ἐλπίδος (in qua voce hic simul studii notio inest) τοῦ διαφυγεῖν τὴν πηνίαν.

ἐβουλήθησαν] Thucydidis exemplaria ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ. Sylb.

ἐφίεσθαι] Ἐφίεσθαι. H u d f. Poppo p. 225. ἀφίεσθαι conjecit, quod merito reprobat ejus libri censor in libellis philol. Fasc. s. p. 156. sq. Etenim non simpliciter dicitur ἐβουλήθησαν τῶνδε (quod pronomen eodem redit, quo praegressum αὐτῶν) ἐφίεσθαι, quod sane ineptum esset, sed ἐβουλήθησαν μετ' αὐτοῦ (i. e. τοῦδε τοῦ κινδύνου) τῶνδε ἐφίεσθαι, non nisi illo periculo propulsando ista bona appetere voluerunt, quae quidem exoptabant, sed ita tamen, ut simul fortes se gererent, non voluptatum cupiditate a virtute deflecterent.

ἐν τῷ ἀμύνεσθαι παθεῖν] Thucyd. exempl. habent καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἀμύνεσθαι [ἀμύνασθαι] καὶ παθεῖν. Sylb. Ἀμύνεσθαι ex codd. rescripsit Haackius. Caetera apud Dionysium muti-

μειναν καὶ δι' ἐλαχίστου καιροῦ τύχης ἀμα ἀκμῆ τῆς δόξης
μᾶλλον ἢ τοῦ δέους ἀπηλλάγησαν." Τοιαῦτά ἐστι καὶ τὰ
περὶ Θεμιστοκλέους εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐν τῇ
πρώτῃ βίβλῳ. „ Ἦν γὰρ ὁ Θεμιστοκλῆς βεβαιότατα δὴ
Φύσεως ἰσχὺν δηλώσας καὶ διαφερόντως τι ἐς αὐτὸ μᾶλλον
ἐτέρου ἀξίος θαυμάσαι. Οἰκεία γὰρ ξυνέσει καὶ οὔτε προ-
μαθῶν ἐς αὐτὴν οὐδὲν οὐτ' ἐπιμαθῶν τῶν τε παραχρῆμα δι'
ἐλαχίστης βουλῆς κράτιστος γνώμων καὶ τῶν μελλόντων ἐπὶ

*lata sunt. Mox Heilmannus, quem interpretum plerique le-
quuntur, ἢ τῶ ἐνδόντες pro ἢ τῶ ἐνδόντες legit, et ad ἡγησάμενοι
verbum χρῆναι subaudit, ut haec sit totius loci sententia: at-
que in ipsa defensione vel mortem potius oppetendam, quam ali-
cui (hosti) cedendo salutem quaerendam esse rati caet. Sed
hic χρῆναι omitti potuisse non putaverim. Nec magis verum
censeo, quod Scholiastes dicit, μᾶλλον hic positum esse pro
κρείσσον, quod qui saepius fieri affirmat, Haackius, velim,
hunc usum idoneis exemplis adstruxisset. Quod vix poterit.
Itaque μᾶλλον cum παθεῖν jungendum et ἡγεῖσθαι constituere
interpretandum puto.*

ἢ τοῦ δέους] Post ἢ rēpete ἀμα ἀκμῆ.

ἀπηλλάγησαν] Sc. τοῦ βίου.

εἰρημένα] Εἰρημένα ὑπὸ τοῦ συγγραφέως Reg. 1. Hudl.

ἐν τῇ πρώτῃ βίβλῳ] C. 158. Cf. annot. ad 4, 1.

οἰκεία] i. e. φυσικῆ, ut Schol. interpretatur. Cf. Plu-
tarch. de Herod. malign. 38: Ὀδυσσεὺς ἐπωνομάσθη διὰ τὴν
φρόνησιν. Caeteros scriptorum, a quibus vir summus col-
laudatur, locos, cum omnibus noti sint, hic coacervare nolo.
Seqq. laudat Cicero ad Att. X, 8. qui pro τῶν τε παραχρῆμα
legit τῶν μὲν παρόντων et pro τὸ τε ὑμείνον ἢ χεῖρον — τὸ ὑμεί-
νον καὶ τὸ χ.

προμαθῶν] Sc. priusquam temp. caperetur. Eodem re-
spectu dicitur ἐπιμαθῶν.

τῶν μελλόντων ἐπὶ πλείστον τοῦ γενησομένου] Pleonasmum,
quem Poppo p. 206. in his verbis invenit, equidem non agno-
verim. Nam non jungendum puto τοῦ γενησομένου τῶν μελλόν-
των, ut Poppo videtur fecisse, sed τῶν μελλόντων ab εἰκαστῆς
et τοῦ γενησομένου ab ἐπὶ πλείστον pendere existimo. Caete-
rum hunc quoque locum quadamtenus imitatus est Dionys.
Archaeol. VII, 57. p. 1445. 4: συνενέγκη (leg. cum Vat. συνε-
νέγκοι) μὲν ταῦτα ὑμῖν καὶ γενοίμην ἐγὼ κακὸς εἰκαστῆς τῶν ἐσο-
μένων. Cf. interpr. ad Jud. de Lys. p. 449. Hemsterh. ad Lu-
cian. Iomn. β. 10. p. 191. Bip. Thucydidis locum respicit Cor-
nel. Nep. Themist. c. 1.

πλεῖστον τοῦ γνησομένου ἀριστος εἰκαστής. καὶ ἃ μὲν με-
τὰ χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε, ὧν δὲ ἀπειρος εἶη
κρίναι ἰκανῶς οὐκ ἀπήλλακτο. Τό τε ἄμεινον ἢ χειρόν ἐν τῷ
εἰφανεῖ ἔτι προεώρα καὶ τὸ ξύμπαν βίπειν, φύσεως μὲν δυ-
γος κάμει, μελέτης δὲ βραχύτητι κράτιστος δὴ οὗτος αὐτοσχε-
διάζειν τὰ δέοντα ἐγένετο.“

XVII. Οἱ δὲ μεираκιώδεις σχηματισμοὶ τῶν ἀντιθέ-
των τε καὶ παρομοίων καὶ παρισώσεων, ἐν οἷς οἱ περὶ τὸν
Γοργίαν μάλιστα ἐπλεόνασαν, ἥκιστα τῷ χαρακτῆρι τούτῳ
προσήκοντες, αὐστηράν ἔχοντι τὴν ἀγωγὴν καὶ τοῦ κομψοῦ
πλεῖστον ἀφεστηκότι, τοιοῦτοί τινές εἰσι παρὰ τῷ συγγρα-
φεῖ· „Φαίνεται γὰρ ἢ νῦν Ἑλλάς καλουμένη οὐ πάλαι βε-
βαίως οἰκουμένη.“ Καὶ ἔτι δέ· „Οἱ μὲν καὶ παρὰ δύναμιν 2
τολμηταὶ καὶ παρὰ γνώμην κινδυνευταὶ καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλ-
πιδες· τὸ δ' ὑμέτερον τῆς τε δυνάμεως ἐνδεᾶ πράξει τῆς τε
γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι, τῶν δὲ δεινῶν μηδέ-
ποτε οἴεσθαι ἀπολυθῆσεσθαι.“ Καὶ ἐν οἷς τὰς καταλαβού- 3
σας τὴν Ἑλλάδα συμφορὰς διὰ τὰς στάσεις ἐπεξέρχεται,
τοιαῖδε γράφων· „Τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος ἀνδρεία φιλέ-
ταιρος ἐνομίσθη, μέλλησις δὲ προμηθῆς δειλία εὐπρεπής·
τὸ δὲ σῶφρον πρόσχημα τοῦ ἀνάνδρου· καὶ τὸ εἰς ἅπαξ συνε-
τὸν ἐπίπαν ἀργόν.“ Πολλὰ τοιαῦτά τις ἂν εὔροι δι' ὅλης 4

καὶ ἃ μὲν — ἀπήλλακτο] Similia iudicia collegit Goel-
ler. in Act. Monac. T. II. Fasc. 2. p. 225. sq.

εἶη κρίναι] Steph. pro εἶη κρίναι habet ἐπικρίναι [atque
ita in Reg. 1 2. et Colb. Hudf.]. Nostra lectio cum Thucy-
didis exemplaribus consentit. Sylb.

προεώρα] In iisdem exemplaribus cum adverbio legitur
προεώρα μάλιστα. Sylb.

κράτιστος δὴ] Sic pro κράτιστος δέ [scripsi ex ed. Sylburg.

XVII. Φαίνεται — οἰκουμένη] I, 2. V. notata ad II, 25, 3.

οἱ μὲν — ἀπολυθῆσεσθαι] Citatur et hic locus etiam
14, 5. Sylb. V. ibi not.

τὸ δ' ὑμέτερον] Supra, ut apud Thuc. τὸ δὲ ὑμέτερον.

ἀνδρεία] In Thucyd. [III, 82.] ἀνδρεία et mox τοῦ ἀνάν-
δρου πρόσχημα, καὶ τὸ πρὸς ἅπαν ξυνετόν εἶα. Hudf. Cf. ad II, 29, 5.

Dion. Hal.

Q

αὐτοῦ τῆς ἱστορίας λεγόμενα. Ἰκανά δὲ καὶ ταῦτα δείγμα-
 τος ἕνεκα εἰρησθαι. Ἐχεις; ὦ Φίλε Ἀμμαῖν, τὰ παρατη-
 ρήματα καθ' ἕνασπον αὐτῶν, ἐκ τῆς κοινῆς ἐξητασμένη
 πραγματείας, ὡς ἐπεζητεῖς. Εὐτυχῶς Ἀμμαῖν.

ἰκανόν] Ἰκανά Reg. 1, 2. et Colb. Hudf. Nos secu-
 tus sum.

COMMENTATIONES

CRITICAE ET HISTORICAE

DE

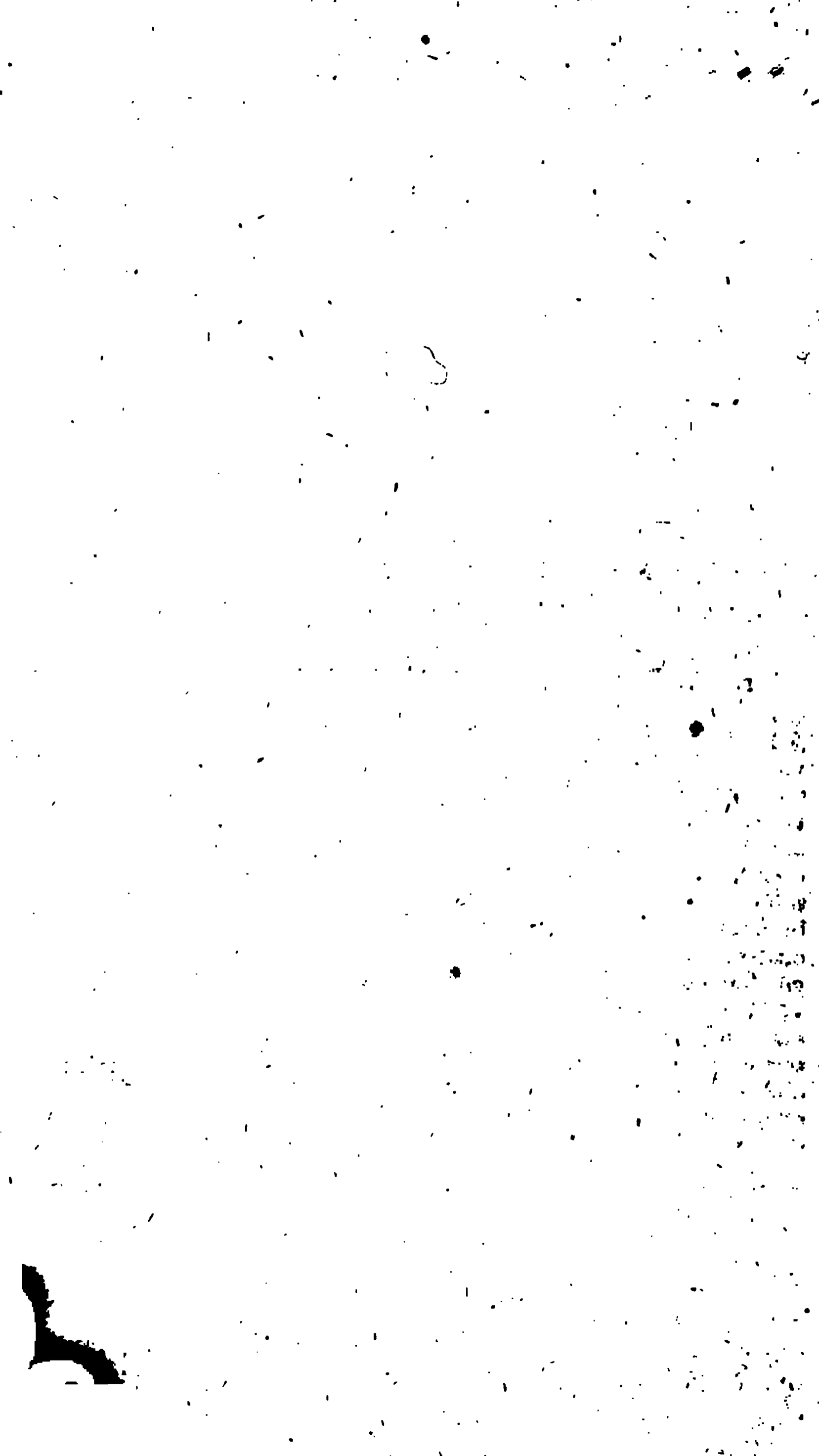
THUCYDIDIS HISTORIARUM

PARTE POSTREMA

SCRIPSIT

Dr. CAROLUS GUILIELMUS KRÜGER

• P O M E R A N U S .

CAPUT PRIMUM.

Nihil in studiis parvum est. Quintil.

THUCYDIDES

morte praeventus historiam suam non absolvit, nec ultimam manum admovit libro octavo, quem genuinum esse et narrationis et orationis indoles ostendit.

Haud injuria Dionysius Halicarnasseus Thucydidem vituperasse videatur ¹⁾, quod in tanta illustrium, quas Graeci gesserint, rerum copia pronuntiare non dubitaverit, magnitudine ac gravitate bellum Peloponnesiacum caeteris antecellere omnibus ²⁾. Quotus enim quisque est, qui, ut nihil dicam de temporibus fabulosis, Marathona, Thermopylas, Salamina, Plataeas, minus celebrandas existimet, quam, ne minora tangam, funestas clades, quibus Athenienses cum ad Syracusas tum ad Aegos flumen profligati sunt? Prona est igitur suspicio, gravius, si forte, Thucydidis de bello Peloponnesiaco iudicium inde ortum esse, quod cum rebus eo gestis ipse interfuerit, tum easdem sibi perscribendas elegerit, ideoque sic considerarit collustraritque, ut minus, quam par esset, contueretur alia. Quam quidem sententiam inprimis approbabit qui solum respexerit bellum Archida-

1) Judic. de Thuc. p. 855 sq.

2) Thuc. 1, 1. coll. quae monuimus ad Dionys. p. 118.

mium 3). Depopulationes mutuae, urbes expugnatae, crudeles civium strages, quaedam majoris momenti proelia, Spartanorum manus in Sphacteria capta 4), haec aliaque, ut majus hoc bellum judicetur caeteris, quae contra Graecos Graeci adhuc gesserant, sufficiunt; ut Persicis quoque bellis majus censeatur sufficere non videntur. Qui pari ingenio atque virtute praeditus majora moliebatur, cumque Athenas, nisi sociis suis privarentur, debellari non posse intelligeret, expeditionem in Thraciam fecit, inde, ut videtur, bellum in Asiam translaturus, Brasidas praematura morte, quominus consilia sua exsequeretur, praeventus est. Et cum eodem tempore Cleon etiam, qui non minus quam ille paci adversatus fuerat 4b), occubuisset, Niciae pax huic quidem bello finem imposuit. Quae si firma ac stabilis fuisset, facile vulnera, quae sibi ipsa inflixerat Graecia 5), insanuissent; quae novo, quod mox exortum est, bello facta sunt insanabilia. Atque hoc demum bello, quod praegressum erat Archidamium momenta nactum est potentif-

3) Sic enim a Lacedaemoniorum rege Archidamo prior belli pars vocabatur (v. Harpocr. s. v. Ἀρχιδάμιος πόλεμος ibique Mauff. et Vales. Lexico. Segg. p. 450. 1.) quod Niciae pax finivit, de qua Plut. Nic. 9. Alcib. 14. cf. Thuc. V, 16 ff. Arist. Pac. 269. s. 280. s. Schol. ad Eq. 790. (falsus est Schol. ad Eq. 1589.) Schol. Pac. 466. 480. 1050. Diod. XII, 74. Quod sequebatur bellum, Decelicum appellabant, τὸν ἐκ Δεκελίας πόλεμον Thuc. VII, 27. Δεκελικὸν πόλεμον Isocr. de pace 14. Demosth. p. Cor. 28, 5. Bekker. Harpocr. s. v. Δεκελικός, Weff. ad Diod. 15, 9. — Lexico. Segg. p. 254, 27. et Zonar. p. 474. rem confundunt. Hoc bellum significari a Xenophonte Hellen. II, 4, 21. jam vidisse video Hinrichs. in comment. de Theramenis, Critiae et Thrasibuli rebus et ingenio p. 25. annot. Hanc sententiam unice veram esse demonstrat Isocr. Panath. 19.

4) De his, quos ut reciperent inprimis pacem componere studebant Lacedaemonii (Thuc. IV, 41. 117. V, 115.) vid. Thuc. IV, 8. ff. Plut. Nic. 7. s. Alc. 14. de glor. Athen. 7. ubi post δεδμημένους excidisse suspicor τ, i. e. τριακοσίους. Strabo VIII, 4. p. 180. Tauchn. Diod. XII, 65. Paus. Mess. 56. Attic. 15, 5. Crebra ejusdem rei mentio apud Aristophanem ejusque Scholiastas Nub. 186. Pac. 218. Equitt. passim.

4b) Thuc. V, 16. Aristoph. Pac. 269. ff. Plutarch. Nic. 9.

5) Apposite Pausan. Arcad. 52, 2: τοὺς ἐπὶ τοῦ Πελοποννησιακοῦ πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον, καὶ μάλιστα αὐτῶν τοὺς εὐδοκίμησαντας. φαίη τις ἂν αὐτόχριστος (de hac voce v. egregiam Spohnii notam ad Isocr. Paneg. 52.) καὶ ὅτι ἐγγύτατα πεντησέας εἶναι σφῶς τῆς Ἑλλάδος.

lima, ita ut, cum fallax tantum suspectaque pax interfuerit ⁶⁾, merito utrumque uno nomine comprehendatur Peloponnesiaci: quod non maximum videri non potest ei, qui reputarit, eo non solum civitatem opibus florentissimam gradu dejectam, sed totius Graeciae vires ita infractas esse, ut nunquam pristinam recuperarit potentiam ^{6 b)}.

Quae inprimis Atticas opes concussit, clades Sici-
liensis quanto praeclarius a Thucydide perscripta
est ⁷⁾, tanto magis dolemus, hunc non illa quoque tem-
pora complexum esse, quibus quod in prooemio eum
contendisse diximus, bellum Peloponnesiacum caetera,
quae Graeci gessissent, magnitudinae praecellere, optime
ostendere potuisset, idque cur non fecerit requirimus,
cum totius belli Peloponnesiaci historiam promiserit ⁸⁾.
Quem quod promissum non solverit, notare, quam cur
non solverit, explicare maluit iniquus ejus censor Dio-
nysius ⁹⁾. Cujus haec, quam diximus, reprehensio ita

6) Thuc. V, 26; τὴν διὰ μέσον ξύμβασιν, εἴ τις μὴ ἀξιώσει πόλεμον νομίζειν, οὐκ ὀρθῶς δικαιώσει. Τοῖς τε γὰρ ἔργοις, ὡς διήρηται, ἀθροίτω, καὶ εὐρήσει οὐκ εἰκὸς ὄν εἰρήνην αὐτὴν κριθῆναι, ἐν ἣ οὔτε ἀπέδωσαν πάντα οὔτ' ἀπέδέξαντο, ἀ ξυνέθεντο. Ἐξω τε τούτων πρὸς τὸν Μαντινικὸν καὶ Ἐπιδαύριον πόλεμον καὶ εἰς ἄλλα ἀμφοτέροις ἀμαρτήματα ἐγένοντο καὶ οἱ ἐπὶ Θράκης ξύμμαχοι οὐδὲν ἦσσαν πολέμιοι ἦσαν, Βοιωτοὶ τε ἐκχειρίαν δεχήμερον ἦγον. Ἐγένοντο pro ἐγένετο scripsi ex codicibus. Cujus dicendi rationis exempla non rara sunt v. Thuc. III, 82. extr. IV, 61. (ubi tamen alii libri διαφοραὶ legunt) V, 75. VI, 62. VII, 57. Xenoph. Hellen. IV, 2, 7. Oec. 15, 6. Lyf. c. Agor. p. 466. R. Aristot. Polit. V, 2, 11. Ast ad Plat. Polit. 1, 24. Legg. T. II. p. 46. Hermann. ad Soph. Electr. 430. Amussi, opinor, in hac quoque ratione abstinendum. — De bello Epidaurico v. Thuc. V, 43. ff. Plut. Alc. 15. Diod. XII, 77. De sociorum in Thracia rationibus alibi dicetur.

6b) Cf. Heilmann. Krit. Gedanken von dem Char. u. d. Schreibart des Thuc. in ej. opusc. a Danovio edd. T. II. p. 104. ff.

7) Judice etiam Heilmanno l. l. p. 153. et quovis opinor lectore. Jam a veteribus collaudatus est locus VII, 70. ff. V. Dionys. Jud. de Thuc. p. 874. ff. Plutarch. de Glor. Athenn. V. IX. p. 87. Hutten.

8) V, 26: γέγραφε δὲ καὶ ταῦτα ὁ αὐτὸς Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ἐξῆς, ὡς ἕκαστα ἐγένετο, μέχρις οὗ τὴν τε ἀρχὴν κατέπαυσαν τῶν Ἀθηναίων Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι καὶ τὰ μακρὰ τεῖχη καὶ τὸν Πειραιᾶ κατέλαβον. Cf. I, 15. II, 65.

9) Epist. ad Pompej. p. 771.

vera videretur, si exploratum esset, Thucydidem, cum posset, telam, quam exorsus erat, noluisse pertexere. Tale quid *conjecisse* nuper virum doctum, satis nequeo mirari ^{9b}). Thucydidis enim qui sunt similes, hi quod instituerunt non tam facile abjiciunt: qui viginti septem per annos, ut κτήμα ἐς αἰεὶ conderet, materiam conquisivit, eum probabile est, nonnisi invitum, maiore operis parte absoluta, non perfecisse minorem.

Sed de hac re ut certi quid pronuntiari queat, excutienda sunt quae de scriptoris vitae exitu prodita habemus. Ordienda videtur haec quaestio ab eo auctore, quem in eiusmodi narrationibus diligentissimum novimus, a Pausania. Is igitur, Οἰνοβίῳ, inquit ¹¹), ἔργον ἐστὶν εἰς Θουκυδίδην τὸν Ὀλόρου χρηστόν· ψήφισμα γὰρ ἐνίκησεν Οἰνόβιος κατελθεῖν ἐς Ἀθήνας Θουκυδίδην. Καὶ οἱ δολοφονηθέντι, ὡς κατῆι, μνήμα' ἐστὶν οὐ πόρρω πυλῶν Μελιτιδῶν. De exilio revocatum esse Thucydidem ipse significat ¹²). Quaeritur, quando hoc factum sit. Quod quis conjecerit, eo id tempore contigisse, quo, Athenis a Lyfandro expugnatis, exulibus reditus concessus est ¹³), duplici de causa admitti nequit. Primum enim cum Thucydides octavo belli Peloponnesiaci anno, quod nonnisi septem et viginti annorum fuisse affirmat, expulsus, per viginti annos se extorem fuisse dicat, sequitur, ut anno post, quam Athenae expugnatae sunt, revocatus fuerit ¹⁴). Deinde si ipsi una cum caeteris exulibus redeundi potestas facta esset, quid peculiari, quod Pausanias commemorat, Oenobii psephismate opus fuisset? Sed dixerit quispiam, quam causam comminiscemur, cur Thucydidi cum caeteris in patriam reverti non licuerit? Hanc difficultatem, ut opinor, Marcellinus expediet, e Didymo referens ¹⁵):

9b) Benedict. Comment. critici in Thucydidis octo libris ad VIII, 78. p. 216.

11) Attic. 25, 11.

12) l. l. Confirmat etiam Plin. H. N. VII, 31: *Thucydidem imperatorem Athenienses in exilium egere* (cf. Thuc. IV, 104. l. V, 26. Marcell. p. 724. 728. Anonymi Vita Thuc. p. 735.): *rerum conditorem revocavere, eloquentiam mirati, ejus virtutem damnaverant.*

13) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 20. 25. Andoc. de Myst. p. 38. de pace p. 94. Plutarch. Lyf. 14.

14) V. l. l.

15) p. 726.

τοὺς Ἀθηναίους καὶ ὁδὸν δεδωκέναι τοῖς Φυγάσι, πλὴν τῶν Πεισιστρατιδῶν, μετὰ τὴν ἦτταν τὴν ἐν Σικελίᾳ. Id post cladem Siciliensem non factum esse abunde docet scriptorum, inprimis Thucydidis, alias in hac quoque re annotanda diligentissimi ¹⁶⁾, silentium. Itaque quamquam Marcellinus deperditos Philochorum et Demetrium eorum, quae dixit, auctores advocat, quis non facile sibi persuadeat, hos quoque nihil aliud retulisse, quam quod inter omnes convenit, Athenienses exsulibus redeundi potestatem fecisse non post Siciliensem stragem, sed post cladem ad Aegos flumen acceptam, atque hanc narrationem a scriptoribus temporum negligentibus, sive Marcellino sive Didymo, corruptam esse. Cui conjecturae tanto facilius assensum nos impetraturos esse speramus, cum, si temporis notationem exceperis, caetera Marcellino credenda esse existimemus omnia. Tantum enim abest, ut Pisistratarum mentionem fabulosam esse contendamus ¹⁷⁾, ut inde difficultatem, ad quam modo offendimus, optime tollere posse videamur. Etenim si illi quo tempore caeteri exsules restituebantur exclusi erant, facile patet, cur, ut peculiari psephismate Thucydides revocaretur, opus fuerit, cum a Pisistrato eum genus traxisse proditum sit ¹⁸⁾. Haec ratio auctorum dissensum tollit, eoque non exiguam probabilitatis speciem nanciscitur. Probabilitatis, inquam: nam pro certo in re tam dubia quidquam affirmare quis audeat?

Non magis constat, ubi scriptor interemtus sit. Nam interemtum esse uno consensu testantur Plutarchus ¹⁹⁾ Didymus e Zopyro ²⁰⁾ et Pausanias ²¹⁾. Sed

16) V. VIII, 70.

17) Quemadmodum Meierus de bonis damnat. p. 229.

18) Schol. Thuc. I, 20. Marcell. p. 723.

19) Vita Cim. 4.

20) Apud Marcell. p. 726. Qui quod subjicit: ἐγὼ δὲ Ζώπυρον ληρῆιν νομίζω, λέγοντα τοῦτον ἐν Θράκη τετελευτηκῆναι καὶ ἀληθεύειν νομίζη Κράτιππος αὐτόν. non uno modo laborat. Primum enim hic Zopyro contraria refert, atque Didymum invenisse paucis versibus ante dixit: unde locum esse corruptum conjicerem, nisi Marcellinum me tractare recorder. Deinde quod dicit καὶ ἀληθεύειν νομίζη Κράτιππος αὐτόν, non mirum videri non potest, cum Cratippus Thucydidis aequalis fuerit (v. ad Dionys. III, 16, 2.), aequales autem talia non credere, sed scire debeant.

21) l. l. Solus, quod sciam, morbo extinctum refert Anonym. p. 735.

Plutarchus eum in Thracia interfectum dicit, Didymus, ἀπὸ τῆς φυγῆς ἐλθόντα, cum redisset (Athenas), Pausanias, ὡς κατῆι, cum rediret. Quod Plutarchus tradit quam facile confingi potuerit sponte intelligitur²²⁾. Contra quod Pausanias refert tanto verilimilius videri possit, cum Apollodorus²³⁾ Thucydidem Parparone, Aeoliae oppido, periisse prodiderit, nec improbabile sit, auctorem in patriam rediturum, antea Asiae oras, ubi res a se descriptae describendaevae magnam partem gestae erant, sibi perlustrandas duxisse. Ita non esset, quod Ciceronem²⁴⁾ et Plutarchum²⁵⁾ erroris infimularemus, referentes, Thucydidem libros suos scripsisse in Thracia. Sed hanc sententiam Thucydides ipse explodit. Qui cum V, 26. quamdiu extorris fuerit dicat, in patriam se rediisse significat. Idem colligi potest e l. l. c. 93: ἀπεδέμησαν τῇ ἀκρότι γυνάμη τὸ πάχος τοῦ τείχους, ἄπερ. (sc. πάχος; nam Schol. male τείχος repetere vel ex lq. τὸ ἄψος, quod huic opponitur, patet) νῦν ἔτι δὲ ἀλλὰ ἐστίν, nempe e fundamentis murorum a Lacedaemoniis dirutorum, *secundum a Conone restitutorum*: quae auctor se ipsum vidisse hic satis declarat. Hinc probabilior videbitur Didymi narratio, Thucydidem Athenis interantum referentis. Sed haec cum ad argumentum nostrum minus pertineant, nunc quidem missa faciamus. Inprimis enim nobis urgendus est auctorum ille consensus, quo Thucydidem violenta morte obiisse testantur: unde quantopere quod coniecimus, Thucydidem invitum morteque praeventum, historiam suam non absolvisse, confirmetur, quisvis intelligit.

Jam quaeritur, utrum Thucydides historiam suam tantum ad finem non perduxerit, an ea quoque, quae conscripsit, non satis emendarit perpolveritque. Hoc qui ex insigni, quae in hoc potissimum scriptore offendant, difficultatum numero probare conaretur: nae ille argumentatione levif-

22) Quod Timaeus ap. Marcell. p. 726. refert, Thucydidem in Italia obiisse, non dignum est, quod respiciatur. Fortasse tamen haec quoque narratio inde orta, quod historici ibi decessisse sumebant, ubi aliquamdiu eum degisse constabat. Cf. p. 724.

23) Apud Steph. Byz. v. Παρπαρόν.

24) De orat. II, 18.

25) De exilio 14. Adde Marcell. p. 724.

lima uteretur ²⁶⁾. Nam, ne dicam, difficultatum istarum, sana interpretandi ratione adhibita, bonam partem evanescere, multaque, quae nobis obscura videantur, non Graecis esse visa: praefracrior atque impeditior Nostri dicendi ratio ex ejus ingenio potius derivanda est, quam inde, quod libros suos non satis eliminaverit. Quamquam non negaverim, auctorem, si eos retrectasset, multa fuisse emendaturum. Quis est enim, qui ubi secundas curas scripturionibus suis adhibet, non inveniat, quae emendet? Sed hoc si respiceremus, nullum unquam opus absolutum foret dicendum. Et in Thucydidis quidem historia usque ad initium libri octavi tantam, opinor, quisque artem deprehendet, ut ea nonnisi a summa cura ac diligentia profecta videri possit.

Non idem, quod de caeteris libris, de octavo pronuntiare licet. In quo cum et in rebus et in verbis plurima, quibus offendaris, reperiantur, neque ingenii artisque tot, quot in illis, vestigia animadvertantur, facile suspiceris, octavum quidem librum, imperfectum a Thucydide relictum, retrectatum magisque expoliturum nos habituros esse, si vita auctori suppetiisset. Quae quidem sententia, cum pauca tantum, quae quidem satis certa sint, de primis historiae Thucydideae satis acceperimus ²⁷⁾, nonnisi internis argumentis adstrui potest.

At occurrunt hic critici veteres, quibus diversam ab hac, quae modo proposita est, conjecturam placuisse ex Marcellino discimus. Qui λέγουσι δέ τινες, inquit ²⁸⁾,

²⁶⁾ Quod Heilmannus praef. ad interpretat. germ. p. XXX. plura negligentiae vestigia sibi reperisse visus est, earum major pars ejusmodi est, ut similia ex optimis scriptoribus afferri possint. Quae Heilmanni, eadem et Mitfordii sententia, qui Hist. Gr. T. IV. p. 370. vers. vernac.: *Ich bemerke bei dieser Gelegenheit, dass, da Thucydides sein Geschichtswerk nie vollendet hat, die letzten Kapitel und selbst ein grosser Theil des letzten Buches, Kennzeichen einer ungeordneten Compilation an sich tragen, und hier und da auch in Rücksicht des Ausdrucks vernachlässigt sind. Indess möchte ich lieber annehmen, dass das Ganze seine eigne unvollendete Arbeit sey, als dass der letzte Theil durch einen andern (einige haben behaupten wollen, durch seine Tochter) aus seinen Materialien zusammengetragen worden.*

²⁷⁾ v. Weisk. ad Diog. Laert. vit. Xenoph. in hujus opp. ed. I. p. XXXII. Weiskii tamen sententiam probabilem esse, nondum mihi persuadere potui.

²⁸⁾ p. 728.

τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νοθεύεσθαι καὶ μὴ εἶναι Θουκυδίδου· ἀλλ' οἱ μὲν φασιν εἶναι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ, οἱ δὲ, Ξενοφῶντος. Πρὸς οὗς λέγομεν, ὅτι τῆς μὲν θυγατρὸς οἷς οὐκ ἔστι δῆλον²⁹⁾. Οὐ γὰρ γυναικείας ἦν φύσεως τοιαύτην ἀρετὴν τε καὶ τέχνην μίμησασθαι. Ἐπειτα, εἰ τοιαύτη τις ἦν, οὐκ ἂν ἐσπούδασε λαθεῖν, οὐδ' ἂν τὴν ὀγδόην ἔγραψε μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ κατέλιπεν ἂν, τὴν οἰκειάν ἐκφαίνουσα φύσιν. Ὅτι δὲ οὐδὲ Ξενοφῶντος ἔστιν, ὁ χαρακτήρ μόνον οὐχὶ βοᾷ. Πρὸ γὰρ τὸ μέσον ἰσχυροῦ χαρακτήρος καὶ ὑψηλοῦ. Οὐ μὴν οὐδὲ Θεοπόμπου, καθὰ τινες ἠξίωσαν. Τισὶ δὲ, καὶ μᾶλλον τοῖς χαριεστέροις³⁰⁾ Θουκυδίδου μὲν εἶναι δοκεῖ, ἄλλως δ' ἀκαλλώ-

29) Fortasse haec Thucydidis filiae et Xenophontis commemoratio latentis veritatis offert vestigium. Etenim cum Diog. Laert. l. annot. 27. laudato dicat: ὅτι (Ξενοφῶν) καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου βιβλία λαμβάνοντα, ὑφελίσθαι δυναίμενος, αὐτὸς εἰς δόξαν ἤγαγε, facile quis suspicari possit, Thucydidis filiam patris scripta Xenophonti tradidisse, huncque ea edenda curasse.

30) Puto positum esse pro καὶ (h. e. *idque*, v. Schaefer. ad Longum. p. 351.) τοῖς μᾶλλον χαριεστέροις. Μᾶλλον cum comparativo junctum nihil offensionis habet. v. Matthiae Gr. Gr. §. 458. Hermann. ad Vig. p. 719. Dorvill. ad Charit. p. 146. (p. 288. ed. Lips.) Weß. ad Her. VII, 143. Ast. ad Legg. II. p. 224. Sluiter lectt. Andoc. p. 220. Sed ordinem vereor, ne quis non Graecum censeat, haud contentus iis, quae Heindorf. ad Plat. Charin. §. 5. disputat. Non supervacanea erit igitur major exemplorum copia, cum praesertim partem eorum viri docti tentaverint. Non uno modo haec trajectio, si ita dicenda est, ab usitata positione deflectit. Nam adverbium adjectivo aut participio vel postponitur vel ante articulum praepositionemve collocatur. V. Aesch. Pers. 825. Schütz. ed. min. Ζεὺς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπον ἄγαν φρονημάτων ἐπείσει. Cf. Hermann. Censur. Nov. Edit. Steph. Thef. Lond. Extracted from. Nr. XXXV. of the Classical Journal p. 11. — Sic saepe ἀεὶ Isocr. Paneg. 14: διετελέσαν κοινὴν τὴν πόλιν παρέχοντες, καὶ τοῖς ἀδικουμένοις ἀεὶ τῶν Ἑλλήνων ἐπαμύνουσαν. Cf. Plat. Legg. V. p. 736. D. Xenoph. Hellen. I, 2, 10. Oec. XIX, 19. Thuc. II, 43. Demosth. de fals. leg. p. 574, 14. Sed in hoc Thuc. III, 25: ὁ δὲ διακομιζόμενος ἀεὶ ἵστατο ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς τάφρου similibusque, Xenoph. Hell. II, 4, 8. Oec. XVIII, 5. quibus accenseo Plat. Legg. VII. p. 794. b: κολάζουσα ἀεὶ τὸν ἀδικούντα. utrumque verbum affici puto; ὑπὸ πολλῶν πάνυ Xen. Oec. XI, 21. Plus dubitationis apud quosdam habuerint haec: Xenoph. Hell. II, 1, 4: ἀεὶ ὁ ἀκούων δεδιώς. ubi Weiskius verba ἀεὶ ὁ transposuit: immerito; ib. VI, 5, 1: μάλα σὺν πολλῷ φόβῳ; nam μάλα non dubito, quin ex edd. Steph. et Looncl. recipiendum sit; Aristot. Polit. I, 5, 8: δῆλον δὲ τοῦτο καὶ

πιστος, δι' ἐκτύπων γεγραμμένη καὶ πολλῶν πλήρης ἐν κεφαλαίῳ πραγμάτων, καλλωπισθῆναι καὶ λαβεῖν ἔκτασιν δυναμένων. Ἐνθεν καὶ λέγομεν, ὡς ἀσθενέστερον πέφρασται καὶ ἄλγος καθότι ἀρρώστῶν αὐτὴν φαίνεται συντεθεικώς. Ἀσθενέωντος δὲ σώματος, βραχύ τι καὶ ὁ λογισμὸς ἀτονώτερος εἶναι Φιλαῖ. Μικροῦ γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὁ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα.

Quod a summis recentioris aetatis criticis subinde factum est, ut si quid minus, quam caetera ejusdem scriptoris, virtutibus conspicuum esset, id huic abjudicarent, idem opinor veteres illi secuti sunt, qui octavum Thucydidis librum ab ipso profectum esse negarunt. Videntur enim talem vitii non paucis laborantem scriptionem indignam habuisse historicorum principis gloria. At ista regula nihil est fallacius. Cernimus has maculas, non diffitemur illa vitia, nihiloque secius Thucydidis librum asserimus³¹⁾. In quo nisi tota rerum persequendarum ratio, civitatum fere penetralia recludens, hominum mores animosque aperiens, idque antiqua illa, ab omni jactatione remota, simplicitate³²⁾, Thucydidem proderent: sola oratio non alium esse quaerendum auctorem abunde doceret. Quod de universo libro pronuntiatum est, id praecipue in sin-

κατὰ μέρος μᾶλλον ἐπισκοποῦσι· καθόλου γὰρ οἱ λέγοντες ἑξαπατῶσιν ἑαυτούς. Isocr. Paneg. 37: οὕτω περὶ μικρῶν. Alius generis est hoc Xenoph. Hell. II, 4, 17: μνημείου οὐδεὶς οὕτω, πλούσιος ὢν, καλοῦ τεύξεται. ubi quod Weisk. putat οὕτω etiam ad πλούσιος pertinere, id quominus probem, officit Herod. VII, 46: ἐν γὰρ οὕτω βραχεῖ βίῳ οὐδεὶς οὕτω, ἄνθρωπος ἑὼν, εὐδαιμων πέφυκε. Cf. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 252. Stallbaum ad Plat. Phileb. p. 139. Audaciora etiam haec: ἡ κομιδὴ τὸ ὀπίσω, Herod. VIII, 108. ἡ ἄλωσις τὸ δεύτερον, Plat. Legg. p. 685. Ubiq. Aft. ἐν ἐπικυνδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγγίγνεται Thuc. I, 137. ὢν καθ' ἡμέραν ἢ τέρψις τὸ λυπηρὸν ἐκπλήσσει, Thuc. II, 38. quem locum Thomas M. p. 286. sq. laudat.

31) Beck. obsl. criticoexeg. VII. Super cris. nov. incr. p. XII: „Dubitatum est, utrum Thucydides octavum librum de bello Peloponnesiaco (quem serius adjecisse videtur) ipse scripserit, non satis idoneis, opinor, de causis.“ Recte. Sed quod addit, octavum librum ab auctore serius adjectum videri, id quibus argumentis adstrui possit exputare nequeo.

32) Cujus etiam est, quod scriptor de se ipso, ut de alio, loquitur c. 6. 60. Cf. Wyttenb. ad Eclog. hist. p. 544.

gulis locis elucet. Quae de cladis Siciliensis effectibus Atheniensium metu, luctuque, caeterorum Graecorum gaudio illosque debellandi studio³³⁾, de Athenarum statu post proelium navale ad Euboeam infeliciter pugnatum³⁴⁾ contraque de memento victoriae ad Cynossema reportatae³⁵⁾, de factionibus, quae hanc civitatem hinc rararunt³⁶⁾, de florentibus Chiorum rebus³⁷⁾ referuntur, de reipublicae formis judicantur³⁸⁾, de Tisapherne³⁹⁾ et Alcibi-

33) c. 1. 2. non diversae sunt
34) c. 96. Egregia ibi sunt
in edit. Lips. excidit nec restitua
Λακιδαιμόνιοι Ἀθηναίους ἐμφοροῦν
infin. v. Matthiae. Gr. Gr. I. 1.
58. d.) *ἔγενοντο, ἀλλὰ καὶ ἐν ἄλλοις*
στον ὄντις τὸν τρόπον, οἱ μὲν ἔξαις,
χειριζαί, οἱ δὲ ἔταλαι, ἄλλος τὸ
λοῦν. Ἐδαίξαν δὲ οἱ Συρακούσιοι. (1
v. Boeckh, praef. in Simon. Socr.
ὁμοιότητος γενόμενοι ἄριστα καὶ
his v. VI, 21, 55. de Atheniensib
rinhii: in quorum oratione scrip
tam vim ad bella gerenda bellan
tissimum agit, ut Atheniensium
nisi depingat, quo ex his quoque
niti, causas rerum repoterent.

35) c. 106.

36) inde a c. 47.

37) c. 24. 40. cf. quem praecoptorem venerat, Koch
Prolegg. ad Theop. p. 27. 199.

38) c. 89. et imprimis 97. ubi qua
ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ἐύχρησιν; eam
reperies plerisque. V. Polyb. VI, 5. T
Dionys. Arch. VII, 55. p. 1440. Cf. Ad.
p. 175.) Qui eandem, de qua ibi sermo
Diodorus XIII, 58. foedo corruptus est v
τοὺς χρόνους, inquit, Ἀθηναῖοι τὴν ἐκ τῆ
χίαν κατέλυσαν καὶ τὸ σύστημα τῆς πολιτείας
σάντο. Num quadringenti viri non cives
ta? Pro πολιτῶν leg. εἴτε ὀλιγῶν Νοστρί I
(ἀκλήσις) καὶ τοὺς τετρακισχίλους καταπέυ
χίους ἐψηφίσαντο τὰ πράγματα (i. e. reipu
nem, v. Budaei Comment. L. Gr. p. 431.
v. δὲ αὐτῶν, ὅπως καὶ (quae vox e c
Seidler. ad Eurip. Iphig. Taur. 577.) ὅ
Ὅπλα autem παρέχουσαι, ἔχειν (Aristot.
θεοῦσαι (Plat. Legg. VI. p. 753. a.) sere soli poterant ditie
res, v. Arist. Polit. 6, 4, 3. Ἐπὶ τέρτατα μὲν ἐστὶ μίση μῆθη-

biade ⁴⁰⁾, de Phrynicho ⁴¹⁾ et Antiphonte ⁴²⁾ narratur — in his similibusque Thucydidis ingenium spirare, quis non primo statim obtutu agnoscat?

Ac fortasse, genuinum esse hunc, de quo agimus, librum, ex ea ipsa virtute appareat, cui contrarium vitium a quibusdam Thucydidis exprobratum est. Hunc enim fuerunt, qui, Dionysio praeunte, criminarentur, quod unice in malis rebus persequendis sibi placeret. Hoc opprobrium dupliciter potest intelligi. Nam vel sumitur, ea scriptorem fuisse indole, ut ipse infelix, humani generis incommodis atque infortuniis gavisus iisque immoratus sit lubenter; vel quasi Momus aliquis creditur, qui, quo nomine Theopompus reprehensionem incurrit, in eo studium collocarit, ut hominum vitia et peccata investigaret, mordaciterque perstringeret. Ut illud in Thucydidem non cadere nullo negotio ostendi potest, ita nec hoc ei jure exprobrari, multa sunt, quae doceant. Etenim ut saepius scriptor virtutis amans, ubi res ita fert,

στα τοῦ πλήθους, γεωργικόν, βάνανσον, ἀγοραῖον, θητικόν, τέταρα δὲ τὰ χρήσιμα πρὸς πόλεμον, ἱππικόν, ὀπλιτικόν, ψιλόν, ναυτικόν, ὅπου μὲν συμβέβηκε τὴν χώραν εἶναι ἱππασίμον, ἐνταῦθα μὲν εὐφυῶς ἔχει κατασκευάζειν τὴν ὀλιγαρχίαν (τὴν) ἰσχυράν· ἢ γὰρ σωτηρία τοῖς οἰκοῦσι διὰ ταύτης ἐστὶ τῆς δυνάμεως· αἱ δὲ ἱπποτροφίαι τῶν μακρὰς οὐσίας κεκτημένων εἰσὶν· ὅπου δὲ ὀπλίτην, τὴν ἐχομένην ὀλιγαρχίαν· τὸ γὰρ ὀπλιτικόν τῶν εὐπόρων μᾶλλον ἢ τῶν ἀπόρων, ἢ δὲ ψιλὴ δύναμις καὶ ναυτικὴ δημοκρατικὴ πάμπαν. cf. II, 5, 2. 5. IV, 3, 1. 10, 7. 9. III, 5, 3. VII, 9, 5. 8, 6. Haec qui adverterit, non dubitabit, quā ap. Xenoph. R. Ath. I, 2: καὶ γὰρ οἱ κυβερνήται καὶ οἱ κλευσταὶ καὶ οἱ πεντηκόνταρχοὶ καὶ οἱ προῤῃται καὶ οἱ ναυπηγοὶ — οὗτοι (quod omnes qui nominati sunt una complectitur.) εἰσὶν οἱ τὴν δυνάμιν περιτιθέντες τῇ πόλει μᾶλλον ἢ οἱ πολῖται καὶ οἱ γενναῖοι καὶ οἱ χρηστοί. Ipretis aliorum conjecturis, leg. sit ὀπλίται pro πολῖται. Harum vocum confusione nihil est frequentius. V. Lys. c. Agor. p. 499, (ubi verissimam Marklandi emendationem non aspernari debebat Reisk.) et interpr. ad Gregor. Cor. p. 141. Eademque medicina videtur adhibenda esse Diodor. XIII, 52. collato, ubi eadem res iteratur, c. 64. et Xenoph. Hellen. 1, 1, 54.

39) c. 46 87. al.

40) c. 45. ff. al.

41) Inpr. c. 27. Eodem spiritu scripta sunt, quae II, 65. copiosius, ut in persona illustriore, de Pericle disputantur.

42) c. 68. 90. cf. Ruhnkenii dissert. hist. de Antiph. orat. Attico in Reisk. oratt. Gr. T. VII. p. 795. sqq. (Opusc. p. 214. sqq. ed. Lugd.)

saeculi mores exagitat ⁴³⁾, ita rarissime singulos homines reprehensione notat ⁴⁴⁾. Neque enim hos ipsos, sed vitia in iis odit. Quid quod subinde ne ea quidem refert, quae magno consensu ab aliis in illustres viros crimina conferuntur? Notum est in antiquitate constantem famam obtinuisse, Periclem, ne in periculum veniret, commovisse ⁴⁵⁾ bellum Peloponnesiacum. At Thucydides hoc non commemorat quidem. Et sic ubique ad laudandum, quae ad vituperandum, prior conspicitur. Eandem autem rationem in nostro quoque libro servatam videt. Phrynichi prudentiam laudat auctor ⁴⁶⁾, ejus mores notare omittit ⁴⁷⁾; Astyochum a Tissapherne corruptum fuisse, dubie videtur vacare ⁴⁸⁾; at ille hoc non asserit, sed tantummodo famam fuisse ait ⁴⁹⁾. Omninoque odiosa exponere defugit: infensum fuisse Alcibiadi Agidem refert ⁵⁰⁾; si fuerit non refert ⁵¹⁾.

Sed e quibus vel maxime partem Thucydidis historiam elucere inter viros doctos convenit ⁵²⁾, orationes in nostro

43) Veluti II, 55. III, 81—85. cf. Plut. de discr. adul. et am. p. 56. B. ed. Francof. Manf. Spezza II. p. 405 ff. Herod. Ideas. III, 1.

44) Quae de Cleone III, 56. IV, 27. sq. de Alcibiade VI, 15. de Athenagora VI, 55. aliisque dicuntur, Theopompum mordacitatem sapere non dixeris. Hic contulisse jubet Plutarch. de Herodoti malitia a. loco

45) Plut. Periclem defendunt M. Alpasiae ipsiusque v. Aristoph. Achar. Segg. p. 465. 12.

46) c. 27.

47) Eos nota offeremus infra.

48) Ostendit accuratius dicitur contra asseret. Nihil dico dicit: τῶν μὲν γὰρ φιλοχρημάτων, id Herod. VI, 73. Beignus ille Gylippus, XIII, 106. ibique v. v. c.

49) VIII, 50. Cf. c. 85.

50) c. 12. 45.

51) Plut. Alc. 25. Justin. V, 2, 5.

52) v. Heilm. l. l. p. 126—128. Herder. Ideen ad German. hist. philos. II. p. 128. ed. Luden. Heeren. Ideen III, 1.

libro conspicimus nullas. Atque hoc argumento praecipue sententiam suam adstruxisse arbitror illos, qui Thucydidi eum abjudicandum putaverunt. Hujus autem defectus quae causa sit, exquirere, maximi esse momenti sponte intelligitur. Et conjectandi quidem periculo nos liberare videtur Dionysius. Cujus qui huc pertinet locus, proponatur integer: πολλά, inquit, καὶ ἄλλα τις μὲν εὐροὶ δι' ὅλης τῆς ἱστορίας ἢ τῆς ἀκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα καὶ μήτε πρόσδεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαιρέσιν, ἢ ῥαδίμως ἐπιτετροχασμένα καὶ οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔμφασιν ἔχοντα τῆς δεινότητος ἐκείνης, μάλιστα δ' ἐν ταῖς δημηγορίαις καὶ ἐν τοῖς διαλόγοις καὶ ἐν ταῖς ἄλλαις ῥητορείαις ὧν προνοούμενος εἴοικεν ἀτελεῖ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κρατίππος, ὁ συνακμάσας αὐτῷ καὶ τὰ παραλειφθέντα ὑπ' αὐτοῦ συναγαγὼν γέγραφεν, οὐ μόνον ταῖς πράξεσιν αὐταῖς ἐμποδῶν γεγενῆσθαι λέγων, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἀκούουσιν ὀχληρὰς εἶναι· τοῦτο γέ τοι συνέντα αὐτὸν ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξαι ῥητορείαν, πολλῶν μὲν κατὰ τὴν Ἰωνίαν γεγενημένων, πολλῶν δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις, ὅσα διὰ λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη. Εἰ γέ τοι τὴν πρώτην καὶ τὴν ὀγδόην βίβλον ἀντιπαρεξετάζοι τις ἀλλήλαις, οὔτε τῆς αὐτῆς ἀν προαιρέσεως δόξειεν ἀμφοτέρας ὑπάρχειν, οὔτε τῆς αὐτῆς δυνάμεως· ἢ μὲν γὰρ ὀλίγα πράγματα καὶ μικρὰ περιέχουσα πληθύνει τῶν ῥητοριῶν· ἢ δὲ περὶ πολλάς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις δημηγορικῶν σπανίζει λόγων 53).

Quae hic Cratippi fertur sententia quo gravior est et memorabilior; tanto accuratiore examine digna videtur. Ex ea autem quem plerique octavi libri defectum putant, virtutem potius habebimus. Omisisse enim auctorem orationes, ut lectoribus molestas, nec historiae accommodatas. Itaque ultima Thucydidis historiae pars tantum aberit, ut minus absoluta sit putanda, ut existimanda videatur virtutibus esse consummator.

At enim vero qui rectius de Thucydidis orationibus judicare didicerunt, qui quanta arte quantam rerum sententiarumque gravitatem iis explicaverit scriptor perspicunt, iisque sublatis omnes historiae ejus nervos praecisos esse intelligunt: horum neminem, ut auctorem ipsum

p. 404. f. Mitford. hist. Gr. II. p. 42. sq. Creuzer. Herod. et Thuc. p. 110. sqq. ej. de art. hist. p. 275 sqq. Wachsmuth Entwurf einer Theorie der Geschichte p. 134. sqq.

55) Jud. de Thuc. p. 846. sq.

praestantissimam operis sui partem improbasse credant, adductum iri arbitror. Magis, opinor, in eam partem inclinabunt, ut alterutrum, sive Cratippum sive Dionysium, falsum esse statuunt. Ac Dionysii lapsum subesse ut suspicer, multa sunt, quae suadeant. Is enim non magis ea fide dignus est, qua vulgo gaudet, quam illa auctoritate, quae judiciis ejus ubique tribuitur. Et de fide quidem nonnulla exempla exhibere lubet, quibus quam proposui suspicionem confirmem.

In Platonis ⁵⁴⁾ dialogo, qui Menexenus inscribitur, Dio et Archinus ⁵⁵⁾, oratores, memorantur, quorum alterutri orationis funebris habendae munus delegatum iri suspicantem facit auctor Menexenum ⁵⁶⁾. Nil praeterea. Quid Dionysius? Sine cunctatione Platonem dixisse narrat, sua se funebri oratione hos, Archinum ac Dionem, imitatum esse, sibi tamen, adjicit, Thucydidem ab eo expressum videri ⁵⁷⁾.

Duobus aliis locis ⁵⁸⁾, postquam Platoni inconditam affectationem (*ἀπειροκαλίαν*) exprobravit, addit, scilicet ut locupletissimo auctore suum probet judicium, ipsum philosophum hoc vitium confessum esse, Phaedri locum

54) Platonis inquam; nam non Platonis esse haudum mihi persuaserunt Schleiermacher. Plat. vers. germ. II, 3, p. 367. sqq. 524. sqq., Alt. de Plat. vita et script. p. 446. Nimirum crederem, si non aliud, quam quod vulgo sumunt, Platonis in hoc dialogo conscribendo fuisse consilium videretur.

55) Cf. Ruhnken. hist. crit. p. 127. sq. ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII.

56) Σωκρ. — Ἀλλὰ τίνα εἶλοντο; Μεν. Οὐδένα· ἀλλὰ ἀνεβάλοντα ἐς τὴν αὐριον· οἶμαι μὲντοι Ἀρχίνον ἢ Δίωνα αἰρεθῆσθαι. p. 234. c. Steph.

57) περὶ δεινότη. p. 1027: κράτιστος δὴ πάντων τῶν πολιτικῶν λόγων ὁ Μενέξενος, ἐν ᾧ τὸν ἐπιτάφιον διεξέρχεται λόγον, ὡς μὲν ἐμοὶ δοκεῖ, Θουκυδίδην παραμιμούμενος, ὡς δ' αὐτὸς φησιν, Ἀρχίνον καὶ Δίωνα.

58) Epist. ad Pompej. p. 761 sq. περὶ δεινότη. p. 968: ταῦτα μὲντοι καὶ οἱ κατ' αὐτὸν ἐκείνον γεγόμενοι ὡς ἁμαρτάνοντι τῷ ἀνδρὶ ἐπιτιμῶσιν, ὧν τὰ ὀνόματα οὐθὲν δεομαι λέγειν. (Velim tamen fecisset; erat enim minus suspectum.) καὶ αὐτὸς αὐτῷ ταῦτο γὰρ δὴ τὸ λαμπρότατον· ἤσθητο γάρ, ὡς εἶοικε, τῆς ἰδίας ἀπειροκαλίας καὶ ὄνομα εἶθητο αὐτῇ τὸν διθύραμβον· ὃ νῦν ἂν ἠδξέσθην ἐγὼ λέγειν, ἀληθὲς ὄν. Locus plane egregius est. cf. p. 764. sq.

significans ⁵⁹⁾, ex quo nemo nisi Dionysius tale quid exsculpsit.

Plane geminum est illud, quod in libro de Compositione ⁶⁰⁾, asperitate Thucydideae dictionis similibusque

59) p. 238. d. Ed. Steph. p. 14. ed. Ast. Cf. Schleierm. l. l. I, 1. p. 78. Ast. de Platonis Phaedro p. 42.

60) XXII. p. 326. ed. Schaefer.: *Αὕτη πάλιν ἡ λέξις, ὅτι μὲν οὐκ ἔχει λείας οὐδὲ συνεξεσμένας ἀκριβῶς τὰς ἀρμονίας οὐδὲ εὐτην εὐσηῆς καὶ λεληθότως ὀλισθαίνουσα διὰ τῆς ἀκοῆς, ἀλλὰ πολὺ τὸ ἀντίτυπον καὶ τραχὺ καὶ στρουφνὸν ἐμφαίνει, καὶ ὅτι πανηγυρικῆς μὲν ἢ θεατρικῆς οὐδὲ κατὰ μικρὸν ἐφαπτεται χάριτος, ἀρχαῖκόν δὲ τι καὶ αὐθαδέες ἐπιδείκνυται κάλλος ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως τοὺς ἀπαιδεύτους; ἅπαντας οὐδὲν δεῖμαι λέγειν, ἄλλως τε καὶ αὐτοῦ τοῦτο γε τοῦ συγγραφέως ὁμολογήσαντος, ὅτι ἐς μὲν ἀκρόασιν ἤτιον ἐπιτερπῆς ἢ γραφή ἐστὶ (leg. ἔσται ut apud Thuc. φανεῖται I, 22. quem ipsum locum Dionysius exprimit; futuro aliquis praesens substituere poterat propter sequens σύγκριται.) κτήμα δὲ ἐς αἰεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραυτίκα ἀκούειν σύγκριται. Error, ex confusione ortus, manifestus est, ab ipsoque Dionysio evitatus, ubi de eodem Thucydidis loco agit, in Jud. de Thuc. p. 823. sq. Vocem ἀπαιδεύτους autem in nostro loco, quamquam nuperus editor, Goellerus (p. 180.) nihil varietatis offert, non sanam censeo. Schaeferus quidem verba ita ordinat: πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους ἅπαντας ὁμοίως, ὡς πρὸς εἰδότας et hujusmodi locos confert: τοῦτο μὲν γὰρ ὡς πρὸς εἰδότας ὁμοίως ἅπαντας οὐδὲ λόγον δεῖν οἶμαι. περὶ δεινοῦ. p. 1057. Sic enim ibi legendum esse pro προειδότας non dubitari potest; ἀλλ' ὡς πρὸς εἰδόμενα με σὺ τὰ ληθῆ ἢ λέγε Aristoph. Lysistr. 993. ὡς πρὸς εἰς θηρία ἀνθρώπους ἐμπεσάν, ubi male legitur ἀνθρώπος Plat. Polit. VI. p. 496. d. ὡς ἐν κατοπίροις ἀντῶν ταῖς πράξεσιν ἠγῆσω καθωρακέναι τὴν πάντων ἀμέλειαν θεῶν Plat. Legg. X. p. 905. h. ὡς παρὰ φίλους καὶ εὐεργετίας Ἀθηναίου Thuc. VI, 50. quomodo ibi ex Dan. et Valla emendandum esse pro Ἀθηναίων quivis intelligit. Cf. Thuc. I, 73. II, 43. IV, 41. 85. Matthiae. Gr. Gr. §. 595. Rarius particula iteratur, ut in hoc Plat. Euthyphr. 1: ὡς περὶ πρὸς μητέρα πρὸς τὴν πόλιν. ubi alterum πρὸς Schaefero l. l. delendum videbatur; immerito. V. Plat. Phaed. p. 67. d. ubi cf. Heindorf. p. 50. ib. p. 85. d. Thuc. VI, 82: ἐπὶ τὴν μητρόπολιν ἐφ' ἡμᾶς. Lysias. p. 99: οἱ μέλλοντες ναυμαχῆσειν ὑπὲρ τῆς φιλότιτος ὑπὲρ τῶν ἄλλων τῶν ἐν Σαλαμῖνι, et Aristid. II. p. 119. 4. Goellero laudatus. Sed hi loci satis, ut opinor, ostendunt, nostrum locum sic esse construendum: οὐδὲν δεῖμαι λέγειν πρὸς τοὺς ἀπαιδεύτους, ὡς εἰδότας ἅπαντας ὁμοίως. At quis tam ἀπαιδεύτον censeat Dionysium, ut quae dicit, haec eum pronuntiasse putet ἅπαντας τοὺς ἀπαιδεύτους probe nosse. Nos talem non fuisse rati εὐπαιδεύτους ei reddimus. Verba ὁμοίως ἅπαντας aequae omnes, omnes omnino, conjungenda sunt. cf. Demosth. de Coron. p. 245, 14 R; παρὰ γὰρ τοῖς Ἕλλησιν, οὐ τισὶν, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως φορὰν προδο-*

vitiis notatis, ipsum scriptorem de oratione sua non aliter judicasse affirmat. At quem ille respicit locum, ibi de oratione sua loqui ne per somnium quidem cogitavit Thucydides.

His ex Archaeologia narrationem subjungamus lepidissimam. Sabini noctu Romanos adorturi sunt. Quo de consilio hi certiores facti inter fossam et vallum castrorum suorum confident. Aggrediuntur Sabini, fossam transeunt; transeuntium totos acervos Romani contrucidant, nec sentiunt praegressorum stragem qui eos sequuntur. Tandem surdis hostibus cladis magnitudinem nubibus liberata Luna aperit ⁶¹⁾. Succensuerim Deae optimae. Istorum enim hominum nullus aufugere debebat. — At talia qui refert, is, opinor, ejusmodi potius historicorum, quales Lucianus ⁶²⁾ exagitat, rationem in memoriam redigit, quam Polybii ⁶³⁾ militarem prudentiam ⁶⁴⁾.

των — συνέβη γενέσθαι. quem I. Dionys. laudat T. VI. p. 998. Leptin. §. 69. ed. Wolf. non multum abest, quin contra Wolfium p. 505. Reiskii sententiam amplectar, ὁμοίως cum πάντας jungentis. Orat. fun. 1596. 5. Dionys. Ep. ad Pompej. 782. 4. de Compos. p. 6. Schaefer. Herod. I, 139. 140. Aristoph. Plut. 489. Xenoph. R. L. X, 7. Thuc. I, 93. 121. 130. II, 20. 75. 49. 52. 53. III, 111. IV, 19. 120. VI, 24. Cf. Censor. Schoemannii de Comitibus in Ephemer. litter. Hal. A. 1821. N. 86. p. 687. Literae α autem et εν quoties in codd. confusae sint, nemo ignorat. V. Schaefer. ad Longum p. 379. ad Apollon. Rhod. II. p. 62. 87. 180. 245. Eadem confusio in Dion. Jud. de Lyf. p. 497: ἀποχρῆν οἰόμενοι ψυχαῖς ἀπαιδευτοῖς καὶ μετρίοις. ubi Reisk. recte Marklandi emendationem εὐπαιδευτοῖς recepit, et Antiqq. Rom. VI, 50. p. 1154: ὧν ἑκατέρων ὅσης ἐστὶ μεσίων εὐνηθείας ἐξ αὐτῶν ὑμᾶς ἀξιῶσαιμ' ἂν ἔγωγε τῶν ἔργων σκοπεῖν, ἐνθυμηθέντας, ὅτι διαστασιάντων πρὸς ὑμᾶς τῶν ταπεινοτέρων διὰ τοὺς οὔτε πολιτικῶς οὔτε μετρίως ταῖς ἀτυχίαις χρησαμένους καὶ παραχωρησάντων μὲν ἐκ τῆς πόλεως, ἄλλο δὲ μηδὲν ὑμᾶς δεινὸν μήτ' ἐργαζομένων μήτε διανοουμένων (repete ἐργάζεσθαι) — πολλοὶ — τοῦτον οἰοῦνται παρεῖναι τὸν εὐκταῖον καιρὸν, ἐν ᾧ καταλύσουσιν ὑμῶν τὴν ἀρχήν. Reiskius: „malim αὐτῶν (pauperiorum puta) ταῖς ἀτυχίαις.“ Immo leg. εὐτυχίαις; divites enim fortunae suis insolenter, nisi ad secedendum compulerant plebem. Cf. p. 1259. 15: μετρίως ἤνεγκε τὴν τοιαύτην εὐτυχίαν.

61) Antiqq. Rom. V, 42.

62) Quom. hist. sit conscrib. passim.

63) Atque hunc, cui ut calcei corrigiam solveret non dignum se putare debebat, contumeliose tractat Dionysius. Ita in Archaeol. prooemio eum dicit τὸν τὰ πράγματα ἐπισυνερότα:

Talia de veteri scriptore proposuisse, quanti sit discriminis, haudquaquam me praeterit. Sed fortasse non melius de eo judicaverunt ipsorum nonnulli veterum: quorum Livius, quamquam Polybium laudat, nusquam tamen Dionysium, quem allegaret, dignum habuit.

Quod si his, quae exhibui, similibusque exemplis usus, fidem abrogare audeo iis, quae Dionysius de octavo Thucydidis libro ex Cratippo se referre ait, id eo minus mirum cuiquam visum iri spero, quo minus quae tradit probabilitatis specie se commendant. Accedit et hoc. Marcellinus, qui et ipse Cratippum usurpavit⁶⁵⁾, ubi varia variorum de libro nostro judicia recenset, nec talem, qualem Dionysius, sententiam refert, nec omnino, illo quidem loco⁶⁶⁾, Cratippi mentionem injicit, neutrum, puto, omissurus, si ab hoc, quae ille dicit, prodita reperisset. Tu igitur, dixerit quispiam, eum virum, qui viginti duo per annos, ut vera a falsis discerneret explorataque traderet, historiae Romanae studium impendit⁶⁷⁾, finxisse ista insimulas scientem, ut iudicium suum

nam sic ibi leg. v. Wolf. ad Demosth. Lept. p. 552: et in de Compos. p. 66. ed. Schaef. iis eum accenset historicis, quorum libri tam prave scripti sint, ut nemo eos perlegere sustineat. Antiquitt. I. p. 187. in antiquissimis temporibus perscribendis eum carpit ob unius anni errorem. Sed quantopere veri nominis historicos eorumque Deam, quam Lucianus vocat, veritatem oderit, optime crisis ejus indicat. Cujus quae huius Deae repugnent praecepta, quod quidam eo excusarunt, quod Graecorum plerique oblectationem magis, quam fidem in historia requisiverint: at non ita senserunt Thucydides, Polybius, Lucianus; et tales quidem viri critici animo obversari debebant. Cf. Lessing. Dramat. in ej. Opp. T. XXIV. p. 16. Deinde num morum praeceptorem, qui virtutem non magno opere esse morandam significaret, eo quis excusaret, quod plerique virtutem non ament colantque? Atqui nihil aliud quam hic faceret, facit historicae artis scriptor, cujus praecepta fidem pervertunt.

64) Invitus hic dissentio a Wachsmuthio, qui Antiquiss. Romanor. hist. p. 46. sq. lecto, quem excussimus loco, egregium Polybii caput I, 57. in mentem sibi revocatum dicit.

65) p. 726.

66) p. 728.

67) Sed fortasse hunc suum, quem tantopere jactat, laborem labor ei levaverat Attici „qui conservatis notatisque temporibus, nihil cum illustre praetermitteret, annorum septingentorum memoriam uno libro colligaverat“ Cic. orat.

testimonio adstrueret. Finxisse, non puto, sed corrupisse, ut caetera, quae proposuimus; nec scientem, sed negligentem, quamquam non absque studio reperiundi, quod desiderabat. Atque hanc sententiam, age videamus, an ex ipso de quo agimus loco aliquatenus confirmare possimus. Dionysius postquam dixit, Thucydidis historiae partem egregie elaboratam esse, partem imprimisque conciones et colloquia omni arte carere, hoc modo pergit: ὢν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν, ὡς καὶ Κρατίππος — γέγραφεν. Haec qui sola legerit nihil aliud significare posse putabit, quam hoc: Thucydidem orationibus, quas non satis elaborasset, secundas curas adhibere constituisse, id tamen non factum esse relictamque ejus historiam imperfectam, propterea, ut videtur, quod auctor priusquam illud consilium exsequeretur, diem supremam obierit. Idque imprimis ad octavum librum referremus, in quo nonnisi quaedam quasi semina orationum sparsa sunt, putaremusque huic quoque scriptorem inserturum fuisse orationes, si vita ei suppeditasset. Ac talia retulisse Cratippum, lubenter equidem crederem. At hanc, quam verba flagitare videntur, interpretationem rejicere cogunt quae subjiciuntur: orationes Thucydidis, Cratippo iudice, lectoribus molestas esse, ipsumque historicum, eodem Cratippo auctore, id perspexisse ideoque in postremo libro nullas exhibuisse orationes. Itaque verba: ὢν προνοούμενος ἔοικεν ἀτελῆ τὴν ἱστορίαν καταλιπεῖν hoc sibi volunt, auctorem conciones et colloquia caeterorum quoque librorum delere voluisse, quo scilicet opus suum absolveret. Sed quis hanc senten-

c. 43. Brut. 4. sq. ad Attic. XII, 23. de Fin. II, 21. Nep. Attic. 28. Voss. de hist. Lat. p. 50. sqq. Atque hunc librum a Dionysio nusquam laudatum esse tanto magis offendit, cum saepe, ad subtiles de temporum ratione quaestiones delabatur. Polybium, quem Atticus quoque subinde emendaverat (Nep. Hannib. 13.) jam supra ab eo notatum esse vidimus. Archaeol. T. 1. p. 360. sqq. copiose Pythagorae discipulum fuisse Numam, refutat, ita quidem, ac si ipse primus hanc sententiam exploderet: quam non amplius obtinuisse Cicero docet Tusc. IV, 1. de Orat. II, 37. Rem exposuisse arbitror Atticum, quem hic, ut saepe, compilaverit Dionysius. Qui cur illius opera non usus fuerit, causam video nullam. Ac librum ejus *περὶ χρόνων* (de quo v. Hudson. praef. p. XX. ed. Schaefer.) ex Attici Annali imprimis haustum fuisse, non veridissimile censeo.

tiam his verbis efferat? Confusionem hic mihi videre videor, quae vel sola, quae rhetor tradit, suspecta faciat. Nec vereor, ne quis sibi persuaderi patiatur, revera Thucydidem de orationibus suis delendis cogitasse, cum veteres, quoad quidem libertate fruebantur⁶⁸⁾, has ab historiis abesse vix tulissent. Ac si quis nimia, quam plerique de Dionysio habent, opinione ductus, hunc non falsum esse contendat, sed in Cratippo, quae refert legisse, Cratippum ego vera prodidisse negare audeam. Sed qui quae de Dionysio dicta sunt adverterit, eum, huius errorem subesse, mecum existimaturum arbitror.

Haec si recte disputavimus, inde simul argumentum ducere licet ejus sententiae, qua octavum Thucydidis librum ab auctore non absolutum esse statuimus. Sed restat, ut, genuinum esse hunc librum ex oratione probemus. Facilem habebimus hanc quaestionem, si Benedicto auscultandum est. Qui unum c. 78. propter verba contorta et per synesin et alias orationis figuras varie mutata satis probare et persuadere posse ait *attento* Thucydidis lectori falsam esse eorum sententiam, qui non ab ipso Thucydidе conscriptum esse librum octavum opinentur. Sed ne dicam quam sit temerarium, ex tantilla sectione de toto libro judicare, istas figuras ut lucraretur vir doctissimus interpretationem adhibuit, quam non miram sed portentosam dixeris. Quam silentio praetermitterem, nisi alios quoque in loco non difficillima peccasse viderem. Verba sunt haec: Ὑπὸ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ τῶν Πελοποννησίων ἐν τῷ ναυτικῷ στρατιῶται κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διεβῶν, ὡς ὑπὸ Ἀστυάρχου καὶ Τισσαφέρνους φθείρεται τὰ πράγματα, τοῦ μὲν οὐκ ἐθέλοντος οὔτε πρότερον ναυμαχεῖν, ἕως ἔτι αὐτοὶ τε ἔρρωντο μάλλον καὶ τὸ ναυτικὸν τῶν Ἀθηναίων ὀλίγον ἦν, οὔτε νῦν, ὅτε στασιάζειν τε λέγονται καὶ αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσιν — ἀλλὰ τὰς παρὰ Τισσαφέρνους Φοινίσσας ναῦς μένοντες, ἄλλως ὄνομα καὶ οὐκ ἔργον, κινδυνεύσειν (futurum praestant libri) διατριβῆναι. — τὸν δ' αὖ Τισσαφέρνην τὰς τε ναῦς ταύτας οὐ κομίζειν καὶ τροφὴν ὅτι οὐ ξυνεχῶς οὐδ' ἐντελῆ διδοὺς κακοὶ τὸ ναυτικόν, οὔκου ἐφασαν χρῆναι μέλλειν ἔτι, ἀλλὰ διαναυμαχεῖν. καὶ μάλιστα οἱ Συρακούσιοι ἐνήγον.

68) Qua amissa Trogus „in Livio et in Sallustio reprehendit, quod conciones directas pro sua oratione operi suo inferendo, historiae modum excefferint.“ Justin. XXXVIII, 5.

De orationis ambitu jam Portus monuit, sibi respondere: τοῦ μὲν οὐκ ἐθέλοντος et τὸν δ' αὖ Τισσαφέρην — οὐ κομίζεῖν. Indicant oppositionem voces τοῦ μὲν — τὸν δ' αὖ. Cf. c. 92: τὸ μὲν καταστῆσαι μετόχους τοσούτους, ἀντίκρυς ἂν δῆμον ἡγούμενοι (operarum vitio in ed. Lipsi. legitur ἡγούμενον; propagavit ineptam lectionem, ut solet, Seebodius), τὸ δ' αὖ ἀφανὲς φόβον ἐς ἀλλήλους παρέξειν. et c. 2. ubi quod vulgo legitur οἱ δ' αὐτῶν Λακεδαιμονίων, muta in οἱ δ' αὖ τῶν Λ. quemadmodum bene exhibet Stephanus. Sed expectaverit quis pro τὸν Τισσαφ. κομίζεω — τοῦ Τισσαφέρονος κομίζοντας. Verum hanc ἀκαταλληλίαν saepe reperies. V. Herod. IX, 52: ἀπαλλάσσοντο, ἐς μὲν τὸν χῶρον ἐς τὸν συνέχειτό σφι ἀπαλλάσσεσθαι, οὐκ (οὐδ'?) ἐν νόῳ ἔχοντες, οἱ δὲ, ὡς ἐκινήθησαν, ἔφευγον ἄσμενοι τὴν ἵππον πρὸς τὴν Πλαταιῶν πόλιν. (quem locum huc pertinere intelliget, qui Herodoti rationis meminerit, pronomen personale cum particula δὲ pro ἀλλά usurpantis. Cf. I, 66. 107. 123. 163. III, 126, 133. IV, 165. V, 24. 73. 120. VI, 9. 30. 133. VII, 6. 10. 51. Cf. Pausan. I, 14, 4. Thuc. VII, 15: ὃ, τι δὲ μέλλετε ἄμα τῷ ἡρι εὐθύς καὶ μὴ ἐς ἀναβολὰς πράττετε, ὡς τῶν πολεμίων τὰ μὲν ἐν Σικελίᾳ δι' ὀλίγου ποριουμένων, τὰ δ' ἐκ Πελοποννήσου σχολαίτερον μὲν, ὅμως δ' ἦν μὴ προσέχητε τὴν γνώμην, τὰ μὲν λήσουσιν ὑμᾶς, ὡςπερ καὶ πρότερον, τὰ δὲ φθῆσοντο. ib. c. 13: τὰ δὲ πληρώματα διὰ τόδε ἐφθάρη τε ἡμῖν καὶ ἔτι νῦν φθείρεται, τῶν ναυτῶν, τῶν μὲν διὰ φρυγανισμόν καὶ ἀρπαγὴν μακρὰν καὶ ὑδρείαν ὑπὸ τῶν ἵππέων ἀπολλυμένων, οἱ δὲ θεραπεύοντες — αὐτομολοῦσι caet. cf. c. 47. quem locum jam laudavit Duker., Poppeo. p. 21. sq. Jam videbimus de singulis. Benedictus novam commentus est interpretationem verborum: καὶ αἱ νῆες αὐτῶν οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσιν. Haec ad sequentia esse trahenda, jam indicare ait particulam οὐδέπω. Cur indicet non dixit, nec ego possum exputare. Καί igitur esse *sed*: quasi vero haec particula non cum praegresso *τε* coniungi debeat: αὐτῶν, quod itaque pro σφῶν hic dici potuisse sibi persuasit, ipsos spectare Peloponnesios, non Athenienses, uti male, scholiastae obsecuti, interpretes statuerint. (Scholion: ἡγουν οὐκ ὁμοιοῦσι, non ad οὐδέπω ἐν τῷ αὐτῷ εἰσι, quae ei vulgo praefiguntur, sed ad στασιάζειν λέγονται pertinere, jam Abreschium monuisse, oblitus est.) Sensum igitur esse hunc: „ne nunc quidem (Astyochum pugnare velle) cum (Athenienses) dissidere dicantur, sed tamen

pondum (Astyocho praetendente) *ipforum* (Peloponnesium) *naves in eo sint statu*, (uimirum ita vertit verba: ἐν τῷ αὐτῷ εἶσι!!) *contraria autem ratione* (ἀλλά) *Lacedaemonii frustra expectantes illas Phoenicum naves, a Tissapherne verbo quidem sed non reuera promissas* (sic!) *periculum adiuturi esse dicantur, ne conterantur ipforum vires.* Istius modi ineptias pluribus refutare piget, cum praesertim ipsarum series rerum, quid auctor dicat, aperiat. Erant enim eodem loco naves Peloponnesiorum, non erant Atheniensium, quorum Strombichides cum viginti quatuor navibus Hellepontum petierat, v. c. 62. cl. 80. Quid autem sit ἐν τῷ αὐτῷ εἶσι, id vel ex Porti versione discere poterat attentus Thucydidis lector. Cf. Xenoph. Hellen. V, 3, 20. Herod. VII, 145. Verba: ἀλλά — μένοντες — κινδυνεύσειν — διατριβῆναι a διεβόων pendere et significare: *fese*, (Peloponnesios) *dum Phoenissas naves opperirentur* — *periclitari, ne contererentur*, id cum sponte pateat, non opus est, ut Abreschii, Baueri, Toupii, Kistemakeri conamina respiciantur. De ἄλλως ὄνομα v. Hermann. ad Vig. p. 780. et quos laudat. Simile est quod legitur apud Plat. Legg. I. p. 626. a: ἤν καλοῦσιν οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων εἰρήνην, τοῦτ' εἶναι μόνον ὄνομα, τῷ δ' ἔργῳ πάσαις πρὸς πάσας τὰς πόλεις αἰεὶ πόλεμον ἀκήρυκτον κατὰ φύσιν εἶναι. De τριβείν v. Duker. ad h. l. in eadem re τριβείν et κατατριβείν c. 46. θλίβειν καὶ ἀποκναίειν Plut. Alc. 25. φθείρειν Plut. Lys. 4. Variatam in sequentibus structuram illustrat Matth. §. 538. Totius capitis sensum vernacule reddere lubet:

Um diese Zeit führten auch (καί respicit turbas Atheniensium) *die Soldaten der Peloponnesier auf der Flotte zu Miletos laute Klagen unter einander, dass von Astyochos und Tissaphernes ihre Angelegenheiten zu Grunde gerichtet würden, indem jener weder früher habe schlagen wollen, da sie noch überlegen und die Seemacht der Athenäer gering gewesen* (Videntur ista tempora significare, ubi Atheniensis Astyochum, cum Miletu et Rhodi esset, frustra ad pugnam committendum lacessabant. c. 30. 44. 55.), *noch jetzt es wolle, da dieselben, wie es heisse, im Aufruhr unter einander wären und ihre Schiffe noch nicht beisammen hätten; — sie selbst aber* (die Peloponnesier) *würden darüber in Gefahr kommen, während sie die phönikischen Schiffe des Tissaphernes erwarteten, aufgerieben zu werden. Tissaphernes dagegen führe nicht bloss diese Schiffe nicht*

herbei, sondern zahle auch den Sold nicht unausgesetzt und vollständig und thue so ihrer Seemacht Abbruch. Daher, erklärten sie, müsse man nicht mehr zögern, sondern ein entscheidendes Treffen wagen. Und vorzüglich drangen darauf die Syrakusier.

Haec satis plana et expedita videntur, ut mirer Dukero „structuram orationis toto hoc capite satis implicitam videri, ita ut propemodum haberi possit pro exemplo eorum, quae Dionys. Halic. in Thuc. *σκόλια καὶ δυσπαρακολούθητα* esse καὶ σχηματισμῶν πλοκαῖς σολοικοφανεῖς habere dicat.“ Atque ipse Dukerus maximam partem locum bene explicavit. Cujus annotationem si, quos nominavimus, viri docti accuratius inspexissent, non tot nugae effudissent.

Quamquam igitur Benedicti argumentationem, ex hoc uno capite totius libri auctorem esse Thucydidem arguentis, e non intellectis esse ductum vidimus, tamen, orationem hujus libri Thucydideam esse, nemo, qui eum legerit, inficiabitur. Idque etsi melius sentiri, quam declarari potest, tamen, quae huc faciant, non pauca afferentur postmodum. Nunc nonnulla exhibebimus, in quibus vel plane suus est Thucydides, vel cum paucis habet communia. Hujusmodi est mira constantia, qua verba *δοκεῖν εἶναι* collocat: quae cum sexcenties conjungat, nunquam alio posuit ordine, quam hoc: *δοκεῖν εἶναι* vel, verbis aliquot interfertis, *δοκεῖν — εἶναι*, quod tanto magis mirum est, cum quamquam raro, alios infinitivos verbo *δοκεῖν* praeponat. Eadem autem constantia eundem ordinem tenet Herodotus; nec saepe eum deseruerit Xenophon, qui cur contrarium optaverit Oec. III, 10: *ἀλλ' εἶναι τινές μοι δοκοῦσιν ἡλικίαι καὶ ἕππων καὶ ἀνθρώπων, αἳ εὐθύς τε χρήσιμοί εἰσι καὶ ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐπιδιδόασιν*, e sono explicandum. In Hellen. V, 1, 16. cum marg. Leonclav. collocandum est ἢ *δοκεῖ εὐδαίμων εἶναι*. Caeterum etiam in libris, quos plerique spurios putant, de Rep. Athen., de Rep. Lacc., de Vectig. (de quibus v. Boeckh. Oec. Civ. I. p. 48. 344. sqq. T. II. p. 144. sqq.) et Apolog. Socr. ejusdem ordinis constantiam observabis, quae non est apud Platonem, Demosthenem, alios.

Aequè notabile est, quod particulas *οὐ μέντοι — γὰρ* Thucydides semper divisim usurpat v. I, 3. 66. 111. 127. 142. II, 13. 47. 56. 65. III, 11. 86. 89. IV, 72. 78. V, 80. VI, 32. 72. VII, 14. VIII, 84. Nec aliter He-

rodotus, (nam II, 98. corrigendum. puto) qui etiam in *καί τοι — γε*, quod apud Thucydidem bis tantum me legere memini III, 58. IV, 85. eandem rationem tenet. Cave, contra afferas VII, 9, 2: ibi enim *γε* codices non agnoscunt. Alium profae quidem orationis scriptorem, hujus usus constantiam quae sectatus sit, scio neminem, mirorque quae Vir cautissimus pronuntiat, Porsonus in *Indic. ad Eurip. f. v. γε. V. Lys. p. Eratosth. p. 45. Xenoph. Hell. II, 4, 42. Plat. Polit. p. 329. e. p. 440. d. et secenta alia, cf. Poppo. obs. p. 190. Keisig. Conjectt. p. 294. Nec mutandum puto Eurip. Iphig. Taur. 702. Seidl. V. Hermann. ad Vig. p. 840. 841.*

Utilior videbitur haec observatio. Quod Thuc. I, 78. legitur *τοῦ πολέμου τὸν παράλογον*, conferunt interpretum cum hujusmodi dictionibus: *ὁ πλεῖστος τοῦ χρόνου I, 5.* Putarunt igitur, Thucydidem voce *παράλογος* ut adjectivo usum esse. Quod nunquam fecit. V. II, 61. 85. III, 16. VII, 28. 55. 61. VIII, 24. Cui sententiae qui loci repugnare videntur, nulla opera possunt corrigi. Sunt autem hi: VII, 71 extr.: *ἢν μή τι παράλογον γίνηται.* ubi *παρά λόγον* scribendum, (cf. II, 64. VI, 33.) et I, 65: *ἢν μή τι ἀπὸ Πελοποννήσου ἢ ἄλλο παράλογον γένηται.* ubi eadem emendatione adhibita ad *ἄλλο* ex praegressis repete pronomen *τι*. Pro *ἄλλο* expectaris *ἄλλοθεν*, sed cf. V, 80: *καὶ ὅσα ἀλλήλων πολέμῳ ἢ εἴ τι ἄλλο εἶχον.* Etiam II, 90: *γενομένου τούτου τοῦ ἀπροσδοκῆτου καὶ παραλόγου.* τοῦ cum nonnullis libris omittendum et ex optimis codicibus *παρά λόγον* reponendum. Denique I, 140: *διόπερ καὶ τὴν τύχην, ὅσα ἂν παρά λόγον συμβῆ.* pro vulg. *παραλόγως* praestant codd. Eandem confusionem deprehendimus IV, 55. 56. Huc pertinet Phot. p. 282: *παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς ὅτι τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἀντις προσδοκῆσειεν, οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον. „ καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος.“*

Jam de ratione dicetur, ejus observatio cum aliis locis lucem affundit, tum VI, 17. his verbis: *καὶ νῦν οὔτε ἀνέλπιστοὶ πῶ μᾶλλον Πελοποννήσιοι ἐς ἡμᾶς ἐγένοντο, εἴτε καὶ πάνυ ἐξέωνται. τὸ μὲν ἐς τὴν γῆν ἡμῶν ἐσβάλλειν, καὶν μὴ ἐκπλεύσωμεν, ἱκανοὶ εἰσι, τῷ δὲ ναυτικῷ οὐκ ἂν δύναιτο βλάπτειν.* Ibi distinctionem majorem post *ἐξέωνται* cum minima esse permutandam jam vidit Stephanus, quem Dukerus est secutus. Illius interpretatio, immerito ab editoribus neglecta, probabiliter totius loci sensum reddit hoc modo: *Et nunc i. e. ut*

nunc res sunt, vel: ut nunc est rerum status, nunquam minus spei adversus nos conceperunt Lacedaemonii: quod si etiam valde sint animati, regionem quidem nostram, etiamsi navalem hanc expeditionem non suscipiamus, invadere possunt, at classe nihil nobis nocere queant. Ac similiter Gallice interpretatus est Coray. Cujus tamen interpretationis priorem partem non probaverim. Censo enim ἀνέλπιστοι h. l. passive capiendum esse, sicuti VI, 33. extr.: ἡμῖν οὐκ ἀνέλπιστον, τὸ τοιοῦτον ἐμβῆναι. cf. 34. VII, 71. Plat. Menex. XIV. p. 242, e., hoc sensu: nunquam minus, ne Peloponnesii nos adorirentur, metuendum fuit; quod sententiarum seriei et linguae rationi aptius videtur. Sed quae inprimis nos advertit, est insignis particularum οὔτε et εἴτε oppositio. Et de hac quidem, quae apud alios scriptores rarissima est, hoc loco dicere placet explicatius. Non rara sunt exempla, ubi τε particulis εἴ et ἤν semel positis jungatur, ita ut enunciationes copulet. Sic εἴ τε habes (nam divisim ita rectius scribi puto, ut factum ab Astio Plat. Legg. p. 830. b.) Thucyd. II, 8. 20. 84. (ubi εἴτε pro εἴ positum putabat Heilm. de indol. et dict. Thuc. p. 205, caeterum non multum a vero remotus.) III, 54. 46. VI., 12. 78. VII, 64. (quos locos qui contulerit, assentietur, ut spero, mihi, etiam VIII, 24. pro εἴ δέ τι leg. esse εἴ τε τι praeunte Aug. qui εἴτε εἴτι habet; eandemque emendationem suadeam III, 32. etsi hic quoque nec plurimi nec optimi codd. eam praestant. Saepe enim cum alii tum inprimis Thucydides τε usurpant, ubi δέ expectaris, quod non semel substituerunt librarii) addito καί: Her. VII, 234. Thuc. I, 143. II, 20. VI, 86.; ἤν τε Her. III, 40. V, 111. Thuc. I, 143. IV, 20. VII, 48. Unde patet, cum τί et δέ laepissime sibi respondeant⁶⁹⁾, dici posse etiam εἴ τε — εἴ δέ, ut est Plat. Apol. §. 22. quod bene contra Fischerum defendit Heindorf. praef. XIX. Deinde cum τε — εἴ τε sibi opponantur veluti Aristot. Polit. VII, 2, 1. eodem modo οὔτε

69) Dionys. Hal. Antiqq. Rom. VI. p. 1156. 10: φοβεῖ μὲν ἤδη λιμόν· ἐπεὶ δ' ἄν (leg. ἐπειδὴν δ') ἐν τῷ ἀπόρῳ γενέμεθα ἔτι μᾶλλον φοβήσεται, ubi μὲν a Reiskio profectum. Vulgo legebatur φοβεῖται. Quod Sylburg. conjecit, τε, id praebet Vatic. Cf. p. 1229. 13. Non tentare debebat Thuc. I, 84. Benedictus. Lys. Apol. p. 783: αὐτοὶ τε γὰρ οὐκ ἐπιθυμοῦσι λαθάνειν — ὑμεῖς δὲ τὰ μὲν αὐτοὶ ὁρᾶτε, τὰ δὲ ἑτέραν ἀκούετε. ubi Reiskius ὑμεῖς τε dedit, non rectius, quam Schneider. Xenoph. Vect. IV, 36. ex Cast. μὲν pro τί recepit et Hell. VI, 5, 30.

— εἴτε, οὔτε — ἦν τε usurpari poterant, usurpavitque Thucydides III, 28: Γνόντες δὲ οἱ ἐν τοῖς πράγμασιν⁷⁰⁾ οὗτ' ἀποκωλύσειν δυνατοὶ ὄντες, εἴτ' ἀπομονώθησονται τῆς ξυμβάσεως, κινδυνεύσοντες, ποιοῦνται κοινῇ ὁμολογίαν. cf. IV, 68. V, 30. VII, 64. Xenoph. Mem. I, 2, 47. Polyb. III, 21, 1. Eodem modo οὔτε — ἦν τε VI, 33. Possis huc referre locum satis confusum VIII, 71: ὁ δὲ, νομίζων τὴν πόλιν οὐχ ἡσυχάζειν οὐδὲ εὐθύς οὔτω τὸν δῆμον τὴν παλαιὰν ἐλευθερίαν παραδώσειν, εἴτε στρατικὴν πολλὴν ἴδοι σφῶν, οὐκ ἂν ἡσυχάσειν, οὐδὲ ἐν τῷ παρόντι πάνυ τι (τι etiam Pariss. C, F, G; I, K ad-

Mori emendationem retinuit; jure idem VI, 1, 24. τὸ revocavit, et si hoc factum improbat Wolf. epist. p. 124. Cf. Hermann. ad Vig. p. 836. Poppo obsf. p. 26. In his multa cautio habenda, cum exempla reperiantur usus rarissimi, veluti οὔτε — οὐ; μήτε — μή ad Dionys. p. 8. οὔτε — καί, Eurip. Iphig. T. 576. οὔτε — τ' οὐ, Hippol. 304. I. τὸ — οὐκ — τὸ pro οὔτε — οὔτε Iphig. T. 1333: κείνοι τὸ γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς τὸ. Qui locus me confirmat in ea sententia, ut Thuc. IV, 36. sic distinguendum censeam: οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοι τὸ ἀμφοτέρωθεν ἤδη καὶ γιγνόμενοι ἐν τῷ αὐτῷ ξυμπτώματι, ὡς μικρὸν μεγάλῳ εἰκάσαι (Herod. II, 10. IV, 99.), τῷ ἐν Θερμοπύλαις, (ἐκεῖνοί τὸ γὰρ, τῇ ἀτραπῷ περιελθόντων τῶν Περσῶν, διεφθάρησαν, οὔτοί τὸ. (scil. παρελθ. τῶν Ἀθηναίων διεφθ.) ἀμφίβολοι (Appian. B. M. 77. Zonar. p. 144.) ἤδη ὄντες οὐκέτι ἀντεῖχον. cf. V, 17. extr.: οἱ Λακεδαιμόνιοι — ποιοῦνται τὴν ξυμβασιν καὶ ἐσπείσαντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους καὶ ὤμωσαν, ἐκεῖνοί τὸ πρὸς τοὺς Ἀθηναίους τάδε. (Sic enim ibi esse distinguendum sponte patet). Aliter Poppo, qui lineola ante ἐκεῖνοί τὸ γὰρ posita, οὔτοί τὸ cum sequentibus jungit, ut confusam orationem censeat. Verum hanc rationem exemplis firmat parum aptis.

70) Recte Portus: qui reipublicae praeserant. Cf. Demosth. Phil. III. p. 125, 7. Similia sunt: οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες Thuc. VI, 39. cf. Jacobi mei obsf. in Xenoph. p. 9. κατὰσχῆν τὰ πράγματα Thuc. IV, 2. οἱ ἐπὶ τῶν πραγμάτων Dem. p. Cor. 73, 3. Bekk. ἐπιστατεῖν τῶν πραγμάτων Hocr. Panath. 19. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες Thuc. VI, 95. οἱ τὰ τέλη ἔχοντες id. V, 47. οἱ ἐν τέλει (ὄντες) ib. I, 10. quem l. Thomas M. p. 329. laudat, II, 10. sive τὰ τέλη I, 58. IV, 15. quos locos respicit Schol. ad Demosth. Lept. §. 25. Cf. Duker. ad priorem locum et interpr. ad Herod. IX, 106. οἱ ἐν δυνάμει ὄντες Xenoph. Hell. IV, 4, 5. ἔχειν τὴν πόλιν Thuc. VI, 66. ἔχειν τὴν πολιτείαν ib. c. 66. Diversus horum significatus: οἱ ἔχοντες Soph. Ajax. 157. ibique Herm. οἱ τὰς οὐσίας ἔχοντες Aristot. Polit. IV, 5, 7. Valck. ad Herod. VI, 22. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες Thuc. VI, 39. Postremae locutionis sensum editores Xenoph. Hell. I, 6, 13. male tribuisse verbis οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες recte monuit Jacobus l. l. et ante eum Schneiderus ad Aristoph. Pol. V. 6, 8. οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες Herodoto luunt οἱ παχῆες. Weff. ad V, 30. Valck. ad VI, 22; aliis οἱ γνώριμοι, οἱ καλὰί κάγαθοί. Aristot. Polit. IV, 6, 2:

dunt. Cf. Dorvill. ad Charit. p. 455. Amstelod. p. 477. Lips.) πιστεύων μὴ οὐκέτι ταράττεσθαι αὐτούς, τοῖς — ἀπὸ τῶν τέτρακοσίων ἐλθοῦσιν οὐδὲν ξυμβατικὸν ἀπεκρίνατο. Hic forsitan auctor, si hunc librum retractasset, omisisset verba molesta: τὴν πόλιν οὐχ ἠσυχάζειν scripsissetque pro οὐδέ priorē οὔτε; quam emendationem ne quis suadeat, codicum impedit et Vallae consensus.

Atque hanc rationem patet ad eum quoque locum pertinere, abs quo profecti sumus VI, 17. Quem quominus jam deseramus officiunt verba εἰ τε ἐρῶνται. Indicativus cum hic non aptus sit, Abreschius aut ἐρῶντο aut ἐρῶνται legendum esse conjecit. Quorum prius vel ob nimiam audaciam displicet; posterius vel maxime comendat sensus. Sed ita ἢ pro εἰ restituendum esse videatur, siquidem verum est, quod vulgo tradunt, Atticos, profane quidem orationis scriptores, nunquam εἰ cum conjunctivo junxisse, v. Matth. Gr. Gr. §. 525, 7. b. Poppo. obs. p. 251. Thiersch. Gr. Gr. §. 329. Sed hanc regulam non tam certam esse, quam nonnulli credunt, plura ostendunt exempla, quae si omnia emendare velis, ve-

δοκοῦσιν ἔχειν οἱ εὐποροὶ, ὧν ἕνεκεν οἱ ἀδικοῦντες ἀδικοῦσιν· ὁθεν καὶ καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ γνωρίμους τοῦτους προσαγορεύουσιν. et §. 4: παρὰ τοῖς πλείστοις οἱ εὐποροὶ τῶν καλῶν κάγαθῶν δοκοῦσι κατέχειν χώραν. cf. Schneid. ad Hell. II, 2, 5. οἱ βέλτιστοι, ut se ipsi vocabant, ib. II, 3, 23. A Thucydide saepissime dicuntur οἱ δυνατοί, I, 24. 126. II, 65. III, 27. V, 4. VIII, 21, 44. 47. 48. Plut. Alc. 26: hinc etiam δυναστεία pro oligarchia, quae Graecis τυραννικὸν videbatur, Andoc. de red. p. 89: ἐκ δημοκρατίας δυναστείαν καταστήσαντες. Xenoph. Hell. V, 4, 46: ἐν πύσαις ταῖς πόλεσι δυναστεῖαι καθίστήκεσαν, ὥσπερ ἐν Θήβαις. Arist. Polit. V, 6, 8. ibique Schneid. cl. eod. ad V, 7, 4, ubi quod τοὺς δυνάστας eosdem putat, quos Xenoph. Hell. IV, 4, 5. τοὺς ἐν δυνάμει ὄντας dicat, falsum esse jam significatum est, intelligetque qui totum Xenophontis locum expendit. Etenim δυνάσται sunt ap. Aristot. optimatum potentissimi, cf. Hemsterh. ad Luc. I. p. 395. Bip., οἱ ἐν δυνάμει ὄντες ap. Xenoph. qui remp. moderantur. Denique optimates in quibusdam civitatibus peculiaris etiam habebant nomina. Ita ἵπποβοῖται vocabantur apud Chalcidenses. v. Plutarch. Pericl. 23. Herod. V, 77. VI, 100. ibique interpr. γεομόροι (s. γαμόροι) apud Syracusanos et Sarnios, v. Ruhnken. ad Tim. p. 67. s. et quos laudat. Inde putaram aliquando etiam Xenoph. Hell. II, 2, 5. pro γνώριμοι leg. esse γεομόροι, cl. Thuc. 8, 21. Etymol. Gud. p. 122. γεομόρος scribit, errore, ut opinor. Similia dabit, cujus liber nunc ipsum ad me perlatus est; ἀνὴρ δημοτικώτατος, Kortüm: Zur Geschichte hellonischer Staatsverfassungen p. 14. 199.

reor, ut unquam finis sit corrigendi. V. Thuc. VI, 21: εἰ ξυστῶσιν αἱ πόλεις. ubi non tam audax sum, ut invitis codd. cum Poppone obss. p. 17. not. ἤν scribendum arbitrer. Xenoph. Symp. VIII, 36: δοκοῦμεν δ' ἄν μοι πάντες ὁμολογοί γενέσθαι, εἰ ᾧδε ἐπισκοπῶμεν. ubi optativum, quem Schaeferus dedit, equidem non cotinmodum reor. Cf. diligentissimum Werfer. in act. Philol. Monac. T. I. F. II. p. 101. T. I. F. 3. p. 235. sq. Jacobl. ib. T. I. F. 2. p. 143. sq. n. Nec Hermann. ad Soph. Ajac. 491. dubitat, quin Attici etiam εἰ cum conjunctivo construxerint, quem expulerint aliquoties librarii. De discrimine, quo vel εἰ vel ἤν cum conjunctivo dicatur, ne quid statuere audeam exemplorum, quae attuli, diversa facit ratio. Eorum tamen partem patet similem esse ei loco, cujus gratia haec disputata sunt. Caeterum ῥώννυμι ibi est *animos facio*, cf. II., 8. ἔρῶντο εἰς τὸν πόλεμον. IV, 72: ἐπειδὴ καὶ ἦλθεν ὁ ἀγγελος, πολλῶ μᾶλλον ἐρῶσθησαν; frequentius ἐπιρῶννυμι IV, 36. VI, 93. VII, 2, 7. 17. VIII, 89. Similiter ἀναρῶννυμι VII, 46; nec aliter ῥώμη VII, 18: τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐγεγένητό τις ῥώμη, θιότι τοὺς Ἀθηναίους ἐνόμιζον, διπλοῦν τὸν πόλεμον ἔχοντας, πρὸς τε σφᾶς καὶ Σικελιώτας εὐκαταρεπιτέρους ἄσσεσθαι.

CAPUT SECUNDUM.

*Facilius cujusque rei in unum contracta species, quam
divisa temporibus, oculis animisque inhaeret.*

Vellej.

CONSPECTUS

rerum inde a clade Siciliensi usque ad pugnam Cyzicenam gestarum.

Cladis Siciliensis nuntio Athenas perlato, increduli initio ¹⁾ mox omnes pavore metuque percussi sunt. Neque enim sola reipublicae fortuna cunctos affligebat, sed singuli etiam propinquorum amicorumve fata lugebant. Dein dolor in iram erga eos conversus, qui expeditionis auctores exstiterant. Succensebant oratoribus qui eam suasisent ²⁾, ariolis et vatibus, quī Siciliae capiendae spem fecissent ³⁾. Nec injuria. Nam etsi ipse populus rem

1) Thuc. 8, 1. Plutarch. Nic. c. 59. De garrul. XIII. p. 509. a.

2) Ut Demostratus, v. Plut. Nic. XII. Aristoph. Lysistr. 592. Horum fortasse etiam Pisander, de quo infra, et Androcles, de quo v. Ruhnken. hist. crit. ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII. p. 128. Adde Aristoph. Vesp. 1182. Namque is, etsi Alcibiadi inimicus erat, tamen, ut solebat hoc genus hominum, bellum excitare studuerit „*γενομένης ήουχίας καταφανίστερος νομίζων άν είναι κακούργων και άπιστότερος διαβάλλον*,” ut de Cleone Thuc. V, 16.

3) Vaticinio decepti orbis terrarum imperii spem conceperant. v. Aristoph. Equit. 961 sq. 1010. 1086. Aves 978. sq. ibique Schol. Plut. Nic. 12. et quos laudat Boeckh. Oec. Civ. T. 1. p. 314. quem nolim hoc consilium novum dixisse, invito

decreverat, vix tamen eos, qui, ut decerneret, eum induxerant, culpaee expertes censeas ⁴⁾. Flore juventutis perdito, navibus plurimis amissis, aerario exhausto ⁵⁾, desperata videbatur respublica, si, quod metuendum erat, subito hostium classis Piraeum adoriretur. Quod cum non fieret, quo magis sibi timebant, cum fortuna sua insolenter usi, crudelibus in Histiaeenses ⁶⁾, Aeginetas ⁷⁾, Toronenses ⁸⁾, Scionaeos ⁹⁾, Meliosque ¹⁰⁾, consiliis talionem quasi provocasse viderentur, eo enixius operam dederunt, ut, quemadmodum saepius ¹¹⁾, elusa hostium spe, ex infortunio emergerent imminensque periculum propulsarent. Cujus metu populus libertate alias lasciviens ultro hanc compescere ¹²⁾, sumtus minuere, προβούλους creare ¹³⁾, dein classem parare ¹⁴⁾, labantemque

Plutarcho Pericl. 20. Alcib. 17. et qui hinc lucem accipit Thuc. I, 144. in Stilbides, clarus vates, exercitum in Siciliam comitatus fuerat, v. Philochorus apud Schol. Aristoph. Pac. 1031. Plut. Nic. 23.

4) Quod aliter Thucydides judicat, vereor, ne lenis *πικρία* subsit. Similiter tamen Xenoph. R. A. II, 17.

5) De his pluribus disputabitur infra.

6) ad Dion. p. 100.

7) Thuc. II, 27. IV, 57. Diodor. XII, 44. 65. Paul. II, 29, 5; 38, 5. Plutarch. Pericl. 34. Eorum fortunam a Cereris ira repetit Herodot. VI, 91. Veram causam discas ex Thuc. II, II. et I, 67. cl. Aristoph. Pac. 618. sqq.

8) Thuc. V, 3.

9) v. Morus ad Isocr. Paneg. XXIX. e. adde Diod. XIII, 30.

10) id. ib. 29. d. Jam ante Ol. 88, 3. Nicias eos sollicitarat, Thuc. III, 91. cl. West. ad Diod. XII, 65. Male Schol. ad Aristoph. Av. 186. (quicum cf. Phot. p. 155. 164. et Hesych. s. v. λιμῶν): Μηλος δὲ ἐστὶ πόλις τῆς Θεσσαλίας, somnians ille de Μηλιεῦσι s. Μαλιεῦσι (cf. Valcken. ad Herod. VIII, 31.) caetera Thucydidem secutus; nec melius idem cum Diod. XII, 80. Niciam secundae quoque expeditionis ducem facit.

11) Insigne exemplum habes Thuc. III, 16. sq. cf. VI, 28.

12) Ὅπερ φιλεῖ δῆμος ποιεῖν inquit Thucydides, quibus similibusve verbis etiam alibi utitur, ubi plebis mores notat, veluti II, 65. IV, 28. VI, 65. Hic legisse invenit Socratis sermonem cum Pericle Periclis filio apud Xenoph. Memor. III, 5.

13) De προβούλοις v. Lex. Seg. p. 298, 25. Plutarch. Quaest. Gr. p. 292. a. West. ad Herod. VI, 7. Aristot. Polit. VI, 5, 10: Δεῖ γὰρ εἶναι τὸ ἀνάγον τὸ κύριον τῆς πολιτείας καλῶς

Dion. Hal.

S

sociorum fidem, qua possent ratione, firmare. Etenim hi ad Lacedaemonios desciscere non amplius dubitabant; cum solito hominum errore, quod optabant, esse sibi persuaderent, jamque non superare posse Athenienses opinarentur ¹⁵⁾. Quorum vires, quantumvis infractas,

ται δ' ἔνθα μὲν πρόβουλοι διὰ τὸ προβουλεύειν · ὅπου δὲ τὸ πλῆθος ἐστὶ βουλή μᾶλλον. Erat igitur is magistratus oligarchiae, quae ut Athenis constitueretur eum vel maxime operam dedisse, infra probabitur. Indidem patet, minus accuratum esse in his exponendis Thucydidem. Omnia, ut solet, confundit Diodor. XIII. 54.

14) *Ἐύλα* ξυμπορισάμενοι Thuc. VIII, 1. 4. ex Thracia, ὀρίνορ, v. Thuc. IV, 108. et Macedonia, Xenoph. Hellen. VI, 1, 4. post med.

15) Thuc. VIII, 2: *μάλιστα δὲ οἱ τῶν Ἀθηναίων ὑπήκοοι ἔτοιμοι ἦσαν καὶ παρὰ δύναμιν αὐτῶν ἀφίστασθαι διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα καὶ μὴδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, ὡς τὸ γ' ἐπιὸν θέρος οἷοί τ' ἔσονται περιγυνοῦσθαι.* Sententiam illustrat IV, 108: *Καὶ γὰρ καὶ ἄδεια ἐφαίνετο αὐτοῖς, ἐψευσμένοις μὲν τῆς Ἀθηναίων δυνάμεως ἐπὶ πουσούτον ὄση ὑστερον διεφάνη, τὸ δὲ πλεόν βουλήσει κρίνοντες ἀσαφεῖ ἢ προνοίᾳ ἀσφαλεῖ· εἰωθότες οἱ ἄνθρωποι, οὗ μὲν ἐπιθυμοῦσιν ἐλπίδι ἀπερισκέπτῳ διδόναι, ὃ δὲ μὴ προσίενται, λογισμῷ αὐτοκράτορι διωθεῖσθαι.* ubi ne quem nominativus absolutus offendat vid. quos laudat Heindorf. ad Plat. Theaetet. §. 78. p. 589. sq. Brunck. ad Aesch. Pers. 120. Valckenar. ad Herod. VIII, 83. Seidler. ad Eurip. Iphig. T. 917. Ast ad Plat. Legg. II. p. 145. Elmsley. ad Soph. Oed. T. 60. Matthiae. Gr. Gr. §. 562. Exemplis a Poppone obff. crit. p. 197. et 235. ex Thucydide laudatis plura ex eodem scriptore addere possem, nisi haec longioris disputationis essent. Jam ut ad locum VIII, 2. revertamur, cave, ne, quemadmodum Schol. fecit, αὐτῶν cum παρὰ δύναμιν jungas, quae verba quid significant docet Matthiae. §. 588. γ'. Quod praecedit καὶ intendendi vim habet, qua potestate inprimis adverbium quantitatis comitatur. Sic dicitur καὶ μάλα v. Wolf. ad Lept. p. 372. Schaefer. ad Dionys. p. 333. Heindorf. ad Phaedon. §. 14. p. 25. καὶ πάλα id. ad Sophist. §. 7. p. 279. καὶ ἄγαν Thuc. VII, 50. extr., ubi pro ἦν γὰρ τι cum Mosq. legerim ἦν γὰρ τοι; καὶ πάνυ Thuc. III, 30. 93. VIII, 82. Xenoph. Oecon. III, 81 καὶ πολὺ Thuc. I, 25. Plat. Legg. p. 630. a. καὶ ἐπιπολύ, Thuc. III, 98. ubi Poppone emendatione, καὶ delentis, l. l. p. 230. non opus; καὶ τὸ κάρτα Herod. VI, 52. VII, 16. VIII, 27. καὶ κομιδῇ Plat. Legg. p. 657. e. καὶ μετρίως ib. p. 936. e. καὶ ὀποσονοῦν Thuc. IV, 37. καὶ ὀτιοῦν ib. c. 23: εἶρητο, εἴαν καὶ ὀτιοῦν παραβαθῆ, λελύσθαι τὰς σπονδάς. cl. c. 16. ὃ, τι δ' ἂν τούτων παραβυίνωσιν ἐκάτεροι καὶ ὀτιοῦν, τότε λελύσθαι τὰς σπονδάς. ubi leg. ὅτι δ' εἴαν; nam ἂν pro εἴαν Thucydidem dixisse negaverim cum Poppone l. l. p. 139. ut corrigendi videantur loci IV, 46. VI,

non tamen ita prostratas fuisse, ut adversarii rebantur, abunde docent, quae deinceps gesta sunt. Neque enim modo ista clade accepta resistebant Athenienses, sed tum etiam, cum sociorum plerique defecissent, gravis seditio inter ipsos grassaretur, et Euboea, summi momenti insula, amissa esset, classem eorum conspicimus tres victorias reportantem, socios denuo subigentem et ab his ipsisque hostibus pecunias cogentem, quibus bellum gererent, cum Athenae eas suppeditare non possent. Haec quis non miretur facta esse, cum non solum Siculorum copiis, sed etiam Persarum opibus adjuvarentur Lacedaemonii? Verum enimvero frustra obluctati essent Athenienses, nisi, ut saepius, adversariorum suorum indoles ac natura eos sustentasset. Hos enim fortes saepeque victores cernimus, sed victoria uti fere nescientes, cunctantesque, ubi celeritate opus ¹⁶⁾, levissimaque subinde offensione deterritos, ne consilia sua exsequerentur ¹⁷⁾. Ita morati Lacedaemonii non magnopere sublevare non poterant Athenienses, qui virtutibus excelebant contrariis. Accedebat quod mari dimicabatur, cujus illi expertes erant, hi multorum annorum usu domini et arbitri facti videbantur ¹⁸⁾. Porro Lacedaemonii a sociis inopi-

13. 18. VIII, 75. De tragicis Hermanno ad Viger. p. 823. adversatur Schaefer. ad Soph. Oed. R. 1062. ὅτι autem cum infinito junctum nil offensionis habet, v. quos laudat Bornemann. de gemina Cyrop. rec. p. 18. — Quod Thuc. dicit διὰ τὸ ὀργῶντες κρίνειν τὰ πράγματα, ὀργῶν est animi aliqua commotione inflatum esse; quomodo qui affectus est, non sine studio judicare solet. Cf. Duker. T. II. p. XII. Beck. Verba μηδ' ὑπολείπειν λόγον αὐτοῖς, Haackius interpretatur „μηδ' ἔτι λόγον ποιῆσθαι αὐτῶν, nempe Ἀθηναίων, miraturque, quod Bauerns et Kistemakerus hic offenderint. Ego vero non video, quomodo viri doctissimi interpretationem ex Thucydidis verbis eliciam, quorum hunc sensum puto: non fieri posse putabant, ut Athenienses —. Etenim per attractionem αὐτοῖς cum ὑπολείπειν junctum est, cum ex nostri sermonis ratione αὐτοῖς dicendum et ad οἰοί τε trahendum esset. Germanice verteris: weil sie nicht die Möglichkeit einräumten, dass die Athener den folgenden Sommer sich hielten. Multum Graeci in hoc dicendi genere sibi indulgent, veluti Aristoph. Nub. 144. 145. Ἀνήρει ἄρι Χαιρεφῶντα Σωκράτης ψύλλαν, ὅπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 295.

16) v. c. l. not. 34. cf. ad Dion. p. 236.

17) V. VIII, 11.

18) v. imprimis Thuc. IV, 12. Diod. XII, 62. Cf. Thuc. I, 80. 121. 142. 143. II, 62. 89. Xenoph. R. Ath. passim, al.

bus ¹⁹⁾ iisdemque liberis non ea celeritate belli copias exigere poterant ²⁰⁾, qua opus erat, ut illud cito feliciterque dirimeretur, cum Athenienses suos socios, ut pecunias pendere festinarent, cogere, ipsique, praesenti periculo incitati, non segnes, quidquid possent, conferrent. Denique nonnihil detrimenti Lacedaemoniis attulerunt Alcibiadis, quem offenderant, artes.

2. Hieme cladem Siciliensem insecuta Agis, e Decelea profectus, pecunias ad classem exstruendam coegit ²¹⁾, ipsique Lacedaemonii centum naves sociis aedificandas imperaverunt ²²⁾. Vere tamen ineunte nonnisi undequadragesima Corinthi paratas videmus. Quarum viginti una, Isthmum transvectae ²³⁾, cum Ioniam, quae ut prima ad defectionem sollicitaretur Tissaphernis legatus et Alcibiades Lacedaemoniis persuaserant ²⁴⁾, petiturae, vela darent, totidem Atheniensium naves eas adoriuntur, unaque nave capta, in Piraeum, agri Corinthii portum, compellunt ²⁵⁾ ibique obsident ^{25 b)}. Lacedaemonii vero, qui magna spe elati Atheniensium imbecillitatem contemserant, iidem nunc, magna scilicet clade accepta,

Magis classe pollebant, ex quo Corcyraei eis se socii adjunxerant, v. id. I, 36.

19) id. I, 80. 141 sqq. adde, quae de Lacedaemoniis ipsis disputat Aristot. Polit. II, 6, 23.

20) alia iis negotia potiora erant, quam bellum, v. Thuc. III, 15: οἱ μὲν (Λακεδαιμόνιοι) προθύμως ταῦτα ἐπρασσον· οἱ δὲ ἄλλοι εὐμαχοὶ βραδέως τε ξυνελίσγοντο καὶ ἐν καρποῦ ἐσυκομιδῇ ἦσαν καὶ ἀόρῳστία τοῦ στρατεύειν.

21) Thuc. VIII, 3. cum ab aliis tum ab Oetaeis et Achaëis Phthiotis, de quibus v. Thuc. III, 92. sq. Xenoph. Hell. I, 2, 18. Wessel. ad Diodor. XI, 3. Valckenar. ad Herod. VII, 132. Hi enim, ut Thessali, Lacedaemoniorum partibus non favebant. Cf. Thuc. IV, 78. Diod. XII, 67. Thuc. V, 51. Diod. XII, 77.

22) Thuc. VIII, 3.

23) ib. c. 7. De transvehendi ratione v. interpr. ad IV, 8. interpr. ad Herodot. II, 154. VII, 24. Manso. Sparta II. p. 60. not.

24) Thuc. VIII, 5. sq.

25) ib. c. 10. De duplici Piraeo v. interpr. ad Xenoph. Hellen. IV, 5, 1. Weisk. excurs. ad Agesil. II, 18.

25 b) Thuc. VIII, 11.

in Ioniam expeditionem omittere constituunt ²⁶). Sed Atheniensis consilio Athenienses maximum damnum acceperunt. Alcibiadis enim cohortationibus factum est, ut ipse et Chalcideus e Laconica cum quinque navibus in Asiam mitterentur ²⁷). Quos cum Strombichides, Atheniensium dux, frustra persecutus esset ²⁸), Chium, Erythras et Clazomenas ad deficiendum inducunt ²⁹), priusquam, defectionem prohibiturae, Atheniensium viginti naves, ducibus Strombichide et Thrasycle, advenirent ³⁰). Qui non magis impedire poterant, quo minus Teos et Miletus desciscerent ³¹). Felicior, qui cum sedecim navibus submissus est, Diomedon, Chiorum, qui et ipsi Ioniae civitates, ut deficerent, sollicitabant, classem fugavit et quatuor naves cepit ³²). Sed cum Samum petiisset, tamen eorum opera Lebedus et Erae desciverunt ³³). Eodem fere tempore foedus inter Tissaphernem et Lacedaemonios factum ³⁴).

3. Interea Peloponnesiorum classis, quae in portu Piraeo obsidebatur, repentina eruptione facta, Athenienses fugat, Cenchreasque repetierat ³⁵). Inde Astyochus, nauarchus ³⁶), cum quatuor navibus in Chium contendit ^{36 b}). Exin Asiae in oris bellum gestum seu potius tractum, cum diu, variis de causis, neutri ea auderent, quae discrimen facerent. Feliciores tamen initio Athenienses fuerunt. Namque non modo Strombichides et Thrasycles Chalcidea ad Miletum adorti vicerunt ³⁷), sed Diomedon etiam atque Leon, recens cum viginti quinque navibus Athenis missi, postquam Lesbi urbes, quae a

26) c. 12. *Ἐνδία τε αὐτῶ* (Ephoro, Alcibiadis hospiti, v. c. 6. ibique Duker.) *ἰδίᾳ ἕλσυσ καλὸν εἶναι δι' ἐκείνου ἀποστῆσαι τε Ἰωνίαν καὶ βασιλέα ξύμμαχον ποιῆσαι Λακεδαιμονίοις καὶ μὴ Ἄγιδος τὸ ἀγώνισμα τοῦτο γενέσθαι.*

27) c. 12. 14.

28) c. 15.

29) c. 15.

30) c. 16. 17.

31) c. 17.

32) c. 19.

33) ib.

34) c. 17. sq.

35) c. 20.

36) Is enim Alcamenis, ad Piraeum occisi, (v. c. 10.) in locum successerat.

36 b) c. 23.

37) c. 24. cl. 17. a Lade insula profecti, de qua v. Paus. I, 35, 5. Herodot. VI, 7. ibique Wessel. Hodie ea continenti adjuncta, nec Miletus ad mare sita, v. Mitford, hist. Gr. II p. 77. not.

Chiis inducti desciverant, in fidem receperant ³⁸⁾, hos aggressi tribus proeliis ita profligarunt, ut moenibus sese continerent ³⁹⁾.

4. Non multo post novam classem duodequingua-
ginta navium cum Atheniensium mille totidemque socio-
rum et Argivorum mille et quingentis hoplitis Phry-
nichus et Onomacles atque Scironides, imperatores, Sa-
sum adducunt, indeque, Strombichide et Thrasycle as-
sumtis ⁴⁰⁾, ad Miletum appellunt, proelioque cum Mile-
sis atque Peloponnesiis, a Tissapherne adjutis, commisso,
victores exstiterunt ⁴¹⁾. Quo facto cum urbem obsidere
pararent, nunciatur, adventare quinquaginta naves ex
Peloponneso. Harum autem viginti duae Siculorum
erant ⁴²⁾. Nam Peloponnesii ipsi, tametsi aestas jam ad
finem vergebat, tantam classem nondum compararant.
Promta audacia Atheniensium duces pugnam edidif-
sent, nisi cauta Phrynichi prudentia collegarum consilio
obstitisset ⁴³⁾. Neque negari potest, cladem eos in sum-
mum discrimen adducturam fuisse: at victoria, viris a victo-
ria recentibus, numeroque superioribus speranda, Lacedae-
monios etiam profligasset ⁴⁴⁾. Alcibiades, si Athenien-
sium imperator fuisset, hosti occurrisset eumque arte et

38) c. 23.

39) c. 24.

40) Hoc quidem scriptor non dicit, sed eos se caeteris
adjunxisse non videtur dubitari posse.

41) c. 25.

42) c. 26. Aliter Diodor. XIII, 54: *Συρακúσιοι δέ, κα-
ταλειλυκότες τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον, τοὺς μὲν Λακεδαιμο-
νίους συμμαχήσαντας, ὧν ἦρχε Γύλιππος, ἐτίμησαν τοῖς ἐκ τοῦ
πολέμου λαφύροις, συναπέστειλαν (?) δ' αὐτοῖς εἰς Λακεδαίμονα
συμμαχίαν εἰς τὸν πρὸς Ἀθηναίους πόλεμον τριάκοντα καὶ
πέντε τριήρεις.* „Iterum a Thucydide dissentit, sibi tamen
constans. Vid. c. 63.“ Wessel. — Hic dissensus utcumque
tolli potest. Diodorus enim eas etiam tredecim naves nume-
rat, quas Hippocrates in Asiam duxit, v. Thuc. VIII, 35.
Quamquam harum nonnisi una Syracusana erat. Quod autem
Diodorus dicit, una cum Gylippo missas esse illas triremes,
error est. v. Thuc. VIII, 13. Viginti Syracusanas naves, nunc
missas, etiam Xenoph. memorat Hell. I, 2, 8.

43) c. 27.

44) Nam Miletus haud dubie expugnata, totaque Ionia
in fidem redacta esset, et Lacedaemonii, qui jam ante ad bel-
lum in Ionia gerendum non prompti fuerant, at hac spe de-
jecti, pacem componere studuissent.

virtute haud dubie superafflet: Phrynichus cautior Samum reversus est, utilissimoque Athenas privavit socio, Amorge, quem Peloponnesii ceperunt ejusque divitiis sese locupletarunt ⁴⁵⁾.

5. Non multo post Charminus, Euctemon et Strombichides cum triginta navibus Athenis Samum venerunt. Ibi, arcessitis etiam, quae Chium obsidebant aliisque, tota Atheniensium classis congregata est. Sortitione facta ⁴⁶⁾ Charminus et Euctemon ad Lesbum tendunt ibique ad Chium obsidendam se praeparant ⁴⁷⁾; caeteri in Samo remanserunt hostemque, qui Mileti stationem habebat, ut proelium committeret, laceffebant ⁴⁸⁾.

6. Interea Astyochus, postquam, expeditione in Lesbum facta, nihil profecerat ⁴⁹⁾, a Chiis arcessitus est, ut eorum conatus comprimeret, qui inter ipsos Atheniensium partibus studebant ⁵⁰⁾. Inde cum Peloponnesiis decem totidemque Chiis navibus juxta littus Cumam navigavit, cumque a Lesbiis, defectionem molientibus, advocaretur, a sociis, quorum animos prioris expeditionis adversa fortuna infregerat, Chium reverti coactus est ⁵¹⁾. Iterum a Lesbiis sollicitato moremque gesturo Pedaritus, qui Mileto missus res Chiorum moderaba-

45) De Amorge obscuram Thucydidis narrationem infra explicare conabor.

46) c. 50. Sorte enim imperatores, nisi forte unus eorum *αὐτοκράτωρ* esset, munera belli inter se partiri solebant, v. Thuc. VI, 62. et 42: *τρία μέρη νέμαντες, ἐν* (sic legendum esse pro *ἐν* sponte patet) *ἐκάστῳ ἐκλήρωσαν*. De *μέρη νέμειν* pro *ἐς μ. ν. ν.* Valcken. ad Herod. VII, 121. Morus ad Xenoph. Hell. I, 7, 10. p. 47. Matth. Gr. Gr. §. 415. 4. p. 568. Heind. ad Plat. Phaedr. p. 272. et ad Parmen. p. 240. Schaefer. ad Bos. p. 683. Ast. ad Plat. Phaedr. p. 531. Schneider. ad Xenoph. R. L. XI, 4. Stallbaum. ad Plat. Phileb. p. 60. Mox haud dubie pro *ἀναπλέοντες* legendum est *ἅμα πλέοντες*, quod Valla vertit et Valcken. ad Herod. VII, 49. commendat.

47) c. 50. 33. 34.

48) c. 50: *οἱ δ' ἄλλοι ἐν Σάμῳ μένοντες, τέσσαρασι καὶ ἑβδομήκοντα ναυῶν, ἐθαλασσοκράτουν καὶ ἐπίπλουν τῇ Μιλήτῳ ἐποιεῦντο*. Male vulgo post *μένοντες* incidunt. Deinde pro *ἐπίπλουν* legendum est *ἐπίπλους*, cf. c. 38. extr. *αἱ δὲ ἐκ τῆς Σάμου νῆες αὐτοῖς ἐπίπλους μὲν ἐποιεῦντο ταῖς ἐν τῇ Μιλήτῳ· ἐπεὶ δὲ μὴ ἀνταγαγοῖεν ἀναχωροῦντες πάλιν ἐς τὴν Σάμον ἡσυχάζον*.

49) c. 23.

50) c. 24. 51.

51) c. 32.

tur ⁵²⁾, horum naves suppeditare nōluit, cum, ne Athenienses propediem eos adorirentur, metueret. Quare iratus Altyochus minatusque, opem se iis non laturum, si qua egerent, suis cum navibus Miletum abiit ⁵³⁾.

7. Hoc tempore Peloponnesii omnium rerum copia abundabant. Nam non solum a Tissapherne stipendium quantum satis erat solvebatur, verum Amorgis etiam divitiis sublevabantur, Milesique alacriter belli onera ferebant ⁵⁴⁾. Sed fortasse hanc ipsam ob causam minus ad res gerendas prouti erant, ut identidem frustra ab Atheniensibus provocarentur ⁵⁵⁾. Ac ne Chiis quidem, jam oppugnatis ⁵⁶⁾, Altyochus, minarum suarum memor, auxilio venit. Quapropter cum a Pedarito Spartaee accusatus esset, Lacedaemonii cum nova classe septem et viginti navium *συμβούλους* ⁵⁷⁾ miserunt undecim, qui, si vi-

52) c. 28. Ut *ἀρμοστής* puto, quamquam Thucydides hoc nomine non utitur. Schol. Demosth. Lept. §. 55: *Ἀρμοστίας δὲ τοὺς ἐν ταῖς πόλεσιν ἄρχοντας τῶν Λακεδαιμονίων λέγει· ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς οὕτω διὰ τὸ ἀρμόζειν τὰ ἤθη τῶν πολιτῶν τοῖς τῶν Λακεδαιμονίων.* Haec verbi notatio satis mira est. Cf. Maussac. ad Harpocr. p. 72. Wessel. ad Diod. XIII, 66. Lex. Seg. p. 206. 16. 221. 7. 445. 29. *Ἀρμοστήν* Atheniensem habet Xenoph. Hell. IV, 8, 8. Ut Pedaritus Chii, ita Miletu Philippus videtur *ἀρμοστής* fuisse: *ἐς τὴν Μίλητον αὐτοῦ Φίλιππον καθιστάσι* c. 28. Verbis *ἐς τὴν Μίλ.* αὐτοῦ cave offendaris. Sic III, 81: *ἐν τῷ ἱερῷ αὐτοῦ.* Nec V, 83: *ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν,* verba *ἐκ τοῦ Ἄργους* cum Dukero et Valckenario ad Herod. IV, 135. sepienda puto. Cf. Aristoph. Acharn. 116: *ἐνθ' ἐνδ' αὐτόθεν.* Adde Schneider. ad Xenoph. Hellen. IV, 8, 39. cuius non memor erat Weiskius ad VII, 4, 36. Apud Thuc. V, 22: *Οἱ δὲ ξύμμαχοι ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ αὐτοὶ ἔτυχον ὄντες* pro *αὐτοὶ* legendum puto αὐτοῦ.

53) c. 32. 33.

54) c. 36.

55) c. 38. cl. 30. — Schol. Aristoph. Pac. 1189: *παροιμία παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ ἀτυχήσαντας Λάκωνας· οἴκοι λέοντες ἐν Ἐφέσῳ δὲ Λάκωνες* (leg. δ' *ἀλώπεκες*). quodammodo huc pertinet.

56) c. 38.

57) Hos mittere solebant, ubi nauarchus, cui tamen non *ἰσόψηφοι* erant *σύμβουλοι*, v. Thuc. III, 79., rem male gereret, v. Thuc. II, 85. III, 69. 76. Eodem modo Agidi regi, novo tunc more, decem *σύμβουλοι* adjunguntur, postquam, cum posset, Argivos non debellavit, v. Thuc. V, 65. Diod. XII, 78. Et ab hoc inde tempore institutum, ut reges, contra hostem missos, *συμβούλων συνίδριον* comitaretur, de quo v. interpr. ad Xenoph. III, 4, 2. Schneider. ad Xenoph. R.

deretur, Antisthenem, hujus classis ducem, in Astyochi locum sufficerent. Qui ut eam Cauni esse accepit, eodem tendit, gavisus, quod causam nactus esset, cur, quod socii jubebant, Chiis opem non ferret. Athenienses vero, de Antisthenis adventu certiores facti, ex Samo Charminum miserant, qui eum interciperet. Charminus, circa Rhodum hostium adventum observans, nullo mane naves non multas conspiciatur easque Antisthenis esse ratus cum adortus esset, tres depressisset, alias lacerasset, subito a tota Astyochi classe se circumventum videt. Sex triremibus amissis, caeterae ad Teutluffam insulam confugiunt⁵⁸⁾. Post Astyochus, Antisthene assumpto, Rhodios ad defendendum induxit⁵⁹⁾. Qui interea Lacedaemoniis suspectus capitisque periculum metuens ad Tissaphernem se contulerat, Alcibiades, quantam rerum vicissitudinem effecerit, posthac dicetur explicatus.

8. Rhodi cum esset Peloponnesiorum classis, arcesitur ab Eretrienibus, defectionem molientibus, quae, recepto a Boeotiis Oropo⁶⁰⁾, periculo vacare videbatur. Hoc enim oppidum quoad Atheniensium erat, multum ab his detrimenti Euboeae afferri poterat⁶¹⁾. Lacedaemonii

L. XIII, 1. In iis, qui Astyochi missi sunt, principem locum videtur Lichas tenuisse, quem, initio acrem, post Tissaphernis donis consopitum esse suspicaris. Sopori aeterno datum, ejus odio inflammati, non eo loco humari permiserunt Lacedaemonii, quo qui aderant Lacedaemonii volebant, v. Thuc. VIII, 59. 43. 84. Caeterum rectius scribi puto *Λίχας*, quam *Λίχας*, quomodo legitur V, 50. ubi alteram scripturam praestant Call. Aug. Pariss. H. K. cf. ib. c. 22. Herod. I, 67. Xenoph. Memor. I. 2, 61. ibique Ruhnken. Paul VI, 2, 1. sq. Plutarch. Cim. 10. Strab. IX, 4. p. 288. Tauchn. Sed Xenoph. Hell. III, 2, 21. *Λίχας* legitur. Hic et Pausaniae locus simul ea illustrant, quae Thuc. V, 50. referuntur. Cf. Valken. ad Herod. VIII, 59. et Mitford. Hist. Gr. III. p. 463.

58) Thuc. VIII, 40—42. ubi pro *Τεύλουσαν* scribendum esse *Τεύτλουσαν* praeter alios monuit Hemsterh. ad Luc. I. p. 314. Bip.

59) c. 44.

60) Pausan. I, 34, 1: *Τὴν δὲ γῆν τὴν Ὠρωπίαν μεταξὺ τῆς Ἀττικῆς καὶ Ταναγραϊκῆς, Βοιωτίαν, τὸ ἐξ ἀρχῆς οὖσαν, ἔχουσιν ἐφ' ἡμῶν Ἀθηναῖοι, πολεμήσαντες μὲν τὸν πάντα ὑπὲρ αὐτῆς χρόνον, κτησάμενοι δὲ οὐ πρότερον βεβαίως, πρὶν ἢ Φίλιππος Θήβας ἰλῶν ἰδῶκε σφισιν.* cf. Schneider. ad Xenoph. Hell. VII, 4, 1. Proditione Oropum a Boeotis captum esse, confirmat Lys. p. Polystr. p. 669.

61) Thuc. VIII, 60.

tamen ante afflictis Chiorum rebus succurrere statuerunt. Ad quos priusquam pervenirent, ipsi Chii aequo Marte proelium navale cum Atheniensibus pugnaverunt, cumque deinceps horum praetor Strombichides in Hellespontum, ubi Dercyllidas, Spartanus, Abydum et Lampscum ad desciscendum sollicitarat, majorem classis partem abduxisset, superiores evaserunt, adeo ut Astyochum navibus adjuvare possent⁶²⁾. Qui cum seditione, hoc tempore in hostium castris vigente, non uteretur, ut eos debellaret, tandem militum conviciis commotus est, ut Athenienses aggrediretur. Sed hi, composita seditione, navium numero diffisi pugnam evitarunt. Quamcum, Strombichide reverso, committere vellent, Astyochus detrectavit⁶³⁾.

9. Jam vero pecuniarum inopia, quas, Alcibiadis artibus ductus, segniter Tissaphernes praebat, eo Peloponnesios redegit, ut Pharnabazo, stipendia offerenti, morem gererent et cum viginti navibus Clearchum in Hellespontum mitterent, qui civitates hujus regionis, ut ab Atheniensibus deficerent, sollicitaret adjuvaretque. Nec impedire poterant naves ab Atheniensibus missae, quo minus Byzantini eum reciperent⁶⁴⁾.

10. Mileti autem cum in dies contra Astyochum et Tissaphernem magis militum animi exasperarentur, jamque seditionem res spectaret, commodum Astyochi successor advenit, Mindarus⁶⁵⁾. Qui cum a Tissapherne neque naves Phoenissas, quarum jam pridem spem fecerat, adductum iri cognosset, nec mercedem solvi videret, Pharnabazo, Hellespontias civitates ab Atheniensium societate abalienare cupienti, suppetias ire constituit. Tempestate Icarum delatus Chium petiit⁶⁶⁾ indeque, Atheniensium, qui tunc Eresum, Lesbi oppidum, oppugnabant, speculatores frustratus, Rhoeteum⁶⁷⁾ pervenit ac derepente advectus hostium e navibus, quae in Hellesponto erant, aliquot cepit⁶⁸⁾.

62) ib. c. 61. sqq.

63) ib. c. 63. sq.

64) ib. c. 80.

65) c. 85.

66) c. 99.

67) De hujus ejusdemque exitus nominum scriptura v. Weff. ad IV, 52. Dorvill. ad Charit. p. 85. (p. 250. sq. Lips.) Wessel. ad Diod. IV, 52.

68) c. 99. 101. sq. Diod. XIII, 59.

II. Mindari itinere comperto, Thrasyllus et Thrasybulus, Atheniensium praetores, Ereso relicta, et ipsi in Hellespontum vela dederunt ⁶⁹⁾. Elaeunte ⁷⁰⁾, accitis, quot poterant, navibus, ad configendum sese pararunt. Nec Mindarus proelium oblatum detrectavit. Juxta Chersonesum, ab Arrhianis usque ad Idacum, Atheniensium acies porrecta, cujus sinistrum cornu Thrasyllus regebat, dextrum Thrasybulus. Contra Peloponnesii ab Abydo usque ad Dardanum littora tenuerunt; Thrasylo oppositi Syracusani, Thrasybulo Mindarus cum velocissimis navium. Peloponnesii initium configendi facere conati mediam hostium aciem ad oras rejicere simulque sinistro cornu suo dextrum illorum superare properabant, ne hostes ex angustiis in altum evadere possent. Quod cum impedire adniteretur Thrasybulus, mox Cynossema, promontorium, superavit ⁷¹⁾. Quo facto media acies, distracta debilitataque, ad littus repulsa est. Hanc cum acrius Peloponnesii insequerentur, ipsorum ordines soluti. Solutos Thrasybulus, missis, qui sibi oppositi erant, subito aggreditur fugatque. Jam cum eodem tempore Syracusani Thrasylo cederent, mox omnes in fugam se conjecerunt. Una et viginti hostium naves captae; sed Athenienses quoque quindecim amiserunt. Exiguos igitur hujus victoriae fructus percepissent, nisi virium suarum fiduciam recuperassent ⁷²⁾, sicuti et urbani populi ^{72 b)} animos ea erexit, clade paulo ante ad Eretriam accepta abjectos ⁷³⁾.

69) c. 100.

70) De scriptura v. Wessel. l. l. Valcken. ad Herod. IX, 116.

71) c. 104. De promontorio v. Wessel. ad Diod. XIII, 49. Gierig. ad Ovid. Metam. XIII, 560. Sed quod Thuc. dicit: τὸ δ' εὐώνυμον αὐτοῖς ὑπερεβεβλήκει ἤδη τὴν ἄκρην, verum esse non potest, cum Thrasybulus dextro cornu praefuerit.

72) c. 106: ἀπηλλάγησαν τοῦ σφῶς αὐτοῦς καταμέμφεσθαι. Postremam vocem explicant interprer. Herod. I, 77. Sed ib. VII, 169: Ὡς νήπιοι, ἐπιμέμφεσθε, ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἔπεμψε μηνίων δακρύματα —; quae interrogative capienda sunt, in ἐπιμέμφεσθαι ironia quaedam inest: nonne contenti estis —. Cf. VIII, 106: ὑπήγαγον (σε) ἐς χέρας τὰς ἐμάς, ὥστε ἴσες μὴ μέμψασθαι τὴν ἀπ' ἐμέο τοι εἰσομένην δίκην.

72 b) Nepotis verbo utor, Cim. 2.

73) c. 95.

12. Paucis diebus post quam ad Cynoslema pugnatum erat, Athenienses octo Peloponnesiorum naves ceperunt et Cyzicum, quae defecerat, receperunt⁷⁴⁾. Non magni momenti erat proelium, quod non multo post Thymochares, Atheniensium praetor, cum Hegesandrida, Lacedaemoniorum duce, edidit⁷⁵⁾, quos conflixisse probabile est, cum in Hellespontum auxilia suis adducerent. Hegesandridam quidem a Mindaro accitum esse constat⁷⁶⁾. Qui, ut cladem acceptam resarciret, Doriea quoque arcessivit, quem ante in Rhodum miserat, cum Rhodiorum quosdam res novas moliri accepisset^{76 b)}. Iussus cum reverteretur Dorieus, circa Rhoeteum Athenienses eum adorti sunt. At ille triremes suas subducit defenditque, ita ut Athenienses infecta re discedere cogentur. Mindarus, qui Ilii Minervae⁷⁷⁾ sacra faciebat, pugnam conspicatus, Rhoeteum contendit receptoque Dorieo, hosti occurrit. Proelio commisso, ancipite Marte pugnatum, donec Alcibiades cum octodecim navibus supervenit. Tum hostes Abydum versus fugere, naves constipare et, Pharnabazo cum peditibus equitibusque succurrente, defendere. Vacuae tamen triginta ab Atheniensibus captae⁷⁸⁾. Horum deinde naves, quadraginta exceptis, ad pecunias cogendas extra Hellespontum missae. Alcibiades vero, cum se victorem Tissapherni, qui tunc in Hellesponto erat⁷⁹⁾, facilius, ut Atheniensium partes sublevaret, persuasurum esse arbitraretur⁸⁰⁾, donis assumptis ad satrapam profectus est. Sed is proditionis a Lacedaemoniis accusatus, ut hoc crimen dilueret, Alcibiadem comprehendit, inque custodiam dedit. Ex qua

74) c. 107.

75) Xenoph. Hell. I, 1, 1.

76) Thuc. l. l. Diod. XIII, 41.

76 b). Plura de his infra.

77) Hell. I, 1, 4. (cf. Herod. VII, 43. ibique Weff.) In fine hujus paragraphi lacunam esse suspicor, cum auctorum addere debuisse videatur, Mindarum, assumpto Dorieo, versus Abydum navigasse hostemque ad pugnam provocasse.

78) Xenoph. I, 1, 5. sqq. De Diodori et Plutarchi narrationibus posthac exponetur.

79) § 9. cl. Thuc. VIII, 109. Ex quibus locis, Xenophontis historiam arcte cohaerere cum Thucydidea, patet, ut recte monet Mitford. IV. p. 376.

80) Hac mente Alcibiadem profectum esse, conjicias etiam ex Thuc. VIII, 88.

elapsus cum quinque triremibus Cardiam pervenit, quo Atheniensium classis profugerat, cum Pindarus eos adorturus esse videretur. Postquam Peloponnesios Cyzicum petiisse accepit, classem suam Sestum redire iussit⁸¹). Ut hostem aggressurus Sesto solvit, Thrasybulus cum viginti navibus e Thaso et Theramenes cum viginti aliis e Macedonia adveniunt. Quibus assumtis in Proconnesum pervenit. Ibi cum, interceptis navigiis, ne hostes de adventu suo certiores fierent, cavisset, concione advocata, pecuniarum, qua laborarent, inopiam ostendit, docuitque non posse, quin proelio decertarent. Consilio comprobato, magna in pluvia Cyzicum perrexit. Eo cum propius accessisset, coelum fieri serenum, sol fulgere, Alcibiades sexaginta Mindari naves, procul a portu se exercentes, a se interceptas videre. Peloponnesii ad terram se recipiunt hostemque propulsant. Tum Alcibiades navibus viginti circumvectus, copias exponit et cum Mindaro, qui et ipse descendit, terrestri proelio decernit. Sed Mindaro occiso Peloponnesii fugam salutem quaerunt. Omnes eorum naves ab Atheniensibus captae, praeter Syracusanas, quas ipsi Syracusani combusserant. Athenae triumphant, Lacedaemonii, desperantes de rebus suis, pacem petunt nec impetrant⁸²).

81) Haec et sqq. e Xenophonte hausta, cujus tamen narrationem in quibusdam videri deferendam esse infra probare conabimur.

82) Ita quidem Diodorus XIII, 52. Sed v. ibi Wessel. Quae ille de Cleophonte refert, ab iis quae Schol. Aristoph. Ran. 1580. de eodem ex Aristotele prodit hoc tantum differunt, quod alii temporibus assignantur: *Ἀριστοτέλης φησὶ, μετὰ τὴν ἐν Ἀργινοῦσαις ναυμαχίαν Λακεδαιμονίων βουλευμένων ἐκ Δελείας ἀπιέναι, ἐφ' οἷς ἔχουσιν ἑκάτεροι καὶ εἰρήνην ἄγιν ἐπὶ τοῦ Καλλίου, Κλεοφῶν ἔπεισε τὸν δῆμον μὴ προσδεξασθαι, ἐλθῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεθύων καὶ θάρακι ἐνδεδυκώς, οὐ φάσκων ἐπιτρέψαι, εἰ μὴ πᾶσας ἀφῶσι τὰς πόλεις οἱ Λακεδαιμόνιοι.* Ter itaque idem factum fuerit, et fortasse quater. Sed de his accuratius quaerere cupientem subsidia deficiunt.

ἀφ' ὧν οἱ Χίοι ἔλεγον ⁶⁾, ὑπαρχουσῶν. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον δέκα τούτων αὐτοῖς ἔμελλον πέμπειν καὶ Μελαγκρίδαν, ὅς αὐτοῖς ναύαρχος ἦν. Hic pro αὐτοῖς ante ἔμελλον cum Cass. Aug. Reg. (G.) Ar. C. Dan. Mosq. et Pariss. I. K. αὐτοῖς legendum esse, jam monuit Benedictus, sed interpretationem adhibuit, quam vix me contineo, quin absurdam dicam. Etenim „illud αὐτοῖς, inquit, *ante* indicat, sponte Lacedaemonios decem naves primum iis mittere decrevisse.“ Refutet haec, qui otio abundat. Nobis non veniam defore speramus, si cum multa non melioris notae in Viri doctissimi commentariis criticis excusa sint, talia saepius silentio transmiserimus. Nostro loco quid pronomēn αὐτοῖς significet, declarant, quae deinceps leguntur: ἔπειτα, σεισμοῦ γενομένου, ἀντὶ τοῦ Μελαγκρίδου Χαλκιδέα ἔπεμπον καὶ ἀντὶ τῶν δέκα νεῶν πέντε παρεσκευάζοντο ἐν τῇ Λακωνικῇ c. 6. cf. 8. med. II. extr. Nam decem naves, ab ipsis in Laconica aedificatas, in Chium mittere decreverunt, quas triginta sociorum sequerentur. Cum autem Lacedaemonii sibi viginti quinque naves extruendas assignassent, caeteras quindecim Agidem conjicio parare voluisse. Hae tamen, an aedificatae sint, auctor non refert. De Chalcideo autem requiras, Melancridae loco nauarchus sit factus, an harmosta tantum in Chium missus. Verum esse posterius, inde apparet, quod postmodum, vivo adhuc Chalcideo (v. c. 24.), Aistychus nauarchus Cenchreas venit, ὃπερ ἐγίγνετο ἤδη ἢ πᾶσα ναυαρχία (c. 20.) Quae verba eo spectare puto, quod ejus decessor, Melancridas, non nisi Lacedaemoniorum

6) Quod cum Schol. Portus ad ἀφ' ὧν subaudit πόλεων ἢ συμμάχων, id recte Haackius reprobat explicatque: ἀπὸ τούτων, ἃ ἔλεγον. Cf. IV, 126: βαρβάρους — μαθεῖν χρῆ, ἐξ ὧν τε προηγώνισθε τοῖς Μακεδόσιν αὐτῶν καὶ ἀφ' ὧν ἐγώ, εἰκάζων (v. εἰκάζω) τε καὶ οὐκ ἄλλων ἀκοῆ, ἐπίσταμαι, οὐ δεινούς ἐσομένους. Plat. Phaedr. p. 258. d: ἐξ ὧν σὺ λέγεις. Legg. p. 644. a: ἐξ ὧν φαίνεται. Phaed. p. 61. c: ἐξ ὧν ἐγὼ ἤσθημαι. ibique Heindorf. — Nostrum locum, navium numero offensus sic vertit Heilmannus: (*Die Lakedämonier*) *lieszen eine Verordnung durchgehen, vermöge deren ihnen (den Chiern und Erythraern) vierzig Schiffe überlassen werden sollten, wodurch alsdann, nach den Sagen der Chier, alda eine Flotte von nicht mehr als sechzig Segeln beisammen seyn würde.* Sed advertantur verba. Ac numerus, quem facile Chios majorem, quam esset, dixisse credas, minus offensionis habet, si quod, monuimus, vox ἐκστὶ simul ad Erythraeos refertur.

navium imperium habuisset, Astyochus autem etiam sociarum.

3. Ineunte vere ἀποπέμπουσιν οἱ Λακκαδαιμόνιοι ἄνδρας Σπαρτιάτας ἐς Κόρινθον τρεῖς, ὅπως ἀπὸ τῆς ἐτέρας θαλάσσης ὡς τάχιστα ἐπὶ τὴν πρὸς 7) Ἀθήνας ὑπερενεγκόντες 8) τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν κελεύσωσι πλεῖν ἐς Χίον πάσας, καὶ ἃς ὁ Ἄγις παρεσκεύαζεν ἐς τὴν Δέσβον καὶ τὰς ἄλλας. Ἦσαν δὲ αἱ ξύμπασαι τῶν ξυμμαχικῶν 9) νῆες αὐτόθι μιᾶς δέουσαι τεσσαράκοντα. In his offendit, quod cum ante modo triginta sociorum naves in Chium mittere constituerint, nunc quae Corinthi erant omnes eo navigare jubent. Erant autem undequadragesima. In his vero nullas dum Agidis fuisse inde colligas, quod scriptor dicit ἃς ὁ Ἄγις παρεσκεύαζεν, non παρεσκεύαθεν. Quod igitur jam plures, quam initio voluerant, naves missuri sunt, hanc fuisse causam reor, quod magis sibi persuaserant non posse debellari Athenienses, nisi cum aliorum, tum imprimis Ioniae insularumque societate privarentur. Caeterum advertendum est, sociorum concilium Spartanorum mandatis non omnino obtemperasse: ξυνελθόντες ἐς Κόρινθον οἱ ξύμμαχοι ἐβουλεύοντο. Καὶ ἔδοξεν πρῶτον ἐς Χίον αὐτοὺς 10) πλεῖν, ἔρχοντα ἔχοντας Χαλκιδέα, ὃς ἐν τῇ Λακωνικῇ τὰς πέντε ναῦς παρεσκεύασεν· ἔπειτα ἐς Δέσβον καὶ Ἀλκαμένην 11) ἔρχοντα,

7) Τὰς quod vulgo additur, haud dubie ejiciendum est cum Reg. Cass. Aug. Ar. C. Cam. Pariss. C. D. E. I. K. cf. III, 15.

8) Quod mihi in mentem venerat ὑπερενεγκόντας, postea Mosq. et Pariss. E. K. exhibere vidi Vallamque confirmare. Qua lectione admissa comma post ἰσθμὸν delendum et ad ὑπερενεγκόντας intelligendum esset αὐτοὺς ἰ. τοὺς ξυμμάχους. Quod ne durum videatur, cf. annot. ad Dionys. p. 174.

9) Τὰ ξυμμαχικά hoc sensu an diceretur dubitabam ac leg. arbitrabar τῶν ξυμμαχίδων, cl. c. 23. extr. Sed. v. Xenoph. Cyrop. III, 3, 12: ἐδίδασκεν, ἢ ἕκαστον ἰσχυρὸν ἦν τῶν ξυμμαχικῶν.

10) Αὐτοὺς non admodum placet, cum non habeat, quo commode referatur; τοὺς ξυμμάχους quidem intelligere non licet: ita enim σφᾶς dicendum fuisset. Quapropter amplectar, quod offerunt Aug. Gr. Cam. Pariss. C. F. I. αὐτοῖς, quod librarii cum non animadverterent ad ἔδοξε pertinere, in αὐτοὺς mutaverint. Haec autem trajectio non magis offendere potest, quam quod mox ἔχοντας pro ἔχουσι dicitur. V. Brunck. ad Aesch. Prom. 217. ad Soph. Electr. 480. Porson. ad Eurip. Med. 57. Elmsl. ad Heracl. 693. Addend.

11) Haec accusativi forma etiam c. 10. bis, ut Θηραμένην c. 89. 92. Xenoph. Hellen. I, 1, 22; 6, 36; 7, 36. II, 3,

ὄνπερ καὶ Ἄγις διανοεῖτο· τὸ τελευταῖον δὲ εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφικέσθαι ¹²⁾· (πρὸς ἐπέτακτο ¹³⁾ δὲ εἰς αὐτὸν ἄρχων Κλε-

18. III, 51; 54. insigni in hoc nomine constantia. Ἀλκαμένη tamen Thuc. VIII, 5. pr. libri meliores; mox ib. fluctuat lectio, cum pro vulg. Ἀλκαμένη Aug. Mosq. Pariss. F. D. Ἀλκαμένην, Reg. (G.) Cass. Cl. Gr. Ar. C. Pariss. E. I. Ἀλκαμένην praebeant. Prius praefero. Caeterum hic locus: τοῖς δὲ Λιβύοις παρσκευάζει τὴν ἀπόστασιν Ἀλκαμένην τε ἄρμοστήν διδούς, δὲ εἰς Εὐβοίαν πλεῖν ἔμελλε (sc. antea), nisi particulam τε abundare statuere mavis, sic explicandus videri possit, ut ad Ἀλκαμένην τε ἄρμοστήν repetatur παρσκευάζει, participium διδούς autem proremodum abundet. Cf. II, 55: Εὐαρχος ὁ Ἀκαρνάν, βουλόμενος εἰς τὴν Ἀσιακὸν κατελθεῖν, κείθει Κορινθίους τεσσαράκοντα ναυσὶ καὶ χιλίοις ὀπλίταις ἑαυτὸν κατὰγειν πλεύσαντας. VII, 89: Ἀρίστην — κείθει τοὺς σφετέρους τοῦ ναυτικοῦ ἄρχοντας, πέμποντας εἰς τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐπιμελομένους κελύειν, ὅτι τάχιστα τὴν ἀγορὰν τῶν πωλουμένων παρὰ τὴν θάλασσαν μεταστῆσαι κομισάντας. ubi cave praeferas quod Cam. Marg. et Schol. vulgatus praebent μετασπῆσαντες, ἐπὶ τὴν θάλασσαν κομισαί. VII, 19: Κορινθιοὶ οὐ πολλῶ ὑστερον πεντακοσίους ὀπλίτας, τοὺς μὲν ἐξ αὐτῆς Κορίνθου, τοὺς δὲ προσμισθωσάμενοι Ἀρχάδων, καὶ ἄρχοντα Ἀλέξαρχον Κορίνθιον προστάξαντες ἀπέπεμψαν. ubi non iungi debet προσμισθωσάμενοι καὶ προστάξαντες, sed ὀπλίτας καὶ ἄρχοντα. Hinc patet bene habere III, 26: δύο καὶ τεσσαράκοντα ναῦς ἀπέστειλαν ἔχοντα Ἀλκίδα, δὲ ἦν αὐτοῖς ναύαρχος, προστάξαντες. Qui locus Xenoph. Anab. I, 2, 21: τῇ δ' ὑστεραία ἤκειν ἄγγελος, λέγων, ὅτι λιλοπῶς εἶη Συέγγεις τὰ ἄκρα, ἐπεὶ ἦσθετο τό τε Μένωνος στρατεύμα [,] ὅτι [ἦδη] ἐν τῇ Κιλικίᾳ ἦν (v. εἶη; ἦν praestant Marg. Steph. Marg. Villosis e libro 1. 5. Paris. Eton.) εἶσω τῶν ὀρίων καὶ ὅτι τριήρεις ἤκουε περιπλέοντας ἀπὸ Ἰωνίας εἰς Κιλικίαν, Ταμῶν ἔχοντα τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτοῦ Κόρον. lucem affundit. Comma enim post Κιλικίαν tollendum et verba hoc modo ordinanda sunt: — ὅτι ἤκουε Ταμῶν ἔχοντα (pro ἔχειν) τριήρεις τὰς Λακεδαιμονίων καὶ αὐτοῦ Κ. περιπλ. ἀπὸ Ι. εἰς Κ. Participium ἔχων non dissimiliter trajectum est Thuc. V, 71. extr. In praegressis cum ἐπεὶ ἦσθετο et ὅτι ἤκουε sibi respondeant, particulam τε vides trajectam esse, more haud infrequenti, v. Heindorf. ad Plat. Protag. §. 44. Haack. ad Thuc. IV, 28. — De participiis abundanter adjectis cf. etiam Schaefer. ad Soph. Ajac. 1183. Oed. R. 607. 741. Fortasse huc refer. ej. Electr. 47: ἄγγελλε δ' ὄρωκ προστιθείς. Ibid. paulo ante v. 44. I. conjeceram legendum esse λόγῳ δὲ χρῶ ποιῶν, ὅτι ξένος μὲν εἶ, Φωκίως παρ' ἀνδρὸς, Φανοτίως, ἤκων. Nam vulg. — εἰ Φωκίως, παρ' ἀνδρὸς Φανοτίως ἤκων etiam post Hermannii explicationem non satis placet. — Loco, abs quo profecti sumus, VIII, 8. καὶ ante Ἀλκαμένην aliquid difficultatis habet, quam sic puto expediendam, ut ad verba ἔπειτα εἰς Λιβὸν ὑβαυδίαν πλεῖν στρατιάν. Ad ὄνπερ διανοεῖτο itidem intelligo πλεῖν.

¹²⁾ ἀφικέσθαι si abesset non desiderarem. Valla non legit, certe non vertit. Idem eandem vocem non exprimit. IV,

αρχος ὁ 'Ραμφίου') διαφέρειν δὲ τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμισέας ¹⁴⁾ τῶν νεῶν πρῶτον καὶ εὐθύς ταύτας ἀποπλεῖν, ὅπως μὴ οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς τὰς ἀφορμωμένας μᾶλλον τὸν νοῦν ἔχωσι ἢ τὰς ὑστερον διαφερομένας. — — Ὡς δὲ ἔδοξεν αὐτοῖς, καὶ διεκέμισαν εὐθύς μίαν καὶ εἴκοσι ναῦς ¹⁵⁾. Sed enim huius quoque concilii haud dubie Spartani, fortasse tres isti, qui Corinthum missi erant, moderatores fuerunt; quod quamquam scriptor diserte non dicit, significat tamen postea: στρατεύονται (οἱ Χῖοι) τρικαίδεκα ναυτὶν ἐπὶ τὴν Λέσβον, ὡς περ εἶρητο ὑπὸ τῶν Λακῆδαιμονίων, δεύτερον ἐπ' αὐτὴν ἰέναι καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ¹⁶⁾.

85: οἰόμενοι παρὰ συμμάχους καὶ πρὶν ἔργῳ ἀφικέσθαι, τῇ γοῦν γνώμῃ ἤξειν. Eamque ex Scholiastae (apud quem ἤξειν pro ἔξειν leg.) interpretatione irreplisse mihi quidem persuasum est, cum ex vulgata lectione nec futurum ἤξειν aptum sit, nec commoda sententia. Quae, interpretamento abjecto et comate post ἤξειν fixo, haec est: *Ad eiusmodi homines arbitramur nos venturos esse, qui priusquam re vera socii nostri forent, sociorum tamen sensibus erga nos affecti essent.* Quod post γνώμη participium ὄντας non additum legitur, nulla offensio est. Cf. I, 105: ἐς τὴν Αἴγιναν τριακοσίους ὀπλίτας, πρότερον Κορινθίων καὶ Ἐπιδαυρίων ἐπικούρους, διεβίβασαν. III, 70: οἱ δὲ τινες, τῆς αὐτῆς γνώμης τῷ Πειθίᾳ, ὀλίγοι ἐς τὴν Ἀττικὴν τριήρη κατέφυγον, εἰ πυροῦσαν. Eodem modo explicandum I, 122: εἰ μὴ καὶ ἀθρόοι, καὶ κατὰ ἔθνη καὶ ἑκαστον ὅστις μὴ γνώμη, ἀμνηστούμεθα αὐτούς, δίχα γε ὄντας ἀπόνως χειρώσονται. Cf. Schaefer. ad Bos. p. 804.

13) Similiter οἱ προστεταγμένοι I, 136. cf. VIII, 23: 59. Contra VI, 42: Τρία μέρη νεύμαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα — εὐκοσμότεροι καὶ ῥάους ἄρχειν ὡς κατὰ τέλη στρατηγῶν προστεταγμένοι. VIII, 26: ξυναμφοτέροι ὡς Ἀστυόχον τὸν ναύαρχον προστάχθεισαι κομισαί.

14) Reg. (G.) Aug. Ar. C. ἡμισείας praebent. V. tamen Matth. Gr. Gr. §. 119. not. 4. Lobeck. ad Phryn. p. 247.

15) VIII, 8. — Ad postrema cf. II, 93: ὡς δὲ ἔδοξε αὐτοῖς, καὶ ἰχώρουν εὐθύς. IV, 8. extr. VII, 60. med. VIII, 1. extr. 27. extr., ubi recte Haack. uncas sustulit; Herod. I, 79. VII, 128. med. Similiter id. IV, 152: ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα, καὶ ἰδοίαντες ἐς τὸν Βάτιον; et IX, 92. ubi v. Valcken.

16) c. 22. Parentheseos signis, quibus hic omnino non opus, pessime vulgo includunt verba: ὡς περ — ἰέναι; debebant certe: ὡς περ — Ἑλλήσπ. Quod miror adeo Heilmannum non a Valla et Dukero didicisse. Infinitivus ἰέναι explicationis causa ad ὡς περ appositus est. Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 476. p. 657. qui, praesente Schol., locum Thuc. V, 6. recte constituit, ut Haackium mireris. Eodem modo explic. IV, 1254 pr.: ὅπερ φιλεῖ μεγάλα στρατόπεδα, ἀσαφῶς (sic Valla, Marg.

4. Qua fortuna istae Peloponnesiorum naves usae sint, felicioresque fuisse, ex Laconica in Chium missos, Chalcidea et Alcibiadem, supra dictum est. Qui cum, octodecim Chiorum navibus aucti ¹⁷⁾, Strombichidem fugassent, ab iis qui jam defecerant, Chiis, Erythraeis et Clazomeniis, Teos ad deficiendum inducta est. Χαλκιδεὺς δὲ καὶ Ἀλκιβιάδης, ὡς κατεδίωξαν ἐς Σάμον Στρομβιχίδην, ἐκ μὲν τῶν ἐκ ¹⁸⁾ Πελοποννήσου νεῶν τοὺς ναύτας ὀπλίσαντες, ἐν Χίῳ καταλιμπάνουσιν ¹⁹⁾. ἀντιπληρώσαντες δὲ ταύτας τε ἐκ Χίου καὶ ἄλλας εἴκοσιν, ἔπλεον ἐς Μίλητον ὡς ἀποστήσοντες. (c. 17.) Hanc permutationem Mitfordus ²⁰⁾ Alcibiadis potissimum consilio factam esse censet, ut exercitu unice sibi addicto uteretur, si quid patrare

Sch. Cass. et a. m. 2. Aug. vulg. σαφῶς.) ἐκπλήγνυσθαι. Sed hoc appositionis genus etiam ad demonstrativa pronomina pertinet. V. Xenoph. Anab. I, 1, 7: Ἐν Μιλήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης, προαισθόμενος τὰ ἀντὶ ταῦτα βουλευομένους, ἀποσιῆσαι πρὸς Κύρον, τοὺς μὲν ἀπέκτεινε, τοὺς δ' ἔξεβαλε. ubi Valckenarius, si recte memini, Wyttenbachius ad Eclog. hist. p. 382. Wolf. ad Lept. p. 323. et Schneiderus verba ἀποσιῆσαι πρὸς Κύρον infinitiva putabant. Immerito. Cf. Thuc. VIII, 24: μετὰ πολλῶν, οἷς τὰ ἀντὶ (sic Reg. (G.) Cass. Aug. Cam. Marg. Pariss. D. E. F. I. K. v. ταῦτα) ἔδοξε, τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ ξυναιρεθήσεσθαι, τὴν ἁμαρτίαν ξυνέγνωσαν. Defenderimque Demosth. Lept. §. 87: Ἀντὶ τοῦτο πρῶτον, ὃ νῦν οὗτοι ποιήσουσιν, εἴην ταῦτα λέγωσιν, οὐκ ἔξεστι ποιεῖν παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις, τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐπαινεῖν ἢ νόμιμα, οἷδὲ τὰ τῶν δεινῶν. — ubi Wolf. verba τὰ τῶν — δεινῶν eliminavit, equidem nonnisi particulam ἢ abjiciendam censeo cum Aug. 1. et Reiskio, quam vocis οὐδέ interpretationem puto. Adde Thuc. II, 35. III, 47. Aristoph. Lys. 177. sqq. Spohn ad Isocr. Paneg. X. Interdum ejusmodi infinitivus articulus praemittitur, veluti Xenoph. Hell. IV, 1, 2: πάλαι τούτου ἐπιθυμῶν, τοῦ ἀφιστάναι τὸ (praeplacet quod Marg. Leoncl. et St. offerunt τι) ἔθνος ἀπὸ βασιλείας. Cf. Aristoph. Vesp. 89. Demosth. Lept. §. 11. ibique Wolf.

17) Ἐκ δὲ τῆς Χίου ἐς τὴν Τέων καὶ ὁ Χαλκιδεὺς μετὰ τριῶν καὶ εἴκοσι νεῶν ἐπέπλει. c. 16. ubi comma post Τέων delendum esse jam alii monuerunt.

18) Delicatiores aures Thucydidem scripsisse maluerint, priore ἐκ omisso: τῶν μὲν ἐκ II. His tamen gratificari noluit. Cf. I, 54. bis. 58. IV, 8. 54. al. Nec talia evitat Herod. I, 67. VII, 173.

19) Hac hujus verbi forma Thucydides nisi hoc loco non utitur. Idem dicendum de ἀποφράγνυμι VII, 74. διαφυγγάνω VII, 44. Hoc etiam habet Aesch. c. Ctes. 5, 5. ed. Bekker. et Herod. VI, 16. καταφυγγάνω, al.

20) Hist. Gr. IV. p. 255. vers. Eichst.

vellet, quod a Lacedaemoniorum rationibus abhorreret. Verum hoc quidem tempore tale quid Alcibiades nondum videtur machinatus esse; neque vero sperare poterat, fore, ut Chii, repugnante Chalcideo, ipsius conatus adjuvarent. Veram equidem rationem hanc puto. Cum Chiorum populares magna ex parte Atheniensium partibus faverent ²¹⁾, verendum erat, ne, ab Atheniensibus sollicitati, res novas molirentur, quo tempore Peloponnesii abessent. Id ut caveret Chalcideus hos videtur optimatibus praesidio reliquisse, illis classem instruxisse, ita suspectos distribuens, ut nihil sibi timendum esset. Simillimo artificio οἱ τοῦ δήμου (τῶν Κερκυραίων) προστάται πείθουσιν αὐτὸν (Atheniensium praetorem, Nicostратum), πέντε μὲν ναῦς τῶν αὐτοῦ σφισι καταλιπεῖν, ὅπως ἦσόν τι ἐν κινήσει ὧσιν οἱ ἐναντίοι, ἴσας δὲ αὐτοὶ πληρώσαντες ἐκ σφῶν αὐτῶν ξυμπέμψειν. Καὶ ὁ μὲν ξυνεχώρησεν, οἱ δὲ τοὺς ἐχθροὺς ἐγκατέλεγον ²²⁾. Quot numero fuerint armati Peloponnesiorum nautae auctor alio loco refert: ὑπῆρχον δὲ αὐτῷ (Podarito) καὶ ἐκ τῶν πέντε νεῶν στρατιῶται ὑπὸ Χαλκιδέως ὡς ἐς πεντακοσίους ξὺν ὅπλοις καταλειφθέντες ²³⁾. Caeterum milites classarios (ἐπιβάτας) Chalcideus secum duxerat ²⁴⁾.

5. Non multo post Chii decem alias naves armant. Quarum mox quatuor a Diomedonte captae; caeterae Teum confugiunt. Inde οἱ Χιοὶ, ταῖς λοιπαῖς ναυσὶν ²⁵⁾ ἀναγαγόμενοι, καὶ ὁ πεζὸς μετ' αὐτῶν, Λέβεδον ἀπέστησαν καὶ αὐδὶς ²⁶⁾ Ἐράς. Καὶ μετὰ τοῦτο ἕκαστοι ἐπ' οἴκου ἀπε-

21) Thuc. VIII, 9. 24. extr. 38.

22) id. III, 75. Gemina referunt Herod. III, 44. Xenoph. Hell. III, 1, 4.

23) VIII, 32. Quod vulgo legitur Χαλκιδίων invitis etiam codd. corrigendum esse jam monuit Dukerus. Literae ς et ν haud raro confunduntur, ut Athenag. Legat. p. 6. ed. Rech.: ἀλλ' ὁ μὲν Πιεὺς θεὸν Ἐκτορα λέγει καὶ τὴν Ἑλένην Ἀδραστείαν ἐπιστάμενος προσκυνεῖ. De quo loco quae ab aliis disputata sint, silentio praeterire satius duco. Helena cum non Adrastea, sed Adrasteae filia sit credita (v. Heyn. ad Apollod. p. 285. et Gruber. Lex. Mythol. III. p. 89.) emendandum esse patet Ἀδραστείας.

24) v. c. 25.

25) Vocem hanc, codicum consensu stabilitam, jure restituit Haack.

26) Ne quis εὐθύς esse legendum conjiciat, v. c. 14. 19. 20. 23. extr. 48. ante med. 56. 108. ubi cum ἀφιστάσι jungit.

κομισθησκον, καὶ ἡ πεζὸς καὶ αἱ νῆες ²⁶ b). Pedites hic haud dubie intelligendi sunt Erythraeorum et Clezomeniorum ²⁷); quibus fortasse adjuncti erant Peloponnesii ²⁸). Verbis autem ἡ πεζὸς μετ' αὐτῶν non significari puto: pedites navibus vectos esse omnia Chii, sed potius quod alibi dicitur: ἡ πεζὸς ἅμα παρήει, i. e. *juxta littus proficiscens classem comitabatur* ²⁹).

6. Μετὰ δὲ ταῦτα, τῶν αὐτοῦ θέρους, εἰ Χίαι — στρατεύονταί αὐτοὶ τε τρικαίδεκα ναυσὶν ἐπὶ τῆν Δεσφου, — καὶ ἡ πεζὸς ἅμα Πελοποννησίων τε τῶν παρόντων καὶ τῶν αὐτόθεν ἐκμμάχων παρήει ἐπὶ Κλαζομενῶν τε καὶ Κύμης. Ἦρχε δ' αὐτοῦ Εὐάλας, Σπαρτιάτης ³⁰), τῶν δὲ νεῶν Δουκίδας περιόικος ³¹). Καὶ αἱ μὲν νῆες, καταπλεύσασαι, Μήδων μὲν πρῶτον ³²), ἀφιστάσθαι ³³). Finem hujus operis Valla hoc modo vertit: „Quibus navibus Chii primum Methymnam (quo prius pervenere), deinde, relictae hic quatuor navibus, Mitylenem (quo cum caeteris navibus venerunt) ad desiciendum impulerunt.“ Non mancam hic esse Thucydidis narrationem, Abreschius et Baucus cre-

Xenoph. Vect. IV, 57. Symp. I, 16, quibus locis ἀνδράσιν ἀφιστάσθαι, postea, ut et Thuc. I, 79. VI, 94,

²⁶ b) o. 19.

²⁷) de quibus v. o. 16.

²⁸) ut q. 22.

²⁹) o. 16, ubi Valla παρήει legit, Cf. p. 22.

³⁰) Articuli omisio in hoc appositionis genere solemnis, Quae de hac ratione Matthiae. Gr. Gr. §. 273. disputat, non satis accurata puto. Εὐάλας ἡ Σπαρτιάτης est: Eulias, notus ille

dam.

rum

dixit

Thuc

(Me

Vale

Spac

doceat.

³¹) Hic Mansonis (Spart. II, p. 576. g.) argumentationem admirari subit, qui περιόικος de more imperium non commissum esse vel ex eo patere ait, quod scriptor apposito verbo περιόικος hoc notet. Hanc rationem si sequeremur, idem de Spartanis probare possemus, cum Thucydides Εὐάλας Σπαρτιάτης dicat.

³²) Poterat etiam πρώτης dici, ut II, 80, extr. VIII, 104. med.

³³) o. 22.

dant. Nam cum adhuc Mitylene in Atheniensium ditione fuisset, sequenti autem capite ab iis recepta dicitur, nostro loco referretur oportuit, eam descivisse ad Lacedaemonios. Hoc qui perspexit Valla, consultis, quae postea traduntur, narrationem supplevit. Nam quae adjicit, non ex codice suo hausta esse, quodammodo jam produnt illa: „quo prius pervenere“, et „quo cum caeteris navibus venerunt.“ Sed ne aptum quidem est ejus supplementum, cum verbis *καὶ αἱ μὲν νῆες* — subjici debuerit *ὁ πεζὸς δὲ* —. Ac peditatum ex continente in Lesbum trajecisse, postea vero a navibus receptum esse, probant quae sequenti capite leguntur: *ἀπεκομίσθη δὲ πάλιν κατὰ πόλεις καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός, ὃς ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐμέλλησεν ἰέναι*: quae trito sermonis usu dicta sunt pro *ἀπεκομίσθη δὲ* — *καὶ ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ ἐπὶ τῶν νεῶν πεζός* ³⁴). Plane aliam rationem iniit Haackius: „*καὶ ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός*, qui navibus trajecerat in Ioniam, ut inde versus Hellespontum pedestri itinere pergeret. Cf. cap. 22. *Ὁ ἀπὸ τῶν νεῶν πεζός*, „*exitus navibus, qui absque navium auxilio iter facit.*““ Haec interpretatio quomodo cum sermonis usu et rerum serie conciliari queat, videbunt peritiores. Ac fortasse ipse Vir Doctissimus eam improbasset, si ad c. 22. finem offendisset. In quo praeter ea, de quibus jam dictum est, alia etiam, ut Valla sensit, desiderari c. sq. ostendit: *Ἀναγαγόμενος* ³⁵) — *ὁ Ἀστίνοχος τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐς ὄψεσιν καὶ προσλαβὼν Χίαν ναῦν μίαν, ἔπλει ἐς τὴν Λέσβον, ὅπως ἄφελοιή, εἴ τι δύναιτο. Καὶ ἀφικνεῖται ἐς τὴν Πύρρον* ³⁶), *ἐκείθεν δὲ τῇ ὑστεραίᾳ ἐς Ἐρεσ-*

³⁴) V. Fischer. ad Plat. Phaed. §. 22, 2. (§. 57. ed. Heindorf.) Matthiae. Gr. Gr. §. 596. Hermann. ad Vig. p. 893. ad Soph. Electr. 135.

³⁵) Quod Mosq. Ar. C. Dan. Cl. Gr. Cass. a corr. Reg. (G.) D. E. K. habent *ἀνταναγόμενος* non temere spreverim. Simili loco I, 29: *ἀνταναγαγόμενοι καὶ παραταξάμενοι ἐνανμάχησαν*: libri tantum non omnes *ἀνταναγόμενοι* praestant. Cf. I, 52. et VIII, 95: *διὰ τοιαύτης δὴ παρασκευῆς* (sic enim haud dubie leg. cum Reg. (G.) Ar. C. Dan. F. I. K. Cf. IV, 8. extr.: *(τοῦ χωρίου) δι' ὀλίγης παρασκευῆς κατεילהμένου*. Vulgatum tamen *διὰ τοιαύτην δὴ παρασκευὴν* retinuit Haack.) *οἱ Ἀθηναῖοι ἀνταναγόμενοι καὶ ναυμαχῆσαντες, ὀλίγον μὲν τινα χρόνον ὁμῶς καὶ ἀντίσχοι.*

³⁶) Πύρα scribitur III, 18. Ib. c. 25. eandem scripturam offerunt codd. deteriores. De oppidi situ v. Schneider. ad Xenoph. Hell. I, 6, 15. et Addend. p. 97.

σον 37)· ἔνθα πυνθάνεται, ὅτι ἡ Μιτυλήνη ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων αὐτοβοεῖ 38) ἐάλωκεν. Οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι, ὡς περ ἔπλεον ἀπρὸς δόκητοι, κατασχόντες ἐς τὸν λιμένα τῶν τε Χίων νεῶν ἐκράτησαν καὶ ἀποβάαντες, τοὺς ἀντιστάντας μάχη νικήσαντες, τὴν πόλιν ἔσχον. Ἄ πυνθανόμενος ὁ Ἀστύσχος τῶν τε Ἐρεσίων καὶ τῶν ἐκ τῆς Μηθύμνης μετ' Εὐβούλου Χίων νεῶν, αἴ, τότε καταλειφθεῖσαι 39) καί, ὡς ἡ Μιτυλήνη ἐάλω, Φεύγουσαι, περιέτυχον αὐτῷ τρεῖς (μία γὰρ ἐάλω ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων) οὐκέτι ἐπὶ τὴν Μιτυλήνην ὤρμησεν, ἀλλά, τὴν Ἐρεσσον ἀποστήσας καὶ ὀπλίσας 40), καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὀπλίτας,

37) Ἐρεσός vel Ἐρεσος et Ἐρεῖσιοι haud dubie ubique scripsit Noster. v. interpr. ad III, 18. et cf. Ast. ad Plat. Legg. II. p. 10. quos laudavi ad Dionys. p. 2. et C. O. Müller. Orchom. p. 479. sq.

38) Cf. V, 3: οἱ δὲ Ἀθηναῖοι φθάνουσιν, οἳ τε ἀπὸ τῶν νεῶν ἐλόντες τὴν Τορῶνην καὶ ὁ πεζὸς ἐπισπόμενος αὐτοβοεῖ. Ubi non dubito, quin αὐτοβοεῖ cum ἐλόντες jungendum sit. Cf. III, 74. 115. II, 81. ibique interpr. Trajectio Haackio non imponere debebat. Cf. V, 56: τὸ γὰρ Ἄργος αἰεὶ ἠπίσταντο ἐπιθυμοῦντας τοὺς Λακεδαιμονίους καλῶς σφισι φίλιον γενέσθαι: ubi αἰεὶ ad ἐπιθυμοῦντας et καλῶς ad ἠπίσταντο pertinet, neque recte Haackius καλῶς ορροῖτυνε interpretatur. Etiam IV, 13: ἐλπίζοντες τὸ κατὰ τὸν λιμένα εἶχος ὕψος μὲν ἔχειν, ἀποβάσεως δὲ μάλιστα οὔσης ἐλεῖν μηχαναῖς. μάλιστα cum ἐλεῖν jungendum puto. Cf. III, 56. VI, 5. extr. Demosth. Lept. §. 63. ibique Wolf. Ast. ad Plat. Legg. II. p. 21. Quod Thuc. V, 56. legitur φίλιον (ut c. 44.), Dan. Pariss. B. C. D. I. X. φίλιον habent; quod quainquam hic non recipiendum est e codd. deterioribus, tamen non sollicitaverim c. 42: ἐπιθυμοῦν γὰρ τὸ Ἄργος πάντως φίλιον ἔχειν. Eadem inconstantia Xenoph. Hellen. IV, 8, 2: πόλεις φίλαι et §. 3: πόλις φίλη. item Cyrop. V, 3, 19. et 23. Anab. I, 4, 2.

39) Sic bene e codd. rescripsit Haack. pro vulg. καταληφθ. Nihil hac confusione frequentius. Sic IV, 8. extr.; οἱ δὲ τελευταῖοι καὶ ἐγκαταλειφθέντες εἴκοσι καὶ τετρακόσιοι ἦσαν. boni libri habent ἐγκαταληφθέντες, quod miror, Porroni l. I. p. 214. probatum, recepisse Haackium. Nam ἀπέθανον ἐν τῇ νήσῳ καὶ ζῶντες ἐκομίσθησαν τοσοῦδε· εἴκοσι μὲν ὀπλίται διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες· τοῦτων ζῶντες ἐκομίσθησαν ὅκτω ἀποδέοντες τετρακόσιοι (c. 38.) Hi igitur ἐγκατελήφθησαν, illi ἐγκαταλείφθησαν. Vulgatum tuetur Valla. Contra c. 39: καὶ ἦν οἷτος ἐν τῇ νήσῳ καὶ ἄλλα βρώματα (ἄ?) ἐγκατελήφθη — nunc recte editum.

40) Sic haud dubie distinguendum, ut cum aliis fecit Haack. Ex Ἐρεσσον subaudi Ἐρεσίους. Caetera sic expedienda cenio, ut, ejecto παρεπλει, ad ἀλλά ex ὤρμησεν sumatur ἀπέστειλε, quod tanto minus durum videri debet, cum ὀρμῶν a

περὶ [παρέπλει] ἐπὶ τὴν Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν, ἀρχοντα Ἐτεόνικον προστάξας· καὶ αὐτὸς ταῖς τε μεθ' ἑαυτοῦ ναυαὶ καὶ ταῖς τρισὶ ταῖς Χίαις παρέπλει ἐπὶ τὴν ⁴¹⁾ Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν. Qui τότε saepe pro ποτέ a Graecis dici ajunt ⁴²⁾, hi, opinor, non satis accurate loquuntur. Nam ubicunque τότε sic usurpari videtur, tempus respicitur, quo quae facta sint vel in vulgus notum est ⁴³⁾ vel ab ipso scriptore in praegressis proditum ⁴⁴⁾. Quapropter qui dicit: τότε καταλειφθεῖσαι (νῆες), is eas relictas fuisse ante prodiderit oportet. Denique quos auctor dicit ἀντιστάντας ⁴⁵⁾ ab

proetis quidem etiam transitiva potestate usurpetur. V. Schneider. Lex. I. v. Duriora fuerint haec III, 42: πείσας τε ὑπόπιος γίνεται καὶ μὴ τυχὼν μετὰ ἀξυνεσίας καὶ ἄδικος. sc. δοκεῖ. III, 51: ἐβούλετο δὲ ὁ Νικίας τὴν φυλακὴν αὐτόθεν δι' ἐλάσσονος τοῖς Ἀθηναίοις — εἶναι τοὺς δὲ Μελοποννησίους, (φυλάσασθαι e φυλακὴν ποιῆσθαι intellige) ὅπως μὴ ποιῶνται ἐκπλοὺς αὐτόθεν λανθάνοντες. Cf. Valcken. ad Herod. IV, 106. Matthiae. Gr. Gr. §. 612. III. — Ut verba ἐπὶ τὴν Ἀντισσαν καὶ Μήθυμναν vel priori loco, ut Bredovius et Goellerus ad Dionys. de Compos. p. 85 suadent, vel posteriori, ut Benedictus putat, ejiciantur, non omnino necessarium videtur. Alia, quae de hoc loco Viri DD. quorum Neophytus Ducas παρέμπει conjicit, disputarunt, apud ipsos videantur.

41) Τὴν e libris additum.

42) V. quos laudat Schaefer. ad Julian. praef. p. IV.

43) Ut ex innumeris exemplis aliquot afferam, v. I, 101: πλείστοι δὲ τῶν Εἰλώτων ἐγένοντο οἱ τῶν παλαιῶν Μεσσηνίων, τότε δουλωθέντων, ἀπόγονοι: ubi Steph. ποτέ conjicit. I, 137: γράψας — τὴν τῶν γεφυρῶν, ἣν ψευδῶς προσεποιήσατο, τότε δι' αὐτὸν οὐ διάλυσιν. ubi vulgo post τότε incidunt; respicit, quae praeter alios narrat Herod. VIII, 109. sq. Thuc. VIII, 62: Σησιτὸν — ἣν ποτε οἱ Μῆδοι εἶχον· ubi cum codd. ut οἱ ejiciendum, ita τότε leg. est, cl. Thuc. I, 89. Herod. IX, 115. sq. Hinc Xenoph. Hell. VII, 1, 6: Λακεδαιμόνιοι ὑμῖν ἐπολέμουν ποτὶ πολλὰ ἔτη. conjicias τότε leg. esse, cum bellum respiciatur Peloponnesiacum. Quamquam hic ποτέ defendi queat: Fieri enim potest ut, qui ibi loquitur, rem, quantumvis nota esset, non tamen ut notam cogitarit.

44) V. III, 69. ubi bene rem gessit Haack., cl. 33. VIII, 20. cl. c. 10. 40. cl. c. 33. 73. pr., ubi Dukerum mireris, cl. 21. 86. pr. cl. 72. C. 90. pr. nescio quid Haackium commoverit, ut apertum glossema ποτέ, quod Vallae etiam versio damnat, uncis liberaret. Ac V, 16. extr.: διὰ τὴν ἐκ τῆς Ἀττικῆς ποτέ — ἀναχώρησιν leg. suspiceris τότε cl. I, 114. II, 21. quamquam hi loci remotiores sunt.

45) Quod in Paris. K. Marg. Gr. Ald. Flor. Bas. Steph. 1. legitur ἀνισιτάτας fortasse non negligendum est. Cf. Schnei-

Atheniensibus victos esse, hi non alii videntur fuisse, quam illi, quos diximus, pedites. Qui cum victi essent, fortasse Pyrrham sese receperunt, vel per montana ⁴⁶⁾ Methymnam. Jam, ut paucis proponamus, quae quomodo c. 22. extr. ab auctore nobis videantur relata esse, haec fere eum ibi narrasse putamus: „Ac naves quidem primum Methymnam ad desciscendum impulerunt; peditus vero, ex continente trajectus, Mitylenen: quo non multo post, Eubulo cum navibus quatuor Methymnae relicto, Diniadas cum caeteris pervenit.“ Fortasse etiam addidit, missam esse copiarum partem, qua Pyrrha ad desciscendum induceretur, quae, cum Altyochus adveniret, jam videtur descivisse ab Atheniensibus. v. c. 23.

7. Sed, ut ad alia pergamus, Altyochum mirari subit, non nisi quatuor naves adduxisse, nec plures quam lex ⁴⁷⁾ deinceps subsecutas esse, tametsi viginti ex portu Piraeo Conchreas evaserant ac totidem fere jam pridem Corinthi paratae remanserant, quibus alias etiam, postmodum aedificatas, accessisse, conjiciat qui quae de Peloponnesiorum apparatu auctor ante dixit ⁴⁸⁾ meminertit.

der. Lex. f. v. Quaedam enim in nostro libro reperiantur, quae in caeteris frustra quaeras, ut c. 84. ὄργας ἐπιφέρειν προχαρίζεσθαι, v. ibi Schol. et c. 102. Herodoteum illud ἀνακῶς ἔχσιν, de quo v. Gloss. Herod. p. 524. et Valoken, ad VIII, 109. Plutarchum miror in Theb. 53. sic loqui, ac si omnes Graeci hanc vocem frequentassent.

⁴⁶⁾ cf. c. 100. et Xenoph. Hell. IV, 8, 29. ubi pro ὄργα legendum est ὄργια.

⁴⁷⁾ c. 25. extr. ol. 51, 55: Κακείνας (Ἀστυόχος) λαβὼν τὰς τε τῶν Κορινθίων πέντε καὶ ἑκτὴν Μεγαρίδα καὶ μίαν Ἐρμιονίδα καὶ ἄς αὐτὸς Λακωνικὰς ἦλθεν ἔχων, ἔπλεε ἐπὶ τῆς Μιλήτου πρὸς τὴν ναυαρχίαν. In his τὰς τῶν Κορινθίων πέντε dictum est pro τὰς τῶν Κορινθίων, πέντε οὖσας Cf. c. 61. Nam Corinthias naves adfuisse, jam ante significavit scriptor v. c. 52., Corinthias quinque adfuisse non dixit. Cf. Matthiae. Gr. Gr. f. 285. Verba ἄς αὐτὸς ἦλθεν Λακ. ἔχων aliquid difficultatis pariunt. Altyochus enim cum quatuor navibus advenerat. v. c. 25. in. Quae si, ut ille locus quodammodo significat, omnes Laconicas erant, et caeteris quae ibi recensentur, unam serius advenisse sumendum, cum ante decem modo fuerint. Neque tamen haec conjectura omnino necessaria est licetque statuere, Altyochum tres tantum Laconicas habuisse. Quas verisimile est ex iis fuisse, quas Agis aedificandas curaverat. Posterior explicatio si vera sit, aptius auctorem c. 25. init. et extr. quae quorum populorum naves advenissent narraturum fuisse dicas. Unde priori aliquid adjumenti accrescit. Minuta sunt haec, nec tamen interpreti negligenda.

⁴⁸⁾ c. 5. 7.

Qui cur non plures cum Astycho missae essent, referre debuisse videatur, cum etiam si Peloponnesiorum tarditas nota nobis sit, hic tamen haec ipsa tarditas causam habuerit necesse est, nisi veram, certe praetextam, quam non facile conjectura assequaris. Neque vero fugere eos poterat, quanti momenti tunc temporis summa celeritas esset. Qua si usi essent, haud dubie Lesbum servassent, quam Athenienses in potestatem suam redegerunt, priusquam major classis quinquaginta navium adveniret ⁴⁹⁾. Atque in hac quoque offendit, quod non nisi tres et triginta Peloponnesiae sunt, quarum cum viginti octo ex iis essent, quae, jam ineunte aestate exstructae, adhuc Cenchreis et Corinthi relictas fuerant ⁵⁰⁾, quinque tantum adjectae novae, fortasse ab Agide aedificatae. Ex iis quidem eas esse, quae e Sicilia reversae erant ⁵¹⁾, non crediderim: quas probabilius videtur, subductas et refectas, postea cum Antisthene in Asiam venisse ⁵²⁾. Minus autem probabile censeo, ejus partem classis eas esse factas, qua serius etiam Hegesandridas adversus Euboeam usus est ⁵³⁾.

8. Mileti, quo, frustra expeditione in Lesbum tentata, Astyochus deinde contendit, hoc tempore classis fuerit, oportet navium nonaginta. Decem enim ipse habebat; quinque et quinquaginta Theramenes adduxerat ac Peloponnesias quinque, Chiasque decem Chalcideus appulerat ⁵⁴⁾. Chias tamen jam abiisse e sequentibus col-

49) c. 26.

50) c. 7. 8. 10. 11. 15. 20. 25.

51) c. 13.

52) c. 39.

53) c. 91. 94. 19.

54) c. 17 cl. 28: τὰς Χίας ναῦς προσλαβόντες τὰς μετὰ Χαλκιδίαις τὸ πρῶτον συγκαταδιωχθείσας ἐβούλοντο πλεῦσαι ἐπὶ τὰ σκεῦη, ἃ ἐξείλοντο, εἰς Τειχιούσουσαν πάλιν. Recte ibi Haack. ante εἰς incidit. Adverbia saepe sic collocantur. V. c. 33: ἀνάγεται — ἐπὶ τὰς Ἐρυθραῖς πάλιν. II, 5. extr.; ἀπέκτειναν τοὺς ἄνδρας εὐθύς. II, 18: ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην πρῶτον. Cf. I, 61. IV, 128. V, 2. — Verbis autem τὰς Χίας — συγκ. explicari, quae c. 17. leguntur, Porti errore notato, jam monuit Kistemakeris, quem Haackius sequitur. Qui tamen quod addit, Thrasyclem c. 17. ἐνδιώκοντα δῖσι, συγκαταδιωχθείσας interpretari videtur: quas duo Atheniensium praetores conjuncti infecuti erant. Quod durum est. Rectius explicabis: quas una cum Chalcidei navibus hostes infecuti erant. Bauerum hic, ut saepius, silentio praetermittimus.

ligas. Namque Astyochus ubi Antisthenem cum septem et viginti navibus Cauni esse audivit, eodem contendit cum navibus septuaginta. Tot enim fuisse mox perspicitur. Hinc igitur statuendum videtur, aut Chias naves a Pedarito jam arcessitas fuisse, aut ab Astyocho viginti praesidii causa Mileti relictas esse. Posterius erunt qui hoc loco prohari credant: ἔτυχον δὲ (οἱ Χίοι), ἔτι ἐν Ῥόδῳ ὄντος Ἀστυόχου, ἐκ τῆς Μιλήτου Δέοντά τε⁵⁵⁾, ἀνδρα Σπαρτιάτην, ὃς⁵⁶⁾ Ἀντισθένοι ἐπιβάτης ξυνεξῆλθε, τοῦτον⁵⁷⁾ κεκομισμένοι μετὰ τὸν Πεδαρίτου θάνατον ἄρχοντα καὶ ναῦς δώδεκα, αἱ ἔτυχον Φύλακες Μιλήτου οὔσαι, ὧν ἦσαν Θούριαι πέντε καὶ Συρακούσαι τέσσαρες καὶ μία Ἀναιϊτις καὶ μία Μηλυσία καὶ Δέοντος μία⁵⁸⁾. Sed quae ibi memorantur naves, earum certe partem serius postmodum, a magna classe emissam, Miletum venisse tum inde perspicitur, quod, qui cum Antisthene venerat, Leon earum dux est, tum ex eo, quod quinque Thurinae fuisse dicuntur, quas cum aliis Hippocrates adduxerat⁵⁹⁾. Has vero ab Astyocho Cnidi assumptas esse, haud obscure significat scriptor his verbis: ἅπασαι δ' ἤδη οὔσαι ἐν τῇ Κνίδῳ αἱ τῶν Πελοποννησίων νῆες ἐπεσκευάζοντο⁶⁰⁾. Qui locus ipse ostendit, Astyochi quidem navium Mileti relictas fuisse nullas. Quo Cnido Antisthenem missum esse, probabile est, cum navibus decem, sua, Syracusanis quatuor, quinque Thurinis. At hac ratione tres naves ad Astyochi classem desunt. Qui septem, quae Cnidi erant, et Antisthenis viginti septem navibus assumptis, cum tres a Charmino depressae essent⁶¹⁾, istae vero decem Miletum abiissent, nonnisi unam et nonaginta reliquas habere poterat, cum

55) Fortasse idem est, quem Pedariti patrem Noster dicit c. 28.

56) Quod hic libri quidam inferunt, ἀντι στρατηγοῦ, interpretamentum est ad ἄρχοντα vel ad ἐπιβάτης. Nam cum Hegesandridas, quem classi praefuisse novimus, a Xenophonte Hell. I, 3, 17. Mindari ἐπιβάτης dicatur, non improbabile censeo, hoc nomine a Lacedaemoniis dictum esse inferioris ordinis ducem, (cf. Sturz. Lex. Xenoph. f. v.) ἐπιστολέως similem, de quo v. Mor. Ind. ad Hell. f. v. et Sturz. l. l. f. v.

57) e libris additum:

58) c. 61.

59) c. 35. Adduxerat tredecim, quarum tamen mox ab Atheniensibus sex captae.

60) c. 43.

61) c. 42.

Thucydides eum quatuor et nonaginta ad Rhodum appulisse dicat ⁶²). Hic defectus duplici modo expleri potuit. Aut enim quas depressas esse diximus, eae ita tantum laceratae erant, ut refici possent ⁶³), aut quas Charminus amiserat, earum tres captae armataeque sunt a Peloponnesiis. Ex hac ratione cum omnia egregie concinant, non opus est, ut de aliis dicam conjecturis, quae mihi olim in mentem venerunt.

9. De reversis Chiorum navibus quae disputata sunt, haec iis confirmantur, quae de proelio, Antisthene duce, cum Atheniensibus commisso referuntur ⁶⁴). Navibus enim eo utebantur Chii sex et triginta. Harum tredecim erant Antisthenis. Ex iis, quas in Lesbum miserant, tres tantum erant reversae, decem ab Atheniensibus captae ⁶⁵). Defunt igitur ad numerum, quem diximus, viginti illae, quas a Pedarito arcessitas esse probavimus.

10. Ἐν τούτῳ δὲ οἱ Χίοι τε θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο καὶ οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ ⁶⁶) καὶ ὁ Ἀστύοχος, πυθόμενος τὰ περὶ τὴν ναυμαχίαν, καὶ τὸν Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπε-

62) c. 44.

63) Hanc interpretationem ne quis a verbo καταδύειν alienam censeat, v. Schol. ad I, 50. et quae ad hunc locum disputat Goeller. Act. Monac. II, 2. p. 219.

64) c. 61,

65) c. 23: τῶν Χίων νεῶν ἐκράτησαν. quae noli cum Valla et Porto, quos Heilmannus sequitur, interpretari: *Chias naves superaverunt, sed oppresserunt et ceperunt.* Nam κρατεῖν cum Genitivo fere est *potiri aliqua re, vel in potestatem suam redigere aliquid*, ut III, 47: ὀπλων ἐκράτησε. Novem captas esse Mitylenae facile conjicias, unam posthac ex iis, quae Methymnae fuerant, scriptor dicit.

66) Valcken. ad Herod. V, 36: „Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi l. VIII. c. 83. [65.] dicuntur Chii Milestique.“ Immo Peloponnesiorum, quae Miletu erat, classis, quam θαλασσοκρατεῖν scriptor dicere non potuit. Quod cum non animadverteret Vir egregius, post Μιλήτῳ plenius distinxit. Οἱ ἐν τῇ Μιλήτῳ καὶ ὁ Ἀστύοχος eodem modo junguntur, ut III, 33: ὁ Πάχης καὶ οἱ Ἀθηναῖοι cl. c. 80. et 51; Βούδορος καὶ Σάλαμις. ubi v. Schol. Qua ratione nihil frequentius. Nec offedere debet, quod non sequitur: πυθόμενοι ἐθάρασαν. Eodem enim modo dictum: Στρομβιχίδην καὶ τὰς ναῦς ἀπεληλυθότα. Huc retulerim IV, 12: Βρισίδας — καὶ τὸ πλῆθος ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτρέπτο. Eodemque partim pertinent, quae collegit Ast. ad Phaedr. p. 370. ad Polit. II, 6. ad Legg. II, 1.

ληλυθότα, ἐδάρασε. καὶ παραπλεύσας δύοιν νεοῖν Ἀστύοχος εἰς Χίον, κομίζει αὐτόθεν τὰς ναῦς ⁶⁷⁾ καὶ ξυμπάσαις ἤδη ⁶⁸⁾

67) Valla: *sumpsit, quae illic erant, naves.* Ex qua interpretatione confirmatum vidi, quod olim conjeceram, verba hoc ordine esse legenda: κομίζει τὰς αὐτόθεν ναῦς. Eodem modo c. 107: ἀπέπεμψαν Ἰπποκράτην καὶ Ἐπιπλία κομιούνας τὰς ἐκεῖθεν ναῦς. Diodor. XIII, 49: Μίνδαρος συνήγαγε τὰς ἀπανταχόθεν ναῦς. Cf. Eurip. Iphig. T. 1150. 1376. Seidler. Thuc. II, 69. 79. a pr. (Xenoph. Hell. V, 2, 9.) 84. extr. His adijunge quae supra de praepositionibus similia observata sunt. Nonnulla tamen hujus generis exempla paulo aliter explicueris ita, ut participium subaudias motum indicans, veluti ἐλθόν. Xenoph. Hellen. I, 7, 31: Ἐρασινίδης ἐπὶ τοὺς εἰς Μιτυλήνην πολέμιους τὴν ταχίστην πλεῖν ἀπαντας (ἐκείθεν). Ibi tamen Weiskius de traiectione cogitat, cujus similem velim e Xenophonte laudasset. Nam e Thuc. afferre poterat haec II, 49: τὸ μὲν ἐξωθεν ἀπτομένη σῶμα οὐκ ἄγαν θαρμὸν ἦν. III, 56: κατὰ τὸν πᾶσι τόμον καθεστῶτα, VI, 224 τὸν δὲ καὶ αὐτόθεν σῆτον ἐν ὀλκασί, πυροὺς καὶ πεφρυγμένας κριθάς, ἄγειν (δοκεῖ χρῆναι). VII, 43: ἄλλοι δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πρώτης παρατείχισμα τῶν Συρακουσίων, οὐχ ὑπομενόντων τῶν φυλάκων, ἤρουν. cl. I, 77. Sed ad ejusmodi traiectionem ut illius loci explicatio confugiat, nihil causae est. Praestaret dicere, ut saepius ἐν pro εἰς, (v. Thuc. IV, 14. 43. VI, 17. quomodo et expl. Xenoph. Hell. VII, 5, 11. Cf. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 427. sq. Schweighaeuser. ad Herod. II, 56.) ita hic εἰς pro ἐν usurpatum esse. Cf. Loheek. ad Soph. Ajac. 80. Schweighaeuser. ad Herod. VIII, 60. Sed haec interpretatio non multum differt ab ea, quam suademus, cum, ubicumque εἰς pro ἐν dicitur, motus tamen notio lateat. Ὁρμώμενος intelligas in hujusmodi exemplis. Thuc. III, 93: τοὺς ἐκ τῆς ἐνέδρας τρέπουσιν. IV, 67: οἱ ἐκ τῆς Μινώας Ἀθηναῖσι. Huc refer quae sexcenties leguntur: οἱ ἀπὸ (ἐκ) Φυλῆς (Πειραιώς). Contra mireris haec V, 67: οἱ ἐπὶ Θράκης Βρασιδεῖοι στρατιῶται, qui e Thracia reversi in Arcadia pugnant. III, 106: ἤσθοντο τοὺς ἐν Ὀλπαις Ἀμβρακιώτας ἤκοντας. ubi v. Haack.

68) ἤδη arcte cum ξυμπάσαις jungendum, intellecto οὐσαις. Cf. I, 30. extr.: χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν. VIII, 101: ἀφικνούνηται εἰς Ροίτιον, ἤδη τοῦ ἠλλεσπόντου. III, 112: ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμβρακιώταις ἐτι ἐν ταῖς εὐναῖς. IV, 52: οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς πρώτους φύλακας, οἷς ἐπέδραμον. εὐθύς διαφθείρουσιν ἐν ταῖς εὐναῖς ἐτι, ἀγαλαμβύοντας τὰ ὄπλα. ubi τε non cum sequente καὶ jungendum esse, ut, Perrone probante l. l. p. 162. Benedictus statuit, alibi probabitur. Hec modo VII, 50: (Φρύνιχος) πέμπει ὡς Ἀστύοχον, τῶν Λακεδαιμονίων ναύαρχον, ἐτι ὄντα τότε περὶ Μίλητον, commate post ναύαρχον sublato et post ἐτι collocato, explicandam arbitrabar. Ita quidem non opus esset, ut τῶν cum deterioribus libris in τὸν mutaretur. Sed jam hujus me conjecturae poenitet. Nam quae ibi narrantur, facta esse eum Astyochus nondum Mileto solvisset,

ἐπίπλων ποιείται ἐπὶ τὴν Σάμον. Obscure hic Astyochum scriptor dicit, κομίζειν αὐτόθεν τὰς ναῦς, ita loquens, ac si quas dicat e praegressis vel appareat vel facile colligi possit⁶⁹). Quod secus est. Videntur tamen istae tredecim intelligi, quas Antisthenes adduxerat. Ita ut statuatur quodammodo jam suadent verba. Hac enim ratione articulus ad certum et definitum aliquid refertur, quamquam id non facile conjectes. Certe si Chiorum quoque naves auctor complecti voluisset, scripsisse videatur: τὰς αὐτόθεν ναῦς. Accedit, quod suis Chii navibus carere nondum poterant. His autem, quas diximus, tredecim assumtis, Astyochi classis navium fuerit centum et septem. Cum vero mox centum et duodecim habuisse dicatur⁷⁰), quin-

colligas ex c. 45. in.: ἐν δὲ τούτῳ καὶ ἔτι πρότερον, πρὶν εἰς τὴν Ῥόδον αὐτοὺς ἀναστῆναι, τὰδε ἐπρῶσσετο. Ac priusquam in Rhodum proficisceretur Astyochus, ea quoque evenisse quae nostro loco referuntur, omnia probant. Quae contra afferri possunt argumenta, tam levia sunt, ut silenda esse videantur. Emendandum est igitur τὸν Λακ. ν. (Simili vitio, eadem ex causa, sequenti genitivo, orto, V, 6. pr. legitur: πένμψας — παρὰ Πόλλην τῶν Ὀδομάντων βασιλέα. ubi Aug. Ar. C. Dan. Mosq Pariss. C. E. K. X. τὸν suppeditant.) Nam articulus ἀναρχὸν ibi non magis, si vulgaris distinctio retinetur, deesse potest, quam c. 23: Ἀστυόχος, ὁ Λακεδαιμόνιος ναύαρχος. Male ibi Λακεδαιμονίων habet Cl. V. V, 12. VIII, 24. ubi recte Haack. comma post Λακεδαιμόνιον sustulit et ante μετ' ὀλίγων collocavit. Herod. VIII, 59. ibique Schweighaeuser. Sed Thuc. VII, 25. init. sic distinguendum est: Μετὰ δὲ τοῦτο ναῦς τε ἐκπέμπονσι δώδεκα οἱ Συρακούσιοι καὶ Ἀγάθαρχον ἐπ' αὐτῶν, Συρακούσιον, ἄρχοντα.

69) Quomodo numeralibus subinde praemittitur articulus, ubi ratiocinando numerus dictus definiri potest, veluti I, 116: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ἦσθοντο, πλείονας ναυσὶν ἐξήκοντα ἐπὶ Σάμον, ταῖς μὲν ἑκαταίδεκα τῶν νεῶν οὐκ ἐχρήσαντο, — τεσσαράκοντα δὲ ναυσὶ καὶ τέσσαρσι — ἐνανυμάχησαν πρὸς Τραγία τῆ νήσῳ Σαμίων ναυσὶν ἑβδομήκοντα, ὧν ἦσαν αἱ εἴκοσι στρατιωτίδης. Cf. VIII, 39. 102. extr. Xenoph. Hell. I, 1, 18. ubi Virorum DD. conjecturis non opus est. Interdum etiam, quod Bauerus Thuc. VIII, 39. factum putabat, numeralibus articulum Graeci abundanter adjiciunt, veluti Xenoph. Hell. III, 2, 4: Ἐσωθήσαν αὐτῶν ἄμφι τοὺς πεντεκαίδεκα. VII, 2, 9: ἀπέθανον οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. Cf. VII, 4, 25. 27. Talia, quae familiaris sermo noster imitatur, frustra apud Thucydidem quaeras.

70) Αἰσθόμενοι δὲ οἱ ξύμμαχοι καὶ ὁ Ἀστυόχος τὸν θροῦν, καὶ δόξαν αὐτοῖς ἀπὸ ξυνόδου, ὥστε διαναυμαχεῖν, ἐπειδὴ καὶ δεηγγέλλετο αὐτοῖς ἢ ἐν τῇ Σάμῳ ταραχῇ, ἄρσαντες ταῖς ναυσὶ πύ-

que suspiceris ei suppeditatas esse a Rhodiis vel ab aliis civitatibus lociis.

II. Ἐν δὲ τῷ αὐτῷ θέρει μετὰ τοῦτο εὐθύς οἱ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ, ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν οὐκ ἀξιόμαχοι νομίσαντες εἶναι, οὐκ ἀντανήγοντο, — ἀποστέλλουσιν ὡς τὸν Φαρνάβαζον — Κλέαρχον τὸν Ῥαμφίου, ἔχοντα ναῦς τεσσαράκοντα⁷¹⁾.

σαις, οὔσαις δώδεκα καὶ ἑκατόν, καὶ τοὺς Μιλησίους πεζῇ κελεύσαντες ἐπὶ τῆς Μυκάλης παρίναί, ἔπλεον ὡς (e codd. receptum) πρὸς Μυκάλην. Socios hic cum Astyocho conjungi, aliquando me offendebat. Quapropter ξύμβουλοι pro ξύμμαχοι legendum esse suspicabar, cl. 39. 43. Frustra. Nam duces quoque interdum sociorum concilio utebantur, ut Lyfander Xenoph. Hell. II, 1, 51. Tueturque vulgatum verbum ξυνόδου. Cf. I, 96. De Mycale promontorio v. Herod. I, 148. ibique interpr.

71) Valla hunc locum ita convertit: *Statim secundum haec, eadem aestate, Peloponnenses tam numerosa classe tamen non idoneos se arbitantes ad praelium conferendum — mittunt ad Pharnabazum — Clearchum —*. Verba οὐκ ἀντανήγοντο non expressit. Quae tamen cave suspecta credas. Sed ἐπειδὴ hic non est quoniam, ut Portus et Heilmannus interpretantur, sed postquam et arcte cum μετὰ τοῦτο εὐθύς cohaeret. Cf. II, 18 VII, 26. 63. Nec μετὰ τοῦτο εὐθύς durum videri debet. Cf. Dionys. Epist. ad Pomp. p. 770, 9: μετὰ τὸν Περσικὸν πόλεμον εὐθύς. Respicitur c. 79. extr. cl. 83. Pro ἀντανήγοντο quis ἀντανηγάγοντο requiratur. Verum saepe, ubi durans cogitatur actio, imperfectum pro aoristo s. plusquamperfecto usurpatur, veluti Xenoph. Anab. I, 4, 2: Ἠγεῖτο αὐτῶν Ταμῶς, — ἔχων ναῦς ἑτέρας (uncos, unius Eton. auctoritate adhibitos; sustuli.) Κύρου πέντε καὶ εἴκοσιν, αἷς ἐπολιόρκει Μίλητον, ὅτε Τισσαφέρην φίλη ἦν. Cf. I, 2, 22. Thuc. II, 23. cl. 17. VIII, 26 90. Scriptor quodammodo in illud tempus cogitando revertitur, quo si esset imperfecto uti deberet. Huc tamen referre nolim Xenoph. Hell. II, 2, 10: ἐνόμιζον οὐδεμίαν εἶναι σωτηρίαν, εἰ μὴ παθεῖν, ἃ οὐ τιμωρούμενοι ἐποίησαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ὕβριν ἠδίκουν ἀνθρώπους μικροπολίτας: cum ἀδικεῖν pro ἠδικηκέναι usurpatur, docente Heindorf. ad Plat. Protag. §. 4. p. 465. sq. Quae observatio aliquot Thucydidis locis adhiberi debebat. — Verba ἀθρόαις ταῖς ναυσὶν Portus cum οὐκ ἀντανήγοντο junxit, Valla et Heilmannus cum ἀξιόμαχοι. Recte hi et prave iidem. Jungendum enim ita est, sed hoc sensu: postquam non obviam prodierant, cum se non pares putarent conjunctis navibus — hostium scilicet, quorum modo Strombichides cum parte classis ex Hellesponto reversus erat. V. c. 79. cl. 78. Ἀξιόμαχος τινι saepe hoc modo dicitur, veluti V, 60: ἀξιόμαχοι δοκρύντες εἶναι οὐ τῇ Ἀργείων μόνον ξυμμαχίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἄλλῃ ἔτι προσγενομένῃ (ubi in sqq. comma post οὕτως ponendum erat). Cf. Herod. VII, 157. IX, 90. Qui etiam ἀξιόμαχος sequente infinitivo habet. VII, 101. 138. Non ita Thucydides.

— — Καὶ αἱ μὲν τῶν Πελοποννησίων αὐταὶ νῆες, ἀπάραισσαι ἐς τὸ Πέλαγος, ὅπως λάθοιεν ἐν τῷ πλωῖ τοὺς Ἀθηναίους, χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν Δήλου λαβόμεναι αἱ πλείους μετὰ Κλεάρχου καὶ ὕστερον πάλιν ἐλθοῦσαι ἐς Μίλητον, Κλέαρχος δὲ κατὰ γῆν αὐθις ἐς τὸν Ἑλλήσποντον κομισθεῖς ἦρχεν ⁷²⁾ αἱ δὲ μετὰ Ἑλίξου ⁷³⁾, τοῦ Μεγαρέως, στρατηγοῦ, δέκα, ἐς τὸν Ἑλλήσποντον διασωθεῖσαι, Βυζάντιον ἀφιστάσι ⁷⁴⁾. His decem navibus mox alias sedecim submissas esse, paene oblitus erat auctor referre. Refert tamen loco alieno ⁷⁵⁾. Sed revera eum hic aliquid oblitum esse, hac ratione intelligitur. Etenim Peloponnesiorum classem navium hoc tempore fuisse vidimus centum et duodecim. Earum sex et viginti in Hellespontum missae. At qui mox eodem contendit, Mindarus nonnisi septuaginta tres habet ⁷⁶⁾. Desunt igitur tredecim. Has conjecerit aliquis, Mileti praesidio relictas esse. Quam conjecturam probaremus, si ex solo Thucydide judicanda esset. Sed is omisit, Min-

72) Qui, quod Haackius diversissimis locis inculcat, saepe participium pro verbo finito poni, id ad nostrum locum adhiberet, is confudisse videretur, quae probe discernenda sunt. Thucydidem quidem affirmare amsim, eo quo hic modo, nunquam participio usum esse pro verbo finito. Quocirca locum nostrum puto corruptum esse. Facillima, quam equidem comminiscor, emendatio haec est, ut pro χειμασθεῖσαι, καὶ αἱ μὲν legatur καὶ χειμασθεῖσαι αἱ μὲν et parentheses notae, quibus Κλέαρχος — ἦρχεν vulgo sepiuntur, tollantur. Ita nominativus αἱ μὲν τῶν Πελοπ. νῆες genitivi vice fungeretur, a sequente αἱ μὲν pendentis; de qua ratione supra expositum. Deinde verbi finiti defectus nullo negotio explicari potest. Auctor enim hoc modo scribere voluerat: αἱ μὲν — μετὰ Κλεάρχου — ἐς Μίλητον, Κλέαρχος δὲ — ἐς τὸν Ἑλλήσποντον ἐκομίσθη. Sed post, ratione obvia, orationem invertit. — Quod F. (G.) Reg. Cass. Aug. Dan. Mosq. ante πλείους inserunt δέ, ferri non potest. Αἱ πλείους frequente appositionis genere ad αἱ μὲν adjectum, ut III, 32: τοὺς αἰχμαλώτους, οὓς κατὰ πλοῦν εἴληφε, ἀπέσφαξε τοὺς πολλούς. III, 23: οἱ δ' ἐν τούτῳ οἱ πλείους — ὑπερέβαινον. IV, 90. extr.: οἱ μὲν ψилоὶ οἱ πλείστοι εὐθύς ἐχώρουν Cf. IV, 52. 88. Eodemque pertinent talia: I, 2: οἱ πολέμῳ ἢ στάσει ἐκπίπτοντες παρ' Ἀθηναίους οἱ δυνατώτατοι — ἀνεχώρουν. III, 23: οἱ ἀπὸ τῶν πύργων χαλεπῶς οἱ τελευταῖοι καταβαίνοντες ἐχώρουν ἐπὶ τὴν τάφρον. ubi vulgo male distinguitur.

73) De Helixo cf. Xenoph. Hell. I, 3, 15. 21. Hujus forsitan nepos est is, cujus meminit Demosth. de Cor. p. 34, 15.

74) c. 80.

75) c. 99. cl. 102. 103.

76) c. 99. Male Diodor. XIII, 58: ὀγδοήκοντα καὶ τρεῖς.

Dion. Hal.

U

darum, tredecim naves Dorieo duce in Rhodum misisse, cum ibi esse accepisset, qui res novas molirentur 77).

12. Ὁ δὲ Μίνδαρος ἐν τούτῳ καὶ αἱ ἐκ τῆς Χίου Πελοποννησίων νῆες — ἀπαίρουσιν ἐκ τῆς Χίου πελάγαι, ἵνα μὴ περιτύχωσιν ταῖς ἐν τῇ Ἐρεσῶ ναυσίν, ἀλλὰ ἐν ἀριστερᾷ τὴν Λέσβον ἔχοντες ἔπλεον ἐπὶ τὴν ἠπειρον. καὶ προσβαλόντες τῆς Φωκαίδος ἐς τὸν ἐν Καρτερίοις λιμένα καὶ ἀριστοποιησάμενοι, παραπλεύσαντες τὴν Κύμαιαν δειπνοποιοῦνται ἐν Ἀργινούσαις [τῆς ἠπείρου,] ἐν τῷ ἀντιπέρας τῆς Μιτυλήνης. ἐντεῦθεν δέ, ἐτι πολλῆς νυκτός, παραπλεύσαντες [τὴν Κύμαιαν] καὶ ἀφικόμενοι τῆς ἠπείρου ἐς Ἀρματοῦντα καταντικρὺ Μηθύμνης, ἀριστοποιησάμενοι διὰ ταχέων παραπλεύσαντες Δέκτον καὶ Δάρισσαν καὶ Ἀμαξιτὸν καὶ τὰ ταύτη χωρία 78), ἀφικνοῦνται ἐς Ῥοίτιον 79). Quod mihi quoque in mentem venerat, οὐ excidisse post Χίου, id Haackium video de conjectura in ordinem recepisse. Minus probō, quod ideum Vir doctus pronuntiat, τῆς ἠπείρου post Ἀργινούσαις esse prope continentem sitis. Talia equidem nonnisi demonstranti credam. Interim alia ratio est circumspicienda. Ista verba si genuina essent, ex hoc loco colligendum foret, Arginulis insulis ex adverso positum, cognomine fuisse in continente oppidum, quemadmodum Sybota portus Sybotis insulis opposita fuerunt 80). Et hanc quidem sententiam confirmare videtur Aristophanis Scholiastes. Qui ἡ Ἀργίνουσα, inquit, πόλις τῆς Αἰολίδος, ἀντικρὺς δὲ Λέσβου κειμένη καὶ Μανίας καλυμμένης ἄκρας 81); et alibi: ἡ

77) v. Diodor. XIII, 58. 45. Xenoph. Hell. I, 1, 2. ubi Zeunius ita loquitur, ac si naves, quibus Dorieus praeerat, Rhodias putaret. Quod, una, si forte, excepta, falsum est. Maximam partem Thurinas fuisse, colligas ex Thuc. VIII, 35. Caeterum de Dorieo cf. Thuc. III, 8. Xenoph. Hell. I, 5, 19. Pausan. VI, 7, 1. 2.

78) II, 15. extr.: καλεῖται δὲ διὰ τὴν παλαιὰν ταύτην κατοίκησιν καὶ ἡ ἀκρόπολις μέχρι τοῦδε ἐτι ὑπὸ Ἀθηναίων πόλις προ ταύτην edi debebat ταύτη cum Reg. (G.) Cass. Aug. Gr. Paris. C. F. Cf. II, 80. 96. VIII, 24.

79) c. 101. cf. Diodor. XIII, 39. 45.

80) I, 47. 50. 52. 54. III, 67.

81) Ad Ran. v. 33. Μαλίας emendandum esse, jam monuit Duker. ad Thuc. III, 4. Caeterum constans Graecorum usus facit, ut ante Μαλίας articulum excidisse putem, ad ἄκρας illum pertinentem. Obiter hic emendabo Xenoph. Hell. II, 2, 8: ἑστρατοπέδευσεν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῷ καλουμένῳ γυμνασίῳ, ubi leg. ἐν τῷ Ἀκ. καλουμένῳ γυμν.

Ἄργινουσα κώμη ἦν τῆς Αἰολίδος ⁸²). Sed huic, etiam si, quod tamen dubitari potest, dicere voluerit, ejus nominis oppidum fuisse in continente, non multum fidei tribuerim, cum in eis, quae exhibet, ignorantiae vestigia sint satis manifesta. De pugna enim illa loquitur, quam ad Arginusas insulas commissam esse constat. Pertinent huc Xenophontis haec verba: (Ὁ Καλλικρατίδας) ἐδειπνοποιεῖτο τῆς Δέσβου ἐπὶ τῆ Μαλέα ἄκρα [ἀντίον τῆς Μιτυλήνης]. Τῆ δὲ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔτυχον καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δειπνοποιούμενοι ἐν ταῖς Ἄργινούσαις· αὐταὶ δ' εἰσὶν ἀντίον [τῆς Δέσβου ἐπὶ τῆ Μαλέα ἄκρα ἀντίον] τῆς Μιτυλήνης ⁸³). Quae Strabo illustrat: Μιτυλήνη, ἰνquit, κεῖται μεταξὺ Μηθύμνης καὶ τῆς Μαλίας ἡ μεγίστη πόλις, διέχουσα τῆς Μαλίας ἑβδομήκοντα σταδίων, τῶν δὲ Κανῶν ἑκατὸν εἴκοσιν, ὄσων καὶ τῶν Ἀργινουσσῶν· αἱ τρεῖς μὲν εἰσὶν οὐ μεγάλαι νῆσοι, πλησιάζουσι (ἢ πλησιάζουσαι) δὲ τῇ ἠπείρῳ, παρακείμεναι δὲ ταῖς Κάναις ⁸⁴). Sed maxime ad disputationem nostram facit Diodorus, qui (αἱ Ἄργινουσαι,) αἶε, τότε ἦσαν οἰκούμεναι καὶ πόλισμάτιον Αἰολικὸν ἔχουσαι, κείμεναι μεταξὺ Μιτυλήνης καὶ Κύμης, ἀπέχουσαι τῆς ἠπείρου βραχὺ παντελῶς καὶ τῆς ἄκρας τῆς Κατανίδος ⁸⁵). Ex hoc enim loco apparet, Scholiastem Ἀργίνουσαν πόλιν ἢ κώμην τῆς Αἰολίδος potuisse dicere, nec tamen continentis oppidum intelligere. Sed etiam si intellexerit atque omnia vera prodiderit, ne ita quidem sine dubitatione ejus auctoritate uti possemus, qua Thucydidis, quae diximus, verba a suspicione liberaremus. Ille enim τὴν Ἀργίνουσαν nominat, hic τὰς Ἀργινούσας, ut altera forma dici possit, oppidum continentis, altera insulas esse appellatas. Haec cum ita sint, eo inclinamus, ut verba τῆς ἠπείρου apud Thucydidem ex sequentibus irreplisse existimemus. Quae suspicio eo confirmatur, quod et alia in loco nostro turbata sunt. Ita quod boni libri ante καὶ ἀφικόμενοι addunt, τὴν Κύμαιαν, e praegressis irreplisse,

82) ib. ad v. 710. Rectius aliis locis Scholiastae τὰς Ἀργινούσας dicunt ad 193. 1580. Nub. 6.

83) Hic (Hellen. I, 6, 26. sqq.) irreplisse quaedam, suspicati sunt etiam alii. Quae ego uncis notavi ea si ejiciantur, et sensui consulitur et corruptelae ratio perspicitur. Quae Schneiderus ad h. l. et in Addend. p. 98. dicit, me quidem non movent.

84) Strab. XIII, 2. p. 157. Tauchnitz.

85) Diodor. XIII, 97. — Cf. etiam Harpocr. f. v. ibique Vales. et Steph. Byz. f. v., ubi non recte in nota dicitur, Thucydidem nostro libro tres fuisse insulas referre.

dubio vacat. Eruntque fortasse, quibus etiam παραπλεύσαντες, insititium esse videatur. Quod si quis probabile censeat, καί, quod est ante ἀφικόμενοι, post Μηθύμνης transponatur oportet. Sed de his equidem nihil definire audeo.

13. Μετὰ δὲ τοῦτο ταῖς τε ἔξ Ἀβύδου ξυμμιγείσαις καὶ ταῖς ἄλλαις ξυμπάσαις ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα πελιορκήσαντες Ἐλαιοῦντα ταύτην τὴν ἡμέραν, ὡς εὖ προσεχώρει ἀπέπλευσαν εἰς Ἀβυδὸν ⁸⁶⁾. Hic requiras, quasnam dicat auctor τὰς ἄλλας ναῦς. Conjiciat aliquis eas intelligi, quibus Helixus praecerat ⁸⁷⁾. At has a Mindaro non assumtas esse, postea significatur ⁸⁸⁾. Neque ut ita statuatur, classis, quem hic habemus, permittit numerus. Ipse enim Mindarus naves adduxerat tres et septuaginta; Abydi erant sedecim. Sed duae e Mindari classe hoc ipso tempore ab Atheniensibus captae sunt, una nescio quo missa videtur ⁸⁹⁾. Constat igitur ratio, illis, quas diximus, Helixi navibus non additis. Quocirca αἱ ἄλλαι νῆες eae sint, necesse est, quas Mindarus adduxerat. Ita vero post ἄλλαις et post ὀγδοήκοντα incidendum atque ad ξυμπάσαις ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα subaudiendum est οὗσαις, ea ratione, de qua jam exposuimus ⁹⁰⁾.

86) c. 105.

87) c. 80.

88) c. 107. Haud dubie enim quae ibi memorantur eadem sunt, quae c. 80.

89) Nisi tres esse captas Diodoro credendum est XIII, 59.

90) not. 12. Adde Xenoph. Hellen. IV, 8, 28: συντάξας τοὺς τε ἀπὸ τῶν αὐτοῦ νεῶν; τετρακοσίους, καὶ τοὺς ἐκ τῶν πόλεων φυγάδας — — ἤγειν αὐτοὺς ἐπὶ Μηθύμναν.

CAPUT QUARTUM.

DE CLASSE ATHENIENSIIUM.

I. Contra Peloponnesiorum naves viginti unam, quas in Asiam trajecturae erant, totidem suas mittunt Athenienses. Sed haec cum hostem frustra in altum elicere conarentur; septemque Chiarum, quas in numero suo habebant, fidem suspectam haberent, mox Athenas redierunt. Ἄλλ' ὕστερον ἄλλας προσπληρώσαντες ἑπτὰ καὶ τριάκοντα, σταραπλέοντας αὐτοὺς καταδιώκουσιν εἰς Πειραιὸν τῆς Κορινθίας ¹⁾. Nunc igitur Athenienses ad Peloponnesios obsidendos naves adhibuerint octo et quinquaginta ²⁾. Verum hic numerus hoc tempore in hac expeditione non offendere non potest eum, qui meminerit, in Sicilia praeter ingentem copiarum terrestrium vim ³⁾ naves amissas esse plus ducentas ⁴⁾. Sed dixerit quispiam, navium

1) c. 10.

2) Nam Chias quoque naves, quae hunc numerum complent, ad Piraeum reversas esse docet c. 15.

3) Circiter 65,000 ex Boeckhii computatione. V. Oecon. Civ. I. p. 287. Dionysius tamen Judic. de Thuc. p. 852. cum Diodoro XIII. 21. et Isocrate de pace 29. atque Aeliano V. H. V, 10. nonnisi 40,000 numerat.

4) V. Thuc. VI, 45. (ad quem locum contulisse juvabit Sluiter Lectt. Andoc. p. 30. sq.) VII, 42. cl. 16. 20. 26. 31. 35. Ex Thucydidis narratione 209 amissae. Contra Isocr. Aelian. II. II. 240. periisse referunt. Hos Perizonius, probante Boeckhio l. l. p. 288. ita cum Thucydide conciliat, ut eas naves annumeret, quae Ol. 88, 5. in Siciliam missae erant. V. Thuc. IV, 2. Sed haec ratio cum aliis nominibus tum hoc laborat, quod illae naves quamquam missae, non tamen amissae

quidem penuria Athenienses non laborare potuisse, cum ineunte bello centum sepositae essent, quibus non uterentur, nisi si hostes classe urbem invaderent⁵⁾. At tamen his jam ante usos esse inde colligas, quod Thucy-

sunt. V. Thuc. IV, 65. In transcurso moneo Isocr. de pace 29. verba: *ἐν τῷ Πόντῳ μυρίους ὀπλίτας αὐτῶν καὶ τῶν συμμάχων ἀπόλειψαν* (Ἀθηναῖοι). quae quo spectent se ignorare ait Boeckh. l. l. mihi referenda videri ad eam expeditionem, de qua exponit Plutarch. Pericl. 19. Nam huc non trahi posse eam in Pontum expeditionem, de qua referunt Thuc. IV, 75. Diodor. XII, 71. facile intelligitur. Non obstare sententiae, quam proposui, quod Athenienses tunc victores fuerunt, probabunt quae Perizon. l. l. disputat. Huc referendos censeo τοὺς ἐπὶ τοῖς ἐσχάτοις τῆς Ἀσιανῆς ἡπείρου διαφθαρέντας apud Pausan. I, 29, 9.

5) Τριήρεις — ἑκατὸν ἑξαιρέτους (hoc ordine codd.) ἐποίησαντο, κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον τὰς βελτίστας καὶ τριηράρχους αὐτοὺς ὧν μὴ χρῆσθαι μηδαμῶς ἐς ἄλλο τι ἢ μετὰ τῶν χρημάτων περὶ τοῦ αὐτοῦ κινδύνου, ἦν δὲ ἤ. Ante κατὰ incidendum erat, ne quis cum Heilmanno opinaretur, centum quotannis ab Atheniensibus sepositas fuisse. Cf. Boeckh. l. l. l. p. 311. Sed hoc modo verba aliquid difficultatis habent. Ita enim loquitur Thucydides, ac si centum istae naves jam tunc electae fuissent omnes. At qua tum ratione explicanda sunt verba κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον τοὺς βελτίστους? His fortasse aliquid salutis afferant codd. Quorum quidam cum pro ἕκαστον legant ἑκατόν, alii omnino eam vocem ignorent, facile his obsequendum esse statuas. Jam cum trierarchorum mentionem auctor injiciat, etiam de nautis videtur dicere debuisse. Id cum reputarem, legendum esse suspicabar: καὶ τῶν ναυτῶν τοὺς βελτίστους. Sed hac conjectura meliorem, quae eandem sententiam habeat, lectionem postea vidi a cod. Vindob. offerri hanc: μετὰ τῶν ναυτῶν τὰς βελτίστας. Vulg. fortasse hoc modo quis intelligendum esse censeat, ut verba κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν ἕκαστον ad annos praegressos referat, quorum unoquoque earum, quae aedificarentur, navium optimae quaeque electae ac sepositae fuerint, inde a foederibus tricennalibus Ol. 83. (de quibus v. Thuc. I, 115. cl. 140. IV, 21. VII, 18. Diod. XII, 7. Plutarch. Pericl. 24. cl. Aristoph. Acharn. 193. 251. Equit. 1385.) usque ad belli initium. Quam sententiam Andoc. de pac. p. 91. et Aesch. de fals. leg. p. 336. confirmare videantur. Sed tale quid si Thucydides voluisset, aliter locutus esset. Cujus verbis accommodatius fortasse hoc modo interpreteris: Athenienses decrevisse, ut navium, quas quoque anno habituri essent, centum ne adhiberentur, ita ut non semper eadem sepositae essent, sed novo quoque anno novae substituerentur. Posterius quidem factum esse, sumendum videtur, etiam si, quod equidem probaverim, codicis Vindob. lectio reponatur.

dides, ubi mille talenta, quae eodem tempore eodemque consilio seposita erant, mota esse refert, ibi navium istarum mentionem non facit ⁶⁾. Sed etiamsi non prius, quam illas pecunias, has naves moverint, tamen eo, de quo loquimur, tempore iis nondum usi esse poterant. — Rectius hic earum triginta navium adimonueris, quae aestate praegressa, Charicle duce, expeditione circa Peloponnesum facta, Athenas reversae erant ⁷⁾. Sed his fere opus fuisse putamus, ut socii coercerentur. Denique si ille, quem diximus, verus sit numerus, Athenienses belli anno vicesimo ineunte ⁸⁾ classe polluerint navium circiter centum et viginti ⁹⁾. Quod eo magis mirandum videtur, cum non ita multo post viginti aliae instructae sint ¹⁰⁾. Huic navium, quae ut instruerentur non exigua hominum multitudine opus erat, copiae repugnant quae de earum inopia, qua Athenienses laborarint auctor vel dixit ¹¹⁾ vel significavit ¹²⁾. Sed etiamsi tot, quot dictum est, naves Atheniensibus hoc tempore fuissent, non perspicitur, quo consilio duodesexaginta Piraeo obsidendo adhibuerint, cum multo pauciores huic expeditioni sufficere videantur. Aperte magna earum pars aptius, prudentiusque alia ratione adhiberi poterat. Deinde si tanta ibi classis erat, qui sit, ut mox Athenas mittantur, qui

6) c. 15. Adhibitas esse putabam vel quarto belli anno, v. Thuc. III, 16. sq. vel ad expeditionem in Siciliam. Prius non placere video Haackio.

7) VII, 20. 26.

8) Ineunte inquam: nam Dodwelli rationes hic laborare posthac videbimus.

9) Eodem enim tempore circa Naupactum et Leucadiam plus triginta erant. V. VIII, 13. et VII, 34. cl. 31. Nam quae his locis memorantur, non diversas esse, sine dubitatione videmur statuere posse.

10) c. 15.

11) c. 1. cl. VII, 64. 87. VI, 31. et 93. extr.

12) Nam quod in Ioniam non statim post Chii defectionem magna classis emittitur, id quae ex causa repetendum sit in propatulo est. Chios vero et Miletus cum descivissent, tum demum omnes viri ad naves instruendas adhibiti. Hinc Aristoph. *Lystrata* 107. queritur:

Ἄλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλείπεται φεισάλυξ.

*Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι,
Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον.*

auxilia petant ¹³⁾? His difficultatibus ut occurrerem; varias commentus eram rationes, quarum nonnisi eam propositurus sum, quam adhuc unice veram puto. Etenim verba καὶ τριάκοντα delendas esse reor. Nam mox legimus, Athenienses ad Chalcidea persequendum duodecim naves, duce Strombichide, misisse et deinceps octo alias, duce Thrasycle, ἀπολιπούσας καὶ ταύτας τὴν ἐφόρμησιν. — — — — — ἐτέρας δ' ἀντὶ πασῶν τῶν ἀπελθουσῶν ¹⁴⁾ εἰς τὴν ἐφόρμησιν τῶν Πελοποννησίων, διὰ τάχους πληρώσαντες, ἀντέπεμψαν καὶ ἄλλας διενθοῦντο τριάκοντα πληροῦν ¹⁵⁾. Atque ex hoc loco verba καὶ τριάκοντα in illum, quem tractamus, transcripta esse puto. Quod facile fieri potuit, si in vetusto libro alter alteri ex adverso opposita pagina scriptus erat. Idque factum esse eo comprobatur, quod eadem ratione c. 29. voces καὶ πεντήκοντα ex c. 26. irrepsertunt. Atque hi loci totidem fere, quot illi, versibus distant. Adstruit emendationem nostram, quod posthac nonnisi viginti Atheniensium naves ad Piraeum inveniuntur ¹⁶⁾. Quae nobis opponi posse videantur, ea, quantum equidem video, levia sunt. Dixert tamen aliquis, haud dubie Peloponnesios, ubi cunctae Atheniensium naves abiissent, opportunitate usuros fuisse, ut in Asiam evaderent. At vero illas patet non eodem tempore abiisse omnes, sed primo tantum octo. Quorum in locum statim aliae videntur successisse. Quae, postquam et Thrasycles profectus erat, sufficiebant ad hostem observandum, cum et Athe-

13) c. 11. in. Eos petiisse pedites dixeris. Sed duodelexaginta navium ἐπιβάταις facile hostem primo impetu superassent.

14) Sic enim haud dubie legendum cum Aug. Cass. K. et Valla, quamquam is prave vertit, revertendi verbo usus. Recepit et Haack. pro vulg. ἐπελθ. Quod in praegressis legitur: τῶν τε ἐν Πειραιῶν ἐφορμουσῶν τὰς μὲν ὅτι ἤδη πέμψουσιν — ibi articulus τὰς et ipse emendationi loci c. 10., quam suadeo, nonnihil favet. Nam auctor ita orationem instituit, quasi perre-cturus esset τὰς δὲ ἄλλας δώδεκα —.

15) c. 15. Non immerito ad hunc locum offendit Neophytus Ducas: συγκέχυται οὐκ οἶδ' ὅπως τὸ κείμενον· πῶς γὰρ οὐκ ἐξέπλευσαν Πελοποννήσιοι, ἐκ διαλειμμάτων, ὡς φησί, πολιορκούντων τῶν Ἀθηναίων; ἔδει ἄρ' εἰπεῖν, ὅτι πρῶτον πληρώσαντες ἐτέρας ἀπέστειλαν, εἴτ' ἀπαγαγόντες ἐκείνας μετέστησαν ἀλλαγῆ. ὃ δὲ αἰρεῖ τὴν πολιορκίαν ἀπλῶς, εἴτα αὐθις φροντίζει περὶ αὐτῆς, ὡς τοὺς Πελοποννησίους μὴ προσχόντας τὸν νοῦν, ὅπως διαδρῶεν.

16) c. 20.

nae vicinae essent, et mox caeteras duodecim naves subvenirent. Ita quidem quo minus scriptoris narratio intelligatur, nihil est, quod impediatur. — Praeterea quis objecerit hunc locum: Διακριθέντες δὲ πρὸς μὲν τὰς πολεμίας ναῦς ἐπέταξαν ἐφορμεῖν ἱκανάς, ταῖς δὲ λοιπαῖς ἐς τὸ νησίδιον ὀρμίζονται, ἐν ᾧ οὐ πολὺ ἀπέχοντι ἐστρατοπεδεύοντο. Qui profecto sententiam nostram perverteret, si verba ἐπέταξαν ἐφορμεῖν ἱκανάς eum sensum praebere, quem Valla expressit, vertens: *naves, quae satis visae sunt adversus hostiles, ibi collocare.* At vero non navibus erat opus, quae pares essent hostilibus, sed paucae sufficiebant, quae has observarent. Atque in hanc sententiam, haud dubie recte, interpretatus est Heilmannus. Caeterum si quis requirat, cur eae potissimum naves quae ad Piraeum erant, ab Atheniensibus in Asiam missae sint, causa haec videtur fuisse, quod illae caeteris, quae emitti possent, usu et exercitatione praestabant, ideoque aptiores erant ad bellum in Asia gerendum, cum eae, quas modo armaverant, sufficere viderentur ad Peloponnesiorum classem obsidendam. At hae cum oppressae fugataeque essent, nihil ab Atheniensibus factum esse refertur, quo hostiles naves, ne in Asiam trajicerent, impedirent. Quae interea cum aliis desciverant, Chios et Miletus, tantopere eos sollicitasse videntur, ut his solis recuperandis animos adverterent. Atque hac mente initio quidem qui emissi sunt praetores agebant, sed copiis utebantur non idoneis, ut consilia exsequerentur. Postea vero cum auxilia Athenis subvenissent Miletique obsidio pararetur, imminente hostium classe, tutius est visum discedere.

2. Insequente hieme τοῖς ἐν τῇ Σάμῳ στρατηγοῖς ¹⁷⁾ — προσαφίγημένοι γὰρ ἦσαν καὶ οἰκοθεν ἄλλαι νῆες πέντε καὶ τριά-

17) Merito quod minus Cl. habet, οἱ ἐν τῇ Σ. στρατηγοί, improbat Haackio. De interpretatione simplicissima fortasse ratio est, ut statuatur, auctorem sic inchoasse, ac si pro ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι scripturus esset ἐδόκει διακληρωσάμενοις, quod si codices haberent, defendi posset. (Cf. Hermann. ad Viger. p. 894.) Eodem modo VI, 35: Συρακουσίων ὁ δῆμος ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἐριδι ἦσαν, οἱ μὲν, ὡς οὐδενὶ ἂν εὐρόπῳ ἔλθοιεν οἱ Ἀθηναῖοι, οὐδ' ἀληθῆ ἔστιν, ἃ λέγει τοῖς δέ, εἰ καὶ ἔλθοιεν, τί ἂν δράσειαν αὐτούς, ὅ, τι οὐκ ἂν μείζον ἀντιπάθοιεν; ad οἱ μὲν scriptor λέγοντες in mente habuit et ad τοῖς δέ — ἐδόκει. Contra VII, 74: ἔδοξεν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν περιμεῖναι —, καὶ τὰ μὲν ἄλλα πάντα καταλιπεῖν, ἀναλαβόντες δὲ

κοντα καὶ στρατηγοὶ Χαρμῖνος καὶ Στρομβιχίδης καὶ Εὐκτῆμων καὶ τὰς ἀπὸ Χίου πάσας καὶ τὰς ἄλλας ξυναγαγόντες ἐβούλοντο διακληρωσάμενοι ἐπὶ μὲν τῇ Μιλήτῳ τῷ ναυτικῷ ἐφορμεῖν, πρὸς δὲ τὴν Χίον καὶ ναυτικὸν καὶ πεζὸν πέμψαι. Καὶ ἐποίησαν οὕτω¹⁸⁾. Στρομβιχίδης μὲν γὰρ καὶ Ὀνομακλῆς καὶ Εὐκτῆμων, τριάκοντα ναῦς ἔχοντες καὶ τῶν ἐς Μίλητον ἐλθόντων χιλίων ὀπλιτῶν¹⁹⁾ μέρος ἄγοντες²⁰⁾ ἐν ναυσὶν ὀπλιταγωγοῖς²¹⁾, ἐπὶ Χίον, λαχόντες, ἔπλεον· οἱ δ' ἄλλοι ἐν Σάμῳ μένοντες τεσσαῖρι καὶ ἑβδομήκοντα ναυσὶν, ἐθαλασσοκράτου καὶ ἐπί-

αὐτὰ, ὅσα περὶ τὸ σῶμα ἐς διαίταν ὑπῆρχεν ἐπιτήδεια, ἀφορμᾶσθαι· ad ἀναλαβόντες, quomodo codd. exhibent ex ἔδοξεν repetendum est ἐβουλήθησαν. Cf. Porpo l. l. p. 235. sq. Haec tamen a nostri loci conformatione nonnihil differunt. In quo fortasse τοῖς Ἀθηναίοις ἀπροσφιγμένοι pendere potest. V. Herodot. VII, 209. in.: ἄλλ', αὐτῷ γελοῖα γὰρ ἐφαίνοντο ποίσειν, μετεπέμψατο Δημάρητον. Thuc. I, 72: Τῶν δὲ Ἀθηναίων εὐτυχὲ γὰρ πρεσβεία πρότερον ἐν τῇ Λακεδαιμονίᾳ παρούσα καὶ ὡς ἤσθοντο τῶν λόγων, ἔδοξεν αὐτοῖς παριτητέα εἶναι ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. ubi cum constructio confusa sit, parentheseos signa locum habere nequeunt, quae et Porpo p. 199. iustulit, quamquam is alia ratione explicat ut hunc locum, ita geminum I, 115: Τῶν δὲ Σαμίων ἦσαν γὰρ τινες οἳ οὐκ ὑπέμειναν ἄλλ' ἔφυγον ἐς τὴν ἡπειρον, ξυνθέμενοι τῶν ἐν τῇ πόλει τοῖς δυνατωτάτοις — διέβησαν ὑπὸ νύκτι ἐς τὴν Σάμον.

18) Eadem simplicitate I, 132: καὶ ἦν δὲ οὕτως.

19) Intelliguntur haud dubie Atheniensium hoplitae ii qui cum aliis superiore aestate advecti erant. V. c. 25: Ἐκ δὲ τῶν Ἀθηναίων, τοῦ αὐτοῦ θέρους τελευτῶντος, χίλιοι ὀπλιταὶ [τῶν, quod hic vulgo legitur, damnant libri] Ἀθηναίων καὶ πεντακόσιοι, καὶ χίλιοι Ἀργείων — καὶ χίλιοι τῶν ξυμμάχων ναυσὶ δυοῖν δεούσαις πεντήκοντα — κατέπλευσαν ἐς Σάμον. Ibi comma post πεντακόσιοι tollendum et πεντακόσιοι καὶ χίλιοι Ἀργείων jungenda esse inprimis noster locus ostendit. Caetera enim quibus quis uti possit argumenta non satis firma sunt. Ordo quidem verborum vulgari distinctioni non obstat. V. III, 87: τετρακοσίων γὰρ ὀπλιτῶν καὶ τετρακισχιλίων οὐκ ἐλάσσους ἀπέθανον. IV, 38: εἴκοσι μὲν ὀπλιταὶ διέβησαν καὶ τετρακόσιοι οἱ πάντες. Ubi ad οἱ πάντες cf. I, 100: εἶλον τριήρεις Φοινίκων καὶ διέφθειραν τὰς πάσας ἐς διακοσίας. comma enim, quod post πάσας figunt, delendum erat: VI, 51. extr. 43. VII, 24. ubi itidem comma post χρήματα tollendum est. Illustrat hanc dicendi rationem Hermannus ad Viger. p. 727.

20) Ἄγοντες pro v. ἀγαγόντες sine codd. dedi. Utriusque formae solennis est confusio. Ita c. 53. pro κατάγουσι bene Haackius restituit καταγαγοῦσι ex Cass. Aug. Cl. Mosq. Marg. Paris. F. Cf. c. 48.

21) De his v. Duker. ad VI, 43. Boeckh. Oecon. Civ. I. p. 300. sq.

πλους τῆ Μιλήτω ἐποιοῦντο²²⁾. Hoc igitur tempore Atheniensium classis navium erat centum quatuor. At multo plures jam in Asiam venerant. Adductae enim viginti a Strombichide et Thrasycle²³⁾, sex et viginti a Diomedonte et Leonte²⁴⁾, duodequingenta a Phrynicho²⁵⁾ et, quae nostro loco dicuntur, triginta a Charmino²⁶⁾. Desiderantur igitur viginti. Sed nostro loco nonnisi triremes numerari videntur, cum earum quidem, quae Phrynicho duce advectae erant, ὀπλιταγωγοί quoque fuerint. Quarum aliae Argivos videntur in patriam transmisisse²⁷⁾, aliae Onomoclem et Euctemonem comitabantur, pars fortasse in Samo remanebat. Ac nonnullis navibus haud dubie prioris anni praetores Athenas vecti sunt. Quorum qui fuerat, Strombichides, jam ante eodem missus videtur, ut auxilia peteret. Nunc enim denuo praetor factus revertitur. Eidemque, cum popularis esset²⁸⁾, in tertium quoque annum prorogatum est imperium²⁹⁾. Haec de navium numero. Sed fortasse etiam verba: καὶ τὰς ἄλλας συναγαγόντες explicatione egent. Quibus quod cui in mentem venire possit eas significari naves, quae in Lade insula stationem habuerant, propterea non probabile est, quod hae haud dubie una cum Phrynichi classe, cum Mileto discederet, in Samum reversae sunt. Itaque

22) c. 50.

23) c. 15. 16. 17. 24.

24) 19. sq. 23.

25) c. 25.

26) Hic fortasse idem est, cujus non honorificam mentionem fecit Aristoph. Thesm. 811.

27) Qui quod a Milesiis, Ionibus, fugati essent, irati abierunt. V. c. 25.

28) V. Lyf. c. Agor. p. 855. c. Nicom. p. 850.

29) c. 62. 79. In secundum annum, Strombichide excepto, anni prioris praetorum alii quoque imperium prorogatum esse, dubitari potest. Duplici enim modo intelligi possunt quae c. 54. de Diomedonte et Leonte referuntur: Φρύνιχον — παρέλυσαν (sic Steph., vulgo παρέλυσσε; codd. plerique παρέλυσεν ὁ δῆμος. De voce παραλύειν cf. Valcken. ad Herod. VII, 38.) τῆς ἀρχῆς καὶ τὸν ξυνάρχοντα Σκίρωνίδα. ἀντίπεμψαν δὲ στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς Διομεδοντα καὶ Λέοντα. Fieri enim potest, ut hi cum jam antea praetores essent, adhuc muneribus domesticis functi, nunc cum imperio mitterentur. Sed probabilius est, hos, fortasse ἐπιλαχόντας, Phrynichi et Scironidis in locum subrogatos esse. Nam, si jam antea praetores facti essent, vix a classe Athenas revocati essent, cum in Asiam bene gessissent.

τὰς ἄλλας dici puto eas, quae ad minores emissae fuerant expeditiones, quarum, cum exigui momenti essent, scriptor mentionem non injecerit.

3. Praetores nunc in Asia invenimus Phrynichum, Onomaclem, Scironidem, Charminum, Strombichidem et Euctemonem. Hinc aliquid lucis ad temporum rationes redundabit, male, ut opinor, a Dodwello subductas. Eae vero pendent a tempore, quo Isthmia, quae nostro libro ^{29b}) memorantur, celebrata esse statuas. „Quod quo mense factum sit, etsi a nullo veterum disertis verbis traditur, Corfinus tamen docuit ³⁰), ea modo in mensem Panemum, modo in Munychionem aut Thargelionem incidisse. Nam Isthmici ludi sunt trieterici et, si cum Olympiadibus comparentur, modo in primum modo in tertium Olympiadis cujusvis annum incidunt. Qui in primum incidunt, mense Corinthiorum Panemo celebrantur, qui est Atheniensium Hecatombaeon, Romanorum Julius. Qui vero in tertium Olympiadis annum incidunt, ii vel ad Munychionem (Aprilem) vel ad Thargelionem (Majum) referendi videntur ³¹). Ac ne quae Thucydides dicit Isthmia cum Dodwello Hecatombaeoni assignentur vel hoc impedit, quod hac ratione inde a primo vere usque ad mediam aestatem fere nihil gestum esset ³²). Sed hoc argumento haud paulo gravius est illud, quod, ipso Hecatombaeone creati ³³), Phrynichus atque Onomacles et Scironides multis sectionibus post ³⁴) Athenis advecti narrantur, superioris autem anni praetores, Leon et Diomedon, adhuc navibus praefuerant ³⁵). Quamobrem hoc quidem pro certo affirmari potest, ea, de quibus quaerimus, Isthmia mense celebrata esse vel Munychione vel Thargelione. Phrynichum vero caete-

29 b) c. 9. 10.

30) Dissertat. Agon. IV.

31) Morus ad Xenoph. Hell. IV, 5, 1.

32) Nam admodum pauca sunt, quae c. 7. et 8. narrantur.

33) Hoc enim mense ἀρχαιροσίας fuisse Athenis, nemo ignorat.

34) c. 25.

35) c. 24. Idem videatur dicendum esse de Thrasycle et Strombichide, quamquam c. 24. init. ubi de eorum classe narratur, neutrius nomen legitur. Unde erunt, qui conjici-

rosque, jam Metagitnionem advenisse admodum est probabile ³⁶⁾. Hoc enim tempore, quam adduxerunt, classis jam parata esse poterat parataque quam citissime uti haud dubie cum Athenienses tum novi praetores festinabant. Quos verisimile est operam dedisse, ne haud exigua sui parte imperii decessores fruerentur.

In pugna navali, qua posthac cum Chiis decertatum est, Atheniensium naves erant duo et triginta. Sed ex Samo non nisi triginta solverant; harum autem tres tempestate amissae ³⁶⁾ ac postea a Chiis, eruptione facta, nonnullae captae sunt ³⁷⁾. Quas etiamsi, hoste fugato, ab Atheniensibus receptas esse dicamus, quinque saltem ad illum, quem diximus, numerum, desunt. Has suspicaris exactas esse a Lesbiis ³⁸⁾.

4. Auctas etiam videmus septuaginta quatuor, quae Sami remanserant, naves ad duo et octoginta ^{38 b)}, quamquam ad Symen sex amissae erant ³⁹⁾. Sed harum in locum e Melo insula septem aliae videntur advenisse ⁴⁰⁾. Et fere constaret ratio, si sumere liceret, ex Chio accessisse eas, quas Strombichides, cum in Hellespontum proficisceretur, non secum duxerat. Nam statim quidem postquam Strombichides profectus est, non caeteras quoque naves discessisse patet e verbis ἐν τούτῳ οἱ Χιοὶ θαλασσοκράτορες μᾶλλον ἐγένοντο ⁴¹⁾, quibus haud obscure

ciant, Strombichidem quidem, quem Athenas reversum supra vidimus, tunc jam profectum fuisse. Quae conjectura si admittatur, probari potest, quae l. l. referuntur gesta esse Scirrhophorione. Omnia alia Dodwellus, hic quoque eo, quem notavimus, de Isthmiis errore inductus.

36) c. 34.

37) c. 55.

38) cf. c. 34. et infra dicenda.

38b) c. 79.

39) c. 42.

40) c. 39. cl. 41. ubi haud dubie recte Kistemakerus conjecit pro ἐκ τῆς Μιλήτου leg. esse ἐκ τῆς Μήλου.

41) c. 63. cl. 64. ubi quod auctor dicit Διοτρέφην ὄντα περὶ Χίον, nolim putare, hunc relictarum navium ducem fuisse. Fortasse τριήραρχος erat. Videtur idem esse, qui VII, 29. Διοτρέφης dicitur. Utroque enim modo scribitur. V. Boeckh. Oec. Civ. II. p. 311. Ita Aristoph. Av. 799. Διοτρέφης habes et ib. 1442: Δεινῶς γ' ἐμοῦ τὸ μειράκιον ὁ Διοτρέφης: versu postulante Διοτρέφης rescribendum. Articulum enim cum Elmslej. ad Eurip. Med. 326. non deleverim. Hunc Diotrophem

significat scriptor, relictas fuisse aliquot naves, quae tamen Chiorum classi non pares essent. His autem sicuti praesidio, quod Delphinii remansisse posthac videbimus, opus erat, ut Chii prohiberentur, quo minus majore copiarum suarum parte Astyochum adjuvarent. Atque eodem consilio eas, quas diximus, Atheniensium naves posthac quoque in Chio remansisse, verisimillimum videtur. Neque obstat huic sententiae, quod modo de aucta, quae Sami erat, classe diximus. Quam probabile est a Samiis nonnullas naves accepisse, septem cum Mycalen navigaret, novem cum Miletum peteret, Astyochum provocatura ⁴²). Tunc enim ea, Strombichidis viginti quatuor reversis, navium erat centum et octo.

5. Ex his, ubi Peloponnesii copiarum et navium suarum partem in Hellespontum miserant, octodecim eodem profectae ⁴³). Cum tredecim aliis Alcibiades ad Tiflaphernem navigavit ⁴⁴). Mox Thrasylbulus et Thrasyllus cum sexaginta navibus in Lesbum pervenerunt ⁴⁵). In Samo igitur Samiae, quas diximus, nonnullaeque Atheniensium praesidii causa videntur relictae esse.

6. Aliquot Methymnaeis ⁴⁶) duabusque, quae ex Hellesponto domum redibant, navibus assumtis, Thrasyl-

filium puto Nicostrati, qui, Atheniensium praetor (v. Thuc. III. 75. IV, 53. 119. Aristoph. Vesp. 81. ff.) ad Mantineam occubuerat. V. Thuc. V, 74. cl. 61. Androtion ap. Schol. Aristoph. Av. 15.

42) Totidem fere Samiae interfuere pugnae ad Arginusas. V. Xenoph. Hell. I, 6, 29. 7, 32. Unam Strombichides acceperat. Thuc. VIII, 16.

43) c. 80. cl. 102. Potest tamen fieri, ut viginti fuerint, si duae ἐπ' οἶκον κομιζόμεναι, quae c. 100. memorantur, ex illarum numero fuerunt.

44) c. 88.

45) c. 100.

46) c. 100. In editionibus, quae e Lipfensi manaverunt, Haackiana non excepta, verba καὶ Μηθυμναῖαι exciderunt: quae quidem naves quinque videntur fuisse, quamquam qui has significat, Diodorus XIII, 59. non nisi tres dicit. Obiter moneo in praegressis: ὑστερήσας δὲ ἐπὶ τὴν Ἐρεσον ἐλθὼν, ἐφώρμει collocandum videri ἐφώρμει ἐλθὼν cum Aug. Cass. F. Eandem trajectionem habes I, 109: διαβὰς εἰς τὴν νῆσον πεζῆ. (ubi falsus Schol. πεζῆ explicans διὰ πεζομαχίας. cf. I, 137. 143. II, 93. III, 91. IV, 113. 132. V, 2. ubi artic. ejiciens est. VI, 94. VIII, 23. 79. 108.) III, 39: ἐζήτησαν μετὰ τῶν

lus et Thraſybulus, cum Mindarum in Hellespontum pervenisse accepissent, eodem cursum direxerunt. Eo, quod deinceps ad Abydum pugnatum est, proelio παρέτεινον τὸ κίρας οἱ μὲν Ἀθηναῖοι παρὰ τὴν Χερσόνησον, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἰδάκου μέχρι Ἀρρίανῶν, νῆες ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα, οἱ δ' αὖ Πελοποννήσιοι ἀπὸ Ἀβύδου μέχρι Δαρδάνου, νῆες ὀκτώ καὶ ἑξήκοντα ⁴⁸⁾). Hic, cum mox, confirmante Diodoro ⁴⁹⁾, Athenienses navium numero inferiores fuisse dicantur, numerorum transpositionem fieri debere, certatim suspicati sunt Viri Docti, Acacius, Hudsonus, Wesselingius ⁵⁰⁾, Heilmannus, Benedictus. Qua ratione admissa quod Peloponnesiis sex et octoginta naves fuisse dicuntur, id optime concinit cum sectione praegressa, ubi hic ipse numerus legitur. Sed Atheniensibus ita non nisi sexaginta octo fuerint. Atqui tot fere jam in Lesbo habuerant. Accesserant autem quae in Hellesponto a Mindaro oppressae, quatuor navibus amissis, ad Imbrum et Lemnum confugerant quatuordecim ⁵¹⁾. Unde conficitur, Atheniensium classem fuisse navium circiter octoginta, ut legendum esse videatur: οἱ μὲν Ἀθηναῖοι — νῆες ὀγδοήκοντα· οἱ δ' αὖ Πελοποννήσιοι — νῆες ἕξ καὶ ὀγδοήκοντα. Sed huic emendationi omnes libri adversantur. Haackius, praevunte Bredovio, dedit: οἱ μὲν Ἀθηναῖοι — νῆες ἕξ καὶ ἑβδομήκοντα, quod Cass. Aug. et ex emend. Cl. habent, et οἱ δ' αὖ Πελ. — ὀκτώ καὶ ὀγδοήκοντα ex Cl. et Diodoro, ab Atheniensibus quinque naves ad Lesbi custodiam relictas esse conjiciens. Sed haec conjectura propterea minus placet, quod illi cum depugnaturi essent, hostemque navium multitudine superiorem esse, ignorare non possent, alias potius naves acciverint, quam quas habe-

πολεμιατάων ἡμᾶς σπάντες διαφθεῖραι. V, 6: Τούτων Βρασίδας ἔχων ἐπὶ Κερδυλίῳ ἐκάθητο ἐς πεντακοσίους καὶ χιλίους. VI, 51: Ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Diodor. XII, 50: παραλαβάντες ἐπλευσαν τοὺς Ἰλλυρίους.

47) c. 103.

48) c. 104.

49) XIII, 39. sq.

50) ad Diod. l. l. p. 570.

51) c. 102. ubi: τὰς δὲ μετὰ τοῦ Μινδάρου ἅμα τῇ ἔω κατιδόντες, τὴν δίωξιν εὐθὺς ποιούμενοι, οὐ φθάνουσι πάσαι: leg. puto ποιούμενου. Nam δίωξιν ποιῆσθαι idem esse, quod φυγὴν ποιῆσθαι (III, 33. VIII, 16.) nemodum idoneis probavit exemplis. Pro τῆς ἠπειροῦ legendum esse τῆς Ἰμβρου cum Cl. recte monent Dukerus, Bredovius et Haackius cl. c. 103.

rent, earum partem reliquerint, cum praesertim navibus quidem ad Lesbi custodiam non admodum opus fuisse videatur. Quae cum ita sint, adhuc dubito, an Haackii emendatio non satis certa sit. Neque hoc movet, quod boni codices, Cass. et Aug., verba $\xi\xi$ καὶ ἐβδομήκοντα praestant. Nam hi in nostro libro saepissime corruptas exhibent lectiones, neque haec, de qua dictum est, correctionis suspicione caret. Minus etiam probaverim, quod Vir doctus, quem nominavimus, ex Cl. recepit $\delta\kappa\tau\acute{\omega}$ καὶ ὄγδοῦντα, cum quomodo haec lectio ex vulgari orta sit, facile perspiciatur. A Graev. autem illam firmari quo iure dicatur non assequor. Is enim verba $\epsilon\iota$ δ' αὖ Πελ. — $\xi\xi$ κεντα omittit, quod ob $\acute{\epsilon}\mu\omicron\iota\sigma\tau\acute{\epsilon}\lambda\epsilon\upsilon\tau\epsilon\nu$ factum esse suspicaris, ut in eo libro, ex quo hic codex ductus sit, utroque loco $\acute{\omicron}\gamma\delta\acute{\omicron}\xi\kappa\omicron\nu\tau\alpha$ lectum fuerit. Unde aliquid praesidii oritur ei emendationi, quam ipse proposui. Quae cum ad numeros apprime conveniat et, quomodo ex ea vulgaris lectio orta sit, utcunque explicari queat, haud scio, an praefenda sit. Sed definire quidquam non audeo.

7. Circa pugnam ad Cynosfema quae Diodorus gesta esse refert, eorum operae pretium erit nonnulla exigere. Ac primum quod Mindarum cum octoginta tribus navibus Mileto solviffe ait ⁵²⁾, cum septuaginta tres fuerint ⁵³⁾, id quamquam levius est, ostendit tamen, ut sexcenta id genus alia, scriptorem indiligentem. Deinde, tacita Eresi oppugnatione, in Lesbum Athenienses eo consilio navigasse tradit, ut ibi triremes a sociis compararent, ne navium multitudine ab hostibus superarentur; profectos tamen esse nonnisi tribus assumtis nec expectatis caeteris ⁵⁴⁾. Id quamquam Thucydides non omnino confirmat ⁵⁵⁾, satis tamen probabilitate sese commendat, quamvis suspecta sint quae de sociorum navibus posthaec narrat: $\text{ισορρόπου δὲ, ἰνquit, τῆς μάχης οὐσης, ἀπεφάνησαν ὑπὲρ τινος ἄκρας ναῦς εἰκοσι πέντε, παρὰ τῶν συμμάχων ἀπεσταλμένοι τοῖς Ἀθηναίοις. Φοβηθέντες δὲ οἱ Πελοποννήσιοι πρὸς τὴν Ἄβυδον ἔφυγον} ⁵⁶⁾. His non solum Thucydides repugnat, plane aliam victoriae causam memorans, sed$

52) XIII, 58.

54) Diod. XIII, 38. f.

55) v. tamen not. 46.

56) Diod. XIII, 40.

53) v. Thuc. VIII, 99.

illud quoque adverstatur, quod non perspicitur, a quibusnam lociis tot Atheniensibus naves mitti potuerint, cum in Asia quidem perpauca adhuc iis fideles essent, neque hi admodum viribus pollentes. Quapropter suspiceris, Diodorum, similia saepius confundentem, hic ea immiscuisse, quae posthac ad Abydum pugnam diremerunt. — Quod idem, Thucydidi repugnans, dextrum Atheniensium cornu a Thrasylo, a Thrasybulo sinistrum rectum fuisse scribit ⁵⁷⁾, haud dubie hic, ut in sequentibus etiam ⁵⁸⁾, utrumque nomen permutavit, mirorque Wesselingium, saepius manifestam scriptoris indiligentis negligentiam vel librariorum errori vel fontium diversitati imputantem. — „Praeterea de Herimocrate quod ait, Syracusanorum eum navibus in dextro cornu imperasse, id Thucydides ratum non habet, diserte affirmans, illum a clas- sis praefectura remotum ante hanc pugnam Lacedaemonem abiisse.“ Ita Wesselingius ⁵⁹⁾. Qui vereor, ut Thucydidem recte intellexerit. Cujus verba haec sunt: *Ξυνέπεμψε δὲ καὶ Τισσαφέρνης αὐτῷ (Astyocho) πρεσβευτήν — εἰδώς, τοὺς τε Μιλησίους πορευομένους ἐπὶ καταβῶν τῆ ἑαυτοῦ, ⁶⁰⁾ μάλιστα καὶ τὸν Ἑρμοκράτην μετ' αὐτῶν, ὃς ἔμελλε τὸν Τισσαφέρην ἀποφαίνειν φθείροντα τῶν Πελοποννησίων τὰ πράγματα μετὰ Ἀλκιβιάδου καὶ ἐπαμφοτερίζοντα ⁶¹⁾. Ἐχθρὰ δὲ πρὸς αὐτὸν ἢ αὐτῷ ⁶²⁾ αἰεὶ ποτε περὶ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀποδόσεως. Καὶ τὰ τελευταῖα, Φυγόντος ἐκ Συρακουσῶν τοῦ Ἑρμοκράτους καὶ ἑτέρων ἠκόντων ἐπὶ τὰς ναῦς τῶν Συρακουσίων ἐς τὴν Μίλητον στρατηγῶν, Ποταμίδος καὶ Μύσκωνος καὶ Δημάρχου, ἐνέκειτο ⁶³⁾ ὁ Τισσαφέρνης Φυγάδι ἄντι ἤδη*

57) c. 39.

58) c. 64. 95. ubi tamen nunc editum *Θράσυλλος*. Eodem modo Pharnabazum dicit, ubi Tissaphernem debebat c. 36. 199. Quem errorem etiam Aelian. V. H. V, 14. erravit.

59) ad c. 39. p. 570.

60) Sic cum Reg. leg. aut αὐτοῦ scribendum. Vulgo αὐτοῦ.

61) De verbo *ἐπαμφοτερίζειν* v. Schneider. ad Aristot. Polit. VII, 12, 6. cf. VIII, 2, 2. Plutarch. Mar. 40.

62) Haack. πρὸς αὐτόν, ad Hermocratem et αὐτῷ ad Tissaphernem refert. Ego contra puto, tum, quod Hermocrates in proxime praegressis subjectum est, tum, quod αὐτῷ eum videtur spectare debere, qui inimicitiae auctor cogitatur, Hermocratem, ὃς τὴν ἐχθρὰν προὔθειο.

63) ἐγκείσθαι est *vexare*, ut I, 144. IV, 80. et Xenoph. Hellen. V, 2, 1. ubi sanum putari poterat hoc verbum.

τῷ Ἑρμοκράτει πολλῶ ἔτι μᾶλλον καὶ κατηγορεῖ ἄλλα τε καὶ ὡς χρήματά ποτε αἰτήσας αὐτὸν καὶ οὐ τυχῶν, τὴν ἔχθραν οἱ προδεῖτο ⁶⁴).

Etenim non hoc dicit scriptor, Hermocratem jam tum, cum Lacedaemonem proficisceretur, a praefectura remotum fuisse, sed praecipit tantum, quod postmodum factum esse Xenophon docet ⁶⁵). Atque cum ad Cynossema depugnaretur, Hermocrates jam reversus esse poterat, ut in hac quidem re de Diodori fide non dubitandum esse videatur. Quamquam quae idem postea de Hermocrate prodit, eum, exilio multatum, in Peloponneso successoribus classem tradidisse et deinceps, pecuniis a Tissapherne adjutum, comparatis copiis, in Siciliam rediisse ⁶⁶), horum prius falsum esse, Xenophontis arguit auctoritas ⁶⁷), posterius autem etsi factum esse non dubitare licet, serius tamen factum esse ex eodem scriptore probari potest. Qui tamen si Hermocratem se ad reditum parasse refert ⁶⁸), alio tamen loco eundem legatum

64) c. 85. Obiter moneo c. 84. Valham pro τῷ γε Δωριεῖ legisse τῷ γ' Ἑρμοκράτει, eandemque lectionem Schol. novisse, qui: τῷ γε Δωριεῖ] τῷ Ἑρμοκράτει. Nimirum excidit γράφεται) ut in Schol. ad III, 14: δίδοντας] δώσοντας. Posterius omnes fere libri praeferunt nec damnandum videtur cum Poppo l. l. p. 161. et Haackio, cum vulgatae origo ex praegresso παραβαλλομένους repeti queat.

65) Hell. I, 1, 27. 199.

66) XIII, 63. cl. 74. 19.

67) l. l. cf. quae mox dicentur.

68) ib. §. 31: Κατηγορήσας δὲ Τισσαφίρην ἐν Λακεδαιμονίᾳ Ἑρμοκράτης, μαρτυροῦντος καὶ Ἀστυνόχου, καὶ δόξας τὰ ὄντα λέγειν, ἀφικόμενος παρὰ Φαρνάβαζον, πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβῶν παρεσκευάζετο πρὸς τὴν ἐς Συρακούσας κἀθόδον ξείνους τε καὶ τριήρεις. Ἐν τούτῳ δὲ ἤκον οἱ διάδοχοι τῶν Συρακουσίων ἐς Μίλητον καὶ παρέλαβον τὰς ναῦς καὶ τὸ στράτευμα. Hic ut omnia sana esse credam, non facile mihi persuaderi patiar. Non quidem id offendit, quod quo tempore Hermocrates Tissaphernem accusaverit, omnino non est significatum. Respexit enim auctor Thucydideam narrationem, quae quasi partem. Sed quomodo, quaeso, haec cohaerent: Cum Lacedaemoniis, res ipsorum a Tissapherne prodi, persuasisset, ad Pharnabazum profectus reditum sibi parabat. Conjuncta vides, quae et rerum et temporum serie quam maxime erant disjuncta. Equidem hujusmodi narrationem expectabam: Cum — persuasisset, ad classem remissus est, hoc mandatum Mindaro perferens, ut is, ubi de Tissaphernis proditione non amplius dubitare liceret,

ad regem Persarum profectum esse memorat ⁶⁹⁾. — De navium, quas utrique amiserint, numero quae Diodorus dicit ex Thucydide sunt exscripta, sed non sine erroribus. Hic enim ita: *Οἱ Ἀθηναῖοι ναῦς τῶν ἐναντίων λαμβάνουσι, Χίας μὲν ὀκτώ, Κορινθίας δὲ πέντε, Ἀμπρακιώτιδας δὲ δύο καὶ Βοιωτίας δύο, Λευκαδίων δὲ καὶ Λακεδαιμονίων καὶ Συρακουσίων καὶ Πελληναίων μίαν ἐκάστων· αὐτοὶ δὲ πεντεκαίδεκα ναῦς ἀπολλύουσι* ⁷⁰⁾. Haec ad verbum fere recepit Diodorus ⁷¹⁾, nisi quod καὶ Βοιωτίας δύο omittit, et de Atheniensibus: *αὐτοὶ δὲ, αἶτ, πέντε ναῦς ἀπέβαλον, ἅς πάσας βυθισθῆναι συνέβη*. Has demersas esse, unde resciverit ignoro. Sed cum in sequentibus etiam Thucydidis vestigia legat, in hoc aliquid intercidisse suspiceris. Verum tamen in pugna etiam describenda multa habet alia, atque belli Peloponnesiaci scriptor. Quae ex quibus fontibus hausta sint, si, ubi hunc nominat ⁷²⁾, significasset, minus suspecta suspectae fidei historici esset narratio.

8. Post pugnam ad Cynossema, Diodorus pergit ⁷³⁾, Epiclem a Mindaro in Euboeam missum esse, ut triremes, quae ibi erant, adduceret. Epiclem quinquaginta navibus collectis citato cursu in Hellespontum contendisse, sed tempestate circa montem Atho obrutum totius classis jacturam fecisse, ita ut nonnisi duodecim homines peri-

Pharnabazo obsecutus naves in Hellespontum duceret. (cf. Thuc. VIII, 99.) Ex quo hunc sibi ita conciliavit, ut, cum, iam extorris, ad eum veniret, pecuniam — impetraret. caet. Sed sequentia etiam male habent. Cum enim Hermocrates non prius, quam se imperio abdicaverat, navibus militibusque comparandis animum adjecisse videatur, patet huc non spectare posse verba: *ἐν τούτῳ δὲ ἦγον οἱ διάδοχοι*. Deinde Syracusanos narratum est, Antandri, loco materiei uberrimo (cf. II, 1, 10. Thuc. IV, 52. Heyn. ad Aen. III, 6.) naves aedificasse. Quibus exstructis quo contenderint ne verbo quidem monetur. At Miletum eos petisse et noster locus monstrat confirmatque I, 2, 8. ubi Ephesios adjuvasse traduntur. Ephesum enim Mileto profecti videntur. Ita quidem probabilius statuere nobis videmur, quam si sumeremus, eos omnino Miletum non pervenisse. Quamquam haec quoque sententia defendi queat. Sed ad alteram urbem Syracusanos cursum direxille, ante *ἐν τούτῳ δὲ* narratum fuisse, non multum abest, quin pro certo affirmare audeam.

69) Hell. I, 3, 13.

71) XIII, 40.

73) c. 41.

70) c. 106.

72) c. 42. cf. XII, 37.

culo superfuerint. Auctorem hujus narrationis Ephorum laudat ex eoque hanc inscriptionem :

Οἱ δ' (leg. οἶδ'. Cf. Thiersch. in Act. Philol. Monac. T. II. F. 3. p. 411.) ἀπὸ πενήκοντα νεῶν θάνατον προφυγόντες
 Πρὸς σκοπέλοισιν ἄθω σώματα γῆ πέλασον
 Δώδεκα, τοὺς δ' ἄλλους ὄλεσεν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 Νῆάς τε, στυγεροῖς πνεύμασι χρησαμένας.

Epiclem quo Diodorus dicit consilio in Euboeam missum esse Thucydides quoque prodidit, eique socium adjungit Hippocratem ⁷⁴). Obscura sunt, quae huc pertinent Xenophontis verba: Μετὰ δὲ τοῦτο οὐ πολλαῖς ἡμέραις ὕστερον ἦλθεν ἐξ Ἀθηνῶν Θυμοχάρης, ναῦς ἔχων ὀλίγας. καὶ εὐθύς ἐναυμάχησαν αὐτῷ Λακεδαιμόνιοι, ἐνίκησαν δὲ Λακεδαιμόνιοι, ἡγουμένου Ἡγησκανδρίδου ⁷⁵). Hegesandridae mentio ostendit, de ea Lacedaemoniorum classe hic sermonem esse, quae eodem anno ad Euboeam Athenienses devicerat. Eandemque nunc a Mindaro arcessitam esse modo vidimus, ut probabile sit, Hegesandridam cum Tymochare conflixisse, cum uterque in Hellespontum iter contenderet. Sed de naufragio quae Diodorus tradit, a Xenophonte non confirmantur et fortasse in dubium vocari possunt. Atque quod ille dicit, omnes homines, exceptis duodecim, isto naufragio periisse, nonnihil suspicionis injicit, quod et Hippocratem evasisse videmus ⁷⁶), posthac Chalcedonis harmosten ⁷⁷), et Hegesandridam circa Thraciam classi praefectum fuisse cognoscimus ⁷⁸). Quae non alia videtur esse potuisse, quam ea quam ex Euboea adduxerat. Nam a Mindaro quidem nullae emissae erant. Is enim post pugnam ad Cynossema circiter quinque et sexaginta reliquas habebat, quibus accesserunt, quas, ab Atheniensibus captas, deinceps recuperavit ⁷⁹), fortasse undecim, et quatuordecim, quibus Dorieus advectus est, ita ut, cum ad Abydum depugnaretur, classe usus esse videatur navium nonaginta. Ex iis hoc proelio triginta amissae ⁸⁰), ut sexaginta Mindaro su-

74) c. 107.

75) Hellen. in.

76) ib. I, 1, 25.

77) ib. I, 3, 5. sq. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 30.

78) Hell. I, 3, 17.

79) Thuc. VIII, 107.

80) Hell. I, 1, 7.

perfuertint⁸¹⁾, quarum jactarum ad Cyzicum fecit⁸²⁾. Jam dixeris quidem, a Cratesippida, Mindari successore, Hegesandridam in Thraciam missum fuisse; sed huic sententiae obstant, nisi fallor, ipsa Xenophontis verba: (ναῦς) Ἡγησανδρίδας εἶχεν ἐπὶ Θράκης, ἐπιβάτης ὢν Μινδαρίου. Haec cum ita sint, non possum, quin quae Diodorus de Hegesandridae classis naufragio refert, suspecta habeam credamque, eum, solita confusione, huc traxisse, quae ad aliud tempus aliasque naves pertinerent. Similibus erroribus hic scriptor scatet. Ita quae deinceps de Alcibiade profert, ex Thucydide quidem hausit, sed ita, ut pleraque vel confuderit vel corruerit⁸³⁾.

81) ib. §. 11.

82) ib. §. 16. 18. Diodor. XIII, 50. octoginta Mindaro tribuit.

83) c. 41. 42. cl. 38. Taedet singula explicare. Putidam hominis negligentiam qui cognoscere volet, adeat Thuc. VIII, 81. sq. 85. 88. 97. 108. Ac ne Plutarchus quidem Alc. 27. satis accuratus est, Alcibiadem ille ornans, sed a veritate deflectens.

CAPUT QUINTUM.

DE SOCIIS.

Qui factum sit, ut periculis non adversis, summa desciscendi cupiditate Atheniensium socii arserint, facile, qui qualis eorum conditio fuerit attenderit, perspiciet. Dudum enim socii esse desierant, subactique erant¹⁾, paucis exceptis²⁾, dominorum crudelium atque avarorum ditioni, qui pro arbitrio illorum copiis utebantur, idque tanto magis, quanto magis ipsorum opes bellum consume-
bat. Neque solum pecuniam ab iis exigebant, sed etiam naves militesque³⁾. Ac socii cum, disjuncti eoque infirmi^{3b)}, vim vi repellere non valerent, ut onera adlevarentur, arte tantum impetrare poterant, plebem adulando⁴⁾, corrumpendo principes⁵⁾. Contra Athenienses cum illo-

1) V. Thuc. I, 98. sq. VI, 76. "Ελαθον ἀντι συμμάχων ὑποτελεῖς καὶ δοῦλοι γεγονότος, Plut. Cim. 11. Cf. Pericl. 7. 12. Tyrannidem Athenienses exercere, cum hostes exprobrabant, v. I, 122. 124. tum ipsi profitebantur. V. II, 63. III, 37. VI, 85. cl. V, 89. sqq. Cf. Isocr. Panath. 24. sqq. 37. Inde omnium Graecorum erga Athenienses odia, quae jam Herodotus VII, 139 significat.

2) Inprimis insulani, v. VI, 85., quorum etiam Zacynthii et Cephallenii erant. V. VII, 57. cl. II, 66. 30. Insulani enim facile coerceri poterant V. IV, 122. Etiam insulae prope Argolidem sitae Atheniensium in ditione erant. V. V, 84.

3) V. VI, 22. 43. VII, 20. Plura alibi dabuntur.

3b) III, 10.

4) V. Aristoph. Acharn. 633. sqq.

5) V. Thuc. III, 11. Aristoph. Pac. 644. sqq. Acharn. 6. ibique Schol.

rum opibus res suas sustentari intelligerent ⁶⁾, nec ignorerent, eorum plerosque sibi infestos esse, haudquaquam dubitabant, hostium loco eos habere ⁷⁾, praefidiis urbes arcesque tenere ⁸⁾, et obsides a suspectis exigere ⁹⁾. Ac Lacedaemonii, qui se Graecos esse liberatos profitebantur ¹⁰⁾, minus tamen eos, qui defectionem machinarentur, adjuvabant ¹¹⁾, caeterosque gravissimae poenae deterrebant, quibus Mitylenaei infelices conatus luerant ¹²⁾. Brasidas demum forti atque strenua opera socios Atheniensium in Thracia civitates ad desciscendum compulit: ἔς τε τὸν χρόνον ὕστερον μετὰ τὰ ἐκ Σικελίας πόλεμον ἢ τότε Βρασίδου ἀρετῇ καὶ ξύνεσις, τῶν μὲν πείρα αἰσθανομένων, τῶν δὲ ἀκοῇ νομισάντων, μάλιστα ἐπιθυμίαν ἐπέποιεῖ τοῖς τῶν Ἀθηναίων συμμάχοις ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους. Πρῶτος γὰρ ἐξελθὼν καὶ δόξας εἶναι κατὰ πάντα ἀγαθὸς ἐλπίδα ἐγκατέλιπε βέβαιον, ὡς καὶ οἱ ἄλλοι τοιοῦτοί εἰσι ¹³⁾.

2. Sociorum Atheniensibus fidelium nulli potiores erant Samiis, qui cum olim mercatura ¹⁴⁾ reique nauticae peritia ¹⁵⁾ ita floruissent, ut, Atheniensium aemuli, maris imperium affectarent ¹⁶⁾, horum dominatui subjecti erant, ex quo Pericles eos duobus bellis profligaverat ¹⁷⁾.

6) V. Thuc. I, 143. II, 13. III, 13. 31. 46. cl. V, 14.

7) V. III, 30. V, 95.

8) V. IV, 7. 100. 115. V, 39. Isocr. Areop. 27. de Pace 30. Huc pertinent οἱ φύλακες et ἐπίσκοποι, de quibus v. Schneider. ad Xenoph. R. A. I, 14. Boeckh. l. l. I. p. 168. 265. 437.

9) Veluti a Chiis. V. VIII, 6. Stabiliendae sociorum fidei etiam ἡ κρυπτή videtur interfuisse, de qua Lex. Seg. p. 275.

10) V. II, 9. 72. IV, 86. 88. 108. 114. 121. Isocr. Panath. 39.

11) III, 13. extr. 31. sqq.

12) III, 50.

13) IV, 81. Haec spes quantopere eos fefellerit, notum est. Primos harmostas habemus c. 132.

14) V. Herod. III, 39. sqq. IV, 152.

15) Cf. Uckert. Geogr. Gr. et R. I. p. 40. Müller. Aeginet. p. 67. f.

16) V. Thuc. VIII, 76. quem locum respicit Plut. Pericl. 28.

17) V. Thuc. I, 115. ff. Plut. Pericl. 24. sqq. Dioder. XII, 27. sq. Plutarch. de glor. Athen. 8. Schol. Aristoph. Vesp. 285. Cf. Schol. Pac. 696. Strab. XIV, 1. p. 171. Tauchn.

Pars tamen eorum, haud dubie optimates, in continen-
tem concesserant¹⁸⁾, et Anaeis occupatis, caeteros infe-
stabant ac Peloponnesios, qua possent, ratione adjuva-
bant¹⁹⁾. Eosque ut rursus Samum ad defectionem indu-
cerent operam dedisse, quamquam scriptores non tra-
dunt, veri tamen est simillimum. Ac post cladem Sici-
liensem fortasse aliquid effecissent²⁰⁾, nisi mox haec in-
sula Atheniensium statio navium facta esset. Ἐγένετο δὲ
κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἢ ἐν Σάμῳ ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου
τοῖς δυνατοῖς²¹⁾ μετὰ Ἀθηναίων, οἱ ἔτυχον ἐν τρισὶ ναυσὶ πα-
ρόντες. Καὶ ὁ δῆμος ὁ Σαμίων ἐς²²⁾ διοκασίους μὲν τινὰς τοῦς

Dionys. Halic. Excerpta T. IV. p. 2311. 13. Thuc. I, 40. sq. ubi quod Corinthii se Atheniensibus non adversatos esse ja-
ctant, ex parte quidem ab inveterata erga Samios inimicitia
repetendum est. V. Herod. III, 48. sq. Merae illorum in
Athenienses benivolentiae documenta praebet Herod. V, 75-
92. sqq. VI, 89. cl. Thuc. I, 41. Caeterum ad posterius ho-
rum bellorum pertinet quod Phot. p. 569. 419. sq. de Athenien-
sium crudelitate erga captivos Samiorum prodit. Cf. Plutarch.
Pericl. 26. Aelian. V. H. II, 9.

18) Ut jam post primum bellum, ubi itidem Anaeis ὀρ-
μητηρίῳ usi videntur. V. Thuc. I, 115. Caeterum de loco cf.
Pausan. VII, 4, 3.

19) V. III, 52. IV, 75: ἐδόκει αὐτοῖς δεινὸν εἶναι, μὴ,
ὥσπερ τὰ Ἀναία ἐπὶ Σάμῳ, γένηται, ἐνθα οἱ φεύγοντες τῶν Σα-
μίων καταστάντες τοῦς τε Πελοποννησίους ὀφείλουσιν ἐς τὰ ναυτικά,
κυβερνήτας πέμποντες, καὶ τοῦς ἐν τῇ πόλει Σαμίων ἐς ταραχὴν
καθίστασαν καὶ τοῦς ἐξιόντας ἐδέχοντο. Eosdem Anaitarum no-
mine significari puto III, 19: ἐπιθεμένων τῶν Καρῶν καὶ Ἀναϊ-
τῶν, αὐτὸς τε διαφθείρεται (Lyficles, de quo cf. Schol. Ari-
stoph. Eq. 152. 736. 762. Fortasse filius erat Abronychi. V.
Herod. VIII, 21. Thuc. I, 91.) καὶ τῆς ἄλλης στρατιᾶς πολλοί.
Ubi ἄλλης cum Cl. Cass. Aug. et Valla ejiciendum censeo, cl.
II, 69. III, 7. — Navis eorum in classe Peloponnesiorum
memoratur VIII, 61.

20) Fallitur, qui Samios revera defecisse ait, Diodorus
XIII, 34. cujus errorem Wesselingius participavit.

21) Ἐπό omittunt Cl. Cass. Aug. Neque aliter Plat. Po-
lit. p. 444. b. loquitur: ἐπανάστασις μέρους τινὸς τῆ ὅλῃ τῆς
ψυχῆς. De dativo v. I, 122: ἐπιχειρισμὸς τῇ χώρᾳ. VI, 18: ἡ
διάστασις τοῖς νέοις ἐς τοῦς πρεσβυτέρους. Plat. Symp. XXIII, 3.
Wolf.: ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους. Cf. Matthiae. Gr.
Gr. §. 396. — De voce ἐπανάστασις v. Thuc. III, 39. ibique
Schol. cl. IV, 56. V, 23. VIII, 63. 73. Herod. I, 89. III, 39.
VI, 91. Aristoph. Av. 1583. Aristot. Polit. V, 2, 6.

22) ἐς e codd. insertum.

πάντας ἀπέκτεινε, τετρακοσίους δὲ Φυγῆ ζημιώσαντες καὶ αὐτοὶ ²⁵⁾ τὴν γῆν αὐτῶν καὶ οἰκίας νειμάμενοι, Ἀθηναίων τὲ σφισιν αὐτονομίαν, ὡς βεβαίοις ἤδη, ψηφισαμένων, τὰ λοιπὰ διοίκουν τὴν πόλιν καὶ τοῖς γεωμέροισι ²⁴⁾ μετεδίδουσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι ²⁵⁾, οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' εἰς ἐκείνους, οὐδενὶ ἔτι τοῦ δήμου ἐξῆν ²⁶⁾. Ex hoc loco con-jicias, Sami ante hanc stragem penes optimates fuisse imperium. Quamquam mirari subit, quod Athenienses hanc reipublicae formam in insula ditioni suae subjecta tulerint, cum ubique plebi, magis rationibus suis addictae, civitatis regendae potestatem darent ²⁷⁾. Idemque Sami, cum eam primo debellasset, Periclem fecisse, auctorum consensus testatur ²⁸⁾. Quorum quod Thucydides et Plutarchus post alteram expeditionem eandem reipublicae formam restitutam esse, non diserte dicunt, inde repetendum videtur, quod rem sponte intelligi existimabant. Quocirca eum, quem diximus, statum a Pericle revocatum esse, sumendum foret, etiamsi Diodorus non affirmaret ²⁹⁾. Postea tamen optimates paulatim eam videntur potentiam recuperasse ³⁰⁾, ut metuendum esset, ne ab exulibus inducti adjutique res novas molirentur. Quod cum Athenienses intelligerent, populares, illorum bonis inhiantes, concitarunt, ut illos vel interimerent vel eicerent. Quo facto certa videri poterat Samiorum fides, quippe quibus timendum esset, ne, si Lacedaemoniorum

23) Αὐτοὶ simul etiam ad διοίκουσαν trahendum est ea potestate, qua αὐτός pro μόνος usurpari dicunt. V. Heindorf. ad Euthydem. §. 21. Haack. ad Thuc. V, 60. Discrimen tamen utriusque vocis videtur esse hoc. Μόνοι significat, non plures esse numero, quam quos dicat, αὐτοὶ vero non alios, genere non diversos. Cf. Aristoph. Acharn. 504: Αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν οὐπὶ Ἀθηναίω τ' ἀγών, κοῦπω ξένοι πάρισιν. Thesmoph. 472. Hermann. ad Vig. p. 735. sq.

24) De his v. c. l. n. 70.

25) V. interpr. ad Herod. V, 92, 2.

26) Thuc. VIII, 21.

27) V. c. 7. n. 9.

28) V. not. 17.

29) l. l. c. 28.

30) Revera oligarchiam, fortasse tamen non τὴν ἰσχυράν, factam esse, ostendit c. 63: ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται: ubi auctor praesentis conjunctivo non usus esset, si Samii tantummodo metuissent, ne dominatus paucorum existeret.

ope exfules rediissent, ad internecionem trucidarentur. Atque ab hoc inde tempore Athenienses Samum bello sedem delegerunt ³¹). Hic naves in statione habebant, hinc hostem aggrediebantur ³²), hinc terras hostiles depopulabantur ³³), hinc sociis, qui defecissent, bellum inferebant ³⁴). Ac Samii ipsorum non solum pericula participabant, sed intestinas quoque discordias ³⁵). Ubi classis illorum in Hellespontum profecta est, aliquot naves insulae praesidio videntur relictæ esse ³⁶). Qua postea etiam Athenienses saepius statione usi sunt ³⁷). Tantaque erat Samiorum fides, ut post pugnam ad Aegos flumen omnium sociorum soli ab Atheniensibus non dehicerent, sed, strage optimatum edita ³⁸), ad resistendum sese componerent. Sed, Athenis expugnatis ³⁹), a Lyfandro, qui deinceps exfules restituebat, solum vertere coacti sunt. Restituti, grato animo ducti, divinis honoribus sospitatorem suum ornaverunt ⁴⁰).

3. Omnium gravissima Atheniensibus accidit Chiorum defectio ⁴¹). Hi, cum sociorum plerique subigeren-

31) V. Thuc. VIII, 16. 27. 30. Plutarch. Alc. 25: *ἐν δὲ τῇ Σάμῳ τότε πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν ὑπῆρχε κακῆθεν ὀρμώμενοι τῇ ναυτικῇ δυνάμει τὰ μὲν ἀνεκτῶντο τῶν ἀφροστώτων, τὰ δ' ἐφύλαττον, ἀμωσγέπως ἔτι τοῖς πολεμίοις κατὰ θάλατταν ὄντες ἀξιόμαχοι.*

32) V. Thuc. VIII, 30. 35. 38. 41. 54. 44. 55. 79. 100.

33) Quod Xenoph. Hell. II, 1, 16. ait: *ἐκ τῆς Σάμου ὀρμώμενοι τὴν βασιλείῃς κακῶς ἐποιοῦν.* id haud dubie antea quoque saepius factum erat. Cf. I, 2, 2. 54.

34) Veluti Chiis Thuc. VIII, 30.

35) c. 63. 73.

36) V. supra et c. 108.

37) V. Hell. I, 2, 2. 54. 4, 9. 54. 23. et c. 54. 6, 25. 54. II. 1, 16. Cf. Diod. XIII, 71. 76. 104.

38) Hell. II, 2, 6.

39) II, 5, 5. 6. 54. Male Diodorus XIII, 106. statim post pugnam ad Aegos flumen Samios esse ejectos refert. De Plutarchi narratione alibi dicetur.

40) v. Plut. Lyf. 18. Inscite Athenagoras Legat. pro Christ. p. 10. ed. Rechenb.: *Σάμιοι Λύσανδρον ἐπὶ τοσαύταις σφαγαῖς καὶ τοσοῦτοις κακοῖς (ἴδρυνται θεόν).* Alii enim erant Samii, qui eum tanquam deum venerabantur, alii, inter quos grassatus fuerat.

41) V. Thuc. VIII, 15.

tur, et libertatem tuti erant ⁴²⁾ et moderatione, rara Graecorum virtute, fortunas suas auxerant ⁴³⁾. Neque tamen a vexatione Atheniensium videntur immunes fuisse ⁴⁴⁾, licet prompto obsequio eorum sibi gratiam conciliarent ⁴⁵⁾, adeoque Ol. 88, 4., illis jubentibus, novos, quos exstruxerant, muros diruerent. Sed post cladem Siciliensem ex optimatibus quidam, defectionem polliciti, Lacedaemonios auxilio vocabant. Qui cum eunctarentur, Athenienses, de illorum conatibus certiores facti, Aristocratem, praetorem, legarunt postularuntque, ut Chii naves pignori sibi mitterent, impetratisque septem de fide eorum non solliciti erant ⁴⁷⁾. Sed cum Chalcideus et Alcibiades ad eos pervenissent ac propediem majora auxilia subventura esse promitterent, metu exempto instantibusque optimatibus, nulla mora desciverunt ⁴⁸⁾. Eorum de-

42) V. I, 19. III, 10. VII, 57. νεῶν παροχῇ αὐτόνομοι ἔσαν. V. VI, 85. cl. II, 9.

45) V. VIII, 24. 40.

44) Cf. Aristoph. Pac. 170. Aristot. Polit. III, 8, 4: Τὸ αὐτὸ (τὸ κολοῦσιν τὰ ὑπερέχοντα) καὶ περὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ποιοῦσιν οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, οἷον Ἀθηναῖοι — περὶ Σαμίους καὶ Χίους καὶ Λεσβίους· ἐπεὶ γὰρ θῦλλον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας.

45) V. Eupolis ap. Schol. Aristoph. 881:

Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις.

Πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ' ὅταν δεῖσῃ
Καὶ τὰλλα πειθαρχεῖ καλάως, ἄπληκτος ὥσπερ ἵππος.

Naves Chiorum in classe Atheniensium memorantur Thuc. I, 115. (cl. Diod. XII, 27. sq.) VI, 31. ab in. (cl. II, 23. 56. III, 17.) IV, 13. 129. V, 84. VI, 43. VII, 20. cl. 57.

46) V. IV, 51: Χῖοι τὸ τεῖχος περιῖλον τὸ καινόν, κελευσάντων Ἀθηναίων καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν· ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Ἀθηναίους πίστις καὶ βεβαιότητα, ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφῶς νεώτερον βουλεύσειν. Quorum sensum hunc puto: Chii novum murum Atheniensium jussu demoliti sunt, suspicantium ipsos rebus novis studere: pacti tamen (antea) cum Atheniensibus, ne, quoad ejus fieri posset, de conditione sua quidquam novaretur. De πίστις ποιεῖσθαι v. Lexic. Xenoph. III. p. 546. Καὶ ante ὑποπτ. ne quis a Valla inductus suspectum habeat, v. ad Dionys. p. 115. sq.

47) V. VIII, 9. Obiter moneo. Aristocratis nomen restituendum esse V, 19. ubi nulla varietate legitur Ἀριστοκράτης. V. c. 24.

48) V. VIII, 14.

ope exules redissent, ad internecionem trucidarentur. Atque ab hoc inde tempore Athenienses Samum bello sedem delegerunt ³¹). Hic naves in statione habebant, hinc hostem aggrediebantur ³²), hinc terras hostiles depopulabantur ³³), hinc sociis, qui defecissent, bellum inferebant ³⁴). Ac Samii ipsorum non solum pericula participabant, sed intestinas quoque discordias ³⁵). Ubi classis illorum in Hellespontum profecta est, aliquot naves insulae praesidio videntur relictae esse ³⁶). Qua postea etiam Athenienses saepius statione usi sunt ³⁷). Tantaque erat Samiorum fides, ut post pugnam ad Aegos flumen omnium sociorum soli ab Atheniensibus non deficerent, sed, strage optimatum edita ³⁸), ad resistendum sese componerent. Sed, Athenis expugnatis ³⁹), a Lysandro, qui deinceps exules restituebat, solum vertere coacti sunt. Restituti, grato animo ducti, divinis honoribus sospitatoreum suum ornaverunt ⁴⁰).

3. Omnium gravissima Atheniensibus accidit Chiorum defectio ⁴¹). Hi, cum sociorum plerique subigeren-

31) V. Thuc. VIII, 16. 27. 30. Plutarch. Alc. 25: *ἐν δὲ τῇ Σάμῳ τότε πάντα τὰ πράγματα τοῖς Ἀθηναίοις σχεδὸν ὑπῆρχε κακῆθεν ὁρμώμενοι τῇ ναυτικῇ δυνάμει τὰ μὲν ἀνεκτόντο τῶν ἀφιστώτων, τὰ δ' ἐφύλαττον, ἀμωγέπως ἔτι τοῖς πολεμίοις κατὰ θάλατταν ὄντες ἀξιόμαχοι.*

32) V. Thuc. VIII, 30. 35. 38. 41. 1q. 44. 55. 79. 100.

33) Quod Xenoph. Hell. II, 1, 16. ait: *ἐκ τῆς Σάμου ὁρμώμενοι τὴν βασιλείῃς κακῶς ἐποίουν.* id haud dubie antea quoque saepius factum erat. Cf. I, 2, 2. 1qq.

34) Veluti Chiis Thuc. VIII, 30.

35) c. 63. 73.

36) V. supra et c. 108.

37) V. Hell. I, 2, 2. 1q. 4, 9. 1q. 23. et c. 1q. 6, 25. 1qq. II. 1, 16. Cf. Diod. XIII, 71. 76. 104.

38) Hell. II, 2, 6.

39) II, 5, 5. 6. 1q. Male Diodorus XIII, 106. statim post pugnam ad Aegos flumen Samios esse ejectos refert. De Plutarchi narratione alibi dicetur.

40) v. Plut. Lys. 18. Inscite Athenagoras Legat. pro Christ. p. 10. ed. Rechenb.: *Σάμιοι Λύσανδρον ἐπὶ τοσαύταις σφαγαῖς καὶ τοσοῦτοις κακοῖς (ἴδρυνται θεόν).* Alii enim erant Samii, qui eum tanquam deum venerabantur, alii, inter quos grassatus fuerat.

41) V. Thuc. VIII, 15.

tur, et libertatem tuti erant ⁴²⁾ et moderatione, rara Graecorum virtute, fortunas suas auxerant ⁴³⁾. Neque tamen a vexatione Atheniensium videntur immunes fuisse ⁴⁴⁾, licet prompto obsequio eorum sibi gratiam conciliarent ⁴⁵⁾, adeoque Ol. 88, 4., illis jubentibus, novos, quos exstruxerant, muros diruerent. Sed post cladem Siciliensem ex optimatibus quidam, defectionem polliciti, Lacedaemonios auxilio vocabant. Qui cum cunctarentur, Athenienses, de illorum conatibus certiores facti, Aristocratem, praetorem, legarunt postularuntque, ut Chii naves pignori sibi mitterent, impetratisque septem de fide eorum non solliciti erant ⁴⁷⁾. Sed cum Chalcideus et Alcibiades ad eos pervenissent ac propediem majora auxilia subventura esse promitterent, metu exempto instantibusque optimatibus, nulla mora desciverunt ⁴⁸⁾. Eorum de-

42) V. I, 19. III, 10. VII, 57. νεῶν παροχῇ αὐτόνομοι erant. V. VI, 85. cl. II, 9.

45) V. VIII, 24. 40.

44) Cf. Aristoph. Pac. 170. Aristot. Polit. III, 8, 4: Τὸ αὐτὸ (τὸ κολούειν τὰ ὑπερέχοντα) καὶ περὶ τὰς πόλεις καὶ τὰ ἔθνη ποιοῦσιν οἱ κύριοι τῆς δυνάμεως, οἷον Ἀθηναῖοι — περὶ Σαμίου καὶ Χίου καὶ Λεσβίου· ἐπεὶ γὰρ θῦλλον ἐγκρατῶς ἔσχον τὴν ἀρχὴν ἐταπείνωσαν αὐτοὺς παρὰ τὰς συνθήκας.

45) V. Eupolis ap. Schol. Aristoph. 881:

Αὕτη Χίος, καλὴ πόλις.

Πέμπει γὰρ ἡμῖν ναῦς μακρὰς, ἄνδρας θ' ὅταν δεῖσῃ
Καὶ τὰλλα πειθαρχεῖ καλῶς, ἄπληκτος ὡσπερ ἵππος.

Naves Chiorum in classe Atheniensium memorantur Thuc. I, 115. (cl. Diod. XII, 27. sq.) VI, 31. ab in. (cl. II, 23. 56. III, 17.) IV, 13. 129. V, 84. VI, 43. VII, 20. cl. 57.

46) V. IV, 51: Χῖοι τὸ τεῖχος περιῖλον τὸ καινόν, κελευσάντων Ἀθηναίων καὶ ὑποπτευσάντων ἐς αὐτούς τι νεωτεριεῖν· ποιησάμενοι μέντοι πρὸς Ἀθηναίους πίστις καὶ βεβαιότητα, ἐκ τῶν δυνατῶν μηδὲν περὶ σφῶς νεώτερον βουλεύσειν. Quorum sensum hunc puto: Chii novum murum Atheniensium jussu demoliti sunt, suspicantium ipsos rebus novis studere: pacti tamen (antea) cum Atheniensibus, ne, quoad ejus fieri posset, de conditione sua quidquam novaretur. De πίστις ποιεῖσθαι v. Lexic. Xenoph. III. p. 546. Καὶ ante ὑποπτ. ne quis a Vallā inductus suspectum habeat, v. ad Dionys. p. 115. sq.

47) V. VIII, 9. Obiter moneo. Aristocratis nomen restituendum esse V, 19. ubi nulla varietate legitur Ἀριστοκράτης. V. c. 24.

48) V. VIII, 14.

fectio maximum haud dubie factum est belli momentum. Pollentissima enim opibus civitas prompto studio his utebatur, ut et alios ab Atheniensibus abalienaret socios, ipsa periculorum socios habitura quam plurimos⁴⁹⁾, Spartanisque victoriam qua sua ipsius salus nitebatur, conciliaret. Sed Chii cum a Leonte et Diomedonte impugnantur repetitis cladibus ita profligati sunt, ut mox non amplius excurrere auderent, eoque magis periclitarentur, cum inter ipsos existerent, qui Atheniensium partibus studerent⁵⁰⁾. Sed horum molimina cum magistratus, proditorum, ut videtur, numero hostiumque propinquitate deterriti, non auderent compescere, postmodum Astyochus, ex Erythris arcessitus, obsidibus delectis, repressit⁵¹⁾. Cumque eodem tempore Athenienses in Samum abiissent⁵²⁾, Chii aliquantisper otio et quiete fructi sunt, qua qui interim harmosta Mileto missus cum mercenariis advenerat, Pedaritus⁵³⁾, usus videtur, ut, quae ad obsidionem tolerandam conducere, appararet. Namque, quod facile augurari licebat, mox majoribus instructi copiis Athenienses reverterunt, cumque terra marique superiores essent, Delphinium, commodi situs locum, muniebant. Atque Chii cum prioribus proeliis afflicti, tum eorum, qui inter ipsos Atheniensibus favebant, metu

49) c. 22.

50) c. 24. Oenussae insulae, quae ibi memorantur, Chiorum erant. V. Herod. I, 165.

51) V. c. 24. 31. ubi ne quis in verbis ὁ δὲ Ἀστυόχος, ὡς τότε ἐν τῇ Χίῳ ἔτυχε τοὺς ὁμήρους καταλεγόμενος, τούτου μὲν ἐπέσχευ — pro ὡς leg. esse ὡς conjiciat, v. III, 69: αἱ δὲ τεσσαράκοντα νῆες τῶν Πελοποννησίων, ὡς τότε φεύγουσαι διὰ τοῦ πελάγους — πρὸς τὴν Πελοπόννησον κατενέχθησαν, καταλαμβάνουσιν ἐν τῇ Κυλλήνῃ τρισκαίδεκα τριήρεις Λευκαδίων καὶ Ἀμπρακιωτῶν. V, 10: ὁ Κλέων, ὡς τὸ πρῶτον οὐ διανοεῖτο μένειν εὐθύς φεύγων — ἀποθνήσκει. Ac V, 6: ὁ Κλέων ὃς ἀπὸ τῆς Τορῶνης τότε (alii hoc ordine: τότε ἀπὸ τῆς Τορῶνης) περιέπλευσεν ἐπὶ τὴν Ἀμφίπολιν, — Σταγείρω προσβάλλει. recte Haackium conjecisse puto, pro ὡς cum Reg. Gr. Ar. C. Pariss. C. X. ὡς leg. esse, non tamen propterea, quod haec lectio aptior, sed quod difficilior est. Utriusque vocis confusio solennis est. Ita VI, 91. (πέμπετε) ἄνδρα Σπαρτιάτην ἄρχοντα, ὡς ἂν τοὺς παρόντας ξυντάξῃ. leg. puto ὡς ἂν. Nam ὡς ἂν cum conjunctivo ibi tantum locum habet, ubi consilii eventus in dubio est.

52) V. c. 30.

53) V. c. 28. De eo Isocr. Archid. 23: Πεδάριτος — εἰς Χίον πλεύσας τὴν πόλιν αὐτῶν διέσωσεν.

territati, neque hostium munitiones prohibere, nec agros suos a vastatione defendere conati sunt frustra que ab Altyocho, tunc Mileti agente, sibi ut succurreret petierunt⁵⁴⁾. Qui cum ab iis offensus esset⁵⁵⁾, auxilium ferre noluit, cum posset; non potuit, cum vellet⁵⁶⁾. Itaque Pedaritus, fame urgente, assumtis, quotquot habebat, copiis, Athenienses adoritur primoque impetu munitionum partem capit ac navibus nonnullis potitur. Sed occurrente hoste primo Chii fugantur, dein terga dant auxiliares, ipseque Pedaritus interficitur⁵⁷⁾. Cujus vice postquam Antisthenes cum duodecim navibus Mileto advectus erat, aequo Marte cum Atheniensibus mari commissum est, cujus deinceps Chii fiebant arbitri, ex quo illorum praetor Strombichides cum majore classis parte in Hellespontum profectus est⁵⁸⁾. Naves tamen nonnullas ab Atheniensibus in Chio relictas videri supra probavimus⁵⁹⁾. His Delphini praesidia haud dubie usa sunt, ut quacunque ratione possent, Chiis nocerent, quoad Callicratidas castellum illud cepit captumque diruit⁶⁰⁾. Ac Chii quamquam ex isto ἐπιτειχίσματι haud dubie multum detrimenti iis ab hoste illatum est⁶¹⁾, omni tamen ratione Lacedaemonios adjuvabant, naves praebebant⁶²⁾, pe-

54) V. c. 38. 40. 55.

55) V. c. 32. 1q.

56) V. c. 40. 1qq. 55.

57) V. c. 55. et 56. Μετὰ δὲ ταῦτα οἱ μὲν Χῖοι ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης ἔτι μᾶλλον ἢ πρότερον ἐπολιορκούντο καὶ ὁ λιμὸς αὐτόθι ἦν μέγας. ubi vide ne leg. sit μετὰ δὲ ταῦτα ἔκ τε γῆς καὶ θαλάσσης οἱ Χῖοι caet. quemadmodum Cass. et Aug. habent, quibuscum Mosq. et Paris. F. consentiunt, nisi quod μὲν retinent, quae particula quomodo orta sit, facile est explicatu.

58) V. c. 61. 1qq.

59) c. 4. §. 4.

60) Diodor. XIII, 76: ἐν τῇ Χίων χώρᾳ Δελφίνιον κατεχόντων Ἀθηναίων, ἐπὶ τοὺς ἐπλευσε μετὰ πασῶν τῶν νεῶν καὶ πολιορκεῖν ἐπεχείρησεν. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι περὶ πεντακοσίους ὄντες κατεπλίγησαν τὸ μέγεθος τῆς δυνάμεως καὶ διεξελθόντες ἐξέλιπον τὸ χωρίον ὑπόσπονδον (l. ὑπόσπονδοι). Καλλικραίδας δὲ τὸ μὲν φρούριον παραλαβὼν κατέσκαψεν, ἐπὶ δὲ Τηίους πλεύσας καὶ νυκτὸς παρεϊσπύτων ἐντὸς τῶν τειχῶν διήρπασε τὴν πόλιν. Qui locus simul ostendit, apud Xenoph. Hellen. I, 5, 13. ubi eadem narrantur pro Ἡῖονα, leg. esse Τέων.

61) Qua ratione, colligere licet ex Thuc. VIII, 40.

62) V. Thuc. VIII, 106. Xenoph. Hellen. I, 6, 3.

cunias conferebant ⁶³⁾, consilia, quae viderentur optima, studiose commendabant ⁶⁴⁾. Quod autem Schneiderus suspicatur ⁶⁵⁾, eos, Alcibiade rem bene gerente, Atheniensibus accessisse, id nec per se probabile est, nec testimonio adstrui potest. Neque enim Diodori neque Isocratis locus, quibus vir doctus, quem nominavimus, utitur, istam sententiam probant. Ac Diodorus μετα δὲ ταῦτα (Ol. 92, 4.) inquit ⁶⁶⁾, (Κρατησιππίδας) παρὰ τῶν ἐκ Χίου Φυγάδων λαβῶν χρήματα κατήγαγεν αὐτοὺς καὶ τὴν ἀκρόπολιν τῶν Χίων κατελάβετο. Οἱ δὲ κατελθόντες τῶν Χίων τῶν ἀντιπολιτευομένων αὐτοῖς καὶ τῆς ἐκπτώσεως αἰτίων ὄντων εἰς ἑξήκοσίους τὸν ἀριθμὸν ὄντας ἐφυγάδευσαν. Οὗτοι δὲ τῆς ἀντιπέρην ἠπείρου χωρίον Ἄταρνεά καλούμενον κατελάβοντο, σφόδρα τῆ φύσει καθεστηκὸς ὄχυρόν ⁶⁷⁾, καὶ τὸ λοιπὸν ἐκ τούτου τὰς ἀφορμὰς ἔχοντες ἐπολέμουν τοῖς τὸ Ἴσχίον (?) ἔχουσι. Ex quo loco qua ratione colligi possit, Athenienses tunc temporis Chium tenuisse, equidem non perspicio. Haud dubie tum quoque Chii a Lacedaemoniorum partibus stabant, sed cum inter illos essent, qui Atheniensibus faverent, facile exules a Cratesippida impetraverunt, ut ipsi restituerentur ac vicissim, qui suspecti vel inimici sibi essent, in exilium mitterentur. Atque ut tanto minus metuendum esset, ne Chii res novas molirentur, simul Cratesippidas arcem eorum occupavit. — Non magis Schneideri sententiae favet locus Isocratis. Qui Χίων, inquit ⁶⁸⁾, προθυμότατα πάντων τῶν συμμάχων συγκινδυνεύσαντων τῷ ναυτικῷ, Θηβαίων δὲ μεγίστην εἰς τὸ πεζὸν ἰσχὺν συμβαλομένων, οὐκ ἔφθησαν (οἱ Λακεδαιμόνιοι) τὴν ἀρχὴν κατασχόντες καὶ Θηβαίοις μὲν εὐθὺς ἐπεβούλευσαν, — Χίων δὲ τοὺς πρώτους τῶν πολιτῶν ἐφυγάδευσαν, τὰς δὲ τριῆρεις ἐκ τῶν νεωρίων ἐξελκύσαντες ἀπάσας ὤχοντο λαβόντες. Ex hoc enim loco potius colligendum erat, Chios, cum semel defecissent ab Atheniensibus, perpetuo fideles mansisse Lacedaemoniis, quam, eos, Alcibiade rem bene gerente, denuo Atheniensibus accessisse. Quod si fecissent, haud injuria a Spartanis

63) Thuc. VIII, 101. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. II, 1, 5.

64) Xenoph. Hellen. II, 1, 6.

65) ad Xenoph. Hellen. III, 2, 11.

66) XIII, 65.

67) Cf. Pausan. IV, 35, 6. interpr. ad Herod. I, 160. Lex. Seg. p. 458. 9. Ut Anasis Samiorum, ita Chiorum exules Atarneo usos vides.

68) de pace c. 52.

multati essent, neque hi oratoris opprobria meruissent. Accedunt Xenophontis loci ⁶⁹⁾, qui de Chiorum erga Lacedaemonios fide dubitare non sinunt. Quae Isocrates hos contra illos peccasse tradit, ea haud dubie facta sunt sub decemvirorum, Chium quoque, ut videtur, a Spartanis missorum, imperio. Qui ab his ejecti sunt, eos recte Schneiderum statuere existimo, Atarnea concessisse, ubi cum iis se videntur junxisse, quos jam antea eum locum occupasse vidimus, quoad a Dercyllida sunt expugnati ⁷⁰⁾.

4. Lesbii post defectionem Ol. 88, $\frac{1}{2}$. ea poena ab Atheniensibus affecti fuerant ⁷¹⁾, ut non nisi occasionem aucuparentur, qua ab eorum dominatu se liberarent ⁷²⁾. Quae sola adhuc libertate fructa erat ⁷³⁾, Methymna, cum Chiorum classis eam sollicitaret, prima descivit ⁷⁴⁾, ejusque exemplum secutae sunt Mitylenae et Eresus ac fortasse etiam Pyrrha et Antissa ⁷⁵⁾. Sed cum Athenienses Chiorum naves subito adorti fugassent majoremque earum partem cepissent, Astyochus, qui eas subsequutus erat, Chium recedere coactus est. Quo facto Athenienses denuo Lesbi civitates in potestatem suam redegerunt ⁷⁶⁾ ac praesidiis temerant ⁷⁷⁾. Neque tamen Lesbii posthac a desciscendi conatibus abstinerunt. Quos cum Astyochus, sociis refragantibus, adjuvare non posset ⁷⁸⁾, Methymnaeorum exules ⁷⁹⁾, collecto parvo exercitu, e continente trajecti, Anaxarcho, Thebano, duce, primo Methymnam aggressi sunt. Abs qua cum, succurrente, quod Mitylenae erat, Atheniensium praesidio,

69) Supra laudatis adde Hellen. I, 1, 52. 6, 58. 40. II, 1, 1. 199. Cf. Diodor. XIII, 99. 104.

71) V. ad Dionys. p. 81. Adde Aelian. V. H. II, 9.

72) V. Thuc. VIII, 5. coll. c. 8.

73) *πῶν παροχῆ αὐτόνομος*. v. Thuc. VI, 85. VII, 57.

74) V. Thuc. VIII, 22.

75) C. 23.

76) Ibid.

77) De Mitylene hoc diferte dicitur. V. Thuc. VIII, 10. coll. Diodor. XIII, 73. Item de Methymna. V. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. 199. Diodor. XIII, 76. De caeteris oppidis haud dubie idem statuendum est.

78) V. Thuc. VIII, 31.

79) Fortasse ii, qui, Methymna ab Atheniensibus recuperata, ejecti erant.

repulsi essent, per montana Eresum petierunt eamque ad defendendum compulerunt ⁸⁰). Neque deinceps Thrasylus et Thrasyllus hoc oppidum oppugnare adorti, capere poterant, cum Mindarum in Hellespontum persequi cogerentur ⁸¹). An posthac Eresus ab Atheniensibus recuperata sit, non constat. Caeterae quidem Lesbi civitates praeter Methymnam a Callicratida expugnatam ⁸²), usque ad pugnam ad Aegos flumen in Atheniensium ditione manebant ⁸³).

5. Feliciore, quam Lesbii, successu ab Atheniensibus defecerunt *Rhodii*. Quorum optimates cum Lacedaemonios arcessivissent, Astyochus ad Camirum appulit. Populares quidem hujus civitatis hostis adventantis metu fugam capessiverunt, sed revocati confirmatique, arcessitis quoque Lindiis et Jalyfiis ⁸⁴), cum his ad Lacedaemonios desciverunt. Quae defectio tanto utilior facta est Lacedaemoniis, cum Tissaphernes hoc tempore non satis pecuniae ipsis suppeditaret, Rhodii autem, coacti, ut videtur, triginta duo talenta conferrent ⁸⁵). Frustra Athe-

80) V. Thuc. VIII, 100. *Μηθυμναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι* (i. e. οἱ δυνατώτατοι, optimates. Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 95.) *φυγάδες, διακομίσαντες ἐκ* (τε inserunt Ar. C. Dan. Reg. (G.) D. F. I. K.) *τῆς Κύμης προσεταιριστοὺς ὀπλίτας ὡς πενήτηκοντα καὶ τῶν ἐκ τῆς ἡπείρου μισθωσάμενοι, ξύμπασιν ὡς τριακοσίοις, Ἀναξάρχου Θηβαίου κατὰ τὸ ξυγγενές* (Lesbii enim Aeoles erant, v. Herod. I, 151. VI, 8. Diodor. V, 81. Thuc. III, 2. Strab. XIII, 2. p. 136. Müller. Orchom. p. 398.) *ἡγουμένου, προσέβαλον πρώτη Μηθύμνη caet.*

81) V. Thuc. VIII, 100. sqq.

82) V. Xenoph. Hellen. I, 6, 12. sqq. Diodor. XIII, 76.

83) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 5.

84) Tunc enim hae tres civitates nondum in unam Rhodum coaluerant. V. Diodor. XIII, 75. ibique Wessel. Quod Strabo XIV, 2. p. 197. tradit, *Ῥόδον κτισθῆναι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀρχιτέκτονος, ὑφ' οὗ καὶ ὁ Πειραιεύς*, id falsum esse temporum ratio docet. V. Thuc. I, 93. (Aristoph. Av. 1127.) Xenoph. Hellen. II, 4, 11. (8.) ibique interpr. Aristot. Polit. II, 5, 1. ibique Schneider. Harpocr. f. v. et f. *πρὸς τῇ πυλίδι Ἐρμῆς*. Lex. Seg. p. 266. 28. His dudum scriptis, inspicere potui Kortüm: Zur Gesch. Hellen. Staatsverf. p. 112. qui et Diodori locum ignoravit, ex quo discere poterat Rhodum urbem Ol. 93, 1. conditam esse, nec Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 445. reprehendere debebat, qui Rhodi nomine aperte non urbem, sed insulam significat.

85) V. Thuc. VIII, 44.

nienſes hanc inſulam recuperare conabantur ⁸⁶⁾, nec popularium machinationes quidquam officiebant, cum Doriſus a Mindaro delegatus eas nullo negotio reprimeret ⁸⁷⁾. Inde ab hoc tempore uſque ad belli finem Rhodii prompto obſequio Lacedaemoniis obtemperarunt ⁸⁸⁾.

6. Ex Ioniae orarum civitatibus nulla majoris erat momenti, quam *Miletus* ⁸⁹⁾. Tributarii Athenienſibus facti ⁹⁰⁾ ab eorumque demagogis vexati ⁹¹⁾, Mileſii quoque, cum Chalcideus et Alcibiades ad ipſos perveniſſent, ſine dubitatione deſiciebant ⁹²⁾. Athenienſes autem cum non ignoſcerent, quantam, huius civitatis opibus privati, jacturam feciſſent, quot poterant copias collegerunt, ut Miletum recuperarent ⁹³⁾. Nec fortuna ipſis adverſabatur. Cum enim Strombichides et Thraſycles Chalcidea deviciſſent ⁹⁴⁾, Athenis nova duodequadraginta navium claſſis cum bis mille et quingentis hoplitis advenit, nec dubium videbatur, quin Mileſii ſuccumberent, poſtquam ipſi ac Peloponneſii et Tiſſaphernis mercenarii ab illis ſuperati erant ⁹⁵⁾. Sed cum Athenienſes, cautiori Phrynichi conſilio obſecuti, in Samum recedere, quam Peloponneſiorum claſſi, tunc ipſam adventanti occurrere malent, Miletus ab obſidione liberata eſt ⁹⁶⁾. Exinde urbem, omni ſtudio Peloponneſios adjuvantem ⁹⁷⁾, ſatis tuebatur horum claſſis, quam, ut conſigeret, Athenienſes fruſtra laceſſebant ⁹⁸⁾. Cumque Aſtyochus, ut naſes modo ex Peloponneſo advectas aſſumeret, cum tota claſſe Cnidum contenderet ⁹⁹⁾, praefidium tamen Mileti vide-

86) V. Thuc. I. I. et c. 55.

87) V. ſupra II, 11. med. IV, 11. extr.

88) Cf. Xenoph. Hellen. I, 6, 5. Diodor. XIII, 70.

89) V. Thuc. VIII, 26.

90) V. Thuc. VII, 57. Mileſios in exercitu Athenienſium ſaepe invenimus. V. IV, 42. 53. ſq. VII, 57.

91) Cf. Ariſtoph. Eq. 360. 927. ſq.

92) V. Thuc. VIII, 17.

93) Cf. Ariſtoph. Lyf. 107: ἀλλ' οὐδὲ μοιχοῦ καταλείπεται φεψάλυξ. Ἐξ οὗ γὰρ ἡμᾶς προὔδοσαν Μιλήσιοι, οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον.

94) V. Thuc. VIII, 24.

95) V. c. 25.

96) V. c. 27.

97) V. c. 36.

98) V. 8. 30. 38.

99) V. c. 41.

tur reliquisse. Neque Athenienses interim ejus capiendae periculum fecerunt, quia inter ipsos discordiae exstiterant. Interim Milesii jam nunc animadvertere poterant, se non liberatos esse, sed dominum modo mutasse. Tissaphernes enim, non repugnantibus, qui adhuc ejus opibus egebant, Lacedaemoniis, ipsa in urbe castellum extruxerat, cujus non dubium erat consilium¹⁰⁰⁾. Quod opus cum Milesii vix aequo animo conspicerent, verendum erat, ne, cum status eorum popularis esset^{100 b)}, Atheniensium machinationibus inducti, res novas molirentur, eaque videtur causa fuisse, cur Tissaphernes Peloponnesios, ut e Rhodo reverterentur, commovere studuerit¹⁰¹⁾. Quod quamquam impetravit, nihilo secius tamen Milesii, cum caeteri quoque socii Tissapherni et Altyocho succenserent, resque ad seditionem spectaret, illius praesidium ex castello ejicere ausi sunt. Quod factum qui improbat, Lichas, tantummodo iram eorum in se concitavit¹⁰²⁾. Neque quidquam effecit legatus, quem Tissaphernes deinceps Lacedaemona misit, quoniam ipsi a sociis aliquanto majora crimina inferebantur¹⁰³⁾. Posthac Milesii, fideles Lacedaemoniorum socii, eos qua poterant ratione adjuvabant¹⁰⁴⁾.

7. Mirum accidit, quod Thucydides de ratione, qua *Ephesus*, opulentissima civitas, cum Atheniensibus conjuncta fuerit, omnino nihil prodiderit¹⁰⁵⁾. Eam tamen et ipsam ante cladem Siciliensem Atheniensibus subditam fuisse, vel inde collegeris, quod omnino Ionia eorum imperio paruisse dicitur¹⁰⁶⁾. Idemque probare licet ex Platonis, qui fertur, Ione¹⁰⁷⁾. Quamquam offendit, quod, ubi Thucydides Atheniensium adversus Syracusanos socios recenset, ibi Ephesiorum nullam mentionem

100) V. c. 84.

100 b) V. Diodor. XIII, 104. ibique Wessel.

101) V. c. 57.

102) V. c. 84.

103) V. c. 85.

104) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 2. 6, 8. sqq. Diodor. XIII, 70.

105) Ter tantum IV, 50. VIII, 19. 109. Ephesi nomen apud eum legitur.

106) V. II, 9.

107) p. 541. c: ἡ ἡμετέρα, Ion, Ephesius, inquit, πόλις ἀρχεται ὑπὸ ὑμῶν καὶ σιτραιηγείται. "

injicit ¹⁰⁸). Sed hoc non uno modo explicari potest. Cum enim auctor illo loco ex Ioniae civitatibus tantummodo Milesios ac Samios Chiosque nominet, statuendum videtur, caeteras easque minores modo pecunias contulisse, nisi quis sumere malit, auxiliares harum copias, utpote exiguas, vel omnino a scriptore non memoratas esse, vel ab ipsis Atheniensibus, illarum copiis attributas fuisse. Quarum conjecturarum qui nullam commode ad Ephesum, urbem opibus pollentem, applicari posse censeat, eum statuere oportet, hanc civitatem jam pridem Atheniensibus a Tissapherne ereptam fuisse. Quam sententiam eo probaveris, quod Thucydides de Ephesi defectione nihil dicat; eidemque nonnihil favet Plutarchus, Lylandrum dicens Ephesum invenisse *πράττουσαν λυπηρῶς καὶ κινδυνεύουσαν ἐκβαρβαρωθῆναι τοῖς Περσικοῖς ἔθεσι διὰ τὰς ἐπιμιξίας, ἄτε δὴ Λυδίας παρὰ κεχυμένης καὶ τῶν βασιλικῶν στρατηγῶν αὐτόθι τὰ πολλὰ διατριβόντων* ¹⁰⁹). Praeterea si Ephesus ad Lacedaemonios defecisset, hi eam vix illicd Tissapherni tradidissent. Utut sit, non multo post cladem Siciliensem Ephesum Atheniensibus hostilem conspicimus ¹¹⁰), et Thrasyllus, in Atheniensium potestatem eam redigere conatus, ab Ephesiis et, qui forte aderant, Syracusiis Selinusiisque, ac barbaris a Tissapherne advocatis, fusus atque fugatus est ¹¹¹). Sub Lylandri imperio Ephesus Peloponnesiorum classis statio erat ¹¹²), eodemque post pugnam ad Arginusas convenerunt socii, de belli gerendi ratione deliberaturi ¹¹³).

8. Una cum Chiis *Erythraei* desciverunt ¹¹⁴), eosque, cum alias quoque civitates ad defectionem sollicitarent, copiis suis adjuvabant ¹¹⁵). Sed cum Athenienses

108) V. VII, 57.

109) Plutarch. *Lyl.* 3.

110) V. Thuc. VIII, 19: *οἱ Χῖοι* (qui jam defecerant) *ἔφρευγον μὴ νῆϊ ἐς Ἐφεσον*.

111) V. Xenoph. *Hellen.* I, 2, 1. sqq. Plutarch. *Alc.* 29. Diodorus (non librarii) XIII, 64. Thrasylli et Thrasybuli nomina confudit.

112) V. Xenoph. *Hellen.* I, 5, 1. sqq. Plutarch. *Lyl.* 5. *Alc.* 55. Diodor. XIII, 70. ubi pro *ταύτας τὰς ἐν ταῖς πόλεσι* *τριήρεις* leg. *τὰς ἐν ταύταις ταῖς π. τ.*

113) V. Xenoph. *Hellen.* II, 1, 6.

114) V. Thuc. VIII, 14.

115) V. c. 16. 19. 22.

Siduffam et Pteleum, castella in Erythraeorum finibus, retinerent ¹¹⁶⁾, haud dubie eorum agris non pepercerunt, ex quo captivi eorum nonnulli, quos ut civitatem a Lacedaemoniis abalienarent, dimiserant, spem ipsorum frustrati erant ¹¹⁷⁾. Lacedaemoniis opportunum erat oppidum, unde in Chium trajicerent ¹¹⁸⁾.

9. A Chalcideo et Alcibiade sollicitatae Clazomenae quoque defecerunt. Διαβάντες δὲ οἱ Κλαζομένιοι εὐθὺς εἰς τὴν ἠπειρον τὴν πολίχναν ἐτείχιζον, εἴ τι δέοι σφίσιν αὐτοῖς ἐκ τῆς νησίδος, ἐν ἧ οἰκοῦσι, πρὸς ἀναχώρησιν ¹¹⁹⁾. Itaque hac aetate Clazomenii insulam incolebant, quorum civitas tum, postquam Ionis, Aristagora duce, a Persis defecerat, ab Artapherne et Otane expugnata est, adhuc in litore videtur sita fuisse ¹²⁰⁾. Atque hoc tempore factum puto, quod Strabo ¹²¹⁾ et Pausanias ¹²²⁾ tradunt, Clazomenios Persarum metu ex continente in insulam transiisse. Pars tamen eorum vel tunc remansisse vel postea pristinae sedis amore continentem videtur repetiisse. Postmodum quidem duplicem Clazomeniorum fuisse civitatem et Thucydides significat et Aristoteles aperte declarat ¹²³⁾. Qui στασιάζουσιν, inquit, ἐνίοτα αἱ πόλεις καὶ διὰ τοὺς τόπους, ὅταν μὴ εὐφυῶς ἔχη ἡ χώρα πρὸς τὸ μίαν εἶναι πόλιν, οἷον ἐν Κλαζομεναῖς οἱ ἐπὶ Χύτρῳ πρὸς τοὺς ἐν τῇ νήσῳ, καὶ Κολοφώνιοι καὶ Νωτιεῖς. Ubi οἱ ἐπὶ Χύτρῳ haud dubie ii

116) V. c. 24. Pteleum frustra adortus est Astyochus. V. c. 51.

117) V. c. 33.

118) V. c. 28. extr. 35.

119) c. 14. Vocem αὐτοῖς aperte corruptam ratus Haackius e conjectura αὐτῆς edidit. Nolim factum, Cf. Thuc. I, 128: διὸ δὴ καὶ (Λακεδαιμόνιοι) σφίσιν αὐτοῖς νομίζουσι τὸν μέγαν σεισμόν γενέσθαι ἐν Σπάρτῃ. VIII, 65: ἔστιν ἀφ' ὧν χωρίων καὶ ὀπλίτας ἔχοντες σφίσιν αὐτοῖς ἑσπέρους ἤλθον εἰς τὰς Ἀθήνας. Xenoph. Hellen. VII, 5, 4: Φωκεῖς οὐκ ἠκολούθουν, λέγοντες, ὅτι συνθῆκαι σφίσιν αὐταῖς εἶναι, εἴ τις ἐπὶ Θήβας ἴοι, βοηθεῖν. Ibid. V, 2, 8. (ἔλεγον, ὡς) ἐπεὶ σφᾶς αὐτοὺς ἐξέβαλον, ὡς ἐπισθᾶν οὐδαμῶς (οὐδαμοῦ Schaefer. cum marg. Leoncl.) ἐθέλοισιν. ubi Schaefer. cum Steph. et Leoncl. αὐτοὶ pro αὐτοῖς edidit.

120) V. Herod. V, 123.

121) XIV, 1. p. 183. Gauchn.

122) VII, 3, 4.

123) Polit. V, 2, 12. Cf. Mannert. Geogr. d. Gr. u. R. VI, 3. p. 328. sq.

sunt, qui continentis oppidum, τὴν πολίχναν ¹²⁴⁾, 'quam Thucydides dicit, inhabitabant. Nam Χύτριον, Strabo ait l. l. ἐστὶ τόπος, ἐν ᾧ πρότερον ἴδρυντο Κλαζομεναί. Quod autem Schneiderus statuit ¹²⁵⁾, τὴν πολίχναν et Δαφνοῦντα eundem locum esse, hoc satis mirari nequeo. Nam, ut Thucydides narrat ¹²⁶⁾, Lesbo pacata, Athenienses Κλαζομενίων τὴν ἐν τῇ ἡπειρῷ πολίχναν τειχιζομένην ἐλόντες διεκόμισαν πάλιν αὐτοὺς ἐς τὴν ἐν τῇ νήσῳ πόλιν, πλὴν τῶν αἰτίων τῆς ἀποστάσεως· οὗτοι δὲ ἐς Δαφνοῦντα ἀπῆλθον· καὶ αὐθις Κλαζομεναὶ προσεχώρησαν. Quem locum cum vir doctus, quem diximus, sententiae suae repugnare videret, statuendum putavit, auctores seditionis ex insulari urbe, discessione facta, rediisse in urbem continentis. At vero, hos non in insulam reductos esse, disertis verbis scriptor narrat. Quod autem postea (c. 31.) refert, Altyochum, Clazomenios iterum ab Atheniensibus abalienare cupientem, iussisse αὐτῶν τοὺς τὰ Ἀθηναίων φρονοῦντας ἀνοικίσεσθαι ἐς τὸν Δαφνοῦντα καὶ προσχωρεῖν σφίσι (τοὺς ἄλλους), ibi ἀνοικίσεσθαι non est, ut Schneiderus interpretatur, ex insula recedere in continentem interiorem, sed in locum editiorem habitatum ire ¹²⁷⁾. Unde qui Daphnuntis situs fuerit colligi potest ¹²⁸⁾. Quousque Clazomenae in fide erga Athenienses perseverarint, non constat. Sub Alcibiadis tamen praetura eas Atheniensibus amicas conspiciamus. Alcibiades enim non solum cum, a Tissapherne in vincula datus, evasisset, eo perfugit ¹²⁹⁾, sed etiam cum, qui Daphnunta secesserant, caeteros Clazomenios infestarent, his auxilio venit ¹³⁰⁾.

124) Cf. Wessel. ad Herod. VI, 26. Apud Thucydidem πολίχναν nomen appellativum esse, imprimis e collocatione verborum in loco VIII, 23. colligo, quamquam forma offensionis est.

125) Addend. ad Xenoph. Hellen. VI, 1, 51. p. 106. sq.

126) VIII, 25.

127) Cf. Thuc. I, 7. 58. Eodem modo haec vox intelligenda est Aristoph. Pac. 206. ubi fallitur Schol. Cf. Valckenar. ad Herod. IV, 18. Contrario sensu dicitur κατοικίσεσθαι Plat. Legg. p. 682.

128) Inepte Waff. ad Thuc. VIII, 23. de Daphnunte Phocico somniat.

129) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 10. sq. Plutarch. Alc. 28.

130) Ita quidem Diodor. XIII, 71. de cujus fide in hac re non dubitaverim, cum hic Xenophonti non repugnet, sed, ut saepius, mancam ejus narrationem suppleat.

10. *Colophon* et *Notium*, quae oppida unam tantum civitatem constituebant, hoc tamen tempore, ut saepius, ita videntur discedisse, ut *Notium* Atheniensibus fidele manserit, *Colophon* autem Lacedaemoniorum partes amplexa sit. Quod, quamquam *Thucydides* non refert, e *Xenophonte* tamen conjicere licet, qui *Colophona* a *Thrasyllo* receptam tradit, de *Notio* autem ita loquitur, ac si ab eo amica inventa esset ¹³¹). *Notii* posthac etiam naves Atheniensium conspiciamus ¹³²).

11. *Teos*, cum *Strombichides* eam tueri non valeret, *Chios* recepit ac moenibus suis, ab Atheniensibus exstructis, privata est ¹³³). Paulo tamen post *Diomedon* pactionem cum *Teis* fecit, ut Athenienses quoque reciperent ¹³⁴). Quibus deinde omnino hanc civitatem accessisse, inde patet, quod *Callicratidas* derepente eam adortus expugnavit ac diripuit ¹³⁵).

12. *Chiorum* opera *Lebedus* quoque et *Erae*, *Teiiorum* oppidum ¹³⁶), defecerunt ¹³⁷).

13. *Phocaeam* etiam ad Lacedaemonios descivisse, non quidem diserte dicit *Thucydides*, sed videtur tamen significare ¹³⁸). Eamque posthac in Spartanorum ditioe fuisse, inde patet, quod post pugnam ad *Arginusas*, pars eorum eo confugisse refertur ¹³⁹). Sed ante hoc proelium *Phocaeam* in potestate Atheniensium fuisse, ex hoc *Xenophontis* loco conjeceris: Ἀλκιβιάδης δὲ ἀκούσας, Θρασίβουλον ἔξω Ἑλλησπόντου ἤκοντα τειχίζειν Φώκαιαν, διέπλευσε πρὸς αὐτόν ¹⁴⁰). Sed ibi vide, ne pro τειχίζειν legendum

131) V. *Xenoph.* *Hellen.* I, 2, 4. ubi de utroque oppido docte agit *Schneiderus*. Non uno modo laborant, quae *Haeckius* ad *Thuc.* III, 34. disputat.

132) V. *Xenoph.* *Hellen.* I, 5, 12. sq. *Diodor.* XIII, 71.

133) V. *Thuc.* VIII, 16. 20.

134) V. c. 20.

135) V. *Diodor.* XIII, 76.

136) V. *Strab.* XIV, 1. p. 181.

137) V. *Thuc.* VIII, 19.

138) c. 31.

139) *Xenoph.* *Hellen.* I, 6, 34. *Diodorus* tamen XIII, 99. pro *Phocaea* *Cymen* nominat.

140) *Ib.* I, 5, 11. Hic quoque mancam hujus scriptoris narrationem deprehendis. Nam *Thrasylbulum* in *Hellespontum* profectum esse non narravit. Cf. I, 4, 9. Pro *Phocaea* *Cymen* nominat *Cornel. Nep. Alc.* 7, 1.

ἢ περιτειχίζειν, nisi forte illud significare potest *circumvallare*. Thrasybulum enim exercitu suo abusum esse, ut non magni momenti urbem communiret, non admodum probabile videtur. Nec perspicitur, cur Alcibiades operis spectator esse voluerit, clasus imperio Antiochi temeritati relicto, quam ipse videtur, pertimuisse. Contra, si Phocaea oppugnata fuerit, commode auxilia adduxerit ^{140 b}).

13. Quae Myuntis et Prienes hoc tempore fortuna fuerit, non magis proditum est, quam quibus partibus Aeolicae orae maritimae civitates studuerint. Videntur tamen et hae Lacedaemoniis favisse, sive potius Persarum imperio subiectae fuisse. Nam inter socios, qui Atheniensibus adversus Syracusanos auxilia miserint, nulla earum mentio est ¹⁴¹). Cymen tamen Diodorus ¹⁴²) Atheniensium sociam appellat, cum Cornelio Nepote ¹⁴³) Theopompi, ut videtur, auctoritatem secutus.

Ad Doricam ἐξάπολιν quod attinet, de Lindo, Jalyso et Camiro jam dictum est. Cos autem, quae maximo terrae motu collapsa nec munita erat, cum Astyochus adveheretur, ab incolis, in montana se recipientibus, relicta atque a Lacedaemoniis direpta est ¹⁴⁴). Postea Athenienses Coa insula ac vicinis Chalce et Syme ὀρημητηρίοις usi sunt, unde Lacedaemonios, cum in Rhodo stationem haberent, lacesserent ¹⁴⁵). Coorum urbem Alcibiades cum Cauno a Tissapherne reverteretur munivit eique praefectos dedit ¹⁴⁶). Postero tempore eam ab Atheniensibus abalienatam fuisse, conjecerit aliquis e Xenophonte, qui Δύσανδρος, inquit, ἀφικόμενος εἰς Ῥόδον καὶ ναῦς ἐκεῖθεν λαβὼν εἰς Κῶν καὶ Μίλητον ἐπλευσεν, ἐκεῖθεν δ' εἰς Ἔφεσον ¹⁴⁷) Adde quod Diodorus

140 b) De Alcibiadis itinere sibi repugnat Plutarch. *Lys.* 5. et *Alc.* 35. Posteriore loco cum eum in Cariam profectum esse narraret, obversabatur ei Xenoph. *Hellen.* I, 4, 8. sq.

141) *Thuc.* VII, 57.

142) XIII, 75.

143) *Alc.* 7.

144) V. *Thuc.* VIII, 41. *Diodorum* XIII, 41. errare jam supra monuimus.

145) V. *Thuc.* VIII, 44. extr. (ubi velim *codd.* pro ἐκ τῆς Σάμου exhiberent ἐκ τῆς Σύμης. cf. c. 41.)

146) V. c. 108.

147) *Hellen.* I, 5, 1.

hanc insulam hoc tempore ab Alcibiade devastatam esse dicit ¹⁴⁸). — Eodem tempore quo Con munivit, Alcibiades pecunias exegit ab *Halicarnassensibus* ¹⁴⁹). Unde tamen non sequitur, eos tunc Atheniensibus subditos fuisse, cum has pecunias solvere potuerint, ne Alcibiades, ipsorum vel agros depopularetur vel urbem impugnaret ¹⁵⁰). Etenim *Halicarnassum* et *Cnidum* omninoque Cariae maritimas oras pridem Atheniensibus a Persis ereptas fuisse puto. Nam initio quidem belli Thucydides Doros in univèrsum atque Carum, qui litora tenuerint, Atheniensium socios fuisse dicit ¹⁵¹), sed ad Syracusas neque Caras neque *Halicarnassenses* vel *Cnidii* conspiciuntur ¹⁵²). Atque *Cnidum* quidem *Tissapherni* paruisse ex Thucydide colligas, qui ἡ δὲ (Κνίδος), inquit ἀφειστήκει ἤδη ἀπὸ Τισσαφέρνηους ¹⁵³). Ejecto enim satrapae praesidio ¹⁵⁴), *Cnidii* in libertatem se vindicarunt, cumque eodem tempore dissidia inter *Tissaphernem* et *Lacedaemonios* orta essent, ab his adjuti sunt. Qui loco, quem proposuimus, ὑπὸ πρό ἀπό legendum vel hanc praepositionem ibi *per* significare putaverunt, *Cnidum* hoc tempore in Atheniensium ditio-
ne fuisse, animum induxerant.

Explicationem nostram illustrat *Antandri* fortuna. Nam *Antandrus* quoque, cum olim Atheniensibus paruisset ¹⁵⁵), postea in *Tissaphernis* potestatem venerat, atque *Antandrii* quoque, cum *Arsacis* *Tissaphernis* praefecti, qui his oris praeerat, crudelitatem metuerent, oneraque ab ipso sibi imposita ferre nollent, *Lacedaemoniis* adjuvantibus, in libertatem se vindicarunt ¹⁵⁶).

Ex *Hellesponti* civitatibus prima ab Atheniensibus defecit *Abydus* ¹⁵⁷), quae frustra a *Strombichide* ¹⁵⁸) et

148) XIII, 69.

149) V. Thuc. VIII, 108.

150) Hoc consilio v. c. *Selybriani* *Alcibiadi* pecunias deciderunt. V. Xenoph. Hellen. I, 1, 21.

151) V. II, 9.

152) V. VII, 57.

153) VIII, 35.

154) V. c. 109.

155) V. IV, 52. 75.

156) V. VIII, 108. Diodor. XIII, 42.

157) V. Thuc. VIII, 61. 62.

158) V. Thuc. I. I.

Alcibiade ¹⁵⁹) impugnata Lacedaemoniorum in potestate permanfit, cum caeterae, quae desciverant, Hellesponti urbes ab Atheniensibus reciperentur ¹⁶⁰).

Quae eodem, quo Abydus, tempore defecerat, *Lampfacus* deinceps a Strombichide recepta est ¹⁶¹). Postea tamen Lyfander eam, quamquam ab Alcibiade munitam ¹⁶²) et praesidio firmatam ¹⁶³), expugnavit ¹⁶⁴).

Gravissimam Athenienses jacturam fecerunt, cum *Byzantium*, navigationi moderandae opportunum ¹⁶⁵), ad *Clearchum* deficeret ¹⁶⁶). Qui tamen harmoltes cum Byzantios premeret, ipsorum nonnulli posthac, eo absente, urbem frustra obsessam Alcibiadi prodiderunt ¹⁶⁷), quae deinde usque ad Lyfandri victoriam in Atheniensium potestate manebat ¹⁶⁸).

Idem Clearchus, a Pharnabazo adjutus, etiam *Cyzicum* ad defectionem induxerat ¹⁶⁹). Sed post pugnam ad *Abydum* facile Athenienses locum muris non munitum receperunt ¹⁷⁰). Quem cum postea Lacedaemonii et Pharnabazus iterum cepissent ¹⁷¹), proelio victi, ultro reliquerunt. Quo facto Alcibiades multum pecuniae a *Cyzicenis* exegit ¹⁷²).

159) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 15. Plutarch. Alc. 39.

160) V. Diodor. XIII, 68. coll. c. 41. 103. Xenoph. Hellen. I, 1, 6. 2, 15. II, 1, 18. Dercyllidam, qui Abydum ad defeiendum compulerat, posthac quoque, ejus harmolten videmus. V. IV, 8, 5.

161) V. Thuc. I. I.

162) V. Xenoph. Hellen. I, 2, 15. Diodor. XIII, 66. cum Palmerii emendatione.

163) V. Diodor. XIII, 104.

164) Κατὰ κράτος, ut Xenoph. Hellen. II, 1, 18. et Plutarch. Lys. 9. testantur. Quod Diodorus l. I. dicit: τὴν Ἀθηναίων φρουρὰν ἀφῆκεν ὑπόσπονδον, male reddidit Xenophontis Hellen. II, 1, 18. verba: τὰ δὲ ἐλεύθερα σώματα πάντα ἀφῆκε Λύσανδρος.

165) V. Polyb. IV, 44. coll. Herod. IV, 144.

166) V. Thuc. VIII, 80. Omnia confundit Diodor. XIII, 34.

167) V. Xenoph. Hellen. I, 3, 15. Diodor. XIII, 64. 66. sq. Plutarch. Alc. 31.

168) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 1.

169) V. Diodor. XIII, 40. coll. Thuc. VIII, 107.

170) V. II. II.

171) V. Diodor. XIII, 49.

172) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 19.

Ab eodem Clearcho *Calchedona* ¹⁷³⁾ quoque, hac parte extremam Atheniensium imperii civitatem ¹⁷⁴⁾, ad desciscendum compulsam esse, quamquam ab auctoribus non proditum invenio, vix tamen dubitari potest. Inde post-hac, cum Lacedaemonem reversus esset ¹⁷⁵⁾, Byzantii et Calchedonis harmosta mittitur ^{175 b)}. Utilior, quam aliorum fides, Atheniensibus facta est Calchedoniorum defectio. Qui cum, de illorum adventu certiores facti, apud vicinos Thraces fortunas suas deposuissent, Alcibiades, ut haec sibi dederentur, minis a Thracibus impetravit, eumque deinceps Hippocratem, Calchedonis harmosten, a Pharnabazo adjutum, devicisset, Pharnabazus, ut urbem ab obsidione liberaret, Atheniensibus viginti talenta solvit, ac praeterea Calchedonii non modo in posterum quantum antehac tributum expendere, sed etiam quod, ex quo desciverant, debebant, solvere cogebantur ¹⁷⁶⁾. Nihilominus tamen Calchedona posthac ab Atheniensibus captam esse, inde patet, quod Lyfander post pugnam ad Aegos flumen eorum ibi praesidium reperisse proditur ¹⁷⁷⁾. — In Calchedonio agro Athenienses post pugnam ad Abydum *Chrysoptin* muniverunt ibique triginta naves reliquerunt, quae decumam a navibus e Ponto venientibus exigerent et si qua alia ratione possent hostibus nocerent ¹⁷⁸⁾. Videntur tamen, postquam Byzantium et Calchedona receperant, neque Chrysoptin hoc consilio amplius tenuisse, nec tot, quot dictum est, naves in hac regione habuisse.

Abydo amissa, Strombychides *Sestum* totius Hellesponti praesidium et custodiam constituit ¹⁷⁹⁾, atque haec

173) De nominis scriptura v. interpr. ad Thuc. IV, 75. et Herod. IV, 144.

174) V. Aristoph. Eq. 174. cum Palmerii emendatione.

175) Post pugnam ad Cyzicum, cui eum interfuisse, Diodorus auctor est XIII, 51. Unde conjicias, eum auxilia petiitum Spartam profectum esse.

175 b) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 35. Eodem modo Sthenelaum utriusque urbis harmosten Lyfander constituit. V. Hellen. II, 2, 2.

176) V. Xenoph. Hellen. I, 3, 2. sqq. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 29. sqq.

177) V. Xenoph. Hellen. II, 2, 1.

178) V. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 349.

179) V. Thuc. VIII, 62.

urbs usque ad finem belli in Atheniensium potestate mansit¹⁸⁰⁾.

Defecisse contra videntur *Perinthus* et *Selybria*, fortasse a Clearcho inductae. Sed post pugnam ad Cyzicum illam Alcibiades recepit¹⁸¹⁾, haec ei pecunias solvit¹⁸²⁾, postea tamen per proditionem ab eo capta est¹⁸³⁾.

Chersonesus in fide erga Athenienses videtur perseverasse¹⁸⁴⁾. Vicini Thracae iisdem mercenarios praebebant¹⁸⁵⁾.

De Graecis maritimarum Thraciae orarum civitatibus non multa comperta habemus. Earum pleraeque, cum Brasidas eo pervenisset, ab Atheniensibus defecerant, qui paucas tantum, *Menden*¹⁸⁶⁾, *Toronen*¹⁸⁷⁾, *Scionen*¹⁸⁸⁾, receperunt. *Amphipolis*, quae e Niciae pace iis reddenda erat¹⁸⁹⁾, restituta iis non est¹⁹⁰⁾, nec, bello illato, eam videntur expugnasse¹⁹¹⁾. *Argilus*, *Stagirus*, *Acanthus*, *Scolus*, *Olynthus*, *Spartolus*, *Mecyberne*, *Sane* et *Singe* eadem pace liberae declaratae erant¹⁹²⁾, ac proinde, cum bellum denuo erupisset, haud dubie Lacedaemoniorum partibus studebant¹⁹³⁾. Praeterea *Chalcidenses*¹⁹⁴⁾ et *Dictidienses*¹⁹⁵⁾, quibus mox *Dienses*¹⁹⁶⁾ accesserunt, Atheniensium hostes mansisse constat. Sed dum in Sicilia pugnabatur, in Thracia bellum segniter gestum videtur; post cladem Siciliensem an praeter eas, quas diximus, civitates aliae quoque desciverint, ignora-

180) V. Xenoph. Hellen. II, 1, 25.

181) Ibid. I, 1, 21.

182) Ibid.

183) V. Diodor. XIII, 66. Plutarch. Alc. 30. coll. Xenoph. Hellen. I, 3, 10.

184) V. Xenoph. l. l. Diodor. l. l.

185) V. l. l. Thracae ubique Atheniensium mercenarios conspicimus. V. Thuc. IV, 129. VII, 27.

186) V. Thuc. IV, 130.

187) V. V, 5.

188) V. V, 52.

189) V. V, 18.

190) V. V, 21. 35.

191) V. VII, 9.

192) V. V, 18.

193) V. V, 26: οἱ ἐπὶ Θράκης ξύμμαχοι οὐδὲν ἤροσθ' πολέμοιο ἦσαν. Cf. c. 35.

194) V. V, 51. 38. 80. 85. VI, 7. 10.

195) V. V, 35.

196) V. V, 82. ubi pro Δικτιδίων leg. est Διής. Cf. c. 35.

mus. *Thasii* quidem, ut deficerent, ea non commoti sunt. Etenim cum in Samo apud exercitum Atheniensium status popularis everfus esset, et, qui tunc res moderabantur, idem in sociis civitatibus fieri vellent, Diotrepes, in Thraciam delegatus, apud Thasios quoque paucorum dominatum instituit. Sed quos hoc beneficio collato, fideles se socios habituros esse sperarant, optimates, cum populares qui Atticas partes tuebantur, omni potestate exuti essent, opportuno tempore usi ad Lacedaemonios desciverunt¹⁹⁷⁾, ab iisque Eteonicum harmosten¹⁹⁸⁾ cum praesidio¹⁹⁹⁾ acceperunt. Is tamen cum suis postmodum, Ol. 92, 3. Ecphanto duce²⁰⁰⁾, a popularibus ejectus est²⁰¹⁾, qui Ol. 93, 1. Thrasybulum receperunt²⁰²⁾. Atque hinc Demosthenes l. l. factum esse dicit, ut Graecae Thraciae civitates denuo Atheniensium imperio subigerentur. Quod quamquam Xenophon confirmat, haud scio tamen, annon omnes subjectae fuerint. Diodorus quidem praeter Thasum non nisi *Abdera* recuperata dicit. Receptae tamen fuerint plures, sed quae omnino defecerant, eae et numero et viribus majores erant, quam ut Thrasybulus exiguo tempore²⁰³⁾ eas in potestatem redigere posset.

Insularum haud dubie pleraeque in Atheniensium ditione manserunt. Nonnullae tamen, eaeque maximae, quas ut par erat, Spartani imprimis adjuvabant, desciverunt. De Chio et Rhodo jam dictum est. *Euboea*, quae statim post cladem Siciliensem Lacedaemonios arcessiverat²⁰⁴⁾, victis ab Hegesandrida Atheniensibus, illico defecit, eamque Athenienses tantam jaecturam fecerunt²⁰⁵⁾, ut miraremur, eos ejus recuperandae periculum non fecisse, cum, quae longe minoris momenti erat, *Andros*,

197) V. VIII, 65. quo loco non caute usus est Manso Sparta T. II. p. 284.

198) V. Xenoph. Hellen. I, 1, 32.

199) V. Demosth. Lept. §. 48.

200) V. l. l. Ecphanto ejusque sociis ἀτέλεια data.

201) V. Xenoph. l. l.

202) V. Xenoph. Hellen. I, 4, 9. Diodor. XIII, 72. utrumque factum contraxit et confundit.

203) Nam non multo post eum in Hellesponto et ad Phocaeam conspicimus. Ib. I, 5, 11.

204) V. Thuc. VIII, 5.

205) Ib. c. 95.

postquam defecerat, ab iis obsideretur²⁰⁶), nisi meminisset, semus, ad Euboeam aggrediendam tot opus fuisse copiis, quot cum alibi abunde occuparentur ad hanc expeditionem non comparari poterant, cum praesertim Oropus simul adoriendus fuisset. Nec tamen eos Euboeae recuperandae spem abjecisse inde patet, quod, cum hostes hanc insulam cum continente conjungere instituerent, Theramenes cum classe missus est, qui opus inchoatum impediret. Quod cum frustra conatus esset, hostium agros depopulabatur et a sociis pecunias exegit atque in *Paro* paucorum dominatum, quem ipsi Athenienses, quo tempore eadem reip. forma utebantur, ibi videntur instituisse²⁰⁷), antiquavit optimatesque pecuniis multavit²⁰⁸).

Corcyra, ubi eodem tempore qui Lacedaemoniis favabant res novas moliebantur, a Conone, Naupacto succurrente²⁰⁹), Atheniensibus servata est²¹⁰), qui anno post *Pylum*²¹¹) et *Nisaeam*²¹²) amiserunt.

206) V. Xenoph. Hellen. I, 4, 22. sq. Diodor. XIII, 69 Plutarch. Alc. 35.

207) Cf. Thuc. VIII, 64.

208) V. Diodor. XIII, 47.

209) Ibi eum reliquit Thuc. VII, 31. Si Cornelio Nepoti fides habenda esset, Thucydides vel Xenophon Cononem gloria bene merita fraudassent. Ita enim ille: *Conon Atheniensis Peloponnesio bello accessit ad remp., in eoque ejus opera magni fuit. Nam et praetor pedestribus exercitibus praefuit, et praefectus classis res magnas mari gessit. Quas ob causas praecipuus ei honos habitus est. Namque omnibus anis in insulis praefuit. In qua potestate Pheras cepit, coloniam Lacedaemoniorum.* Vita Con. 1. Sed postrema vix dubitari potest, quin e Xenophonte Hell. IV, 8, 7. fluxerint. Atque ut haec, ita etiam praegressa falso temporibus notata arbitror.

210) V. Diodor. XIII, 48. cujus capituli extrema parte: *ἢ μὲν οὖν ἐν Κερκύρα φυγή τοιοῦτον ἔσχε τὸ τέλος, pro φυγή leg. videtur σφαγή.*

211) V. Diodor. XIII, 64. ubi quae Wessel. de Anyti *δωροδοξία* annotat, iis adde Lex. Seg. p. 236. 6. Ibi tamen *Meles* nominatur (haud dubie diversus ab eo, cujus mentio est apud Schol. ad Aristoph. Av. 859.) et pro *δ' ἰδέσθαι* leg. est *δὲ δοξεῖ.*

212) V. Diodor. XIII, 65.

CAPUT SEXTUM:

DE PERSARUM CUM GRAECIS RATIONIBUS.

Quo flagrabant mutuo Athenienses ac Lacedaemonii odio, Salaminis et Plataearum immemores, non dubitabant, vel infestissimos barbarorum, Persas, sibi adungere socios. Primi horum auxilium petere ausi videntur Lacedaemonii ¹⁾. Sed quos eo consilio legatos miserant, hi ab Atheniensibus intercepti sunt atque necati ²⁾. Hos sequebantur alii aliique, qui cum discrepantes ferrent conditiones, Artaxerxes Artaphernem ad Spartanos legavit, qui peteret, ut, si quid aperte dicere vellent, cum ipso legatos mitterent. Verum Artaphernes quoque ab Atheniensibus interceptus est, qui deinceps ipsi cum eo legatos ad regem miserunt. Sed hi cum Ephesi de Artaxerxis morte certiores facti essent, re infecta redierunt ³⁾.

1) *Ἀνεπιφθονον* hoc judicat Archidamus apud Thuc. I, 84. Ac statim ab initio belli utrosque legatos ad regem mittere voluisse patet ex II, 2. ubi sic distinguendum: οἱ Ἀθηναῖοι παρεσκευάζοντο ὡς πολεμήσοντες, παρεσκευάζοντο δὲ καὶ Λακεδαιμόνιοι καὶ οἱ ξύμμαχοι αὐτῶν — προσβέβησεν τε μέλλοντες πέμπειν παρὰ βασιλέα καὶ ἄλλασε εἰς τοὺς βαρβάρους, εἰ ποθέν τινα ὠφέλειαν ἤλπίζον ἑκάτεροι προσλήψεσθαι, πόλεις τε ξυμμαχίδας ποιοῦμενοι, ὅσαι ἦσαν ἐκτὸς τῆς ἑαυτῶν δυνάμεως. Quo facto participia μέλλοντες et ποιοῦμενοι ad utrumque populum referenda sunt, id quod jam Portum perspexisse video.

2) V. II, 67. coll. Aristoph. Acharn. 647. coll. Herod. VII, 137. Diodor. XII, 41.

3) V. IV, 50. De *Ἀσσυρίοις γράμμασι*, quorum ibi mentio est, v. Schweighauser. ad Herod. IV, 87. De Artaxerxis (sive Artoxerais, v. Wessel. ad Herod. VI, 98. et Schweighauser. in var. lectt. ad VI, 43.) morte v. Wessel. ad Diodor. XII, 64.

Hanc quidem primam Atheniensium ad regem legationem Thucydides memorat. Sed jam ante aliam ab iis ad eundem missam fuisse ex Aristophanis Acharnensibus patet ⁴⁾. Quod haec eorum, quorum causa missa erat, nihil impetravit, fortasse non tam a legatorum socordia et negligentia repetendum est, quam a regis rationibus, qui Asia-ticorum Graecorum imperium sibi arrogabat ^{4b)}. Quocum Athenienses ei cedere nollent, mox haud dubie frustra se ejus amicitiam quaesituros esse intellexerunt, eamque ambire desierunt, cum praesertim non multo post inter ipsos et Lacedaemonios induciae fierent ⁵⁾, quas Nicias pax subsecuta est ⁶⁾. Et vero postquam bellum de-nuo eruperat, initio quidem, neutri Persarum opem videntur implorasse, tum quod aliquamdiu utrique aperte foedus frangere hostesque se ostendere cunctabantur ⁷⁾, tum quod belli scena, Sicilia, remotior erat, quam ut a regis amicitia multum adjumenti expectandum esset. Sed angustiae, in quas Athenienses, Decelea communita, praecipueque clade Siciliensi accepta, redacti sunt, probabile faciunt, eos, cum quacunque possent ratione afflictis opibus suis succurrere studerent, Persarum quoque auxilium sibi conciliare conatos esse. Quod de hac re nihil a Thucydide proditum reperitur, non propterea dubitandum est de veritate narrationis Andocidis: Epilyco, oratoris avunculo, legato, foedus Persas inter et Athē-

4) V. 61. sqq. de tempore nihil definiri potest, cum comicus numeros exaggeret. V. v. 80. sqq. et 67. ubi legati ridicule Enthymene archonte, itaque Ol. 85, 4. (v. Diodor. XII, 52. Dodwell. Annal. Thuc. T. II. p. 648. 664.) missi disuntur.

4b) V. Thuc. VIII, 5.

5) V. Thuc. IV, 118.

6) Ib. V, 18.

7) Quamquam enim jam ad Mantineam pugnatum erat (v. Thuc. V, 61. sqq.) Atheniensesque τῇ Λακωνικῇ σιγήλῃ ἐπέγραψαν, ὅτι οὐκ ἐνέμειναν οἱ Λακεδαιμόνιοι τοῖς ὄρκοις (v. V, 56. coll. Aristoph. Lys. 512.) ac Pylo profecti eos infestabant (v. V, 115.), tamen non prius bellum apertum erupit, quam Athenienses, Argivis suadentibus, ipsam Laconicam invaserunt. V. VI, 105. Cf. VI, 10. VIII, 18. Male igitur Diodorus XII, 79. ita loquitur, ac si pugna ad Mantineam bellum redintegratum fuisset.

nientes compositum fuisse, quod horum modo imprudentia fregerit⁸⁾.

Etenim Pissuthnes⁹⁾, Hystaspis filius¹⁰⁾, Sardinum praefectus, a rege Dario II. Notho defecerat¹¹⁾, cumque

8) Andoc. de pace p. 103. Non me fugit, hanc orationem Andocidis esse, dubitare Taylorum in lectt. Lyf. p. 260. Marklandum ad Aeschin. de falsa leg. p. 335. aliosque. Sed merito his adversari puto Ruhukeniūm in hist. crit. p. 134., Valkenarium apud Sluiter. lectt. Andoc. et praecipue Boeckhium in Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 190. Atque etiam si ab alio auctore profecta sit, nihilo tamen secius historico ea uti licet.

9) Ejus mentio est apud Thuc. I, 115. et III, 51. 54. Plutarch. Pericl. 25. Thuc. III, 51. sic legendum. et distinguendum puto: ἄλλοι δὲ τινες τῶν ἀπὸ Ἰωνίας φυγάδων καὶ οἱ Λέσβιοι συμπλέοντες παρήνουν, ἐπειδὴ τοῦτον τὸν κίνδυνον φοβεῖται, τῶν ἐν τῇ Ἰωνίᾳ πόλεων καταλαβεῖν τινὰ ἢ Κύμην τὴν Διολίδα, ὅπως ἐκ πάλεως ὀρμώμενοι τὴν Ἰωνίαν ἀπουτίσωσιν — ἐλπίδα δ' εἶναι οὐδενὶ (sic etiam cod. Monac. 228. pro οὐδέν exhibet, v. Goeller. in Act. Monac. T. II. Fasc. 2. p. 242.) γὰρ ἀκουσίως ἀφῆχθαι — καὶ (repete ὅπως), τὴν πρόσδοτον ταύτην μεγίστην οὖσαν Ἀθηναίων ἢν ὑφέλωσι καὶ ἅμα ἢν ἐφορμῶσιν αὐτοῖς, σφίσι δαπάνη γίγνηται· πείσειν τε οἰεσθαι καὶ Μισσοῦθνην, ὥστε συμπολεμῆιν: alii — suadebant ut — Ionicarum aliquam urbium occuparet vel Cymen Aeolicam, quo (Lacedaemonii) ex urbe prodeuntes Ioniam ad deficiendum compellerent — (quod effectum iri spem esse, cum nullis (Atheniensium sociis) invitis advenierint) ac, si his redivitibus, qui maximi essent Atheniensium, eos spoliarent, simulque, si classem iidem ipsos observantem et obsidentem compararent, pecunias perderent. Οὐδενὶ ἀκουσίως dici posse, negat Poppo p. 164. vocem ἀκούσιος latino non voluntarius respondere ratus, quod falsum videtur. Cf. III, 40. 82. IV, 98. Ad ἀφῆχθαι subaudio Λακεδαιμονίους, qui cum jam ad Ioniam appulerint (v. III, 29), praeteritum nullam offensio-nem habet. Quod ἢν ante ὑφέλωσι non ante τὴν πρόσδοτον collocatum est, inde explicandum est, quod τὴν πρόσδοτον sonum habet. Pro αὐτοῖς, σφίσι Goeller. l. l. σφίσι, αὐτοῖς exhibuit cum marg. et cod. Monac. 228. et Paris. l. Sed cum in ἐφορμῶσιν novum subjectum, Athenienses, lateat, σφίσιν ad hos, αὐτοῖς ad Lacedaemonios videtur referri posse. Quae Poppo de his pronomibus statuit, non carent exceptionibus. Denique ex δαπάνη γίγνηται, quod tantum ad posterius membrum quadrat, non item ad prius τὴν πρόσδοτον — ὑφέλωσι, sumendum est βλάβη γίγνηται, quod non durum videri debet.

11) V. Thuc. I, 115. Unde conjicias, eum Artaphernis, Darii Hystaspis fratris, fuisse nepotem. Nam Artaphernes eidem provinciae praefuerat (V. Herod. V, 25.), quae τόμον τὸν εἰς Φρύγιον καὶ Λύδιον καὶ Ἰωνικόν complectebatur. V. id. III, 127. Diversa erat ab hac praefectura ἡ στρατηγία τῶν κάτω (v. Valkenar. ad Herod. IV, 18. Schneider. ad Xenoph. Anab. I, 1, 2.)

proditione captus esset ¹²⁾, Spurius ejus filius, Amorges, paternis opibus usus bellum contra Tissaphernem, satrapam a rege missum, continuavit ¹³⁾. Ac sibi, ut regis copiis resisteret, non satis virium esse ratus Atheniensium auxilium imploravit, qui solita imprudentia ¹⁴⁾, fortasse a corruptis oratoribus inducti ¹⁵⁾, tanto facilius morem ei gesserunt, cum suae Persarumque rationes ita sibi adversarentur, ut vix ac ne vix quidem diuturna esset speranda amicitia. Namque qui maximam partem Atheniensium ditioni subjecti erant, Asiatici Graeci, eorundem imperium rex sibi arrogabat ac tributa, iis solvenda, a satrapis exigebat. Itaque, foedere ab Atheniensibus rupto, Tissaphernes ¹⁶⁾ et Pharnabazus ¹⁷⁾ non dubitabant Lacedaemonios accire eorumque ope

ἢ τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν (ἀνδρώπων). V. Herod. V, 25. VII, 135. Quae cum et ipsa Pissuthnis successor, Tissapherni, data fuerit, (v. Thuc. VIII, 5.), mireris, eam posthac Cyro attributam esse. V. Schneider. l. l. An forte rex metuebat, ne, si tanta unius esset potentia, is defectionem moliretur?

12) V. Exc. e Ctes. Pers. ad calc. Herod. p. 822. ed. Wessel.

13) Ita enim probabilius mihi statuere videor, quam Manfo Spartaee T. II. p. 258. qui eum Cariae praefectum fuisse conjicit. Obscurius de Amorge loquitur Thuc. VIII, 5. 28 36. Ejus nomen habet Harpocr. ad quem Valesius non conferre debebat Herod. V, [121].

14) Cujus appositum exemplum narrat Xenoph. Hellen. IV, 8, 24.

15) Quos ut sibi conciliaret, haud dubie Amorges opibus suis, de quibus v. Thuc. VIII, 56. non pepercit.

16) De eo cf. Manfo Spartaee V. III. T. 2. p. 28. sqq.

17) Τὴν Δασκυλίτιν σατραπείαν ἢ τὸν ἐν Δασκυλείῳ νομόν (v. Herod. III, 120.) cujus caput erat Dascylium (v. Xenoph. Hellen. IV, 1, 15.) Artabazus, Pharnacis F. (v. Herod. VII, 66.) a Xerxe acceperat (v. Thuc. I, 119.) fortasse propterea, quod regem a Graecis victum usque ad Hellespontum comitatus erat (v. Herod. VIII, 126.). Artabazum exceperunt Pharnabazus I. filius, Pharnaces II. nepos (v. Thuc. II, 67. V, 1. VIII, 6. ubi Φαρνάκου leg. esse jam Dukerus monuit. Aristoph. Av. 1028. coll. Xenoph. Hellen. IV, 1, 33.) Pharnabazus II. pronepos, is, de quo nobis sermo est. Quod Thuc. VIII, 58: οἱ Φαρνάκου παῖδες memorantur inde non collegimus, Pharnabazo fratres fuisse imperii participes, sed illos intellexerim Pharnacis I. posteros, non Pharnacis II. filios. Caeterum fallitur Chariton p. 98. ed. Lips. cum hunc Lydiae et Ioniae praefectum facit.

Graecas Asiae civitates Atheniensibus eripere. Alcibiade suadente Spartani prius Tissapherni succurrerunt nec solum maximam Ioniae partem ab Atheniensium societate abalienarunt, sed Iasum quoque, ubi Amorges se tenebat, expugnarunt, ejusque divitiis sese locupletarunt¹⁸⁾. Sed non multo post dissensio inter ipsos et Satrapam exstitit de mercede ab hoc solvenda. Etenim ἐπειδὴ τὴν Ἰασον κατεστήσατο ὁ Τισσαφέρνης εἰς Φυλακὴν, παρήλθεν εἰς τὴν Μίλητον καὶ μηνὸς μὲν τροφὴν, ὡς περ ὑπέστη ἐν τῇ Λακεδαιμόνι, εἰς δραχμὴν Ἀττικὴν ἐκάστῳ πάσαις ταῖς ναυσὶ διέδωκε, τοῦ δὲ λοιποῦ χρόνου ἐβούλετο τριώβολον δίδοναι ἕως ἂν βασιλέα ἐπέρηται· ἦν δὲ κελεύη, εἶφη δώσειν ἐντελῆ τὴν δραχμὴν. Ἐρμοκράτους δὲ ἀντειπόντος, τοῦ Συρακούσιου στρατηγοῦ, (ὁ γὰρ Θηραμένης οὐ ναύαρχος ὢν, ἀλλ' Ἀστυόχω παραδῆναι τὰς ναῦς ξυμπλέων¹⁹⁾, μαλακὸς ἦν περὶ τοῦ μισθοῦ,) ὅμως δὲ²⁰⁾ παρὰ πέντε ναῦς πλεόν ἀνδρὶ ἐκάστῳ ἢ τρεῖς ὀβολοὶ ὡμολογήθησαν· εἰς γὰρ πέντε ναῦς [καὶ πενήκοντα] τρία τάλαντα ἐδίδου τοῦ μηνὸς καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅση πλείους νῆες ἦσαν τούτου τοῦ ἀριθμοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον τοῦτον ἐδίδοτο²¹⁾. Recte haud dubie viri docti²²⁾ statuunt, verba καὶ πενήκοντα ex c. 26. irrepsisse. In praegressis autem verba παρὰ πέντε ναῦς significare putant *in quinque naves*. Hac ratione admitta quotidie nautarum unusquisque aliquanto plus, quam tres obolos acceperit. Sed posthac quoque drachmam Atticam iis datam esse, inde conjeceris, quod Alcibiades demum traditur τὴν μισθοφορὰν ξυντεμεῖν, ἀντὶ δραχμῆς Ἀττικῆς ὥστε τριώβολον καὶ τοῦτο μὴ ξυνεχῶς δίδοσθαι²³⁾. Haec difficultas ita videatur expedienda esse, ut statuatur, pacta quidem in quinque naves nonnisi tria talenta, quae rex solveret, in singulos menses fuisse, sed Tissaphernem ex suis duo talenta addidisse, ut quotidiana hominis merces drachmae Atticae esset.

18) V. Thuc. VIII, 28.

19) V. c. 26.

20) i. e. *quamquam Theramenes non adversabatur*. De particula δὲ post parenthesin illata v. Hermann. ad Viger. p. 847. Wolf. et Weisk. ad Xenoph. Hellen. I, 3, 20. Monui propter Heilmannum.

21) Thuc. VIII, 29.

22) V. Duker. ad h. l. et Boeckh. de Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 297.

23) V. Thuc. VIII, 45.

Sed nec probabile est, Tissaphernem tantos sumtus fecisse, neque haec explicatio cum Xenophontis loco satis concinit, ubi Cÿrus dicit, εἶναι τὰς συνθήκας οὕτως ἐχούσας, τριάκοντα μνᾶς ἐκάστη νηὶ τοῦ μηνός (i. e. τριώβολον ἐκάστῃ ναύτῃ τῆς ἡμέρας) διδόναι²⁴). Abs quo Lyfander aegre impetrat, ut quatuor oboli quotidie viritim darentur. Nunc autem Peloponnesii tanto magis eadem fere summa contenti esse poterant, quod τὰ ἐκ τῆς Ἰάσου μεγάλα χρήματα διαρπασσέντα ὑπὴν τοῖς στρατιώταις²⁵). Haec cum ita sint, suspirator verba ἀντὶ δραχμῆς Ἀπτικῆς c. 45. e margine irrepsisse, adscripta ab aliquo, qui antea²⁶) eam fuisse mercedem meminerat. Mirum est autem, quod in foederibus a Thucydide servatis certi quidquam de mercede omnino non definitum reperitur. Et in primo quidem omnino nulla ejus mentio injicitur²⁷); in altero autem haec modo constituantur: ἐπόση ἂν στρατιὰ ἐν τῇ χώρᾳ τῇ βασιλείᾳ; ἢ, μεταπεμφαμένου βασιλέως, τὴν δαπάνην βασιλέα παρέχειν²⁸); in tertio denique: τροφὴν ταῖς ναυσὶ ταῖς νῦν παρούσαις Τισσαφέρην παρέχειν κατὰ τὰ ξυγκείμενα, μέχρις ἂν αἱ νῆες αἰ βασιλέως ἔλθωσι. Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους, ἐπὶ αἰ βασιλέως νῆες ἀφίκωνται; τὰς ἑαυτῶν ναῦς, ἢν βούλωνται τρέφειν, ἐφ' ἑαυτοῖς εἶναι. ἢν δὲ παρὰ Τισσαφέρην λαμβάνειν ἐθέλωσι τὴν τροφὴν, Τισσαφέρην παρέχειν, Λακεδαιμονίους δὲ καὶ τοὺς ξυμμάχους, τελευτῶντος τοῦ πολέμου, τὰ χρήματα Τισσαφέρην ἀποδοῦναι, ὅποσα ἂν λάβωσιν²⁹). Itaque ne hic quidem certam mercedis summam pactam vides; pactam tamen jam antea fuisse, conjecerit aliquis e verbis κατὰ τὰ ξυγκείμενα. Sed haec verba eo videantur referri posse, quod in universum promissum erat: τὴν δαπάνην βασιλέα παρέχειν. Urget tamen Xenophontis, quem proposuimus locus, ubi disertis verbis, quantam foedera mercedem constituerint, proponitur. Itaque nisi apud Thucydidem aliquid excidit, eo confugiendum videtur, ut statuatur, summam a Xenophonte dictam propter-

24) V. Xenoph. Hellen. I, 5, 5. In universum 5000 talenta eos accepisse auctor est Isocr. de Pace 32.

25) V. Thuc. VIII, 36.

26) V. c. 29.

27) V. c. 17.

28) V. c. 37.

29) V. c. 58.

ea in foederibus non diserte expressam esse, quod ea ordinaria merces fuerit ³⁰).

Non multo post, quam illa, de qua diximus, Tissaphernem inter et Spartanos orta erat dissensio, Lacedaemonii Hippocratem et Doriae, qui cum tredecim navibus Cnidum advenerant, ἐκέλευον ταῖς μὲν ἡμισείαις τῶν νεῶν Κνίδον φυλάσσειν, ταῖς δέ, περὶ Τριόπιον οὖσαις, τὰς ἀπ' Αἰγύπτου ὀλκιάδας προσβαλλούσας ἐυλλαμβάνειν ³¹). Horum postrema sunt, qui ita interpretentur: *Lacedaemonii, cum Tissaphernes non satis ipsorum commodis prospicere videretur, onerarias ejus naves intercipere voluerunt, ut ostenderent, graves ei se inimicos posse esse* ³²). Sed eo usque Peloponnesios fuisse progressos ne tum quidem probabile esset, si hoc tempore revera simultas inter eos et Tissaphernem exorta fuisset; quod nondum factum fuisse inde conjicias, quod scriptor dicit, iis hoc tempore μισθὸν δίδοσθαι ἀρκούντως ³³). Itaque statuendum videtur eas, de quibus dictum est, onerarias commeatus advexisse Atheniensibus ³⁴), quae sententia eo confirmatur, quod hi, de Peloponnesiorum consilio certiores facti, illico ad Triopium contendisse narrantur, scilicet ne commeatus ipsorum interciperetur, quem, captis sex hostium navibus, videntur accepisse. Sed objecerit aliquis, non verisimile esse, ex Aegypto, quae Persarum regis imperio paruerit, frumenta apportata fuisse Atheniensibus, ejusdem regis hostibus. At hoc tempore Aegyptii sub Amyrtaeo in libertatem se videntur vindicasse ³⁵).

Paulo post πρὸς τὸν Τισσαφέρην ἐδόκουν τοῖς Πελοποννησίοις αἱ πρῶται ἐκινῆσαι αἱ πρὸς Χαλκιδέα γεινόμεναι, ἐνδεεῖς εἶναι καὶ οὐ πρὸς σφῶν μᾶλλον, καὶ ἄλλας ἐπὶ Θηραμένους παρόντος ἐποίησαν ³⁶). Verum hoc foedere nonnulla quidem accuratius definiuntur, emolumenta vero Lacedae-

³⁰) V. c. 45. et Schneider. Addend. ad Xenoph. Hellen. p. 107.

³¹) V. Thuc. VIII, 35.

³²) V. Manlio Sparta T. II. p. 269.

³³) V. Thuc. VIII, 36.

³⁴) Quibus frumenta inde advecta esse constat. Cf. Xenoph. R. Ath. II, 7 Theophr. hist. plant. 8. 4. Boeckh. Oec. Civ. T. I. p. 98. Sic interpretari video etiam Neophytum Ducam. Cf. Thuc. II, 69.

³⁵) V. Bredow. hist. aut. p. 108. sq. cl. Gottlebero ad Thuc. I, 110.

³⁶) V. Thuc. VIII, 36.

monii nulla conceduntur, ut vix possis, quin Theramemem a Tissapherne corruptum fuisse suspiceris. Quare Lichas, ὁ ξύμβουλος, τὰς σπονδὰς οὐδετέρας, οὔτε τὰς Χαλκιδέως³⁷⁾ οὔτε τὰς Θηραμένους ἔφη καλῶς ξυγκείσθαι, ἀλλὰ δεινὸν εἶναι, εἰ χώρας, ὅσης βασιλεὺς καὶ οἱ πρόγονοι ἤρξαν πρότερον, ταύτης καὶ νῦν ἀξιώσει κρατεῖν. ἐνῆν γάρ³⁸⁾ καὶ νήσους ἀπάσας πάλιν δουλεύειν καὶ Θεσσαλίαν καὶ Λοκρούς καὶ τὰ μέχρι Βοιωτῶν· καὶ αὐτ' ἐλευθερίας ἀν' Μηδικὴν ἀρχὴν τοῖς Ἑλλησι τοὺς Λακεδαιμονίους περιδεῖναι. Ἐτέρας οὖν ἐκέλευε βελτίους σπένδεσθαι ἢ ταύταις γε οὐ χρήσεσθαι· οὐδὲ τῆς τροφῆς ἐπὶ τούτοις δεῖσθαι οὐδέν. Ἀγανακτῶν δὲ ὁ μὲν Τισσαφέρνης ἀπεχώρησεν ἀπ' αὐτῶν δι' ὀργῆς καὶ ἀπρακτοῦ³⁹⁾. Interim Alcibiades, cum Astyocho ut ipsum interficeret mandatum esse comperisset, ad Tissaphernem confugerat, eique auctor fuit ut bellum trahendo Graecos attereret, quo tanto facilius in regis ditionem venirent. Quod consilium cum satrapa magnopere probaret, posthac neque stipendium integrum militibus persolvebat nec Phoenicum naves, quas instruere constituerat, adducebat⁴⁰⁾. Neque tamen ab Alcibiade sibi persuaderi passus est, ut societa-

37) Verba οὔτε τὰς Χαλκιδέως in vulg. Thuc. edd. defunt. Sed Valla, cui Cl. et Mosq. suffragantur, in codice suo invenit, quae a Thucydide profecta esse mihi quidem persuasum est, propterea, quod quae mox reprehenduntur a Chalcideo potissimum pacta erant. Male igitur Haackius interpretamenti nomine ista verba damnat, οὐδὲ τὰς Θηρ. edens.

38) Non quidem disertis verbis. Pactum enim erat tantum hoc c. 18: ὀπίσθην χώραν καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει καὶ οἱ πατέρες οἱ βασιλέως εἶχον, βασιλέως ἔστω. Sed ex hoc loco metuendum erat, ne callida interpretatio, quali olim Ludovicus XIV, Franco-Galliae rex, utebatur, istum, quem Lichas dicit, sensum eliceret. Mirum est autem, quod in Theramenis foedere de hac conditione nihil memoratur. An Lacedaemonii eam silentio antiquatam putabant? At Tissaphernes tamen eandem extricare poterat e verbis ὀπίσθην χώραν καὶ πόλεις βασιλέως εἰσι Δαρτίου ἢ τοῦ πατρὸς ἦσαν ἢ τῶν προγόνων, ἐπὶ ταύτας μὴ εἶναι ἐπὶ πολέμῳ μηδὲ κακῶ μηδενὶ μήτε Λακεδαιμονίους μήτε τοὺς ξυμμάχους τοὺς (al. τῶν, quod e sqq. ortum videtur.) Λακεδαιμονίων, μήτε φόρους πρόσσεσθαι ἐκ τῶν πόλεων τούτων μήτε Λακεδαιμονίους μήτε τοὺς ξυμμάχους τῶν Λακεδαιμονίων. — Caeterum pro ἐνῆν Paris. K. cui Valla assentitur, ἐχρήν habet.

39) c. 43. Cf. c. 52.

40) V. c. 45. sq. Eandem agendi rationem Cyro commendabat (V. Xenoph. Hellen. I, 5, 9.) Qui tamen cum Persarum imperium meditaretur, Lacedaemonios sibi certos amicos conciliare maluit.

tem cum Atheniensibus iniret⁴¹). Metuebat enim, ne Lacedaemonii vel vincerentur, si inopia coacti committerent, vel a nautis desererentur, si stipendia solvere non possent. Quorum si alterutrum fieret, haud dubium videbatur, quin Athenienses praepotentes evaderent. Ac praeterea verebatur, ne Peloponnesii victu egentes terras suas compilerent⁴²). His rationibus ductus cum Peloponnesiis tertium foedus pactus est, quo de regis finibus haec constituebantur: χώραν τὴν βασιλέως, ὅση τῆς Ἀσίας ἐστὶ, βασιλέως εἶναι καὶ περὶ τῆς χώρας τῆς ἑαυτοῦ βουλευέτω βασιλεύς ὅπως βούλεται⁴³). Asiae igitur civitates aperte Persis proditae sunt. Sed harum inprimis eae, quae jam insigni studio Peloponnesios adjuverant ista conditione non admo-

41) V. c. 52. Ἀλκιβιάδης μὲν Τισσαφέρνην παρεσκευάζε καὶ ἀνέπειθεν, ὅπως φίλος ἐστὶ τοῖς Ἀθηναίοις, δεδιότα μὲν τοὺς Πελοποννησίους, ὅτι πλείοσι ναυσι τῶν Ἀθηναίων παρήσαν, βουλόμενον δὲ ὅμως, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ τὴν ἐν Κνίδῳ διαφορὰν (v. c. 43.) περὶ τῶν Θηραμένων σπονδῶν ἤσθετο τῶν Πελοποννησίων. Pro πεισθῆναι Marg. Reg. Ar. C. Dan. Gr. Cass. in marg. Ald. Flor. Bas. Pariss. C. D. E. F. G. I. K. Valla πιστευθῆναι offerunt, quod Dukerus et Bredowius probant. Sed Haackius vulgarem lectionem defendit: „verba βουλόμενον, εἰ δύναιτό πως, πεισθῆναι non tam ostendunt, revera jam alienatum esse Tissaphernem a Peloponnesiis, sed tantum cupivisse, ut de societatis cum Atheniensibus faciendae commodis ipsi, si fieri posset, persuaderetur.“ Sed haec sententia, ut per se subabsurda est, ita cum praegressis nullam oppositionem facit. Quare non dubito, quin πιστευθῆναι unice vera sit lectio, de cuius tamen interpretatione ambigitur. Dukerus enim ὑπὸ τῶν Πελοποννησίων subaudit, Bredowius contra ὑπὸ Ἀλκιβιάδου s. ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, Dukerum particulas μὲν et δὲ neglexisse ratus. Sed is haud dubie locum ita intellexit: *Tissaphernes quamquam Peloponnesios metuebat* (ideoque, ut utriusque populi vires exaequaret, cum Atheniensibus societatem inire meditabatur), *nihilo secius tamen adhuc ab illis fidem sibi haberi volebat*. Verum haec interpretatio satrapae metui vim tribuit, quam non habuit (v. c. 56. ubi τὸ δέος nostrum locum respicit.). Tissaphernes enim hoc potissimum metuebat, ne provincia sua a Peloponnesiis devastaretur. V. c. 57. Deinde eidem interpretationi, ut Haackius etiam notavit, adversantur sqq. His de causis veram puto Bredowii rationem. Πιστευθῆναι autem ab Alcibiade voluit Tissaphernes, ut, si, quod verendum erat, Lacedaemonii nimium sibi arrogarent, Athenienses sibi facile conciliare posset socios, quorum auxilio illos debellaret.

42) V. c. 57.

43) V. c. 58.

dum videntur contentae fuisse. Milesii quidem non multo post Tissaphernis praefidia ex urbe sua ejecerunt. Ὁ μέντοι Λίχας οὔτε ἠρέσκετο αὐτοῖς, ἔφη τε, χρῆναι Τισσαφέρνει καὶ δουλεύειν Μιλησίουσ καὶ τοὺς ἄλλοις τοὺς ἐν τῇ βασιλέως τὰ μέτρια καὶ ἐπιθεραπεύειν, ἕως ἂν εὖ θῶνται τὸν πόλεμον⁴⁴⁾. Hac scilicet clausula socios consolabantur Lacedaemonii, perfidia satrapae non cessuri. Qui quidem post hoc foedus eadem, qua antea, erga eos utebatur versutia. Nam neque Phoenicum naves arcessebat⁴⁵⁾, neque stipendium perpetuum ac solidum praebebat⁴⁶⁾ ac praeterea Alcibiade, ab Atheniensibus revocato, familiariter uti videbatur⁴⁷⁾. Cumque Astyochus ei non adversaretur ideoque pecunia corruptus esse existimaretur⁴⁸⁾, non multum aberat, quin inter Peloponnesiorum milites seditio oriretur⁴⁹⁾, cum commodo Mindarus, Astyochi successor, advenit⁵⁰⁾. Tunc vero Tissaphernes non solum Spartam legatum misit, per quem se purgaret⁵¹⁾, sed etiam Phoenissas naves arcessiturus, Philippo, Spartano, sequente⁵²⁾, ipse Aspendum est profectus. Stipendium interim a Tamo⁵³⁾ solutum iri promittebat. Sed quemadmodum hoc non melius, quam antea fiebat⁵⁴⁾, ita nec Phoenicum naves advenerunt, quae cum Aspendum venissent, pecuniis, ut dimitterentur, a satrapa impetraverunt. Qui hujus dimissionis hanc causam praetexebat, quod minor, quam rex jussisset, haec

44) V. c. 84. ubi transpositione facta legerim: δουλεύειν καὶ Μιλησίουσ.

45) V. c. 49. 78.

46) V. c. 78. 80. 83.

47) V. c. 82. 87.

48) Quod non veri dissimile est. Hac enim arte Tissaphernes, Alcibiade auctore, utebatur. V. c. 45.

49) V. c. 83. sq. coll. 78.

50) V. c. 85.

51) Ib.

52) V. c. 87. 99. Quem secum ire jusserat, Lichas hoc tempore videtur aegrotasse. Non multo quidem post mortuus est. V. c. 84. ubi ante τὸσθι cum Call. Aug. P. καὶ inferendum.

53) Tissaphernis ἐπάρχω (cf. c. 31.), quales huic plures subditi erant, veluti Arfaces v. c. 108. Tages ib. c. 16. qui videtur idem esse, quem Xenophon Hellen. I, 2, 5. haud scio an rectius, Στιύγην vocat. De ἐπάρχοις cf. Dorvill. ad Charit. p. 407. sq. (p. 448. ed. Lips.)

54) V. c. 87. 99.

classis contracta fuisset ⁵⁵). Nunc tandem Lacedaemonii, de hac re certiores facti, quin a Tissapherne decepti essent non amplius dubitare poterant, cumque nec stipendia a Tamo solverentur, ira simul et inopia commoti eo properabant, quo jam dudum largis promissis arcessiti fuerant.

Etenim Pharnabazus eodem quo Tissaphernes tempore legatos Spartam miserat, qui, pecuniis, quibus Lacedaemonios adjuvarent, instructi ⁵⁶), hos, ut classem in Hellespontum mitterent, adducerent ⁵⁷). Sed Spartani quamquam auxilium ei suum non denegabant, tamen antea in Ioniam et Lesbum expeditionem facere constituerunt ⁵⁸). Postea vero Pharnabazi legati impetraverunt, ut nova classis pararetur atque in Ioniam mitteretur, unde Clearchus satrapae auxilia adduceret ⁵⁹). Quod tamen aliquandiu dilatatum est, cum Astyochus omnibus navibus, non quidem uteretur, sed opus tamen haberet. Neque iis prius cum copiarum parte Clearchum in Hellespontum misit, quam inopia, ut hoc faceret, eum adigit ⁶⁰). Atque Clearchus, Pharnabazo adjuvante, plures illius regionis civitates ad defectionem compulit ⁶¹). Cum tota autem classe Mindarus demum Astyochi successor, ubi a Tissapherne sibi verba dari cognoverat, in Helles-

55) Thucyd. c. 87. naves fuisse dicit 147. cui numero Plutarch. Alc. 25. tres addit. Sed Isocr. de Big. 7. non nisi 90. numerat; contra Diodor XIII, 36. (coll. 38.) μετεπέμψατο δὲ καὶ (ὁ Φαρνάβαζος: ita enim pro Tissapherne scribit) ἐκ Φοινίκης τριήρεις τριακοσίας, διαλογιζόμενος ἀποστεῖλαι τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν. Quorum nihil verum videtur. Caeterum jam Thucydidis tempore quaesitum est, cur Tissaphernes, cum naves non adducere voluerit, Aspendum profectus sit. Conjecturas, quas, ut hujus itineris rationem redderent, scriptor alios alias commentos esse refert, eas equidem omnes conjungendas esse putaverim. V. l. l. Obiter moneo verba καὶ γὰρ ὡς αὐτοῖς οὐδὲν ἔμελλε χρήσασθαι sic explicanda videri: nam etiamsi pecunias a Phoenicibus non accepisset, nihil magis tamen iis usus esset, sed reverti iussisset.

56) V. c. 8.

57) V. c. 6.

58) V. c. 8.

59) V. c. 39.

60) V. c. 80.

61) V. Commentatt. c. 5.

pontum profectus est ⁶²⁾. Neque erat, quod hujus consilii eum poeniteret. Nam etsi plures ibi calamitates Peloponnesii experti sunt, Pharnabazus tamen summa fide et constantia ⁶³⁾ eos adjuvabat, neque vitae ⁶⁴⁾ nec copiis suis ⁶⁵⁾ parcebat, afflictos consolabatur, ad inopiam reductos largitionibus sublevabat ⁶⁶⁾, donec Cyri liberalitas desperatas eorum res denuo evexit.

62) V. c. 99. sqq.

63) Qua ipse erga Agesilaum gloriatur apud Xenophi Hellen. IV, 1, 32.

64) Ib. I, 1, 6.

65) IV, 1, 32.

66) Ib. I, 1, 24. sqq.

CAPUT SEPTIMUM.

DE CCCG VIRO RUM DOMINATU.

Qui parti civium consulunt, partem negligunt rem perniciosissimam in civitatem inducunt, seditionem atque discordiam: ex quo evenit, ut alii populares, alii studiosi optimi cujusque videantur, pauci universorum. Hinc apud Athenienses magnae discordiae; in nostra republica non solum seditiones, sed pestifera etiam bella civilia.

Cic.

Ea conjunctio, qua qui ejusdem civitatis sunt inter se continentur, laxior est, quam ut omnium commodis satisfacere posse videatur. Itaque fieri solet, ut singuli arctiore societate inita sibi consulere studeant¹⁾. Hae societates ut diversae sunt origine, nomine, genere, consilio, ita earum nullae graviores reperiuntur iis, quae, in civitatibus prave constitutis saepe coortae, reipublicae administrationem affectant.

Liberarum Graeciae civitatum ea erat ratio, ut, sive a paucis regebantur, sive plebis consilio administrabantur, non a vexationibus immunes manerent qui dominantium civium ordini oppositi essent. Sed hi ubi animadverterunt, se, quod nulla necessitudine inter se conjungerentur, impune ab adversariis opprimi posse, factiones conflaverunt,

1) Inprimis Graecorum ea erat indoles, ut a magna societate abhorrerent, eamque in exiguum angustumque concludere studerent. Exemplum praebet Herod. I, 170. Hinc istarum rerum publicarum leges. De factionum causis bene disputat Garvius ad Ciceronis libros de off. interpretat. Germ. T. II. p. 174. sqq. p. 177. Cf. Aristot. Polit. IV, 13, 3.

quae in locis publicis contractae ²⁾, innoxio sodalitiarum nomine ³⁾ magistratum suspicionem frustrabantur. Cumque initio nonnisi id consilii habuissent, ut se suaque ab aliorum injuriis defenderent, mox ipsae, ut fieri solet, injurias inferebant aliis, tantoque magis rebus publicis moderandis operam dederunt, quod fere duces nactae erant, suis potius, quam civitatis commodis prospicientes ⁴⁾. Ita factum est, ut subinde et judicia regerent et magistratus earum arbitrio crearentur ⁵⁾. Corroboratis viribus, hae factiones non raro seditiones ⁶⁾ et bella civilia excitabant, quae, summa cupiditate ⁷⁾ gesta, vel

2) Cf. Plat. Legg. I. p. 656. b: τὰ γυμνάσια ταῦτα καὶ τὰ ξυσιτία πολλὰ μὲν ἄλλα νῦν ὠφελεῖ τὰς πόλεις, πρὸς δὲ τὰς διασεις χαλεπά. In convivio etiam ea factio (les Gueux) mota, quae defectionis Batavorum a Philippo II. auctor existit. V. Schilleri hist. hujus def. in oper. omn. T. V. p. 261. sqq. cl. p. 293. sqq. ed. 1813.

3) Rem illustrat Graecum vocabulum *ἔταιρεια* (f. *ἔταιρία*, v. Porson. ad Eurip. Orest. 1070.), quod cum proprie esset *φιλία κατὰ συνήθειαν ἐν τοῖς καθ' ἡλικίαν γεγενημένοις*, v. Plat. Definit. p. 413. c. deinde factionis quoque notionem induit. V. Lobeck. ad Soph. Ajac. p. 322. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 390. ex quibus hausit Ast. ad Legg. T. II. p. 437.

4) *Ἐταιριῶν* Principes, *ἀρχηγοί*, *ἔταιρειαρχοί* (v. Schneider. Lex. I. v.), memorantur, Thucydides, Milesiae filius, v. Plutarch. Pericl. 14. Alcibiades, v. Isocr. de Big. 3. Critias et Charicles, v. Lyf. c. Eratosth. p. 420. Ismenias et Leontiades. v. Xenoph. Hellen. V, 2, 25. Omnino multi erant οἱ τοὺς ἔταιρους καὶ συνωμότας κεκτημένοι, v. Andoc. c. Alcib. p. 112., quorum auxilio multa facinora clam perpetrabant, v. Plat. Polit. II. p. 365. d.

5) Cf. Plat. Theaet. p. 173. d: σπουδαὶ ἔταιριῶν ἐπ' ἀρχὰς (ἀρχαῖς?). Thuc. VIII, 54: *ξυνωμοσίας ἐπὶ δίκαις καὶ ἀρχαῖς*. De eadem re, ratione tamen habita Platonicae reipublicae formae, disputat Aristot. Polit. II, 3, 12. Interdum adeo contigisse iis videtur, ut nonnisi ex ipsis magistratus crearentur. Ib. V, 5, 5. De *δεκασμῶ* eorum cf. Hüllmann: Staatsrecht des Alterthums p. 145.

6) *Στάσεις*, quo tamen vocabulo etiam factiones significantur. V. Herod. I, 59. Thuc. II, 22. cl. Poppo obs. p. 23. Hinc *στασιῶται* Herod. V, 56, 72. VIII, 123. *συστασιῶται* V, 70. 124. *ἀντιστασιῶται* IV, 164.

7) Nam moderatione non magis populares, quam optimates utebantur. Horum erat jusjurandum: *τῷ δήμῳ κακόνους ἔσομαι καὶ βοηλεύσω, ὅ, τι ἂν ἔχω κακόν*. V. Aristot. Polit. V, 7, 19. coll. V, 8, 7. Hinc, eodem auctore V, 9, 21: *πασῶν ὀλιγοχρονιώτεροι τῶν πολιτειῶν εἰσὶν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς*.

ipsarum vel adversariorum exitio finire solebant⁸⁾. Ea- que inprimis durante bello Peloponnesiaco commota sunt, cum vel ii, qui se adversariis non pares esse intellige- rent, certamen inirent, optimates, quod Lacedaemonio- rum, populares, quod Atheniensium sibi auxilium non defaturum esse rebantur⁹⁾. Ita simul de principatu et de rerum publicarum formis bellatum. Atque quemad- modum in civitatibus minoribus perpetuae turbae grassa- bantur, ita nec Athenis factiones vigere desinebant¹⁰⁾, quas ibi vexationes, quibus divites premebantur¹¹⁾, exci- tabant et continuas lites¹²⁾ alebant fovebantque. Quae factiones cum ab optimatibus confatae viderentur ac, ne statum popularem everterent, metuendum esset, mox a vigilibus suspiciosae¹³⁾ plebis canibus¹⁴⁾, demagogis, in- vestigabantur et, conjurationum¹⁵⁾ nomine notatae, in-

8) Veluti in Corcyra. V. Thuc. III, 70. sqq. IV, 46. sqq. Diodor. XII, 57. De alia Corcyraeorum seditione idem nar- rat XIII, 48. Cf. Schol. Aristoph. Av. 1462.

9) V. Thuc. III, 85. coll. I, 19. 143. III, 47. V, 81. Xenoph. R. A. I, 14. 16. III, 19. Aristot. Polit. IV, 9, 11. V, 6, 9. Diodor. XIII, 48. Plutarch. Alc. 26. Eodem modo bello Punico secundo „unus velut morbus invalerat omnes Italiae civitates, ut plebes ab optimatibus dissentirent; senatus Romanis faveret; plebs ad Poenos rem traheret.“ Liv. XXIV, 3. Omnino quot similitudines inter bella Punica et Peloponnesiacum intercedant, nemo non animadvertit.

10) Sodalitates ibi mature exstitisse, ostendit Isocr. Pa- neg. 22: (οἱ πρόγονοι) τὰς ἐταιρίας συνῆγον οὐχ ὑπὲρ τῶν ἰδίῃ συμφερόντων, ἀλλ' ἐπὶ τῇ τοῦ πλήθους ὠφελείᾳ. Quod, an vere dicat, equidem dubitaverim.

11) V. Thuc. VIII, 48. Xenoph. Sympos. IV, 30. sqq. Memor. II, 9. Aristoph. Av. 285. Vesp. 1040. sqq. Aristot. Polit. V, 4, 1. 8, 7.

12) De quibus v. Aristot. Av. 40. 1286. Eq. 1316. Vesp. passim. Thuc I, 78. Xenoph. R. A. III, 1. 2. Carpit hoc stu- dium Plat. Polit. III. p. 404.

13) V. Thuc. VI, 53. 60. quem egregie illustrat Aristoph. Vesp. 488. sqq. Cf. et Lyfistr. 619.

14) Ita eos vocabat Demosthenes. V. Plutarch. De- mosth. 23.

15) Συνωμοσιῶν. Phot. p. 419: συνωμοσία ἢ μεθ' ὄρκου φι- λία. Minus recte Zonaras p. 1687: συνωμοσία. τὸ κατὰ τινῶν βουλευόμεσθαι καὶ ἀλλήλους ὄρκους συνδῆσαι, μὴ ἀποστῆναι τοῦ ἄτοπου βουλευματος, μέχρις ἂν τοῦτο ἐκτελεσθῆι. In univer- sum συνωμοταί sunt οἱ ὄντες σφίσι λόγον καὶ πίστιν ad quam-

dicabantur. Quibus accusationibus Cleon ¹⁶⁾, Pisan-
der ¹⁷⁾, alii, haud dubie saepe abusi sunt, ut studium
suum populo commendarent, ipsique, turbis excitatis,
commodis suis consulere. Nam a Pericle optimates
tantopere prostrati fuerant ¹⁸⁾, ut nonnisi alienis opibus
adjuti ¹⁹⁾ ita se erigere potuisse videantur, ut dominatum
paucorum molirentur. Certe plurima concurrerent, ne-
cesse erat, quae ejusmodi conatibus faverent. Atque hoc
factum est post cladem Siciliensem.

Etenim Alcibiades, cum, quod Hermas circumcidit-
set ^{19 b)} et statum popularem evertere voluisset, accusatus
esset, ex Sicilia, quo imperator cum exercitu missus erat,

cunq̄ue rem exsequendam. V. Herod. VII, 148. coll. 145. Sed
Athenienses per excellentiam *ξυνωμότας* ἔλεγον τοὺς ἐπὶ καταλύ-
σει τοῦ δήμου *ξυνερχομένους*. V. Schol. ad Aristoph. Vesp. 343.
Sic intell. Eq. 257. 451. cf. et 475. et Vesp. 505. (ubi non opus
est, ut cum Valckenario ad Herod. I, 59. ὡς p. ὦν legatur). Hinc
factum est, ut *ξυνωμοσία* atque *ἑταιρία* fere idem valerent.
Prius tamen vocabulum magis probrosus videtur fuisse. V.
Vesp. 947. κλέπτῃς μὲν οὖν οὐτός γε καὶ *ξυνωμότης*. Cf. Plutarch.
reip. ger. praec. 16. in. Unde explicandum puto, quod Ari-
stophanes nonnisi eo utitur.

16) Qui ipse apud Aristoph. Eq. 859.

ὦ δαιμόνιε, μὴ τοῦ λέγοντος ἴσθι μηδ' οἰηθῆς
ἐμοῦ ποθ' εὐρήσειν φίλον βέλτιον, ὅστις εἰς ὧν
ἔπαυσα τοὺς *ξυνωμότας*, καὶ μ' οὐ λείληθεν οὐδέν
ἐν τῇ πόλει *ξυνιστάμενον*, ἀλλ' εὐθείως κέκραγα.

Cf. v. 255. 594. 74. 594. 594. 625. 594. ubi quae memorantur
ξύνοδοι νυκτεριναί, eas sponte patet ad conjuratos pertinere.

17) V. Andoc. de myst. p. 18. coll. Thuc. VI, 27. 594.
Erat autem τῶν ζητητῶν, de quibus cf. Boeckh. de Oecon. Civ.
Athen. T. I. p. 170. Caeterum de eo cf. Schneider. ad Xe-
noph. Sympos. II, 14. Comici eum saepius deriserant. V.
Scholl. ad Aristoph. Vesp. 592. Lyfistr. 491. Pac. 1511. 1554.
Nub. 250. Lex. Seg. p. 57. 33. p. 368. 17. Suid. L. v. Apposite
Schol. Aristoph. Pac. 680: προεἴλετο δὲ τοὺς τοιοῦτους ὁ δῆμος,
ἀπιστῶν διὰ πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους, τοῖς ἐνδόξοις τῶν
πολιτῶν, μὴ τὴν δημοκρατίαν καταλύσαιεν.

18) V. Plutarch. Pericl. 14.

19) Hinc plebs vicinitatem hostilis exercitus metuebat.
V. Thuc. I, 107. VI, 61.

19 b) Phot. I. v. Ἐρμοκοπίδαι· οἱ τῶν Ἐρμῶν τοὺς τραχί-
λους καὶ τὰ αἰδοῖα ἀποκόψαντες, φασὶ δὲ Ἀλκιβιάδην, συμπράττον-
τα Κορινθίοις τοῦτο πράξει.

qua via, ab Astyocho se proditum esse, cognovit, operamque dedit, ut capitis periculum effugeret. Communicavit enim cum militibus, quod sibi nunciatum esse simulabat, hostem Samum, quae munitionibus carebat, et castra sua aggressurum esse, simulque ipse, utpote praetor, urbem communiendam omniaque praesidiis tuenda curavit. Hinc factum est, ut cum Alcibiadis literae perlatae essent, is, odio inflammatus, fictum crimen hosti suo objicere videretur ³¹).

Interim Pisander aliique, ex Samo legati, Athenas advenerunt, ibi quoque novam reipublicae formam instituturi ³²), effecturique, ut Alcibiades revocaretur. Cumque et civitatis inopiam, cui nonnisi Persarum opes mitteri possent, ostenderent, et Lacedaemoniorum metu obloquentes terrerent, factum est, ut et Alcibiadis hostes et popularis status defensores obmutescerent, cum praesertim hi spe allicerentur potentiae, quam nunc exuerent, posthac recuperandae ³³). Tantoque magis haud dubie quae legati petebant necessaria populo visa sunt, quoniam Pisander, qui olim inprimis plebis partibus studuerat ³⁴), princeps ea commendabat. Eo quoque auctore

31) V. Thuc. 50. 51.

32) Quod praetexebant, dominatu paucorum instituto μάλλον ἢ πιστεύσειν βασιλεία egregie illustrat Xenoph. R. A. II, 17. ἔτι δὲ συμμαχίας καὶ τοὺς ὄρκους ταῖς μὲν ὀλιγαρχουμέναις πόλεσιν ἀνάγκη ἐμπεδοῦν· ἦν δὲ μὴ ἐμμένωσι ταῖς συνθήκαις, ὑφ' ὅτου ἀδικεῖσθαι νομίσοι τις ἢ ὑπὸ τῶν ὀλίγων (recepti Leonclavii emendationem a Schneidero mutatam) οἱ ξυνέθεντο. Αἴτια δ' ἂν ὁ δῆμος συνθῆται, ἕξεται· αὐτῷ ἐνὶ ἀνατιθεῖσι τὴν αἰτίαν τῶν λέγοντι καὶ τῷ ἐπιψηφίσαντι ἀρνεῖσθαι τοῖς ἄλλοις, οὐδὲ παρῆν οὐδὲ ἀρέσκει οἱ γὰρ τὰ συγκείμενα. Hinc Polyh. X, 23, 6: πᾶσαν γὰρ αἰτ δημοκρατικὴν συμμαχίαν καὶ φιλίας πολλῆς δεῖσθαι διὰ τὰς ἐν τοῖς πλήθεσι γιγνομένας ἀλογίας.

33) Quas cur nunc deseruerit non constat. Nihil enim collegerim e Lys. δήμου καταλ. ἀπολ. p. 765: οὐ Φρόνιχος μὲν καὶ Πείσανδρος καὶ οἱ μετ' ἐκείνων δημαγωγοί, ἐπειδὴ πολλὰ εἰς ὑμᾶς ἐξήμαρτον δεῖσαντες τὰς περὶ τούτων τιμωρίας τὴν προτέραν ὀλιγαρχίαν κατέστησαν. Apposite Aristoph. Plut. 567. 199.: σκέψαι τολύβην ἐν ταῖς πόλεσιν τοὺς ῥήτορας, ὡς ὁπόταν μὲν ὼσι πένητες, περὶ τὸν δῆμον καὶ τὴν πόλιν εἰσὶ δίκαιοι· Ἰλουτήσαντες δ' ἀπὸ τῶν κοινῶν παραχρῆμ' ἀδικοὶ γεγένηνται, ἐπιβουλεύουσί τε τῷ πλήθει καὶ τῷ δήμῳ πολεμοῦσιν.

34) V. Thuc. VIII, 54: τὸν δὲ Φρόνιχον ὁ Πείσανδρος φάσκων Ἰάσον προδοῦναι καὶ Ἀμόργην (scilicet quod ei non auxilio venerit, v. c. 27. 19.), διέβυλεν, οὐ νομίζων ἐπιτήδειον εἶναι τοῖς πρὸς Ἀλκιβιάδην πρᾶσσομένοις.

Phrynichus ³⁵⁾ et Scironides a praetura remoti sunt. Ab eodemque incitatae singulae sodalitates conspiraverunt et in antiquando statu populari strenuam operam navaverunt. Pisander autem aliique decem plena cum potestate ³⁶⁾ in Asiam missi sunt, ut cum Tissapherne et Alcibiade transigerent. Sed ibi omnia alia invenerunt atque sperarant. Satrapa enim nimis Peloponnesios metuebat, quam ut partes eorum deserere auderet, frustra Alcibiades, ut cum Atheniensibus societatem iniret, eum commovere studebat. Sed cum se nihil efficere posse prodero nollet, Tissaphernis nomine Atheniensibus eas foederis conditiones dixit, quas eos non accepturos esse existimabat. Cumque illi Ioniam et vicinas insulas regi se tradituros esse declarassent; postremo ναῦς ἡξίου εἶν βασιλέα ποιῆσαι ³⁶⁾ καὶ παραπλεῖν τὴν ἑαυτῶν ³⁷⁾ γῆν, ὅποι ἂν καὶ ὅσαις ἂν βούληται ³⁸⁾. Hoc vero nullo modo concedi posse visum est, ne quando Persae, hac potestate facta, civitates, quae in insulis orisque maritimis essent Atheniensium imperio subjectae, suae ditioni subigere conarentur. Itaque legati, infecta re, ab Alcibiade se deceptos esse rati, in Samum abierunt. Neque tamen quod instituerant ad finem perducere destiterunt ³⁹⁾. Ac primum, optimatibus Samiorum adjuvantibus, in exercitu domina-

35) αὐτοκράτορες (de qua voce v. Scholl. ad Thuc. V, 27. 44. Aristoph. Lystr. 1009.) Hoc enim inest in verbis πράσσειν, ὅπη ἂν αὐτοῖς δοκοῖη ἄριστα εἶναι.

36) Num hoc antea ei non licuit? Verba quidem ita sonant, ac si non licuisset. Sed ποιῆσαι καὶ παραπλεῖν dictum esse potest pro ποιησάμενον παραπλεῖν.

37) Cf. Matthiae. Gr. Gr. §. 489. II. De lectione ἑαυτοῦ, jure Haackius Benedictum eam commendantem refutat: qui antequam ad Cimonis pacem provocaret, consulere debebat, quae de ea disputarunt Wessel. ad Diodor. XIII, 4. (cujus tamen fidei nihil tribuendum erat) Mitford. Hist. Gr. T. II. p. 431. sq. T. IV. p. 259. sq. Bredow. Hist. antiq. p. 325. sq. ed. quartae. Probat tamen lectionem ἑαυτοῦ Goeller. in Act. Philol. Monac. T. II. F. 3. p. 343.

38) V. Thuc. VIII. 56.

39) Huc pertinet Aristot. Polit. V, 5, 8: ἐπὶ τῶν τετρακοσίων τὸν δῆμον ἐξηπάτησαν, φάσκοντες, τὸν βασιλέα χρήματα παρέχειν πρὸς τὸν πόλεμον τὸν πρὸς Λακεδαιμονίους, ψευσάμενοι δὲ κατέχειν ἐπειρῶντο τὴν πολιτείαν.

tum paucorum magis etiam corroborabant ⁴⁰). Deinde socias Athenarum civitates sibi conciliare studuerunt. In quibus cum status popularis obtineret, optimatesque vexationibus obnoxii essent, legatos miserunt, qui mutatis rerum publicarum formis, nobiles imperium traderent: quo facto eos, grato animo ductos, certos sibi fore amicos sperabant. Sed quod apud Thasios evenit, ut optimates, cum populares, potentia exuti, resistere non possent, ad Lacedaemonios deficerent, idem in aliis quoque

40) Locus hic offendit difficillimus c. 63: ὡς αὐτῷ (Ἀστυόχῳ) διὰ τὸ ἀλλήλοις ὑπόπτως ἔχειν οὐκ ἀντανήγοντο (οἱ Ἀθηναῖοι), ἀπέπλευσε πάλιν εἰς τὴν Μίλητον. ὑπὸ γὰρ τοῦτον τὸν χρόνον καὶ ἔτι πρότερον ἢ ἐν ταῖς Ἀθήναις δημοκρατία κατελύετο. ἐπειδὴ γὰρ οἱ περὶ τὸν Πείσανδρον πρέσβεις παρὰ τοῦ Τισσαφείρονος εἰς τὴν Σάμον ἦλθον, τὰ τε ἐν αὐτῷ τῷ στρατεύματι ἔτι βεβαιότερον κατέλαβον, καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων προτρέψάντων τοὺς δυνατοὺς, ἄστε πειρᾶσθαι μετὰ σφῶν ὀλιγαρχηθῆναι, καίπερ ἐπαναστάνας αὐτοὺς ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ὀλιγαρχῶνται, καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἅμα οἱ ἐν τῇ Σάμῳ τῶν Ἀθηναίων κοινολογοῦμενοι, ἐσκέψαντο, Ἀλκιβιάδην μὲν, ἐπειδὴπερ οὐ βούλεται, εἶν· (καὶ γὰρ οὐκ ἐπιτήδειον αὐτὸν εἶναι εἰς ὀλιγαρχίαν ἐλθεῖν·) αὐτοὺς δὲ ἐπὶ σφῶν αὐτῶν, ὡς ἤδη καὶ κινδυνεύοντας, ὄραν, ὅτι τῷ τρόπῳ μὴ ἀνεθήσεται τὰ πράγματα. Ac primum Astyochum legimus adversus Samum navigasse, ut Athenienses, qui ibi in statione erant, ad proelium compelleret. Hos autem non obviam prodiisse, quod mutuo suspecti sibi fuerint, quoniam status popularis tunc Athenis antiquaretur. At vero si Athenis modo antiquabatur, hoc patet nullam vim habere potuisse ad milites sollicitandos, ut qui de ea re nondum certiores facti essent, v. c. 74. Itaque pro ἐν ταῖς Ἀθήναις legendum videtur ἐν τοῖς Ἀθηναίοις, intellectis iis, qui in Samo erant. Utriusque formae confusione nihil est frequentibus. Deinde vulgarem lectionem, κατελύετο, pro qua Haackius, suadente Benedicto, ex pluribus codd. κατελέλυτο recepit, tuendam puto. Nam status popularis nondum antiquatus erat, sed tunc ipsum antiquabatur atque ob turbas inde ortas ἀλλήλοις ὑπόπτως εἶχον. Tum quaeritur quid in sequentibus particulae τε (τὰ τε ἐν αὐτῷ τῷ στρ.) respondeat. Equidem auctorem sic exorsum esse reor, ac si hoc fere modo perfecturus fuisset: καί, πρέσβεις πέμψαντες, ἐν τε Ἀθήναις καὶ ταῖς ὑπηκόοις πόλεσι τὴν ὀλιγαρχίαν κατέστησαν. Sed cum plura interjecisset, inchoatae structurae oblitus est. Mox non dubitari potest, quin οἱ δυνατοὶ sint Atheniensium, non Samiorum optimates, quod propter Portum moneo. Praegresso autem καὶ αὐτῶν τῶν Σαμίων respondent verba καὶ ἐν σφίσιν αὐτοῖς ἅμα — ἐσκέψαντο, pro quibus proprie dicendum erat καὶ τῶν ἐν τῇ Σάμῳ Ἀθηναίων σκεψιμένων: de qua ἀκαταλληλία supra dictum. Majori offensionem sunt verba καίπερ ἐπαναστάνας αὐτοὺς ἀλλήλοις, pro quibus Ar. C. Reg. Pariss. F. G. I. K. Valla, quibus

civitatibus factum est ⁴¹⁾. Contra ea magis, quam sperari poterat, Athenis ipsis omnia prospere successerunt. Quo postquam Pisander cum legationis parte reversus est, pleraque jam a sodalibus confecta invenit: qui cum numero valerent, magis tamen occulta agendi ratione adversarios terrebant. Clam Androblem, demagogum ⁴²⁾, multosque alios, quorum audaciam metuebant, e medio sustulerunt, nec ulcisceretur quisquam interemptos, ne ipse sortem eorum experiretur veritus. Ac ne indignationem quidem prodere audebant, cum ubique, ne conjurationis socios offenderent, timerent. Longe enim plures, quam erant, conjuratos rebantur, quoniam subinde eos quoque, qui antea cum maxime populares fuerant, illorum esse cognoscebant. Concio quidem et Senatus adhuc more antea solito conveniebant, sed actum est nihil, nisi quod conjuratis placeret: conjurati tantum concionabantur, in eorumque concilio, quae dicenda essent, perpendebantur; et necabatur qui obloqui ipsis audebat. Interim propalam edicendum curaverant, mercedem non nisi iis, qui militarent, solvendam ⁴³⁾, reipublicae autem administrandae modo quinquies mille cives participandos esse, qui eam facultatibus et corporibus plurimum juvare possent ⁴⁴⁾. Quo facto, quamquam infima plebs a

Cass. Aug. accedunt, *καίπερ ἐπαναστάντες αὐτοὶ ἄλ.* exhibent: quae haud dubie vera lectio est. Respicitur enim Samiorum seditio, de qua v. c. 21. Sed pro *ἐπαναστάντες αὐτοὶ* praegressum *προτιρεψάντων* requirebat *ἐπαναστάντων αὐτῶν*. Simili tamen ratione c. 104. loquitur scriptor: *ἐπειγομένων τῶν Πελοποννησίων πρότερόν τε ξυμμίξαι καὶ κατὰ τὸ δεξιὸν τῶν Ἀθηναίων, ὑπεροχόντες αὐτοὶ τῷ ἐὼνυμῷ, ἀποκλείσαι τοῦ ἔξω αὐτοὺς ἔκπλου — οἱ Ἀθηναῖοι γνόντες — ἀντιπεξήγον.* Cf. V, 36. ibique Schol. Duker. ad VII, 42. 70. Herod. I, 51. Plat. Legg. X. p. 908. a. Hinc vide, ne VII, 50. codicum lectio *ἐπειχθέντων* tuenda sit.

41) V. Thuc. VIII, 64. Subjicit auctor: *περὶ μὲν οὖν τὴν Θάσον τάναντία τοῖς τὴν ὀλιγαρχίαν καθιστάσιν ἐγένετο, δοκεῖ δὲ μοι καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς τῶν ὑπηκόων.* Ex hoc dokei δὲ μοι conjeceris, auctorem de caeteris civitatibus rem non exploratam habuisse: quae conjectura eo confirmari videatur, quod praeter Thasum nullas civitates nominatim recenset.

42) V. de eo Ruhnken. hist. crit. p. 128.

43) Eo pauperes a magistratibus et judiciis removebantur. Cf. Aristot. Polit. IV, 7, 2. VI, 1, 9. Boeckh. de Oecon. civ. Athen. T. I. p. 234.

44) Caeteris igitur jus suffragii ferendi competere nonlebant.

concione seclusa fuisset, popularis tamen status servatus esset ⁴⁵). Sed hoc neutiquam conjuratorum erat consilium: qui istam professionem propterea tantum praetexebant, ut populus, ea delinitus, minus ipsis adversaretur, cum dominatum paucorum machinarentur ⁴⁶). Qui ut prospero successu constitui posset, omnia nunc conspirare videbantur. Ejus enim semina statim post cladem Siciliensem (parsa erant ⁴⁷); magis etiam, Persarum auxilio promisso, civium animi ad res novas praeparati, mox metu ac terrore agitabantur; cumque mutua omnium erga omnes esset suspicio, adversa coalescere non poterat factio. Et quamquam ne sic quidem status popularis everasio periculis carebat, ii tamen erant conjurationis principes, qui arte et prudentia evitare illa callerent. Ex his imprimis nominandi sunt Phrynichus et Theramenes atque Andocides.

Et Phrynichus quidem, etsi obscuro loco natus ⁴⁸), mature tamen rempublicam capessiverat, licetque malis potius quam bonis artibus usus esse insimuletur ⁴⁹), eam tamen auctoritatem nactus erat, ut in summo civitatis

45) Cf. Böeckh. l. l. p. 289.

46) V. Thuc. VIII, 66: Ἦν δὲ τοῦτο εὐπρεπὲς πρὸς τοὺς πλείους· ἐπεὶ ἔξιν γε τὴν πόλιν, οἵπερ καὶ μεθιστάναί, ἐμελλον. Quem locum ne nuperus quidem editor intellexit. Sensus est hic: *speciosum erat hoc commentum, quo plebem inducerent. Administrare enim rempublicam volebant iidem, qui ejus formam mutaturi erant.* Neutiquam igitur quinquies mille cives imperii participes facere meditabantur: quos qui nunc statum popularem evertabant haudquaquam serio eligere cogitabant. V. c. 86. 89. 92. 93. 97. Omnia confundunt Mitford. Hist. Gr. T. IV. p. 310. Manso Spart. V. II. T. 1. 282. sq. Ἐμελλον bis cogitandum est et ad ἔξιν et ad μεθιστάναί. De potestate verborum ἔχειν τὴν πόλιν similibusque locutionum v. quae dicta sunt c. 1. n. 70.

47) V. c. 2. ἐδόκει τῶν τε κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσει καὶ ἀρχὴν τινα πρεσβυτέρων ἀνδρῶν ἐλέσθαι, οἵτινες περὶ τῶν παρόντων, ὡς ἂν καιρὸς ἦ, προβουλεύσωσι. Haec vero erat ἀρχὴ ὀλιγαρχική. Eademque ipsa τῶν κατὰ τὴν πόλιν τι ἐς εὐτέλειαν σωφρονίσει videtur. Cf. Aristoph. Lysistr. 588. sqq.

48) Puer ἐν ἀγρῶ πένης ὧν ἐποίμαινε, auctore Lys. p. Polyst. p. 674.

49) Ib. ἐπειδὴ ἀνὴρ ἐγένετο — ἐλθὼν εἰς τὸ ἄστυ ἐσυχοφάντει.

discrimine praetor crearetur, quo munere non sine laude functus erat.⁵⁰⁾ A praetura remotus, quod popularis status defensor exstiterat, mox, cum Athenas reversus esset, optimatesque ab inimico suo, Alcibiade, abalienatos videret, horum partes amplexus summo studio augebat.⁵¹⁾

Nec minori studio eorundem conatus adjuvabat callidus ac prudens Prodici discipulus⁵²⁾, Theramenes, qui tamen, qua erat inconstantia, mox, metu et honoris cupiditate agitatus, factionem cui se addixerat, deseruit⁵³⁾.

Sed consilio omnibus, quae conjurati facerent instituerentque, moderabatur Antiphon, qui cum populo ob insignem eloquentiae vim suspectus esset, ideoque causam ipse nullam peroraret, quae comminisceretur, Pisandro suadenda et exsequenda tradidit⁵⁴⁾.

50) Ejus prudentiam effert Thuc. VIII, 27.

51) V. Thuc. VIII, 68. Unde passim tanquam princeps eorum nominatur. V. Lys. c. Agor. p. 495. Aristot. Polit. V, 5, 4. Huc pertinet Aristoph. Ran. 701. sqq. *καὶ τις ἤμαρτε σφαλείς τι Φρυνίχον παλαίσμασιν, Ἐγγενέσθαι φημί χρήναι τοῖς ὀλισθοῦσιν τότε, Αἰτίαν ἐκθεῖσι, λύσαι τὰς πρότερον ἀμαρτίας*, Qui locus haud dubie sic intelligendus est, ut statuatur, Phrynichi artibus multos cives, ut optimatum conatus adjuvarent, commotos ac postea a populo ejusmodi offensionum memore, vexatos fuisse, quod poeta fieri vetat. Nostrum Phrynichum intelligi puto etiam Vesp. 1293. ex quo loco conjeceris, eum jam tum sodalium factione polluisse.

52) V. Schol. ad Aristoph. Nub. 360. Villoison. Anecd. T. 1. p. 231. Eum Isocratis praeceptorem fuisse dubitanter proponit Dionys. Jud. de Isocr. p. 535. Cf. Plutarch. V. Isocr.

53) De eo cf. Taylor. Vita Lys. p. 125. sqq. Ruhnken. hist. crit. p. 126. Fischer. ind. gr. ad Aesch. l. n. Manso Spart. V. III. T. 2. p. 18. sqq.

54) Eum significari a Platone Phaedr. p. 269. a. Astii sententia est. Nota est dissert. de Antiph. orat. Att. quae Ruhnkenium auctorem habet. Thucydidis tamen locum VIII, 68. respectum et illustratum a Plutarcho Nic. 6. cl. Pericl. 4. nemodum satis videtur vel constituisse vel explicasse. Verba dico haec: *καὶ αὐτός τε, ἐπειδὴ τὰ τῶν τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόγια ὑπὸ τοῦ δήμου ἐκακοῦτο, ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ὑπὲρ αὐτῶν τούτων αἰτίας, ὡς ξυγκατέστησε θανάτου δίκην, ἀπολογησάμενος*. De particulis *καὶ — τε* alibi dicetur. Pro *ἐπειδὴ τὰ τῶν* Reg. Cass. Aug. Cl. Cam. Ar. C. Dan. Mosq. Pa-

Non mirum est, ejusmodi viris ducibus ⁵⁵⁾, populum libertate ⁵⁶⁾ privatum esse, qua, suspicaci anime custodia, per integrum fere saeculum fructus erat. Summam

riff. G. I. K. exhibent *ἐπειδὴ μετέστη ἡ δημοκρατία καὶ εἰς ἀγῶνας κατέστη μετὰ τῶν*. Tot codicum lectionem mireris a nupera quoque editore neglectam esse, quae certe unde venisset explicandum erat. Verba quidem *μετέστη ἡ δημοκρατία* haud dubie spuria sunt et e margine irreperunt, ubi interpretem ad *μεταπεσόντα* adscripsisse puto *ἐπειδὴ μετέπεσε τοῦτ' ἐστὶ μετέστη* et ad τοῦ δήμου — ὁ δῆμος ἤγουν ἡ δημοκρατία; μετὰ defendendum et mox *μεταπεσόντων* legendum videri possit cum Ar. C. marg. Cass. Equidem tamen, vulgarem lectionem praeferam. Sed verba *καὶ εἰς ἀγῶνας κατέστη* ab auctore profecta, sed post *ἐκκακοῦτο* posita existimo, cum exquisitiora sint, quam ut a scholiasta profecta esse videantur. Et sic fortasse Valla in libro suo iuvenit. Vertit enim: *Qui postmodum, cum, statu quadringentorum collapso, acta illorum populus ultum iret, ipseque in iudicium vocaretur (εἰς ἀγῶνας κατέστη) tanquam (αἰτιαθεὶς, ὡς) unus ex istarum rerum auctoribus, videtur mihi optime omnium ad meam usque memoriam causam capitis dixisse. Mox Haackius male lectionem αἰτίας defendit, jungens: ἀπολογησάμενος θανάτου δίκην, ὑπὲρ αἰτίας αὐτῶν τούτων, ὡς κατέστησε.* Quae ratio et articuli defectu et dictionis insolentia offendit. Vera est haud dubie plerorumque lectio librorum, male illa a Bauero et Benedicto explicata. Ordo enim verborum hic est: *ἄριστα φαίνεται τῶν μέχρις ἐμοῦ ἀπολογησάμενος θανάτου δίκην ὑπὲρ αὐτῶν τούτων, αἰτιαθεὶς, ὡς ἐσυκατέστησε (αὐτὰ, τὰ τῶν τετρακοσίων).* Inepte vulgo post *δίκην* distinguere sponte patet, quod ne Ruhnkenium quidem vidisse miror, cum vel ex Cic. Brut. 12. vera interpunctio disci posset. Hunc locum et Quintil. institt. III, 1, 11. a Ruhnkenio neglectum esse monet Manso vermischte Abhandl. und Aufsätze p. 23. n. o.

55) Aliorum nomina recenset Taylor. Vita Lyf. p. 121. sq. In his Critiam quoque fuisse, τὸν τῶν τριάκοντα νομοθέτην (v. Xenoph. Memor. I, 2, 31.) auctor est Demosth. c. Theocr. 1343. 9 eum factionis principem significans (οἱ περὶ Κριτίαν), quod potius de ejus patre valet, v. Lyf. c. Erat. p. 427. Jam quod Xenophon Hellen. II, 3, 15. 56. Memor. I, 2, 24. tradit, Critiam solum vertisse, hoc patet factum esse statu quadringentorum collapso. (Nolim cum Schneidero huc referre quae memorantur Anab. I, 1, 10.) Postea tamen eum revocatum esse colligi potest ex Plutarchi Alc. 35.

56) Hanc enim nonnisi in πολιτείαις ἢ δημοκρατίαις (cf. Meier. de bonis damn. p. 2.) esse putabant Graeci. V. Aristot. Polit. VI, 1, 6: ὑπόθεσις — τῆς δημοκρατικῆς πολιτείας ἐλευθερία· τοῦτο γὰρ λέγειν εἰώθασιν, ὡς ἐν μόνῃ τῇ πολιτείᾳ ταύτῃ μετέχοντας ἐλευθερίας· τοῦτου γὰρ στοχάζεσθαι φασὶ πάντων δημοκρατίαν. Cf. Thuc. VIII, 68. Xenoph. Hellen. II, 3, 24. Demosth. de Rhod. lib. p. 196. 7. 12.

vero cautionem in ea tollenda adhibitam videmus ⁵⁷). Ac primum quidem Pisander, ejusque collegae, e legatione reversi, populo coacto, sententiam dixerunt, decem conscriptores cum plena potentia (ξυγγραφέας ⁵⁸) αὐτοκράτορας) creandos esse, qui certa die rogationem ad populum ferrent, qua ratione respublica optime admini-

57) Quae cautio talis conspicitur, ut conjurati legem metuisse videantur, qua impune occidere licuerit eum, qui statum popularem evertere conaretur, Nam etsi Meierus recte evincit, Demophanti legem demum post dominatum quadringentorum latam esse, haudquaquam tamen verisimile est, majestatis legem Athenis ante haec tempora non existisse. Immo vero, quod Andoc. de myst. p. 47. tradit, ipsum Solonem talem legem tulisse, id eo etiam probabile fit, quod Solon Cylonis turbamum testis fuerat (v. Plutarch. Sol. 12.) iisque haud dubie ut majestatis legem ferret monitus est.

58) Lex. Seg. p. 270. 17. p. 301. 15: συγγραφῆς: οἱ ἡρημένοι παρὰ τῆς πόλεως ἄνδρες, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν τετρακοσίων πολιτείας· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἐκαλοῦντο καταλογεῖς. Phot. p. 103. f.: καταλογεῖς Ἀθηναῖοι τινες ἦσαν κατάλογον δίδοντες τῶν ὀνομάτων τῶν τὰ κοινὰ διοικεῖν δυναμένων πράγματα· οἱ αὐτοὶ δὲ καὶ συγγραφῆς ἐκαλοῦντο, ὅτι ἐνέγραφόν τινας, ὡς (οὐς?) χρὴ μετέχειν τῆς πολιτείας. Idem p. 403: συγγραφῆς ἄνδρες ἡροῦντο, ἵνα συγγράψωσι τοὺς μεθέξοντας τῆς τῶν ὑ' ἀρχῆς καὶ τῆς τῶν λ'. ἐκαλοῦντο δὲ καὶ οἱ αὐτοὶ καταλογεῖς (cf. Lyf. p. Polystr. p. 675). Thom. Mag. p. 815. f.: συγγραφεῖς οὐ μόνον ὁ συγγραψάμενος πόλεμόν τινα ἢ τι ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ γεγόμενον, οἶος ἦν Θουκυδίδης, ἀλλὰ καὶ τοὺς γράφοντας ἢ ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφῆς ἐκάλεον. Harpocr. f. v. Συγγραφῆς· Ἰσοκράτης Ἀριστοπαιτικῆ (c. 24.)· εἰδισμένον ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ὁπότε δέοι, πλήθος τι αἰρεῖσθαι, ὡς περ [ὑπερ?] εἰς ῥητὴν ἡμέραν εἰσέφερε γνώμας εἰς τὸν δῆμον· τοῦτο δὲ καὶ πρὸ τῆς καταστάσεως τῶν νῦν (l. ὑ') ἐγένετο, καθὰ Θουκυδίδης ἐν ἀρχῇ (c. 67.) φησὶν· „ἐν τούτῳ οὖν — οἰκήσεται.“ Ἦσαν δὲ οἱ μὲν πάντες συγγραφῆς τριάκοντα οἱ τότε αἰρεθέντες, καθὰ φησὶν Ἀνδροτίων τε καὶ Φιλόχορος ἐκάτερος ἐν τῇ Ἀιθίδι· ὁ δὲ Θουκυδίδης τῶν δέκα ἐμνημόνευσε μόνον τῶν προβούλων. Eadem paucis mutatis repetit Phot. p. 406. f. Sic etiam Etym. M. p. 752. 42. Verum tamen videndum est, ne hic error subsit. Ac primum non perspicitur, qui factum sit, ut Thucydides nonnulli decem ξυγγραφέας nominavit, cum triginta fuerint. Deinde idem προβούλων alio loco mentionem injicit, nec eos cum ξυγγραφεῦσι conjungit, sed statim post cladem Siciliensem creatos dicit. Inde aliquis suspicari possit, eos, de quibus Thucydides loquatur, ξυγγραφέας, a grammaticis cum triginta viris confusos esse, qui et ipsi eo consilio creati sunt, ut τοὺς πατρίους νόμους ξυγγράψουσι, καθ' οὓς πολιτεύσουσι. Cui tamen conjecturae non multum tribuerim, cum plures inter utramque πολιτείαν similitudines intercesserint et altera alterius ἀρχεῖνπον fuerit.

strari posset. Creantur conscriptores et ubi dies dicta advenit, concione in Colonom convocata ⁵⁹⁾, nihil aliud promulgarunt, nisi hoc, ut liceret Atheniensium cuique quamcumque vellet rogationem ferre, magnisque poenis caverunt, ne quis ferentem vel violatarum legum ⁶⁰⁾ accusaret, vel alio modo laederet. Hoc modo munita via, sine cunctatione pronunciatum, nec magistratibus ex pristina civitatis forma amplius fungendum, nec stipendia nisi militantibus solvenda esse. Sed quinque praesides (προέδρους) creari oportere, qui centum viros eligerent, quorum sibi quisque tres socios adjungeret. Hi vero quadringenti numero ⁶¹⁾ senatores essent, qui plena cum potestate rempublicam administrarent et ubi necessarium videretur, concionem quinquies mille civium convocarent.

Minus, quam sperari poterat, conjuratis repugnatum est, rataque habuit concio, quae promulgata erant ⁶²⁾. Jam quadringenti viri, occulto quisque cum pugione, imminetibus, qui se adjuvarent, armatis ⁶³⁾, curiam

59) De Colono v. Bothe ad Soph. vit. T. II. p. 4. Musgr. ad Oed. Col. 15. Sed cur concionem non convocaverunt ἐς τὴν Πύκνα (leg. Πύκνα, v. Buttmann. Gr. Gr. T. I. p. 257.) οὐπερ ἄλλοτε εἰώθεσαν (Thuc. VIII, 97. cl. Schoemann. de Comit. p. 53. sqq. et Phot. p. 321.)? Propterea, opinor, quod in urbe facilius existere poterat tumultus. — Praegressum ἔπειτα ἐπειδή — (c. 67.) non cacophonon visum est Graecis Cf. V, 65. Soph. Aj. 61. Aristoph. Vesp. 1313. Ecclef. 1092. Plut. 695. Demosth. c. Neaer. p. 1375. 13. Similiter Aristoph. Pac. 1194. ἔπειτ' ἐπίσφραξε. —

60) Huc pertinet Aesch. c. Ctes. §. 63. 4. Becker. τῆνικαὐθ' ὁ δῆμος καταλύθη, ἐπειδὴ τινες τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων ἀνεῖλον. Cf. Wolf. Prolegg. ad Lept. p. 137. sq. Schoemann. de Comit. Athen. p. 270.

61) Totidem ante Clisthenem fuerant (v. Perizon. ad Aelian. V. H. V, 13.). Videntur itaque conjurati simulasse, Solonicam se reipublicae formam revocaturos esse.

62) Hinc Theramenes in defensione sua apud Xenoph. Hellen. II, 3, 45: τὴν τῶν τετρακοσίων πολιτείαν αὐτὸς δῆπου ὁ δῆμος ἐψηφίσαιτο (scilicet conjuratorum metu coactus, non, ut ait) διδισκόμενος, ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι πάση πολιτείᾳ μᾶλλον ἂν ἢ δημοκρατίᾳ πιστεύσειαν. Hoc duntaxat CCC sperabant, cum ad Agidem mitterent: εἰκὸς εἶναι αὐτὸν σφίσι, καὶ οὐκέτι τῷ ἀπίστῳ δήμῳ, μᾶλλον συγχωρεῖν. Thuc. VIII, 70.

63) V. Thuc. VIII, 69. Qui ibi memorantur οἱ Ἕλληνες νεανίσκοι, οἷς ἐχρῶντο, εἴ τί πον δόσοι χειρουργεῖν, eos alibi me

adeunt, senatoresque, stipendio, quod ipsi afferebant, accepto, ea decedere jubent⁶⁴). Quod cum sine mora fieret, quadringenti illorum locum occupant, prytanes sortuntur, aditalia (εἰσιτήρια)^{64b} faciunt. Tum nihil cunctati popularem civitatis formam suis accommodata rationibus immutant, alios magistratus creant⁶⁵), civium, qui metuendi viderentur, nonnullos obtruncant, alios in vincula dant, alios expellunt⁶⁶). Exsules tamen, quod rebus novatis fieri solebat, non restituerunt, ne Alcibiades rediret. Contra, legatis ad Agidem missis, pacem componere studuerunt⁶⁷). Is vero cum per turbas Athenis ortas nisi urbem, certe longos muros capi posse arbitraretur, multis copiis ex Peloponneso arcessitis, Athenas aggressus est. Sed repulsus decessit arcessitasque copias dimisit. Quo facto cum CCCC iterum legatos ad Agidem mitterent, facilius admissi sunt, eoque adhortante⁶⁸) Lacedaemona quoque legatos miserunt, qua cum civitate tanto magis pacem componere studebant, cum non Athenis solum, sed ex Samo etiam pericula ipsorum dominatui timenda viderentur. Nam etsi ibi quoque status pau-

offendere non memini. Fortasse tamen eorum vestigia sunt apud Xenoph. Hellen. II, 3, 23. 50. Quamobrem diserte Ἑλλήνης dicantur ignoro. An propterea, ne cum Scythis confundantur?

64) V. Thuc. I. I.: εἶπον αὐτοῖς ἐξιέναι, λαβοῦσι τὸν μισθὸν· ἔφερον δὲ αὐτοῖς τοῦ ὑπολοίπου χρόνου παντὸς αὐτοὶ καὶ ἐξιοῦσιν εἰδίδουσαν. Haec Boeckh. I. I. T. I. p. 250. ita intelligit, ac si CCCC. senatoribus totius anni reliquae partis mercedem dedissent. Sed quamobrem tantos sumtus fecerint? Equidem τὸν τοῦ ὑπολοίπου χρόνου μισθὸν intellexerim mercedem praeteriti temporis adhuc senatoribus debitam.

64b) De iis v. Pierson. ad Moer. p. 222.

65) Creandos esse alios, promulgatum erat; creatos tamen esse, Thucydides quidem non diserte dicit. Qui tamen cum praetores ex optimatibus creatos esse significet (c. 89: οἱ ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ στρατηγοί. c. 92: στρατηγὸς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας,) quod Lyllias confirmat, προβούλοις eorum creationem tribuens (c. Eratosth. p. 426.), non dubitandum videtur, quin caeteri quoque magistratus immutati fuerint.

66) Cf. Lyf. p. Polystr. p. 670. sq.

67) V. Thuc. VIII, 70.

68) Οὐ γὰρ εἶναι κύριος αὐτός, videtur respondisse. V. Xenoph. Hellen. II, 2, 12. cl. Hüllmann. Staatsrecht des Alterthums p. 198. sq.

coram constitutus fuerat, facile tamen praevideri poterat, nautas, unice populari imperio addictos ⁶⁹⁾, mox res novas molituros esse. Quod cum CCCC metuerent, statim postquam rerum potiti erant, legatos in Samum miserant, qui milites docerent demulcerentque. Sed legati cum in Delum venissent, jam restitutum esse in Samo popularem statum acceperunt.

Ab Samiis haec conversio profecta erat. Qui cum antea dominatum paucorum sustulissent, inter eos a Pindandro incitati trecenti conspirarunt, cives suos, tanquam plebem, optimatibus Atheniensium adjuvantibus, aggressuri. Quod ubi reliqui Samii cognoverunt, populares Atheniensium, Leontem et Diomedontem, Thrasybulum et Thrasyllum, advenit, ut se tueantur rogant. Hi milites sollicitant, eosque ut Samiis, si eos aggrediantur conjurati, opem ferant, obtestantur. Prompto animo auxilium promittunt cum alii tum Parali nautae, qui impense paucorum dominatum oderant. His igitur nonnullarumque navium, quas, quoties aliquo navigabant Leon et Diomedon, praesidio Samiis relinquebant, militibus adjuvantibus facile trecenti isti, cum caeteros Samios adorirentur, ab his superati, triginta eorum occisi, tres, qui inprimis fontes videbantur, exilio multati sunt, caeteris victores ignoverunt ⁷⁰⁾.

Haec res, quantumvis exigui momenti, causa tamen erat remotior, ut apud Athenienses quoque paucorum dominatus tolleretur. Ea enim in exercitu populares excitati erant arctiusque se conjunxerant. Cumque se optimatibus superiores intelligerent ac rationes, ob quas eorum imperium passi erant, evanuisse viderent, irritamento tantum opus erat, quo ut vacillantem statum plane everterent commoverentur. Hoc ab ipsis CCCC militum animis est injectum. Etenim exercitus cum illos rerum potitos esse nondum comperisset, Paralum ⁷¹⁾ Athenas

69) Cf. Aristot. Polit. II, 9, 4. 5. V, 3, 5.

70) V. Thuc. VIII, 73. De Hyperbolo ibi memorato v. Plutarch. Nic. 11. Alc. 13. Harpocr. Suid. Phot. p. 456. Scholl. ad Aristoph. Eq. 851. 1301. 1360. Acharn. 846. Vesp. 1001. Pac. 680. 691. 920. 1319. Thesm. 847. Plut. 1038. Nub. 619. 873. ad Lucian. Tim. p. 100. Plutarch. de Herod. malign. 3.

71) De ea v. Sch. Av. 147. 1204. Lex. Seg. p. 267. 21. p. 293. 5. p. 294. 1. Boeckh. de oecon. civ. Athen. T. I. p. 258.

misit', ut quae in Samo evenissent, nunciaret. At CCC Paralorum duo tresve in vincula dederunt, caeteros in aliam navem impositos circa Euboam custodiam agere iusserunt. Sed Chaereas ⁷²⁾, eorum praefectus, evasit atque in Samum reversus, exaggerata CCC crudelitate, ab iis cum alios tum ipsorum militum mulieres liberosque et propinquos vim et contumeliam pati renuntiavit. Tum exercitus summo furore correptus est, vixque moderatiores, quo minus qui dominatus paucorum auctores extiterant ⁷³⁾, lapidarentur, impedire valebant. Non impediri poterat, ne status popularis in castris restitueretur. Thrasybulus et Thrasyllus ⁷⁴⁾ sanctissimo jurejurando cum Athenienses, quotquot aderant, tum Samios obstrinxerunt, ut et popularem statum tuerentur et quadringentis viris aequae ac Lacedaemoniis hostes forent ⁷⁵⁾. Ita Athenae in duas sibi invicem infestas partes discissae erant, quarum utrique certa erat pernicietas ⁷⁶⁾, si Spartani hoc tempore non Astyocho, sed Gylippo vel Lyfandro duce usi essent. Ac milites quidem non una de causa urbem a se defecisse arguere poterant. Ipsi enim patriam reipublicae formam defendebant, ipsis Athenarum salus nitebatur, unde jam dudum nihil nisi mandata acceperant. Ac tamen urbe carebant, ipsi tamen erant civitas, insulamque possidebant, quae olim de maris imperio aemulata erat cum Atheniensibus; possidebant classem, qua socios dominari, ab iis tributa exigere, adeoque ex hostilibus Asiae oris praedam et pecunias cogere possent ⁷⁷⁾.

72) Τον Χαίρεαν Εὐπόλις ἐν Βαπταῖς ὡς ξένον κωμῶδει, Schol. Aristoph. Vesp. 685.

73) Quorum nonnullos fuga salutem quaesivisse docet Lyf. c. Eratosth. p. 411.

74) Hi deinceps, remotis aliis, veluti Charmino (v. c. 73.), praetores creati. Fortasse Chaereas quoque. V. Diodor. XIII, 49. 50. ubi Χαίρεαν pro Χάρητα leg. nisi scriptor ipse erravit.

75) Cf. Meier. de bonis damn. p. 6. 199.

76) Isocr. de big. 7. — ὥστε μηδ' ἐτέροις μηδεμίαν ἐλπίδα σωτηρίας. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἔχοντας τὴν πόλιν ἐχθροὺς ἐνόμιζον μᾶλλον ἢ Λακεδαιμονίους· οἱ δὲ τοὺς ἐκ Δεκελείας μετεπέμποντο, ἠγούμενοι, κρεῖττον εἶναι, τοῖς πολεμίοις τὴν πατρίδα παραδοῦναι μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὲρ τῆς πόλεως στρατευομένοις τῆς πολιτείας μεταδοῦναι.

77) V. Thuc. VIII, 73 — 76.

Nihilo secius tamen facile perspectu erat, mox superiores fore Lacedaemonios, nisi Persae ab horum societate abalienarentur. Quod cum per Alcibiadem solum effici posse videretur, nullo negotio Thrasybulus ⁷⁸⁾, ut ille revocaretur impetravit, ipseque eum, ad Tissaphernem profectus, in Samum duxit. Hic ante omnia eam auctoritatem comparare studuit, qua ad consilia sua exsequenda opus erat! Itaque cum de infortunio suo conquestus esset, multa de civitatis rationibus verba fecit, magnamque futurorum spem ostentavit ac praecipue suam apud Tissaphernem gratiam amplificavit, partim ut exercitus et fiduciam excitaret et favorem sibi conciliaret, partim ut optimates, qui domi res moderabantur, terrerentur, conjurationesque dissolverentur, denique ut satrapa Lacedaemoniis magis suspectus fieret, hique ex spe, quam conceperant, dejicerentur ⁷⁹⁾. Ac milites tantis promissionibus commoti extemplo praetorem eum fecerunt, omniumque ei rerum arbitrium permiserunt ⁸⁰⁾. Qua potestate statim prudentissime usus est, ut cum plerique in Piraeum navigare et quadringentos viros ulcisci vellet, a perniciosissimo consilio militum animos averteret. Quo facto ad Tissaphernem profectus est, praetorem se ostentaturus, qui illi et prodesse et obesse posset. Ita factum est, ut per Tissaphernem Atheniensibus, per Athenienses Tissapherni metuendus videretur ⁸¹⁾. Vix ab eo reversus est, cum CCC virorum legati, qui aliquamdiu, dum exercitus irae sedarentur, in Delo commorati erant ⁸²⁾, ad Samum appulerunt ⁸³⁾. Concione coacta, cum dicere inciperent, miles furore exaestuans, proditores interfici jubet. Aegre tandem quies restituitur. Tum legati: „Non in perniciem, sed in salutem civitatis statum paucorum constitutum esse; alioquin

78) Diodor. XIII, 38. 42. ut solet omnia confundit.

79) V. Thuc. VIII, 81.

80) V. c. 82: *καὶ τὰ πράγματα πάντα ἀνέτιθεν, ἰσ. αὐτῶ, quod propter Portam moneo. Similiter Periclem, Thuc. II, 65. ait, στρατηγὸν εἶλοντο καὶ πάντα τὰ πράγματα ἐπίστρεψαν. Ejusmodi praetor ἀντοκράτωρ erat. V. Paus. IV, 15, 2. Xenoph. Hellen. I, 4, 20. Schoemann. de Comit. Athen. p. 314.*

81) V. Thuc. VIII, 82.

82) V. c. 77.

83) V. c. 86.

se jam hosti urbem prodere potuisse. Neque vero CCC solos rempublicam tenere, sed tot ejus administrandae participes esse cives, quot raro vel maxime rebus deliberaturos convenisse⁸⁴). Namque e quinque mille civibus per vices senatum lectum iri. Propinquos autem militum nulla affici injuria, sed quiete sua quemque possidere. His, similibusque cohortationibus non tam sedatae sunt irae, quam loquentium odio auctae. Cumque alii alia suaderent, uno tamen consensu plerique omnes in Piraeum navigandum et reipublicae proditores plectendos esse clamarunt. Quod consilium si executi essent, Ioniam, insulas, Hellespontum amisissent, eoque opibus privati essent, quibus diutius bellum gerere possent⁸⁵). Id qui perspexit, Alcibiades solus ea auctoritate erat, ut caecum militum furorem coercere valeret. Coercuit. Legatis respondit, quinque mille civium imperio se non adversari, sed quadringentis viris abdicandum esse restituendumque priorem quingentorum senatum. Laudem mereri, si qua sumtus contraxissent, quo magis stipendia militibus suppeterent. Caeterum fortiter communi hosti resisterent, nec dubitarent, quin facilis foret gratiae reconciliatio cum militibus⁸⁶).

Haec postquam legati Athenas retulerunt, mox ibi quoque status paucorum est sublatus. Nimirum quemad-

84) V. c. 72: Οὐ πάποτε Ἀθηναίους διὰ τὰς στρατείας (libri plerique στρατιᾶς, quod merito nuper defensum) καὶ τὴν ὑπερόριον ἀσχολίαν ἐς οὐδὲν πρᾶγμα οὕτω μέγα ἐλθεῖν βουλευσόντας, ἐν ᾧ πεντακισχιλίους συνελθεῖν. De dictione ἐν ᾧ — συνελθεῖν v. Matthiae. Gr. Gr. §. 537. De re cf. Andoc. de myst. p. 9. Boeckh. Oecon. Civ. Athen. T. I. p. 248. T. II. p. 412. Schol. ad nostrum locum haec annotat: τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὸ ἀεὶ πρὸς ὑπερορίους πολέμους πολέμους εἶναι καὶ τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀποδημεῖν οὐδεπώποτε οὕτως ἐν μεγάλῳ (pro ἐν οὕτω μεγάλῳ) πρᾶγματι γεγενῆσθαι, ὥστε ἀθρόους πεντακισχιλίους συνελθεῖν σκεψομένους περὶ τῶν κοινῶν. Δηλοῦται δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι οἱ τετρακόσιοι δημοκρατικώτερον τῆς πρόσθεν ἐπηγγείλαντο ποιῆσειν (scribere debebat ποιῆσαι) τὴν πολιτείαν, πεντακισχιλίους κοινωνοὺς παραλαβόντες, ὅσοι οὐδεπώποτε πρότερον βουλευσόμενοι συνῆλθον (sc. εἰς ἐκκλησίαν). Male ibi ὑπερόριος ἀσχολία explicatur verbis πρὸς ὑπερορίους πολέμους πόλεμοι, quae notio in voce στρατιᾶς inest. Contra ὑπερόριος ἀσχολία pacis negotia complectitur, ob quae Atheniensium non pauci vel sua vel reipublicae causa peregrinabantur.

85) Cf. Plutarch. Alc. 26. Isocr. de big. 7.

86) V. Thuc. VIII, 86.

modum tyrannis ita nec optimatum dominatus diu durare solet⁸⁷⁾, quoniam iis non modo populus inimicus est, sed plerumque etiam inter ipsos, cum unusquisque princeps esse velit, qui se posthabitos putant adversarii existunt⁸⁸⁾. Ita inter CCCC Aristarchus, eo, ut videtur, offensus, quod nonnisi centurio (ταξίαρχος) factus erat⁸⁹⁾, cum antea praetor fuisset⁹⁰⁾, ducem⁹¹⁾ se factioni praebuit, cui mox et Theramenes se adjunxit, ubi Pisandrum et Callaeschrum aliosque apud optimates majoris, quam se, auctoritatis esse cognovit⁹²⁾. Quae factio mox corroborata est, postquam quo animo exercitus erga CCCC affectus esset, intellectum est. At vero hi jam eo progressi erant, unde reverti non licebat, eratque iis aut imperium tuendum aut mors vel exilium expectandum. Hoc praemio extrema audere statuerunt. Ac primum Antiphontem et Phrynichum aliosque decem Lacedaemona legatos miserunt⁹³⁾, qui quibuscunque possent condi-

87) V. Aristot. Polit. V, 9, 21: πασῶν ὀλιγοχρονιώτεροι τῶν πολιτειῶν εἰσιν ὀλιγαρχία καὶ τυραννίς.

88) Id. V, 1, 9: ἀσφαλεστέρα καὶ ἀστασίαστος μᾶλλον ἢ δημοκρατία τῆς ὀλιγαρχίας. Ἐν μὲν γὰρ ταῖς ὀλιγαρχίαις ἐγγίγνονται δύο, ἢ τε πρὸς ἀλλήλους σιάνεις καὶ ἔτι ἢ πρὸς τὸν δῆμον. V, 5, 1: αἱ ὀλιγαρχίαι μεταβάλλουσι διὰ δύο μάλιστα τρόπους τοὺς φανεροτάτους, ἓνα μὲν, εἰάν ἀδικῶσι τὸ πλῆθος· πᾶς γὰρ ἱκανὸς γίνεται προστάτης· μάλιστα δὲ, ὅταν ἐξ αὐτῆς συμβῇ τῆς ὀλιγαρχίας γίνεσθαι τὸν ἡγεμόνα. Cf. Thuc. VIII, 89.

89) V. Thuc. VIII, 92.

90) V. c. 9. Praetorem postea quoque eum videmus. V. Xenoph. Hellen. I, 4, 21. 5, 16. 6, 29. Valckenar. ad Memor. I, 1, 18.

91) Non satis accuratus est Thuc. VIII, 89. V. Lyf. c. Eratosth. p. 427. Demosth. in Theocr. p. 1543.

92) Homo ea honoris cupiditate erat, ut nisi princeps esset, non quiesceret, infirmior tamen, quam ut principatum teneret. Hinc nota ejus inconstantia (de qua locis ab aliis laudatis adde Phot. f. v. ἐμμεταβολώτερος Κοθόρονου). Neque aliunde repetendum, quod posthac patriam prodidit. Nam στρατηγὸς χειροτονηθεὶς ἀπεδοκιμάσθη (Lyf. c. Agor. p. 451.), contra in paucorum (XXX) dominatu principem se fore speravit.

93) Prima legatio (c. 71.) quid effecerit, Thuc. non refert. Altera omnino Lacedaemona non pervenit. V. c. 86. (De ejus principe Laespodia v. Vales. ad Harpocr. f. v. ἐπίσκοπος. Apud. Schol. ad Aristoph. Av. 1568. τοῦτον δὲ τὸν Λαισποδῖαν καὶ στρατηγῆσαι φησι Θουκυδίδης ἐν τῇ ἡ' leg. ἐν τῇ ε' (c. 105.). Haec igitur legatio cujus Antiphon et Phrynichus principes erant, tertia fuit.

tionibus pacem cum Lacedaemoniis componerent, eorumque sibi auxilium conciliarent⁹⁴). Nam etsi, statum paucorum tuti, in socios quoque imperium exercere, sin minus, muris et navibus servatis, pro arbitrio suo rempublicam administrare praeeptabant, tamen vel sine moenibus et classe civitatem tenere, quam in populi ditio- nem venire vitamque periclitari malebant⁹⁵). Deinde domi etiam, quae securitati suae prodesse putarent, instituerunt. Ut Piraei portus arbitri essent, Eetioneam, Piraei portus crepidinem⁹⁶), ita communiebant, ut ca- stellum fieret, cujus unum latus vetus murus esset, quo- cum novus ad alteram, quae angusti portus ori immine- bat, turrim concurreret. Hoc opus eo se consilio ex- struere simulabant, ut si qua exercitus, qui in Samo erat, ipsos aggrediretur, eum arcere possent. Sed Therame- nes ut jam antea ita cum legati Lacedaemone reversi es- sent, nec pacis, quae ad omnes pertineret, spem refer- rent, simulque a Lacedaemoniis novam duatum et qua-

94) V. c. 90. *ἐπιστιλάντες παντί τρόπῳ, ὅστις καὶ ὁπωσοῦν ἀνεκτός, ξυναλλαγῆναι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους.* Hic vide, ne ὅστις cum Pariss. C. E. omittendum et pro ἀνεκτός cum Aug. ἀνεκτώως scribendum sit, quod etiam Cl. Gr. habent ex corr.

95) V. c. 91. Vides hos meditados esse quae postmodum XXX, qui in plerisque eorum vestigia legerunt, exsecuti sunt. Nec immerito Athenienses perpetuo metuebant, ne optimates. quo imperium assequerentur, urbem hosti prode- rent. Cf. Xenoph. R. A. II, 15: *Πρὸς δὲ τούτοις καὶ ἑτέρου δέους ἀπηλλαγμένοι ἂν ἦσαν, εἰ νῆσον ᾤκουν, μηδέποτε προδοθῆ- ναι τὴν πόλιν ὑπ' ὀλίγων* (ab optimatibus, qua potestato articu- lum addi solere, non me fugit (v. Matthiae. Gr. Gr. § 268.), sed non semper addi potest ob sententiam. V. Thuc. IV, 123. 126. ubi ex eo, quod ad ὀλίγων omissus est, οὐ πολλοί, non οἱ πολλοί, veram lectionem esse, apparet, ut post ἦκετε plenius distinguendum sit, quod fecit Haackius), *μηδὲ πύλας ἀνοι- χθῆναι, μηδὲ πολεμίους ἐπεισπεσεῖν, — μηδ' αὖ στασιάζουσαι τῷ δήμῳ μηδέν, εἰ νῆσον ᾤκουν· νῦν μὲν γὰρ εἰ στασιάζουσαι ἐλπίδα ἂν ἔχοντες ἐν τοῖς πολεμίῳις στασιάζουσαι ὡς κατὰ γῆν ἐπαξόμενοι.* Hinc etiam hostilis vicinia exercitus subinde popularibus ti- morem injecit, ne optimates ei urbem proderent. V. Thuc. I, 107. VI, 61.

96) V. Thuc. VIII, 90. Xenoph. Hellen. II, 3, 46. De- mosth. in Theocr. p. 1345. Harpocr. et Suid. s. v. *Ἡστιονεῖα*, Phot. p. 52. Zonar. p. 979. Lex. Seg. p. 260. 25. De voce *χηλή* cf. Hudson. ad Thuc. VII, 55. Schneider. ad Xenoph. Anab. VII, 1, 17. De *στοά* a Thuc. memorata VIII, 90. cf. Schol. ad Aristoph. Eccles. 14. et Pollux IX, 45.

draginta navium classem paratam esse nunciaretur, (hanc civibus insufurrabat, non, quod diceretur, adversus Euboeam profecturam sed ipsum Piraeum petituram esse, quo eorum, qui Eetioneam munirent, auxilio potiretur. Quae tamen suspicio furtiva tantum inter paucos erat, priusquam ipsi CCC ea, quam post Phrynichi, Lacedaemone reversi, mortem⁹⁷⁾ manifestarunt, infirmitate adversarios audacios redderent. Namque cum qui ejus percussorem adjuverat, comprehensus esset, indicaretque, complures homines in peripolarchi atque alias domos convenire solere, CCC neque in iudicium vocare nec punire quemquam sustinuerunt. Tum Theramenes et Aristocrates intellexerunt, majora se moliri posse et vero etiam debere, quandoquidem Peloponnesiorum classis, Hegesandrida (Agesandrida) duce, jam circa Epidaurum et Aeginam erat. In Piraeo dudum praeparata seditio erupit. Ibi qui Eetioneam muniebant hoplitae, ab

97) De ea a Thuc. VIII, 92. dissentit Lyf. c. Agor. 493. coll. purg. sacril. p. 263. cui plus tribuendum videri, cum ad Acta publica provocet, monet Tayl. vita Lyf. p. 118. Accedit Lycurgi c. Leocr. p. 417. sq. auctoritas. Quamquam is nonnulla refert, quae vel dubia vel aperte falsa sint. Ac primum Critiam dicit de Phrynicho hanc tulisse sententiam: τὸν μὲν νεκρὸν κρίνειν προδοσίας, καὶν δόξῃ προδοτικῆς ὄν, ἐν τῇ χώρᾳ μὴ τετάφθαι, τὰ δὲ ὄστιά αὐτοῦ ἀγορεύσαι καὶ ἐξορίσαι ἔξω τῆς Ἀττικῆς (de hac proditorum poena v. interpr. ad Thuc. I, 138. Meier. de bonis damn. p. 11.). At vero Critias ipse quadringentorum fuit atque, ut supra probavimus, in fide erga eos perseveravit. Sed hunc dissensum utcunque tollere conaremur, nisi in hac re suspectam faceret oratoris fidem, quod mox dicit, Aristarchum et Alexiclem Phrynichi defensores exitisse ac propterea a populo necatos esse. Quae nolim a Taylors l. l. p. 121. et Mitfordo Hist. Gr. T. V. p. 126. repetita esse. Nam, dominatu paucorum sublato, Alexiclem et Aristarchum evasisse, Thuc. VIII, 98. testatur. Aristarchus tamen postea poenam subiit, v. Xenoph. Helleu. I, 7, 29. Quae Plutarchus Alc. 25. de Phrynichi morte refert, ea ex Thucydide hausit, ita tamen ut corruerit. Ac primum eodem errore quo Schol. ad Aristoph. Lysistr. 313. ita loquitur, ac si Phrynichus ob ea, quae in Samo molitus erat, proditionis condemnatus fuerit, non propterea, quod statum paucorum instituerit et Lacedaemona legatus Peloponnesios arcessiverit (cf. ψ. ap. Plutarch. vit. Antiph.). Deinde percussorem ejus ἕνα τῶν περιπόλων Ἑρμωνα appellat, cum Thuc. περίπολον quidem percussorem dicat, sed non Hermonem, quem eodem loco τῶν περιπόλων τινὰ τῶν Μουνυχίᾳσι τεταγμένων ἄρχοντα vocat, qui hoplitarum cœnatus adjuverit.

Aristocrate, centurione, sollicitati⁹⁸), Alexiclem, praetorem, qui in primis optimatibus addictus erat⁹⁹), subito adorti comprehenderunt et in custodiam dederunt. Quod cum in urbem nuntiaretur, exemplo CCCC arma capere voluerunt, Therameni ejusque sociis minitati. Ille vero se purgat promittitque, se Alexiclem liberaturum, Praetore suatum partium assumpto Piraeum proficiscitur, Aristarcho cum nonnullis equestri ordinis adolescentulis sequente. Dum interea seniores et Thucydides Pharsalius, hospes publicus, operam dant, ut tumultum in oppido aestuantem sedarent, hominesque ad arma discurrentes cohiberent, Aristarchus et Theramenes Piraeum, ubi non minores turbae erant, pervenerunt et, alter se

98) Hoc Thuc. disertè quidem non dicit, sed significare videtur verbis: ἐν οἷς καὶ Ἀριστοκράτης ἦν ταξιαρχῶν καὶ τῆς θαντοῦ φυλακῆν ἔχων, ubi pro φυλακῆν recte Haackius φυλήν restituit. V. Duker. ad VI, 98. coll. 101. VII, 69. Taylor. lectt. Lys. p. 256. R.

99) Στρατηγὸν ὄντα ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἑτέρους τετραμμένον. Hic pro ἑτέρους Cass. Aug. Pariss D. E. crebra confusione (v. Wessel. ad Diodor. XIII, 97. Ast. ad Plat. Polit. p. 478. 534. ad Legg. T. II. p. 239. Schaefer. ad Apollon. T. II. p. 104. et quos laudat C. G. Jacob. in obs. in nonnullos Xenoph. locos p. 10) ἑταίρους offerunt, quam unice veram lectionem putat Wytttenbach. in Eclog. hist. p. 404. eandemque medicinam adhibendam censet Xenoph. Hellen. II, 3, 46. assentientibus Sluitero lectt. Andoc. p. 107. sq. et Jacobo l. l. Sed primum non omnino verum esse, quod Wytttenbachius cum Taylora vit. Lys. p. 115. et Ruhnkenio hist. crit. p. 133. statuit: qui in moliendo paucorum dominatu Quadringentos juverint, eorum socios per excellentiam ἑταίρους dictos esse, ea ostendunt, quae supra de ἑταιρίαις disputavimus. Deinde in Thucydidis quidem loco vulgaris lectio commode explicari potest, cum in antecedentibus de Theramenis et Aristocratis factione sermo fuerit, ideoque οἱ ἑτέροι facile cogitari possint illorum adversarii. Cf. VII, 34: οἱ Κορίνθιοι εὐθύς τροπαῖον ἔστησαν ὡς νικῶντες, — νομίζαντες δι' αὐτὸ οὐχ ἡσασθῆναι, δι' ἃπερ οὐδ' οἱ ἑτέροι (οἱ Ἀθηναῖοι) νικῶν. Hinc quidquam hovanandum esse addubito. Neque dissimulabo tamen Vallam quoque ἑταίρους (et τετραμμένον pro τετραμμένον) legisse, cum, falso quidem ille, sic vertat: comprehendunt Alexiclem, inter collegas status paucorum praecipua dignitate praeditum. Falluntur itaque qui eum verba καὶ μάλιστα πρὸς τοὺς ἑτέρους τετραμμένον neglexisse ajunt, Stephanus et Hudsonus. Non magis quam apud Thucydidem emendatione opus videtur in Xenophontis l. l. ubi, quod obiter moneo, Weiskius de Aristotele (de quo cf. II, 2, 18. 5, 2.) Melanthio et Aristarcho, τοῖς ἐκ τῆς ὀλιγαρχίας στρατηγοῖς, inscite disputat.

rio, alter dicis causa ¹⁰⁰⁾, hoplitas increpauerunt. Sed hi, neutiquam deterriti, Theramenem interrogant, num patriae salutem castellum aedificari censeat, an istud dirui satius ducat ¹⁰¹⁾. Tum ille: quod ipsis videretur, id sibi quoque probari ¹⁰²⁾, respondens, magis iram eorum excitavit, ita ut statim, multis Piraei incolis adjuvantibus, murum diruerent, vulgus exhortati, ut quicumque Quinquies mille Quadringentorum loco civitati praeesse velent, ad id opus accederent. Nam popularem se moliri statum nondum profiteri ausi sunt, quod metuebant, ne quinquies mille viri revera electi essent, ac, si quis adversus civem, quem eorum esse nesciret, de populari imperio mentionem fecisset, ne in periculum ab illo adduceretur. Tanta enim arte Quadringenti usi erant, ut, cum Quinquies mille viros non elegissent, tamen eos electos esse plerique crederent. Ita non facile adversa factio coalescere potuerat, cum nemo facile alteri fidem haberet, veritus, ne ignotum status paucorum vindicem offenderet ¹⁰³⁾.

Postero die hoplitae, misso facto Alexicle, castelloque diruto, ad Bacchi theatrum juxta Munychiam ¹⁰⁴⁾ in

100) Scilicet pro τῷ πλήθει Thuc. I. 1, recte Benedicto suadente, τῷ ἀληθείῃ restituit Haackius. Eandem varietatem lectionis habes apud Dionys. Halic. Antiqq. p. 1801. R.

101) Τὸν Θηραμένην ἠρώτων, εἰ δοκεῖ αὐτῷ ἐπ' ἀγαθῷ τὸ τεῖχος οἰκοδομεῖσθαι καὶ εἰ ἀμείνον εἶναι καθαιρεθῆναι. Haackius post ἀμείνον subaudit ἐστὶ, ego post εἶναι repeto δοκεῖ.

102) Ὁ δὲ, εἶπερ καὶ ἐκείνοισι δοκεῖ καθαιρεῖν, καὶ δαντῶ ἐφη ξυνδοκεῖν Cf. Aristoph. Av. 1629: εἴ τινα δοκεῖ σφῶν ταῦτα, καὶ μοι ξυνδοκεῖ. ubi male post σφῶν inciditur. Cf. Lyfistr. 167.

103) Ita locus subdifficilis Thuc. VIII, 91. extr. interpretandus est.

104) c. 93. ubi post Διονυσιακόν Cass. Aug. Mosq. Paris. F. τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ, quod additamentum Haackius ab aliquo assutum existimat, qui non ignorarit, hoc theatrum ab aliis τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ dici. Schoemann. de Comit. Athen. p. 57. n. 24: „Quod additur in quibusdam codd. Διον. τὸ ἐν τῷ Πειραιεῖ θέατρον tum demum defendi posset, si certum esset, idem esse hoc, quod Thuc. designat, atque illud in Piraeo theatrum [cf. Lyf. c. Agor. p. 464. 479. Xenoph. Hellen. II, 4, 32. et Schneider. in Add. p. 101.] de quo paulo ante dictum est; arbitratus id est Spanhem. ad Argum. Aristoph. Ran. p. 14. Beck. [p. 298. Küster. et Wyttenbach. Ecl. hist. p. 415. sq.] sed sine causa, ut mihi videtur.“ Verumtamen cum Munychia Piraei pars fuerit (v. Thuc. II, 13. Lex. Seg. p. 279. 23. Meurs. Pir. c. 9.) equidem, cur Spanhemii sententia re-

concionem processerunt. Hinc sicuti visum, in oppidum profecti ad Anaceum consistunt. Ibi a senatu, qui, quamquam turbatus, in curiam convenerat, nonnulli ad eos venerunt mitioresque allocuti, ut et ipsi quiescerent et caeteros quietos redderent, effecerunt, polliciti, quin quies mille viros electum iri, qui per vices ipsi ex numero suo Quadringentos crearent. Interim ne, - hoste imminente, civitatem perderent. Hic metus, illud promissum mite hoplitas mitigavit, placuitque certo die in Bacchi aedem ¹⁰⁵⁾ convenire, quo die de reconcilianda gratia deliberaretur.

Dies dictus illuxit. Vix convenerat concio, cum subito nuntiatur, Peloponnesiorum classem Megaris Salaminem praetervehi. Tum omnes ¹⁰⁶⁾, quod Therame-

jiciatur, causas non perspicio. Atque haud scio, an defendendum sit illud, quod diximus; optimorum librorum additamentum, quod doctius videtur, quam pro interpretamento. De forma *ἐξεκκλησίασαν* apud Thuc. VIII, 93. Buttman. Gr. max. T. I. p. 344. *ἐξεκκλησίασαν* scribit coll. Demosth. Mid. p. 577. Recte, opinor, quamquam Schneider. in Lex. s. v. *ἐξεκκλησιάζω*, ab hoc verbo istam formam derivat. Cf. Matth. Gr. Gr. §. 170. Schoem. l. l. qui perperam Thuc. schol. laudat, et Lex. Xenoph. T. II. p. 215.

105) Urbanam sc. V. Schoem. l. l. : „Biagijs manifestò errat, cum putat, ubicunque de comitijs *ἐν Διονύσου* sermo sit, intelligendum esse in Munychia theatrum; quasi alterum illud in urbe plane non fuisset: de Decret. Athen. XV. §. 10. Eodemque modo etiam Duker. ad Thuc. l. l. haud apposite laudat Pollucem VIII, 93. ubi non illud in Munychia, sed urbanum theatrum intelligendum est: quòd unum simpliciter, nullaque definitione addita, vocari solet *τὸ Διονυσιακὸν θέατρον*.”

106) Thuc. VIII, 94. pro *τῶν ὀπλιτῶν* Reg. Cass. Aug. Ar. C. Dan. Cl. ex em. Marg. Pariss. F. G. I. K. *τῶν πολλῶν ὀπλιτῶν* legunt, duabus lectionibus, quarum altera ex c. 93. orta videtur, in unam conflatis. Earum veram esse *τῶν πολλῶν*, et Valla docet: *ac nemò ex hac turba fuit*; vertens, et ex eo patet, quod non modo hoplitae, sed omnino οἱ Ἀθηναῖοι, *ὡς ἠγγέλθη αὐτοῖς; εὐθύς δρόμῳ εἰς τὸν Πειραιᾶ πάνδημει ἐχώρουν; ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ἢ ἀπὸ τῶν πολεμίων; οὐχ ἑκᾶς; ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος*. Postrema adscripti; ut a virorum doctorum conjecturis defendam. Quòd Duker. *οὐ* post *πολέμου* excidisse putat, Dorvill. ad Chat. p. 494. (p. 501. Lips.), quem Beck. negligenter inspexit; *μείζονος* pro *μείζονος* suadet; Schaefer. ad Greg. p. 89: *ὡς μείζονος, ἢ τοῦ ἰδίου, πολέμου ἀπὸ πολεμίων* — emendat. Haackius denique cum Schol. et Acacio particulam *ἢ* tollit. Quarum emendationum quae praestet non dicam; cum vulgaris lectio explicari posse videatur hoc modo: *putabant enim majus esse periculum, quod a suis (i. e. optimatibus), quam quod ab hoste im-*

nes dudum suspicatus erat, eo eam consilio venire, ut per Eetioneae castellum a Quadringentis reciperetur, opinati, idque commodo dirutum esse gavisi, Piraeum properare, alii paratas naves conscendere, alii alias deducere, pars in muros et ad portus fauces suppetias occurrere. Sed Hegesandridas, etiamsi ab optimatibus arcessitus fuerit, tamen ubi populum ad se propulsandum compositum vidit, Piraeum non aggressus est, sed ad Euboeam contendit, cujus defectionem adjuvaret. Athenienses autem ne insula, quae, dum Attica ab Agide devastabatur, summi ipsis momenti erat, privarentur, Thymochare duce ¹⁰⁷⁾ classem raptim instructam eodem miserunt. Quae ad sex et triginta naves aucta, ubi eae, quae ante in Euboea fuerant, accesserant, ad conflixendum coacta atque, Eretrienarium prodicione Lacedaemonios adjuvante, tantam cladem perpessa est, ut, hostis viginti duabus navibus potiretur magnamque hominum vim vel caperet vel trucidaret. Secuta est totius Euboeae defectio ¹⁰⁸⁾. Quae postquam Athenas nuntiata sunt, tantus omnes pavor occupavit, quantus ne post Sici-liensem quidem calamitatem fuerat. Omnia enim simul terrebant. Maxima insula, Euboea, defecerat; defecerat ipsorum in Samo exercitus; non suppetebant naves in navalibus; gravissima erat civium inopia; denique periculosa per urbem grassabatur seditio. Quid futurum erat, si nunc Hegesandridas Piraeum adoriretur? Sed Spartani tarditas saluti fuit Atheniensibus, qui, dum ille circa Euboeam moratur, sedulo viginti naves exstruxerunt, omniaque fecerunt, ut decrepito et aegrotanti civitatis corpori, aliquantisper certe, recentes vires adderen-

mineret, neque illud procul, sed ad ipsum portum esse. Atque sic video etiam a Valla et Heilmanno locum esse intellectum.

107) Duos praetores nominat Diodorus XIII, 34. Fortasse alter erat Euclides ὁ ἐξ Ἐρετρίας στρατηγός (v. Inscr. ap. Boeckh. de Oecon. Civ. Athen. T. II. p. 171.) qui itaque ταῖς πρότερον ἐν Εὐβοίᾳ οὖσαις ναυαὶ (Thuc. VIII, 95.) praefuerit. Caetera quae Diodorus de his rebus tradit, mire confusa et corrupta sunt.

108) Ἠλὴν Ὠρεοῦ (sic scribendum. Cf. Aristoph. Pac. 1047. 1125. Lys. c. Alc. p. 538. Xenoph. Hellen. V, 4, 56. Aeschin. c. Ctes. 34, 2. Bekker. Demosth. de falsa leg. p. 389. 25. Wessel. ad Diodor. XV, 30.) ταύτην δὲ αὐτοὶ εἶχον Ἀθηναῖοι, ex quo Histiaeenses eiecerant. V. ad Dionys. II, 15, 4.

tur ¹⁰⁹). Quadringenti imperio exuti, Quinquies mille lecti, leges ¹¹⁰) recognitae, emendatae, novae, quibus opus videretur, latae, Alcibiades aliique exules plebis-scitu restituti. Simulque exercitus de iis, quae facta essent, certior factus est provocatusque, ut fortiter rempublicam defenderet.

Quadringentorum virorum fors satis aequa fuit, tum quod non statim ferox lascivientis plebis dominabatur concio, tum quod hostium metas iram erga cives cohibebat. Plerique ¹¹¹) illorum, iique nocentissimi, Aristarchus, Alexicles, Pisander ¹¹²), Aristoteles ¹¹³), alii, mature Deceleam concesserant atque hinc Atticam videntur depopulati esse ¹¹⁴). Inde cum perduellionis rei essent, bona eorum publicata ¹¹⁵), crimina columnis inscripta ¹¹⁶). Majestatis actio non data ¹¹⁷). Quos solos capitis poena affectos accepimus, Antiphon et Archeptolemus non nisi hoc nomine condemnati sunt, quod exitio reipublicae legati ad Lacedaemonios profecti essent ¹¹⁸). Eorum qui solum non verterant, nonnulli ἀτιμοὶ facti sunt ¹¹⁹). Sed

109) V. Thuc. VIII, 97: οὐχ ἥκιστα δὴ τὸν πρῶτον χρόνον ἐπὶ γὰρ ἐμοῦ Ἀθηναῖοι φαίνονται εὖ πολιτεύσαντες· μετρία γὰρ ἦ τε ἐς τοὺς ὀλίγους καὶ τοὺς πολλοὺς ἐβύγκρασις ἐγένετο· καὶ ἐκ πονηρῶν τῶν πραγμάτων γενομένων τοῦτο πρῶτον ἀνήνεγκε τὴν πόλιν.

110) Α νομοθέταις (extraordinariis). v. Schoemann. de Comit. Athen. p. 270.

111) V. Lyf. C. Agor. p. 495.

112) V. Thuc. VIII, 98.

113) Qui praetor fuerat (v. Xenoph. Hellen. II, 3, 46.) et cum usque ad finem belli apud Agidem versatus esset (ib. II, 3, 18.) trigintavirorum unus est factus (ib. II, 3, 2. 13.). Nam his locis unum eundemque dici Aristotelem, non est, quod cum Weiskio dubitetur.

114) Lyf. c. Polystr. p. 688. sq. Fortasse in ejusmodi incursione captus est Aristarchus, quem postea damnatum esse Xenophon Hellen. I, 7, 29. testatur. Sponte quidem haud dubie non reversus est.

115) Cf. Lyf. purg. sacril. p. 263. ubi de Pisandri bonis dicitur, quem ante belli exitum mortuum esse inde conjicias, quod inter triginta viros non conspicitur.

116) Andoc. de myst. p. 36.

117) Cf. Meier. de bonis damn. p. 181. n. 70.

118) V. ψ. ap. Plutarch. in vita Antiphontis. Eorum accusatorem Lyf. c. Eratosth. p. 427. Theramenem dicit, quod miror huic non objici a Critia apud Xenoph. Hellen. II, 3, 24. sqq.

119) V. Andoc. l. I. Lyf. c. Polystr.

gravius, quam nunc, aliquanto post animadversum est in eos, qui status paucorum participes fuisse viderentur. Namque ubi plebs denuo omnem sibi potentiam arripuit, revixit etiam lycophantarum perditissima natio, horumque artibus factum est, ut civium multi capite plecterentur, aliorum bona publicarentur, alii in exilium mitterentur, non pauci ἀτιμοί fierent ¹²⁰⁾).

Hunc exitum brevis ¹²¹⁾ Quadringentorum dominatio habuit. Sed formidolosa eadem resurrexit, trigintavirorum tyrannide constituta.

120) V. Lyf. de affect. tyr. p. 778. Cf. Aristoph. Ran. 701. sqq.

121) Quatuor mensium, v. Harpocr. s. v. τετρακόσιοι. Et Phot. s. v. ead. p. 426.

**COLLATAE PAGINAE
DIONYSII EDITIONUM.**

<i>Reisk.</i>					<i>Reisk.</i>				
<i>Sylb.</i>		<i>Hudson.</i>			<i>Sylb.</i>		<i>Hudson.</i>		
<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>
1	1	—	1	—	25	7	39	7	34
2	—	12	—	18	26	8	8	8	5
3	—	24	—	29	27	—	20	—	16
4	2	1	2	14	28	—	35	—	31
5	—	12	—	24	29	9	4	9	1
6	—	26	—	37	30	—	19	—	15
7	—	28	—	39	31	—	26	—	21
8	—	40	3	3	32	—	42	—	36
9	3	10	—	19	33	10	9	10	3
10	—	16	—	24	34	—	27	—	20
11	—	21	—	28	35	—	43	—	36
12	—	40	—	45	36	11	11	11	3
13	4	10	4	11	37	—	27	—	18
14	—	29	—	28	38	—	42	—	33
15	—	43	—	41	39	12	5	—	43
16	5	17	5	11	40	—	17	12	11
17	—	28	—	22	41	—	32	—	25
18	—	34	—	28	42	13	3	—	41
19	6	4	—	44	43	—	19	13	14
20	—	19	6	15	44	—	34	—	28
21	—	33	—	29	45	14	2	—	42
22	7	3	—	45	46	—	17	14	11
23	—	17	7	14	47	—	34	—	27
24	—	28	—	24	48	15	2	—	40

Reisk.		Sylb. Hudson.			Reisk.		Sylb. Hudson.			
p.		p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.
49	15	18	15	6	88	27	23	27	19	
50	-	35	-	22	89	-	44	-	39	
51	16	3	-	35	90	28	10	28	6	
52	-	11	16	3	91	-	29	-	25	
53	-	25	-	18	92	-	44	-	39	
54	-	39	-	31	93	29	14	29	9	
55	17	9	-	48	94	-	31	-	26	
56	-	23	17	12	95	30	4	-	44	
57	-	39	-	29	96	-	16	30	7	
58	18	5	-	41	97	-	29	-	20	
59	-	20	18	9	98	-	44	-	33	
60	-	34	-	25	99	31	16	31	5	
61	19	1	-	40	100	-	30	-	19	
62	-	14	19	8	101	-	47	-	36	
63	-	22	-	18	102	32	17	32	7	
64	-	39	-	35	103	-	36	-	25	
65	20	6	20	3	104	33	3	-	39	
66	-	18	-	14	105	-	14	33	1	
67	-	20	-	16	106	-	24	-	11	
68	-	28	-	24	107	-	41	-	28	
69	-	42	-	40	108	34	9	-	44	
70	21	11	21	9	109	-	27	34	13	
71	-	26	-	24	110	-	44	-	28	
72	-	42	-	40	111	35	13	-	44	
73	22	11	22	11	112	-	29	35	11	
74	-	27	-	26	113	-	45	-	26	
75	-	39	-	38	114	36	16	-	42	
76	23	1	-	48	115	-	34	36	14	
77	-	16	23	16	116	37	5	-	33	
78	-	29	-	26	117	-	21	-	49	
79	-	47	-	43	118	-	39	37	17	
80	24	13	24	9	119	38	7	-	31	
81	-	29	-	25	120	-	16	-	40	
82	-	40	-	36	121	-	30	38	6	
83	25	9	25	7	122	-	45	-	22	
84	-	22	-	20	123	39	14	-	38	
85	-	39	-	36	124	-	27	39	7	
86	26	9	6	5	125	-	45	-	25	
87	-	22	-	18	126	40	17	-	43	
88	-	35	-	32	127	-	34	40	11	
87	27	7	27	4	128	-	44	-	21	

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
129	41	11	40	35	170	54	33	53	37		
130	-	15	-	39	171	-	46	54	3		
131	-	28	41	6	172	55	5	-	9		
132	-	42	-	20	173	-	23	-	26		
133	42	12	-	38	174	-	38	-	41		
134	-	28	42	5	175	56	3	55	10		
135	-	47	-	22	176	-	23	-	29		
136	43	10	-	32	177	-	38	-	44		
137	-	29	43	1	178	57	8	56	12		
138	-	41	-	13	179	-	25	-	27		
139	44	9	-	29	180	-	44	-	44		
140	-	28	44	1	181	58	13	57	11		
141	-	47	-	19	182	-	22	-	20		
142	45	16	-	35	183	-	40	-	36		
143	-	37	45	5	184	59	6	58	2		
144	46	9	-	23	185	-	26	-	20		
145	-	24	-	38	186	-	40	-	33		
146	-	42	46	9	187	60	4	-	44		
147	47	10	-	24	188	-	19	59	11		
148	-	27	-	39	189	-	28	-	19		
149	-	42	47	9	190	-	40	-	30		
150	48	13	-	27	191	61	11	-	48		
151	-	27	-	42	192	-	29	60	16		
152	-	42	48	7	193	-	47	-	33		
153	49	13	-	25	194	62	17	-	49		
154	-	32	-	43	195	-	33	61	16		
155	-	47	49	9	196	63	3	-	32		
156	50	15	-	22	197	-	19	62	3		
157	-	29	-	36	198	-	37	-	20		
158	51	1	50	6	199	64	6	-	36		
159	-	5	-	10	200	-	22	63	5		
160	-	8	-	14	201	-	40	-	23		
161	-	27	-	31	202	65	11	-	39		
162	-	43	51	6	203	-	24	64	6		
163	52	14	-	24	204	-	42	-	24		
164	-	33	-	43	205	66	14	-	42		
165	53	5	52	11	206	-	31	65	10		
166	-	22	-	28	207	67	1	-	27		
167	-	36	-	42	208	-	19	-	45		
168	54	6	53	11	209	-	37	66	12		
169	-	25	-	30	210	68	10	-	31		

Reisk. Sylb. Hudson.					Reisk. Sylb. Hudson.				
P.	p.	l.	P.	l.	P.	p.	l.	P.	l.
211	68	27	66	46	252	83	4	81	3
212	-	43	67	14	253	-	21	-	20
213	69	15	-	33	254	-	41	-	38
214	-	32	68	1	255	84	9	82	3
215	70	2	-	17	256	-	11	-	4
216	-	19	-	34	257	-	25	-	17
217	-	37	69	2	258	-	41	-	31
218	71	10	-	21	259	85	14	83	2
219	-	28	-	37	260	-	32	-	20
220	-	45	70	8	261	86	3	-	37
221	72	16	-	21	262	-	22	84	5
222	-	36	-	40	263	-	36	-	19
223	73	4	71	6	264	87	6	-	34
224	-	17	-	19	265	-	27	85	9
225	-	38	-	39	266	-	44	-	24
226	74	4	72	4	267	88	15	-	42
227	-	26	-	23	268	-	34	86	10
228	-	45	-	41	269	89	1	-	24
229	75	17	73	9	270	-	16	-	39
230	-	32	-	24	271	-	33	87	9
231	76	1	-	38	272	90	5	-	27
232	-	15	74	8	273	-	23	-	43
233	-	27	-	19	274	-	39	88	10
L. II. 234	77	-	75	-	275	91	7	-	23
235	-	14	-	7	276	-	21	-	36
236	-	29	-	23	277	-	35	89	6
237	-	43	76	9	278	92	3	-	20
238	78	12	-	25	279	-	20	-	37
239	-	30	-	42	280	-	38	90	6
240	-	46	77	8	281	93	3	-	17
241	79	12	-	20	282	-	19	-	32
242	-	26	-	34	283	-	26	-	39
243	-	44	78	10	284	-	42	91	12
244	80	10	-	20	285	94	14	-	29
245	-	29	-	38	286	-	32	-	46
246	-	47	79	8	287	95	1	92	13
247	81	14	-	23	288	-	19	-	30
248	-	34	-	41	289	-	28	-	40
249	82	2	80	8	290	-	42	93	8
250	-	22	-	26	291	96	12	-	23
251	-	33	-	36	292	-	30	-	39

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
293	97	2	94	9	334	111	29	107	45		
294	-	20	-	26	335	-	46	108	12		
295	-	34	-	39	336	112	15	-	27		
296	98	7	95	10	337	-	31	-	43		
297	-	25	-	27	338	-	46	109	9		
298	-	42	-	42	339	113	4	-	14		
299	99	13	96	11	340	-	19	-	28		
300	-	31	-	28	341	-	37	-	45		
301	100	1	-	45	342	114	5	110	12		
302	-	21	97	14	343	-	15	-	22		
303	-	36	-	28	344	-	34	-	39		
304	101	5	-	44	345	115	3	111	7		
305	-	20	98	11	346	-	21	-	24		
306	-	38	-	28	347	-	36	-	41		
307	102	4	-	41	348	116	8	112	10		
308	-	13	99	2	349	-	26	-	27		
309	-	28	-	15	350	-	42	-	42		
310	-	45	-	32	351	117	10	113	9		
311	103	16	100	3	352	-	28	-	25		
312	-	34	-	21	353	-	47	-	43		
313	104	5	-	39	354	118	17	114	10		
314	-	23	101	7	355	-	36	-	27		
315	-	40	-	23	356	119	6	-	44		
316	105	8	-	40	357	-	22	115	11		
317	-	21	102	6	358	-	41	-	30		
318	-	37	-	21	359	120	14	-	49		
319	106	8	-	37	360	-	28	116	11		
320	-	27	103	7	361	121	1	-	31		
321	-	46	-	25	362	-	15	-	45		
322	107	15	-	40	363	-	35	117	15		
323	-	34	104	8	364	122	6	-	32		
324	108	6	-	27	365	-	23	-	49		
325	-	23	-	43	366	-	43	118	18		
326	-	40	105	11	367	123	12	-	35		
327	109	11	-	28	368	-	27	119	2		
328	-	22	-	39	369	-	45	-	19		
329	-	35	106	9	370	124	19	-	40		
330	110	7	-	27	371	-	33	120	5		
331	-	18	-	39	372	-	41	-	12		
332	-	40	107	10	373	125	2	-	21		
333	111	11	-	27	374	-	19	-	37		

<i>Reisk.</i>				<i>Sylb.</i>				<i>Hudson.</i>			
<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>
375	125	39	121	9	416	140	16	135	13		
376	126	10	—	25	417	—	34	—	29		
377	—	27	—	42	418	141	5	—	46		
378	—	47	122	11	419	—	26	136	17		
379	127	18	—	29	420	—	45	—	35		
380	—	38	—	47	421	142	12	—	50		
381	128	7	123	12	422	—	29	137	17		
382	—	26	—	31	423	—	41	—	29		
383	—	44	—	48	424	143	14	138	1		
384	129	15	124	16	425	—	34	—	20		
385	—	30	—	30	426	144	3	—	36		
386	—	42	—	43	427	—	17	139	1		
387	130	9	125	12	428	—	35	—	18		
388	—	28	—	30	429	145	6	—	37		
389	—	44	—	46	430	—	25	140	5		
390	131	12	126	14	431	—	40	—	21		
391	—	29	—	31	432	146	12	—	39		
392	—	47	127	1	433	—	29	141	6		
393	132	20	—	19	434	—	47	—	25		
394	—	38	—	37	435	147	15	—	40		
395	133	7	128	3	436	—	32	142	10		
396	—	25	—	20	437	148	3	—	26		
397	—	37	—	33	438	—	23	—	45		
398	134	5	—	45	439	—	41	143	13		
399	—	20	129	14	440	149	12	—	31		
400	—	38	—	32	441	—	27	—	46		
401	135	8	—	48	442	—	46	144	16		
402	—	23	130	16	443	150	18	—	35		
403	—	39	—	31	444	—	35	145	2		
L. III. 404	136	11	131		445	151	5	—	19		
405	—	27	—	10	446	—	23	—	38		
406	—	41	—	22	447	—	40	146	7		
407	137	13	132	11	448	152	11	—	24		
408	—	30	—	28	449	—	28	—	42		
409	—	40	—	38	450	—	45	147	11		
410	138	10	133	10	451	153	8	—	21		
411	—	28	—	27	452	—	21	—	35		
412	—	45	—	44	453	—	40	148	11		
413	139	16	124	11	454	154	13	—	29		
414	—	31	—	27	455	—	30	—	45		
415	—	46	—	41	456	—	47	149	10		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
457	155	18	149	24	498	170	18	163	29		
458	—	28	—	39	499	—	38	—	48		
459	—	46	150	13	500	—	46	164	13		
460	156	15	—	29	501	171	19	—	32		
461	—	31	—	45	502	—	36	165	1		
462	157	1	151	12	503	172	4	—	15		
463	—	19	—	29	504	—	23	—	34		
464	—	36	—	46	505	—	40	166	1		
465	158	8	152	15	506	173	10	—	17		
466	—	26	—	32	507	—	27	—	32		
467	—	45	—	49	508	—	40	—	46		
468	159	17	153	17	509	174	12	167	16		
469	—	36	—	35	510	—	27	—	30		
470	160	5	154	2	511	—	46	168	1		
471	—	22	—	18	512	175	17	—	19		
472	—	43	—	36	513	—	34	—	35		
473	161	10	155	3	514	176	4	169	2		
474	—	27	—	19	515	—	21	—	18		
475	—	43	—	36	516	—	35	—	33		
476	162	13	156	6	517	177	7	170	4		
477	—	29	—	21	518	—	22	—	18		
478	—	47	—	39	519	—	42	—	35		
479	163	17	157	7	520	178	12	171	2		
480	—	35	—	25	521	—	31	—	18		
481	164	7	—	44	522	179	1	—	35		
482	—	22	158	6	523	—	17	172	4		
483	—	41	—	27	524	—	32	—	19		
484	165	10	—	42	525	180	3	—	35		
485	—	23	159	7	526	—	20	173	4		
486	—	41	—	24	527	—	39	—	22		
487	166	10	—	42	528	181	8	—	38		
488	—	27	160	11	529	—	24	174	5		
489	—	47	—	29	530	—	39	—	20		
490	167	16	—	45	531	182	8	—	35		
491	—	34	161	12	532	—	21	175	3		
492	168	5	—	30	533	—	30	—	11		
493	—	22	—	47	534	—	47	—	27		
494	—	41	162	14	535	183	13	—	39		
495	169	8	—	28	536	—	30	176	13		
496	—	28	—	47	537	—	45	—	26		
497	—	43	163	12	538	184	16	—	43		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
539	184	33	177	14	580	199	47	191	18		
540	185	4	-	31	581	200	17	-	35		
541	-	23	-	49	582	-	31	-	49		
542	-	14	178	16	583	-	43	192	10		
543	186	8	-	32	584	201	14	-	28		
544	-	27	179	2	585	-	33	-	46		
545	-	45	-	20	586	202	5	193	14		
546	187	13	-	33	587	-	20	-	29		
547	-	29	180	2	588	-	34	-	44		
548		45	-	16	589	203	4	194	12		
549	188	15	-	32	590	-	23	-	30		
550	-	36	181	4	591	-	40	-	46		
551	189	4	-	19	592	204	9	195	12		
552	-	18	-	32	593	-	25	-	27		
553	-	38	182	3	594	-	38	-	39		
554	190	9	-	20	595	205	7	196	10		
555	-	27	-	37	596	-	24	-	28		
556	-	46	183	3	597	-	42	-	45		
557	191	18	-	25	598	206	11	197	9		
558	-	35	-	40							
559	192	6	184	7	599-652 Reiskii annotationes. T. II. L. IV.						
560	-	24	-	25							
561	-	42	-	41							
562	193	12	185	9	p. 633	-	20	198			
563	-	30	-	25	634	-	30	-	4		
564	-	45	-	41	635	-	45	-	17		
565	194	19	186	12	636	207	14	199	7		
566	-	36	-	29	637	-	31	-	23		
567	195	8	-	48	638	-	47	-	40		
568	-	26	187	15	639	208	18	200	9		
569	-	42	-	31	640	-	36	-	27		
570	196	12	-	47	641	209	7	-	44		
571	-	30	188	16	642	-	24	201	11		
572	-	47	-	33	643	-	40	-	28		
573	197	18	189	1	644	210	11	-	45		
574	-	35	-	17	645	-	28	202	12		
575	198	6	-	35	646	-	46	-	30		
576	-	21	190	1	647	211	16	-	47		
577	-	41	-	20	648	-	32	203	12		
578	199	11	-	35	649	212	2	-	28		
579	-	28	191	2	650	-	18	-	42		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
651	212	34	204	8		692	226	8	217	9	
652	213	4	-	24		693	-	19	-	22	
653	-	18	-	39		694	-	35	-	40	
654	-	34	205	7		695	227	5	218	14	
655	214	4	-	25		696	-	20	-	31	
656	-	20	-	42		697	-	34	-	44	
657	-	38	206	10		698	228	1	219	8	
658	215	8	-	28		699	-	18	-	25	
659	-	24	-	44		700	-	33	-	41	
660	-	40	207	13		701	229	4	220	10	
661	216	8	-	29		702	-	21	-	27	
662	-	24	-	45		703	-	38	-	42	
663	-	41	208	12		704	230	8	221	11	
664	217	7	-	24		705	-	21	-	24	
665	-	24	-	40		706	-	33	-	38	
666	-	42	209	8		707	231	2	222	5	
667	218	11	-	23		708	-	21	-	23	
668	-	26	-	38		709	-	36	-	38	
669	-	43	210	4		710	232	4	223	3	
670	219	12	-	19		711	-	20	-	20	
671	-	25	-	31		712	-	38	-	38	
672	-	36	-	42		713	233	7	224	4	
673	-	47	211	5		714	-	20	-	18	
674	220	11	-	15		715	-	33	-	32	
675	-	25	-	28		716	234	2	225	4	
676	-	48	212	1		717	-	13	-	16	
677	221	15	-	20		718	-	28	-	29	
678	-	29	-	34		719	-	45	-	44	
679	-	46	213	1		720	235	15	226	15	
680	222	11	-	13		721	-	33	-	33	
681	-	26	-	28		722	236	5	-	50	
682	-	41	-	44		723	-	21	227	16	
683	223	9	214	15		724	-	38	-	35	
684	-	28	-	33		725	237	8	228	3	
685	-	43	-	46		726	-	22	-	18	
686	224	12	215	15		727	-	41	-	38	
687	-	25	-	29		728	238	8	229	5	
688	-	40	-	44		729	-	23	-	20	
689	225	10	216	16		730	-	43	-	39	
690	-	25	-	31		731	239	6	230	4	
691	-	42	-	47		732	-	18	-	17	

gravius, quam nunc, aliquanto post animadversum est in eos, qui status paucorum participes fuisse viderentur. Namque ubi plebs denuo omnem sibi potentiam arripuit, revixit etiam lycophantarum perditissima natio, horumque artibus factum est, ut civium multi capite plecterentur, aliorum bona publicarentur, alii in exilium mitterentur, non pauci ἀτιμοί fierent ¹²⁰).

Hunc exitum brevis ¹²¹) Quadringentorum dominatio habuit. Sed formidolosa eadem resurrexit, triginta virorum tyrannide constituta.

120) V. Lyl. de affect. tyr. p. 778. Cf. Aristoph. Ran. 701. sqq.

121) Quatuor mensium, v. Harpocr. s. v. τετραχόσσι. Et Phot. s. v. ead. p. 426.

**COLLATAE PAGINAE
DIONYSII EDITIONUM.**

<i>Reisk.</i>					<i>Reisk.</i>				
<i>Sylb.</i>			<i>Hudson.</i>		<i>Sylb.</i>			<i>Hudson.</i>	
<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>
1	1	—	1	—	25	7	39	7	34
2	—	12	—	18	26	8	8	8	5
3	—	24	—	29	27	—	20	—	16
4	2	1	2	14	28	—	35	—	31
5	—	12	—	24	29	9	4	9	1
6	—	26	—	37	30	—	19	—	15
7	—	28	—	39	31	—	26	—	21
8	—	40	3	3	32	—	42	—	36
9	3	10	—	19	33	10	9	10	3
10	—	16	—	24	34	—	27	—	20
11	—	21	—	28	35	—	43	—	36
12	—	40	—	45	36	11	11	11	3
13	4	10	4	11	37	—	27	—	18
14	—	29	—	28	38	—	42	—	33
15	—	43	—	41	39	12	5	—	43
16	5	17	5	11	40	—	17	12	11
17	—	28	—	22	41	—	32	—	25
18	—	34	—	28	42	13	3	—	41
19	6	4	—	44	43	—	19	13	14
20	—	19	6	15	44	—	34	—	28
21	—	33	—	29	45	14	2	—	42
22	7	3	—	45	46	—	17	14	11
23	—	17	7	14	47	—	34	—	27
24	—	28	—	24	48	15	2	—	40

<i>Reisk.</i>				<i>Sylb.</i>				<i>Hudson.</i>			
<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>		
897	294	41	283	12	938	308	30	296	1		
898	295	11	-	27	939	-	47	-	16		
899	-	31	-	46	940	309	16	-	31		
900	-	47	284	15	941	-	33	-	48		
901	296	17	-	31	942	-	46	297	13		
902	-	30	-	44	943	310	17	-	30		
903	-	46	285	12	944	-	33	-	46		
904	297	16	-	28	945	311	1	298	11		
905	-	34	-	44	946	-	17	-	27		
906	298	3	286	10	947	-	35	-	45		
907	-	18	-	25	948	312	4	299	11		
908	-	33	-	41	949	-	19	-	26		
909	299	5	287	10	950	-	37	-	43		
910	-	20	-	24	951	313	8	300	9		
911	-	33	-	35	952	-	26	-	27		
912	300	2	288	6	953	-	45	-	43		
913	-	15	-	20	954	314	5	301	3		
914	-	30	-	34	955	-	13	-	11		
915	-	47	289	3	956	-	28	-	26		
916	301	18	-	21	957	-	46	-	42		
917	-	35	-	38	958	315	11	302	10		
918	302	2	290	1	959	-	23	-	22		
919	-	18	-	14	960	-	39	-	37		
920	-	33	-	28	961	316	8	303	4		
921	303	1	-	43	962	-	23	-	18		
922	-	19	291	13	963	-	40	-	36		
923	-	30	-	24	964	317	8	304	3		
924	-	46	-	38	965	-	26	-	20		
925	304	15	292	6	966	-	42	-	36		
926	-	30	-	19	967	318	8	-	48		
927	-	47	-	33	968	-	28	305	17		
928	305	15	293	1	969	-	46	-	35		
929	-	34	-	19	970	319	19	306	1		
930	306	2	-	35	971	-	34	-	16		
931	-	20	294	2	972	320	4	-	33		
932	-	35	-	14	973	-	20	307	1		
933	307	5	-	30	974	-	36	-	15		
934	-	24	-	46	975	321	2	-	27		
935	-	36	295	10	976	-	16	-	41		
936	308	2	-	22	977	-	33	308	12		
937	-	18	-	36	978	-	38	-	18		

Reisk.				Sylb.				Hudson.			
p.		l.		p.		l.		p.		l.	
979	322	3	308	29	1020	335	39	321	44		
980	-	20	-	45	1021	336	11	322	11		
981	-	35	309	12	1022	-	28	-	27		
982	323	4	-	27	1023	-	38	-	38		
983	-	18	-	40	1024	-	44	-	43		
984	-	34	310	9	1025	337	11	323	6		
985	324	3	-	24	1026	-	26	-	20		
986	-	18	-	37	1027	-	39	-	31		
987	-	31	311	4	1028	338	6	-	45		
988	325	1	-	20	1029	-	16	324	8		
989	-	20	-	37	1030	-	35	-	25		
990	-	37	312	2	1031	339	6	-	43		
991	326	7	-	17	1032	-	24	325	13		
992	-	20	-	30	1033	-	40	-	28		
993	-	28	-	37	1034	340	11	-	44		
994	-	47	313	14	1035	-	27	326	11		
995	327	15	-	28	L. VI. 1036	341		327			
996	-	33	-	45	1037	-	16	-	9		
997	328	2	314	13	1038	-	32	-	24		
998	-	18	-	22	1039	-	45	-	8		
999	-	34	-	44	1040	342	16	328	24		
1000	329	2	315	11	1041	-	34	-	40		
1001	-	15	-	24	1042	-	47	329	9		
1002	-	33	-	42	1043	343	13	-	22		
1003	330	4	316	12	1044	-	32	-	40		
1004	-	21	-	29	1045	344	3	330	9		
1005	-	39	-	47	1046	-	13	-	19		
1006	331	5	317	10	1047	-	31	-	37		
1007	-	21	-	26	1048	-	47	331	4		
1008	-	35	-	42	1049	345	11	-	15		
1009	332	6	318	12	1050	-	31	-	34		
1010	-	22	-	29	1051	-	47	332	3		
1011	-	35	-	42	1052	346	16	-	19		
1012	333	4	319	10	1053	-	33	-	37		
1013	-	22	-	29	1054	347	2	333	5		
1014	-	36	-	43	1055	-	19	-	23		
1015	334	6	320	12	1056	-	35	-	40		
1016	-	19	-	25	1057	348	2	334	5		
1017	-	37	-	43	1058	-	18	-	22		
1018	335	8	321	12	1059	-	36	-	40		
1019	-	22	-	26	1060	349	4	335	6		

<i>Reisk.</i>				<i>Sylb.</i>				<i>Hudson.</i>			
p.		l.		p.		l.		p.		l.	
1061	349	13	335	16	1102	362	28	348	11		
1062	-	27	-	30	1103	-	45	-	28		
1063	-	43	-	47	1104	363	15	-	44		
1064	350	6	336	8	1105	-	30	349	12		
1065	-	17	-	20	1106	-	45	-	27		
1066	-	34	-	37	1107	364	15	-	44		
1067	351	2	337	4	1108	-	34	350	16		
1068	-	15	-	17	1109	-	43	-	24		
1069	-	32	-	34	1110	365	12	-	40		
1070	-	46	-	47	1111	-	30	351	10		
1071	352	14	338	15	1112	-	43	-	22		
1072	-	30	-	33	1113	366	9	-	35		
1073	353	1	339	1	1114	-	25	352	4		
1074	-	16	-	17	1115	-	42	-	20		
1075	-	28	-	30	1116	367	11	-	37		
1076	-	45	-	46	1117	-	27	353	3		
1077	354	12	340	10	1118	-	43	-	17		
1078	-	29	-	26	1119	368	6	-	27		
1079	-	46	-	42	1120	-	16	-	37		
1080	355	16	341	11	1121	-	30	354	10		
1081	-	31	-	26	1122	369	1	-	28		
1082	-	45	-	40	1123	-	16	-	44		
1083	356	15	342	8	1124	-	31	355	12		
1084	-	34	-	27	1125	-	48	-	25		
1085	357	7	-	46	1126	370	13	-	42		
1086	-	22	343	9	1127	-	31	356	13		
1087	-	36	-	23	1128	-	45	-	29		
1088	358	1	-	35	1129	371	14	-	42		
1089	-	17	344	4	1130	-	27	357	8		
1090	-	33	-	19	1131	-	43	-	24		
1091	359	1	-	34	1132	372	11	-	41		
1092	-	13	-	44	1133	-	29	358	11		
1093	-	32	345	17	1134	-	43	-	27		
1094	360	2	-	35	1135	373	14	-	45		
1095	-	18	-	50	1136	-	29	359	12		
1096	-	34	346	16	1137	-	43	-	25		
1097	-	46	-	29	1138	374	13	-	41		
1098	361	16	-	46	1139	-	25	360	6		
1099	-	30	347	13	1140	-	38	-	20		
1100	-	47	-	31	1141	375	5	-	35		
1101	362	14	-	46	1142	-	22	361	7		

Reisk.			Sylb.			Hudson.			Reisk.			Sylb.			Hudson.		
p.			p. l.			p. l.			p.			p. l.			p. l.		
1143	375	41	361	24		1184	389	32	375	10							
1144	376	11	-	42		1185	-	47	-	25							
1145	-	27	362	9		1186	390	15	-	40							
1146	-	43	-	26		1187	-	27	376	5							
1147	377	12	-	43		1188	-	41	-	20							
1148	-	32	363	11		1189	391	14	-	39							
1149	378	1	-	27		1190	-	27	377	5							
1150	-	18	-	45		1191	-	42	-	19							
1151	-	36	364	15		1192	392	10	-	34							
1152	379	4	-	30		1193	-	28	378	4							
1153	-	19	-	45		1194	-	44	-	18							
1154	-	34	365	13		1195	393	14	-	35							
1155	380	1	-	29		1196	-	32	379	2							
1156	-	17	-	44		1197	394	3	-	19							
1157	-	29	366	10		1198	-	9	-	27							
1158	-	45	-	27		1199	-	24	-	40							
1159	381	13	-	44		1200	-	42	380	15							
1160	-	30	367	13		1201	395	13	-	33							
1161	-	44	-	27		1202	-	27	-	46							
1162	382	16	-	45		1203	-	43	381	14							
1163	-	34	368	14		1204	396	13	-	31							
1164	383	1	-	28		1205	-	30	-	43							
1165	-	19	-	46		1206	-	44	382	14							
1166	-	34	369	13		1207	397	14	-	31							
1167	384	2	-	30		1208	-	30	-	48							
1168	-	20	-	48		1209	398	1	383	17							
1169	-	37	370	17		1210	-	19	-	35							
1170	385	6	-	33		1211	-	35	384	1							
1171	-	31	371	1		1212	399	2	-	15							
1172	-	33	-	12		1213	-	17	-	31							
1173	386	2	-	28		1214	-	32	-	45							
1174	-	20	-	45		1215	-	44	385	12							
1175	-	37	372	16		1216	400	13	-	29							
1176	387	7	-	33		1217	-	29	-	45							
1177	-	24	373	1		1218	401	1	386	17							
1178	-	40	-	17		1219	-	17	-	34							
1179	388	6	-	32		1220	-	34	387	1							
1180	-	13	-	45		1221	402	3	-	18							
1181	-	35	374	16		1222	-	18	-	34							
1182	-	45	-	27		1223	-	35	388	2							
1183	389	17	-	43		1224	403	2	-	16							

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	p.	l.	p.	l.	
1225	403	20	388	34	1266 — 1306						
1226	—	36	389	1	Reiskii anno-						
1227	404	5	—	16	tationes.						
1228	—	22	—	34	T. III. L. VII.						
1229	—	38	390	1	p. 1307	417		402			
1230	405	7	—	18	1308	—	13	—	6		
1231	—	20	—	31	1309	—	27	—	20		
1232	—	36	391	1	1310	—	32	—	25		
1233	406	5	—	18	1311	—	33	—	26		
1234	—	20	—	34	1312	—	34	—	27		
1235	—	35	392	1	1313	—	35	403	1		
1236	407	6	—	16	1314	418	5	—	16		
1237	—	24	—	33	1315	—	23	—	32		
1238	—	36	—	46	1316	—	39	—	46		
1239	408	5	393	15	1317	419	16	404	11		
1240	—	23	—	31	1318	—	24	—	27		
1241	—	39	—	47	1319	—	43	—	45		
1242	409	4	394	10	1320	420	18	405	11		
1243	—	19	—	26	1321	—	31	—	26		
1244	—	36	—	43	1322	—	46	—	39		
1245	410	3	395	9	1323	421	15	406	7		
1246	—	20	—	24	1324	—	33	—	24		
1247	—	29	—	32	1325	422	4	—	41		
1248	—	41	—	42	1326	—	19	407	5		
1249	411	9	396	12	1327	—	36	—	22		
1250	—	22	—	24	1328	423	5	—	36		
1251	—	37	—	39	1329	—	18	408	3		
1252	412	6	397	9	1330	—	36	—	19		
1253	—	24	—	26	1331	424	6	—	34		
1254	—	40	—	41	1332	—	25	409	2		
1255	413	4	398	5	1333	—	39	—	14		
1256	—	19	—	20	1334	425	9	—	31		
1257	—	34	—	36	1335	—	27	—	47		
1258	414	2	399	7	1336	—	46	410	18		
1259	—	20	—	24	1337	426	13	—	32		
1260	—	37	—	38	1338	—	27	—	47		
1261	415	6	400	4	1339	—	43	411	17		
1262	—	24	—	22	1340	427	15	—	34		
1263	—	40	—	37	1341	—	30	—	43		
1264	416	8	401	5	1342	—	45	412	13		
1265	—	25	—	21	1343	428	16	—	31		

Reisk. Sylb. Hudson.				Reisk. Sylb. Hudson.			
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.
1344	428	31	412	47	1385	443	3
1345	-	45	413	12	1386	-	21
1346	429	16	-	31	1387	-	39
1347	-	33	-	46	1388	444	8
1348	430	2	414	12	1389	-	24
1349	-	19	-	28	1390	-	41
1350	-	39	-	47	1391	445	9
1351	431	7	415	12	1392	-	25
1352	-	25	-	29	1393	-	40
1353	-	43	-	44	1394	446	10
1354	432	18	416	14	1395	-	25
1355	-	24	-	26	1396	-	42
1356	-	41	-	42	1397	447	12
1357	433	10	417	11	1398	-	27
1358	-	25	-	26	1399	-	42
1359	-	41	-	43	1400	448	9
1360	434	11	418	11	1401	-	25
1361	-	27	-	27	1402	-	21
1362	-	44	-	43	1403	449	10
1363	435	12	419	11	1404	-	20
1364	-	30	-	30	1405	-	43
1365	-	44	-	45	1406	450	7
1366	436	15	420	15	1407	-	25
1367	-	30	-	31	1408	-	42
1368	-	47	-	47	1409	451	9
1369	437	15	421	14	1410	-	23
1370	-	22	-	30	1411	-	37
1371	438	3	-	46	1412	452	4
1372	-	19	422	12	1413	-	21
1373	-	37	-	29	1414	-	39
1374	439	10	-	49	1415	453	5
1375	-	28	423	16	1416	-	21
1376	-	47	-	35	1417	-	37
1377	440	11	-	46	1418	454	5
1378	-	26	424	14	1419	-	22
1379	-	43	-	31	1420	-	30
1380	441	15	-	49	1421	-	43
1381	-	32	425	16	1422	455	7
1382	-	47	-	31	1423	-	20
1383	442	16	-	47	1424	-	33
1384	-	34	426	15	1425	456	5

Reisk. Sylb. Hudson.					Reisk. Sylb. Hudson.				
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.
1426	456	20	439	34	1467	469	34	452	29
1427	—	37	—	50	1468	—	44	—	37
1428	457	4	440	16	1469	470	14	453	4
1429	—	22	—	35	1470	—	32	—	21
1430	—	38	441	1	1471	471	3	—	37
1431	458	6	—	15	1472	—	20	454	8
1432	—	24	—	32	1473	—	40	—	19
1433	—	42	—	50	1474	472	8	—	38
1434	459	6	442	9	1475	—	21	—	46
1435	—	20	—	23	1476	—	36	455	14
1436	—	33	—	36	1477	473	4	—	26
1437	460	2	443	10	1478	—	18	—	39
1438	—	16	—	26	1479	—	34	456	9
1439	—	32	—	43	1480	—	46	—	21
1440	—	46	444	9	1481	474	14	—	37
1441	461	15	—	26	1482	—	30	457	4
1442	—	32	—	44	1483	—	46	—	18
1443	462	2	445	10	1484	475	16	—	33
1444	—	17	—	26	1485	—	38	458	2
1445	—	34	—	44	1486	476	3	—	16
1446	463	3	446	11	1487	—	17	—	32
1447	—	20	—	28	1488	—	33	—	46
1448	—	34	—	42	1489	—	44	459	10
1449	464	3	447	8	1490	477	11	—	24
1450	—	20	—	24	1491	—	27	—	41
1451	—	36	—	39	1492	—	41	460	9
1452	465	1	448	3	1493	478	6	—	18
1453	—	17	—	17	1494	—	19	—	29
1454	—	34	—	33	1495	—	38	461	1
1455	466	4	—	49	1496	479	5	—	14
1456	—	19	449	16	1497	—	17	—	27
1457	—	35	—	33	1498	—	31	—	41
1458	467	6	450	2	1499	—	40	462	5
1459	—	20	—	17	1500	480	4	—	13
1460	—	35	—	32	1501	—	15	—	24
1461	468	3	—	45	L.VIII. 1502	—	27	463	
1462	—	19	451	17	1503	—	41	—	6
1463	—	36	—	34	1504	481	13	—	22
1464	469	6	452	2	1505	—	23	464	2
1465	—	22	—	17	1506	—	38	—	15
1466	—	33	—	27	1507	482	9	—	33

Reisk. Sylb. Hudfon.				Reisk. Sylb. Hudfon.					
p.	p.	l.	p.	i.	p.	p.	l.	p.	l.
1508	482	28	464	49	1549	496	32	477	38
1509	—	45	465	13	1550	—	47	478	4
1510	483	16	—	30	1551	497	14	—	16
1511	—	31	—	44	1552	—	30	—	32
1512	—	47	466	11	1553	—	47	—	46
1513	484	17	—	27	1554	498	15	479	17
1514	—	33	—	42	1555	—	31	—	34
1515	485	4	467	7	1556	499	2	—	49
1516	—	20	—	22	1557	—	15	480	13
1517	—	38	—	39	1558	—	31	—	27
1518	486	9	468	8	1559	500	1	—	44
1519	—	24	—	23	1560	—	15	481	10
1520	—	40	—	37	1561	—	29	—	23
1521	487	10	469	5	1562	501	1	—	41
1522	—	24	—	19	1563	—	15	482	7
1523	—	41	—	34	1564	—	31	—	23
1524	488	12	470	2	1565	—	46	—	37
1525	—	31	—	19	1566	502	15	483	5
1526	—	46	—	35	1567	—	30	—	23
1527	489	13	471	1	1568	503	1	—	39
1528	—	28	—	15	1569	—	18	484	6
1529	—	46	—	31	1570	—	31	—	19
1530	490	14	—	45	1571	—	46	—	33
1531	—	30	472	11	1572	504	20	485	5
1532	491	5	—	29	1573	—	39	—	23
1533	—	24	—	46	1574	505	7	—	38
1534	—	41	473	11	1575	—	23	486	3
1535	492	9	—	25	1576	—	40	—	18
1536	—	27	—	40	1577	506	9	—	35
1537	—	43	474	8	1578	—	22	487	2
1538	493	14	—	23	1579	—	37	—	16
1539	—	30	—	38	1580	507	7	—	34
1540	—	45	475	4	1581	—	21	—	48
1541	494	14	—	20	1582	—	32	488	10
1542	—	32	—	36	1583	508	2	—	27
1543	—	45	—	48	1584	—	9	—	34
1544	495	13	476	15	1585	—	23	489	1
1545	—	26	—	28	1586	—	31	—	9
1546	—	35	—	35	1587	—	47	—	24
1547	496	2	477	9	1588	509	11	—	35
1548	—	17	—	23	1589	—	23	490	7

Reisk.				Sylb.				Hudson.			
p.		l.		p.		l.		p.		l.	
1590	509	89	490	23	1681	523	19	503	14		
1591	510	4	-	35	1682	-	35	-	80		
1592	-	21	491	3	1683	524	8	-	44		
1593	-	34	-	16	1684	-	22	504	11		
1594	511	1	-	28	1685	-	39	-	25		
1595	-	17	-	44	1686	525	5	-	39		
1596	-	36	492	15	1687	-	14	-	48		
1597	512	5	-	30	1688	-	16	505	2		
1598	-	24	-	48	1639	-	29	-	12		
1599	-	39	493	12	1640	-	42	-	25		
1600	513	7	-	26	1641	526	13	-	40		
1601	-	19	-	38	1642	-	25	506	7		
1602	-	31	494	4	1643	-	39	-	20		
1603	514	3	-	22	1644	527	9	-	35		
1604	-	18	-	37	1645	-	18	507	1		
1605	-	34	495	1	1646	-	34	-	16		
1606	-	47	-	14	1647	528	3	-	32		
1607	515	16	-	31	1648	-	19	-	48		
1608	-	32	-	46	1649	-	37	508	16		
1609	-	47	496	14	1650	529	8	-	32		
1610	516	15	-	30	1651	-	24	-	47		
1611	-	31	-	45	1652	-	41	509	14		
1612	-	43	497	10	1653	530	8	-	26		
1613	517	14	-	27	1654	-	25	-	40		
1614	-	30	-	43	1655	-	36	510	4		
1615	-	44	498	7	1656	531	7	-	20		
1616	518	13	-	22	1657	-	21	-	34		
1617	-	31	-	39	1658	-	37	-	49		
1618	519	1	499	7	1659	532	5	511	14		
1619	-	18	-	24	1660	-	21	-	29		
1620	-	34	-	41	1661	-	38	-	46		
1621	520	2	500	6	1662	533	8	512	13		
1622	-	17	-	21	1663	-	25	-	29		
1623	-	32	-	36	1664	-	40	-	43		
1624	-	45	501	1	1665	534	9	513	10		
1625	521	12	-	17	1666	-	24	-	25		
1626	-	28	-	31	1667	-	40	-	40		
1627	-	43	-	46	1668	535	7	514	6		
1628	522	13	502	16	1669	-	26	-	24		
1629	-	30	-	31	1670	-	45	-	40		
1630	523	2	-	49	1671	536	9	515	2		

DIONYSII EDITIONUM.

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
P.	P.	l.	P.	l.	P.	P.	l.	P.	l.	P.	l.
1672	536	24	515	15	1713	550	21	527	49		
1673	—	38	—	27	1714	—	39	528	14		
1674	537	4	—	39	1715	551	3	—	24		
1675	—	20	516	9	1716	—	21	—	40		
1676	—	34	—	22	1717	—	39	529	10		
1677	538	2	—	37	1718	552	7	—	23		
1678	—	20	517	6	1719	—	18	—	33		
1679	—	39	—	23	1720	—	37	530	1		
1680	539	9	—	38	1721	553	6	—	16		
1681	—	24	518	2	1722	—	22	—	31		
1682	—	38	—	15	1723	—	38	—	44		
1683	540	6	—	30	1724	554	5	531	10		
1684	—	24	—	48	1725	—	21	—	25		
1685	—	41	519	14	1726	—	38	—	40		
1686	541	15	—	32	1727	555	4	532	6		
1687	—	30	—	45	1728	—	23	—	24		
1688	—	47	520	12	1729	—	39	—	34		
1689	542	15	—	27	1730	556	7	533	3		
1690	—	33	—	44	1731	—	22	—	16		
1691	543	3	521	11	1732	—	37	—	30		
1692	—	16	—	23	1733	557	8	—	47		
1693	—	30	—	38	1734	—	27	534	16		
1694	—	46	522	9	1735	—	40	—	27		
1695	544	18	—	25	1736	558	9	—	40		
1696	—	32	—	38	1737	—	24	535	8		
1697	—	46	523	4	L. IX. 1738	559		536			
1698	545	17	—	21	1739	—	15	—	8		
1699	—	35	—	39	1740	—	31	—	22		
1700	546	5	524	4	1741	—	46	537	6		
1701	—	22	—	20	1742	560	9	—	14		
1702	—	35	—	31	1743	—	23	—	27		
1703	—	45	—	41	1744	—	39	—	42		
1704	547	15	525	9	1745	561	5	538	11		
1705	—	31	—	24	1746	—	18	—	24		
1706	—	47	—	40	1747	—	36	—	44		
1707	548	16	526	6	1748	562	6	539	12		
1708	—	32	—	21	1749	—	19	—	25		
1709	549	2	—	36	1750	—	38	—	42		
1710	—	19	527	2	1751	563	5	540	3		
1711	—	35	—	16	1752	—	22	—	23		
1712	550	6	—	34	7753	—	37	—	37		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
1754	564	7		541	3	1795	578	7		553	33
1755	—	23		—	18	1796	—	23		—	46
1756	—	39		—	34	1797	—	42		554	16
1757	565	10		542	3	1798	579	6		—	27
1758	—	27		—	19	1799	—	23		—	42
1759	—	41		—	33	1800	—	39		555	9
1760	566	12		543	1	1801	580	8		—	24
1761	—	30		—	18	1802	—	22		—	38
1762	—	45		—	31	1803	—	39		556	6
1763	567	6		—	42	1804	581	8		—	22
1764	—	20		544	8	1805	—	27		—	38
1765	—	39		—	25	1806	—	44		557	4
1766	568	8		—	42	1807	582	11		—	17
1767	—	24		545	8	1808	—	27		—	31
1768	—	39		—	21	1809	—	41		—	45
1769	569	6		—	36	1810	583	12		558	16
1770	—	22		546	1	1811	—	25		—	27
1771	—	37		—	14	1812	—	40		—	42
1772	570	4		—	28	1813	584	3		559	5
1773	—	20		—	43	1814	—	21		—	21
1774	—	38		547	9	1815	—	39		—	38
1775	571	8		—	24	1816	585	9		560	6
1776	—	27		—	40	1817	—	27		—	22
1777	—	45		548	7	1818	—	46		—	39
1778	572	16		—	24	1819	586	13		561	3
1779	—	27		—	35	1820	—	28		—	15
1780	—	39		549	1	1821	—	44		—	30
1781	573	9		—	16	1822	587	11		—	45
1782	—	26		—	31	1823	—	29		562	16
1783	—	44		—	46	1824	—	42		—	29
1784	574	12		550	12	1825	588	13		—	46
1785	—	29		—	27	1826	—	24		563	9
1786	—	47		—	43	1827	—	40		—	27
1787	575	19		551	11	1828	589	13		—	43
1788	—	32		—	22	1829	—	29		564	10
1789	576	2		—	38	1830	—	45		—	25
1790	—	21		552	6	1831	590	16		—	41
1791	—	38		—	20	1832	—	32		565	8
1792	577	5		—	36	1833	591	1		—	22
1793	—	21		553	3	1834	—	17		—	37
1794	—	37		—	17	1835	—	33		566	5

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
1836		592	3	566	21	1877		605	16	573	19
1837		—	22	—	38	1878		—	34	—	35
1838		—	38	567	1	1879		606	5	579	3
1839		593	4	—	16	1880		—	20	—	16
1840		—	22	—	32	1881		—	34	—	30
1841		—	37	—	46	1882		607	3	—	45
1842		594	7	568	11	1883		—	14	580	7
1843		—	23	—	26	1884		—	28	—	20
1844		—	39	—	41	1885		—	45	—	37
1845		595	6	569	6	1886		608	12	581	7
1846		—	20	—	18	1887		—	26	—	20
1847		—	36	—	32	1888		—	41	—	37
1848		596	4	—	46	1889		609	10	582	3
1849		—	19	570	14	1890		—	28	—	21
1850		—	30	—	24	1891		—	39	—	30
1851		—	45	—	37	1892		610	3	—	39
1852		597	16	571	9	1893		—	18	583	19
1853		—	33	—	24	1894		—	36	—	29
1854		—	47	—	38	1895		611	5	—	44
1855		598	14	572	3	1896		—	22	584	10
1856		—	30	—	18	1897		—	40	—	27
1857		599	1	—	32	1898		612	5	—	36
1858		—	17	—	46	1899		—	25	585	5
1859		—	31	573	12	1900		—	40	—	19
1860		—	47	—	26	1901		613	6	—	31
1861		600	18	—	41	1902		—	22	—	45
1862		—	32	574	7	1903		—	38	586	14
1863		—	40	—	14	1904		614	10	—	31
1864		601	3	—	24	1905		—	26	—	45
1865		—	20	—	38	1906		—	42	587	11
1866		—	29	575	2	1907		615	11	—	26
1867		—	45	—	17	1908		—	28	—	41
1868		602	9	—	28	1909		—	44	588	7
1869		—	25	—	43	1910		616	10	—	19
1870		—	42	576	11	1911		—	27	—	35
1871		603	7	—	23	1912		—	42	589	2
1872		—	24	—	38	1913		617	10	—	16
1873		—	44	577	9	1914		—	27	—	30
1874		604	13	—	23	1915		—	42	—	44
1875		—	32	—	40	1916		618	2	590	5
1876		605	1	578	5	1917		—	20	—	20

Reisk.				Hudson.				Reisk.				Hudson.				
p.		p.	l.	p.		l.	p.		p.	l.	p.		p.	l.		
1918	618	38	590	36	1993	630	31	602	40							
1919	619	9	591	2	1994	631	3	603	10							
1920	—	23	—	15	1995	—	20	—	27							
1921	—	39	—	29	1996	—	36	—	41							
1922	620	9	—	45	1997	632	8	604	8							
1923	—	22	592	9	1998	—	24	—	25							
1924	—	37	—	24	1999	—	37	—	40							
1925	621	3	—	37	2000	633	8	605	7							
1926	—	19	593	8	2001	—	24	—	22							
1927	—	35	—	24	2002	—	34	—	31							
1928	622	5	—	39	2003	634	2	606	2							
1929	—	16	594	3	2004	—	21	—	20							
1930	—	29	—	15	2005	—	38	—	34							
1931	—	46	—	31	2006	635	6	—	48							
1932	623	16	—	46	2007	—	23	607	15							
1933	—	35	595	15	2008	—	42	—	33							
1934	624	4	—	30	2009	636	11	—	47							
1935	—	21	—	45	2010	—	25	608	13							
1936	—	37	596	11	2011	—	41	—	28							
1937	625	2	—	22	2012	637	10	—	43							
1938	—	18	—	36	2013	—	25	609	10							
1939	—	36	597	6	2014	—	43	—	25							
1940	626	2	—	19	2015	638	13	—	41							
1941	—	16	—	34	2016	—	28	610	6							
1942	—	33	598	4	2017	—	43	—	20							
1943 — 1980 Reiskii annotationes. T. IV. L. X.								2018	639	8	—	32				
p. 1981	627		599		2019	—	23	611	3							
1982	—	13	—	6	2020	—	40	—	20							
1983	—	30	—	23	2021	640	12	—	35							
1984	—	38	600	4	2022	—	28	—	49							
1985	628	8	—	19	2023	—	44	612	17							
1986	—	22	—	33	2024	641	12	—	32							
1987	—	28	—	39	2025	—	30	—	47							
1988	—	45	601	13	2026	642	1	613	14							
1989	629	14	—	26	2027	—	18	—	28							
1990	—	32	—	41	2028	—	36	—	44							
1991	630	1	602	9	2029	643	4	614	9							
1992	—	16	—	24	2030	—	21	—	25							
								2031	—	39	—	42				
								2032	644	4	615	4				
								2033	—	20	—	19				

Reisk. Sylb. Hudfon.				Reisk. Sylb. Hudfon.					
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.
2034	644	37	615	35	2075	658	38	628	17
2035	645	7	616	3	2076	659	8	-	33
2036	-	23	-	19	2077	-	21	-	46
2037	-	38	-	33	2078	-	36	629	13
2038	646	6	-	47	2079	660	6	-	28
2039	-	22	617	15	2080	-	16	-	38
2040	-	40	-	31	2081	-	31	630	6
2041	647	10	-	46	2082	661	2	-	23
2042	-	23	618	10	2083	-	16	-	37
2043	-	38	-	23	2084	-	29	631	3
2044	648	8	-	37	2085	662	1	-	20
2045	-	27	619	8	2086	-	17	-	35
2046	-	43	-	23	2087	-	32	-	45
2047	649	9	-	35	2088	-	44	632	12
2048	-	28	620	4	2089	663	14	-	27
2049	-	39	-	14	2090	-	31	-	44
2050	650	6	-	28	2091	-	45	633	12
2051	-	23	-	43	2092	664	13	-	27
2052	-	40	621	12	2093	-	28	-	43
2053	651	5	-	25	2094	-	39	634	7
2054	-	23	-	40	2095	665	10	-	24
2055	-	40	622	7	2096	-	24	-	38
2056	652	11	-	24	2097	-	36	635	7
2057	-	27	-	37	2098	666	6	-	21
2058	-	45	623	4	2099	-	25	-	39
2059	653	13	-	18	2100	-	42	636	4
2060	-	30	-	32	2101	667	9	-	18
2061	654	1	-	48	2102	-	26	-	34
2062	-	18	624	17	2108	-	40	-	46
2063	-	33	-	32	2104	668	8	637	14
2064	655	3	-	46	2105	-	25	-	29
2065	-	21	625	15	2106	-	41	-	43
2066	-	37	-	32	2107	669	7	638	8
2067	656	3	-	44	2108	-	16	-	17
2068	-	20	626	13	2109	-	31	-	31
2069	-	36	-	26	2110	-	47	639	1
2070	657	5	-	40	2111	670	16	-	17
2071	-	19	627	7	2112	-	27	-	27
2072	-	37	-	23	2113	-	45	-	44
2073	658	5	-	36	2114	671	16	640	13
2074	-	21	628	2	2115	-	35	-	30

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
2116	672	1	640	42	2157	684	37	653	13		
2117	-	16	641	8	2158	685	10	-	30		
2118	-	34	-	24	2159	-	26	654	12		
2119	673	2	-	37	2160	-	42	-	29		
2120	-	14	642	1	2161	686	14	-	43		
2121	-	31	-	16	2162	-	31	655	11		
2122	-	46	-	31	2163	687	2	-	25		
2123	674	14	-	46	2164	-	16	-	38		
2124	-	32	643	14	2165	-	35	656	6		
2125	-	46	-	28	2166	688	5	-	22		
2126	675	14	-	43	2167	-	22	-	38		
2127	-	28	644	10	2168	-	39	657	5		
2128	-	46	-	27	2169	689	8	-	19		
2129	676	13	-	40	2170	-	24	-	35		
2130	-	28	645	8	2171	-	39	658	4		
2131	-	40	-	19	2172	690	8	-	15		
2132	677	11	-	35	2173	-	25	-	32		
2133	-	24	646	1	2174	-	44	659	3		
2134	-	39	-	15	2175	691	16	-	20		
2135	678	7	-	29	2176	-	33	-	36		
2136	-	22	-	45	2177	692	5	660	2		
2137	-	36	647	10	2178	-	19	-	17		
2138	679	5	-	25	2179	-	34	-	31		
2139	-	22	-	43	2180	693	3	-	43		
2140	-	37	648	8	2181	-	13	661	12		
2141	-	44	-	17	2182	-	36	-	29		
2142	680	13	-	31	2183	694	3	-	41		
2143	-	25	-	42	2184	-	20	662	8		
2144	-	38	649	11	2185	-	37	-	25		
2145	681	6	-	25	2186	695	11	-	46		
2146	-	22	-	40	2187	-	24	663	8		
2147	-	38	650	9	2188	-	41	-	23		
2148	682	6	-	21	2189	696	6	-	34		
2149	-	15	-	31	2190	-	19	664	2		
2150	-	30	651	2	2191	-	36	-	18		
2151	-	44	-	14	2192	697	6	-	35		
2152	683	13	-	29	2193	-	20	-	49		
2153	-	28	-	43	2194	-	36	665	14		
2154	-	43	652	9	2195	698	7	-	30		
2155	684	11	-	23	2196	-	21	-	43		
L. XI. 2156	-	20	653		2197	-	37	666	11		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
2198	699	8	666	27	2239	718	26	679	18		
2199	-	27	-	45	2240	-	43	-	35		
2200	-	42	667	10	2241	714	11	680	2		
2201	700	13	-	25	2242	-	80	-	17		
2202	-	81	-	42	2243	715	1	-	33		
2203	-	44	668	8	2244	-	17	-	48		
2204	701	14	-	23	2245	-	33	681	16		
2205	-	28	-	36	2246	716	4	-	33		
2206	702	1	669	7	2247	-	18	-	47		
2207	-	18	-	22	2248	-	31	682	10		
2208	-	35	-	37	2249	717	3	-	25		
2209	703	3	670	3	2250	-	19	-	40		
2210	-	20	-	19	2251	-	86	683	8		
2211	-	35	-	33	2252	718	7	-	21		
2212	704	3	-	47	2253	-	21	-	33		
2213	-	20	671	15	2254	-	39	684	2		
2214	-	37	-	30	2255	719	8	-	19		
2215	705	6	-	45	2256	-	23	-	35		
2216	-	24	672	13	2257	-	36	685	1		
2217	-	40	-	29	2258	720	7	-	14		
2218	706	9	-	43	2259	-	22	-	26		
2219	-	27	673	10	2260	-	42	-	43		
2220	-	44	-	26	2261	721	11	686	9		
2221	707	14	-	41	2262	-	27	-	26		
2222	-	29	674	7	2263	-	48	-	42		
2223	-	46	-	24	2264	722	14	687	9		
2224	708	16	-	40	2265	-	28	-	23		
2225	-	33	675	6	2266	723	1	-	39		
2226	709	4	-	22	2267	-	15	688	7		
2227	-	20	-	37	2268	-	28	-	19		
2228	-	34	676	1	2269	724	1	-	37		
2229	710	2	-	13	2270	-	18	689	6		
2230	-	17	-	27	2271	-	36	-	21		
2231	-	33	-	41	2272	725	7	-	36		
2232	711	6	677	13	2273	-	23	-	48		
2233	-	21	-	28	2274	-	42	690	18		
2234	-	38	-	42	2275	726	12	-	34		
2235	712	6	678	6	2276	-	30	-	51		
2236	-	23	-	21	2277	-	31	-	16		
2237	-	39	-	36					30		
2238	713	11	679	4					15		

Dion. Hal.

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
2280	728	1		692	14	2319	739	12		703	33
2281	—	17		—	29	2320	—	24		704	5
2282	—	33		—	45	2321	—	37		—	18
2283	729	1		693	8	2322	740	5		—	32
2284	—	15		—	23	2323	—	20		—	45
2285	—	29		—	36	2324	—	30		705	10
2286	—	39		694	1	2325	—	43		—	25
2287	730	7		—	13	2326	741	10		—	36
2288	—	19		—	24	2327	—	21		706	5
2289	—	37		—	41	2328	—	33		—	17
2290	731	7		695	12	2329	742	1		—	30
2291	—	16		—	20	2330	—	15		—	42
2292	—	33		—	36	2331	—	30		707	9
2293	732	5		696	6	2332	—	44		—	24
2294	—	21		—	21	2333	—			—	34
2295	—	37		—	34	2334	—			708	6
2296	733	6		697	1	2335	—			—	22
2297	—	25		—	20	2336	—			—	36
2298	—	40		—	34	2337	—			709	1
2299	734	9		—	46	2338	—			—	19
2300	—	25		698	13	P. 2339	1. 6	743	1. 7	—	32
2301	—	39		—	26	2340	—	14		710	1
2302	735	5		—	38	2341	—	21		—	8
2303	—	22		699	9	2342	—	38		—	23
2304	—	40		—	26	2343	744	6		—	35
2305	736	11		—	41	2344	—	22		711	9
2306	—	26		700	5	2345	—	35		—	21
2307	—	41		—	18	2346	745	3		—	36
2308	737	8		—	30	2347	—	18		712	6
Excerpta						2348	—	31		—	21
P. 2309				701		2349	—	39		—	30
2310				—	4	2350	746	9		713	3
2311				—	17	2351	—	23		—	18
2312				—	30	2352	—	36		—	31
2313	P.			702	4	2353	747	7		714	3
2314	738			—	18	2354	—	17		—	13
2315	—	L. 11		—	25	2355	—	26		—	23
2316	—	24		—	39	2356	—	40		—	38
2317	—	35		703	9	2357	748	1		715	3
2318	739	2		—	22	2358	—	9		—	11
						2359	—			—	23

Reisk.	Sylb.	Hudson.	Reisk.	Sylb.	Hudson.
p.	p.	p. l.			
2360	748	715 40		vius et	
2361	—	716 17		Viator	
2362	—	— 33		Afer.	
2363	—	— 49		Cum-	
2364	—	717 13		notis	
2365	—	— 29		Andr.	
				Schotti.	
	p. 749 — 771.		p. 2366-2392.		
	Glareani		Leges regiae		
	chronolo-		et leges de-		
	gia.		cemvirales.		
	p. 772 — 780.			p. 780 -	p. 718-
	l. 27. Origo			792.	727.
	gentis Rom.		p. 2393-2412.		
	a Jano et Sa-		Reiskii an-	p. 1-	
	turno condi-		nott.	169 Syl-	
	toribus, per		2415 — 2738.	burgii	
	succedentes		H. Dodwelli	notae et	
	sibi met re-		chronologia	indices.	
	ges usque ad		Græco - Ro-		
	consulatum		mana pro		
	decimum		hypothesebus		
	Constantii,		Dionysii Ha-		
	digesta ex au-		licarnassei.		
	toribus Ver-		Eadem ad		
	rio Flacco		calcem edit.		
	Antiate (ut		Hudf. adje-		
	quidem idem		cta est Vol.		
	Verrius ma-		II. p. 1 - 111.		
	luit dicere				
	quam Antia)				
	tam ex an-				
	nalibus pon-				
	tificum; dein				
	Cnaeo Egnä-				
	tio Veratio,				
	Fabio Picto-				
	re, Licinio				
	Macro, Var-				
	rone, Caesa-				
	re, Tubero-				
	ne atque ex				
	omni prisco-				
	rum historia;				
	proinde ut				
	quisque ne-				
	otitiorum				
	asseravit;				
	hoc est et Li-				

Reisk.		Sylburg.		Hilfon.		Schaefer.		Goeller.	
De Compositione Verborum.		T. II							
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
1		1		1		1		1	
2		-	2	-	3	1	2	-	3
3		-	12	-	16	6	6	4	12
4		-	15	2	6	8	4	-	19
5		-	23	-	19	10	6	6	5
6		-	28	7	28	12	8	7	10
7		2	1	3	4	16	8	9	12
8		-	9	-	16	18	9	10	10
9		-	15	-	28	20	7	11	7
10		-	25	-	45	22	8	12	8
11		-	34	-	15	24	10	14	3
12		-	41	-	28	26	9	15	3
13		3	3	-	43	28	13	16	3
14		-	9	6	8	32	1	-	14
15		4	17	-	22	34	6	17	13
16		-	24	-	37	36	7	18	14
17		-	33	-	5	38	6	20	2
18		-	35	-	9	-	10	-	7
19		-	38	-	15	42	6	-	14
20		4	4	-	34	44	17	22	4
21		-	11	-	9	48	2	24	2
22		-	15	-	17	-	10	-	10
23		-	19	-	26	50	2	25	5
24		-	24	-	36	52	3	26	3
25		-	32	-	5	54	5	27	6
26		-	35	-	13	56	2	-	14
27		-	41	-	23	-	14	28	12
28		5	3	-	38	58	16	29	12
29		-	10	-	5	62	6	30	6
30		-	17	-	18	64	7	31	6
31		-	24	-	30	68	7	32	4
32		-	34	-	48	70	11	33	5
33		-	42	1	15	74	3	34	9
34		6	3	-	29	76	8	35	15
35		-	8	-	43	78	10	36	14
36		-	14	1	8	80	5	37	8
37		-	23	-	20	82	4	38	8
38		-	30	-	34	-	19	39	6
39		-	39	1	3	86	2	40	12

<i>Reisk.</i>	<i>Sylburg.</i>		<i>Hudfon.</i>		<i>Schaefer.</i>		<i>Goeller.</i>	
P.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
40	6	47	12	18	88	1	41	13
41	7	8	—	34	92	5	43	2
42	—	17	13	2	94	7	44	12
43	—	24	—	13	96	1	45	11
44	—	31	—	27	98	3	47	4
45	—	39	—	41	—	17	48	2
46	—	47	14	9	100	18	49	5
47	8	7	—	21	102	12	51	10
48	—	16	—	36	106	3	52	10
49	—	20	—	44	—	11	23	6
50	—	29	15	10	108	12	54	11
51	—	35	—	23	110	12	55	9
52	—	44	—	39	112	10	57	5
53	9	7	16	7	114	9	58	9
54	—	15	—	24	116	15	59	12
55	—	23	—	40	120	4	61	2
56	—	33	17	6	122	6	62	1
57	—	41	—	20	124	7	63	8
58	10	4	—	38	126	14	64	16
59	—	5	—	40	—	16	65	2
60	—	6	—	42	128	2	—	4
61	—	7	—	44	—	4	—	6
62	—	8	—	46	—	6	—	8
63	—	13	18	9	130	11	66	8
64	—	21	—	23	134	3	68	2
65	—	31	—	41	136	4	69	8
66	—	37	19	4	138	5	70	10
67	11	1	—	12	140	5	71	13
68	—	8	—	36	144	10	73	1
69	—	17	20	6	146	12	74	2
70	—	26	—	21	150	3	75	5
71	—	34	—	37	152	5	78	3
72	—	44	21	5	154	11	79	11
73	12	4	—	16	156	10	81	1
74	—	8	—	25	158	8	—	9
75	—	15	—	36	160	6	83	1
76	—	22	22	4	162	9	84	1
77	—	25	—	8	164	3	85	2
78	—	31	—	18	166	3	86	6
79	13	40	—	33	168	11	88	1
80	—	1	—	45	170	4	89	4

<i>Reisk.</i>		<i>Sylburg.</i>		<i>Hudson.</i>		<i>Schaefer.</i>		<i>Goeller.</i>	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
81	13	6	23	7	172	1	90	1	
82	—	7	—	10	—	3	—	3	
83	—	11	—	16	174	5	—	11	
84	—	16	—	25	—	14	91	5	
85	—	24	—	39	176	11	92	10	
86	—	33	24	13	178	10	94	3	
87	—	34	—	16	—	13	—	6	
88	—	41	—	25	180	5	95	4	
89	14	1	—	37	182	10	97	2	
90	—	11	25	13	184	9	98	2	
91	—	18	—	25	186	8	99	6	
92	—	20	—	32	188	1	—	13	
93	—	25	—	42	—	12	100	10	
94	—	32	26	7	194	1	102	3	
95	—	36	—	14	—	8	103	1	
96	—	40	—	21	196	7	104	6	
97	15	2	—	37	198	13	106	9	
98	—	9	27	5	206	2	107	13	
99	—	15	—	17	—	15	108	11	
100	—	21	—	28	208	6	109	8	
101	—	27	—	40	210	9	110	3	
102	—	36	28	9	214	3	111	3	
103	—	42	—	20	—	14	—	14	
104	—	47	—	28	216	7	112	7	
105	16	7	—	42	218	5	113	10	
106	—	14	29	11	220	2	115	6	
107	—	20	—	24	222	3	116	9	
108	—	26	—	36	—	15	117	7	
109	—	33	30	2	224	12	118	4	
110	—	39	—	13	226	8	119	6	
111	—	43	—	21	228	2	120	3	
112	17	3	—	36	230	5	121	6	
113	—	11	31	9	232	10	122	11	
114	—	16	—	14	—	15	123	3	
115	—	22	—	27	234	10	124	3	
116	—	31	—	42	236	5	125	4	
117	—	37	32	2	238	7	—	15	
118	—	46	—	17	240	11	126	15	
119	18	2	—	24	242	4	127	7	
120	—	10	—	38	—	18	128	6	
121	—	18	33	2	244	15	129	5	

<i>Ræsk.</i>	<i>Sylburg.</i>		<i>Hudson.</i>		<i>Schaefer.</i>		<i>Goeller.</i>	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
122	18	20	33	4	244	17	129	7
123	—	26	—	15	248	2	130	9
124	—	36	—	34	250	8	133	8
125	—	44	34	1	252	1	134	11
126	19	2	—	10	—	9	135	7
127	—	8	—	24	254	18	136	10
128	—	13	—	33	256	2	137	2
129	—	21	35	4	—	16	—	16
130	—	29	—	20	258	13	139	3
131	—	35	—	29	260	9	—	14
132	—	44	—	45	264	1	140	14
133	20	1	36	7	266	1	141	6
134	—	11	—	24	268	3	143	2
135	—	20	—	39	270	3	144	8
136	—	27	37	3	272	5	145	11
137	—	37	—	20	274	7	147	4
138	—	39	—	23	—	12	—	8
139	—	40	—	25	—	14	—	11
140	21	3	—	43	276	17	151	5
141	—	11	38	8	278	12	152	9
142	—	20	—	25	280	9	153	15
143	—	28	—	38	282	7	155	1
144	—	35	39	6	284	1	156	1
145	—	44	—	22	286	1	157	1
146	22	7	—	39	288	3	158	3
147	—	15	40	5	292	2	159	4
148	—	23	—	20	—	7	160	8
149	—	32	—	36	296	5	162	3
150	—	40	41	2	298	7	163	9
151	—	46	—	14	302	3	164	9
152	23	6	—	25	304	1	165	5
153	—	8	—	29	—	5	—	10
154	—	10	—	33	306	4	166	3
155	—	18	42	7	308	13	168	3
156	—	27	—	23	310	15	169	4
157	—	35	—	37	312	13	170	8
158	—	44	43	7	314	14	171	12
159	24	5	—	20	316	12	173	3
160	—	14	—	35	318	13	174	7
161	—	23	44	3	320	8	175	10
162	—	32	—	18	322	7	177	2

Reisk.		Sylburg.		Hudson		Schaefer.		Goeller.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
163	24	35	44	25	322	13	177	9	
164	—	38	—	30	324	1	178	2	
165	—	1	45	1	326	7	179	11	
166	25	9	—	16	328	4	180	11	
167	—	17	—	30	330	8	181	15	
168	—	26	—	45	332	8	183	2	
169	—	35	46	12	334	14	184	13	
170	—	43	—	25	336	10	185	13	
171	—	4	—	41	338	9	188	2	
172	26	12	47	9	340	11	189	6	
173	—	21	—	25	342	11	190	12	
174	—	26	—	34	344	6	191	11	
175	—	27	—	37	348	4	192	1	
176	—	28	48	1	850	2	—	3	
177	—	29	—	3	—	4	—	5	
178	—	31	—	11	852	2	193	4	
179	—	33	—	15	354	1	—	8	
180	—	39	—	28	356	4	195	5	
181	—	47	49	12	358	1	196	9	
182	27	5	—	22	—	15	197	7	
183	—	14	—	37	362	7	199	5	
184	—	24	50	4	364	12	202	2	
185	—	31	—	17	366	12	203	1	
186	—	37	—	28	368	4	—	12	
187	—	45	—	43	370	16	205	6	
188	28	7	51	16	374	2	206	7	
189	—	13	—	28	376	4	207	4	
190	—	18	—	39	378	7	208	8	
191	—	19	—	42	—	9	—	10	
192	—	20	—	43	—	11	—	12	
193	—	22	—	45	—	13	209	1	
194	—	23	52	2	—	15	—	3	
195	—	26	—	7	380	5	—	10	
196	—	33	—	20	382	3	210	9	
197	—	42	—	36	384	4	212	3	
198	29	4	53	6	386	1	213	3	
199	—	10	—	16	—	12	—	14	
200	—	15	—	25	388	3	214	9	
201	—	18	—	29	—	8	215	2	
202	—	24	54	1	392	2	—	15	
203	—	31	—	14	—	16	216	10	

Reisk.	Sylburg.	Hudson.	Schaefer.	Goeller.
p.	p. l.	p. l.	p. l.	p. l.
204	29 38	54 27	394 10	217 8
205	— 46	— 41	396 11	218 11
206	30 8	55 10	398 10	219 10
207	— 12	— 20	402 2	220 6
208	— 21	— 36	404 3	222 1
209	— 29	56 5	456 6	— 15
210	— 38	— 22	410 7	223 15
211	— 47	— 39	412 10	224 13
212	31 9	57 6	414 13	225 13
213	— 18	— 22	416 16	226 15
214	— 28	— 38	418 11	228 2
215	— 36	58 4	420 9	— 18
216	— 45	— 19	422 15	230 2
217	— 46	— 22	424 2	— 6
218	32 6	— 40	— 21	231 8
219	— 11	59 8	426 15	232 9
220	— 14	— 17	428 5	233 3
221	— 18	— 28	430 1	235 2
222	— 23	— 37	432 2	236 8
223	— 25	— 43	434 3	237 4
224	— 31	60 15	436 6	238 7
Ars Rhetorica			ed. Schott.	
p. 225	p. 33	p. 61	p. 2	
226	— l. 10	— l. 6	4 l. 3	
227	— 21	— 21	6 4	
228	— 29	62 7	8 5	
229	— 38	— 24	10 2	
230	— 46	— 38	12 1	
231	34 10	63 5	14 4	
232	— 18	— 20	16 8	
233	— 26	— 35	20 1	
234	— 37	64 2	22 5	
235	— 46	— 17	24 3	
236	35 9	— 33	26 11	
237	— 18	— 50	28 7	
238	— 26	65 14	30 8	
239	— 36	— 32	32 8	
240	— 44	— 44	34 3	
241	36 4	66 11	36 1	
242	— 12	— 26	38 2	

Reisk.		Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
243		36	22	66	36	38	12
244		-	30	67	6	40	9
245		-	39	-	21	42	8
246		37	1	-	38	44	10
247		-	10	68	5	46	8
248		-	17	-	16	48	4
249		-	25	-	29	-	16
250		-	35	69	1	50	16
251		-	43	-	13	52	9
252		38	3	-	22	54	2
253		-	13	-	39	-	18
254		-	22	70	11	58	3
255		-	33	-	30	-	19
256		-	41	-	45	60	14
257		39	4	71	11	62	12
258		-	13	-	28	64	2
259		-	23	-	39	66	3
260		-	31	72	9	70	4
261		-	40	-	26	-	19
262		40	1	-	42	72	13
263		-	10	73	7	74	12
264		-	20	-	23	76	9
265		-	29	-	38	78	3
266		-	40	74	4	-	21
267		41	3	-	21	80	15
268		-	13	-	33	82	3
269		-	22	-	46	86	2
270		-	31	75	16	88	5
271		-	41	-	31	90	9
272		42	3	-	45	92	3
273		-	13	76	12	94	1
274		-	23	-	27	96	1
275		-	32	-	43	-	16
276		-	40	77	8	98	12
277		43	1	-	22	100	8
278		-	10	-	37	102	11
279		-	20	78	6	104	12
280		-	28	-	21	106	10
281		-	39	-	32	110	2
282		44	1	79	3	112	10
283		-	11	-	20	114	11

<i>Reisk.</i>	<i>Sylburg.</i>		<i>Hudson.</i>		<i>Schott.</i>	
	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>	<i>p.</i>	<i>l.</i>
284	44	19	79	36	118	1
285	-	28	80	3	120	4
286	-	35	-	17	122	1
287	-	43	-	30	126	1
288	45	6	-	46	128	6
289	-	14	81	15	-	21
290	-	22	-	29	130	11
291	-	32	-	47	134	2
292	-	41	82	15	136	4
293	46	4	-	32	138	4
294	-	14	-	49	140	1
295	-	21	83	11	-	14
296	-	32	-	29	142	16
297	-	42	-	48	144	6
298	47	5	84	17	146	8
299	-	14	-	33	-	24
300	-	21	-	47	148	12
301	-	31	85	16	150	15
302	-	39	-	30	156	2
303	-	47	-	46	160	4
304	48	10	86	13	162	15
305	-	18	-	29	166	2
306	-	26	-	46	168	3
307	-	33	87	11	-	19
308	-	43	-	29	170	17
309	49	5	-	47	172	15
310	-	11	88	10	174	11
311	-	19	-	25	176	8
312	-	27	-	42	178	5
313	-	38	89	12	180	5
314	-	44	-	28	182	5
315	50	6	-	44	184	6
316	-	14	90	11	186	2
317	-	22	-	27	188	1
318	-	29	91	1	-	15
319	-	38	-	11	190	18
320	-	46	-	27	192	4
321	51	8	-	45	194	5
322	-	19	92	8	196	1
323	-	28	-	22	198	1
324	-	35	-	36	-	14

Reisk.		Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.	l.
325		51	42	93	8	200	15
326		52	6	—	25	202	17
327		—	15	—	42	204	11
328		—	24	94	9	206	1
329		—	31	—	25	—	16
330		—	38	—	39	210	3
331		53	1	95	6	—	19
332		—	11	—	23	212	12
333		—	20	—	41	214	6
334		—	29	96	6	—	22
335		—	39	—	24	216	14
336		—	46	—	39	218	8
337		54	7	97	4	220	3
338		—	15	—	19	—	18
339		—	23	—	36	222	12
340		—	30	98	1	224	4
341		—	37	—	12	226	2
342		—	45	—	26	—	15
343		55	7	—	41	228	11
344		—	16	99	16	230	10
345		—	25	—	32	232	6
346		—	32	—	46	—	21
347		—	40	100	14	234	14
348		56	2	—	30	236	3
349		—	11	—	47	—	19
350		—	20	101	12	238	11
351		—	29	—	27	240	5
352		—	35	—	35	—	13
353		—	44	102	8	242	10
354		57	4	—	21	244	2
355		—	12	—	34	246	3
356		—	21	103	3	—	17
357		—	28	—	16	248	10
358		—	36	—	31	250	4
359		—	43	—	45	—	17
360		58	4	104	13	252	12
361		—	14	—	31	254	10
362		—	22	—	45	256	12
363		—	30	105	13	258	6
364		—	39	—	30	260	1
365		—	45	—	43	—	16

DIONYSII EDITIONUM.

Reisk.	Sylburg.		Hudson.		Schoett.
p.	p.	l.	p.	l.	p. l.
366	59	5	106	11	262 11
367	—	14	—	26	264 9
368	—	21	—	42	266 8
369	—	30	107	7	268 7
370	—	40	—	23	270 9
371	60	1	—	39	272 11
372	—	40	108	9	274 15
373	—	19	—	25	276 12
374	—	29	—	38	280 1
375	—	40	109	9	282 15
376	61	1	—	24	284 13
377	—	10	—	40	288 3
378	—	20	110	6	290 4
379	—	32	—	21	292 3
380	—	40	—	37	294 11
381	62	3	111	4	296 11
382	—	11	—	20	298 9
383	—	21	—	38	300 12
384	—	29	112	2	302 15
385	—	39	—	18	304 15
386	—	47	—	33	306 14
387	63	9	113	1	308 10
388	—	18	—	18	310 10
389	—	29	—	35	312 6
390	—	37	—	49	314 5
391	—	47	114	14	316 7
392	64	9	—	30	318 3
393	—	17	—	45	320 2
394	—	24	115	8	— 13
395	—	33	—	25	322 12
396	—	44	—	36	324 6
397	65	7	116	9	326 5
398	—	17	—	26	— 21
399	—	25	—	41	328 12
400	—	32	117	5	330 9
401	—	41	—	21	332 16
402	66	3	—	32	336 1
403	—	9	—	46	— 11
404	—	16	118	13	338 12
405	—	25	—	30	340 5
406	—	34	—	46	342 2

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.		p.	l.	p.	l.
522		92	17	147	7	560		99	4	158	1
523		—	25	—	20	561		—	13	—	15
524		—	30	—	29	562		—	21	—	30
525		—	32	—	33	563		—	32	—	47
526		—	39	—	48	564		—	39	159	11
527		—	47	148	12	565		—	46	—	23
528		93	6	—	23	566		100	8	—	37
529		—	9	—	27	567		—	17	160	5
530		—	15	—	38	568		—	26	—	20
531		—	21	—	48	569		—	33	—	34
532		—	25	149	28	570		—	44	161	2
533		—	33	—	32	571		101	5	—	16
534		—	41	—	7	572		—	15	—	33
Judicium de Mocrate						573		—	24	162	1
		p.	l.	p.	l.	574		—	33	—	16
p. 534		94	1	149	41	575		—	43	—	31
535		—	10	150	5	576		102	5	—	46
536		—	22	—	22	577		—	14	163	11
537		—	30	—	34	578		—	22	—	25
538		—	38	151	1	579		—	31	—	40
539		95	2	—	17	580		—	40	164	8
540		—	10	—	30	581		103	1	—	21
541		—	20	—	48	582		—	10	—	36
542		—	31	152	15	583		—	19	165	5
543		—	40	—	31	584		—	28	—	20
544		96	1	—	46	585		—	38	—	36
545		—	11	153	15	Judicium de Ifaeo					
546		—	20	—	34			p.	l.	p.	l.
547		—	31	—	50	p. 586		104		166	
548		—	41	154	15	587		—	6	—	6
549		97	4	—	31	588		—	9	—	10
550		—	12	—	45	589		—	17	—	22
551		—	23	155	11	590		—	27	—	38
552		—	33	—	28	591		—	37	167	7
553		—	44	—	45	592		—	46	—	21
554		98	5	156	8	593		105	9	—	37
555		—	16	—	25	594		—	20	168	3
556		—	23	—	39	595		—	28	—	16
557		—	32	157	5	596		—	39	—	33
558		—	37	—	16	597		106	2	—	50
559		—	45	—	29	598		—	10	169	13

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
P.	p.	l.	P.	p.	l.	P.	p.	l.	P.	p.	l.
599	106	18	169	27		686	118	30	181	4	
600	-	29	-	48		687	-	39	-	20	
601	-	36	170	7		688	-	47	-	35	
602	-	47	-	25		689	114	10	182	4	
603	107	9	-	39		640	-	18	-	18	
604	-	17	171	7		641	-	27	-	35	
605	-	26	-	23		642	-	36	183	2	
606	-	35	-	38		648	-	45	-	17	
607	-	48	172	7		644	115	7	-	32	
608	108	5	-	23		645	-	17	-	49	
609	-	13	-	36		646	-	24	184	11	
610	-	22	173	3		647	-	31	-	23	
611	-	31	-	18		648	-	42	-	42	
612	-	41	-	33		649	116	2	185	2	
618	109	2	-	47		650	-	8	-	7	
614	-	12	174	13		651	-	16	-	16	
615	-	21	-	28		652	-	26	-	33	
616	-	30	-	41		653	-	32	186	3	
617	-	38	175	8		654	-	38	-	15	
618	-	47	-	21		655	-	44	-	26	
619	110	9	-	37		656	117	5	-	38	
620	-	18	176	5		657	-	13	187	11	
621	-	28	-	22		658	-	23	-	28	
622	-	36	-	34		659	-	31	-	42	
623	-	45	-	48		660	-	41	188	10	
624	111	8	177	6		661	118	2	-	24	
625	-	18	-	35		662	-	11	-	38	
626	-	28	178	1		663	-	19	189	6	
627	-	37	-	16		664	-	28	-	22	
628	-	46	-	30		665	-	39	-	41	
629	112	8	-	45		666	119	2	190	7	
						667	-	11	-	22	
						668	-	18	-	34	
Judicium	de Dina	rcho									
	p.	l.	p.	l.							
P. 629	112	17	179	3	669—718						
680	-	20	-	9	Reiskii an-						
681	-	30	-	24	notata.						
682	-	39	-	40	Epistola I.	ad Am	maeum				
683	113	1	180	5	p. 719	p. 120	p. 191				
684	-	11	-	21	720	-l. 10	- l. 7				
685	-	20	-	37	721	- 16	- 17				
					722	- 22	192 4				

Reisk.				Sylb.				Hudson.			
p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	
723	120	32	192	20	761	127	32	204	36		
724	-	42	-	39	762	-	41	205	3		
725	121	3	193	4	763	128	4	-	21		
726	-	12	-	20	764	-	13	-	37		
727	-	19	-	32	765	-	21	206	4		
728	-	26	194	1	766	-	32	-	23		
729	-	35	-	17	767	-	40	-	35		
730	-	43	-	32	768	129	1	207	2		
731	122	3	-	46	769	-	10	-	21		
732	-	10	195	12	770	-	19	-	37		
733	-	18	-	26	771	-	28	208	3		
734	-	28	-	42	772	-	37	-	19		
735	-	36	196	9	773	-	45	-	35		
736	-	45	-	27	774	130	7	209	2		
737	123	7	-	44	775	-	16	-	18		
738	-	18	197	11	776	-	23	-	31		
739	-	29	-	29	777	-	34	-	49		
740	-	37	-	46	778	-	43	210	16		
741	-	45	198	12	779	131	3	-	36		
742	124	6	-	26	780	-	12	211	1		
743	-	15	-	43	781	-	20	-	14		
744	-	26	199	11	782	-	28	-	31		
745	-	34	-	24	783	-	37	-	45		
746	-	43	-	39	784	-	45	212	13		
747	125	6	200	7	785	132	7	-	29		
748	-	13	-	20	786	-	16	-	45		
749	-	21	-	34	787	-	24	213	10		
Epistola ad Cn. Pompejum				Epistola II. ad Ammaeum							
p. l.				p. l.							
p. 750	125	30	P. 201	p. 788	132	32	P. 214				
751	-	37	- l. 10	789	-	41	- l. 6				
752	-	46	- 25	790	133	3	- 21				
753	126	6	202	7	791	-	13	215	8		
754	-	16	-	23	792	-	21	-	23		
755	-	25	-	39	793	-	31	-	39		
756	-	34	203	7	794	-	38	216	3		
757	-	44	-	24	795	-	47	-	17		
758	127	9	-	42	796	134	9	-	31		
759	-	16	204	4	797	-	19	217	1		
760	-	23	-	19	798	-	30	-	20		

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
799	134	39	217	36		888	142	7	230	24	
800	135	4	218	2		889	-	15	-	38	
801	-	13	-	18		890	-	21	231	4	
802	-	28	-	35		891	-	31	-	20	
803	-	32	219	1		892	-	41	-	36	
804	-	42	-	20		893	143	4	232	1	
805	136	5	-	38		894	-	18	-	17	
806	-	15	220	3		895	-	28	-	34	
807	-	24	-	20		896	-	32	-	49	
808	-	33	-	36		897	-	40	233	13	
809	-	43	221	4		898	144	2	-	31	
Judicium de Thucydide						899	-	9	-	42	
p. 810	P. 137	P. 222				900	-	16	234	5	
811	- l. 10	- l. 8				901	-	25	-	21	
812	-	20	-	24		902	-	36	-	41	
813	-	29	223	6		903	-	43	235	5	
814	-	39	-	24		904	145	4	-	19	
815	138	2	-	41		905	-	5	-	21	
816	-	12	224	9		906	-	12	-	32	
817	-	21	-	25		907	-	22	236	1	
818	-	30	-	41		908	-	32	-	16	
819	-	36	225	6		909	-	42	-	34	
820	-	46	-	21		910	146	4	-	50	
821	139	8	-	34		911	-	14	237	16	
822	-	17	226	2		912	-	23	-	33	
823	-	27	-	21		913	-	33	-	50	
824	-	38	-	41		914	-	42	238	16	
825	-	46	227	4		915	147	4	-	32	
826	140	8	-	22		916	-	15	-	49	
827	-	18	-	38		917	-	24	239	13	
828	-	20	-	40		918	-	35	-	29	
829	-	27	228	1		919	-	45	-	46	
830	-	37	-	16		920	148	7	240	10	
831	-	46	-	33		921	-	17	-	28	
832	141	2	-	38		922	-	26	-	46	
833	-	6	-	44		923	-	37	241	11	
834	-	15	229	10		924	-	46	-	26	
835	-	26	-	27		925	149	7	-	42	
836	-	34	-	41		926	-	16	242	9	
837	-	44	230	7		927	-	24	-	25	
						928	-	33	-	42	

Reisk.			Sylb.			Hudson.			Reisk.			Sylb.			Hudson.		
p.	p.	l.	p.	l.		p.	l.		p.	p.	l.	p.	l.		p.	l.	
879	149	41	243	10		920	157	28	255		41						
880	—	49	—	27		921	—	37	256		8						
881	150	8	—	44		922	158	1	—		25						
882	—	16	244	9		923	—	10	—		40						
883	—	24	—	25		924	—	17	257		1						
884	—	34	—	41		925	—	25	—		15						
885	—	41	245	6		926	—	34	—		32						
886	—	49	—	22		927	—	39	—		41						
887	151	8	—	39		928	159	3	258		7						
888	—	18	246	6		929	—	13	—		22						
889	—	26	—	20		930	—	22	—		37						
890	—	34	—	34		931	—	32	259		4						
891	—	44	247	4		932	—	41	—		22						
892	152	7	—	17		933	160	1	—		37						
893	—	17	—	34		934	—	10	260		5						
894	—	26	248	1		935	—	19	—		20						
895	—	37	—	19		936	—	28	—		36						
896	—	46	—	36		937	—	37	261		2						
897	153	9	249	3		938	161	1	—		20						
898	—	18	—	19		939	—	11	—		37						
899	—	27	—	35		940	—	22	262		4						
900	—	37	250	1		941	—	30	—		19						
901	—	47	—	19		942	—	39	—		35						
902	154	10	—	34		943	—	47	263		4						
903	—	18	—	48		944	162	9	—		20						
904	—	25	251	15		945	—	19	—		39						
905	—	38	—	32		946	—	29	264		6						
906	155	2	—	50		947	—	38	—		20						
907	—	13	252	17		948	—	47	—		36						
908	—	21	—	30		949	163	9	265		4						
909	—	31	—	47		950	—	19	—		19						
910	—	43	253	14		951	—	29	—		35						
911	—	47	—	22		952	—	39	—		50						
912	156	6	—	30													
913	—	17	—	49		Judicium de	Demost	hene.									
914	—	27	254	14		p. 953	p. 164	p. 267									
915	—	37	—	32		954	—	1.6	—		1.6						
916	—	45	—	46		955	—	15	—		22						
917	157	7	255	9		956	—	23	268		9						
918	—	8	—	12		957	—	32	—		23						
919	—	18	—	26		958	—	40	—		36						

Reisk.			Sylb.			Hudson.			Reisk.			Sylb.			Hudson.		
p.	p.	l.	p.	l.		p.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	p.	l.
959	165	2	269	5		1000	172	28	281	23							
960	-	11	-	20		1001	-	34	-	41							
961	-	20	-	35		1002	-	43	282	4							
962	-	28	270	2		1003	173	6	-	19							
963	-	37	-	18		1004	-	16	-	34							
964	-	45	-	31		1005	-	25	283	8							
965	166	4	-	42		1006	-	35	-	18							
966	-	13	271	11		1007	-	45	-	33							
967	-	22	-	26		1008	174	10	284	3							
968	-	31	-	41		1009	-	20	-	18							
969	-	40	272	8		1010	-	30	-	34							
970	-	48	-	24		1011	-	40	-	50							
971	167	8	-	37		1012	175	1	285	15							
972	-	17	273	6		1013	-	13	-	32							
973	-	20	-	11		1014	-	24	-	47							
974	-	26	-	21		1015	-	31	286	7							
975	-	35	-	35		1016	-	40	-	22							
976	-	45	274	3		1017	176	2	-	36							
977	168	4	-	15		1018	-	12	287	7							
978	-	14	-	31		1019	-	22	-	22							
979	-	23	-	45		1020	-	32	-	40							
980	-	31	275	14		1021	-	41	288	8							
981	-	40	-	28		1022	177	1	-	18							
982	169	1	-	44		1023	-	11	-	34							
983	-	10	276	9		1024	-	21	289	3							
984	-	18	-	21		1025	-	31	-	17							
985	-	30	-	37		1026	-	40	-	32							
986	-	40	277	7		1027	178	3	-	46							
987	170	1	-	20		1028	-	10	290	10							
988	-	8	-	34		1029	-	20	-	26							
989	-	17	278	2		1030	-	28	-	39							
990	-	25	-	16		1031	-	37	291	7							
991	-	32	-	27		1032	-	46	-	24							
992	-	40	-	39		1033	179	8	-	39							
993	171	2	279	11		1034	-	17	292	6							
994	-	11	-	25		1035	-	24	-	17							
995	-	20	-	41		1036	-	32	-	29							
996	-	30	280	8		1037	-	40	-	42							
997	-	41	-	26		1038	180	1	293	8							
998	172	4	-	41		1039	-	11	-	24							
999	-	12	281	5		1040	-	22	-	41							

Reisk.		Sylb.		Hudson.		Reisk.		Sylb.		Hudson.	
p.	p.	l.	p.	l.	p.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
1041	180	32	294	5	1082	188	31	306	37		
1042	-	42	-	22	1083	-	39	307	3		
1043	181	3	-	35	1084	189	1	-	18		
1044	-	11	295	1	1085	-	12	-	34		
1045	-	20	-	15	1086	-	21	-	49		
1046	-	28	-	29	1087	-	30	308	15		
1047	-	37	-	45	1088	-	39	-	30		
1048	-	47	296	13	1089	190	1	-	45		
1049	182	9	-	28	1090	-	10	309	10		
1050	-	19	-	46	1091	-	20	-	26		
1051	-	27	297	11	1092	-	27	-	36		
1052	-	35	-	25	1093	-	38	310	8		
1053	-	45	-	41	1094	-	46	-	22		
1054	183	9	298	9	1095	191	9	-	39		
1055	-	18	-	23	1096	-	18	311	6		
1056	-	27	-	38	1097	-	27	-	20		
1057	-	37	299	7	1098	-	35	-	33		
1058	-	45	-	21	1099	-	45	312	1		
1059	184	8	-	36	1100	192	8	-	18		
1060	-	18	300	3	1101	-	17	-	33		
1061	-	26	-	17	1102	-	26	-	48		
1062	-	37	-	33	1103	-	38	313	16		
1063	-	45	-	46	1104	-	46	-	29		
1064	185	7	301	11	1105	193	8	-	42		
1065	-	15	-	22	1106	-	16	314	8		
1066	-	25	-	38	1107	-	26	-	25		
1067	-	35	302	9	1108	-	35	-	40		
1068	-	43	-	24	1109	-	41	315	4		
1069	186	6	-	41	1110	194	4	-	19		
1070	-	15	303	6	1111	-	15	-	35		
1071	-	24	-	19	1112	-	24	316	2		
1072	-	33	-	34	1113	-	33	-	16		
1073	-	44	304	1	1114	-	43	-	32		
1074	187	5	-	13	1115	195	5	-	46		
1075	-	14	-	28	1116	-	16	317	14		
1076	-	22	-	40	1117	-	26	-	28		
1077	-	32	305	10	1118	-	35	-	41		
1078	-	42	-	26	1119	-	45	318	6		
1079	188	4	-	40	1120	196	6	-	19		
1080	-	14	306	7	1121	-	12	-	30		
1081	-	22	-	21	1122	-	24	319	4		

INDEX VERBORUM.

Nota. I. Epistolam ad Pompejum, II. Judicium de Thucydide, III. Libellum de iis, quae Thucydidi propria sunt, significat.

A.

α et ε confusa p. 33.

α et εκ confusa p. 57.

α et εν confusa p. 259 sq. of.

Dorvill. ad Charit. p. 227. Lips.

α et ο confusa p. 174.

α et ςι confusa p. 33.

α et ος confusa p. 287.

α et ω confusa p. 173.

ἀγαθός, ῥήτωρ I, 2, 7. ἀμαθείς ἀγαθοί II, 32, 2. ἀγαθόν τι δοῦσαι τὴν πόλιν III, 4, 2. τὸ ἀγαθόν Platonis II, 3, 4. ibique annot. τὰ ἀγαθὰ, bona, fortunae II, 48, 6. virtutes I, 1, 3. of. p. 5. πρὸς ἀγαθοῦ γίγνεσθαι v. πρὸς. ἀμεινον ἀκούειν comparat. ad εὖ ἀκ. II, 33, 2. κρείσων ορ. ἐλάττων et χειρῶν I, 1, 7. τὸ ἀμείνον ἢ χειρῶν III, 16, 2. κρείττον ποιεῖν τι I, 3, 2. κρείττονα ἔστι ἢ κατὰ τὸν ἰδιώτην II, 54, 3. κρείσσους εἶναι ἐς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ βεβαίου II, 35, 3. ubi v. annot. κρείσων χρημάτων, pecuniae cupiditate non ductus II, 45, 1. κράτιστος γνώμων III, 16, 2. κράτιστος πάντων II, 8, 3. τῶν ἱστοριογράφων II, 2, 2. κράτιστη φύσις II, 3, 2. κράτιστα ἐνθυμήματα II, 45, 5. κράτιστος αυτοσχεδιάζειν III, 16, 2. κράτιστος et ἀριστος syn. I, 1, 6. 7. III, 16, 2. ἀπὸ τοῦ βέλτιστου

p. 11. οἱ βέλτιστοι, optimates p. 270.

ἀγαπᾶν; τὸ σολοικοφανές II, 53, 2. ἀγάλλεσθαι, ἐπὶ τῷ δεξιῷ, κακούργους καλεῖσθαι II, 32, 2. τῷ τιμωμένῳ τῆς πόλεως II, 47, 4.

ἀγασθαι, admirari I, 3, 11.

ἀγαιν, τοὺς Μεσηνίους ἐς τὴν πόλιν

II, 28, 3. ὄγκον ἐπὶ τοὺς λόγους

I, 2, 13. τὴν διήγησιν ἐπ' ἄλλω

II, 9, 5. εἰς μιᾶς περιγραφῆς

πραγματείας II, 5, 5. τινὰ ἐν πρώ-

τοις I, 3, 9. ἡσυχίαν II, 36, 5.

39, 5. ἀγεσθαι ἐπὶ τὴν ἐξέτα-

σιν τῶν ἔργων II, 35, 2. ἀγστιας

πᾶσα ψύχη τούτῳ τῷ γένει τῆς

λέξεως II, 27, 1. i. e. delectatur,

cf. Wyttenb. ad Plutarch.

Moral. p. 330. Ox. T. II.

p. 252. Lips. ἀχθεῖσα ἐπιθυ-

μία πρὸς ἡδονὴν κάλλους I, 2.

12. ἀγόμενοι et ἀγαγόμενοι

confusa p. 295. item ἀγοντες

et ἀγαγόντες p. 314.

ἀγενής. τὸ ἀγενές (τῆς λέξεως) II,

27, 3. „Si respicitur ad genus

et natales, ἀγενής scribendum,

sih ad animum ἀγεννής. Quam-

quam adhuc dissentiunt viri do-

cti de hactenus formarum discrim-

ine. Vid. Hemsterh. ad Luc.

T. I. p. 461. Dorvill. ad Char.

p. 388. Fischer ad Plat. Euthy-

phr. p. 9. Buttmann ad Alc.

I. p. 121.” Stallbaum ad Phi-

leb. p. 133 sq. Haec si vera est

praecipio, Dionysii et hic lo-

- cus quem laudavimus et alii non pauci corrigendi sunt.
- ἀγκύλος**, rotundus, de oratione. φράσις II, 25, 7. ἀγκύλα σχήματα II, 35, 2.
- ἀγκύλωσ**, εἴρηται II, 31, 1. 32, 2.
- ἀγνοεῖν**. ὁ πόλεμος ᾤφειλε ὑπὸ τῶν ἐπιγιγνομένων ἠγνοῆσθαι I, 3, 4. ἀγνοουμένη κακία I, 6, 7. cum accus. II, 45, 2. sine casu II, 33, 5.
- ἀγοραῖοι ἄνθρωποι**, tabernarii II, 50, 3.
- ἀγχώματα**, aequo Marte, ἐναυμάχουν II, 26, 12. Timaeus p. 14: ἀγχώματος, inquit, ὁ ἐγγύς πως τῶν ἐπ' ἴσης ἔχων ἐπὶ τι ἀγώνισμα ἢ ἀθλημα. cf. ibi Ruhnken.
- ἀγωγή**, introductio, ἐς τοὺς δόλους II, 37, 3. ductus, νικήσασα I, 2, 12. educatio, ἐλευθερίως II, 50, 3. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. p. 65. Ox. T. I. p. 31. Lips. ἡ τυχοῦσα II, 27, 5. ἀγωγή, compositio, αὐστηρά III, 17, 1.
- ἀγωγόν τι τῶν πολλῶν** II, 2, 4. I. q. ἐπαγωγόν, ἐφολκόν, ἀπατηλόν.
- ἀγῶνες**, κατὰ γῆν II, 18, 4. πρὸς τὰ δικαστήρια II, 45, 2. ἀληθινοί I, 5, 6. II, 42, 2. 53, 2. πολιτικοί 50, 1. δημοσιοί 53, 2. δικανικοί 50, 4. συμβουλευτικοί ib. i. q. ἀγωνία, ἀγῶν καὶ ξύστασις τῆς γνώμης 26, 4.
- ἀγωνίζεσθαι**, i. q. μάχεσθαι II, 47, 5. πρὸς τινα 18, 5. περί τινος 47, 4. ἀλλήλων περιγίγνισθαι 33, 2.
- ἀγώνισμα** p. 76. ξυνέσιως προσελάμβανε II, 32, 1. quod interpretandum arbitror: insuper prudentiae laudem, quasi victoriae praemium, adipisceretur. Recte Haack. in ind. Thuc. confert Thuc. VIII, 12, 17.
- ἀγωνισμός**, certamen, contentio II, 26, 5.
- ἄδεια**, τῶν πρᾶσσομένων, securitas, impunitas III, 11, 1.
- ἄδικαστος**, διάνοια; iudicium praejudicatis opinionibus non corruptum II, 34, 5. cf. διάνοια.
- ἄδεῶς** II, 25, 3. III, 7, 2.
- ἄδιάστροφοι κρίσεις**, i. e. μὴ διεσφραρμέναι II, 55, 1.
- ἄδηλος** II, 25, 3.
- ἄδικεῖν**, injuste facere, peccare II, 36, 10. 38, 3. γῆν τὴν Ἰλαταιίδα II, 36, 4. syn. βλάπτειν, κακουργεῖν, σίνεσθαι. ἀδικεῖσθαι II, 36, 9. 38, 3. ἀδικεῖν pro ἡδικηκέναι p. 304.
- ἄδικία**. ἀδικίας ὑπάρχειν II, 36, 10.
- ἄδικος**, ψῆφος II, 33, 2.
- ἄδικῶς**, στρατεύειν ἐπὶ τινα, i. e. ἐπὶ τὸν μὴ ἀδικοῦντα II, 36, 5. κατατρέχειν τινὸς ἀδικῶς II, 2, 4.
- ἄδοξοι σοφισταί** II, 50, 2. ἄδοξα πράγματα II, 14, 3.
- ad αδυνατεῖν infinitivus ex praegresso verbo repetendus** p. 178.
- ἄδύνατον** II, 25, 2. 48, 6. III, 14, 2. ἄδύνατά σοφισοὶ ποιεῖν ἐστὶν ἢ Λακεδαιμόνιοι προκαλοῦνται II, 36, 10. cf. §. 4. De plurali v. p. 119. et Addenda ad h. l.
- ἄει**, pro ἐκάστοτε p. 154. cf. Lexic. Xenoph. T. I. p. 61. οἱ ἄει μοχθοῦντες III, 12, 1. τὰ ἄει παρόντα II, 20, 5. τὸ ἄει ἠδονὴν ἔχον 33, 2. ἄει trajectum II, 12, 5. nam ibi ad προσεφόμενον pertinet. ἄει et αἰεὶ p. 76. 161.
- ἄηδής**, λέξις II, 41, 8. ταῦτα ἄηδῆ ὄντα φαίνεται I, 5, 6. ἄηδῶν et ἠδῶν confusa p. 207.
- ἄηδία** I, 2, 6. II, 49, 3.
- τὸ ἄηθές** I, 2, 16.
- ἄηθρ**, εὐδιδος καὶ σταθερός p. 21.
- ἄθλον**. τὰ κοινὰ ἀθλα ποιεῖσθαι II, 33, 2. cf. p. 200. §. 4.
- ἄθροοι ᾤρησαν ἐπ' αὐτούς** II, 25, 4. i. q. ξύμπαντες 44, 3.
- ἄθυμειν**, τῆς ἀρχῆς τὴν τελευταίην II, 39, 3.
- αι et οι confusa** p. 163.
- αι et ως confusa** p. 55.
- αἰδεῖσθαι**, λέγειν I, 2, 8.
- αἰνιγμα**. τῶν λεγομένων αἰνιγμάτων ἀσαφέστερα II, 48, 5.

- dorf. ad Hor. Serm. I, 3, 97.
 et Schütz Lexic. Cic. T. III.
 P. 3. p. 427.
- ἀληθείης, πρόφασις II, 10, 4. αἰτία
 III, 6, 2. ἀληθεῖς λόγοι II, 2,
 4. ἀληθῆς καὶ φυσικὸν χροῖμα
 42, 3. τὰ ἀληθῆς οὐχ οὕτως εἶχεν
 19, 2.
- ἀληθῶς, φρονεῖν, recte, vere sen-
 tire II, 58, 5.
- ἄλις, ἕστω προοιμιῶν II, 4, 5. περὶ
 τῶν διαλόγων ἄλις 41, 8.
- ἄλλοκεσθαι. μετέωροι ἐάλωσαν II,
 26, 14.
- ἀλκή. ἐν τῷ παθαίνειν τὴν ἀλκὴν
 ἔχει II, 23, 6. cf. ἰσχύς.
- ἄλλα. οὔτε — ἀλλά p. 154.
- ἄλλάττειν, τὰ εἶδη III, 7, 1. τὰς
 φύσεις III, 2, 3. sed II, 24, 2.
 pro eo legitur ἐναλλάττειν.
 cf. III, 9, 1.
- ἄλληγορία. Cic. or. 27: Cum flu-
 xerunt plures continuæ trans-
 lationes, alia plane fit oratio.
 Itaque genus hoc Graeci ap-
 pellant ἀλληγορίαν. Cf. Er-
 nesti Lex. techn. Gr. rhet.
 p. 12. sq. 367.
- ἀλλήλων. ταῖς ἀλλήλων ναυσὶν ἐπι-
 βαίνειν II, 26, 7.
- ἄλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας II, 14, 4.
 Eodem sensu Thuc. IV, 106.
 ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώ-
 μας. Utroque loco Schol. ex-
 plicat μεταβάλλεσθαι.
- ἄλλοθεν ποθεν II, 20, 5.
- ἄλλος. ὁ ἄλλος λιμὴν II, 26, 3.
 ἢ ἄλλη τέχνη ὁ 5. ἄλλο πά-
 σχειν, ὅτι ἂν ξυμβαίνειν 36, 10.
 διὰ μηδὲν ἄλλο, nulla alia de
 causa 40, 4. ἄλλο τοιοῦτον I,
 3, 9. II, 3, 1. πολλοὶ ἄλλοι
 24, 4. usitatio ordo ἄλλοι πολ-
 λοί, v. Herod. V, 58. Xenoph.
 Cyrop. IV, 3, 13. Sympos. I, 5.
 Dion. de Compos. p. 82. Sch.
 de oratt. antiqq. p. 449. 6.
 Jud. de Demosth. p. 1078. 16.
 Archaeol. VII, 24. p. 1367, 13.
 IX, 25. p. 1812. 7. c. 71. p. 1941.
 16. XI, 49. p. 2382. 11. al.
 Neque tamen alter ordo exem-
- plis caret, v. Xenoph. Sym-
 pos. II, 9. Dion. Archaeol.
 VIII, 8. p. 1520. 16. Ἐἴ τις
 ἄλλος I, 1, 2. II, 40, 3. Ple-
 rumque adjici solet καί. Ex-
 emplis ab Heindorfio ad Plat.
 Gorg. p. 24. Phaed. p. 42. et
 Schaefero ad Dionys. de Com-
 pos. p. 115. laudatis adde Xe-
 noph. Cyrop. III, 3, 42. Dion.
 Archaeol. VII, 55. p. 1439.
 12. c. 66. p. 1472. 1. Jud. de
 Isocr. p. 541. 5: εἰ καὶ τις ἄλ-
 λος, ubi ne traiectione offen-
 datis, cf. Polyb. III, 58, 1: εἰ
 καὶ τι τῶν ἱστορίας μερῶν
 ἄλλο. et c. 95, 7: εἰ καὶ τινες
 ἕτεροι. Καὶ in hac formula
 deest Plat. Gorg. p. 453. 1a.
 Strab. IX, 5. p. 308. Tauchn.—
 ὡςπερ τις καὶ ἄλλος II, 52, 1.
 τὰ ἄλλα εὐτυχεῖν 47, 2. ἄλλος
 παρὰ — p. 9. ἄλλος abundan-
 ter appositum p. 138. sq. ἄλ-
 λοι δὲ καὶ p. 144. 145. ἄλλος
 ἄλλη κατενεχθέντες p. 145. ἄλ-
 λο εἴ τι, ἄλλα ὅσα p. 167. ἄλλο
 τι ἢ — p. 174. ἄλλος omissum
 in interrogationibus pag. 39.
 cf. Plutarch. Cim. 8. et Bañ.
 ad Gregor. Cor. p. 360.
- ἄλλοτριος. ἀλλοτρία προσβία, ab
 extraneis missa, or. ἰδία II,
 14, 6. cum genitivo p. 14.
 (Adde Polyb. III, 57, 4.) — τὸ
 ξυγγενὲς τοῦ ἐταιρικοῦ ἀλλοτ-
 ριώτερον ἐγένετο. II, 51, 1.
- ἄλλοτριουσθαι, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν
 I, 3, 5. πρὸς τι γένος τῆς λέξεως
 II, 27, 1.
- ἄλλως τε ἐπειδάν p. 82. ἄλλως ὄνο-
 μα p. 265.
- ἄλογία, τῆς διανοίας II, 41, 2.
- ἄλόγιστος τόλμα II, 29, 5.
- ἄλογον κριτήριον II, 27, 1. 5.
 ἄλογοι et ὀλίγοι confusa p. 147.
- ἄλωσις, ἀνδρῶν II, 14, 2. πόλεως
 17, 2. ἀλώσεις πόλεων 15, 2.
 ἀλώσις Εὐβοίας 10, 4. 11.
- ἄλωτός, qui capi, subigi potest
 II, 48, 1.
- ἄμα et ἀνά confusa p. 279: ἄμα
 ἐστὶ χρονικὸν ἐπίρρημα, ὁμοῦ δὲ

- τοπικόν. Ammon. p. 15. Eran. Phil. περί διαφ. σημ. p. 162. σιισμοί ἐπὶ πλεῖστον ἅμα μέρος γῆς ἐπέσχον II, 20, 10. πανταχόθεν ἅμα προσπίπτειν 26, 3. ἐκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν τῆς ἀκοῆς παρέχειν §. 8. ὀλοφυρμῶ ἅμα μετὰ βοῆς ἐχρῶντο §. 12. ἅμα ἀκμῇ τῆς δόξης ἀπηλλάγησαν III, 16, 1.
- ἁμαθῆς II, 32, 2. cf. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 582.
- ἁμαθία, τῶν πολλῶν II, 27, 2. εὐτυχῆς 46, 1.
- ἁμαρτάνειν, falli, errare II, 3, 4. γνώμη 48, 6. ἡμαρτημένα 28, 2. 52, 1. cf. p. 5.
- ἁμαρτήματα, vitia II, 5, 1. cf. p. 5. Sed I, 5, 15, cum τὰ κατὰ νοῦν κειωρηκότα opponantur, interpretandum est ἀποτυχία, infelix successus.
- ἁμαρτία. ἡ ἀποτυχία, ἡ τοῦ καλοῦ ἐκτροπή Zonar. p. 147. v. I, 3, 10. et p. 5.
- ἁμελεῖν, τινός II, 18, 5.
- ἁρετρος, ὄρη I, 2, 5.
- ἁμιλλα II, 26, 12.
- ἁμοιβαῖα, alternis dicta II, 39, 5. 40, 1. cf. Ast ad Plat. Polit. III, 7. p. 448.
- ἁμύνω, τὸ βοηθῶ καὶ ἐκδικῶ, ἁμύνομαι δὲ τὸ τιμωροῦμαι ἢ γοῦν κολάζω Spec. Lex. ined. Zonarae praem. p. XC. ἁμύνοντες σφισιν αὐτοῖς II, 48, 1. βραδυτέρους εἶναι τῷ ἁμύνασθαι 25, 4. εἶναι τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε καὶ ἁμύνεσθαι 46, 1. ἐν τῷ ἁμύνεσθαι παθεῖν III, 16, 1. ἁμυνάμενος et ὁμυνόμενος confusa p. 297.
- ἁμφίβιοι ναῖδες II, 6, 2.
- ἁμφοτέρα νικῶν i. e. terra marique II, 15, 5. cf. Schaefer. ad L. Bos. Ellips. p. 481. ἁμφοτέρα τὰ πράγματα i. e. ἀμφοτέρων τὰ πράγματα 12, 3. cf. p. 45. sq. et v. ἐκάτερος.
- ἁμώμητος κόσμος I, 2, 7.
- ἄν pro εἰάν num dixerit Thucydides p. 274. sq.
- ἄν cum indicativo repetitionem actionis indicat p. 144.
- ἄν dubitationis indicium p. 57.
- cum indicativo futuri p. 98. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 753. sq.
- cum infinitivo praesentis futurum tempus spectat p. 101.
- ἄνά et ἅμα confusa p. 279.
- ἀναβάλλεσθαι τι, differre, procrastinare aliquid II, 1, 10.
- ἀναγινώσκειν. οἱ ἀναγινωσόμενοι I, 1, 7. 10. οἱ ἀναγινώσκοντες II, 6, 1.
- ἀναγκάζειν, cum infinitivo II, 8, 2. 15, 1. 26, 12. ἐς τὸ πολεμεῖν III, 6, 2. infinitivus saepe ex praegresso verbo repetendus p. 118. Eodem modo 10, 8. ἐς τὸ πολεμεῖν repetendum cl. §. 4.
- ἀναγκαῖος, generis communis p. 135. ἀναγκαῖον ἔργον I, 3, 2. 6, 5. ἀναγκαῖοι ὀνειδισμοί §. 8. λόγοι II, 17, 2. ubi subajungi potest παραλαμβάνειν aut simile verbum. ἀναγκαῖα θεωρήματα 24, 7. ἀναγκαῖαι (τῆς λέξεως) ἀρεταί 22. 23, 5. 49, 1. Sunt eae Ἑλληνισμός, σαφήνεια, συντομία, quas 23, 5. recenset: quibus, ni fallor, addenda est κυριολογία, v. I, 3, 17. ibique annot. Eodem sensu II, 25, 2. τὰ ἀναγκαῖα dicit, et 29, 5. ἀναγκαῖον τῆς λέξεως σχῆμα, est orationis conformatio, quae fuso abstinens nativam orationis pulchritudinem conlectatur, eam, quae ταῖς ἀναγκαῖαις ἀρεταῖς contenta est. Cf. Ernesti l. v. ἡ κατ' ἡμέραν ἀναγκαῖα τροφή 25, 3. τί ἦν ἀναγκαῖον 19, 5. 47, 2. ἐκείνοις ἀναγκαῖον ἦν 7, 3. τὸ τοῦ πράγματος ἀναγκαῖον 51, 2. τὰ ἀναγκαῖα, res necessariae 49, 2. III, 14, 3.
- ἀναγκαῖως II, 19, 4. 40, 5.
- ἀνάγκη, ἴση II, 38, 5. ἀνάγκη, scil. ἐστὶ sequente infinitivo 21. 43, 2. 50, 1. ἀνάγκην παρέχειν τοῦ πολέμου III, 6, 2.

Reisk.		Sylburg.		Hudson		Schaefer.		Goeller.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
163	24	35	44	25	322	13	177	9	
164	—	38	—	30	324	1	178	2	
165	—	1	45	1	326	7	179	11	
166	25	9	—	16	328	4	180	11	
167	—	17	—	30	330	8	181	15	
168	—	26	—	45	332	8	183	2	
169	—	35	46	12	334	14	184	13	
170	—	43	—	25	336	10	185	13	
171	—	4	—	41	338	9	188	2	
172	26	12	47	9	340	11	189	6	
173	—	21	—	25	342	11	190	12	
174	—	26	—	34	344	6	191	11	
175	—	27	—	37	348	4	192	1	
176	—	28	48	1	350	2	—	3	
177	—	29	—	3	—	4	—	5	
178	—	31	—	11	352	2	193	4	
179	—	33	—	15	354	1	—	8	
180	—	39	—	28	356	4	195	5	
181	—	47	49	12	358	1	196	9	
182	27	5	—	22	—	15	197	7	
183	—	14	—	37	362	7	199	5	
184	—	24	50	4	364	12	202	2	
185	—	31	—	17	366	12	203	1	
186	—	37	—	28	368	4	—	12	
187	—	45	—	43	370	16	205	6	
188	28	7	51	16	374	2	206	7	
189	—	13	—	28	376	4	207	4	
190	—	18	—	39	378	7	208	8	
191	—	19	—	42	—	9	—	10	
192	—	20	—	43	—	11	—	12	
193	—	22	—	45	—	13	209	1	
194	—	23	52	2	—	15	—	3	
195	—	26	—	7	380	5	—	10	
196	—	33	—	20	382	3	210	9	
197	—	42	—	36	384	4	212	3	
198	29	4	53	6	386	1	213	3	
199	—	10	—	16	—	12	—	14	
200	—	15	—	25	388	3	214	9	
201	—	18	—	29	—	8	215	2	
202	—	24	54	1	392	2	—	15	
203	—	31	—	14	—	16	216	10	

DIONYSII EDITIONUM.

425

Reisk.	Sylburg.	Hudson.	Schaefer.	Goeller.
P.	p. l.	p. l.	p. l.	p. l.
204	29 38	54 27	394 10	217 8
205	- 46	- 41	396 11	218 11
206	30 8	55 10	398 10	219 10
207	- 12	- 20	402 2	220 6
208	- 21	- 36	404 3	222 1
209	- 29	56 5	456 6	- 15
210	- 38	- 22	410 7	223 15
211	- 47	- 30	412 10	224 13
212	31 9	57 6	414 13	225 13
213	- 18	- 22	416 16	226 15
214	- 28	- 38	418 11	228 2
215	- 36	58 4	420 9	- 18
216	- 45	- 19	422 15	230 2
217	- 46	- 22	424 2	- 6
218	32 6	- 40	- 21	231 8
219	- 11	59 8	426 15	232 9
220	- 14	- 17	428 5	233 3
221	- 18	- 28	430 1	235 2
222	- 23	- 37	432 2	236 8
223	- 25	- 43	434 3	237 4
224	- 31	60 15	436 6	238 7
Ars Rhetorica			ed. Schott.	
P. 225	p. 33	p. 61	p. 2	
226	- l. 10	- l. 6	4 l. 3	
227	- 21	- 21	6 4	
228	- 29	62 7	8 5	
229	- 38	- 24	10 2	
230	- 46	- 38	12 1	
231	34 10	63 5	14 4	
232	- 18	- 20	16 8	
233	- 26	- 35	20 1	
234	- 37	64 2	22 5	
235	- 46	- 17	24 3	
236	35 9	- 33	26 11	
237	- 18	- 50	28 7	
238	- 26	65 14	30 8	
239	- 36	- 32	32 8	
240	- 44	- 44	34 3	
241	36 4	66 11	36 1	
242	- 12	- 26	38 2	

COLLATAE PAGINAE

Reisk.		Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.		p.	l.	p.	l.	p.	l.
243		36	22	66	36	38	12
244		-	30	67	6	40	9
245		-	39	-	21	42	8
246		37	1	-	38	44	10
247		-	10	68	5	46	8
248		-	17	-	16	48	4
249		-	25	-	29	-	16
250		-	35	69	1	50	16
251		-	43	-	13	52	9
252		38	3	-	22	54	2
253		-	13	-	39	-	18
254		-	22	70	11	58	3
255		-	33	-	30	-	19
256		-	41	-	45	60	14
257		39	4	71	11	62	12
258		-	13	-	28	64	2
259		-	23	-	39	66	3
260		-	31	72	9	70	4
261		-	40	-	26	-	19
262		40	1	-	42	72	13
263		-	10	73	7	74	12
264		-	20	-	23	76	9
265		-	29	-	38	78	3
266		-	40	74	4	-	21
267		41	3	-	21	80	15
268		-	13	-	33	82	3
269		-	22	-	46	86	2
270		-	31	75	16	88	5
271		-	41	-	31	90	9
272		42	3	-	45	92	3
273		-	13	76	12	94	1
274		-	23	-	27	96	1
275		-	32	-	43	-	16
276		-	40	77	8	98	12
277		43	1	-	22	100	8
278		-	10	-	37	102	11
279		-	20	78	6	104	12
280		-	28	-	21	106	10
281		-	39	-	32	110	2
282		44	1	79	3	112	10
283		-	11	-	20	114	11

DIONYSII EDITIONUM.

427

<i>Reisk.</i>	<i>Sylburg.</i>		<i>Hudson.</i>		<i>Schott.</i>	
P.	P.	l.	P.	l.	P.	l.
284	44	19	79	36	118	1
285	-	28	80	3	120	4
286	-	35	-	17	122	1
287	-	43	-	30	126	1
288	45	6	-	46	128	6
289	-	14	81	15	-	21
290	-	22	-	29	130	11
291	-	32	-	47	134	2
292	-	41	82	15	136	4
293	46	4	-	32	138	4
294	-	14	-	49	140	1
295	-	21	83	11	-	14
296	-	32	-	29	142	16
297	-	42	-	48	144	6
298	47	5	84	17	146	8
299	-	14	-	33	-	24
300	-	21	-	47	148	12
301	-	31	85	16	150	15
302	-	39	-	30	156	2
303	-	47	-	46	160	4
304	48	10	86	13	162	15
305	-	18	-	29	166	2
306	-	26	-	46	168	3
307	-	33	87	11	-	19
308	-	43	-	29	170	17
309	49	5	-	47	172	15
310	-	11	88	10	174	11
311	-	19	-	25	176	8
312	-	27	-	42	178	5
313	-	38	89	12	180	5
314	-	44	-	28	182	5
315	50	6	-	44	184	6
316	-	14	90	11	186	2
317	-	22	-	27	188	1
318	-	29	91	1	-	15
319	-	38	-	11	190	18
320	-	46	-	27	192	4
321	51	8	-	45	194	5
322	-	19	92	8	196	1
323	-	28	-	22	198	1
324	-	35	-	35	-	14

COLLATAE PAGINAE

Reisk.		Sylburg.		Hudson.		Schott.	
p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.
325		51	42	93	8	200	15
326		52	6	-	25	202	17
327		-	15	-	42	204	11
328		-	24	94	9	206	1
329		-	31	-	25	-	16
330		-	38	-	39	210	3
331		53	1	95	6	-	19
332		-	11	-	23	212	12
333		-	20	-	41	214	6
334		-	29	96	6	-	22
335		-	39	-	24	216	14
336		-	46	-	39	218	8
337		54	7	97	4	220	3
338		-	15	-	19	-	18
339		-	23	-	36	222	12
340		-	30	98	1	224	4
341		-	37	-	12	226	2
342		-	45	-	26	-	15
343		55	7	-	41	228	11
344		-	16	99	16	230	10
345		-	25	-	32	232	6
346		-	32	-	46	-	21
347		-	40	100	14	234	14
348		56	2	-	30	236	3
349		-	11	-	47	-	19
350		-	20	101	12	238	11
351		-	29	-	27	240	5
352		-	35	-	35	-	13
353		-	44	102	8	242	10
354		57	4	-	21	244	2
355		-	12	-	34	246	3
356		-	21	103	3	-	17
357		-	28	-	16	248	10
358		-	36	-	31	250	4
359		-	43	-	45	-	17
360		58	4	104	13	252	12
361		-	14	-	31	254	10
362		-	22	-	45	256	12
363		-	30	105	13	258	6
364		-	39	-	30	260	1
365		-	45	-	43	-	16

DIONYSII EDITIONUM.

Reisk.	Sylburg.	Hudfon.	Schott.
p.	p.	p.	p.
l.	l.	l.	l.
366	59	106	262
367	—	—	264
368	—	—	266
369	—	107	268
370	—	—	270
371	60	—	272
372	—	108	274
373	—	—	276
374	—	—	280
375	—	109	282
376	61	—	284
377	—	—	288
378	—	110	290
379	—	—	292
380	—	—	294
381	62	111	296
382	—	—	298
383	—	—	300
384	—	112	302
385	—	—	304
386	—	—	306
387	63	113	308
388	—	—	310
389	—	—	312
390	—	—	314
391	—	114	316
392	64	—	318
393	—	—	320
394	—	115	—
395	—	—	322
396	—	—	324
397	65	116	326
398	—	—	—
399	—	—	328
400	—	117	330
401	—	—	332
402	66	—	336
403	—	—	—
404	—	118	338
405	—	—	340
406	—	—	342

Reisk.			Sylb.			Hudson.			
De orato			ribus an			tiquis			
Comme			ntarii						
P.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	p.	l.	
445	80	26	128		481	85	33	136 7	
446	-	37	-	10	482	-	42	- 21	
447	-	46	-	27	483	86	5	- 38	
448	81	9	129	8	484	-	12	187 1	
449	-	19	-	25	485	-	20	- 14	
450	-	29	-	42	486	-	27	- 26	
451	-	39	130	5	487	-	35	- 41	
Judici			Lyfia						
cium de									
P.	p.	l.	p.	l.	P.	p.	l.	p.	l.
452	82		130	16	488	-	45	188 8	
453	-	5	-	21	489	87	5	- 19	
454	-	15	-	35	490	-	13	- 31	
455	-	22	-	47	491	-	23	- 47	
456	-	29	131	9	492	-	31	139 9	
457	-	33	-	15	493	-	40	- 24	
458	-	35	-	19	494	-	46	- 35	
459	-	40	-	27	495	88	6	- 47	
460	83	1	-	39	496	-	13	140 10	
461	-	6	-	47	497	-	23	- 27	
462	-	14	132	13	498	-	31	- 40	
463	-	18	-	19	499	-	39	141 5	
464	-	26	-	34	500	-	47	- 21	
465	-	35	-	51	501	89	10	- 38	
466	-	38	133	4	502	-	19	142 2	
467	-	42	-	12	503	-	27	- 17	
468	84	5	-	29	504	-	29	- 21	
469	-	12	-	40	505	-	34	- 29	
470	-	18	134	4	506	-	44	- 46	
471	-	25	-	15	507	90	6	143 14	
472	-	31	-	26	508	-	9	- 20	
473	-	35	-	33	509	-	14	- 27	
474	-	40	-	41	510	-	20	- 37	
475	-	45	135	1	511	-	28	144 1	
476	-	46	-	4	512	-	38	- 20	
477	85	6	-	15	513	-	45	- 34	
478	-	15	-	29	514	91	6	- 49	
479	-	20	-	37	515	-	15	145 15	
480	-	27	-	47	516	-	24	- 31	
					517	-	32	- 48	
					518	-	41	146 14	
					519	-	44	- 20	
					520	92	3	- 30	
					521	-	12	- 46	

- τὸ ἄπορον, i. q. ἀπορία. πρὸς τὸ ἄπορον II, 31, 4. ἐν τῷ ἄπορῳ 46, 1.
- ἀπορρίπτειν. οἱ ἀπερριμμένοι I, 5, 9. ex Reiskii correctione. Eodem vocabulo saepe ultimae fortis homines significantur, veluti Archaeol. IX, 10. p. 1763. 13. X, 4. p. 1992. 11. ubi οἱ πάνυ ἄποροι καὶ ἀπερριμμένοι conjunguntur.
- ἀποσπῆν. ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἀπεσπῆντο II, 28, 5. ἀφθονία (φιλοσοφημάτων) οὐκ ἀπεσπασμένη τῶν πραγμάτων I, 6, 6.
- ἀποστέγειν ἢ τὰ ἐτὶ ὅποσα τε γίνεται confusa p. 130.
- ἀποστέλλειν, στρατιάν II, 57, 1. III, 10, 1.
- ἀποστήρησις, τῆς ἀκοῆς II, 26, 8.
- ἀποστρέφειν, transferre, τὰς πτώσεις ἀπὸ τοῦ σημαίνοντος πρὸς τὸ σημαίνον II, 24, 2. cf. III, 15, 1. 2. τοῦ διηγήματος τὸν διάλογον ἐπὶ τὸ δραματικόν 58, 1. ἀποστρέφεται κατὰ θᾶτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος III, 14, 4. quae interpres reddit: convertitur oratio ad alteram partem. Debebat: altera pars orationis (periodi) immutatur, aliter conformatur. ἀποστρέφειν τὰς ἀκοάς, aures offendere 42, 5. cf. Jud. de Demosth. p. 1014. 5. ubi quatuor versibus ante pro ἀγῶνας leg. est ἀγκῶνας, cl. p. 964. 5. ἀποστρέφεται cum infinitivo idem est quod ὀνειν II, 35, 1. Ibi tamen Reisk. ἀποτρέφομαι conjicit. Cf. Demosth. in Timocr. p. 700. 10: ἐν δ', ὃ μέγιστον ἔχω καὶ προχειρότατον πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, οὐκ ἀποτρέφομαι (sc. λέγειν). id. προοίμ. δημηγ. p. 1454. 12: καὶν ὑμεῖς μὴ πεισθῆτε, οὐκ ἀποτρέφομαι λέγειν.
- ἀποστροφή, commutatio, προσώπων II, 24, 3. τὴν ἀποστροφήν ποιῆσθαι i. q. ἀποστρέφειν III, 15, 1.
- ἀπρατίνειν εἰς μακρόν p. 17.
- ἀποτελιχίζειν III, 5, 5.
- ἀποτελιχίσις III, 5, 5.
- ἀποτίθεσθαι, conferre, adhibere, εἰς μικρὸν ἔργον τὸν ἔπαινον II, 18, 7.
- ἀποτρέπισθαι, absterreri, I, 3, 7.
- ἀποτροπή, detrectatio II, 30, 1.
- ἀποτυγχάνειν, i. q. ἀμαρτάνειν I, 2, 14. ἀποτυχεῖν et ἀστοχεῖν confusa p. 66.
- ἀποτυχία II, 1, 1. cf. p. 5.
- ἀποφαίνειν ἀμαρτάνοντα II, 2, 2. ταῦτ' εἶναι δίκαια ἀποφαίνοντες 41, 6. πόλιν ἀποφανοῦντες, ὅσα ἀδικεῖ 48, 1. ἀποφαίνεσθαι ὅτι βούλεται περὶ τᾶνδρός II, 45, 5. Syn. ἀποδείκνυσθαι.
- ἀποφραγνυμι p. 292.
- ἀποχρῆσθαι, ut Latinorum ab-uti pro uti II, 18, 7. ἀπεχρῶντο et ἀπεχώρησαν confusa p. 149.
- ἀπόχρη, ταῦτ' εἰρησθαι I, 5, 21. βραχὺς ἀπόχρη μοι λόγος II, 51, 2.
- ἀποχρῶντως II, 20, 5. 23, 5. Schaefer. ad Dionys. p. 15.
- ἀποχωρεῖν II, 28, 3. 36, 6. ἀπεχώρησαν et ἀπεχρῶντο confusa p. 149.
- ἀποψηφίζεσθαι, plebisficio rejicere, τὰς διαλλαγὰς II, 14, 3.
- ἀπραγμοσύνη II, 47, 4.
- ἀπρακτοὶ ἐγένοντο II, 14, 4.
- ἀπροςδόκητοι συμφοραὶ II, 47, 1. τὸ ἀπροςδόκητον 47, 5.
- ἀπροφασίστως II, 31, 1. i. e. ἀνενδοιάστως, v. Schol. ad Thuc. I, 49. cl. VI, 72. VIII, 2.
- ἀπτέσθαι, attingere, aggredi, λόγων p. 65. ἐτέρων I, 5, 13. τούτων II, 11, 3. μυθικῶν πλασμαμάτων 7, 1. τῶν Περικλέους πολιτευμάτων 8, 2. Σικελίας 9, 5. ἀρετῶν 23, 1. ἀμαρτημάτων I, 1, 10. τῶν συγγραφῶν II, 1, 1. τῆς ξυμμαχίας II, 10, 8.
- ἄρα. ἄρ' οὖν II, 41, 6.
- ἄρα sexto loco II, 48, 4. εἴ τις ἄρα 48, 5. εἴ μὴ ἄρα 41, 8.
- ἀργός II, 29, 6.
- ἀρέσκειν II, 57, 3. ἀρέσκει et ἀρέσσει confusa p. 168 sq.
- ἀρετή, Περικλέους II, 45, 5. ἀρεταὶ ἀναγκαῖαι, ἐπίθετοι, v. h. v.

- πραγματικὰς τε καὶ λεκτικὰς ἐπεισφέρειν II, 1, 1.
- ἄρθρον, articulus III, 11, 1. ἄρθρον δεικτικὸν vocatur pronomen αὐτός II, 37, 5.
- ἀριθμός. εἰς ἀριθμὸν ἔρχεσθαι II, 36, 7. παραπλήσιος τὸν ἀριθμὸν 26, 3. ἀριθμοῖ p. 169. ἀριθμοῖ sensu grammatico II, 37, 5.
- ἀριστοκρατία, σώφρων II, 33, 2.
- ἀρκεῖν. ἀρκεῖ ἡ δήλωσις II, 14, 5. ἀρκέσουσι δύο ληφθεῖσαι μόναι (παρεμπιπτάσεις) III, 15, 1. τὰδε ἡμῖν ἀρκέσει II, 36, 5. ἀρκοῦντα παραδείγματα 54, 1. οἱ συγγραφεῖς ἀρκέσουσιν ἀφορμὰς παραδειγμάτων παρασχεῖν I, 6, 11. οὐκ ἤρκεσθη ἄλλαις γραφαῖς I, 1, 10. δυοῖν ἀνδράσιν ἀρκέσθησομαι μόνοις II, 3, 3. ἀρκέσθησομαι ὀλίγοις 2, 4. cf. 9, 4. 53, 5. 43, 2. 45, 3. 55, 1. ἀρκεῖ et ἀρέσκει confusa p. 168. sq.
- ἀρκοῦντως, ἔξει II, 20, 7. ἀρκοῦντως δεδηλωκέναι III, 1, 1.
- ἄρμονία, compositio, μέση I, 6, 9. ἔναυλος II, 36, 1. τὸ τραχὺ τῆς ἄρμονίας 24, 6.
- ἄρμοστής p. 280.
- ἄρμόττειν, ἱστορίαις II, 25, 6. ἄρμόττων τοῖς προσώποις διάλογος 41, 5. ἤρμοττεν εἰρησθαι 18, 1. λέγεσθαι 38, 2. βασιλεῦσιν βαρβάροις ἤρμοττε ταῦτα λέγειν 59, 1. cf. 7, 3. ἄρμόττεσθαι πρὸς τὴν ἀπατην τῶν ἀγνωσομένων ib.
- ἀρπάζειν II, 19, 4.
- ἀρσενικά, masculina II, 24, 2. III, 10, 1. ἀρσενικά et ἀρρένα confusa p. 130.
- ἀρσενικῶς, ἐκφέρειν τὸ θηλυκόν III, 10, 1.
- ἀρχαῖος v. ἀρχαῖός.
- ἀρχαιοπροσπήνη quae antiquitatem volent I, 2, 5. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 342.
- ἀρχαῖος. ἀρχαῖοι συγγραφεῖς II, 5, 1. 52, 3. ῥήτορες III, 1, 1. ἡ ἀρχαία Ἀτθίς II, 23, 5. οἱ ἀρχαῖοι 2, 1. 7, 2. 11, 2. 23, 2. τὰρχαῖα, res, historiae, antiquae II, 20, 4.
- ἀρχαιότης I, 2, 4.
- ἀρχεῖν, incipere, τὰδε λέγων II, 37, 2. anteire, τὰ πρότερα τῶν ὑστέρων ἀρχεῖ 11, 1. dominari, imperare 38, 3. 47, 4. παντός, οὗ ἂν κρατῆ 40, 5. 6. ἄλλων 39, 3. ὅσων Εὐρουσθεὺς ἤρχε III, 15, 5. sic οἱ ἀρχόμενοι II, 39, 6. ἀρχεσθαι, incipere II, 20, 2. περαιοῦσθαι 19, 4. γραφῆς 5, 2. πολέμου 10, 4. 12, 3. 20, 11. 37, 1. ἀπό τινος I, 3, 14.
- ἀρχή, τοῦ πολέμου II, 10, 8. ἀρχὴν λαμβάνειν, i. q. ἀρχεσθαι 10, 1. τὴν ἀρχὴν λαμβάνειν ἀπό τινος §. 2. et 7. I, 4, 3. τὴν ἀρχὴν, a principio II, 36, 10. ἐν ἀρχαῖς τῆς ἀπολογίας 44, 2. καὶ ἀρχάς 35, 1. 37, 1. 45, 5. ἀρχή, imperium II, 10, 8. 39, 3. 47, 4. ἡ κατὰ θάλατταν 47, 1. ἡ δια πλεονεξίαν 35, 2. ἀρχὴν ἐπιτρέπειν τινί III, 15, 5. ἡ Ὀδρουσῶν I, 3, 12. ἡ Κροίσου §. 14. ἀρχαὶ ἐνιαύσιοι II, 9, 3. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες p. 269.
- ἀρχηγοὶ ἐταιριῶν p. 363.
- ἄσάφεια II, 52, 3.
- ἄσαφής, καὶ δυσπαρακολούθητος I, 3, 13. ἄσαφῆ, ὥστε ἐξηγήσεως δεῖσθαι II, 54, 3. ἄσαφής λέξις 24, 7. 33, 1. 46, 2. φράσις III, 15, 4. ἄσαφές τὰ βραχὺ II, 24, 5. αἰνιγμάτων ἄσαφίστερα 48, 5.
- ἄσέβειν i. q. ἀδικεῖν I, 1, 4.
- ἄσθενεια, δυνάμειος II, 14, 6. opponitur δύνამις 39, 6. cf. 38, 5.
- ἄσθενής, opponitur προῦχων II, 38, 5. ἰσχυρός 39, 1. 5. 41, 6. egentēs p. 113.
- ἄσχεῖν i. q. ἐπιτηδεύειν, ῥητορικὴν I, 6, 5. 11. φράσιν II, 50, 2. ἀσκοῦσι et ἀκούουσι confusa p. 54.
- ἄσπις, περιεβρόθη εἰς θάλατταν III, 4, 3.
- ἄσπονδος. ἀσπόνδους ἀναιρεῖσθαι p. 108. Cf. Plutarch. Nic. 6.
- ἄστοχεῖν, opponitur ἀποτυγχάνειν. II, 3, 2. cf. Jud. de De-

- μοῖσθ. p. 1124. 1. ἀστοχοῦσα
 et ἀποτυχοῦσα confusa p. 66.
 ἀσυνάρτητα κεφάλαια II, 6, 2.
 ἀσυνήθης φράσις II, 54, 4.
 ἀσφάλεια II, 30, 1. 48, 2.
 ἀσφαλής II, 32, 1. τὸ ἀσφαλές
 i. q. ἡ ἀσφάλεια 41, 7.
 ἀσφαλῶς II, 48, 5. ἀσφαλέστερον
 ποιεῖν 37, 3. ἀσφαλέστερον
 ἔχειν τὴν Αἴγιναν 15, 4.
 ἀσχημάτωτος I, 5, 4. v. σχῆμα
 et σχηματίζειν.
 ἀσχημος i. q. αἰσχρός II, 41, 7.
 ἀτάρ I, 2, 12.
 ἀταιχιστος II, 19, 4. 25, 3.
 ἀτελής, non absolutus; non ad
 finem perductus I, 4, 1. II, 9,
 5. 16, 2. non perfectus, non
 omnibus numeris absolutus
 55, 2. Sed I, 5. 6. ubi Philis-
 tus ἀτελής appellatur, cum in
 Censura et in fragm. a Ste-
 phano prolato ed. Sylb. T. II.
 p. 73. l. 37. ταπεινός κομιδῆ
 pro ea dicatur, vitium ibi
 subesse et ἀτελής aut simile
 verbum reponendum videtur,
 v. c. ἄτονος, quod saepius sic
 usurpari docet Ernesti.
 ἀτερπής II, 20, 7.
 ἀτολμος III, 20, 1.
 ἀτομα ὀνόματα, quae non am-
 plius dividi possunt II, 22.
 ἀτοπία τιμωρίων, supplicia, quae
 nova et exquisita crudelitate
 θαυμαστὰ καὶ παράδοξα sunt
 II, 29, 2. Cf. Fischer. ad Plat.
 Crit. p. 176. Heindorf. ad
 Theaet. p. 394. 19.
 ἀτοπος i. e. θαυμαστός καὶ πα-
 ράδοξος I, 1, 13. V. Fischer l. 1.
 et Heindorf. ad Gorg. p. 65.
 ἀτόπως inepte II, 37, 7.
 ἀτριβής ὁδός II, 9, 3.
 ἀτυχήματα de vitiis orationis
 I, 1, 3. cf. annot. p. 5.
 αὐ. οὐδ' αὐ III, 4, 2.
 αὐθάδης, arrogans, superbus
 II, 40, 4.
 αὐδέχαστος, qui aliorum infor-
 tuniis non commovetur, un-
 theilnehmend I, 5, 15. cf. Wyt-
 tenb. ad Plutarchi Moral.
 T. 1. p. 87.
 αὐθήμερον II, 18, 2.
 αὐθις II, 20, 6. 22. 26, 9. porro
 III, 13, 2. 14, 5. μόχ, statim
 l. p. 293. v. 26. νῦν μὲν - αὐ-
 θις δέ II, 24, 2.
 αὐξάνεσθαι II, 10, 6.
 αὐξήσις τῆς πόλεως II, 10, 3. ex-
 aggeratio, λόγος μέγεθος πε-
 ριτιθεῖς τοῖς ὑποκειμένοις. Hoc
 quidem sensu Dionys. II, 19,
 2. Cf. Ernesti p. 48.
 αὐρα ἀπόγειος p. 44. odor, Duft
 I, 2, 4.
 αὐστηρὰ λέξεις II, 24, 1. τὸ αὐστη-
 ρόν 24, 6.
 αὐτανδρος i. q. αὐτοῖς ἀνδράσι
 II, 13, 2. τριήρεις αὐτάνδρους
 ἔλαβον II, 13, 2. Cf. Dorvill.
 ad Charit. p. 585.
 αὐτάρκης φύσις ἀναμάρτητος εἶναι
 II, 3, 2.
 αὐτίκα. ἡ αὐτίκα φιλονεικία II,
 26, 9. 33, 2. ἐν τῷ αὐτίκα, in
 praesentia 31, 4. cf. παραιν-
 τίκα.
 αὐτοβοοί, primo impetu p. 296.
 αὐτόθεν p. 280. ὁ αὐτόθεν παζός,
 Syracusanorum II, 26, 11.
 αὐτοκράτωρ, legatus p. 369. συγ-
 γραφεύς pag. 375. στρατηγός
 p. 380.
 αὐτονομεῖσθαι, libertate frui, suis
 legibus uti II, 36, 5.
 αὐτόνομος II, 56, 5. 48, 1.
 αὐτόπτης I, 6, 3.
 αὐτός, 1) ipse, αὐτὸς οὗτος II,
 5, 3. 45, 3. αὐτὸς ἕκαστος 26,
 5. III, 9, 3. αὐτὴ καθ' ἑαυτήν
 II, 45, 5. τοῖς σώμασιν αὐτοῖς 26,
 12. αὐταῖς λέξεσιν, ipsis verbis,
 I, 2, 1. II, 2. cf. Rhet. p. 264.
 Schott. qui articulum de suo in-
 ferere non debebat. Cf. Plu-
 tarch. de Herod. malign. 37.
 (Quem articuli defectus of-
 fendat, is meminert eum in
 dictione usu tritissima eadem
 ratione omitti, ut in nomini-
 bus propriis, ubi hic defectus
 solennis est, ut mireris Weis-
 kium ad Xenoph. Anab. I, 2, 21.

- v. Thus. I, 51. III, 98. VI, 50. 51. 46. quapropter etiam II, 11. et V, 62. codicibus obsequendum orit, nec sollicitandum cum Reifigio in conjeett. p. 220. Xenoph. Hellen. III, 1, 23.) τοῖς σώμασιν αὐτοῖς II, 26, 2. αὐτὸς αὐτοῦ χειρῶν p. 19. 2) solus I, 1, 14. II, 19, 5. 20, 5. 25, 2. Jud. de Demosth. p. 995. 8. ubi pro ταῦτα repon. αὐτά. p. 1001. 15. cl. p. 529. n. 23. 5) Idem, ὁ αὐτὸς εἰμί p. 197. ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι p. 265. εἰς τὸ αὐτὸ σκοπεῖν. II, 26, 12. 4) is, ille, τὰ πρὸ αὐτῶν p. 118. αὐτό ad infinitivum verbi praegressi refertur p. 120. item αὐτά p. 155. Huc etiam retuli III, 4, 7. durius; refertur enim ad ἰσχύον, ita tamen, ut scriptor ex eo non nisi πράγματος notionem retinuerit, cf. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 139. sq. Nomine praegresso abundanter infertur p. 98. cf. Pappo ad Cyrop. I, 5, 15. (15.) 5) enunciatione cum relativo praegressa, αὐτὸς relativi vice fungitur p. 168. αὐτοὶ cum σφίς conjunctum fere redundat p. 540. αὐτὸς et εὐθύς confusa p. 152. αὐτὰ et πάντα confusa p. 44. αὐτοσχιδιάζειν, ex tempore facere III, 16, 2. εἰσιτοσιλῶς, absolute, omnino III, 2, 2. syn. ἀπηρτισμένως. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 111. αὐτοῦ, hic II, 52, 2. cf. Schaefer ad l. de Compos. p. 424. αὐτοῦ fere abundanter p. 280. cf. Hom. Il. XIX, 330. Schaefer. ad Long. p. 371. αὐχμα, superbia, arrogantia II, 18, 5. Cf. p. 195. sq. αὐχμηρός, squalidus, de orationis squalore, qui ex situ antiquitatis existit II, 51, 3. cf. Genf. p. 431. 6. Judic. de Dinarcho p. 645. 12. (ubi Reiskianae ed. vitium κινός emendandum in τινος.) Hinc αὐχμός et πίνος componuntur in Judic. de Demosth. p. 1094. 16. αὐχμοί, siccitates II, 20, 10. ἀφαιρεῖν, opp. προστιθέναι II, 5, 3. 8, 1. ἀφαιρεῖσθαι II, 25, 3. τὸ βουλόμενον οὐκ ἀφαιρέθησαν ὑπὸ τοῦ ὀχλῶδους τῆς παρασκευῆς III, 10, 2. ἀφαίρεσις, opp. πρόσθισις II, 16, 1. χρημάτων 49, 2. ἀφανεία et ἀφανία confusa p. 225. cf. Schaefer. Melett. crit. p. 41. sq. ἀφανής, 1) abditus, ignotus, αἰτία I, 3, 9. 6, 7. III, 2, 6. πρόσφασις II, 10, 4. ἐλπίς 40, 2. ἀφανές τὸ μέλλον 44, 2. τὸ ἀφανές τοῦ κατορθώσιν III, 16, 1. ἐν (τῷ) ἀφάνει II, 52, 2. III, 16, 2. 2) non perspicuus, non dilucidus de oratione, opp. ἐμφανής II, 55, 2. ἀφανία et ἀφάνεια p. 225. ἀφανίζειν, tollere, τὴν ἀξίωσιν τῆς πόλεως II, 47, 1. 3. τὸ εἶθες ἠφανίσθη 33, 2. ἀφελής, simplex, κατασκευή I, 2, 7. σύνθεσις II, 25, 4. ἀφηγεῖσθαι, narrare II, 26, 2. ἀφθονία, copia I, 6, 6. ἀφθόνως II, 8, 9. 26, 7. ἀφιέναι, mittere praeterire I, 6, 5. II, 18, 4. i. q. καταλείπειν 9, 5. ἀφείναι, τὴν τυραννίδα, i. q. ἐκστῆναι τῆς τυραννίδος 47, 4. περὶ τούτων ἡμῶν ἀφείσθω κινδυνεύειν 39, 4. ἀφικνεῖσθαι, ἐπὶ τὸ τέλος III, 15, 1. ἀφιξίς II, 17, 4. ἀφιστάναι. χαρακτήρ ἀφιστηκώς τοῦ κομποῦ, remotus III, 17, 1. ἀφορᾶν. πρὸς ἀντίπαλόν τι τῆς ναυμαχίας ἀπιδόντες II, 26, 12. ἀφορμή, 1) occasio, ansa, Anlass: πολλαῖς ἀφορμαῖς περιάψαι τὰς αἰτίας I, 5, 9. τὴν ἀφορμὴν αὐτοῖς τῆς κατηγορίας ταύτης ὁ συγγραφεὺς παρέρχεται II, 10, 2. cf. 52, 1. 2) copia, ἀφορμὰς ἐπιτηδείους παραδειγμάτων παρασχέει I, 6, 11.

ἄφρακτος II, 32, 1. 33, 4. cl. p. 159. de forma v. Lobeck. ad Phryn. p. 59. 199.
 ἀφροδίσια ἀνθεα I, 8, 12.
 ἄφρων II, 32, 2.
 ἀφύλακτος II, 32, 2.
 ἀρχαῖος et ἀρχαῖος confusa p. 51.
 ἀχαριστία et ἀναρμοστία confusa p. 153.
 ἀχάριστος, injucundus I, 1, 8.
 ἀχθεσθαι, ἐπὶ ταῖς συμφοραῖς II, 44, 2.
 ἄχρηστος II, 55, 3.
 ἀχρη, τούτου I, 1, 10.

B.

βάθος I, 6, 8.
 βαίνειν. βεβηκῦια λέξις, graviter incedens II, 24, 1. Cf. de Compos. p. 540. Sch. et Ernesti. Idem valet βεβαία de Compos. p. 230.
 βαρβαροὶ βασιλεῖς II, 59, 1.
 βάρβαρος et βαρβαρικός confusa p. 27.
 βάρος, gravitas orationis II, 25, 5. Cf. Ernesti.
 βασανίζειν, nimiam (orationi) artem adhibere p. 185 sq. 215.
 βάσανος, exploratio I, 1, 6. πῶς ἂν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος εἴλαβεν. Cf. Jud. de Demosth. p. 1001. 2. 1058. 13.
 βασιλεία I, 8, 14. βασιλείαν παραλαμβάνειν III, 15, 5.
 βασιλεύς, rex Persarum p. 209.
 βάσκανος, detrectator I, 6, 8. καὶ συκοφάντης II, 54, 4. adjective, βάσκανον καὶ κακότηθες πρᾶγμα 52, 2.
 βέβαιος, πρόνοια II, 46, 1. τὸ βέβαιον ἔχειν ἐν τῇ προνοίᾳ 47, 1. βέβαιόν τι ἔχειν 44, 4. τῆς γνώμης μηδὲ τοῖς βεβαίοις πιστεῦσαι III, 14, 5.
 βεβαιον, τὰς προθέσεις II, 1, 1. τὸ προκείμενον 55, 1. τεκμηρίαις II, 13, 1. βεβαιοῦσθαι, τῇ δμῇ προφύσει τὴν ἐκείνου φιλίαν 48, 5. ἔργῳ σπανιώτερον βεβαιούμενα 20, 10.
 βεβαιοῦσθαι II, 23, 3. ἔχειν ἀρχὴν 47, 1. τῶν κινδύνων ἀντιλαμβάνεσθαι 54, 1. βεβαιότατα δὴ φύσεως ἰσχὺν δηλοῦν III, 4, 2.
 βία II, 38, 5. βίας νόμος 41, 6. βιάζεσθαι, ἐς τὸ ἔξω II, 26, 2. τὸν ἔπιλον 26, 9. βιάζεσθαι λέγειν i. e. βεβιασμένως λέγειν 55, 2. passively p. 155. βεβιασμένα σχήματα, contortae figurae II, 33, 5. 35, 2. 41, 8. 42, 1.
 βίαιος. τὰ βίαια i. q. ἡ βία II, 59, 1.
 βίος, κοινός II, 41, 7. 51, 1. βίος καὶ λόγοι I, 1, 2. tempus, ἀρχαῖος 51, 2. ὁ κατ' ἡμᾶς 6, 2. ὁ κατ' ἐκείνον τὸν βίον χειρότεροι 29, 1. i. q. τροφή 19, 4.
 βιωτικός. βιωτικαὶ ὁμιλίαι II, 50, 2. τὰ βιωτικά 40, 2. ubi v. annot. cf. Lobeck. ad Phrynich. p. 355.
 βλάπτειν II, 20, 10. τινά 59, 6. 40, 2. βλάπτεσθαι 44, 4.
 βλέπειν ἐπὶ τι II, 26, 12.
 βοή II, 26, 9. 12. 15.
 βοήθεια, παρὰ τῶν θεῶν II, 40, 4.
 βοηθεῖν. Ammon. p. 31.: βοηθεῖ μὲν ὁ συνών, ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἦκων, συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν, ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτω χρησιμεύων, ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότες (πεπονθότες conjecit Valkenar.). In definitione verbi βοηθεῖν notationem modo spectatam vides. Sed scriptores saepe etiam βοηθεῖν dixerunt eodem sensu, quo ἐπικουρεῖν, v. II, 56, 9. 40, 4. βοηθεῖν τῷ τιμωμένῳ τῆς πόλεως 47, 4.
 βούλεισθαι. βουλομένων τῶν Μεκηνάων III, 15, 5. τὸ βουλομένον p. 231. ad βούλεισθαι ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 117. 286.
 βουλεύειν, consultare, περὶ σωτηρίας τῆς πόλεως II, 37, 5. βουλεύεσθαι, deliberare 56, 8. 9.

49, 2. III, 14, 2. re delibera-
ta consilium capere. ἐβουλεύ-
σαντο Ἀθηναίους μὴ προδιδόναι
II, 56, 10.
βούλευμα I, 6, 9.
βούλημα, τῆς πραγματείας II, 5, 1.
τῆς ὑποθέσεως 25, 1.
βούλησις II, 51, 2. 40, 5. III, 10, 1.
οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμει βού-
λησιν ἐλπίζει II, 48, 2.
βραδύς. βραδύτεροι τῷ ἀμύνασθαι
II, 25, 4.
βραχίως II, 11, 3. 52, 2.
βραχύς. τὸ βραχύ, brevitatis I, 2,
7. II, 24, 5. βραχύς i. q. ὀλί-
γος, ἐπὶ βραχύ II, 10, 8. cl.
p. 207. βραχύ ἀπέλιπον ξυναμ-
φότεροι διακόσιοι γενέσθαι II,
26, 6. i. q. μικρός pag. 107. et
add. ad h. 1.
βραχύτης II, 55, 1. μελέτης III,
16, 2.

Γ.

γάρ, mediae structurae interje-
ctum p. 314.
γάρ. καί- γάρ I, 1, 4. ὃ γάρ I, 3, 12.
γάρ δὴ quidem II, 45, 2. 47, 1.
55, 1. III, 1, 1. cf. Schaefer.
ad l. de Compos. p. 264. Wyt-
tenb. ad Plutarchi Moral. T. 1.
p. 256. οὐ γάρ δὴ- γάρ II, 41, 3.
p. 97. γάρ τοι I, 2, 14. 13, 4.
16, 2. 4. 24, 2. μὲν γάρ III, 14,
5. quid a μὲν γάρ differat p. 95.
ἤπου- γάρ II, 8, 5. γάρ et τὲ con-
fusa p. 68.
γεινιῶν. γεινιῶσαι κακίαι II, 5,
1. cf. συγγένης.
γενεά, triginta annorum p. 15.
γενική πτώσις II, 57, 5. III, 11, 2.
12, 3.
τὸ γενναῖον, bona et generosa
indoles II, 53, 3.
γενναίως. ὑφίστασθαι II, 47, 1.
γένος, πραγματείας II, 2, 1. γρα-
φῆς 2, 4. λέξειως 27, 1. φρά-
σεως 49, 2. χαρακτήρος III, 2,
2. τὰ ὑπὸ ταῦτο γένος ἔργα I,
1, 3. γένος θηλυκόν III, 11, 2.

γεωμόροι p. 270.
γῆ. τὴν γῆν ἀναδάσασθαι III, 15,
2. δηρὸν τὴν γῆν II, 56, 2. γῆ
reticetur II, 12, 3.
γίνεσθαι. μέγα II, 10, 4. φα-
νερόν III, 5, 3. τραυματίαν 4,
5. ἔυμαχον II, 56, 9. γέγονε
τὸ προοίμιον ἱστορία τις αὐτῆ
καθ' αὐτὴν II, 19, 2. τὰ πράγ-
ματα πρόσωπα γίνονται III, 14,
1. πράγματα ἀντὶ σωμάτων γί-
νεται §. 3. παρεμπιπτόσεις πολ-
λαί γινόμεναι 15, 1. σπονδαὶ
γίνονται II, 10, 4. 20, 11. πα-
ρακέλευσις ἐγίγνετο τοῖς κελευ-
σταῖς (i. e. ὑπὸ τῶν κελυστῶν)
26, 9. προθυμία γενομένη 56,
4. παρασκευὴ καὶ πόλεμος γε-
γένηται §. 5. αἵρεσις γεγένηται
47, 2. λόγοι γίνονται 57, 3.
28, 2. ὀλίγων τῶν μεταξὺ γενο-
μένων ἀμοιβαίων 59, 5. ὄρ-
κοι ἐγίγνοντο 51, 4. γινόμεναι
τῇ πόλει συμφοραὶ 18, 7. ἀρε-
ταὶ γίνονται περὶ μορφῆς 34, 4.
περὶ λόγους 42, 1. σί. εἶναι. γε-
νέσθαι παρ' ἀμφοτέροις τοῖς
πράγμασι 12, 3. τρεῖς ἐννέα ἔτη
δεῖ γενέσθαι τὸν πόλεμον ib.
τὰ γινόμενα 26, 14. 28, 4. τὰ
γεγενημένα (παρ' ἑτέρων) 13, 4.
29, 3. οἱ κατ' ἐκείνον τὸν βίον
γενομένοι 29, 1. οἱ πρὸ τοῦ-Ηε-
λοποννησιακοῦ γινόμενοι πόλε-
μου 23, 2. γινόμενα et γενό-
μενα confusa p. 227. γένηται
et λέγεται confusa p. 221.
γιγνώσκω, sentire, τὰ εἰκότα II,
55, 2. intelligere 37, 5. I, 5,
8. γνόντες αὐτοὺς βραδυτέρους
ὄντας II, 25, 4. εὐπορον γνω-
σθῆναι 55, 3. excogitare, com-
minisci 45, 1. 4. syn. ἐπινοεῖν
III, 14, 3. cognoscere, χα-
ρακτῆρα II, 25, 1. syn. γνωρί-
ζειν, ἐλπίς γιγνώσκειται 40, 2.
πολλοί, παρὰ τῶν ἀριστα γιγνω-
σκόντων πυρθάνεσθαι 6, 1. de-
cernere, ἄλλο τι τῶνδε σωφρο-
νέστερον 41, 2.
γλώσσα II, 49, 3.
γλωσσηματικός. τὰ γλωσσηματικά
III, 5, 1. quae ob peregrini-

tatem et raritatem interpretationis indiga sunt. λέξις II, 24, 1. 55, 2. 52, 5. φράσις 50, 2. Cf. Ernest.

γνήσιος I, 1, 6. Aristoteles δ γνησιώτατος Platonis discipulus dicitur, quo sensu dubites, sive potius nullo sensu affirmes. Quis enim unquam minus magistri vestigia legit, quam Aristoteles?

γνώμη, sententia, iudicium. γνώμην ἔχειν I, 2, 14. περί τινος II, 45, 5. ἐκ τῶν παρόντων λαμβάνειν 46, 2. αἱ περί τῶν μεγάλων ἀνδρῶν γνώμαι II, 8, 1. αἱ περί τῶν ἔσομένων 44, 4. προσέχειν τὴν γνώμην 12, 3. γνώμη ἀμαρτεῖν 48, 6. consilium, prudentia, ταῖς ὑμετέραις γνώμαις κρατήσους 48, 2. γνώμη πιστεύειν, προέχειν 46, 1. τῆς γνώμης τὸ πολύτερον 55, 4. φαυλότεροι γνώμην ἴθ. τῆς γνώμης ταῖς βεβαίοις πιστεῦσαι III, 14, 5. ἀνίμω, ἀντιστῆχθαι ἀλλήλοις τῇ γνώμῃ ἀπίστως II, 83, 5. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας 14, 2. τῇ γνώμῃ δουλοῦσθαι 25, 4. τὴν γνώμην δουλοῦσθαι 26, 12. cf. p. 156. ἔυστασις τῆς γνώμης 26, 11. sensus, τῶν λεχθέντων 20, 5. Syn. διάνοια, ita quod Thuc. III, 56. dicit: οὐ γὰρ ἀπὸ βραχείας γνώμης ἐδόκουν τὴν ἀποστασιν ποιήσασθαι, Liban. p. 117. d. Bas. expressit verbis: οὐκ ἀπὸ βραχείας γνώμης τὸν πόλεμον κατέστησαν. quem locum contulit Wyttenb. ad Julian. p. 188. Schaefer.

γνώμων, iudex III, 16, 2.
γνωρίζεσθαι, cognosci 40, 2.
γνώριμος, notus I, 2, 9. II, 55, 2.
οἱ γνώριμοι, optimates p. 269 sq.
γνώρισμα, nota, qua quid cognoscitur II, 15, 1.
γνώσις, τῆς ἀληθείας II, 3, 4. εἰς τὴν κοινὴν ἀπάντων γνώσιν ἐκφέρειν II, 5, 5.
γοητεία τῶν πολλῶν II, 6, 2. γοητεῖαι θιατρικαί 7, 3. Syn. ψν-

χαγωγία. Hinc cum κηλεῖν coniungitur γοητεύειν Jud. de Demosth. p. 1071. sq. et γοητεία cum ἀπάτη Jud. de Isaeo p. 591. 14. Cf. Sturz. in Nov. Act. Soc. lat. Jen. Vol. I. p. 75. sq.
γονὴ ἡμίθεος, soboles semideus II, 6, 2.

γραμματικὴ δέξησις II, 51, 2. 55, 1.

γράφειν, ἔπαινον I, 1, 5. ἐγκώμιον ἴ. 4. ἱστορίας 3, 2. πόλεμον ἴ. 4. τὰ περί Μιτυληναίους II, 9, 5. τὴν Λακεδαιμονίων ἔλασιν ἐπὶ Ἰλαταιάς 36, 9. τὰ γραφόμενα ἴ. 1. τὰ γραφέντα 2, 5.

γραφεύς, pictor II, 4, 2.

γραφή, scriptio, ὃ διὰ τῆς Θεοπόμπου γραφῆς γιγνόμενος ἐξετασμός I, 6, 8. εἰς γοητεῖαν ἐκτρέψαι τὴν γραφήν II, 6, 2. συντόμῳ περιλαβεῖν γραφήν 1, 1. scriptum quodvis, liber quivis 9, 1. I, 1, 10. de historiis 3, 6. II, 5, 4. 23, 1. Platonis dialogi γραφαί dicuntur I, 1, 12. ἡ περί Θεουκιδίδου γραφή II, 1, 2. 5, 1. τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς I, 6, 3. φιλαπεχθήμονες γραφαί II, 8, 3. ἀναγιγνώσκειν γραφήν II, 2, 2. ἐντυγχάνειν γραφήν 5, 1. παραλαμβάνειν πράγματα ἐπὶ τὴν γραφήν I, 3, 11. ποικίλλειν τὴν γραφήν 4, 2. ποικίλην ποιῆσαι 5, 11. κατασκευάζειν III, 1, 1. γυμνασίας, ποιῆσθαι II, 1, 1. γυμνοῦσθαι II, 19, 5.

Δ.

δαιμόνια κατορθώματα II, 24, 7.
δαιμονίως ἐρμηνεύεσθαι II, 42, 1.
δάκρυα II, 45, 5.
δαπάναι I, 6, 2.
δάπανος p. 179.
δαφιλῶς II, 53, 2.
δέ pro γάρ p. 49. longius a respondentē μὲν remotum p. 31. φανερώς μὲν οὐ πρὸς βεβύμετοι, κρύφα δὲ p. 104. sq. cf. Heib-

dork. ad Plat. Gorg. p. 185. 28 — δέ p. 268. δέ cum pronomine pro ἀλλὰ usurpat Herodotus p. 264. ad quem l. cf. add. δέ et δι — confusa p. 142.

δειγμα, τῶν λόγων τὸ προοίμιον p. 112. ἰκανὰ δὲ καὶ ταῦτα δειγματος ἕνεκα εἰρησθαι III, 17, 4. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 273. idem fere quod παράδειγμα II, 28, 1. cf. de Compos. pag. 286. 302. 328. Schaefer. Judic. de Lyf. p. 497. 3. Jud. de Demosth. p. 996. 10. 1011. 5. 1068. 11. δειγμα et μίγμα confusa p. 15.

ΔΕΙΞΙΝ. δειδέναι, τὸ ἐαυτῶν ἐνδεδίς II, 33, 4. περὶ τῆ πόλει 36, 6. cf. Matth. Gr. Gr. §. 589. b. et Gottleber. ad Thuc. I, 67.

δεικτικὸν ἄρθρον, v. ἄρθρον.

δειλία II, 29, 5.

δειλία II, 46, 1.

δεῖν. ὅπερ οὐκ ἔδει ποιεῖν I, 5, 9. δεῖ ἐμοί τινος II, 30, 3. 45, 3. 50, 2. cf. p. 12. οὐδὲν ἔδει λόγων 14, 5. ὅπως μηδὲν αὐτῶν δεήσει 30, 2. τρεῖς ἐννέα ἔτη δεῖ γενέσθαι τὸν πόλεμον 12, 3. μηδὲν δεῖν λέγειν 11, 2. πλείονες τοῦ δέοντος λόγοι 13, 1. πέρα τοῦ δέοντος 13, 4. 33, 5. μακρότερος τοῦ δέοντος I, 4, 4. II, 55, 1. ἐνδεέστερον τοῦ δέοντος 34, 2. τὰ δέοντα 20, 5. 45, 1. III, 16, 2. δεῖ et ἔδει confusa p. 89. δεῖ με et δέομαι confusa p. 19. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 94. δεῖν reticetur, v. ἠγεῖσθαι. δεῖσθαι. δεόμεθα καὶ μαρτυρόμεθα II, 48, 2. οὐ δέομαι λέγειν p. 19. 19. cf. Judic. de Hocr. p. 561. 5. Ep. I. ad Amm. p. 729. 3. δεῖσθαι τῶν ἑρμηνεύσαντων II, 49, 3. τὰ δεόμενα λόγων II, 1, 2. 13, 1. 25, 1. III, 1, 1.

δεινοποιεῖν, exaggerare II, 23, 6. cf. Ernesti.

δεινός. Gregor. Cor. ad Hermog. περὶ μεθόδου δεινότητος ap. Reisk. oratt. Gr. T. VIII. p. 883: τὸ δεινὸν τρία σημαίνει,

τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικόν, — τὸ μέγα καὶ ἰσχυρόν, — καὶ τὸ ἀκριβὲς καὶ ἐπιτήδειον. — Δεινότης — οὖν λέγεται τὸ εἰς δέον καὶ κατὰ καιρὸν ταῖς τῆς ῥητορικῆς ἰδέαις χρῆσθαι, ἔτι γε μὴν καὶ τοῖς τοῦ πολιτικοῦ λόγου μέρεσι. 1) i. q. φοβερός de hominibus II, 25, 4. 59, 4. III, 9, 2. οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη I, 3, 6. ὦμά καὶ δεινὰ καὶ οἰκτρῶν ἄξια II, 15, 1. τὰ δεινὰ 41, 7. 44, 4. III, 14, 5. τὰ δεινότατα τολμᾶν II, 33, 2. δεινὸν ἠγεῖσθαι 48, 5. 2) de orationis vi et granditate animum percellente I, 3, 19. II, 24, 6. 3) callidus, in bonam partem, τὰ ἤθη παρασιῆσαι δεινός I, 3, 18. callidus, in malam partem, II, 50, 2.

δεινότης. Hoc vocabulum non eo sensu, quo Hermogenes, (v. δεινός) usus est Dionysius, qui τὴν καλουμένην δεινότητα γίνεσθαι ait ἐξ ὕψους, καλλιόφημοσύνης σεμνολογίας, μεγαλοπρεπείας τόνου, βάρους, πάθους διαγείροντος τὸν νοῦν, ἐρρωμένου καὶ ἐναγωνίου πνεύματος II, 23, 5. Hinc μεγαληγορία, καλλιλογία et δεινότης conjunguntur 27, 1. ac 55, 1. ἡ βραχύτης καὶ ἡ δεινότης καὶ ἡ ἰσχύς καὶ ὁ τόνος καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια. et Thucydidis locus dicitur πρὸς εἰληφέναι καὶ τὸ κάλλος καὶ τὸν τόνον καὶ τὴν μεγαλοπρέπεια καὶ τὴν δεινότητα καὶ πάθους ἐναγωνίου εἶναι μεστός 48, 1. δεινότης ἐξεγείρουσα τὰ πάθη 55, 1. ἡ περὶ τοὺς πολιτικούς λόγους 2, 3. Eadem Demostheni tribuitur. Cf. Ernesti p. 90. et v. δύναμις.

δεινῶς, valde I, 5, 4. graviter, διάνοια δεινῶς ἀπηγγεῖμένη II, 44, 1.

δένδρα II, 28, 4. 36, 7.

δέξιος. δέξιοι κακούργοι II, 52, 2. ἐν δεξίᾳ 10, 4. cf. interpr. ad Thuc. f. 24. et Wessel. ad Herodot. VI, 35.

δέος I, 3, 9. ἀκμή τοῦ δέους III, 16, 1.

δεσμοί II, 49, 2.

δεσπότης II, 48, 1. 4.

δεύτερόν II, 14, 4.

δέχεσθαι, ἐπιστολήν I, 1, 1. μνή-
μας παρὰ τῶν ἀρχαίων (i. q. πα-
ραλαμβάνειν) II, 7, 2. ἀμφοτέ-
ρους φίλους 56, 5. δέχεσθαι,
ὥστε φίλους εἶναι 59, 5. μήτε
πρόσθεσιν δεχόμενα μήτ' ἀφαι-
ρῶσιν 16, 1.

δή, profecto II, 18, 6. cf. γέ.

i. q. οὖν I, 3, 8. 11. II, 5, 5.

9, 6. 41, 5. 51, 3. μὲν δὴ 6, 2.

post pronomen relativum 45,

2. cf. Schaefer, ad l. de Com-

pos. p. 94. δὲ δὴ 14, 6. οὐδέ

δὴ 23, 5. cf. Schaefer. l. l. p.

140. δὴ τις 54, 5. cf. Schaefer.

l. l. p. 168. αὐξῆσιν δηλοῖ post

superlativum p. 118. cf. 26, 6.

9, 11. III, 4, 2. 16, 2. post

οὐδεὶς 26, 15. post μόνος 12, 3.

cf. Thuc. II, 64.

δήλος cum participio II, 51, 5.

δηλοῦν, dicere, significare, βού-

λεται γὰρ δηλοῦν III, 4, 2. 6, 2.

14, 2. syn. λέγειν II, 32, 1. ὡς

ἐν τῇ προσιμίᾳ δεδήλωκε 7, 5.

ὑπ' ὀνομάτων δηλοῦται τὰ πράγ-

ματα II, 22. explicare, ex-

ponere, describere, narrare,

πολλὰ ἐν ὀλίγοις 53, 2. τὰ

πραχθέντα 28, 2. τὰ λεχθέντα

57, 2. τὰ μέλλοντα 19, 3. 21.

πάντα, totum bellum conscri-

bere I, 3, 10. τὰ δοκούντα μοι

περὶ Θουκυδίδου II, 1, 1. τὸν

Θουκυδίδου χαρακτήρα III, 1, 1.

χαρακτήρων ιδιότητα II, 3, 5.

βασίλειων βίους καὶ τρόπων ιδιαι-

ματα I, 6, 4. τὰ πάθη I, 3, 18.

τὰ προσήκοντα ἐκάστῳ II, 8, 2.

τὰ δηλούμενα, narrata I, 3, 13.

5, 2. II, 29, 6. τὰ μέλλοντα δη-

λοῦσθαι III, 2, 1. ostendere,

φύσεως ἰσχύν III, 4, 2. δυ-

κάμειως παράδειγμα δηλούμενον

II, 59, 6. δηλώσει ὁ πόλεμος

μείζων γεγενημένος αὐτῶν 20, 4.

δήλωσις, significatio, ἀσαφῆ ἔχειν

τὴν δήλωσιν II, 46, 2. expli-

catio, descriptio, χαρακτήρος
25, 1. ἰδιωμάτων III, 1, 2. ἀκρι-
βης καὶ διεξοδική 1, 2. ἢ τὰ
κεφάλαια τῶν γενομένων περιει-
ληφύια 14, 5. indicium, τῆς
ὠφελείας ἢ δήλωσις ἐτι ἀπῆν
47, 1.

δηλωτικός, τοῦ μέλλοντος χρόνου
III, 12, 1. 2.

δημαγωγός I, 6, 5. II, 17, 2. Sic
dicitur Pericles 18, 3. 45, 3.
cf. Dorvill. ad Charit. p. 201.
Lips. et Fischer. ad Plat. Apol.
p. 94.

δημηγορεῖν I, 5, 6. 44, 2.

δημηγορία, Κορινθίων πρὸς Λακε-

δαιμονίους δημηγορία III, 14, 1.

cf. II, 45, 2. Thucydidis δη-

μηγορίαί II, 54, 1. opponuntur

ταῖς διηγήσεσιν I, 3, 20. ejus δη-

μηγορίαί καὶ διάλογοι καὶ ἄλλαι

ῥητορείαί II, 16, 2. ὅσα διὰ

λόγων καὶ δημηγοριῶν ἐπράχθη

β. 3. δημηγορίαίς opponuntur

ἐναγώνιοι λόγοι 25, 6. v. ἐνα-

γώνιος.

δημηγορικοί λόγοι II, 16, 4. 42, 1.

opponuntur δικανικοί λόγοι 53,

2. 55, 1. cf. 49, 2. δημηγορικόν

et διηγηματικὸν μέρος historiae

Thucydideae 55, 5.

δημιουργός II, 4, 2.

δῆμος, plebs III, 13, 1. 2. ubi v.

annot. οἱ τῶν δήμων προσιάται

II, 28, 5. i. q. δημοκρατίας κα-

ταλύειν τὸν δῆμον 28, 4. cf. Po-

lyb. VI, 4, 10. Meier. de bo-

nis damnat. p. 1. sq. Kortüm

zur Gesch. hellen. Staatsverf.

p. 14. et Lexic. Xenoph. f. v.

δημοσία, προτιθέναι πένθος II,

18, 5.

δημόσιοι ταφαί II, 18, 5. ἀγῶνες

opponuntur ἰδιωτικοί 53, 2. cf.

Judic. de Dinarcho p. 651 sqq.

δηοῦν II, 14, 1. 56, 2. 8.

διὰ cum genitivo. δι' ὅλης τῆς

ἱστορίας III, 17, 4. δι' ὀλίγου

(πόνου) II, 26, 10. cf. κτῆσθαι.

ἐπεβίων διὰ παντός αὐτοῦ (τοῦ

πολέμου) 12, 5. δι' ὀλίγου 26,

12. διὰ πολλοῦ 24, 3. διὰ

μακροῦ, longo intervallo III,

- 2, 4. cf. Heindorf. ad Plat. Theaet. p. 457. δι' ἐλαχίστου καιροῦ III, 16, 1. δι' ἐλαχίστης βουλῆς §. 2. cf. p. 295. et Matth. Gr. Gr. §. 580. d. διὰ θαλάσσης pro κατὰ θάλασσαν II, 25, 3. διὰ λόγων πράττεσθαι, γίνεσθαι p. 105. δι' ἡσυχίας ἔχειν 18, 1. cf. p. 107. cum accusativo, διὰ τὴν φυγὴν 12, 3. διὰ τὴν αἰσχύνην βοηθεῖν 40, 4. δι' αἶς (παρεμπτώσεις) ἢ φράσεις δυσπαρακολούθητος γίνεται III, 15, 1. ἢ διὰ πλεονεξίαν καὶ φιλοτιμίαν ἄρχῃ II, 33, 2. διὰ et μετά confusa p. 130. δι' et δέ confusa p. 142.
- διαβαίνειν**, II, 26, 5.
- διαβάλλειν**, reprehendere, rejicere p. 15. Cf. Judic. de Demosth. p. 1124. 1. 5.
- διαβοῶν**. διαβεβημένη δόξα, i. q. περιβοητός II, 8, 2.
- διαβολή**, injusta criminatio I, 1, 4. fere idem est, quod συκοφαντία, calumnia II, 52, 1.
- διαγγέλλειν**, referre, τὰ οἰκτρὰ καὶ δεινὰ πάθη τῶν Ἑλλήνων I, 3, 6.
- διάγειν**, i. q. διατελεῖν ὄντα II, 26, 12.
- διαγιγνώσκειν**, discernere I, 5, 6. cognoscere, τὸ ἐν ἐκάστη τέχνῃ καλόν II, 27, 1.
- διάγνωσις**, iudicium, Entscheidung I, 1, 10.
- διαδέχεσθαι**, μνήμας II, 7, 2.
- διάδηλος** II, 21, 1. 23, 5.
- διαδοχαὶ βασιλείων** II, 9, 3.
- διάδοχος** II, 42, 2.
- διάθεισις**, animi affectio, Gemüthsstimmung I, 3, 15.
- διαίρειν**, καὶ τὰττειν τὰ λεγόμενα I, 3, 13. τὰς ἱστορίας κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις II, 5, 7. θερσίαις καὶ χειμῶσι 9, 7. διαίρειται ἢ λέξις 21. 22. διηρηται τὴν ἀρετὴν ταύτην, inter se partiti sunt I, 3, 18. διελόμενος ταύτην διχῆ τὴν θεωρίαν II, 34, 1.
- διαίρεισις** II, 9, 2.
- διακείσθαι**, i. q. διακείσθαι, affectum esse, σεβαστικῶς πρὸς τινα I, 1, 1.
- διακείνυμι**, exhortatio II, 26, 15.
- διακρίνεσθαι** i. q. δίστασθαι p. 117.
- διακωλύειν**. ad διακωλύειν infinitivus ex praegresso verbo repetendus p. 118.
- διαλέγεσθαι** II, 48, 1. 49, 2.
- διάλεκτός** i. q. φράσις, λέξις cf. Judic. de Demosth. p. 1056. 14. 16. et Schaefer. ad l. de Compof. p. 35.) ἰσχνή καὶ ἀκριβής I, 2, 7. τετριμμένη καὶ κοινὴ καὶ συνήθης II, 23, 5. τὸν Ἑλληνικὸν χαρακτήρα σώζουσα I, 3, 16. εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον ἐργάζεσθαι 2, 3. ἢ Πλατωνικὴ 2, 1. ἢ Θουκυδίδου II, 51, 1. διαλέκτου τρόπος 28, 2. χαρμηκτῆρ 5, 4. 23, 5. 43, 2. i. q. λέξις ἰδιον χαρακτήρα τόπου ἐμφαίνουσα (cf. interpr. ad Gregor. p. 9.), ἢ Ἰάς 23, 3.
- διαλλαγί**, πολέμου κατάλυσις, εἰρήνη II, 14, 3.
- διαλλάττειν**, τινός, i. q. διαφέρειν, differre ab aliquo I, 6, 9. II, 5, 1. 6, 2. κατὰ τι ib. διαλλάττειν τινα, eodem sensu.
- διάλογος** II, 16, 1. 37, 1.
- διαλύειν**, dissolvere, τὰς ἐταιρίας II, 30, 3. reconciliare 33, 3.
- διαλύτης**, τῆς ἐταιρίας II, 30, 2.
- διαμαρτάνειν**. διαμαρτάνεσθαι I, 2, 16. II, 34, 5.
- διαμνημονεύειν** II, 20, 5.
- διανοεῖσθαι**, καινότερόν τι II, 29, 3. ad διανοεῖσθαι ex praegresso verbo infinitivus repetendus 31, 1. cf. p. 117.
- διάνοια**, animus, ἐρρωμένος τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ὑγιαινῶν II, 6, 1. τὸ ἄλογον καὶ τὸ λογικὸν τῆς διανοίας κριτήριον 27, 1. ἄλογία τῆς διανοίας 41, 2. ἀδέκαστος 34, 5. ὥστε μοχθεῖν τὴν διάνοιαν I, 3, 11. τυρακτομίας τῆς διανοίας 3, 13. II, 9, 6. διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν 54, 1. κακωμένοι τὴν διάνοιαν 34, 1.
- διανύματα**, ἐνθύμημα, Ge-

- danke, ἀληθείας 44, 3. φορτική 45, 1. σχῆμα τῆς διανοίας προ-
πώδιστατον 44, 2. τὸ κατάλλη-
λον τῆς διανοίας 31, 4. ἐξαι-
λάττειν τὴν διάνοιαν ἐκ τῶν ἐν
ᾧ 28, 2. πῆπλεκται ἡ διάνοια
πολυπλόκως 54, 4. φανε-
ρὰν ποιεῖν τὴν διάνοιαν III, 15,
4. orronitur πρόφασις 48, 3.
διαπορεύεσθαι, perlegere, συν-
τάξεις I, 1, 1. persequi, ψό-
γους I, 5, 6. syn. διερχεσθαι,
διεξέρχεσθαι, ἐπιπορεύεσθαι,
ἐπέρχεσθαι, ἐπεξέρχεσθαι.
διαπράσσεσθαι, τί II, 53, 2. τὰ
δυνατά 38, 4. εἰρήνην 14, 5.
διαρθροῦν, copulare II, 24, 2.
διασκοπεῖν II, 26, 14.
διασπᾶν, τὴν διήγησιν I, 3, 14.
τὰ πράγματα II, 9, 6.
διασύρειν, detrahere, imminuere,
τὰ παλαιὰ ἔργα. I, 3, 6.
διασώζειν. διασώζεται ἀνὴρ II, 44,
3. διασώζονται μνημαί II, 5, 3.
γραφαί 25, 2.
διατελεῖν, cum participio II, 24,
2. participium ad διατελεῖν
ex praegresso verbo repeten-
dum p. 118.
διατηρεῖν, σχῆμα II, 37, 2. syn.
σώζειν.
διατιθέναι, ἠδέως τὰς ψυχὰς, ju-
cunde afficere, I, 3, 11. pro-
ponere, proponere, λόγους I,
2, 9. 41, 4. ἀπολογία II, 43, 1.
τὴν ὑψηλὴν ἐκείνην τραγωδίαν
(orationem funebrem) 18, 3.
proprie de ipsa actione, non
de descriptione usurpari hoc vo-
cabulum ostendit Ep. I. ad
Amm. p. 724. 12. 725. 12. οἰ-
κειῶς διατίθεσθαι, I, 1, 1. v.
οἰκειῶς.
διατρέβειν, cum participio I, 2,
10. ubi v. annot. degere II,
41, 4.
διαυγής, διάλεκτος I, 2, 3.
διαφανής. τὰ διαφανέστατα τῶν
ναμάτων I, 2, 3.
διαφέρειν, differre II, 37, 4. τινός
I, 6, 10. II, 24, 1. 34, 3. 52, 3.
III, 1, 1. τινός κατὰ τι I, 3,
21. τινός ἐν τινί III, 3, 3. τινί
παρὰ τινά II, 24, 7. ibique an-
not. praestare, τὸ ἀντιτετάχθαι
ἀλλήλοις τῆς γνώμης ἀπίστως ἐπὶ
πολύδιήνευεν II, 53, 3. δια-
φέρεισθαι, dissentire, περὶ δο-
γμάτων. 3, 5. πρὸς ἀλλήλους I,
2, 16. cf. Wyttenb. ad Plu-
tarchi Moral. T. I. p. 468.
διαφέρειται et φέρεται confusa
p. 16.
διαφερόντως III, 4, 2.
διαφεύγειν, effugere per locum
interclusum II, 26, 9. 10. 13.
διαφθείρειν, corrumpere, τὰ διε-
φθαρμένα τοῦ σώματος I, 6, 8.
διεφθαρμένοι τὴν διάνοιαν II,
50, 1. perdere, ἀπολλύναι,
τριήρεις 15, 2. 3. 26, 15. ubi
v. annot. ἡ διαφθείρουσα ἀν-
θρώπους, αἰσχύνη 41, 5. διαφθει-
ρομένης τῆς πατρίδος 44, 5.
occidere, ἀλλήλους 28, 4. δια-
φθείρεσθαι de militibus qui
in pugna cadunt 15, 5. 18, 1.
4. 6.
διαφορά, discrimen, τῶν ἐνικῶν
καὶ πληθυντικῶν III, 9, 1. ἡ
Ἄτθίς μικρὰς ἔχει διαφορὰς πα-
ρὰ τὴν Ἰάδα II, 23, 3. dissen-
sio 10, 4. 12, 3. 20, 11. 28, 5.
διάφορος. διάφοροι τόποι I, 3, 15.
πράξεις II, 5, 5.
διαφόρως. οὐκέτι διαφόρως, ἀλλ'
ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς II, 26, 14.
διδασκαλικὸν σχῆμα p. 220.
διδάσκειν, σαφῶς II, 45, 4.
δίδαχῃ II, 34, 2. 5.
διδόναι, ὄρκον II, 31, 4. τάδε
ὑμῖν πατέρες οἱ ὑμετέροισι ἔδοσαν
36, 5. concedere, δίδους τὸ
πρῶτον θάτερον οὐκέτι δίδωμι
35, 1.
διεγείρειν, τὸν νοῦν II, 23, 5.
τὰς ψυχὰς ἐπὶ φρόνημα 47, 4.
τὴν φράσιν I, 4, 4.
διέκπλους II, 26, 6. Schol. Thuc.
VII, 36. interpretatur τὸ τε-
μόντων τὴν τάξιν τῶν ἐναντίων
εἰς τὸ ὑπίσω γενέσθαι, scilicet
ut a tergo hostiles naves ad-
orientur. Cf. Herod. VI, 12.
Duker. ad Thuc. I, 49. Lex.
Polybian. p. 153. Sed II, 26, 2.

- idem est., quod §. 3. ἐκπλου; h. e. ut Schol. Thucydidis VII, 69. explicat τοῦτο τὸ μέρος (ὁ) οὐκ ἔλευκτο, ἀλλ' ἀνερίγει, τοῦ στόματος, τοῦτ' ἔστι, παρελέλειπτο, ὥστε μὴ ἐξεῦχθαι, sed tamen catena videtur interclusum fuisse. Cf. Göller de situ et orig. Syrac. p. 75.
- διεξέρχασθαι**, persequi II, 47, 1. μάχας I, 3, 12. πράξεις §. 14. τὰ περὶ Ἐπίδαμνον II, 10, 5. πάντα I, 3, 10. III, 1, 1. cf. διαπορεύεσθαι et διεξίνααι.
- διεξίνααι** I, 2, 11. τὰς ἀρετὰς I, 7. κεφαλαιωδῶς II, 23, 1. cf. διαπορεύεσθαι.
- διεξοδικός**. ἀκριβής καὶ διεξοδική δῆλωσις II, 1, 1.
- διέρχασθαι**, perlegere, αὐτοῦ τὰς ἱστορίας II, 8, 3. persequi, conscribere, ταῦτα (τὰ πράγματα) I, 3, 9. τὰ γεγενημένα II, 13, 4. τὸν ἐπιτάφιον 18, 1. cf. διαπορεύεσθαι.
- διηγείσθαι** I, 5, 6. II, 49, 2.
- διήγημα**. Θουκυδίδης κρείττων ἔστιν ἐν τοῖς διηγήμασιν II, 33, 5. διήγημα et διήγησις quomodo differant p. 37.
- διηγηματικός**. διηγηματικὸν μέρος historiae Thucydideae II, 55, 3.
- διήγησις** I, 3, 11. II, 9, 3. 19, 3. opponuntur ῥητορίαι II, 25, 1. δημηγορίαι I, 3, 20. οικονομίσασθαι τὴν διήγησιν II, 12, 1. quomodo a διήγημα differat p. 37.
- διηνεκής**, perpetuus, τὸ διηνεκής τῆς ἀπαγγελίας II, 9, 5.
- διθυραμβική φράσις** I, 2, 13. σκωπία II, 29, 4.
- διθυράμβος**. οὐκίτι πόρρω διθυράμβων φθέγγομαι I, 2, 12. διθυράμβοις ἑοικότα §. 13. Sed §. 11. dicitur de verboso orationis tumore, ὄγκω, quem Lucianus quom. hist. sit conscr. p. 207. Bip. τῆς ποιητικῆς κορύβαντα, et ἵπποτυφίαν appellat, cf. ibi Solan. et Ernesti p. 86. Adde Judic. de Demosth. p. 1045. 6. 10. et Judic. de Dinarcho p. 645. 3. ubi itidem Platoni hoc vitium exprobratur.
- διίστασθαι**, ἐς ξυμμαχίαν ἑκατέρων p. 117.
- διίσχυρίζεσθαι** I, 2, 15.
- δικάζειν** II, 50, 4.
- δικαίος**, βίος II, 40, 3. ἦθος I, 4, 2. ἐξισταστής II, 3, 2. δικαίον ἔστι 18, 4. τὸ δίκαιον 33, 2. 39, 2. τὰ δίκαια 38, 5. 39, 1. 41, 6. 50, 2. ubi v. annot.
- δικαιοσύνη** I, 6, 6.
- δικαιοῦν** II, 36, 4. 40, 5. 47, 3. syn. ἀξιοῦν.
- δικαίωσις** p. 224. Etiam Dionysius vocabulo in Thucydide vituperato utitur Antiqu. Rom. I, 57. p. 147. 2. c. 87. p. 225. 10. III, 10 p. 432. 12. VII, 16. p. 1548. 14. c. 59. p. 1448. 6. VIII, 34. p. 1582. 8. — II, 29, 4. δικαίωσις est, ut Schol. Thuc. explicat δικαία κρίσις, arbitratu. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 13. Lips. totum locum sic vertit: consuetam verborum significationem mutarunt in rebus justitiae, i. e. nova corruptaque justitiae opinione mutarunt rerum consuetam nomina. Male v. etiam add. ad h. l.
- δικανικοί ἀγῶνες** II, 50, 4. λόγοι 53, 2. 54, 7. 55, 1.
- δικαστήρια**, quae res ab iis tractentur II, 45, 2.
- δικαστής** II, 45, 2.
- δίκη**. δίκην ὑπέχειν II, 28, 3.
- διονομάζω**. διονομασμένοι γραφεῖς II, 4, 2. syn. ὀνομαστός, κλεινός.
- διορίζειν**, τοὺς καιροὺς II, 51, 3.
- διότι** II, 10, 11. 28, 5.
- διττός**. διτταὶ ἀρχαὶ II, 10, 3. ἐκκλησίαι 17, 2.
- διχῆ** II, 34, 1.
- διώκειν**, i. q. ἐπιτηδεύειν, ἀσκεῖν τὴν κοινότητα I, 2, 4. τὸ μέγα §. 7. τὰς τιμὰς, affectare II, 47, 4.
- διώξιν ποιῆσθαι** p. 319.
- δόγμα** I, 1, 8. II, 3, 5.

δοκεῖν, putare, credere II, 16, 4. 17, 1. conjectare, suspicari 38, 1. ubi v. annot. videri I, 2, 12. II, 2, 5. 6, 2. 10, 5. 5. δοκοῦσα ἀρετή I, 6, 7. ὃ πᾶσιν ὁμοίως δοκεῖ I, 1, 2. intellige ἀληθεῖς εἶναι. Sic etiam explic. τὰ δοκοῦντά μοι 34, 1. 35, 1. δοκεῖν εἶναι 28, 4. semper hoc ordine apud Thuc. p. 266. Ad δοκεῖν ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 117. Post δοκεῖν reticetur ὅτι s. ὡς p. 160.

δοκιμάζειν. δεδοκιμασμένοι κανόνες II, 1, 1. 9, 2.

δόξα, opinio. ἐλάττω τῆς δόξας ἐφάνη I, 1, 7. λόγου δόξα I, 2, 12. δόξαν παρέχουσθαι II, 33, 5. λαμβάνειν I, 2, 7. κοινὰ δόξαι II, 2, 3. i. q. προσδοκία 26, 12. δόξην ex opinione (hominum) p. 181. gloria III, 14, 2. ubi v. annot. δόξης ἀκμή 16, 1. δόξα ὑπάρχουσα et μὴ προσήκουσα II, 47, 3. δόξα ἐπιφανῆς ἐγένετο τῇ πόλει 18, 1. δόξαν κτᾶσθαι 18, 5. δόξης λαμπρᾶς καταξιουῦσθαι 52, 2.

δοτικὴ πτώσις III, 11, 5. 12, 2.

δουλοῦν, in servitutem redigere II, 48, 1. i. q. ταπεινοῦν. δουλοῖ φρόνημα τὸ υἱφνίδιον 47, 3. δουλοῦσθαι τὴν γνώμην 26, 12. τὴν γνώμην 25, 4. ubi cf. annot.

δραματικός II, 37, 2. 38, 1.

δρᾶν, τὰναντία II, 36, 4. κακόν τι 31, 1. παραπλήσια ἐπεπόνθεσαν καὶ ἔδρασαν 26, 15. ἀγαθόν τι δρᾶσαι τὴν πόλιν III, 4, 1. τῶν δρωμένων ἢ ὄψις II, 26, 12. τὸ δρωμενόν 40, 1. substantive ea ratione, de qua dictum est p. 231.

δραστήρια ῥήματα, activa II, 24, 2. eadem dicuntur ἐνεργητικά.

δύνασθαι, posse, valere II, 1, 1. 4, 1. 25, 4. 33, 3. καθαιρεσία ἢ ἰσχύς ἐδοκεῖ εἶναι, ἣν δύνωνται 10, 8. s. καθαιρεῖν cf. p. 117. ὅσον ἐδύναντο μάλιστα p. 106. i. q. δυνατόν γίγνεσθαι, ἐπιμείζον δύνασθαι II, 10, 6.

δύναμις, potestas; potentia, facultas II, 31, 4. opponitur ἀσθένεια 39, 6. ἀνθρώπεια δύναμις II, 48, 2. ἡ τῶν Ἀθηναίων II, 10, 8. φύσεως δύναμις III, 16, 2. τὴν δύναμιν σώζειν II, 48, 6. ἐπὶ μέγα χωρεῖν δυνάμει 10, 8. τῆς δυνάμει ἐνδεία πράξαι III, 14, 5. δύναμις ἐγένετο τῇ πόλει II, 18, 1. δύναμιν κτᾶσθαι, s. οἱ ἐν δυνάμει ὄντες p. 269. s. τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν ἐπιδείκνυσθαι 49, 1. κατὰ δύναμιν 56, 3. 9. τὴν ἐμὴν 49, 2. τὴν αὐτοῦ III, 1, 1. παρὰ δύναμιν III, 14, 5. cl. p. 274. opponitur προαίρεσις II, 1, 1. 2, 2. 5, 1. plural. I, 5, 6. II, 5, 3. manus, caterva, Λακεδαιμονίων 18, 8. vis, significatio, ὀνόματος ἐπαγωγῶν 41, 3. αἱ τῶν ὀνομάτων δυνάμεις 24, 2. orationis respectu habito dupliciter usurpatur, 1) de scriptore subjective) τοῦ ῥήτορος 23, 5. ubi declaratur, eam potissimum conspici ἐν ταῖς ἐπιθέτοις ἀρεταῖς, eique ut generi τὴν δεινότητα, ut formam esse subjectam. cf. Schaefer ad l. de compos. p. 410. δυνάμει λείπεσθαι Θεουκυδίδου 4, 1. ἀπὸ τῆς ἀκρᾶς δυνάμει ἐξενηγεμένα I, 2, 7. δυνάμει ἀσθένεια II, 14, 6. δύναμις. ἣν εἶχε ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις I, 1, 10. πολιτικὴ δύναμις II, 29, 1. cf. πολιτικός. 2) de oratione (objective) ἡ δύναμις τῶν λόγων I, 1, 11. αἱ δυνάμεις τῆς φράσεως I, 3, 19. sunt ἀρεταί εἰς, quibus δεινότης orationi conciliatur. Similem locum Ernesti, qui caeteroquin minus accurate de hoc vocabulo egit, ex Hermog. excitavit περὶ εὐρέα. III, p. 70: τὰς ἀρμόττουσας ἐκάστη τῶν ἐπιχειρημάτων προσαγαγόν δυνάμεις.

δυναστεία, arctiore potestate vel unius vel paucorum dominatus p. 270. cf. Plutarch. de

Herod. malign. 21. et Thuc. VI, 38. ubi Syracusae dicuntur expertae τυραννίδας ἔστιν ὅτι καὶ δυναστείας ἀδίκους. Similiter Demosth. Lept. p. 490. 27. Reisk. p. 98. Wolf. ὀλιγαρχία et δεσποτεία componit: οὐ δίκαιον — δι' ὧν μὲν ἐκείνοι μεγάλοι, τῆς ὀλιγαρχίας καὶ δεσποτείας, εἰσὶ, κὰν ἀποκτεῖναι βούλεισθαι τὸν παρ' ἡμῖν τούτων κατασκευάσαντα. Sed ibi Wolfius illa verba ejecit, quae mihi quidem ad sententiam necessaria videntur et quam pro interpretamento doctiora. Itaque, missa Reiskii explanatione, ego ea epxegefin esse arbitror relativi ὧν, ejus rationis, de qua v. Matth. §. 476. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 474. Nec δεσποτείας vocabuli usus de civitate Thebana insolentior videtur, cum eam τυραννίδα, quamquam non unius, et δυναστείαν expertam fuisse proditum habeamus; v. Xenoph. Hellen. V, 4, 2. 46. nec δεσποτεία de unius tantum dominatu usurpetur. Vid. ind. Graec. Demosth. I. v. δεσποτής.

δυναστής, p. 270.

δυνατός, potens III, 15, 5. οἱ δυνατοὶ optimates p. 270. 556. Eodem sensu οἱ δυνατώτατοι II, 28, 2. quod fieri potest, ὅσον δυνατὸν 20, 6. τὰ δυνατὰ διαπράσσεσθαι 38, 4. τὰ ἑκατέροις δυνατὰ §. 5. εἴ τι δυνατὸν ἔστιν εἰς ἀριθμὸν εἰλεῖν 36, 7. τῇ χώρᾳ δυνατὸν συμβῆναι III, 14, 2. ὅσον κατασκευασθῆναι δυνατὸν II, 55, 3. ἱστορία μείζων ἢ δυνατὴ πειθεῖν εἰς σύνουσιον ἀνθρώπινου λογισμοῦ II, 6, 1.

δυνατῶς, cum vi et gravitate (δυναμίει), εἰπεῖν II, 28, 2. 51, 5. διάρχεισθαι 13, 4. ἐξεργάζεσθαι I, 6, 7. e correct.

δυσανασχετεῖν, graviter ferre, τὰ γιγνώμενα II, 26, 14.

Dion. Hal.

δυσείκαστος, intellectu difficilis II, 29, 5. τοὺς 40, 6. δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς III, 5, 1. δυσέμβατος, accessu difficilis, τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβατον III, 12, 2.

δυσεξέλικτος, difficilis expeditu, ordinatu, intellectu II, 24, 5. πλοκή 29, 4. κατασκευὴ τῶν ἐνθυμημάτων III, 16, 1.

δύσερις, rixandi studiosus; Etym. M. p. 291. 52. interpretatur φιλόνηκος, quocum componitur II, 2, 4.

δυσκόλως, aegre, παρακολουθεῖν τοῖς δηλουμένοις I, 5, 15. II, 9, 6.

δυσκαταμάθητος, intellectu difficilis, πράγματα II, 9, 7. κατασκευὴ 55, 1.

δύσρους, τῇ πόλει II, 45, 5.

δυσπαρακολούθητος. Sic dicitur quodcumque conturbato naturali rerum ordine non facile animo complecti et percipere possumus. Θουκυδίδης τοῖς χρόνοις ἀκολουθῶν γίνεται ἀσαφής καὶ δυσπαρακολούθητος I, 5, 15. φιλιςτος τάξιν — ἀποδέδωκε τοῖς δηλουμένοις δυσπαρακολούθητον 5, 2. γέγονεν ἡ διαίρεσις τῶν χρόνων δυσπαρακολούθητα κατὰ τὰς ὥρας II, 9, 4. διάνοια III, 15, 4. φράσις §. 1. ἐξαλλαγαί II, 47, 4. τῆς λέξεως τὸ σκολιὸν καὶ δυσπαρακολούθητον 27, 5. cf. 29, 1.

δύστηνος, φυγή II, 18, 4.

δυστυχής, ἐαυτῷ II, 45, 5.

δυσχεραίνειν, gravari II, 34, 5. τὸ φορτικὸν τῆς λέξεως 27, 5. ἐπὶ μέρει I, 1, 1. ἐπὶ ὀνόματι ἢ σχήματι §. 2. πρὸς ἅπαντα 34, 5.

E.

ε et ο confusa p. 50.

ἐᾶν, finire, οἰκεῖν εὐτονόμας II, 56, 4. μὴ ἐᾶν, vetare II, 41, 6. cf. Valckenar. ad Herod.

G g

- II, 30. *omittere, εἰ λέγειν, nolo commemorare* II, 4, 5. 49, 3. *εἰ τὰς ἄλλας αὐτοῦ γραφὰς παραφέρειν* I, 1, 12. *ad εἶν ex praegresso verbo repetendus est infinitivus* p. 118. cf. Plutarch. Sert. 27.
- εἰάν τε - εἰάν τε* I, 5, 6. II, 9, 1. *εἰάν ἄρα πολλάκις* p. 25. *εἰάν τε - οὔτε* p. 268. 199.
- εαυτῶν pro ἡμῶν αὐτῶν* p. 203. 220.
- εγγίνεσθαι. εγγίνεται φρόνημά τι* II, 46, 1.
- εγγύς τινος ἔρχεσθαι* I, 2, 15.
- εγκαλεῖν τινί, reprehendere aliquem* II, 9, 1. *ut omnino rhetores accusandi verbis hac potestate utuntur.*
- εγκαταμιγνύειν, τῇ διηγῆσει τὰς θεατρικὰς γοητείας* II, 7, 5.
- εγκαταπλέκειν* p. 6.
- εγκατάσκευος, λέξις* I, 2, 7. II, 25, 2. cf. *κατασκευή.*
- εγκατηγορεῖν et ἀντικατηγορεῖν confusa* p. 129.
- εγκεῖσθαι, vexare* p. 521.
- εγκρατής, ἀρχή* II, 10, 8.
- εγκύκλιος. εγκύκλια μαθήματα* II, 50, 3. cf. *Creuzer orat. de civ. Athen. omnis hum. par. p. 58. et interpr. ad l. de Compos. p. 401. 19.*
- εγκώμιον. Aphthon. progymn. p. 19. Genev.: εγκώμιον ἐστὶ λόγος ἐκθετικὸς τῶν προσόντων τινὶ καλῶν. - διενηνόχει δὲ ἔμπρου καὶ ἐπαινοῦ τῷ τὸν μὲν ἔμγον εἶναι θεῶν, τὸ δὲ εγκώμιον θνητῶν καὶ τῷ τὸν μὲν ἐπαινον ἐν βραχεὶ γίνεσθαι, τὸ δὲ εγκώμιον κατὰ τέχνην ἐκφέρεσθαι (et magis διαξοδικῆ δηλώσει, cf. Ernesti f. v.). Hoc discrimen servatum vides I, 1, 4.: εἴ γε βουληθεὶς εγκώμιον αὐτοῦ γραφῆν λόγους τινὰς συγκαταπλέκει τοῖς ἐπαινοῖς (ἐναντίους). Sed §. 3. pro eo usurpatur ἐπαινος. Τῆς διαβεβημένης δόξης ἄξιον εγκώμιον II, 8, 2. Sed 40, 5. expectaveris ἐπαινον· εἰ γὰρ εἰ ἄλλο τῆς Ἀθηναίων πάλευς*
- καὶ τοῦτ' ἐν πρώτοις ἐστὶν εγκώμιον.*
- εγκώριοι θεοὶ* II, 36, 4. 10.
- ἐθέλειν* III, 12, 1.
- ἔθνικαὶ ἱστορίαι* II, 7, 1.
- ἔθνος, ἀνθρώπων* II, 47, 1. *ἔθνος ἄλλου γλώσσα* 49, 5. *ἔθνη et ἔθνη confusa* p. 54.
- ἔθος. οὐκ εἶναι τῶν τοιούτων ἀκουσμάτων ἐν ἔθει* II, 49, 2. *τὰ ἐν ἔθει* 50, 2. 5. *syn. τὰ συνήθη. τὰ ἔθνη* I, 6, 5. *ἔθνη et ἔθνη confusa* p. 54.
- ει et -η confusa* p. 58.
- εἰ. δόξομεν, εἰ ἐπιβαλοῦμεθα* p. 64 19. *εἰ post dubitandi verba et interrogationes, ubi e nostri sermonis ratione εἰ μὴ expectaveris* p. 135. Cf. *Homeri Od. III, 216.: τίς δ' οἶδ', εἰ κέ ποτέ σφι βίας ἀποτίσεται ἔλθῶν.* *Xenoph. Cyrop. VIII, 4, 16. (8.): τὰ ἐκπώματα - οὐκ οἶδ' εἰ Χρυσάντα τούτω δῶ.* *Tali orationis conformatione, qui loquitur modeste simulat, quod fieri posse ponit, id an factum futurumve sit, necne, incertum se relinquere, nulla praedjudicata opinione, licet revera rem factam futuramve esse credat: quod tamen, cum etiamsi dubitanter neges, οὐκ οἶδ' εἰ - usurpetur (v. Heindorf. ad Plat. Gorg. §. 32. p. 41. 19.) ex sola sententiarum serie perspicui potest. Similiter de Latinorum particula an post haud scio, nescio, dubito statuendum esse, notum est, cf. Gernhard. ad Cic. de sen. 16. p. 108. Grotef. Gr. lat. §. 264. b. εἰ cum optativo* II, 10, 8. 26, 10. 12. 32, 1. *εἰ γε* I, 1, 4. 30, 2. *εἰ iteratum* p. 5. *εἰ καὶ* II, 7, 1. p. 52. *καὶ εἰ* p. 192. *εἰ μὴ* II, 10, 8. 41, 8. 48, 2. III, 10, 2. *εἰ ποτέ καὶ αὐθις* II, 26, 9. *εἰ δὲ μὴ, praegressa negatione, pro εἰ δὲ* II, 36, 3. cf. *Heindorf. ad Plat. Hipp. M. 12. p. 134. μάλιστα μὲν - εἰ δὲ* p. 27. cf. *Dio-*

- nyl. Arch. VIII, 56. p. 1640. 5. IX, 52. p. 1851. 16. item μάλι-
 στα μὲν - εἰ δὲ Polyb. II, 50,
 11. sq. μάλιστα μὲν - εἰ δὲ μὴ
 p. 27. 168. ἄλλο εἴ τι p. 169.
 εἰ cum conjunctivo p. 270. sq.
 cf. Porro ad Cyrop. III, 5, 50.
 (23.). εἰ τε (ἦν τε) - οὔτε pag.
 268. sqq.
- εἰδέναι, ἀκριβῶς τι II, 12, 5. εὖ
 ἴσθι νῦν I, 1, 2. cf. νῦν. ἐν
 εἰδόσιν II, 48. 1. cf. Upton.
 ad I. de Comp. p. 217. sq. οὐκ
 οἶδ' εἴ τις ἂν ὁμολογήσειεν 45,
 4. οὐκ οἶδ' ὅπως ἂν ἐπαινε-
 σαιμι 48, 3. cf. ἔχειν.
- εἶδος, ὡδῆς I, 2, 10. τὰ εἶδη τῶν
 φημάτων III, 7, 1.
- εἰκαστής, conjector III, 16, 2.
 ibique annot.
- εἰκῆ II, 2, 4.
- εἰκεῖν, εἰκέναι. εἰκεῖ Ἰσοκράτει
 I, 6, 9. ὡς εἰκεῖ 2, 8. εἰκός
 (ἔστι) II, 36, 9. 38, 1. 47, 4.
 πολλά καὶ εἰκότα 56, 10. γινώ-
 ναι τὰ εἰκότα 35, 2. ὡς εἰκός
 I, 5, 15. καθ' ἅπερ εἰκός ib. et
 II, 9, 6.
- εἰκεῖν. τὸ εἰεῖν εὐθὺς ἀνέλπιστον
 II, 40, 1. εἰκεῖν τινι 42, 1. 47,
 2. ταῖς ξυμφοραῖς 44, 1.
- εἰκών. Cyropaedia εἰκῶν dicitur
 βασιλέως ἀγαθοῦ καὶ εὐδαίμονος
 I, 4, 1.
- ειν et -οιεν confusa p. 157.
- εἶναι. οὐκ ἦν ὁ διαλύσων λόγος
 II, 55, 5. ἔστι μοι λόγος I, 1,
 4. i. e. I scripsi aliquid, nisi
 forte, quod tamen non defen-
 derim, ἔστι cum sq. partici-
 pio περιέχων jungendum est, ut
 III, 5, 1. cl. p. 117. Porro pro-
 legg. ad Thuc. Vol. I. p. 202.
 πατέρων εἶναι II, 56, 5. τοῦτο
 ἔστιν ὁμολογοῦτος 58, 3. εἶναι
 τῶν εὐπαιδευτῶν 51, 1. δι' ὀλίγου
 οὐσης τῆς θείας 26, 12. ἐν ἔριδι
 εἶναι III, 13, 1. ἐν συμφοραῖς
 II, 44, 1. ἐν ἔθει τινός 49, 2.
 μετὰ τινος 56, 5. ὑπὸ Ἀθη-
 ναίοις ib. ἅ ἕκαστος εἶναι βου-
 λεται περὶ τὸ φιλούμενον 34, 5.
 cf. 35, 2. εἰσὶν οἱ — 20, 9. ἔστι
- παρ' οἷς — 20, 10. τὰ ἐσόμενα
 44, 4. τῷ ὄντι I, 2, 12. durare,
 ἕως ἂν ὁ πόλεμος ᾗ II, 56, 7.
 cf. γίνεσθαι. εἶναι pro ἐξ-
 εἶναι I, 2, 15. II, 1, 1. 22, 1.
 26, 13. 47, 2. cum vi repeti-
 tum p. 11. participium re-
 ticetur p. 210. 291. 302. 308.
 ἐστί et ἔσται confusa p. 258.
- εἰπεῖν, τοὺς λόγους II, 14, 4. 5.
 τοὺς ἄνδρας, nominare 14, 5.
 εἶπατε 57, 3. cf. de hac for-
 ma Creuzer. Commentatt. He-
 rod. p. 81. λόγῳ p. 121. ὡς
 εἰπεῖν, prope dixerim, 28, 5.
 v. p. 286. Platonium ὡς ἐπὶ
 εἰπεῖν ib. τὸ ξύμπαρ εἰπεῖν
 III, 16, 2. cf. Reiz. ad Viger.
 p. 744. 853. Valckenar. ad He-
 rod. II, 53. εἰρηάθω reticetur
 p. 24. cf. Judic. de Isoer. p. 542.
 10. Antiqq. VII, 36. p. 1592. 10.
 εἴρηκα et εὐρηκα confusa p. 175.
- εἰρησία III, 4, 3. ubi v. annot.
- εἴρειν. „εἰρομένη πραγματεία ἰστο-
 ρικὴ dicitur narratio historica
 non interrupta, sed perpetuo
 quasi filo ad finem usque re-
 rum gestarum perducta." Ex-
 nesti p. 95.
- εἰς. εἰς τι εἶναι p. 117. προθυ-
 μία ἐς τὸ ἐπιπλεῖν II, 26, 5.
 ἄγειν λέξιν τινὰ εἰς τοὺς λόγους
 p. 23. λήγειν, -τελευτῶν εἰς —
 p. 30. μέχρι τοῦδε — εἰς ὅσον
 III, 9, 5. ἐς τὸ ἑκατέροις ποῦ
 ἠδονὴν ἔχον ὁρίζειν II, 85, 2.
 κρείττονας εἶναι ἐς τὸ ἀνέλπι-
 στον τοῦ βεβαίῳ 33, 5. ἀκρά-
 ζειν ἐς πόλεμον p. 117. ἀτερ-
 πῆς ἐς ἀκρόασιον 20, 7. εἰς pro
 κατά p. 10. cf. III, 1, 2. 4, 2.
 πάντων ἐς τὰς ναῦς ἀνακειμένων
 II, 26, 12. εἰς pro ἐν p. 302.
 εἰς et ἐτι confusa p. 182. εἰς
 et ἐπί confusa p. 107. εἰς et
 ὡς confusa p. 56.
- εἰς, καὶ ὁ αὐτός II, 5, 3. cf. Schae-
 fer Melett. p. 54. εἰς ἕκαστος
 III, 1, 2. καθ' ἐν ἕκαστον II,
 24, 2. 26, 8. cf. Schaefer. ad
 Dion. de Comp. p. 44. εἰς τις
 48, 1. cf. Schaefer. ib. p. 437.

εἰσάγειν, τὸν τῆς βίας καὶ πλεονεξίας νόμον II, 41, 6. *inducere* (*dicentem*) II, 18, 5. 40, 4. cf. *Jud. de Lys. pag. 495. ubi plura syn. reperies. χαρᾶ κτῆρα ἴδιον εἰς τὴν ἱστορικὴν πραγματείαν ἐσπούδασεν εἰσαγαγεῖν* II, 24, 1.

εἰσαγωγή, *introductio* (eo, quo recentiores hoc vocabulo utuntur sensu) III, 1, 2.

εἰσβαίνειν II, 28, 5.

εἰσβάλλειν, ἐς τὴν Ἀττικὴν II, 56, 2.

εἰσβολή, *irruptio* II, 14, 4. 18, 2. *initium*, τῆς διηγέσεως II, 1, 1.

εἰσερχεσθαι. *λογισμός* ἡμᾶς εἰσῆλθον II, 2, 5. cf. *Valckenar. ad Hemsterh. et Valck. oratt. p. 505.*

εἰσιτήρια p. 577.

εἰσπλεῖν II, 10, 4.

εἰσφέρειν, *διάλεκτον*, I, 2, 7. cf. *Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 259. sq. εἰσφέρεισθαι ἑρτάς* I, 5, 19. II, 1, 1. *εὐστομίαν τινὰ φυσικὴν* I, 51, 6. *σπουδὴν* II, 24, 1.

εἰσφορά, νόμων II, 49, 2.

εἶτα - εἶτα II, 9, 5. - *μὲν - εἶτα* - p. 94.

εἶτε *semel positum enunciationes copulat* p. 268. *priori loco non positum* p. 5. *εἶτε - εἰ δέ, τέ - εἶτε, εἶτε - οὔτε* p. 268. *sqq. εἴωθα. εἴωθότες ὀλοφυρμοί* II, 18, 1. *ἐναγισμοί* 18, 5. *εἴωθότα ὀνόματα* 29, 4. *εἴωθυῖα τῶν ὀνομάτων ἀξιολογία* *ib.* *παρὰ τὸ εἴωθός* I, 2, 12. *ad εἴωθα ex praegresso verbo repetendus est infinitivus* p. 118.

ἐκ, ἐξ. *ἐκ τῆς γῆς τὴν ἔποψιν τῆς ναυμαχίας ἔχειν* II, 26, 12. *ἐκ τῶν δένδρων ἀπάγγεσθαι* 28, 4. *ἐκ τοῦ ἰδίου προσώπου δηλοῦν τὰ πραχθέντα* 57, 2. *ἐξ ὄτου τοσοῦτος πόλεμος κατέστη* 20, 11. *ἐκ τῶν μαρτυριῶν πίστις* I, 1, 9. *ἐκ τεκμηρίων οὐ μεγάλα νομίζω γεγενῆσθαι* II, 25, 2. *ἢ ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασις* I, 1, 8. *ἐξ ὄνειδῶν μισεῖν*

τινά II, 41, 8. *ἐκ τοῦ πολυτρόπου αὐτῶν τῆς γνώμης προεπιβουλευόμενοι* 33, 4. *τὰ ἐκ τοῦ δήμου γενόμενα* 28, 2. cf. *Dionys. Antiqq. VIII, 76. p. 1694. 1. X, 15. p. 2019. 15. c. 47. p. 2118. 8. XI, 51. pag. 2238. 2. ἐκ τοῦ ὑπέρφρονος* p. 193. 196. *Sic ἐκ τοῦ καρταροῦ* *Dionys. Antiqq. IX, 55. p. 1838. 7. Valckenar. ad Herod. III, 150. ἐξ ὧν λέγεις* p. 288. *ὁ ἐκ τῆς γῆς πεζός ἀμφοτέρων* II, 26, 11. cf. *attractio. ἐκ τῆς κοινῆς ἐξετασμένα πραγματείας* i. e. *quo ordine ea viam praeiverat* III, 17, 4. *ἐκ et α confusa* p. 57. *ἐκ et ἐν confusa* p. 75. *ἐκ — et ἐμ — confusa* p. 140.

ἐκασταχοῦ II, 28, 5.

ἐκαστος. αὐτός ἐκαστος II, 20, 5. III, 9, 3. cf. *αὐτός. ὡς ἐκαστοι ἐδύναντο* II, 28, 4. *ἐκαστος ex οὐδεὶς repetendum* pag. 116. *καθ' ἐκαστον ὑπολαμβάνοντες κρίνετε* 57, 3. *καθ' ἐκαστον αὐτῶν* III, 17, 4. *καθ' ἐκαστον τῶν πολιτῶν εὐπραγοῦσα πόλις* II, 44, 3.

ἐκάτερος. ἀμφοτέροι καὶ ἐκάτεροι διαφέρουσιν. ἀμφοτέροι μὲν γὰρ ἐροῦμεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ πράττωσιν — ἐκάτεροι δέ, ἐπειδὴν χωρὶς ἐκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττη. *Ammon. p. 14. sq. cf. II, 20, 2. 22, 1. 26, 3. 5. 9. 33, 2. et Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 551. Lips.*

ἐκβαίνειν, *ἐκ τῆς κοινότητος* II, 54, 4. *τῆς ἐν ἔθει λέξεως* 51, 3. *τῶν συνήθων* III, 10, 1. *τῆς τετριμμένης* II, 23, 4. *ἢ vera est, quam ibi proposui conjecturam. τὰ συνήθη* II, 49, 1. *ἐκβεβηκυῖα τὸ κατάλληλον φράσις* III, 12, 1. *De hac constructione* cf. *l. de Compos. p. 382. Schaefer. Jud. de Isocr. p. 584. 4. Jud. de Demosth. p. 982. 14. 1105. 5. 1109. 12. Antiqq. VII, 50. p. 1379. 4. Matth. Gr. Gr. f. 577. n. 1.*

- ἐκβάλλειν, Ὀμηρον ἐκ τῆς κατασκευασομένης ὑπ' αὐτοῦ πολιτείας I, 1, 13. λέξιν II, 55, 3. Sic Diodor. XX, 1: τοὺς ῥητορικοὺς λόγους ἐκβάλλειν ἐκ τῆς ἱστορίας.
- ἐκβιβάζειν II, 28, 3.
- ἐκβολή p. 57. 88. cf. Appian. B. Mithr. c. 28. extr. et interpr. ad h. l. T. III. pag. 609. sq. Schweighaeuser. Adde Plutarch. de Herod. malign. 5.
- ἐκγονοί II, 7, 2.
- ἐκδηλος II, 24, 5.
- ἐκδιδόναι, γραφήν II, 2, 4. ἱστορίαν 9, 3. elocare puellam p. 329. cf. Schaefer. ad Long. p. 384.
- ἐκεῖ. οἱ ἐκεῖ δικασταί, apud inferos I, 6, 8. ἐκεῖ et ἐκείσε p. 199.
- ἐκεῖθεν II, 9, 5.
- ἐκεῖνος, δεικτικῶς p. 102. ad sequentia spectat I, 1, 4. II, 47, 2. 48, 3. ἐκεῖνος ὁ χαρακτήρ pro ἐκείνου ὁ χαρακτήρ et similia p. 45. sq.
- ἐκεῖσε et ἐκεῖ p. 199.
- ἐκθαυμάζειν II, 34, 5.
- ἐκθεσεις et ὑπόθεσεις confusa p. 29.
- ἐκκάλυπτειν I, 6, 7.
- ἐκκλησία, γίνεσθαι II, 17, 2. ἐκκλησίαν συνάγειν 44, 1. quae res in iis tractentur 49, 2.
- ἐκκλησιάζειν II, 50, 4.
- ἐκκρίνειν I, 3, 1.
- ἐκλέγειν, ὀνόματα 4, 5. ἐκλέγεσθαι ὑπόθεσιν I, 3, 2. 4, 1. cf. ὑπόθεσεις. τρεῖς ἐξ ἀπάντων ἐξελεξάμεν I, 1, 5.
- ἐκλείπειν, τὸ ξυνώμοτον II, 56, 10. ἐκλειφθεῖς τόπος, locus praetermissus, non tractatus II, 2.
- ἐκλείψει ἡλίου II, 20, 10. p. 124.
- ἐκλιπὲς τὸ χωρίον τοῦτο ἦν II, 11, 3. cf. χωρίον.
- ἐκλογή, τῆς ὑποθέσεως I, 3, 6. τῶν ὑποθέσεων II, 5, 3. τῶν ὀνομάτων 22, 1. 23, 6. 24, 1.
- ἐκλογισμός II, 3, 1.
- ἐκμανθάνειν I, 6, 5.
- ἐκμάσσειν p. 46.
- ἐκμηκύνειν II, 10, 5. 19, 1. 53, 1.
- ἐκνεκῶν. ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνεκῶν κηκότα II, 20, 3. ἐκνεκῶν μήτε ἡδέα εἶναι, μήτ' ὠφέλιμα 28, 1.
- ἐκουσίως II, 8, 5. 25, 6.
- ἐκπίπτειν, ἀπὸ τῆς νεώς III, 4, 3. νῆς τὸ στρατόπεδον, pulsum fugere 26, 14. ἐκπίπτει τὸ ὕψος τῆς λέξεως εἰς τὸ καινὸν καὶ ἀθῆς I, 2, 16. τὸ περὶ τὴν τροπικὴν καὶ διθυραμβικὴν φράσιν ἐκπίπτειν 4. 15. i. e. ἡμαρτημένον.
- ἐκπληξίς II, 26, 8. 15.
- ἐκπληροῦν, τὴν διήγησιν II, 9, 5.
- ἐκπληττεσθαι, τινί, admiratione percelli p. 2. τινά metuere II, 30, 2. 3.
- ἐκπλους, ἐπὶ τὸν Πελοπόννησον II, 9, 5. eruptio 26, 9. i. q. δίσκπλους 26, 5. cf. δίσκπλους.
- ἐκπολιόρκειν, i. e. αἰρεῖν ἐκ πολιόρκιας II, 13, 4. 14, 1. 15, 3.
- ἐκπορθεῖν II, 14, 2.
- ἐκτόπως, valde I, 2, 5.
- ἐκτρέπειν, immutare (in pejus) p. 73. cf. Polyb. VI, 4, 9. 10, 2. 7. Plut. Artax. 6. Archian. exped. Alex. VII, 12.
- ἐκτροπήν λαμβάνειν ἐκ τῶν κοινῶν ὀνομάτων καὶ σχημάτων II, 49, 1.
- ἐκφάσειν, πόλεμον κατὰ τινος II, 18, 3. cf. Herod. VI, 56, 3. εἰς τὴν κοινὴν ἀπάντων γνώσιν II, 5, 3. εἰς τὸ κοινὸν μνήμας 7, 2. i. q. ἐκδιδόναι, ἱστορίαν 5, 3. 7, 1. ἱστορικὰς πραγματείας 50, 2. κρείσσον τι I, 5, 7. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 15. eloqui, ἀπὸ τῆς ἀκρας δυνάμεως 2, 7. νόημα 53, 2. λέξιν III, 4, 1. 6, 1. 9, 1. τὸν λόγον τοῦτον τὸν τρόπον II, 31, 2. ὀνοματικῶς τὸ ῥηματικόν 24, 2. ἀρσενικῶς τὸ θηλυκόν III, 10, 1. ἐπὶ πτώσεως τινός τι 12, 3. κατὰ πτώσιν τινα ib. et II, 37, 5. efferre, ἐπὶ τὸ μείζον 5, 5. i. q. ἐκτρέπειν, εἰς ἀπειροκαλίαν I, 2, 10.
- ἐκχεῖν. ἐκχεῖται ἡ διάλεκτος εἰς ἀπειροκάλους περιφράσεις I, 2, 5.
- ἐλασις, Λακεδαιμονίων ἐπὶ Πλαταιάς I, 36, 1.

ἐλαττώματα II, 55, 2. p. 5.

ἐλεγχος I, 1, 9.

ἐλευθερία III, 11, 1.

ἐλευθέριος. Ζεύς II, 56, 3. ἀγωγὴ 50, 3.

ἐλεύθερος. ἐλεύθερα ἦθη II, 2, 4.

ἐλευθεροῦν, ἀπό τινος II, 56, 3.

ἐλευθερώσει II, 56, 5.

ἐλιξ. „σχήματα ἐλικας ἔχοντα II, 48, 4. figuræ orationis impeditæ, intricatæ, eademque pepλεγμένα.“ Ernesti p. 102. cf. πλοκή.

ἐλκιν, τὸν τοῦν I, 2, 5.

ἐλλείπειν. ἢ ἐλπὶς οὐκ ἐλλείπει, ἐν ᾧ τις αὐτὴν φυλάσσεται II, 40, 2. εἰς μηδὲν ἐλλείπειν III, 1, 2. ἐλλείπει τὸ τῆς δυνάμεως II, 24, 7. μόριόν τι 32, 1. ἐλλείπειν ἐν ἀρεταῖς 23, 6. τῆς ὑπαρχούσης δόξης, ejus se indignum præstare 47, 5.

ἐλληνίζειν I, 2, 5.

τὸ Ἑλληνικὸν pro οἱ Ἕλληνες II, 35, 3. p. 117.

ἐλλιπής II, 9, 1. cf. ἑνδεής.

ἐλπίζειν, expectare p. 116. (cf. interpr. ad Thom. M. pag. 299. sq.) existimare ib. cf. Thuc. IV, 13, 1. οὐκ ἀνθρωπείας δυνάμεως βούλησιν ἐλπίζειν II, 48, 2. ἐλπίζεσθαι 41, 2.

ἐλπὶς II, 12, 3. ἢ περὶ τοῦ μέλλοντος 44, 4. κινδύνῳ παραμύθειον 40, 2. ἐλπίδι ἥσασον πιστεύειν 46, 1. ἐλπίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἢ ἰσχύς ib. ἐλπίδι τοῦ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσιν ἐπιτρέπειν III, 16, 1. ἐλπίδες II, 47, 1. φανεραὶ et ἀφανεῖς 40, 2.

ἐλπομαι. ad ἔλπομαι ex prægresso verbo repetendus est infinitivus p. 117.

ἐμ — et ἐκ — confusa p. 140.

ἐμαυτοῦ pro ἐμοῦ p. 65.

ἐμβάλλειν, de navium irruptione, ξυνετύχασε τὰ μὲν ἄλλοις ἐμβεβληκέναι, τὰ δὲ αὐτοῦς ἐμβεβλήσθαι II, 26, 8. ἐμβάλλεσθαι, sibi consciscere, τὸν παρὰ τῶν πολλῶν φθόρον 45, 5. ἐμβοῶν II, 25, 4.

ἐμβολή, impetus II, 26, 6. Ex Schefferi sententia ἐμβολή fiebat in latera, ἀνάσφρηξις in proram. V. Lex. Xenoph.

ἐμβριθής, grandis, sublimis II, 24, 6. cf. Ernesti l. v.

ἐμμέλεια et εὐμέλεια confusa p. 67.

ἐμμένειν, τοῖς ὄρκοις II, 56, 5.

ἐμμετρον γένος, χαρακτηῆρος III, 2, 2.

ἐμός. τῇ ἐμῇ προφάσει, me prætexens II, 48, 5. cf. Matth. Gr. Gr. v. 466. 2.

ἐμπειρία. ἐξ ἐμπειρίας II, 6, 1. ἐμπειρία et ἐμπορία confusa p. 134.

ἐμπειρώς, ἔχειν τινός II, 40, 6.

ἐμπιμπλάναι, τὴν αὐτίκα φιλονεικίαν II, 33, 2.

ἐμπνεῖν. Σινοφῶν ὀλέγον ἐμπνεύσας ταχέως σβέννυται I, 4, 4. cf. Antiq. VII, 55. p. 1388. 9: πολὺς ἐμπνεύσας τῇ κατηγορίᾳ τέλος ἐξήνεγκεν (ἀπ' ἐπήνεγκεν?).

ἐμπορία II, 25, 3. - III, 7, 2. ἐμπορία et ἐμπειρία confusa p. 134.

ἐμφαίνειν i. q. ἐπιδείκνυσθαι, τὸ λιγυρὸν λάλον I, 2, 4. τὸ φιλοτυραννον 5, 2. πολὺ τὸ παιδιῶδες 6, 11. συν. δηλοῦν, σημαίνειν II, 50, 2.

ἐμφανής II, 55, 2.

ἐμφασίς. οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἔχειν ἐμφασίν τῆς δεινότητος ἐκείνης II, 16, 1.

ἐν. ἐν χερσίν ἔχειν II, 1, 2. ἐν ἡθεσι τρέφεισθαι 47, 5. cf. p. 20. et Heindorf. ad Plat. Protag. p. 528. ἐν ὀργῇ ἔχειν p. 107. φυλάττεται τὸ περισσὸν ἐν τῷ σαφεῖ 54, 4. ἐν πλείοσιν ὀνόμασιν ἐκφέρειν III, 4, 1. ταρᾶτομένης ἐν τῷ διεσπᾶσθαι τὰ πράγματα τῆς διανοίας II, 9, 5. ἐν ἅπασιν ἀνθρώποις 7, 2. ἐν Ἀθηναίοις λέγειν 45, 4. ἐν εἰδόσιν 48, 1. ἐν Ἀμφιπόλει 41, 4. hic, ut saepe, viciniam denotat, v. quos laudat Spohn ad. Niceph. Blemm. p. 29. sq. ἐν pro εἰς, οἱ ἐν τῇ νήσῳ ἄνδρες διαβεβηκότες 26, 15. cf. p. 302.

- et Werfer. in act. philol. Monac. I, 2. p. 427. sq. ἐν et ἐκ confusa pag. 73. ἐν — elifum p. 129.
- ἐναβρύνεσθαι, κοσμεῖσθαι, λαμπρύνεσθαι, σεμνύνεσθαι ἐν —, Iascivire. σχήμασι ποιητικοῖς ἀκαίρως καὶ μειρακιωδῶς ἐναβρύνεσθαι I, 2, 6.
- ἐναγισμοί, inferiae II, 18, 5.
- ἐναγωνίζεσθαι, in terra aliqua pugnare II, 36, 10.
- ἐναγωνίος. ἐναγώνιοι λόγοι, τοῖς δημηγορικοῖς ἢ συμβουλευτικοῖς oppositi, sunt iidem, qui δικανικοί II, 23, 6. licet latiore potestate etiam τοὺς τοῦ συμβουλευτικοῦ γένους λόγους complectatur, ubi controversia (ἀγών) locum habet. ἐναγώνιοι ἀρεταί ib. sunt eae virtutes, quae ejusmodi orationes decent, inprimis ἡ δεινότης, quaeque huic generi subjectae sunt formae ἢ partes. Hinc ἐναγώνιον dicitur quidquid est vehemens et concitatum, πνεῦμα 23, 5. πάθος 48. 1. cf. Ernesti l. v. et quae laudat Mor. ad Longin. IX, 13.
- ἐναλλαγὴ. ἐναλλάγαι χρόνων II, 24, 3.
- ἐναλλάττειν, τὰς φύσεις τῶν ὀνομάτων II, 24, 3. ἐναλλάττεσθαι p. 229.
- ἐναντίος. συμβέβηκεν αὐτῷ τοῦναντίον ἢ προσεδόκησε II, 9, 4. cf. Schaefer. ad l. de Camp. p. 77. τὰναντία δρᾶν 36, 4, ἐναντία λέγειν I, 2, 15. ἐναντία ταῖς ἀρεταῖς κακίαι 28, 1. ἐναντία ἀλλήλοις 47, 1. δημηγορία ταυτης ἐναντία 43, 1. cf. Matth. Gr. Gr. §. 344. n. 2. οἱ ἐναντίοι, inimici 30, 2. 53, 4. 46, 1. III, 16, 1.
- ἐναντιοῦσθαι, ταῖς κοιναῖς δόξαις II, 2, 3. οἱ ἐναντιωθέντες 14, 3.
- ἐναποδείκνυσθαι, κακοήθειαν II, 2, 4.
- ἐνάργεια p. 7. sq. et add. ad h. l. ἄναυλος, ἀρμονία II, 36, 1. „concentus dictionis, numerosa elocutio.” Ernesti l. v. cf. Ruhnken. ad Tim. p. 100. et Wytttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 157. sq.
- ἐνδείκνυσθαι I, 2, 7.
- ἐνδεής. τὸ αὐτῶν ἐνδέες II, 53, 4. τῆς δυνάμεως ἐνδεῖα πράξει III, II, 14, 5. ἐνδεέστερος τοῦ δέοντος 54, 2. πῆ μὲν ὅμοιος Ἡροδότου, πῆ δὲ ἐνδεέστερος i. e. ἥσων I, 4, 3.
- ἐνδεῖν II, 10, 1.
- ἐνδεῶς II, 26, 1.
- ἐνεῖναι. ἐν αἷς μῦθοι ἐνήσαν II, 5, 3. ἐν ἡ πλείων ἐνεστι ἡ σκοτιζουσα τὴν διάνοιαν ὀχλησις 33, 1. ὅσοις τὸ φιλαίτιον ἐνεστι 2, 1. τὰ ἐνόντα (χρήματα) ἐξέπόρθησαν 14, 2. οὐκ ἐνεστιν εἰπεῖν I, 3, 6. πολλῶν καὶ ἄλλων ἐνόnton λέγεσθαι 3, 21, cf. Antiqq. VII, 41. p. 1402. 7. Plat. Phaedr. p. 235. 6. τοὺς ἐνόntας εὐρεῖν τε καὶ ἐξεῖπειν λόγους quae de re quapiam dici possunt invenire et eloqui. II, 14, 6. cf. Jud. de Lyl. p. 486. 2: εὐρετικός ἐστι τῶν ἐν τοῖς πράγμασι ἐνόnton λόγων.
- ἐνεκα, quod attinet p. 128. cf. Wytttenb. ad Plutarchi Moral. T. 1. p. 6.
- ἐνεξουσιάζειν, pro lubitu agere, τῇ γραφῇ II, 8, 1. ἐν τοῖς διαρθροῦσι τὰς τῶν ὀνομάτων δυνάμεις (μορίους) ποιητοῦ τρόπον ἐνεξουσιάζειν 24, 2. cf. interpr. ad l. de Comp. p. 264.
- ἐνέργεια et ἐνάργεια confusa p. 7.
- ἐνεργητικός. ῥήματα ἐνεργητικά, verba activa III, 7, 1. eadem etiam δραστήρια dicuntur. ἐνεργητικός et ποιητικός confusa p. 228. 229.
- ἐνθένδε, ἀρξάμενος I, 2, 11. II, 10, 5.
- ἐνθυμῆσθαι II, 3, 4. 48, 1. ἴνυ γινώσκειν 45, 4. ἐκείνο 47, 1. τὸ πολύμορφον τῆς γραφῆς I, 6, 4. sequente participio II, 48, 5.
- ἐνθύμημα. ἀτελὲς καὶ ἀσθενὲς συλλόγισμα καὶ ἡ πρώτη ὁρμή

- τῆς ψυχῆς. οὕτω δὲ λέγονται οἱ ῥητορικοὶ συλλογισμοί. Zonar. p. 736. Sed latiore potestate Dionysius usurpat pro sententiis, Gedanken I, 5, 20. II, 24, 5. 43, 1. καὶ νοήματα 34, 1. 45, 5. III, 15, 1. ἢ τῶν ἐνθυμημάτων τε καὶ νοημάτων εὐρεσις II, 54, 2. 45, 5. αἰσχροῦ 41, 8. πάθους μεστὰ 42, 8. ἐνθυμημάτων πλοῦτος I, 5, 3. κατασκευὴ III, 16, 1. cf. Ernesti I. v.
- ἐνθυμηματικός.** τὸ ἐνθυμηματικόν, sententiarum ubertas I, 5, 5.
- ἐνιαύσιος.** ἐνιαύσιοι ἀρχαί II, 9, 3. ἀνικός II, 24, 2. 37, 5. III, 9, 1. 15, 1.
- ἐνὶ λόγῳ et ἐν ὀλίγῳ confusa** p. 172 sq.
- ἔνορκος** II, 36, 6.
- ἐνοχλεῖν,** τὰς ἀκοάς II, 42, 1. ἰ. γ. λυπεῖν I, 5, 11.
- ἐνταῦθα** III, 10, 3. 12, 1.
- ἐντεῦθεν.** τὸν πλείστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο ἰ. e. ex hoc vitae genere II, 19, 4. ἐντεῦθεν δὴ in apodofi 36, 10.
- ἐντευξίς,** ὀχλική, de oratoribus, qui, ut ad populum concionentur, surgunt II, 50, 2.
- ἐντυγχάνειν,** γραφῇ II, 25, 1.
- ἐξαλλαγή,** τῆς συνήθους χρήσεως III, 3, 3. τοῦ συνήθους 11, 1. τῶν σχηματισμῶν II, 42, 1. ὀνομάτων καὶ σχημάτων 47, 4. ἐξαλλαγὴν ἔχειν 55, 1.
- ἐξαλλάττειν,** τὴν διάνοιαν II, 28, 2. τὴν συνήθη φράσιν III, 9, 2.
- ἐξηλλαγμένη φράσις** II, 50, 2.
- λέξις** I, 2, 7. ἐξήλλανται ἐκ τῆς συνήθους ἀπαγγελίας II, 54, 3.
- ἐξηλλαγμένα τῶν συνήθων** 24, 3.
- ἐξαριθμεῖσθαι** II, 26, 1. 43, 1.
- ἐξασθενεῖν** II, 2, 2.
- ἐξεγείρειν,** τὰ πάθη II, 55, 1.
- ἐξεῖναι.** ad ἐξεῖναι ex praegressis repetendus est infinitivus p. 118. cf. II, 53, 4.
- ἐξειπεῖν,** τοὺς ἐνόητας λόγους II, 14, 6. cf. Judic. de Lyf. p. 461. 8.
- ἐξείργεσθαι,** πολέμοις οἰκείοις II, 10, 8. οὐκ ἐξείργετο τοὺς ἐνόητας εὐρεῖν τε καὶ ἐξειπεῖν λόγους 14, 6.
- ἐξελαύνειν,** τῆς πατρίδος II, 41, 4.
- ἐξελέγχειν,** κατηγορημα II, 4, 1. ἁμαρτήματα I, 1, 6.
- ἐξεργάζεσθαι,** πρεσβείαν II, 4, 6. ἀπὸ τῆς ἀκρας δυνάμεως τὰς συμφοράς 15, 2. ὃ παρ' οὐδενὶ τῶν ἄλλων συγγραφέων οὕτως ἀκριβῶς ἐξεργασται I, 6, 7.
- ἐξεργασία,** „tractatio rei vel argumenti, quae fit oratione et artificio oratorio, Behandlung, Ausführung.” Ernesti I. v. II, 13, 1. ἀκρα 16, 1. ἀκριβῆς 22. ἐξεργασίαι 9, 2. 13, 1. 19, 1. ἀποδεικτικαί 19, 2.
- ἐξερημοῦν,** πόλεις I, 3, 5.
- ἐξέρχεσθαι** II, 36, 10.
- ἐξετάζειν,** τὰς ἀφανεῖς αἰτίας τῶν πράξεων I, 6, 7. τὰ δίκαια II, 41, 6. τὰ λεγόμενα ὑπὲρ αὐτοῦ 50, 1. τὰ παρατηρήματα, sc. exemplis unoquoque confirmato et illustrato III, 17, 4. παρὰ τοῦτον τὸν διάλογον ἕτερον II, 37, 1. παρὰ τὸν κράτιστον τῶν τότε ῥητόρων (ἰ. e. παρὰ τοὺς τοῦ κράτιστου τῶν τότε ῥητόρων λόγους) τοὺς ἰδίους λόγους I, 1, 11. φιλοσόφους τε καὶ ῥητορας 1, 1. 5. τοὺς ἀνδρας ἐκ τῶν πλείστων καὶ εὐτυχηθέντων I, 2, 14. μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἡδὺ φαίνεται τὸ βραχὺ I, 3, 17. ubi ferè idem est quod φαίνεσθαι, εἶναι, v. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 454. sq.
- ἐξετάσις,** ἀκριβῆς I, 1, 3, 8. τῶν λόγων II, 34, 5. τῶν ἔργων 35, 2.
- ἐξετασμός** I, 6, 8. vocabulum minus probatum, v. Lobeck. ad Phryn. p. 511.
- ἐξεταστικῆς** II, 3, 2.
- ἐξευτελισμός** II, 3, 2.
- ἐξηγεῖσθαι,** ducem esse p. 236. ἰ. γ. δηλοῦν II, 12, 3. ἰ. γ. ἐρμηνεύειν III, 16, 2.
- ἐξήγησις** II, 54, 3. γραμματικῆ 51, 2. 55, 1. ὀνομάτων 46, 2.
- ἐξημεροῦν,** τὸν βίον II, 41, 7.

- ἐξῆς.** τὰ ἐξῆς, sequentia II, 13, 4. 55, 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 403. sq.
ἐξικνεῖσθαι, τὰ ἀναγκαῖα III, 14, 3. syn. ἐπιτελεῖν.
ἐξίστασθαι, cedere, ὁ αὐτός εἰμι καὶ οὐκ ἐξίσταμαι II, 47, 2. τῆς ἀρχῆς ἐκσιτῆναι §. 4. cf. Thuc. IV, 28. et Plutarch. reip. ger. praec. 15. f.
ἐξοικίζειν II, 15, 3. 48, 3.
ἐξονειδίζειν, exprobrare, vituperare II, 34, 4. Sylburg. tamen mavult ἐξουδενίζειν.
ἐξουσία. ἐξουσίαν ἀναλαμβάνειν II, 49, 2. ἐν ἐξουσίᾳ γίνεσθαι 39, 2. ἐξουσίας πιστεύεσθαι 41, 8.
ἔξω, ἐπὶ στάσεως καὶ ἐπὶ κινήσεως dicitur, ἔξω εἶναι, extra urbem esse II, 28, 3. αἱ ἔξω πόλεις 41, 7. III, 14, 1. βιάσασθαι ἐς τὸ ἔξω II, 26, 2. ἔξω τῆς νεῶς πίπτειν III, 4, 3. praeter, οὐδὲν ἔξω τῆς ἀνθρωπείας νομίσεως δικαιούμεν II, 40, 5. οὐδὲν ἔξω τοῦ εἰκότος ἔμελλε πείσεσθαι I, 2, 8. ἔξω μιᾶς πραγματείας II, 2, 4. ἔξω τῶν ἐναγωνίων ἀρετῶν 23, 6.
ἔξωθεν. πρᾶγμα ἔξωθεν οὐ βούλεται παραλαμβάνειν I, 5, 2. sermo est de degressionibus.
ἐπ — et ἀπ — confusa p. 235.
ἐπ — et ὑπ — confusa p. 94. 97.
ἐπαγγέλλεσθαι. ad ἐπ. ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 117.
ἐπάγασθαι, ναῦς καὶ ὑπλίτας, (secum) ducere adversus — II, 14, 1. αἰχμαλώτων πλήθος ib. ubi v. annot. arcessere aliquem locium c. acc. II, 9, 5. 28, 5.
ἐπαγωγός i. q. ἔφολκος II, 37, 3. 41, 3. cf. Schaefer. ad Dionys. p. 33. sq. 204.
ἐπαινεῖν, τι II, 3, 5. 45, 2. τινά τινος (χάριν) I, 6, 1. sq. ἐπαινεῖσθαι II, 31, 1.
ἐπαινος I, 1, 3. ἐπαινοὶ 5, 6. quatenus ἀνεκτοί III, 9, 3. ἐπιτάφιοι II, 18, 1. 4.
ἐπακμάζειν, post aliquem vivere I, 1, 14. 16. I, 4, 1. Idem vocabulum pro ἐπασκήσας restituendum Judic. de Lyf. pag. 460. 8.
ἐπαμφοτερίζειν dicitur is, qui utri parti se adjungat ambigit, modo huic, modo illi favens p. 521. cf. Plut. Lucull. 30. et Ruhnken. ad Tim. p. 107. sqq. ἐπανάστασις p. 328.
ἐπανορθοῦν, emendare, βίους καὶ λόγους I, 1, 2. cf. Lexic. Xenoph. f. v. et Lobeck. ad Phryn. p. 250.
ἐπαυξάνειν, τὴν πατριίδα II, 26, 9.
ἐπαχθῆς. ἐπαχθῆς ἔργον I, 1, 11. ἐπαχθεῖς τινί II, 45, 2. 3.
ἐπαχθῶς, φέρειν II, 41, 7.
ἐπεὶ, cum I, 2, 7. ἐπεὶ — γε II, 28, 5.
ἐπείγασθαι, πρῶτος εἶναι II, 26, 5.
ἐπειδὴ, postquam p. 304.
ἐπεισάγειν. τὰ δὲ ὡς χαριστέραν ποιήσοντα τὴν διήγησιν ἐπεισάγων I, 3, 14.
ἐπεισόδια II, 7, 3.
ἔπειτα post participium I, 5, 9. II, 47, 1. ἔπειτα sine δὲ 22. — μὲν — ἔπειτα III, 14, 4. cf. p. 94. 175. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 133. Schaefer. Melet. critt. p. 61. Werfer. in act. Philol. Monacc. I, 2. p. 253. τὰ ἔπειτα, quae posthac facta sunt II, 12, 5. ἔπειτα ἐπειδὴ p. 376.
ἐπεκθεῖν, occurrere II, 25, 4.
ἐπεξεργάζεσθαι, amplificare, exaggerare II, 45, 3. Etiam in l. de Compos. p. 342. haec vox legitur, ubi Schaeferus mavult ἐξεργάζεσθαι.
ἐπεξέρχεσθαι, persequi, ἀκριβείᾳ περὶ ἐκάστου II, 20, 6. poenas expetere 38, 3.
ἐπέρχεσθαι, advenire, aggredi II, 25, 8. 26, 11. expetere, τὰς τιμωρίας 33, 2. persequi, οὓς ὑπελάμβανον ἐπιφανεστάτους εἶναι 1, 1. πόλεων κτίσεις I, 6, 4. στάσεις III, 17, 3. τὰς αἰτίας II, 14, 4. ἰδιώματα III, 1, 1. τὰ ἁμαρτήματα I, 3, 15. ἀρετὰς II, 8, 2.

ἔπεσθαι I, 5, 19. III, 2, 1. τὸ ἴσχυον τῷ αὐτίκα ἔπεται, verbum ἴσχυον cum adverbio αὐτίκα conjungendum est II, 31, 4.

ἐπέχειν, occupare, σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς ἐπέσχον II, 20, 10. ἐνεργητικὸν ῥῆμα παθητικοῦ χώρου ἐπέχει, vicibus ejus fungitur III, 7, 2. cf. Lobbeck. ad Phryn. p. 366.

ἐπί, cum genitivo: ἐφ' ἐνός τόπου καθιδρῦσαι τὴν ἱστορίαν II, 6, 1. ἐπὶ ξένης ἀποθανεῖν 18, 5. ἐπὶ ῥοπῆς μιᾶς εἶναι 40, 2. ταῦτ' ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν I, 1, 8. ἐπὶ πολλῶν ἐνδεέστερος τοῦ δέοντος II, 34, 2. cf. 24, 1. 3. et p. 36. ἐπὶ κανόνων, παραδειγμάτων p. 62. Sic etiam Jud. de Demosth. p. 1118. 15: ὁ δὴ (sic enim pro δ' e Sylb. rescribendum) ἐγὼ σαφές ἐπὶ τῶν πραγμάτων ποιήσω. ubi vide, ne pro τῶν πραγμάτων legit παραδειγμάτων. cl. de Compof. p. 178. al. ἐπὶ τινος τιθέναι II, 32, 2. III, 4, 5. 10, 1. κείσθαι (dici) II, 31, 2. III, 14, 4. cf. Matth. Gr. Gr. p. 856. ἐπὶ τῆς γενικῆς πτώσεως ἐξενήνοχε τὸ ὄνομα 12, 3. cum dativo: ἐπὶ τῷ τέλει II, 19, 3. cf. p. 236. ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς τέττιγας ἔχειν II, 19, 5. προσβεία ἐπ' ἐλάττοσι κακοῖς γενομένη 14, 6. πενθεῖν ἐπὶ τινι 18, 6. ὑλοφυρμούς ἐπὶ τινι λέγειν 18, 1. τὸν ἐροῦντο ἐπ' αὐτοῖς (τοῖς πεπτωκόσιν) ἀπέδειξεν 18, 5. ἐπὶ τοῖς πράγμασι λέγεσθαι 29, 4. 34, 3. 38, 2. cf. Heindorf. ad Plat. Soph. p. 349. de consilio, ἐπὶ δουλείᾳ 36, 3. 4. δέχεσθαι ἀμφοτέρους φίλους, ἐπὶ πολέμῳ δὲ μηδετέρους 5. 5. de eventu, ἐπὶ δεσπότου μεταβολῇ 48, 4. de consecutione, τὸ ἐπὶ τούτοις λεγόμενον 29, 3. τὰ ἐπὶ τούτοις 31, 3. μάχαι ἐπὶ μάχαις I, 3, 12. cum accusativo, verbis motum significantibus

junctum: ἔρχεσθαι 36, 10. χεῖρεῖν III, 11, 1. ἀφικνεῖσθαι 15, 1. ὀρμῶν II, 25, 4. περιαιουσθαι 19, 4. τρέπεσθαι 38, 1. παραβοηθεῖν 26, 14. στρατεύειν 36, 9. Sic etiam Λακεδαιμονίων ἐπὶ Δωριεῖς στρατεία (ad eos adjuvandos) 9, 5. ἐπὶ τὸ ἠσώμενον βλέπειν 26, 12. παραλαμβάνειν πράγματα ἐπὶ τὴν γραφὴν I, 5, 11. ἀποδεικνύναι ἄρχοντας ἐπὶ τὰς ἐνιαυσίους ἀρχάς II, 9, 3. σεισμοὶ ἐπὶ πλεῖστον μέρος γῆς ἐπέσχον 20, 10. ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον συντιθέναι, ἐπὶ τὸ μυθῶδες ἐκνικᾶν 20, 3. ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ἐπὶ χειρόρον καινοῦν 21. ἐπὶ πολὺ 33, 6. 23, 4. 26, 13. ἐπὶ πλεον I, 5, 4. ἐπὶ βραχὺ 23, 5. ἐπὶ μικρόν 23, 1. ἐπὶ μακρότατον σκοπεῖν 25, 2. cf. Herod. II, 29. Thuc. IV, 41. ἐπὶ μέγα 10, 6. ἐπὶ πᾶν 29, 6. cf. p. 88. 118. 207. et Jacobs in Act. Philol. Monacc. T. I. p. 289. sq. ἐπι — et ἐς — confusa p. 107. ἐπί et περί confusa p. 153. ἐπ — et ὑπ — confusa p. 94. 97.

ἐπιβαίνειν, ἐπὶ τὰς ναῦς στρατηγούς 26, 2.

ἐπιβάλλειν, i. q. ἐπιγενέσθαι II, 24, 1.

ἐπιβάλλεσθαι, suscipere, audere, conari, cum infinitivo I, 1, 15. II, 2, 3. μεγάλοις I, 2, 16.

ἐπιβάτης, inferioris ordinis dux p. 300.

ἐπιβιοῦν II, 12, 3.

ἐπιβοᾶν II, 26, 9.

ἐπιβουλεύειν II, 30, 2. med. 30, 1. pass. 43, 2.

ἐπιβουλή II, 26, 8. ἐπιβουλαί 30, 3.

ἐπιγιγνεσθαι, insequi, τοῦ ἐπιγιγναμένου θέρους II, 36, 2.

succedere, τινί II, 6, 1. οἱ ἐπιγιγνώμενοι, posterī I, 3, 4.

ἐπιγιγνώσκειν i. q. ἐπινοεῖν III, 14, 3.

ἐπιγράφειν, τεχνᾶς i. e. τεχνᾶς γράφειν ἐπιγραφθέντας pag. 47. Sic etiam Strab. VIII, 10, p.

156. Ταυχνη. : οἱ μὲν ἰδίᾳ (ταῦτα ἐπραγματεύσαντο) λιμένας ἢ περίπλους ἢ περιόδους γῆς ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο ἐπιγράψαντες.
 ἐπιγραφή I, 2, 9. διήρηκε αὐτὴν (τὴν ἱστορίαν) εἰς ἐπιγραφὰς δύο I, 5, 1. ubi v. annot.
 ἐπιδείκνυμι, demonstrare pag. 7.
 ἐπιδείκνυσθαι πλοῦτον ὀνομάτων κενόν I, 2, 5. ἡθὸς θεοσεβής 4, 2. τὴν ἑαυτῆς δύναμιν II, 49, 1. Λυσιάν, ἐν οἷς ἡμάρτηκε I, 1, 11.
 ἐπιδεικτικὸν σχῆμα p. 220.
 ἐπίδειξις. ἐπίδειξεν τῆς ἀρχῆς ἔχειν II, 11, 5.
 ἐπίδιφροι ἀνθρώποι, sellularii II, 50, 3.
 ἐπίδοσις, incrementum, λαμβάνειν II, 29, 4. syn. §. 3. ὑπερβολὴν λαμβάνειν.
 ἐπιδρομή. ἐξ ἐπιδρομῆς, cursim, obiter I, 5, 9.
 ἐπιείκεια, i. q. εὐγνωμοσύνη II, 57, 4. i. q. ἀγαθότης 52, 1.
 ἐπιεικῆς, διάθεσις I, 3, 15. αἰρεσις II, 59, 5.
 ἐπιζεύγνυμι, jungere II, 37, 5.
 ἐπιζητεῖν I, 3, 11. II, 9, 1. III, 17, 4. cf. Schaefer. ad Dionys. de Compos. p. 114. et Melett. critt. p. 106.
 ἐπίθεται. ἐπίθεται ἀρεταί, oportitaε ταῖς ἀναγκαίαις II, 22. quaenam sint 23, 5. cl. I, 3, 17. sqq. ἐπίθεται κοσμοί II, 23, 2. cf. Judic. de Demosth. p. 995. 9. ἐπίθεται κατασκευῆ I, 2, 4.
 ἐπιθυμεῖν, εὐρίνης II, 14, 5.
 ἐπιθυμία. οὐχ οἷόν τε ἅμα τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης τὸν αὐτὸν ὁμοίως ταμίαν γενέσθαι II, 48, 2. ἐπιθυμίας I, 2, 12. II, 39, 4.
 ἐπικαλεῖν, τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι II, 15, 4.
 ἐπικεῖσθαι, subjectum esse, ἐπιτεθεῖσθαι II, 29, 3. ἐπικεῖσθαι τῇ Πελοποννήσῳ 15, 4. ibique annot. instare, persequi 26, 13. ἐπέκειτο νόσος καὶ πόλεμος II, 14, 4.
 ἐπικελεύειν, exhortari ad — II, 51, 1.
 ἐπικίνδυνος II, 47, 4.
 ἐπικουραὶ, Λιγυσταίων, auxilia Segestanis lata II, 48, 1.
 ἐπικρατεῖν, vincere, superiorem esse II, 26, 12. 15. potiri, τῆς καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς 25, 3.
 ἐπιλαμβάνεσθαι, ἀπτεσθαί τινος ἀμαρτάνοντος, μέμφεσθαι. τούτων οὐδεὶς ἂν ὡς ἡμαρτημένων ἐπιλάβοιτο II, 28, 2. τὰς μὲν λεκτικὰς μαρτυρῶν τῷ ἀνδρὶ ἀρετὰς, τῶν δὲ πραγματικῶν ἐπιλαμβάνόμενος I, 1, 10. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 131. ἐπιλαμβάνειν et παραλαμβάνειν confusa p. 47.
 ἐπιλανθάνεσθαι, τινός II, 47, 1.
 ἐπιλέγειν, addere, subjicere, I, 2, 15. II, 58, 5.
 ἐπιλείπειν, deficere, ἐπιλείπουσιν αὐτοὺς αἱ φανεραὶ ἐλπίδες II, 40, 2.
 ἐπιλογίζεσθαι, perpendere I, 1, 11. II, 19, 1.
 ἐπιλογισμὸς p. 224.
 ἐπιμανθάνειν. οὐτε προμαθῶν ἐς αὐτὴν (τὴν οἰκειάν ξύνεσιν) οὐδὲν, οὐτ' ἐπιμαθῶν, cum nec antea, nec postea (quam ad rempublicam accessit) quidquam addidisset III, 16, 2. Sic enim haec verba explicanda arbitror.
 ἐπιμαρτυρία, θεῶν II, 36, 10.
 ἐπιμέλεια I, 6, 2.
 ἐπιμελής, ἐστίν II, 13, 1. ἐπιμελὲς ποιῆσθαι i. q. ἐπιμελεῖσθαι 7, 2.
 ἐπιμέμφεσθαι, ironice p. 283.
 ἐπιμιγνύναι pro ἐπιμίγνυσθαι p. 154.
 ἐπιμιμνήσκεσθαι, commemorare II, 11, 3. deinceps commemorare p. 37. sq.
 ἐπινοεῖν, excogitare III, 14, 3. consilium habere, τὴν γῆν ἀναδάσασθαι 15, 2.
 ἐπίνοια. τὰς αὐτῶν ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν φέρειν, ὠφέλιαν I, 1, 2.

ἐπιπίπτειν et ἐσπίπτειν confusa
p. 107.

ἐπιπλεῖν II, 26, 4. νηϊ §. 6.

ἐπιπολάζειν, eminere, comparere, αἱ πεποημέναι λέξεις ἐν ταύταις (ταῖς ἰδέαις) μάλιστα ἐπιπολάζουσι II, 35, 2.

ἐπιπόνως II, 20, 6.

ἐπιπορεύεσθαι, persequi (parando) II, 9, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. II. p. 51.

ἐπιπρίπειν p. 16.

ἐπιπυνθάνεσθαι II, 29, 3.

ἐπίπυσις p. 152.

ἐπιρρώγγυμι, animos facere p. 271.

ἐπισκήπτειν, obsecrare, obtestari, ὑμῖν πρὸς τῶν ὄρκων II, 36, 9.

ἐπίσκοπος p. 327.

ἐπισπᾶσθαι. πολλοῖς τὸ αἰσχρὸν καλούμενον ἐπισπάσατο ξυμποραῖς ἀνηκέστοις περιπεσεῖν II, 41, 3.

ἐπιστολὴν τινὶ πέμπειν II, 42, 2. ὀδέχεσθαι I, 1, 1.

ἐπιστρέφειν, reverti, ἐπιστρέψας ἐπὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν ἐξῆς II, 13, 4. οὐδὲν ἐπιστρεφόμενος τῆς μετὰ ταῦτα τιμωρίας 39, 4. quae Sylburg. in ind. vertit: nihil curans supplicium. Sed mihi ἢ μετὰ ταῦτα τιμωρία videtur poena esse apud inferos luenda.

ἐπισύρειν p. 260. Ιq.

ἐπίταγμα II, 41, 7.

ἐπιτάφιος, funebris, ἔπαινοι II, 18, 1. 4. 7. κόσμοι 18, 4. subst. 18, 1. 3. III, 4, 2. 9, 2. 16, 1.

ἐπιτελεῖν, πράξεις II, 6, 1. 9, 3. ἔργα I, 5, 6. μηδὲν ἀνευ μαντικῆς καὶ χρησμῶν II, 40, 4. σπονδὰς 14, 4. ἐναγισμούς 18, 5. ἐπιτελεῖν ἔργω, ὃ ἂν γνῶσιν III, 14, 3.

ἐπιτευκτικός. σύνεσις ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6.

ἐπιτέχνησις et περιτέχνησις confusa p. 153.

ἐπιτήδειος, τελεστή I, 4, 2. σχήματα II, 26, 1. ἄνδρες εἰς μί-

μησιν I, 3, 1. δημηγορίαι εἰς τοὺς ἀληθινούς ἀγῶνας ἐπιτήδειοι II, 42, 2. χαρακτήρ εἰς τοὺς πολιτικούς ἀγῶνας ἐπ. 50, 1. πρὸς τοὺς ἀληθινούς ἀγῶνας ἐπιτήδειος I, 5, 6. ἐπιτήδεια τοῖς ἀληθινοῖς ἀγῶσι II, 53, 2. τοῖς τὰ δίκαια λέγουσιν οὐκ ἐπιτήδειος οὗτος ὁ χαρακτήρ 50, 2. ἐπιτήδεια λέγεσθαι 34, 3. Περικλεῖ οὐκ ἦν ἐπιτήδεια εἰρησθαι 44, 2. Syn. προσήκοντα. ἐπιτήδειοι τυγχάνειν τιμῆς 18, 3. οἰκτων §. 4.

ἐπιτηδείως. τὸ μὴ δοκοῦν ἐπιτηδείως λέγεσθαι II, 37, 3.

ἐπιτηδεύειν, φράσιν I, 2, 3. λέξιν II, 5, 4. 23, 2. ἐρμηνείαν 51, 3. σύνθεσιν 23, 4. τὰ τοῖς κατ' ἐκεῖνον τὸν βίον ἐπιτηδεύοντα 29, 1.

ἐπιτήδευσις, ars nimia, affectatio II, 48, 3.

ἐπιτίθημι i. q. τίθημι μετὰ ταῦτα (II, 32, 1.) II, 10, 7. 29, 5. 31, 1. 37, 7. 44, 3. infestare 32, 1.

ἐπιτιμᾶν, exprobare, τινὶ τι I, 2, 8. vituperare, reprehendere, τινὶ §. 13. II, 2, 2. 7, 1. 52, 2. τινὶ κατὰ τι 3, 4.

ἐπιτίμησιν πεφυλάχθαι I, 2, 8. ἐπιτιμήσεις ἀπολύσασθαι II, 2, 4.

ἐπιτιμητικὸν σχῆμα, exprobandi ratio II, 44, 2.

ἐπιτραγωδεῖν, tragico more exaggerare p. 148.

ἐπιτρέπειν, τινὶ II, 36, 6. Ἀθηναῖοις περὶ σφῶν αὐτῶν 14, 2. Αἰρεῖ τὴν ἀρχὴν III, 15, 5. ἐλπιδι τὸ ἀφανὲς τοῦ κατορθώσαι 16, 1. indulgere, τοῖς πάθει I, 6, 9. τῷ πνεύματι §. 10.

ἐπιτρέχειν i. q. ἐπιπρόσπειν, ἐπανθεῖν pag. 16. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 409. perstringere, ῥαθυμότερον τὰ δεόμενα πλειονος ἐξεργασίας II, 13, 1. cf. 15, 2. Idem valet. ἐπιτροχάζειν II, 16, 1.

- ἐπιτροχάδην, ἀναλήψομαι τῶν προ-
 θέσεων ἐκάστην III, 2, 1.
- ἐπιτυγχάνειν, assequi, μεγάλων
 I, 12, 15. i. q. κατορθοῦν de
 dictione (cf. Judic. de Lyf.
 p. 556. 11.) I, 2, 14. τὰ μά-
 λιστα ἐπιτυγχάνεσθαι 3, 11.
 πλεῖστα ἐπιτυγχάνειν II, 3, 2.
 cf. Wyttenb. ad Plutarchi Mor-
 ral. T. I p. 255. et de con-
 structione Matth. Gr. Gr.
 §. 363. n. Participium ἐπιτυ-
 χῶν, vilis, vulgaris, τὰ ἐπι-
 τυχόντα ἀκούσματα II, 6, 1.
- ἐπιφαίνειν. λέξις μηδεμίαν σκευ-
 ωρίαν ἐπιφαίνουσα τεχνικὴν II,
 5, 4.
- ἐπιφανής, δόξα II, 18, 1. ἐπι-
 φανές ἔργον 41, 7. ἐπιφανέστα-
 τος φιλόσοφος I, 1, 15. II, 2, 5.
 συγγραφεύς §. 4. ποιηταί, καὶ
 συγγραφεῖς 1, 1. δημαγωγός
 18, 1. ἐπιφανέστατα σημεῖα
 20, 5.
- ἐπιφέρειν, subjungere, ἐπιτιθέ-
 ναι I, 3, 9. II, 29, 1. 4. III,
 8. 9, 5. afferre, κῆρας οὐκ
 εὐπρεπεῖς II, 24, 7. υπερβο-
 λὴν τοῦ καινοῦσθαι τὴν διάνοι-
 αν 29, 2. ὄργας ἐπιφέρειν, i. q.
 χαρίζεσθαι pag. 298. (Eodem
 sensu Homerus Od. V, 507.
 II. IX, 609. al. dicit χάριν φέ-
 ρειν, v. Heyn. ad II. I, 572. et
 Buttmann. Lexil. p. 149. sq.)
 inferre, τὴν αἰτίαν 28, 4. cf.
 Wessel. ad Herod. IV, 154.
- τιμωρίαν, ξυγγνώμονες ἔσσι τῆς
 τιμωρίας τυγχάνειν τοῖς ἐπιφέ-
 ρουσι (sc. τὴν τιμωρίαν) νομί-
 μως, concedite nobis poenas
 exigentibus, ut eas sumamus
 36, 10. ἐπιφέρεσθαι, se inferre,
 adoriri 26, 4.
- ἐπιφθόρον κατηγορήμα II, 4, 1.
- ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι II,
 33, 2.
- ἐπιφύεσθαι, carpere, τοῖς μὴ κα-
 τὰ τὸ κράτιστον εἰρημένοις II,
 3, 1. syn. προσκείσθαι Plutarch.
 Pericl. 35.
- ἐπιφάνημα, sententia alii sen-
 tentiae ornandi et amplifi-
 candi gratia subjecta II, 48,
 6. cf. Ernesti l. v.
- ἐπιχειρεῖν, ἐπιχειρητέα ἐδόκει εἶ-
 ναι II, 10, 8. saepe cum infi-
 nitivis aliorum verborum con-
 junctum non merum conatum
 significat, sed de re facta usur-
 patum modestae circumlocu-
 tionis inservit, v. II, 2, 4. 3, 3.
 34, 4. 41, 7. 50, 2.
- ἐπιχειρήματα, conamina, moli-
 mina, hostes aggrediendi ra-
 tiones II, 29, 4. Eadem po-
 testate usurpatur
- ἐπιχειρήσεις II, 29, 2.
- ἐπιχορηγεῖν, suppeditare, com-
 municare, τὰς συντάξεις I, 1, 1.
- ἐπιχώριος i. q. ἐνοικῶν II, 5, 3.
 cf. Plutarchi Moral. T. II,
 p. 122. τῷ ἐπιχωρίῳ III, 10, 2.
 ubi v. n.
- ἔποικος. ἐποικεῖν, cum deriva-
 tis tres quatuorve videtur ha-
 bere significatus, 1) ἐλθόντα
 εἰς τόπον τινὰ οἰκεῖν, v. Strabo
 VIII, 1. p. 137. Tauchn.: οὗ
 τὴν Ἀσίαν ἐποικήσαντες Ἴωνες
 X, 1. p. 320: φησὶν Ἀτιστοῦ-
 λης ἐξ Ἀβας τῆς Φωκικῆς Θού-
 κας ὀρμηθέντις ἐποικήσαι τὴν
 νῆσον (Εὐβοίαν). cf. XIII, 1.
 p. 88. Paus. II, 34, 5. et an-
 not. p. 101. 2) ἐπὶ τινι i. e. σύν
 τινι v. μετὰ τινος οἰκεῖν, Paus.
 34, 5: ἐπόκησαν δὲ καὶ Ἐρμιόνην
 ὑστερον Δωριεῖς οἱ ἐξ Ἀργους.
 cl. Müller. Aegin. p. 53. sq.
 Strab. VIII, 5. p. 144: τό τε τῶν
 ἀπ' ἀρχῆς Ἐπειῶν (φύλον) καὶ τὸ
 τῶν ἐποικησάντων ὑστερον Μι-
 νυῶν. et sic Dion. Antiqq. X, 20.
 p. 2039. 11. τοῖς ἀρχαίοις οἰκή-
 τορσι τοὺς ἐποίκους (κληρούχους)
 opponit. Cf. I, 66. p. 168. 18.
 II, 49. p. 339. 13. cl. p. 340. 11.
 ubi σύνοικοι γίνεσθαι dicuntur,
 c. 54. p. 349. 1. 6. III, 49. p.
 545. 13. VII, 42. p. 1341. 4.
 c. 43. p. 1343. 4. VIII, 35.
 pag. 1584. 5. Pindar. Ol. IX,
 106. Beck. 3) „ἐποικίζειν est
 aedificare juxta, sensuque spe-
 ciali, quem lexicographi ne-

glexerunt, condere urbem, quae vicinam hostilis observet, dataque occasione aggrediantur." Schaefer. ad Apollon. Rhod. II. p. 339. 4) Thóm. M. p. 361: ἐποικος καὶ ὁ ἀπλῶς κατοικῶν ἐν πόλει τινὶ καὶ ὁ ἐξ-ελαθέντος οἰκοῦντος ἐπελθὼν καὶ οἰκήσας. Posterior significatio verbo inesse potest: οἰκεῖν ἐπὶ τινὶ i. e. μετὰ τινά: sed vereor, ut idoneis exemplis adstrui possit. Prioris exemplum potestatis laudaveris Xenoph. Cyrop. VI, 2, 5. (10.): τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας Ἕλληνας, quam eandem lectionem Bud. et Altorf. etiam II, 1, 1. (5.) praeferunt. Sed ibi quoque motus notionem in praepositione latere arbitror, quamquam oblitteratam. Nam Porponis explicatio ex n. 3. derivata non videtur admitti posse.

ἔπος. ὡς ἔπος εἶπεν non dixere Thuc. et Xenophon p. 286.

ἔποπις, τῆς ναυμαχίας II, 26, 12. ἐπτακαιικοσαέτης, χρόνος II, 24, 2.

ἔπωνυμίαν, ἔχειν I, 2, 10. λαμβάνειν ἢ 12. ἔπωνυμία et μετωνυμία confusa p. 18.

ἔρῳν. τῆς Θουκυδίδου κατασκευῆς ἐρασθεῖς I, 2, 3. de constructione v. Schaefer. ad Long. p. 358. Matth. Gr. Gr. ἢ 528.

ἐργάζεσθαι, elaborare, ἰδιὸν τι γένος χαρακτήρος III, 2, 2. παρ. εἰς τὴν αὐτὴν διάλεκτον εἰργασμένη φράσις I, 2, 3.

ἔργον, res, I, 1, 3. 20, 4. 24, 7. 35, 2. opponitur γνώμη 33, 4. ὄνομα ib. 29, 4. et 48, 6. ῥήμα 41, 3. λόγος 3, 2. 48, 6. ἔργῳ βεβαιουῖσθαι 20, 10. ἐπιτελεῖν III, 14, 3. σφίσι αὐτοῖς παποιθῆναι 16, 1. locus, pars verti potest II, 1, 1. 27, 1. III, 3, 3. cl. I, 2, 16. ubi eodem sensu μέση dictum. virtus, Eigenschaft, 3, 2. 42, 5. I, 6, 7. fortasse etiam II, 35, 2. huc

referendum est. officium I, 3, 8. cf. Ernesti f. v. opus, artificis II, 4, 2. scriptoris 5, 4. cf. Schaefer. ad l. de Comp. p. 404. vocabuli βούλημα, quod praecessit, vice fungitur 3, 1. pugna 26, 12. III, 16, 1. bellum, τὸ Μηδικὸν 3. 20, 8. ἔργα, res (gestae) I, 3, 6. 9. II, 9, 5. 33, 4. πράττειν 18, 2. 20, 7. διαπράσσεσθαι 10, 7. τὰ ἔργα τῶν πραχθέντων 20, 6. ubi v. annot. Adde Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 481.

ἐρεθίζειν II, 44, 2. 45, 4.

ἐρημοῦν, πόλεις ἠρημώθησαν II, 20, 9.

ἔρημος, opibus destitutus II, 48, 5.

ἔρις, ἐν πολλῇ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν III, 13, 1.

ἐρμηνεία, elocutio I, 5, 6. II, 51, 3. cf. interpr. ad l. de Comp. p. 11. ἐρμηνεῖαι Πλατωνικαί I, 1, 2.

ἐρμηνεύειν, eloqui II, 37, 7. 42, 1. 47, 2. 45, 1. ubi v. annot. interpretari 49, 3.

ἐρῶμένως 1, 2, 12.

ἔρχεσθαι, πάλιν II, 36, 9. ἐπὶ πόλεμον I, 3, 9. ἐπὶ γραφὴν ἢ 6. διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων ἐπὶ ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν II, 50, 3. ἐπὶ τὰ πρῶτα 10, 6. εἰς ἀλγεινά III, 12, 1. εἴ τι δυνατόν εἰς ἀριθμὸν ἔλθειν II, 36, 7.

ἔρως. verbi notatio I, 2, 12.

ἔρωτικός, λόγος I, 1, 10. 2, 9.

ἐς. hanc formam in his, quos edidi Dionysii libris semel tantum librariorum, ut opinor, culpa me legere memini II, 5, 5. In Thucydideis locis fere semper sic scriptum legitur.

ἔσχατος, ἐσχάτη συλλαβή I, 3, 11. ἀηδία 2, 6. ἔσχαται συμφοραί II, 44, 4.

ἔταιρία II, 30, 2. ἔταιριῶν σύνοδοι 31, 3. cf. p. 363. 199. et quos

- laudat Grenzer. orat. de civ. Athen. p. 64.
- ἑταιρείαρχοι p. 363.
- τὸ ἑταιρικόν pro οἱ ἑταῖροι II, 31, 1.
- ἕτερος. οἷος οὐχ ἕτερος II, 20, 9. 26, 4. ἕτερος παρὰ τινα p. 9.
- μηδὲ (οὐδὲ) μασθ' ἑτέρων — καθ' ἕτερα p. 168. ἕτερος et ἑταῖρος confusa p. 385.
- ἕτι, etiam cum comparativo II, 24, 2. 25, 2. 26, 11. 30, 2. 3. praeterea, porro III, 7, 1. 11, 3. 17, 2. jam II, 41, 3.
- ἕτι et ὅτι confusa p. 158. ἕτι et εἰς confusa p. 182.
- ἕτι εἰρημένων et ἀπερόρισμένων confusa p. 31.
- ἕτοιμος, sequente infinitivo II, 31, 1. 35, 2.
- εὐ- et εὐ- confusa p. 259. sq.
- εὐ, φέρουσθαι II, 44, 3. ἀκούειν, v. ἀγαθός proltremo loco positum p. 62.
- εὐαρίθμητος II, 51, 2.
- εὐδία p. 21.
- εὐδιος, ἀήρ p. 21.
- εὐεπής, σύνθεσις II, 42, 3. i. e. γλαφυρά, v. Ernelti f. εὐεπεια et ind. ed. Reisk.
- εὐήθης. τὸ εὐήθες, οὗ τὸ γενναῖον πλείστον μετέχει, καταγελασθὲν ἠφανίσθη II, 53, 5. ubi v. annot.
- εὐθετος, i. q. χρήσιμος. εἰς πάσας τὰς χρεῖας II, 55, 3. cf. l. de Compos. in. Jud. de Isocr. p. 538. 6.
- εὐθώς I, 3, 13.
- εὐθύς II, 20, 2. 25, 4. 26, 2. 36, 2. 40, 1. 47, 2. εὐθύς ἐν ἀρχῇ 14, 3. μετὰ τοῦτο εὐθύς p. 504.
- εὐθύς et αὐτός confusa p. 132.
- εὐκαιρία II, 1, 1.
- εὐκατηγόρητος, II, 48, 1.
- εὐλάβεια II, 52, 1. Moeris p. 144: εὐλαβεῖσθαι ἀντὶ τοῦ φυλάττεσθαι — Ἀττικῶς, εὐλ. ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς. ad εὐλαβεῖσθαι, infinitivus ex praegresso verbo repetendus est p. 118.
- εὐλογος, πρόφασις II, 50, 1.
- εὐμέλεια et ἐμμέλεια confusa p. 67.
- εὐμένεια p. 180.
- εὐμενής, παρίσχετε αὐτήν (τὴν γῆν) εὐμενῆ ἐναγωνίασθαι II, 56, 10. Similiter dicitur χωρὸς ἐπιτήδειος ἐνστρατοπεδεύεσθαι Thuc. II, 20. Herod. IX, 2. 25. ἐπιτήδειόν ἐστι ἐμμοχέσασθαι τὸ Θριάσιον πεδῖον ib. IX, 7. extr. χωρίον ἐπιτήδειον ἐνιππεύσαι VI, 105. et ἐπιτήδειον πεδῖον ἵππομαχῆσαι Dionys. Arch. II, 13. p. 263. 10. ubi e Vatic. scribendum ἐνιππομαχῆσαι. cf. Archian. exp. Alex. II, 6. Sed nolter locus eo offendit, quod εὐμενείας notio proprie de diis praedicanda attractione quadam ad terram refertur.
- εὐνομία, ὑπουργός III, 11, 1.
- εὐνομος, πόλις II, 41, 7.
- εὐπαιδευτός, ἐπιστολή I, 1, 1. οἱ εὐπαιδευτοὶ II, 51, 1.
- εὐπαρακολουθήτος, ἱστορία I, 6, 2. ἀναγραφή II, 9, 2. λόγος III, 2, 1.
- εὐπαρακολουθήτως II, 37, 7.
- εὐπειθής. ἡθὸς εὐπετής 1, 4, 2.
- εὐπορος, γνωσθῆναι II, 55, 3. i. q. εὐεπίβωτος III, 12, 2.
- εὐπραγεῖν II, 44, 3.
- εὐπραγία II, 18, 1.
- εὐπρέπεια, λόγου II, 33, 2.
- εὐπρεπής, μορφή II, 34, 4. δειλία 29, 5. εὐπρεπὲς ὄνομα 33, 2. οὐχ εὐπρεπεῖς κῆρες 24, 7.
- εὐρεσις, ἐνθυμημάτων II, 34, 2. τε καὶ νοημάτων 34, 5. 45, 5.
- εὐρίσκειν, invenire II, 16, 1. explorare II, 20, 3. 6. 25, 2. comminisci, excogitare I, 1, 2. εὐρηκεν et εἴρηκεν confusa p. 175.
- εὐροια, de oratione I, 2, 12.
- εὐρυθμία, κυκλική I, 6, 10. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 384.
- εὐσεβία I, 6, 6. II, 33, 2.
- εὐσεβής, βίος II, 40, 3.
- εὐστομία, φωνική I, 5, 6. Hic (subjective) de scriptore capiendum est, quamquam aliis locis de Compos. p. 98. Sch. Jud. de Lys. p. 477. 16. de

- Demosth. p. 994. 13. de oratione a Dionysio usurpatur. Cf. etiam Ernesti f. v.
- εὐστοχος. τὸ περὶ τὴν εὐρασίαν τοῦ συγγραφῆως εὐστοχόν II, 35, 1.
- εὐσχήμων, πρόθεσις II, 38, 2. Iyn. εὐπροσπής.
- εὐτελής II, 6, 1.
- εὐτυχεῖν II, 44, 3. 47, 2. τὰ εὐτυχηθέντα de dictione I, 2, 14. cf. p. 5.
- εὐτυχῆς, ἀμαθία II, 46, 1.
- εὐτυχῶς I, 4, 4. III, 17, 4.
- εὐχεσθαι II, 36, 10.
- εὐάδης, λειμών I, 2, 4.
- ἐφ - et ὑφ - confusa p. 239.
- ἐφάπτεσθαι. ἐφάπτεται τῶν προσώπων εὐτυχῶς i. e. ἐπιτυγχάνει τοῦ πρόποντος τοῖς προσώποις I, 4, 4. cf. Wyttenb. ad Eclog. hist. p. 355.
- ἐφαρμόττειν, τέλος τῆ ἱστορίας II, 10, 1. Sic Lucian. quom. hist. fit confcr. p. 165. Bip.: τάξιν τοῖς ἔργοις ἐφαρμόττειν.
- ἐφεξῆς I, 5, 4.
- ἐφίεσθαι III, 16, 1. τῆς ὑψηλῆς φράσεως I, 2, 16.
- ἐφυσιολογεῖν II, 29, 2.
- ἐχθρα I, 28, 4. 39, 6. τὴν τοῦ Συρακουσίου ἐχθρὰν κολάσασθαι, Syracusanos tanquam hostes ulcisci 48, 5.
- ἐχθρός II, 28, 3.
- ἐχυρός, λόγος II, 33, 3.
- ἔχειν, τέττιγας ἐπὶ ταῖς κεφαλαῖς II, 19, 5. τὰ χρήματα, τὰς οὐσίας, τὴν πόλιν, τὴν πολιτείαν, τὰ πράγματα pag. 269.
- φύσεις ὁμοίας I, 4, 1. δυνάμεις οὐ πολὺ τι διαφερούσας II, 5, 3. νοῦν ὀλίγον I, 2, 12. ἐν τῷ δεινοποιεῖν τὴν ἀλκὴν II, 25, 6. cf. φύσις. πλεῖστον τοῦ εὐήθους 33, 3. ἔμφασιν 16, 1. δόξας ἀναφαίρετους 2, 3. ἠδονὴν 33, 3. δικαιώματα πρὸς ὑμᾶς τὰδε ἔχομεν III, 5, 2. δεινὸν ἔχειν τὸν πολέμιον 9, 2. παραδειγμάτων τῶν ἐκεῖ Ἑλλήνων II, 48, 1. κέρως 26, 3. ἔχεις (accepta) τὰ παρατηρήματα III, 17, 4.
- πολύ τὰ ἡλίθιον II, 5, 3. πολὺ τὸ ἀνόητον 6, 2. ταχῆσαν τὴν κρίσιν 20, 8. πολὺν τὸν ἀγῶνα 26, 11. τὸ συνετὸν πονηρὸν 41, 1. ἀσαφῆ τὴν δήλωσιν 46, 2. τὴν αἰσθησὶν παροῦσαν 47, 1. ἔλαττον, μείον ἔχειν p. 107. δι' ἡσυχίας, δι' ὀργῆς, ἐν ὀργῇ ἔχειν ib. γῆν, de diis (tutelaribus) p. 171. Saepe circumscriptio- ni infervit, συγγνώμην ἔχω pro συγγιγνώσκω II, 7, 1. διαφορὰς ἔχειν pro διαφέρειν 25, 3. ἔποψιν ἔχειν pro ἐφορᾶν 26, 12. δύναμιν ἔχειν pro δύνασθαι 31, 4. ἄρχην ἔχειν pro ἄρχασθαι 42, 1. verti potest continere, ἐγκώμιον ἔχειν I, 4, 1. ἀπόδειξιν II, 11, 5. ausmachen, πολλοστήν μοῖραν τῶν κατορθουμένων ἔχει τὰ διαμαρτανόμενα I, 2, 16. posse, sequente infinito I, 2, 15. II, 11, 2. 14, 6. 23, 2. III, 4, 2. οὐκ ἔχω, πῶς ἐπαινήσω II, 28, 1. se habere, ἡ κατασκευὴ τοῦτον τὸν τρόπον (i. e. οὕτως) ἔχει παρ' αὐτῷ III, 16, 1. πῶς ἡ λέξις ἔχει II, 21. ἄριστα ἔχειν 35, 2. ὡς ἐκατέρων τις εὐνοίας ἢ μνήμης ἔχοι 20, 6. ἔχεσθαι τῆς αὐτῆς γνώμης 20, 5. 42, 1.
- ἔωθινός. ἐξ ἔωθινοῦ I, 2, 10.
- ἔως, cum genitivo II, 12, 2. ἔως τινός I, 2, 10. quod interpres latinus male vertit huc usque. Est enim aliquamdiu, eine Zeit lang. Sic μέχρι τοῦ Demosth. Ol. I. p. 11. 4. Diodor. XVI. p. 528. Steph.

Z.

- ζεῦγμα, οὗ τὸ σχοίνιον, ἀλλ' ἢ ἐξευγμένη σχεδία ἐν ποταμῷ ἢ θαλάττῃ. καὶ Θουκυδίδης ζ' τὸ ζεῦγμα τοῦ λιμένος Phot. p. 44. cf. Zonar. p. 944. sq. legitur II, 26, 2. 4.
- ζῆλος, καὶ μίμησις II, 27, 1. ζῆλου ἄξια 48, 3.
- ζηλοῦν τινά I, 2, 15. 3, 19. 20. τί II, 55, 2.

ζηλωτής τινος I, 5, 11. 4, 1. II, 55, 1.
 ζηλωτός, i. e. ζήλου ἄξιός I, 6, 6. II, 42, 3. 55, 2.
 ζητεῖν, ἐξ ὅτου τοσοῦτος πόλεμος κατέστη II, 10, 4. 20, 11. τὰς αἰτίας 11, 1. οὐ ζητοῦμεν εὐνοίαν τῶν ὑπηκόων ἄρχων 59, 6.
 ζήτησις I, 3, 1.
 ζητητά p. 565.
 ζόφος. μελαίνει τὸ σαφές καὶ ζόφος ποιεῖ παραπλήσιον I, 2, 5.

H.

-η et -ει confusa p. 58.
 ἦ apud genitivum post comparativum redundat p. 287.
 ἦ-γρ I, 2, 15. 16. II, 48, 1.
 ἦβίαν II, 15, 3.
 ἦβηδόν II, 17, 2.
 ἠγείσθαι, ducere II, 56, 2. τῆς Πελοποννήσου III, 14, 2. existimare, ταῦτα καλῶ II, 48, 5. δεινόν §. 5. sequente accusativo cum infinitivo 40, 5. III, 5, 5. ἠγ. et ὑπολαμβάνειν permutata p. 19. παθεῖν ἠγησάμενοι III, 16, 1. ubi constituisse interpretatus sum; rectius, opinor, subaudito δεῖν explicabitur. Cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 75. 271. Melett. p. 46. et Schneider. Ind. ad Anab. l. v. δοκεῖν, et Lobeck. ad Phryn. p. 753.
 ἠδίας, συντιθέναι I, 4, 3. συγκεῖσθαι II, 47, 2. λέξεις ἠδίας καὶ μαλακῶς ῥέουσα I, 6, 9. ἠδιον τιμωρεῖσθαι II, 32, 1.
 ἠδῆ, jam II, 26, 10. 14. trajectum §. 11. ubi ad φιλονεικῶν pertinet. jam nunc, opposito verbo μέλλεται 41, 2. cf. Thue. I, 42. II, 64. VI, 29. porro p. 56.
 ἠδονή, suavitas compositionis I, 5, 19. II, 25, 6. cf. Ernesti. delectatio, κάλλους, quam quis ex pulchritudine percipit I, 2, 12. τὸ ἠδονὴν ἔχον II, 23, 6.
 ἠδύς. μετὰ τοῦ σαφοῦς ἐξεταζόμενον ἠδὺ φαίνεται τὸ βραχὺ I, 5, 17. opponitur ἀνιστός II, Dion. Hal.
 27, 1. τὰ ἠδίστα 36, 1. ἠδίστων et ἠηδῶν confusa p. 207.
 ἠδυσμα, pag. 127. cf. Plutarch. de Herod. malign. 9. Lucian. rhet. praec. 28. Wolf.
 ἠθος, cum variis epithetis I, 4, 2. 5, 2. ἠθῆ ἐλεύθερα II, 2, 4. ἀντίπαλα τῇ πόλει 47, 3. ἠθῆ καὶ πάθη I, 5, 18. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 54. et Ernesti l. v. pluralis minus probatur, sed, ni fallor, tantum in ejusmodi formulis, χρηστός τὸ ἠθος, φιλόπολις τὸ ἠθος, quales laudat Lobeck. ad Phryn. p. 364. idque si de uno sermo est.
 ἠκειν, vim praeteriti habens II, 56, 4. 48, 1. 5. cf. Lexic. Xenoph. l. v. εἰς ἄκρον ἠκειν II, 23, 5. 6. cf. ἄκρος.
 ἠλλόθιος II, 5, 3.
 ἠλικία. τῇ ἠλικίᾳ αἰσθάνεσθαι II, 12, 3. ubi v. annot. ἠθουκυδίδου 23, 2.
 ἠλιος. ἠλίου ἐκλείψεις II, 20, 10.
 ἠμέρα. τὰ καθ' ἡμέραν et ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖος τροφή p. 135.
 ἡμᾶς et ὑμᾶς confusa p. 170. 172.
 ἡμέτερος. τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβάτον ἡμέτερον νομίζω i. e. πρὸς ἡμῶν εἶναι v. III, 12, 2. ἡμέτερος et ὑμέτερος confusa p. 167.
 ἡμίθεοι γοναί II, 6, 2. v. γονή.
 ἡμισύς. ἡμισίας et ἡμισίας p. 291.
 ἡμιτελής. ἡμιτελεῖς τὰς πράξεις καταλιπὼν, narratione non ad finem perducta I, 3, 13. cf. II, 9, 5. ἡμιτελεῖς μνημαί §. 6.
 ἠπειρος. ἠπειροὶ τρεῖς I, 3, 14. ἠπειρος et Ἰμβρος confusa p. 319.
 ἠπερ καὶ αἰ νῆες κατίσχοιεν II, 26, 3.
 ἠ-που praegresso ὄπου II, 5, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 299.
 ἠρέμα καὶ λεληθότως ἐπιτρέχει I, 2, 4.
 ἠρώς ἐγχώριοι II, 56, 10.
 -ης et -εις, accusativorum exitus p. 166.
 ἠσυχάζειν II, 10, 8.

ἡσυχία. ἡσυχίαν ἄγειν II, 36, 5.
39, 5. καθ' ἡσυχίαν 12, 5. 37,
4. δι' ἡσυχίας ἔχειν 18, 2. ubi
v. n.

ἡσσᾶσθαι, τοῦ ῥήματος, verbi po-
testate decipi, ut, quae non
sint salutaria, facias II, 41, 3.
τὸ ἡσσώμενον, pars superata
I. potius, quae superaretur
26, 12.

ἡσων, v. κακός.

θάλαττα. ἡ κατὰ θάλατταν ἀρχή,
θαλαττοκρατία II, 47, 1. θά-
λασσαν κειτῆσθαι 26, 10.

θάλλειν. τεθηλός ἄνθος I, 2, 4.

θάνατος III, 15, 5.

θαρσύνειν. ὁ φθάσας θαρσύνει II,
32, 1. τοῦ θαρσύνειν τὸ πλεῖστον
εἰληφότες 25, 4.

θαρσύνειν, αὐτούς II, 56, 7.

θαυμάζειν, τὰ ἄλλα I, 1, 1. τὰ
ἀρχαῖα II, 20, 4. λόγον 42, 1.
ἀπολογία ἡ 3. ἐκείνα ὡς νεο-
ημένα ἀκριβῶς 47, 2. ἐφ' ᾧ
θαυμάζειν ἄξιον, πῶς αὐτόν ἐλα-
θεν II, 9, 4. cf. Polyb. XII,
11, 5. θαυμάσαι ἄξιος III, 4,
2. ubi v. n. τὸ θαυμαζόμενον
dicitur, ut τὸ ἐρώμενον II,
54, 5.

θαυμάσιος I, 5, 10.

θαυμαστής II, 57, 1.

θαυμαστός. θαυμαστός ἐστι II,
51, 5. τί θαυμαστόν ἐποίουν
ἐγώ I, 1, 11. θαυμαστόν γάρ,
sc. ἂν ἦν II, 45, 2. θαυμαστός
καὶ μέγας p. 19. καὶ καλός ib.
καὶ παράδοξος I, 6, 4.

θαυμαστῶς, ἔχειν II, 55, 5.

θία. δι' ὀλίγου οὔσης τῆς θίας
II, 26, 12.

θεατρικός. Sic dicitur quidquid
scenae aptum est, imprimis
autem quod animos pellicien-
di vim habet. θεατρικαὶ περι-
πέτειαι II, 5, 3. γοήτεια 7, 3.
τὸ θεατρικὸν καὶ ἀγωγόν 2, 4.
τὸ θ. κομψόν I, 2, 4. θεατρι-

κά σχήματα II, 24, 4. dicuntur
παρισώσεις, παρονομασίαι et
ἀντιθέσεις.

θεῖος, τόπος I, 2, 12. θεία φύσις
2, 13. τὸ θεῖον II, 40, 5.

θεμιτός. εἰ ἔστιν ὀσιόν μοι καὶ
θεμιτὸν εἰπεῖν II, 20, 1.

θεοί, ὄρκοι, πατῶροι, ἐγγύριοι
II, 36, 4. 10.

θεοσεβής I, 4, 2.

θεοφόρητος II, 54, 3.

θεραπεύειν, τὰ κοινὰ II, 53, 2.
τὸ πλῆθος III, 15, 5. i. q. ἐπι-
μελεῖσθαι sequente infinitivo
II, 26, 5.

θερεῖαι II, 9, 3. 7.

θέρως II, 56, 2.

θεώρημα, i. q. κρίσις. ἐπὶ τῶν
θεωρημάτων κανόνας ὑποτίθε-
σθαι II, 35, 1. praescriptio II,
22. 24, 7.

θεωρητικός. θεωρητικαὶ τῆς ἀλη-
θείας γραφαὶ II, 3, 3. τὸ θεω-
ρητικὸν αὐτῶν p. 67.

θεωρία, quaestio II, 54, 1. φι-
λόσοφος 3, 4.

θηλυκός. θηλυκὸν γένος, μέρος
III, 11, 2. τὸ θηλυκόν, τὰ θη-
λυκά, verbum, verba generis
feminini II, 24, 2. 37, 6. III,
10, 1.

θλίβειν p. 265.

θρασύτης II, 47, 3.

θύειν, ἱερά II, 56, 5.

I.

i subscriptum et v confusa p. 55.
i et s confusa p. 164.

ἰάς, sc. διάλεκτος II, 23, 5.

ἰδέα, πᾶσα θανάτου II, 28, 5.
κακοτροπίας 33, 3. cf. Tittmann.
ad Zonar. p. 1087. pars, lo-
cus, μέρος, τόπος, πραγματι-
κή I, 5, 15. II, 21. cf. Sylburg.
ad l. de Compos. p. 8. i. q. (ἀ-
ξίως) χαρακτηρ III, 5, 3. i. q.
λόγων εἶδος I, 6, 11. II, 25, 1.
35, 2. ubi v. annot. abstracta
rerum notio (e mente Plato-
nis) 5, 4.

- ἰδία.** καὶ κοινῇ κατὰ τόπους καὶ κατὰ πόλεις ἰδία μνήμαί τινες ἐσώζοντο II, 7, 2. ἰδία βλάπτεισθαι 44, 4.
- ἰδιός,** proprius, suus, op. ἀλλότριος, κατὰ τί — προσκρίνε — τὴν ἀλλοτριαν ἀντὶ τῆς ἰδίας (προσβείας) II, 14, 6. cf. 57, 2. I, 1, 11. proprius, peculiaris, eigenthümlich, χαρακτηρ II, 23, 1. 5. 24, 1. ἰδιόν τι γένος χαρακτηρ III, 2, 2. τὰ ἰδία τοῦ χαρακτηρ ἔργα II, 3, 2. τὰ σχήματα τῶν πραγμάτων (ἔστιν) ἰδία 42, 3. peculiaris, eigen, besonders, ἰδία γραφή II, 1, 2. privatus, op. κοινός ἰδία τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων μαρτυρίαι, quibus opponuntur αἱ κοιναὶ δόξαι II, 2, 3. ἰδία ἔχθρα 28, 4. τὰ ἰδία i. e. αἱ ἰδία συμφοραὶ 47, 1.
- ἰδιότης, χαρακτηρῶν** II, 3, 5. Sed ibi pluralem restituendum esse monui ad h. l. cf. Jud. de Demosth. p. 1098. 13. et annot. ad I, 6, 4.
- ἰδιώματα,** τρόπων et τόπων p. 53. χαρακτηρ III, 1, 2. ὑπάρχοντα περὶ Θουκυδίδην III, 1, 1.
- ἰδιότης,** ἕκαστος τῶν πολιτῶν II, 44, 3. op. τεχνίτης 4, 3. 27, 3. 54, 3. Duplicem hanc potestatem etiam habet
- ἰδιωτικός.** ἰδιωτικαὶ ὁμιλίας II, 49, 2. cf. Diodor. fragm. libri IX. T. IV. p. 41. Bip. et Ernesti I. v. οὐκ ἰδιωτικὴν τὴν ἱστορικὴν εἶναι πραγματείαν ἀξιῶσαι μ' ἂν 51, 3.
- ἰεναί,** τοῖς ἐχθροῖς ὁμόσε II, 46, 1. ἐπὶ τοὺς πολέμους II, 10, 8. cf. p. 117. ἐπὶ τινα 54, 2.
- ἱερός,** op. βέβηλος II, 5, 3. ἱερόν templum, fanum 28, 4. 5. θύσιν ἱερά, victimas 36, 3. ἱερά et ἱερεία confusa p. 76.
- ἱκανός,** idoneus. δρᾶσαι III, 9, 3. sufficiens, φορά (ad vitam inde sustentandam) II, 36, 7. ἱκανόν τεκμήριον 12, 1. ἱκανοί, satis multi, ἱκανά παραδείγματα βεβαιῶσαι τὸ προκείμενον 55, 1. cf. III, 17, 4.
- ἱκανῶς,** φανερόν πεποιημέναι II, 49, 1. κρῖναι III, 16, 1. κατορθοῦν I, 3, 17. καθαρός 4, 3. ἱκέτης et οἰκέτης confusa p. 149.
- ἱλαρός.** ἱλαρόν κάλλος I, 3, 21. Ἰμβρός et ἠπειρος confusa p. 319.
- ἱνα,** cum conjunctivo praegresso praeterito p. 62. cum optativo praegresso praesente p. 182. item praegresso optativo cum particula ἂν futuri potestate II, 55, 1.
- ἰόντες et ὄντες** confusa p. 172.
- ἱποβόται** p. 270.
- ἱπομαχία** II, 18, 2.
- ἰσονομία,** πολιτικὴ II, 33, 2.
- ἰσόρροπος,** ναυμαχία II, 26, 11.
- ἴσος,** i. q. ἰσοδύναμος II, 59, 1. ἐπ' ἴσης, aequae I, 1, 6. II, 54, 5. 55, 2. ἐν ἴσῳ 47, 3. 48, 5. ἐν ἴσῳ (ἔστι) καὶ εἰ μὴ ἐνεθυμήθη 45, 4. cf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 299. Bip. τοῖς σώμασιν αὐτοῖς ἴσα τῇ δόξῃ περιδεῶς ξυνοπονεύοντες 26, 12. Sic saepe, quemadmodum ὁμοία (v. interpr. ad Herod. III, 68.) haec forma usurpatur adverbialiter, v. Appian. B. C. I, 22. 35. 100.
- ἰσάναί,** τρόποιον II, 18, 2. 26, 15. μετὰ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στήναι ἐλπίς ὀρθῶς, i. e. salutem suam tueri II, 40, 1.
- ἱστορεῖν,** λαμίας τινὰς ἐκ γῆς ἀνιέμενας II, 6, 2.
- ἱστορία,** narratio. ἱστορίας Ἑλληνικὰς ἀναγράφειν, ἐκφέρειν II, 5, 3. ἱστορίαι πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν δοκοῦσαι 6, 2. τόπος ἱστορίας ἀξίος 11, 2. libri historici I, 3, 12. 4, 1. II, 23, 6. Sic Thucydidis ἱστορίαι 8, 3. 50, 4. Sed de iisdem singularis usurpatur 16, 1. III, 15, 1. κοινῇ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων ἱστορία I, 3, 3. Plura dabunt de hoc vocabulo quos laudat Beck. in diff. pragmat. hist. apud Vett. ratio est

Judic. p. 4. sq. n. 7. inprimis
 Creuzer. de arte hist. pag.
 174. sqq.
 ιστορικός, ἀνὴρ I, 5, 11. ιστο-
 ρική πραγματεία II, 24, 1. 50,
 2. qualis esse debeat 51, 3.
 ιστορικὸν πλάσμα I, 4, 3. σχή-
 μα II, 44, 2.
 ιστοριογραφεῖν II, 42, 5.
 ιστοριογράφος I, 3, 1. II, 2, 2. 15,
 1. cf. συγγραφεύς.
 ἰσχνός, tenuis, χαρακτήρ I, 2, 2.
 φράσις §. 5. διάλεκτος §. 7.
 ἰσχροὶ διάλογοι §. 8.
 ἰσχύειν. ἰσχυὸν ὄρκοι II, 31, 4.
 οὐκ ἰσχυσαίτο παρ' αὐτοῦ
 λαβεῖν I, 4, 4.
 ἰσχυρίζεσθαι II, 12, 5.
 ἰσχυρός, σεισμὸς II, 20, 10. ἰσχυ-
 ρὰ ναυμαχία 26, 15. προαίρε-
 σις 2, 5. ἰσχυρὰ κριτήρια 34, 5.
 τοῖς ἰσχυροῖς (ἰσχυροτέροις) ορ-
 ρονησονται οἱ ἀσθενεῖς 39, 1. 2.
 41, 6. τὰ ἰσχυρὰ ὄντα ἐλπίζο-
 μενα μέλλεται II, 41, 2.
 ἰσχὺς, φύσεως III, 4, 2. τῆς ἐλ-
 πίδος ἐν τῷ ἀπόρῳ ἢ ἰσχὺς II,
 46, 1. 2. καθαιρετὴς ἢ ἰσχὺς
 (τῶν Ἀθηναίων) 10, 8. ἐν τῇ
 φύσει, ἐν τῇ τέχνῃ ἔχει τὴν
 ἰσχὺν 34, 2. ὅταν ὑφιστάσιν αἱ
 πρῶται (αἱ ἀναγκαῖαι ἀρεταί),
 τότε τὴν ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβά-
 νουσι (αἱ ἐπίθετοι) 22. αἱ τὴν
 ἰσχὺν καὶ τὸν τόνον τῆς φράσεως
 ἀρεταί περιέχουσι I, 3, 19. cf.
 II, 55, 1.
 ἰσχυρῶς, ἀπήγγελλται II, 51, 5.
 ἴσως. τάχα ἴσως II, 48, 6.

K.

κ' et μ' confusa p. 71.
 κ et τ confusa p. 164.
 καθαιρεῖν, τείχη I, 4, 1. ἰσχὺν
 II, 9, 5. ἐλπίς καὶ βλάβη, οὐ
 καθεῖλε 40, 2.
 καθαιρεῖν. Δήλον καθαιρεῖ i. e.
 τὴν Δήλον καθαρῶς διηγείται
 II, 9, 5.
 καταμαξεύειν, v. καταμαξεύειν.

καθάπαξ cum negatione omni-
 no I, 2, 7. 3, 15.
 καθάπερ III, 2, 1. 14, 1.
 καθαρός. καθαρὸν φῶς II, 9, 4.
 καθαρὸς καὶ τηλαυγὴς νοῦς 30,
 3. καθαρὰν τὴν προαίρεσιν ἀπὸ
 παντὸς φθόνου καὶ πάσης κολα-
 κίας φυλάττειν 8, 1. καθαρὰ
 τοῖς ὀνόμασι καὶ τὸν Ἑλληνικὸν
 χαρακτήρα σώζουσα διάλεκτος I,
 3, 16. cf. 4, 3. 6, 9. II, 5, 4.
 λέξεις 23, 5. 36, 1. 41, 8. φρά-
 σις I, 2, 3. καθαρὸς τῆς δια-
 λέκτου τρόπος 48, 1. τὸ καθαρ-
 ρὸν τῆς φράσεως I, 2, 10. cf. Er-
 nesti f. v.
 καθηγητής, honestiore nomine
 pro διδάσκαλος II, 3, 3. cf. Wyt-
 tenb. ad Plutarchi Moral. T. I.
 p. 418. sq. Sic et καθηγεῖσθαι
 Judic. de Isocr. p. 586. 1. 588.
 5. Ep. I. ad Amm. p. 728. 9.
 καθῆσθαι. καθήμενοι i. q. σύν-
 δροι II, 57, 3.
 καθιδρύνειν, ἐφ' ἑνὸς τόπου τὴν
 ἱστορίαν p. 72.
 καθίζειν, τὸν στρατὸν II, 56, 2.
 καθιστάναί, ἐς πόλεμον τὸν στρα-
 τὸν II, 56, 10. καθιστάσθαι,
 ἐν τῷ τοιῷδε 38, 1. ἐπὶ τὰς ἀφα-
 νεῖς ἐλπίδας 40, 2. pro quo
 41, 3. τρέπεσθαι dicitur. ἐς
 ἐπιμαρτυρίαν θεῶν 36, 10. ἐς
 τὸ φιλονεικεῖν 33, 2. καθίστα-
 ται πόλεμος 10, 4. 11, 3. 20, 2.
 11. cf. p. 115. ναυμαχία 26,
 11. πρόφασις 10, 8. πᾶσα ἰδέε
 θανάτου 28, 5. κακοτροπίας
 33, 3. τὰ πρότερον ἀπίστα κα-
 τίστη 20, 10. ἀπόδειξις τῆς ἀρ-
 χῆς, ἐν οἷῳ τρόπῳ κατέστη 13,
 3. καθεστῶτες 31, 3. κατεστή-
 σαντο τὴν Εὐβοίαν sibi sub-
 jecerunt 15, 3. ubi v. annot.
 καί. (τέ) καί, τε - p. 62. καί-
 τε p. 373. Πυθὴν καὶ οἱ Κορίν-
 θιοὶ i. e. Corinthii, Pythene
 duce II, 26, 3. cf. p. 301. fere
 abundanter cum participiis
 p. 115. sq. 331. cum adverbis
 intendendi vim habet p. 274
 in apodofi p. 291. post rela-
 tiva pag. 254. etiam p. 155.

- ἄλλοι δὲ καὶ p. 144. 145. vel, adeo 46, 1. III, 14, 5. p. 211. atque, quam, post παραπλήσιος p. 146. idque p. 252. καὶ εἰ p. 199. καὶ τὰ et κατὰ confusa p. 55. καὶ et δὲ confusa p. 139. καὶ et τὰ confusa p. 57. καὶ elisum p. 54. καί- γε I, 1, 17, 2, 14, 5, 9. II, 24, 2. cf. πολὺς.
- καινός. καινή καὶ ἀτριβῆς ὁδός II, 9, 5. τὸ καινὸν καὶ ἀηδέες I, 2, 16. καὶ παράδοξον 1, 2. καινὰ διανοεῖσθαι 29, 5.
- καινότης. ἢ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς III, 3, 5.
- καινοτομεῖν II, 2, 5.
- καινοῦν. τίνα μέρη (τῆς λέξεως) ἐκαίνωσεν; II, 21. καινοῦσθαι τὰς διανοίας 29, 2.
- καιπερ II, 20, 4.
- καιρός. ὁ παρατυχῶν 32, 1. ὁ παρών 44, 5, 45, 1. τυχῆς III, 16, 1. οὐκ ἦν ἐπιτήδεια ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ εἰρησθαι 34, 5. τοῖς πράγμασι καὶ τοῖς καιροῖς προσήκοντα 45, 5. τοὺς καιροὺς διορίζειν 51, 3. ἐν τῷ αὐτῷ καιρῷ πιδέναι μὲν, ἃς οὐκ ἔδει, παραλιπεῖν δέ, ἃς ἔδει λέγεσθαι (φητορείας) 17, 1. παρεκβολαὶ οὐκ ἐν καιρῷ γινόμεναι I, 6, 11. οὔτε μέτρον ἔχειν, οὔτε καιρὸν 2, 6. τίνα καιρὸν εἶχε (ταῦτα) πρὸ τῆς διηγῆσεως λέγεσθαι II, 19, 6.
- καίτοιγε et καίτοι-γε p. 267. cf. Lobbeck. ad Phryn. p. 342.
- κακία, peccata p. 5.
- κακαήθεια II, 2, 4.
- κακαήθης II, 52, 2.
- κακοῦντος i. q. πανούργος II, 48, 4.
- κακός. κακά, mala, calamitates II, 14, 6. 48, 6. peccata p. 5. χείρων ἑαυτοῦ II, 1, 1. αὐτὸς ἑαυτοῦ 28, 2. τὸ ἀμείνον ἢ χείρον προεώρα III, 16, 2. ἥτιους οἱ τούτων λόγοι εἰσὶ I, 1, 6. ἥτιων Ἡρόδοτος ἐστὶν Θουκυδίδης I, 5, 15. ἥτιους εἶναι λόγοις II, 33, 4. οὐχ ἥτιων κριτής 4, 5.
- κακοτροπία II, 35, 5.
- κακοτυχεῖν II, 44, 5.
- κακουργεῖν, ἀγρούς II, 18, 2.
- κακοῦργος, δεξιός II, 32, 2.
- κακοῦσθαι, pass. II, 47, 2. 48, 2.
- κακῶς et καλῶς confusa p. 30. χεῖρον I, 5, 2. χείρω πράττειν II, 26, 11. ἥτιον, minus i. e. non satis III, 1, 2. οὐχ ἥτιον II, 4, 5. 12, 5. 48, 5.
- καλεῖν, ἐπὶ τὸν πόλεμον II, 54, 2. ἄλλως τὰ ὀνόματα 29, 4. cum participio p. 159. Σφακτηρίας καλουμένη νῆσος II, 15, 4. cf. 25, 5. 41, 5. p. 306.
- καλλιγραφεῖσθαι p. 17. cf. Lobbeck. ad Phrynich. p. 122. sq.
- καλλιπεῖν p. 16. sq.
- καλλιπῆς p. 17.
- καλλιλογεῖσθαι p. 17.
- καλλιλογία I, 5, 5. II, 7, 1. p. 17.
- καλλιῤῥημοσύνη II, 23, 5.
- κάλλος I, 2, 12. 4, 5. II, 48, 1. φοβερόν I, 5, 21.
- κάλλωπίσματα, μερακιώδη τῆς λέξεως II, 46, 1. cf. Ernesti.
- καλός. καὶ θανμαστός p. 19. κενδύων κάλλιστος III, 16, 1. καλὰ ὀνόματα i. e. εὐπρεπῆ II, 58, 5. οἱ καλοὶ κἀγαθοὶ optimates p. 269. καλὸν ἐστὶ II, 26, 9. τὸ καλόν, honestum 41, 7. φιλονεικῶν περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ 26, 11. ubi vertendum puto: felicior successus. κάλλιον εἰπεῖν I, 2, 5. ubi v. n.
- καλῶς, φέρεσθαι II, 44, 5. ubi v. n.
- καλῶς et κακῶς confusa p. 30.
- κάλλιστα et μάλιστα confusa p. 29.
- κᾶν pro καὶ ἄν II, 41, 7. cf. p. 162. et Hermann. ad Viger. p. 858. pro καὶ ἔάν I, 4, 4. pro καὶ ἐν I, 5, 8. 19.
- κανών, Ἡρόδοτος τῆς Ἰάδος ἀριστος κανών I, 5, 16. τῆς ἱστορικῆς πραγματείας κανόνα ὑποτίθεσθαι, Θουκυδίδην II, 2, 5. ὀρθὸς κανών 9, 7. καλοὶ καὶ δεδοκίμασμένοι κανόνες 1, 1. ἐπὶ τοὺς ὀρθοὺς κανόνας ἀναφέρειν 34, 5. κανόνας ὑποτίθεσθαι 35, 1.

- καροῦν. κικαρωμένοι τὴν διάνοιαν II, 54, 4.
- καρτερικός. καρτερικὸν ἦθος I, 4, 2.
- καρτερός. καρτερὰ ναυμαχία II, 26, 4.
- κατά. cum genitivo, πόλεμον ἐκφέρειν κατά τινος II, 18, 5. συμμαχία κατά τινος IO, 5. κατηγορήματα κατά τινος pag. 55. de, οὐ καθ' ἑνὸς λέγεσθαι πεφύκασιν III, 9, 5. qua ratione alibi usurpari solet ἐπὶ v. Lobeck. ad Phryn. p. 272. cum accusativo, de tempore, κατά τινα ἀκμάζειν II, 24, 2. οὐ καθ' αὐτὸν γενόμενοι I, 2, 8. 5, 6. 24, 1. cf. 50, 4. 55, 2. 3, 3. 6, 2. 25, 2. de loco, κατὰ γῆν σώζεσθαι 26, 15. translate, καθ' ὅλην τὴν ἱστορίαν III, 15, 1. καθ' ὃ μέρος ἤτιους εἰσὶ I, 1, 6. ἀποστρέφεται κατά θάτερον τῶν μερῶν ὁ λόγος III, 24, 4. cf. ἀποστρέφειν. κατά τὴν αὐτὴν ἐκφέρειν πτώσιν 12, 3. secundum, ὃ κατά σύγκρισιν γενόμενος ἐλέγχου τρόπος I, 1, 9. κατά λέξιν, ad verbum p. 15. pro, κατὰ δύναμιν II, 36, 3. 9. conditionem significat, ἐνορκοὶ ὄντες κατά τὸ ἀμφοτέρους δέχεσθαι 36, 6. ob, propter, κατὰ τι, ἐπαινεῖν I, 1, 11. ἐπιτιμῶν II, 5, 4. κατὰ τί II, 14, 6. 18, 1. κατὰ τὴν νόσον 47, 3. κατὰ πενίαν III, 4, 2. κατὰ τὸ οἰκεῖον 15, 5. κατὰ τὴν τέχνην 26, 9. similitudinem significat, κατ' ἐκεῖνον τὸν χαρακτήρα I, 5, 1. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον II, 20, 7. separationem exprimit, καθ' αὐτὰ φαίνεσθαι καλὰ I, 1, 7. καθ' ἑαυτὸ ἕκαστον ἐξετάζειν 1, 8. cf. II, 44, 3. κατὰ πόλεις 48, 1. κατὰ ἔθνη καὶ κατὰ πόλεις 5, 3. αὐτὴ καθ' αὐτήν 19, 2. circumscriptiōni inservit, κατὰ πολὺ, multo I, 5, 3. κατὰ μικρόν, paululum I, 6, 10. κατὰ et καὶ τὰ confusa p. 55. κατὰ et παρὰ confusa p. 158.
- καταβαίνειν i. q. προέρχεσθαι, de scriptore I, 5, 14. Eadem potestate, sed vi transitiva, usurpatur
- καταβιβάζειν, τὴν ἱστορίαν II, 5, 6. 12, 2.
- καταβλητικός. καταβλητικὰ τοῦ μεγέθους τῆς Ἑλλάδος II, 19, 4. καταβολή p. 224.
- καταγελαῖν. τὸ εὐηθεῖς καταγελασθῆν ἠφανίσθη II, 35, 5.
- καταγινώσκειν, τῆς ἐγκατασκευῆς λέξεως I, 2, 7. τινὸς θάνατον II, 28, 3.
- κατάγλωσσον, τὸ, ex Reiskii correctione II, 55, 2.
- κατάγνωσις, ψήφου ἀδίκου II, 55, 2.
- καταδίκη II, 41, 8.
- καταδιώκειν, ἐς τὴν γῆν II, 26, 13.
- καταδουλοῦσθαι, πόλιν II, 41, 6. μορφαὶ καταδουλωμένοι εἰνὰ 54, 4.
- καταδούλωσις, τινί II, 48, 4.
- καταδρομή, vituperatio I, 1, 4. II, 5, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 401.
- καταδύειν, navem lacerare p. 301.
- κατακαίειν πόλιν II, 14, 2.
- κατακερματίζειν, εἰς μικρὰς τοπὰς τὴν διήγησιν II, 9, 4. cf. Ernesti.
- κατακλείειν, Λακεδαιμονίους ἐν νήσῳ II, 15, 4. εἰς τὰ φρούρια 14, 1. κατακλείεται ὁ νοῦς εἰς τοιοῦτόν τι πέρας 40, 6.
- κατακορές, τὸ, τῆς μεταγωγῆς II, 48, 5.
- κατακόρως II, 51, 5. est i. q. εἰς κόρον, v. Schaefer. ad l. de Compos. p. 383.
- καταλαμβάνειν, πόλιν II, 4, 5. καταλαμβάνει ὀργή τινα II, 47, 1. αἱ καταλαβούσαι τὴν Ἑλλάδα συμφοραὶ III, 17, 5. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 392. percipere, κατὰ αἰσθήσεως ἀλόγου τοῖς κήθεσι καταλαμβάνόμενα II, 45.
- καταλείπειν, ὀκτὼ βίβλους II, 24, 2. ἀτελεῖ τὴν ἱστορίαν 16, 2. ἡμιτελεῖς τὰς πράξεις I, 5, 15.

- cf. 4, 1. II, 9, 5. ἔτι προσδε-
χόμενόν τι τὸν ἀκροατὴν ἀκού-
σασθαι καταλιπεῖν 24, 5. μη-
δεμίαν ὑπερβολὴν μήτε ἱστοριο-
γράφοις μήτε ποιηταῖς: 15, 1.
εἰς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος
p. 207. cf. de Compos. c. 20:
in Judic. de Demosth. p. 1117.
1. deficere, καταλείπουσιν αἱ
δυνάμεις I, 5, 6. καταλείπειν
et καταλιπεῖν confusa p. 131.
κατάλληλος, ἀκόλουθος, ἀρμόδιος,
v. Photius p. 103. Zonar. p.
1180. λόγος II, 57, 6. τὸ κα-
τάλληλον τῆς διανοίας 51, 4.
κατάλογος, ἡ ἀναγραφὴ τῶν ὀφει-
λόντων στρατεύεσθαι p. 109. et
Wessel. ad Diodor. XI, 84.
p. 393.
καταλύειν, πόλεμον II, 12, 2.
τὴν ἀρχὴν τινος I, 3, 14 II, 39,
3. τοὺς Μήδους 58, 5. τοὺς
τριάκοντα I, 4, 1. τὸν δῆμον
II, 28, 4. quando lege Athe-
nis vetitum fuerit p. 375. et
add. ad h. l. καταλύεσθαι (τὴν
ἀρχὴν) II, 47, 1.
κατάλυσις, πόλεμον II, 12, 2.
37, 1.
καταμαξεύειν. καταμαξευμένος p.
88. Per θ etiam scriptum le-
gitur Antiqq. X, 41. p. 2099. 6.
καταμίμνεσθαι, ἐαυτὸν pag. 285.
καταξιῶν. καταξιουῶσθαι δόξης
II, 52, 1.
καταπαύειν, αὐτοῦ τὸν λόγον II,
52, 2.
κατάπληξις II, 50, 2.
καταπλήσσεσθαι, τινί p. 230.
καταποντιστής, praedo maritimus
i. e. homo sceleratus II, 39, 4.
καταρῆγγυναί. πολὺς ἄνεμος κα-
ταρῆγαίς I, 2, 10. cf. Antiqq.
VII, 85. p. 1716. 6: χειμῶν πο-
λὺς καταρῆγαίς.
κατασκευαί, πόλειον II, 15, 1.
κατασκευάζειν, ὄνειδητίνος II, 41,
8. cf. Alt. ad Plat. Polit. pag.
572 sq.
κατασκευάζειν, τριήρεις, aedifi-
care II, 19, 6. πολιτείαν I, 1,
15. ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια 54, 5.
γραφὴν 50, 3. III, 1, 1. τούτον
τὸν τρόπον τὸ προσίμιον II, 20,
1. τὴν ἀρχὴν οὕτως 54, 5. δη-
μηγορίαι εἰς τὸν αὐτὸν χαρακτή-
ρα κατασκευασμέναι 45, 2. πα-
ραδείγματα, ἃ παρὰ τὸν Θουκυ-
δίδου χαρακτήρα κατασκευάσται
55, 1. τούτο τὸ νόημα κατασκευ-
ασις τε καὶ ἐσχημάτικον οὕτως
54, 5. κατασκευασμένη ἀμωμή-
τω καὶ ἀφαιεῖ κατασκευῆ δια-
λεκτος I, 2, 7.
κατασκευῆ, omnino est structura
et compositio ut τῶν ἐνθυμη-
μάτων III, 16, 1. ita imprimis
τῆς λέξεως II, 27, 2. ἀφελῆς
καὶ ἀμώμητος I, 2, 7. ποιητι-
κῆ §. 15. ἐπίθετος i. e. quae
ἀρεταῖς ἐπιθέτοις constat §. 4.
cf. Jud. de Demosth. p. 959. 8.
ἡ Γοργίου καὶ Θουκυδίδου κ:
§. 8. αἱ τὸ μέγα καὶ θαυμαστόν
ἐκφαίνουσαι τῆς κατασκευῆς ἀρε-
ταί 5, 18. ταύτας μιμνῆσθαι τὰς
κατασκευάς, ἐν αἷς ἢ τε βραχύ-
της καὶ δεινότητος caet. εἰσι φα-
νεραί II, 55, 1. Deinde sic vo-
cantur figurae eae, quibus
artificiose orationi forma con-
ciliatur, ἐν ταῖς κατασκευαῖς
εἰώθεν ἀμαρτάνειν I, 2, 7. Hoc
sensu τῆ κατασκευῆ opponun-
tur τὰ ἕτερα σχήματα §. 14. cf.
Ernesti s. v. et Wyttenbach.
ad Plutarchi Moral. T. I. p.
196. sq.
καταστρατηγεῖν, τὰς πόλεις, infi-
diis deceptas devincere II, 54,
7. cf. Jud. de Ilaeo p. 590. 18.
Plut. Sulla 29. Lucull. 19.
καταστρέφεσθαι, Εὐβοίαν II, 15,
5. 48, 2.
κατάστρωμα II, 26, 5. 7.
κατατρέχειν, τῆς πολιτικῆς φιλο-
σοφίας ἀδίκως II, 2, 4. cf. κα-
ταδρομή.
κατατρέβειν, τὸν λόγον περὶ τε
II, 4, 5. cf. Schaefer. ad l. de
Comp. p. 119. i. q. κακοῦν,
διαφθείρειν p. 265.
καταφανής I, 1, 9. II, 5, 1.
καταφέρειν. κατανεχθέντες (ex
alto ad littus) ἐξέπεσον ἐς τὸ
στρατόπεδον II, 26, 14.

καταφρονεῖν, τινός II, 25, 4. καταφρονοῦντες καὶ προαισθῆσθαι 33, 4. ubi v. n.
καταφρόνημα II, 46, 1.
καταφρόνησις II, 46, 1.
καταχωρίζειν, proponere, τὰ ἐν ταῖς συντάξεσι καταχωρισμένα I, 1, 1. cf. Antiqq. I, 1. p. 4. οὐκ ἐν ἄλλῳ τινὶ τόπῳ καταχωρίσασθαι μάλλον ἢ τῷ προοιμίῳ. Sic etiam c. 6. p. 17. 4. V, 7. p. 858. 2. VII, 1. p. 1514. 1.
κατεπιτηδεύειν, de quaesitis artificii II, 42, 5. cf. p. 50.
κατέχειν, appellere II, 14, 2.
κατηγορεῖν, τῶν ταῦτα προαιρουμένων ὡς ἀγοήτων II, 41, 7.
κατηγόρημα II, 4, 2. κατὰ τινος p. 55.
κατηγορία, reprehensio I, 1, 11. 2, 7. II, 10, 2.
κατήγορος II, 5, 2. 45, 5.
κατίσχειν, appellere, ἦπερ καὶ αἱ νῆες αὐτοῖς κατίσχοιεν II, 26, 5.
κατοικεῖν, ἐν Κυθήροις II, 14, 1. κατοικεῖσθαι p. 229. et add. ad ad h. I.
κατοικίζειν, in sedes (pristinās) restituere II, 48, 5. κατοικίζεσθαι op. ἀνοικ. p. 341.
κατοικίσις II, 48, 1.
κατορθοῦν, feliciter exsequi, bene tractare, ἅπερ τὸν πραγματικὸν τόπον κατορθοῖ II, 8, 5. περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν I, 2, 16. ἐν τῇ ἐναργείᾳ 3, 17. ἡ δύναμις οὐκ ἐν ἅπασιν τοῖς ἔργοις κατορθοῖ II, 1, 1. op. ἀμαρτάνειν I, 1, 6. 11. σφάλλῃσθαι et διαμαρτάνειν I, 2, 16. παρ. οὐχ ἅπαντα κατορθῶσθαι λέγει I, 1, 6. τὰ κατορθούμενα I, 2, 16. cf. interpr. ad Thom. M. pag. 517. Schaefer. ad l. de Compos. p. 416. et Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 255. sq.
κατόρθωμα, κατορθώματα καὶ ἀρεταί II, 3, 1. πραγματικά καὶ λεκτικά κατορθώματα ἢ ἀμαρτήματα 25, 1. cf. 21. τέλεια καὶ δαιμόνια 24, 7. loci bene

scripti 48, 1. cf. p. 5. et Lo-
beck. ad Phryg. p. 251.
κάτω. οἱ κάτω, qui oras maritimas inhabitant p. 352.
καυτήριον. εἰς βάθος φέρειν τὰ καυτήρια I, 6, 8.
καῖσθαι, καίμενοι νόμοι II, 31, 5. καῖται λέξις III, 9, 2. 16, 1. σχῆμα ἐπὶ προσώπων καίμενον 14, 4. cf. p. 62.
καλεῦειν, τὰς ναῦς περιπλεῦσαι II, 28, 5. ὅποτε καλευσθεῖη 26, 5. καλευστής, paularius, remigum hortator II, 26, 8. 9. cf. quos laudat Hof. antiq. Gr. p. 199. Zeun.
κενός, ὀνομάτων πλοῦτος I, 2, 5. κέρως, ἔχειν II, 26, 5.
κεφάλαιον, summa rei, caput rei, αὐτὰ τὰ κεφάλαια τῶν μελλόντων δηλοῦσθαι προσλαμβάνειν II, 19, 5. cf. 19, 2. αἱ ἐξεργασίαι τῶν κεφαλαίων 13, 1. caput, pars, locus, λαβεῖν ὑπόθεσιν μήτε μονόκωλον παντάπασιν, μηδ' εἰς πολλὰ μεμερισμένην καὶ ἀσυνάρτητα κεφάλαια 6, 2. μὴ εἰς ἃ δεῖ κεφάλαια τετελευτηκέναι τὴν ἱστορίαν 12, 1. τούτοις ἐπιφέρει κεφάλαιον ἄλλο 29, 4.
κεφαλαιώδης, γραφή II, 1, 1.
κεφαλαιωδῶς, καὶ ἐπιτροχάδην II, 10, 7. διεξίνασι 23, 1. προοπεῖν 25, 1. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 103.
κεφαλή II, 19, 5.
κῆρες, vitia (orationis) II, 24, 7. cf. Antiqq. p. 1650. 2. Plut. reip. ger. praec. 27.
κινδυνεύειν II, 45, 5. III, 12, 1. κινδυνεύσαντας περιγενέσθαι II, 47, 2. κινδυνεύειν περὶ τῆς ἐμῆς 48, 5. περὶ τούτου ἡμῖν ἀφίσθω κινδυνεύεσθαι 39, 5.
κινδυνευτής III, 14, 5.
κίνδυνος, τῆς μάχης II, 56, 3. περὶ τιμῶν - τιμωριῶν ὁ κίνδυνος ἐστίν 45, 2. ἐλπὶς κινδύνῳ παραμύθιον 40, 2. φεύγειν, ὑφίστασθαι τὸν κίνδυνον 47, 2. κίνδυνοι 36, 4. κινδύνων κάλλιστος III, 16, 1. αἰσχροὶ καὶ προὔπτοι κίνδυνοι II, 41, 5

- των κινδύνων ἀντιλαμβάνεσθαι 54, 1. κινδύνους προσλαμβάνειν 48, 6.
- κινῆν. τὸ Ἑλληνικὸν ἐκινήθη II, 28, 5.
- κίνησις, ἀγών, πόλεμος, σεισμός Zonar. p. 1211. II, 20, 3.
- κλείσεις, claustra II, 26, 4. et κλήσεις confusa p. 139.
- κοινή II, 7, 2.
- κοινός, βίος II, 41, 7. 51, 1. κοινή ὠφέλεια I, 1, 2. κοινός φίλος 1, 1. φύσεως νόμος 40, 6.
- κοινὰ τύχαι 40, 1. συμφοραὶ 28, 2. κοινὰ τὰ τῶν πολέμων p. 178. πάθη κοινὰ τῆς ἀνθρωπείας φύσεως II, 2, 1. κοινὰ δόξαι 2, 3. κοινή γνώσις 5, 3. ταῦτα κοινὰ (sentiendi ratio) τῆς ἀποστελλούσης πόλεως 41, 8. ὅσα συμβέβηκεν αὐτῷ κοινὰ τε πρὸς ἑτέρους καὶ διαφέροντα παρὰ τοὺς ἄλλους, quoad proprietates orationis II, 3, 1. πρῶται καὶ κοινόταται ἀρεταὶ 28, 1. i. e. αἱ ἀναγκαῖαι καὶ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσαι παρεῖναι τοῖς λόγοις, ut 22. loquitur. κοινὰ καὶ κατημαξευμένα πράγματα, a multis tractata II, 11, 2. κοινή ὑπόθεσις, res non unius loci sed multarum terrarum continens I, 5, 1. cl. II, 6, 1. κοινή Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν πράξεων ἱστορία I, 3, 3. cf. Casaub. ad Archaeol. I, 2. p. 5. et Goeller de situ et orig. Syrac. p. 184. κοινή πραγματεία III, 17, 4. intelligitur Judicium de Thucydide, ubi auctor προεκθήμενος ἅπαντα τὰ συμβεβηκότα τῷ χαρακτῆρι τότε τὰς περὶ αὐτῶν πῖστις παρέχεται, non παρὰ μίαν ἐκάστην τῶν προθέσεων τὰς λέξεις τοῦ συγγραφῆως παρατίθησι III, 1, 1. κοινή συνήθεια 11, 2. χρήσις I, 2, 5.
- κοινὸν καὶ μικτὸν γένος χαρακτήρος III, 2, 2. κοινὸς τρόπος II, 25, 5. κοινός καὶ συνήθης διάλεκτος τρόπος 28, 2. χαρακτήρ 33, 5. τετριμμένη καὶ κοινή καὶ συνήθης ἅπασι διάλεκτος 28, 4.
- 55, 1. κοινή λέξις I, 6, 9. II, 5, 4. καὶ συνήθης τοῖς κατ' αὐτὸν ἀνθρώποις 24, 1. κοινὰ ὀνόματα καὶ σχήματα 49, 2. quibus opponuntur τὰ ξένα καὶ βεβιασμένα καὶ ἀνακολούθητα. τὸ κοινόν, respublica 44, 4. 47, 1. τὰ κοινὰ, res publicae 49, 2. τὰ κοινὰ θεραπεύειν 33, 2. κοινῆς et πολλῆς confusa p. 211.
- κοινοῦτης, ὀνομάτων I, 2, 4. ἐκ τῆς κοινοῦτητος εἰς τὴν ἀσυνκλήθη φράσιν ἐκβεβηκότα II, 52, 4.
- κοινοῦν, τινί τι II, 56, 6. 8.
- κολάζειν. ἐυγγνώμονες ἔστε, τῆς ἀδικίας κολάζεσθαι τοῖς ὑπάρχουσι προτέροις II, 56, 10. ubi genitivus ad utrumque verbum pertinet. cf. Matth. Gr. Gr. §. 345. 351. τὴν ἐχθρὰν II, 48, 5.
- κολακεία II, 8, 1.
- κολακικός I, 5, 2.
- κόλασις et τιμωρία quomodo differant p. 30.
- κόλπος Ἰόνιος II, 10, 4.
- κομιδῆ I, 2, 7. 16. II, 18, 2.
- κομίζειν. κομισθεῖσα ἐπιστολή I, 1, 1. διὰ μακροῦ (πολλοῦ) τὴν ἀκολουθίαν κομίζεσθαι II, 24, 3. 53, 2. accipere, recipere, τοὺς ἀνδρας 14, 4. τὴν ἐλευθερίαν I, 5, 10. i. q. ἀνακομίζεσθαι, ἀνέρχεσθαι 11, 56, 9. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 462.
- κόμματα, βραχυτέρα κώλων de Comp. p. 416. II, 22. cf. Ernesti.
- κόμπος, τὸ ἀλαζονικόν. ὀνομάτων πολὺς, Wortgepränge I, 2, 11. cf. Ernesti.
- κομψός, nitidus, comtus, τὸ κομψὸν θεατρικόν I, 2, 4. op. ἀστηρός III, 17, 1. cf. Ernesti f. v.
- κόρος I, 3, 11. 12. II, 51, 3.
- κοσμεῖν, ἐπαίνοισι II, 18, 4. ἦθος ἀπάσαις κεκοσμημένον ἀρεταῖς I, 4, 2. ταῖς μεταβολαῖς κοσμεῖν τὴν φράσιν II, 53, 2. τοὺς λόγους λέξει καθαρῶ 36, 1. ἀληθεῖ τινί καὶ φυσικῶ κεκοσμησθαι χρώματι 42, 3. κατ' ἐκεί-

- νον κοσμεῖσθαι τὸν χαρακτήρα (δοκῆ Φίλιππος) I, 5, 1.
- κόσμος πολιτείας, τείρ. forma II, 49, 2. cf. Archaevol. VII, 49. p. 1420. 12. c. 50. p. 1422. 7. XI, 18. pag. 2199. 14. κόσμοι ἐπιτάφιοι II, 18, 4. ἐπίθιστοι (orationis) 25, 2.
- κρατεῖν sine casu I, 2, 12. II, 48, 2. τὸ κρατεῖν i. e. ἡ νίκη, 55, 2. τῶν Μήδων 36, 10. οὐ ἂν κρατῆ ἄρχειν 40, 5. cl. 6. τῶν πεδῶν 26, 4. ἐν οἷς οὐ κρατεῖ τοῦ μετρίου, in quibus modum non tenet I, 2, 15. saepe cum genitivo ποιῆ. i p. 501. κρατεῖσθαι II, 26, 15. 54, 5.
- κραυγή II, 26, 15.
- κρίνειν, sine casu sequente εἰ — II, 2, 4. ἀπὸ παντός τοῦ βελτίστου τὰ πράγματα 2, 1. τὰς τέχνας 4, 2. μέγαν τὸν πόλεμον 20, 4. ἱκανῶς ἂ μετὰ χεῖρας ἔχοι III, 16, 2. ὑπὸ τοῦ τε λογικοῦ καὶ τοῦ ἀλόγου κριτηρίου ἀπαντα κρίνεται II, 27, 5. δίκαια ἐν τῷ ἀνθρώπῳ λόγῳ ἀπὸ τῆς ἴσης ἀνάγκης κρίνεται 53, 5. dijudicare p. 175.
- κρίσις, iudicium, iudicandi facultas, φυσική II, 54, 5. τὰς κρίσεις ἀδιαστρόφους φυλάσσειν 55, 1. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 460. sq. discrimen, τὸ ἔργον (ὁ πόλεμος) ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχεν 20, 8.
- κριτήριον, iudicandi vis, τὸ λογικὸν καὶ τὸ ἀλογον p. 68. διδαχῇ ἰσχυρὰ τὰ κριτήρια κατασκευάζειν II, 54, 5.
- κριτής II, 4, 3.
- κρούεσθαι, πρῦμναν II, 26, 10. i. e. ut Schol. Thuc. I, 50. explicat, κατ' ὀλίγον ἀναχωρεῖν, μὴ στρέψαντα τὸ πλοῖον. ὁ γὰρ οὕτως ἀναχωρῶν ἐπὶ τὴν πρῦμναν κωπηλατεῖ. τοῦτο δὲ ποιοῦσιν ἵνα μὴ δόξωσι φανερώς φεύγειν, οὕτω κατ' ὀλίγον ὑπαπιόντες, ἢ ἵνα μὴ τὰ νῆα τοῖς πολεμίοις δόντες ῥᾶον τιτρώσκωνται. cf. interpr. ad h. l. et Valckenar. ad Herod. VIII, 84.
- κρυπτή p. 527. cf. Boeckh. Oecon. Civ. T. I. p. 457.
- κρόβυλος II, 19, 5. p. 113. Plane aliter ac vulgo fit, Thiersch. in act. Philol. Monac. T. III. F. 2. p. 275. sqq. hujus ornatus formam explicuit ex priscae et severae artis statuis, in primis Aegineticis, „in quibus pexi exprimuntur capilli ac ita dispositi, ut naturali ordine ad frontem atque cervicem descendant ac compressi omnem cranii concavitatem referant. Ex media autem fronte reducti sunt et in multos cincinnos convoluti, qui ab altera aure ad alteram pertinentes frontis extremitatem occupant, densa serie connexi et maxima cum cura elaborati.”
- κτᾶσθαι, πλούτους II, 52, 1. τὸ κρατεῖν 55, 2. ἢ οὐ δι' ὀλίγου (πόνου ejic. et χρόνου subaudiendum) κεκτημένη θάλασσα 26, 10. ubi passive capiendum, qui usus in hoc verbo satis insolens videtur. Nam locus a Sturzio Lexic. Xenoph. T. II. p. 797. a. huc relatus (Sympos. IV, 65.) non magis ita capiendus est, quam alter Cypor. III, 1, 16. v. ἄξιος. cf. tamen interpr. ad Gregor. Cor. p. 105. Arrhian. exped. V, 26. VI, 1. Dindorfii de hoc usu disputatione nondum uti potui.
- κτῆμα p. 76.
- κτίσεις I, 6, 4.
- κτύπος II, 26, 8.
- κυβερνήτης II, 26, 8.
- κυκλικός, rotundus, κυκλικὴ εὐρυθμία I, 6, 3. cf. Ernesti f. v. κύκλος.
- κύκλος. κατὰ τὸν ἄλλον κύκλον λιμένα II, 26, 3.
- κύριος. τῶν ἀρετῶν ἡ κυριωτάτη I, 5, 20. τὰ κυριώτατα τῶν ἰδιωμάτων III, 1, 1. proprius, de oratione, φράσις II, 22. λέξις 25, 4. τὰ κύρια I, 2, 5.

κυρίως. κυριώτερον ἢ οὕτως ἐλί-
χθη II, 29, 6.

κῶλον II, 22, 29, 5. cf. κόμμα.

κωλύειν II, 10, 8. αὐτοὺς διαφυ-
γεῖν 26, 9. κρίνειν κεκώλυνται
4, 2. οὐδὲν κωλύσει τὸ αὐτὸ
τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ποιεῖν
I, 1, 8. Saepe Graeci hac
formula cum modestia quadam
utuntur pro par est, opus est.
cf. de Compof. p. 24. 74. Ju-
dic. de Lyf. p. 484. 1. de Haeo
p. 624. 11. de Demosth. p. 962.
11. cf. Lexic. Xenoph. T. II.
p. 816. ad κωλύειν infinitivus
e praegresso verbo repetendus
p. 118. cl. III, 4, 2. κωλύειν
ταῖς σπονδαῖς an dicatur p. 228.

κωλύμη p. 224.

κωμῶδειν p. 10. et add. h. 1.

Λ.

λαβύρινθος. λαβυρίνθων σκολι-
ώτερα II, 40, 1.

λαγχάνειν p. ἔχειν. p. 171. cl. Dio-
nyf. Antiqq. p. 837. 1.

λάλον, τὸ I, 2, 4.

λαμβάνειν. ζῶντες ἐλήφθησαν II,
13, 5. πόλεις 20, 9. ἕως ἂν κα-
τὰ πόλεις ληφθῶμεν 48, 1. τῶν
ἐχθρῶν τινά 28, 5. (sed paul-
lo ante est assumere.) ἄθλον
τὸν τὴν νίκην παρασχόντα 48, 2.
ἔργῳ αὐδὲν λαμβάνειν ἢ γνώμη
ἔξεστιν 33, 4. τυραννίδα 47, 4.
χρήματα 28, 4. sc. mutuo. τοῦ
θαροσεῖν τὸ πλεῖστον 25, 4. σω-
φροσύνην III, 11, 1. τὴν τιμω-
ρίαν ποθεινὴν 16, 1. τὸ βιβλίον,
ut legas I, 5, 11. ὑπόθεσιν 5,
1. II, 6, 2. quod alias dicitur
ἐκλέγειν. Sic etiam μέρη λ.
τῆς διηγήσεως καὶ τῶν ῥητοριῶν,
ut censeas 25, 1. τὸ διδασκα-
λικὸν σχῆμα ἀντὶ τοῦ ἐπιδεικτι-
κοῦ III, 1, 2. ἐπωνυμίαν I, 2,
12. ἐπιγραφὴν εἴληψε τὸ βιβλίον
§. 9. ἀρχὴν II, 4, 3. 10, 1. ἀνα-
παύσεις I, 3, 11. ἐξεργασίας
19, 2. ἐκτροπήν 49, 1. ἀπο-
δόσεις 52, 3. ἐπίδοσιν 29, 4.

ὑπερβολὴν §. 5. ἰσχύν 22. τὴν
ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος
ἔλαβε I, 1, 6. γνώμην ἐκ τῶν
παρόντων 46, 2. τί παρά τινος,
ut imiteris 4, 4. μιμήματα ἀπὸ
τούτων II, 14, 3. εὐροιά τις σε
εἴληφεν I, 2, 12. ληφθῆναι et
λειφθῆναι confusa p. 296.

λαμπρός. λαμπρὰ δόξα II, 52, 2.
λαμπρὸν ἔργον 18, 2. λαμπρὸν
τι καὶ μέγα ποιεῖν ἐν λόγοις 53,
1. λαμπροτέραν ποιεῖν φαίνε-
σθαι (τὴν εὐρεσίαν) 34, 2. τὴν
πραγματικὴν προαίρεσιν ἐπὶ τὸ
μείζον ἐξήνεγκε καὶ λαμπρότε-
ρον 5, 5. λαμπρότατοι, scri-
ptores I, 1, 5. λαμπρόταται
ἄρτια II, 23, 6. τοῦτο γὰρ δὴ
τὸ λαμπρότατον I, 2, 8. ubi v. n.
λαμπρῶς, καταδιώκειν II, 16, 15.
v. add. ad h. 1.

λαυθάνειν. πῶς οὐτιὸν ἔλαθεν,
ὅτι - II, 9, 4. cum participio
4, 5. quod ex praegresso ver-
bo repetendum p. 118.

λέγειν, ὑπὲρ τινος II, 50, 1. ὀλο-
φύρμους 18, 1. λέγονται λό-
γοι 49, 2. ἔπαινοι III, 9, 5.
narrare I, 3. 19. 13. II, 9, 5.
11, 1. λέγειν τι, reprehendere
p. 15. λέγω δέ II, 6, 2. 22.
p. 89. 125. (ubi quam proposui
sententiam si vera est, corri-
gendi erunt alii quoque loci,
veluti Judic. de Demosth. p.
1065. 15. 1107. 14. Arch. XI,
1. p. 2159. 12.) λέγειν i. q. γρά-
φειν III, 17, 4. i. q. κελύειν
II, 36, 4. λέγεται et γένηται
confusa p. 221. Eadem con-
fusio apud Phot. f. v. Θεσεῖον,
ubi ἐγένοντο leg. et Dionysf.
Antiqq. I, 51. p. 130. 11. ubi
ἔλεγετο reponendum.

λειμώνες I, 2, 4.

λείπειν, an pro ἐλλείπειν p. 166.
λείπεται σκοπεῖν II, 41, 5. ἐν
μέρος ἀπολογία δέομενον 4, 1.
λείπεσθαι, inferiorem esse I,
5, 11. τινός 2, 16. δυνάμει
τινός II, 4, 1. ἐθεράπευον,
μὴ λείπεσθαι τὰ ἀπὸ τοῦ κατα-
στρώματος, τῆς ἄλλης τέχνης 26,

5. λ. τῆς πρὸς τὸ θεῖον εὐμε-
νείας (i. e. ratione habita—)
40, 5. ubi mox dicitur ἐλασ-
σοῦσθαι. λειφθῆναι et ληφθῆ-
ναι confusa p. 206.
λεκτικός. λεκτικαὶ ἀρεταί I, 1, 10.
II, 1, 1. cf. χαρακτήρ.
λεληθότως I, 2, 4.
λέξις, dictio, elocutio, dicendi
genus I, 2, 16. 5, 3. 6, 9. II,
5, 4. 6. 22. 23, 2. 5. 24, 6. 25,
1. 42, 3. 46, 1. III, 4, 1. 5, 1.
(syn. φράσις II, 24, 2. λόγος
7, 1.) 14, 4. κυρία, τροπική II,
23, 4. 5. ἀληθινή pag. 50. cf.
Upt. ad l. de Compos. p. 11.
Saepe [est locus: dictione ex-
pressus III, 9, 2. 10, 8. 16, 1.
αἱ λέξεις II, 15, 2. III, 1, 2.
Θῆσω δὲ καὶ τὴν λέξιν αὐτοῦ II,
13, 2. 39, 3. κατὰ λέξιν et αὐ-
ταῖς λέξεσιν pag. 15. cf. αὐτός.
ὀνομαστική, ῥηματική λέξις i. e.
ὀνομαστικόν, ῥηματικόν μέρος
τῆς λέξεως III, 4, 1. cl. 5, 1.
λεπίός. λεπτή διάλεκτος I, 2, 8.
op. παχύς, v. Schaefer. ad l.
de Compos. p. 246.
λήγειν εἰς — p. 30. ad λήγειν ex
praegresso verbo subaudiendū
participium p. 118.
ληστής II, 59, 4.
λιγυρός, laevis I, 2, 4. II, 24, 1.
cf. Judic. de Demosth. pag.
1067. 6.
λιγύς I, 2, 10.
λίθος. λίθοις χρῆσθαι II, 26, 7.
λιμήν II, 28, 5.
λιμός II, 20, 10.
λίπα II, 19, 5.
λιτός humilis, summissus, λιτή
λέξις II, 23, 2. cf. Ernesti.
λογίζεσθαι, ὑπονοίας τῶν μελ-
λότων II, 37, 7. ἀσφαλές 32, 1.
λογικός. λογικὸν κριτήριον II, 27,
1. 3.
λογισμός, ἀνθρώπινος II, 6, 1.
τῆς προαιρεσεῖως οὐχ ἅπαντα
κατὰ τὸν ἀκριβέστατον λογισμὸν
ἔρωσης 1, 1. οὗτος ἡμᾶς ὁ λο-
γισμὸς εἰσῆλθεν, ὅτι — 2, 3.
κατὰ λογισμὸν τινα 23, 6. κατὰ
τίνα λογισμὸν 14, 6. 18, 4. κριτί-

τους ὄντες τῷ λογισμῷ εἰς τὸ
ἀνάλπιστον τοῦ βεβαίου 33, 5.
λογογράφος p. 120. Maackius in
ind. ad Thuc. f. v. interpre-
tatur: antiquae vel mythicae
historiae scriptores, non veri-
tatis, sed oblectationis audi-
torum studio: quae notio
verbo non inest. Significat
enim λογογράφος τὸν λόγον f.
λόγους γράφοντα. Est autem
λόγος primum quaevis narra-
tio, sive vera sive ficta (cf.
Creuzer. Symbol. et Mythol.
T. I. p. 49. ed. alter.) nec ma-
gis ficti notio ei inest, quam
nostro vocabulo Sage (v. Ade-
lung f. v.), unde λογογράφος
et interdum λογοποιός est qui
quae fando tradita accepit,
conscribit, idque sermoni pe-
destri (op. ἐποποιός); deinde
autem cum λόγος sit i. q. πεζὴ
λέξις, veluti Xenoph. Cyrop.
II, 2, 13. ubi ᾠδῆ ὀρρονitur
(cl. I, 2, 1.) Dionys. de Com-
pos. p. 286. 416. cl. Schaefer.
p. 212. et ind. f. v. atque Er-
nesti f. v. λογογράφος etiam di-
citur quisquis oratione pede-
stri utitur scriptor. Quarum
significationum prior videtur
ad locum Thucydideum perti-
nere. De alia vocabuli pote-
state, qua τοῖς ῥήτοσι ὀρρο-
νιtur et τὸν ἐπὶ μισθῷ λόγους
(δικανικούς) γράφοντα signifi-
cat, v. Heindorf. ad Plat.
Phaedr. p. 285. cl. Aeschin. c.
Timarch. p. 114. c. Ctesiph.
p. 563. R.
λόγος i. q. λογισμός p. 22. Huc
si Thucydidis scholiastae au-
scultandum esset, etiam ἀν-
θρώπειος λόγος II, 38, 5. refe-
rendum foret; sed oppositum
πράσσειν ostendit ibi interpre-
tandum esse oratio, discepta-
tio. παρὰ λόγον 26, 15. ratio,
οὐκ ἔχει λόγον II, 55, 2. ἡμῶν
λ. αὐτῷ οὐκ ἦν ib. ὁ τῆς τέχνης
λ. οὐκ ὑπαγορεύει II, 19, 2.
λόγον ὑπέχειν 38, 3. oratio,

1) verbum, sermo, die mündliche Rede, φηθέντες λόγοι 10, 4. εἰς λόγους σύναται 57, 1. οἱ λόγοι γίνονται 37, 3. 38, 2. λέγονται 49, 2. λόγω εἰπεῖν pag. 122. λόγοις (dicendi facultate) ἦτους εἶναι 33, 4. λόγος ἐχυρός, promissum 33, 3. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου i. e. τὸ ὄνειδίζεσθαι ὡς δειλοί III, 16, 1. εὐπρέπεια λόγου II, 33, 2. λόγω p. προφάσει 10, 4. 33, 2. III, 6, 2. 2) oratio, μήκος ἀπὸ λόγου ἔχουσα διήγησις I, 3, 11. δεῖσθαι λόγου II, 25, 1. III, 1, 1. τὸν λόγον ποιεῖσθαι 25, 1. 34, 1. κατατρίβειν περὶ τι 4, 5. ἀποδιδόναι 10, 5. χαρακτηρὲς λόγου I, 1, 5. ἑαυτὸν ἐπαινεῖν κατὰ τὴν δύναμιν τῶν λόγων 1, 11. Syn. λέξις et φράσις, v. σχηματίζειν. enunciatum, λόγον ἐξ ὀνόματος ποιεῖν II, 24, 2. III, 2, 2. cl. 4, 3. εἰς ἔτι μοι καταλείπεται λόγος p. 207. δείγματα τῶν λόγων i. e. τῶν φηθέντων II, 19, 3. Scriptio, liber, ἵνα μὴ μακρὸς ὁ λόγος γένηται 43, 2. πῶς ἂν μοι τὴν ἀκριβεστάτην βάσανον ὁ λόγος ἔλαβεν I, 1, 6. ἐξέτασις τῶν λόγων II, 34, 5. τῶν ἀρετῶν αἰ μὲν — ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι παρεῖναι τοῖς λόγοις 22. βίοι καὶ λόγοι I, 1, 2. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. pag. 425. λόγοι φιλόσοφοι I, 2, 13. oratio (forensis cet.) I, 3, 12. 20. 5, 6. λόγοι ἀληθεῖς II, 2, 4. πολιτικοί, v. πολιτικός. ἐναγώνιοι 23, 6. λόγος et λέξις confusa p. 24. διὰ λόγων et δι' ὀλίγων confusa p. 204. cf. Schaefer. ad l. de Compos. pag. 44. 119.

λοιμὸς II, 14, 5.
 λοιμώδης νόσος II, 20, 10.
 λοιπός. τὸ λοιπὸν τοῦ τείχους II, 26, 14.
 λύειν, τὰς κλήσεις II, 26, 4. σπονδάς 10, 4. 10.
 λυμάνειν. ὅσα τοιαῦτα μετ' ἐλπίδων λυμάνεται II, 40, 2. i. q.

41, 3. διαφθείρειν. ἢ πάντα λυμαιομένη τὰ καλὰ ἀσύφεια 52, 3.
 λυπεῖν, τὴν ἀκοήν I, 3, 11. τὸν ὄχλον II, 49, 2. τὸ λυποῦν τὴν αἴσθησιν εἶχεν ἤδη παρούσαν 47, 1.

M.

μ' et κ' confusa p. 71.
 μαθήματα ἐγκύκλια II, 50, 5.
 μακρὸς, χρόνος II, 2, 3. λόγος 43, 2. μακρῶ I, 2, 7. 8, 19. II, 11, 1. μακρῶ τινί 28, 2. μακρῶ δὴ τινί 23, 6. διὰ μακροῦ et διὰ πολλοῦ permutata p. 130. cf. Jud. de Demosth. p. 980. 11. εἰς μακρὸν ἀποτείνειν τὸν νοῦν p. 17. μακρότερος τοῦ δέοντος I, 4, 4. II, 55, 1. ἐπὶ μακρότατον 25, 2. cf. ἐπί.
 μάλα. καὶ μάλα p. 274. μᾶλλον, ἐν τῇ μεσογείᾳ κατωκῆσθαι III, 8. ἐτέρου μᾶλλον 4, 1. μᾶλλον δέ, sive potius II, 29, 4. cf. de Compos. p. 8. κατὰ τὴν Λακωνικὴν τῆς Ἀττικῆς (προσβείας) προέκρινε μᾶλλον 14, 6. apud comparativum redundat 46, 2. p. 252. cf. Heindorf. ad Plat. Euthyd. p. 331. Ast. ad Phaedr. p. 395. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 238 sq. (οὐ) μᾶλλον ἢ οὐκ — p. 105. μάλιστα. παντὸς μάλιστα II, 50, 2. τὰ μάλιστα I, 3, 11. ἐν ἔτεσι πεντήκοντα μάλιστα II, 10, 8. ad quem l. Neophytus Ducas in sua Thuc. ed.: τὸ μάλιστα πολλαχῆ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ἐκλαμβάνεται Θουκυδίδη. ἐνταῦθα δ' οὐν οὐ με πείθει. εἴη δ' ἂν ἀντὶ τοῦ σχεδόν ἢ περὶ σου. Movit eum temporum ratio. Sed de vocabuli μάλιστα numeralibus additi potestate parum adhuc convenit inter viros doctos. μάλιστα μὲν — εἰ δὲ μή et εἰ δὲ p. 27. 168. Posterius etiam habes Archaeol. IX, 32. p. 1851. 16.

et ἐὰν δὲ Polyb. II, 50, 11. ἴσθ' ὅσον ἐδύναντο μάλιστα p. 106. μάλιστα et κάλλιστα confusa p. 29.

μαλακία II, 47, 3.

μαλακός. μαλακή λέξις II, 24, 1. i. q.

μαλακῶς ῥέουσα λέξις I, 6, 9.

μανθάνειν. ἐξ ὧν αὐτὸς γράφει μαθεῖν ῥῆδιον II, 41, 4. τί μαθόντες p. 215.

μανία I, 1, 6. II, 34, 3.

μαντική, II, 40, 2. 3.

μάρτυρ II, 3, 3. 36, 4.

μαρτυρεῖν, τί τι I, 1, 10. p. 67.

μαρτυρεῖται τῷ ἀνδρὶ, ὅτι II, 8, 1.

μαρτυρία, προσήκουσα II, 34, 5.

τῶν ἐπιφανεστάτων φιλοσόφων τε καὶ ῥητόρων μαρτυρίαί 2, 3. ἐκ τῶν μαρτυριῶν πίστεις I, 1, 9.

μαρτύρεσθαι II, 48, 2.

μεγαληγορία II, 27, 1.

μεγαλοπρέπεια I, 4, 3. II, 23, 5. 48, 1. 50, 2. 55, 1. cum καλλιλογία conjunctum p. 17.

μεγαλοπρεπής I, 2, 16. 4, 1. 6, 9.

μέγας, πόλεμος II, 20, 2. αὐχμός 20, 10. ἀνῆρ I, 2, 15. μεγάλους γίνεσθαι, potentes II, 10, 4. τὰ μέγιστα καὶ κυριώτατα τῶν ιδιωμάτων III, 1, 1. τὸ μέγα in oratione p. 19. τὰ μείζω potentiores II, 48, 2.

μέγεθος, τῆς Ἑλλάδος II, 19, 4. τὰ μεγέθη τῶν ἀνδρῶν I, 5, 6.

μεθιστάναι μεταστησάμενοι ἡμᾶς II, 41, 2.

μεθοδεύειν, τὰς αὐξήσεις II, 19, 2.

μειρακιώδης, i. e. μειρακίῳ προσήκων (II, 48, 6.) μειρακιώδη καλλωπίσματα 46, 1. μειρακιώδεις σχηματισμοί III, 17, 1. τὰ μειρακιώδη II, 48, 5.

μειρακιωδῶς I, 2, 6.

μελαίνειν, τὸ σαφές I, 2, 5.

μελέτη III, 16, 2.

μέλι I, 3, 12.

μέλλειν, op. παρῆναι II, 37, 4. 7. 41, 2. τὸ μέλλον κακόν 30, 2. ἢ μέλλουσα πίστις 47, 1. τὰ μέλλοντα ἀλγεῖνά III, 12, 1. ὁ μέλλον χρόνος, sensu gramma-

tico ib. et §. 2. τὸ μέλλον II, 26, 12. 44, 4. τὰ μέλλοντα 37, 2. III, 16, 2. τῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλειν ἐστὶν ἡ ἰσχύς 46, 2. cum infinitivo praesentis III, 2, 1. futuri II, 20, 5. 36, 2. 7. 41, 8. ad μέλλειν infinitivus e verbo praegresso repetendus p. 118. Huc etiam refero Eurip. Med. 756. πράξασ' ἃ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἃ βούλομαι. quem I. Schaefer. ad I. de Compos. p. 12. laudat. μέλλειν bis cogitandum p. 76. 572.

μέλλησις, προμηθείης II, 29, 5.

μεμπτός. II, 47, 2. 51, 3.

μεμφεσθαι II, 44, 1. τὸ πραγματικόν τοῦ ἀνδρός I, 2, 15. τὴν κατασκευὴν II, 27, 2. τὸ ἀγενές καὶ χαμαιτυπές §. 5. ἑαυτὸν p. 283. μὴ μέμφεσθαι τὴν δίκην, ironice ib. περὶ δογμάτων διαφρομένους τῆς προαιρέσεως II, 3, 5. cf. Archaeol. X, 6. p. 1997. 2. Judic. de Isocr. p. 559. 14. de Demosth. pag. 1015. 10. Matth. Gr. Gr. §. 345.

μέμψις I, 2, 14. II, 49, 1.

μὲν - γὰρ II, 15, 4. 27, 3. quomodo a μὲν γὰρ differat, p. 93. μὲν et δὲ magnis intervallis disjuncta p. 31. φανερώς μὲν οὐ - κρύφα δὲ p. 100. cf. δέ. μὲν non sequente δὲ pag. 55. - μὲν - ἔπειτα (εἰτα) p. 94. cf. ἔπειτα. μὲν et μήν confusa p. 211.

μένειν, ἐν τοῖς Σωκρατικοῖς διαλόγοις I, 2, 8. ἐν τῷ συνήθει χαρακτήρι II, 33, 5. ἐν τοῖς συνήθεισι 53, 2. ἐπὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων I, 3, 17. ἢ μένομεν, ἕως - II, 48, 1. ἔτι μένουσιν αὐτῶν αἱ γραφαί 5, 4.

μέντοι II, 5, 4. 38, 2. οὐ μέντοι - γὰρ p. 266. sq. cf. II, 44, 3. Heindorf ad Plat. Phaed. p. 224. Lobeck. ad Phryn. p. 342.

μερίζειν, τὴν γραφὴν I, 4, 2. τὰς διηγήσεις II, 9, 3. κατὰ τόπους τὰς ἀναγραφὰς §. 2. ὑπόθεσις εἰς πολλὰ μεμερισμένη καὶ ἀσυνάφτητα κεφάλαια 6, 2.

μέρος, γῆς II, 20, 10. τῶν νεῶν 26, 3. τὰ προέχοντα μέρη τῆς εἰρεσίας III, 4, 3. τοῦ προοιμίου II, 20, 1. τῆς διηγήσεως 25, 1. οὐκ ἐλάχιστον μέρος οἰκονομίας ἀγαθῆς ἀρχὴν λαβεῖν, ἧς οὐκ ἂν εἴη τι πρότερον 10, 1. τὸ πραγματικόν 21. λεκτικόν 34, 1. 47, 2. διηγηματικόν, δημηγορικόν 55, 3. cf. Sylburg. ad l. de Compos. p. 9. Schaefer. τὸ τεχνικώτερον 9, 1. εἰς πόσα μέρη διαιρεῖσθαι πέφυκεν ἡ λέξις 21. 22. μέρη νέμειν p. 279. ἐν μέρος λείπεται ἀπολογίας δεόμενον 4, 1. ἐνί μέρει δυσχεραίνειν I, 1, 1. περὶ πάντα τὰ μέρη κατορθοῦν 2, 16. καθ' ὃ μέρος ἦττους οἱ τούτων λόγοι εἰσί 1, 6. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 269. et ind. f. v. αἱ κατὰ μέρος γυμνασίαι II, 1, 1. λόγοι p. 63.

μεσόγεια III, 8. de forma cf. Poppo obfl. p. 77. Herod. Strabo, alii, μεσόγαια.

μέσος. μέσον τι ἐπαίνου καὶ μέμψως I, 2, 14. εἰς μέσον φέρειν II, 35, 1. τὰ ἐν μέσῳ 20, 1. τὰ διὰ μέσου 25, 5. τὰ μέσα τῶν πολιτῶν 33, 2. qui alibi οἱ διὰ μέσου (πολιταί) dicuntur, veluti Thuc. VIII, 75. Plutarch. Sol. 14. sunt οἱ μηδέτερω μέρει προστιθέμενοι. μέση ἀρμονία, ἡ ἐκ τῆς αὐστηραῆς καὶ τῆς λιτῆς μικτὴ τε καὶ σύνθετος I, 6, 9. cf. Judic. de Demosth. p. 958. sq. et Ernesti f. v. μεσότης.

μεστός, πάθους II, 42, 3. 48, 1.

μετά. cum genitivo, μετὰ τοῦ πλήθους βουλευέσθαι II, 36, 8. 9. λίπα μετὰ τοῦ γυμναζεσθαι ἤλειψαντο 19, 5. ταῦτα πάντα μετὰ τοῦδε τοῦ πολέμου ἅμα ἐνπέθετο 20, 10. δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῆς 31, 1. μετὰ τῶν κειμένων νόμων ὠφελείας 31, 3. μετὰ ψήφου ἀδίκου καταγνώσεως 33, 2. ἔστε μηδὲ μεθ' ἑτέρων 36, 5. cum accusativo 12, 3. 26, 4. 37, 2. 39, 4. μετὰ τοῦτο

εὐθύς p. 304. οἱ μεθ' ἑαυτὸν 50, 4. μετὰ χειρας ἔχειν III, 16, 2. pro quo II, 1, 2. ἐν χερσὶν ἔχειν dicit. μετα- et δια - confusa p. 139.

μεταβαίνειν, transire, ἐπὶ Κύρον I, 3, 14. cf. Schaefer. Melett. crit. p. 62.

μεταβάλλειν, οἰκήτορας II, 20, 9. δεσπότην 48, 1. sc. ἑαυτούς 47, 2.

μεταβολή, δεσπότην II, 48, 4. varietas, ἡδύ I, 3, 12. cf. interpret. ad l. de Compos. p. 149. αἱ μεταβολαί II, 53, 2. cf. Ernesti.

μεταγενέστεροι II, 9, 7.

μεταγωγή, inverbio, τὸ κατακορῆς τῆς μεταγωγῆς ἕκ τε τοῦ πληθυντικοῦ εἰς τὸ ἐνικὸν καὶ ἕκ τοῦ περὶ προσώπου λόγου εἰς τὸ τοῦ λεγοντος πρόσωπον II, 48, 5.

μεταλαμβάνειν, κρίσεως II, 34, 5. sensu rhetorico 31, 2. v. μετάληψις.

μετάληψις. „Dionys. Halic. [II, 31, 1.] μετάληψιν poëticam vocat, quando συγγενές et ἐταιρικόν dicitur pro συγγενεῖς et ἐταῖροι, h. e. abstractum pro concreto.” Ernesti p. 215.

μεταμέλειν II, 47, 2.

μετανάστασις II, 25, 3.

μετάνοια, μεταμέλεια II, 17, 2.

μεταξύ. αἱ μεταξύ παρεμπτώσεις III, 15, 1. τὰ μεταξύ πράγματα §. 4. τὰ μεταξύ II, 39, 5. cf. Wyttenbach. Ep. crit. p. 256. Schaefer. μεταξύ τῆς ἔξοχου ἀναχωρήσεως καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦδε τοῦ πολέμου II, 10, 8.

μετατιθέναι, ὀνόματα, II, 29, 4. cf. Rhet. p. 214. ibique Schott.

μεταφοραί I, 2, 6. II, 24, 3.

μεταφράζειν, τὴν ἐρμηνείαν ἀλλοιοῦν, τὴν αὐτὴν φυλάττοντα διάνοιαν II, 45, 3. cf. Ernesti f. v. μετάφρασις.

μεταχωρεῖν, in alium locum transire II, 36, 7.

μετέρχεσθαι, τὰς τετραμμένας II, 9, 7.

μετέχειν; κινδύνων, ἐλευθερώσεως II, 56, 5. ἀγωγῆς 50, 3. τῶν λόγων, i. e. testem esse 41, 4. μετέωρος. μετέωροι δάλωσαν II, 26, 14.

μετοχή, participium III, 11, 1, 2. μετοχικός. μετοχικὸν ὄνομα III, 12, 3. μετοχικά II, 24, 2.

μετρίος, νοῦς 45, 2. μετρίας ἔχειν τὰς διαλλαγὰς, 47, 4. σύνεσις ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6. κρατεῖν τοῦ μετρίου 2, 13. cf. κρατεῖν. λείπεσθαι τοῦ μετρίου II, 36, 1. ὑπὲρ τὸ μ. 34, 3. ἢ μηχανόμενα πέρα τοῦ δέοντος ἢ συναγόμενα εἰς ἕλαττον τοῦ μετρίου 13, 4. ἵνα μὴ πλείων ὁ λόγος γένοιτό μοι τοῦ μετρίου 41, 1.

μετρίως, ἐκβαίνειν τὰ συνήθη II, 49, 1. τεταμειυμένως καὶ μετρίως χρῆσθαι ἐρμηνεία 51, 3. μέτρον. οὔτε μ. ἔχειν αὐτὸ καιρὸν I, 2, 6.

μετωνυμία, Cicerone orat. 27, interprete est, ubi pro verbo proprio (proprium) subjicitur aliud, quod idem significet, sumptum ex re aliqua consequenti. I, 2, 6. ex emendatione pro ἐπωνυμία.

μέχρι et μέχρις p. 107. Ἰσ. μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς χρόνων II, 23, 2. μέχρι παντός αὐτοῦ (τοῦ πολέμου) βιώσας 6, 1. παραμείναντος μέχρι παντός τοῦ τόνου 24, 7. μέχρι διαχιλίων ἐκμηκύνας στίχων 10, 5. μέχρι τούτων τὸ σχῆμα τῆς λέξεως σώζει τὴν ἀκολουθίαν III, 14, 4. μέχρι πόσου προελθόντα δεῖ πεπαῦσθαι II, 24, 7. τὰς τιμωρίας, οὐ μέχρι τοῦ δικαίου καὶ τῇ πόλει συμφόρου προστιθέναι 33, 2. μέχρι τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἐπαινοὶ εἰσιν περὶ ἑτέρων λεγόμενοι, εἰς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαι τι ὧν ἤκουσε III, 9, 3. μέχρις οὐ cum indicativo II, 12, 3.

μή. μήτε-μή p. 8. μή ταῦτα et μετὰ ταῦτα confusa p. 29.

μηδέ. οὐ-μηδέ I, 2, 7. v. add. ad h. l.

μηδέποτε III, 14, 5.

μηκέτι II, 25, 4.

μήκος, χρόνον II, 10, 2. τούτου τοῦ πολέμου μήκος μέγα προὔβη 20, 8. μήκος λόγων 38, 5. cf. Plutarch. Timol. 10. μήκος ἔχουσα ἀπὸ λόγου διήγησις I, 5, 11.

μηκύνεσθαι, πέρα τοῦ δέοντος II, 13, 4.

μήν. οὐ μήν-γέ I, 5, 7. et II, 54, 5. ubi antea μὲν pro μὴν legebatur. cf. de Compos. p. 114. 128. 582. Demosth. περὶ συμμ. p. 178. in. Hinc etiam II, 55, 3. γέ addendum esse suspicabar: quae tamen particula non semper addi solet, veluti Demosth. l. l. p. 178. f.

μιαίνειν, τὴν αὐτοῦ συνείδησιν ἰσ. falsa tradendo II, 8, 5.

μίγμα et δεῖγμα confusa p. 15.

μικρολόγον ἦθος I, 5, 2.

μικροπολίτης II, 41, 2.

μικρός, scriptor p. 49. μικρὸν ἔργον II, 18, 7. μικρὰ πράγματα II, 11, 2. 16, 4. τὰ μικρὰ 19, 2. μικρὰ ποιεῖν τὰ πάντα 15, 1. 2. κατὰ μικρόν, paululum I, 6, 9.

μικτός. κοινόν καὶ μικτὸν γένος χαρακτήρος III, 2, 2.

μιμῆσθαι, τινά II, 6, 1. 52, 1. τὰ παρ' ἐκείνοις τοῖς ἀνδράσι κείμενα 1, 1. τὴν ἀλήθειαν 45, 5.

μίμημα. ἀπὸ τούτων τὰ μιμήματα ὑποτίθεμαι λαμβάνειν II, 42, 2.

μίμησις. ἔστιν ἐνέργεια διὰ τῶν θεωρημάτων ἐκματτομένη τὸ παράδειγμα Maji Anecd. p. 102. ed. Francof. μίμησις τῶν ἡθῶν καὶ παθῶν I, 3, 18. μιμήσει χρῆσθαι II, 51, 1.

μιμητής II, 52, 5.

μιμνήσκεισθαι, προσώπου II, 8, 2. 24, 1. πράγματος 9, 5. 14, 1. 15, 2.

μιξόθηρες Ναΐδες II, 6, 2. 59, 6.

μῦθον, ἀδικία II, 41, 8. 47, 3. μῦ-
 θῆσθαι 39, 4.
 μισθός p. 371. βουλευτικός p. 378.
 μῖσος, δυνάμειος παράδειγμα II,
 39, 6.
 μνήμη, recordatio, τὰς ἡμετέρας
 τῶν ἀκουσθέντων μνήμας οὐ θα-
 δῶς οὐδ' ἀκριβῶς ἀναφέρειν II,
 9, 6. hinc i. q. ἀκοή, λόγος,
 Sage II, 5, 51. 7, 2.
 μνημονεύειν II, 20, 10.
 μνησικαθεῖν, τῇ πόλει διὰ τὴν κα-
 ταδίκην II, 41, 8. τῇ πατρίδι
 τῆς φυγῆς I, 3, 15. cf. Matth.
 Gr. Gr. f. 345.
 μοῖρα: πολλοστὴν μοῖραν ἔχει τῶν
 κατορθουμένων τὰ διαμαρτανό-
 μενα I, 2, 16. πρώτην μοῖραν
 (locum) ἔχει ἡ τῶν ἐνθυμημά-
 των τε καὶ νοημάτων εὐρεσις II,
 34, 2.
 μόλις III, 15, 1.
 μονόκαλος, ὑπόθεσις II, 6, 2.
 μόρος II, 2, 3, 13, 2.
 μόριον: τὰ μόρια τῆς λέξεως II,
 24, 2. τὰ στοιχειώδη (τῆς λέξεως)
 μ., ὀνοματικά, φηματικά, συν-
 θετικά 22, cf. III, 5, 1. Θη-
 λυκὸν μόριον i. e. forma III,
 11, 2.
 μορφαὶ εὐπρεπεῖς II, 34, 4.
 μοχθεῖν III, 12, 1. μοχθεῖ ἢ
 διάνοια I, 3, 11.
 μυθεύειν. ὁ μυθευόμενος τῶν ψυ-
 χῶν ἀπολυθειῶν τοῦ σώματος
 ἐξετασμός I, 6, 7.
 μυθικός. μυθικὰ πλάσματα II,
 7, 1.
 μῦθος II, 5, 3. pro λόγος I, 2,
 10. attice, sine potius poeti-
 ce cf. interpr. ad Gregor.
 Cor. p. 493. et Creuzer. Sym-
 bol. et Mythol. T. I. p. 47. iqq.
 ed. alter. οὐ γὰρ ἐμός ὁ μῦ-
 θος p. 18.
 μύριοι II, 3, 3. 45. 51. 55, 1.
 μύρον I, 1, 13.
 μυστήριον. τὰ μυστήρια τῆς το
 δοκούσης ἀρετῆς καὶ τῆς ἀγνοου-
 μένης πακίας, I, 6, 7.

N.

ν et ι subscriptum confusa p. 33.
 ν et ς confusa p. 19. 71. 130. 293.
 νᾶμα. νάματα διαφανέστατα I, 2,
 3. ναμάτων et σωμάτων confu-
 sa p. 15.
 νάπη II, 6, 2.
 ναυαγίον II, 26, 15.
 ναυμαχεῖν II, 26, 15.
 ναυμαχία II, 13, 2. ἰσχυρά II,
 26, 15. ναυμαχία νικῶν 19, 6.
 ναυπηγός II, 19, 6.
 ναῦς II, 26, 2. iqq.
 ναυτικός, στρατός II, 26, 14.
 νεκρός. νεκρούς ἀναιρεῖσθαι II,
 26, 15.
 νέμειν, μέρη p. 279. νέμισθαι
 γῆν II, 15, 3. τὰ αὐτῶν 25, 3,
 36, 5.
 νεωτερίζειν II, 36, 9.
 νεωτεροποιός III, 12, 3.
 νή, τὸν Ἡρακλῆα II, 54, 8.
 νησιώτης II, 48, 1.
 νῆσος II, 26, 15.
 νηχεῖσθαι II, 6, 2.
 νικᾶν, ναυμαχία II, 19, 6. νικᾶ-
 σθαι χρήμασι 45, 1.
 νοεῖν. τίνας δὴ ποτε νοεῖ τοὺς
 ἀμαθεῖς II, 32, 2. ὅρ. ἐρμηνεύ-
 ειν, νενοημένα ἀκριβῶς 47, 2.
 ἐνθυμημῶν νενοημένον οὐκ ἀτό-
 πως 37, 7.
 νόημα, κατασκευάζειν καὶ σχημα-
 τίζειν II, 54, 3. ἐκφέρειν 53, 2.
 νοήματα πολλὰ συντιθέναι εἰς
 ἓν 24, 5. ἐνθυμήματα καὶ νοή-
 ματα 34, 5. 45, 5. III, 15, 1.
 νόημα et ὄνομα confusa p. 130.
 cf. Schaefer. ad l. de Com-
 pos. p. 102.
 νόησις. ἐλλείπει τι μόριον εἰς τὸ
 συμπληρωθῆναι τὴν νόησιν II,
 32, 1. νοήσεις πολὺπλοκοὶ 53,
 2. cum variis epithetis 52, 3.
 περιφράζειν νόησιν III, 4, 2.
 ἐκβαίνειν τὰς νοήσεις II, 25, 4.
 ubi tamen v. annot.
 νομίζειν, κινδύνων τόνδε κάλλιστον
 III, 16, 1. τοῦ χωρίου τὸ δευ-
 εμβατον ἡμίτερον νομίζω 12, 2.
 τόλμα ἀλόγιστος ἀνδρία φιλέται-

ρος ἐνομίσθη II, 29, 5. εὐσεβεία οὐδέτεροι ἐνόμιζον, Ic. διαπραξασθαι τι, i. e. ut Thuc. Schol. interpretatur μετ' εὐσεβείας πράξαι τι οὐδέτερω [οὐδέτεροις] φροντίς ἦν, οὐδὲ σπουδή 53, 2.

νόμιμος, ταφή II, 18, 4.

νομίμως, ἐπιφέρειν τιμωρίαν II, 56, 10.

νόμισις, ἐς τὸ θεῖον, i. e. τὰ νομιμισμένα II, 40, 5.

νομοθέται p. 389.

νόμος, κείμενος, καθ' ἑστίως II, 51, 3.

νόμων ἀνδρεία III, 12, 1. v. ἀνδρεία. τοῖς ἐκείνου νόμοις (agendi ratione) χρῆσθαι I, 1, 14.

νόμος πλεονεξίας II, 41, 6.

νόσος, λοιμώδης II, 20, 10.

νοουθετεῖν II, 49, 2.

νοῦς, mens, νοῦν ἔχειν II, 45, 2.

διεγείρειν 23, 4. sensus 51, 3.

δυσείκαστος 40, 6. νοῦν ἔχειν I, 2, 11. II, 32, 2.

νῦν, εἴ ποτε καὶ αὐθις II, 26, 9.

νῦν πρῶτον 2, 4. νῦν μὲν — αὐθις δέ 24, 2. οἱ νῦν 5, 3.

τὰ νῦν I, 2, 12.

νῦν. εὐ ἴσθι νυν I, 1, 2. ubi v. annot. Non me fugit, Heindorfio ad Plat. Gorg. p. 84. et Buttmanno Gr. Gr. p. 578. hujus encliticae usum a profaïcis alienum videri, sed quod Aristophani in locis non nisi metro poëticis licuit, id cur a profaïcis alienum censeam non reperio. Et laudavit aliquot Xenophontis locos Sturz. Lexic. Xenoph. III, p. 213. b.

νυνί II, 21, 22.

ξένος, οἷς οὐδὲν φανήσεται τούτων ξένον II, 50, 3. ἐνθυμήματα περιττὰ καὶ ξένα καὶ παράδοξα 54, 2. de dictione usurpatum ex Aristotelis poet. 22. In ditione significat γλώτταν καὶ μεταφορὴν καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν

παρὰ τὸ κύριον. ξένη λέξις II, 24, 1. 35, 2. 52, 5. ξένα ὀνόματα 55, 5. ὀνόματα 49, 1. τὸ ξένον 50, 12. 55, 2. τὰ ξένα 24, 7. I, 2, 5.

ξυν et ξυμ — v. συν et συμ —

O

o et a confusa p. 174. 207.

o et s confusa p. 50.

o et ω confusa p. 159.

o et ω confusa p. 17.

ὄ. οἱ ἐν τῇ πόλει II, 56, 9. εἰ

ἐπι τῶν νεῶν 26, 13. τὰ παρα

χρημα III, 16, 2. cf. μεταξύ.

τὰ τῶν πόλεων II, 29, 2. ubi v.

annot. ἐν τοῖς χαλεπώταται 26,

12. ἐν τοῖς πρώται 28, 5. ubi

v. annot. τὸ δ' οὐκ ἦν ἄρα

τοιούτον p. 145. ἐν δὲ τοῖς —

ib. et p. 160. ὁ μὲν ad poste-

riorius ὁ δὲ ad prius membrum

refertur p. 159. τὸ δὲ τ. p. 87.

cf. articulus.

ὄγκος. εἰς ἔλαχιστον ὄγκον συν-

αγαγεῖν τὴν πραγματείαν II, 1,

2. ὄγκος τῆς ποιητικῆς κατα-

σκευῆς, amplitudo I, 2, 13.

cf. Ernesti f. v. et Wyttenbach,

ad Plutarchi Moral. T. I. p.

130. 461. 19.

ὄδε. διὰ τόδε, ὅτι — II, 11, 3.

οἶδε in inscriptionibus p. 324.

ὄδος. καινὴν καὶ ἀτρεβῆ τοῖς πολ-

λοῖς πορευθῆναι ὄδον II, 9, 5.

ὄδος subauditur p. 82.

οι et a confusa p. 35.

οι et αι confusa p. 165.

οἰ et οὐ confusa p. 108.

οἴσθαι I, 1, 4. 5. 12. II, 54, 5.

III, 9, 3. οἴσθαι et ἠγείσθαι

confusa p. 227. ad οἴσθαι ex

praegresso verbo repetendus

est infinitivus p. 117. cf. p. 164.

οἰκεῖν II, 56, 3. 48, 1. οἰκεῖσθαι

κατὰ κώμας p. 113.

οἰκεῖος. οἰκεῖα πατρίς II, 26, 9.

i. q. σύνεσις III, 16, 2. ubi v. n.

δύναμις, cui opponitur συμ-

μαχική II, 54, 1. οἰκεῖοι πόλεμοι

10, 8. ad quem L. v. add. τὴν πολειωτάτην γῆν οικειότεραν τῆς οὐ δι' ὀλίγου κακτημένης τὰ λασσης ἠγεῖσθαι 26, 10. μετὰ τῶν οικείων ἀποδείξεων, quæ ad rem illustrandam aptæ sūt III, 1, 1. οικειότερον ἦν καὶ τοῦτο κατὰ τὴν αὐτὴν ἐξηγητέον πτωσιν 12, 3. κανὼν οικείος ἱστορία II, 9, 7. λόγοι τοῖς προσώποις καὶ τοῖς πράγμασι οικείοι 36, 1. τοῖς Μηλίοις οικείοι καὶ προσήκοντες λόγοι 41, 6. διθυραμβικῆς σατυρικῆς οικειότερον 29, 4. τῆς Γοργίου προαιρέσεως οικειότερα 46, 2. cf. Matth. Gr. Gr. §. 371. 1. cf. Schæfer. ad l. de Compos. p. 186. κατὰ τὸ οικεῖον, ob propinquitatem III, 15, 5. cf. Matth. Gr. Gr. §. 267. 1. et Poppo prolegg. ad Thuc. p. 168.

οικείως, φράζειν, e re alicujus loqui, utilia dare consilia II, 45, 4. οικείως διατίθεσθαι I, 1, 1. quo Sylburg, in ind. quem caeteri editores secuti sūt, jucunde affici interpretatur. Contra interpres latinus convertit: amico animo affici, quod rectius videtur. cf. Anzicq. X, 40. p. 2097. 1. τὸ πλῆθος οικείως διετέθη πρὸς τοὺς λόγους. quamquam etiam cognata grati notio in hac dictione latet. cf. de compos. pag. 146. ὑφ' ὧν γλυκαίνεται τε καὶ μαλάττεται καὶ τὸ ὄλον οικείως διατίθεται ἢ αἰσθησις. unde verbo οικειῶν opponitur διόχλειν p. 120.

οικέτης et ἰκέτης confusa p. 149.

οικήτωρ II, 20, 9.

οικία II, 36, 7.

οικίζειν II, 19, 6.

οικισμός I, 5, 6. 6, 4.

οικονομεῖν, τὴν διήγησιν II, 12, 1.

cf. Jud. de Maero p. 613. 4.

614. 15.

οικονομία, ἢ τῶν παρεσκευασμένων ἢ εὐρεθέντων χρησῶν (Jud. de Demosth. p. 1113. 3.) I, 4, 2. 6, 2. II, 10, 1. 11, 1. ejus sūt

ἢ διαίσεις, ἢ τάξια εἰ αἱ ἐξεργασίαι 9, 2. αἱ οἰκονομίαι 35,

1. 8.

οικονομικόν, τὸ II, 9, 1.

οικοφθορεῖν II, 14, 5. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Mor. T. 1. p. 56.

οἰκτοῦ II, 18, 4. 45, 3.

οἰκτρος I, 3, 6.

οἰμωγή II, 26, 14.

οἶος: οἶόν τι II, 17, 1. οἶα οὐχ ἕτερα 26, 4. οἶός τε 48, 2. III, 16, 2. οἶσι eā praegresse ὄξει elicendū p. 236.

δίχεσθαι ἰ. q. ἀποπλεῖν II, 28, 5.

ὄκνεῖν II, 55, 1. 55, 1.

ὄκνος II, 52, 1.

ὀλιγαρχεῖσθαι II, 51, 1.

ὀλίγος, τις χρόνος II, 14, 2. ὀλίγοι τινές 18, 1. πολλῶν ὄντων

ὀλίγα 54, 1. (cf. Schæfer. ad

l. de Compos. p. 273. Thuc. I,

110. II, 76. al.) οἱ ὀλίγοι, opti-

mates 28, 5. etiam sine arti-

culo p. 383. ἡμῶν ἢ ἐστὸς ὀλί-

γους ἀγωγή ἰ. e. paucos ἕως

ἐυνέδροσ. 37, 3. ἐν ὀλίγῳ ἰ.

τάπῳ 26, 6. ὀλλοῖς ἀρκεῖσθαι,

v. ἀρκεῖσθαι. ἐν ὀλλοῖς, pau-

cis (verbis) 1, 1. 53, 2. ἐπ'

ὀλίγον p. 207. παρ' ὀλίγον 26,

12. δι' ὀλίγου ἰ. διαστήματος

ib. cf. Arrhian. exped. Alex.

IV, 26. δι' ὀλίγων ἰ. ῥημάτων

50, 1. ὀλίγῳ cum comparativo

5, 2. 4. ἄλογος et ὀλίγος con-

fusa p. 147. cf. Schæfer. ad

l. de Compos. p. 44. 119. δι'

ὀλίγων et διὰ λόγων confusa

p. 204. ἐλάττων ὀρ. πλείων 5,

4. οὐκ ἐλάττους τετρακίς μυριάων

18, 4. ἔλαττον, μείον ἔχειν p.

107. ὀρ. μείζων 14, 6. οὐδε-

μιάς ἐλάσσων ἐκπληξίς 26, 13.

τὴν Πελοπόννησον οὐκ ἐλάττονα

ἐξηγεῖσθαι III, 14, 2. ὀρ. κρείτ-

των I, 1, 7. οὐκ ἐλάσσον ἢ ἐξή-

κοντα νῆες p. 287. ἐλάχιστος.

II, 3, 2. 24, 5. πλείστα αὐταί

ἐν ἐλαχίστῳ ἐναυμάχησαν 26, 6.

ὀλιγωρία II, 1, 1.

ὀλιγωρος I, 4, 4.

- ὄλος.** ὄλη ἡ ἱστορία II, 15, 1.
 οὐχ ὄλην ἐπαινῶ 43, 1.
ὄλοφύρεσθαι. ὄλοφύρεθεις τοῖς αὐ-
 τοῦ κακοῖς II, 48, 6.
ὄλοφύρμος II, 26, 12. 15. ὄλο-
 φύρμοι 18, 1.
ὄλοφύρσις III, 5, 3.
ὄμιλία. εἰς ὄμιλιαν ἔρχεσθαι τινι
 I, 6, 3. Λαμῖαι εἰς ὄμιλιαν ἀν-
 θρώποις συνερχόμεναι de exitu
 II, 6, 2. ὄμιλῖαι ἰδιωτικαί 49, 2,
 βιωτικαί 50, 1.
ὄμνυμι, τινά II, 56, 9.
ὄμοιόδεια, τῶν σχηματισμῶν I, 6,
 10. cl. p. 51. ὄμοιόδεια legitur
 in Jud. de Mocr. pag. 543. 1.
 Jud. de Dinarcho p. 641. 5.
ὄμοιογενής, ἀρετή II, 25, 3.
ὄμοιοκατάληκτα p. 153.
ὄμοιος. ὄμοια τύχη II, 46, 1.
 ὄμοιαι προαιρέσεις 23, 3. ὄμοιόν
 τι πασχεῖν 34, 3. cum dativo
 23, 6. 39, 4. 45, 1. cum geni-
 tivo I, 4, 3.
ὄμοιῦσθαι, τοῖς πολλοῖς II, 40, 2.
ὄμοίως - ὡσπερ II, 25, 4. ὄμοίως
 τι οἰκείως φράζειν 45, 4. Sic
 ὄμοίως ἀβασανίστως Thuc. I,
 20. quod non sollicitare debe-
 bet Goeller In Actt. Philoll.
 Monac. II, 3. p. 319. πάντες
 ὄμοίως I, 1, 2. 5, 6. p. 259. sq.
ὄμολογεῖν I, 1, 4. II, 38, 3. 45, 4.
ὄμολογία. ὄμολογία κατεστήσαντο
 II, 15, 3.
ὄμόσε, ἴσθαι τοῖς ἐχθροῖς II, 46, 1.
ὄμοῦ I, 3, 4. πάντα ὄμοῦ II, 26,
 13.
ὄμως II, 20, 4. 8.
ὄνειδίξειν I, 6, 9.
ὄνειδισμοί I, 6, 8.
ὄνειδος. ὄνειδη κατεσκεύασεν αὐ-
 τῆς II, 41, 8.
ὄνομα, verbum, τιθεῖναι I, 2, 8.
 ὀνομάτων ἀξίωσις ἐς τὰ ἔργα II,
 29, 4. ὀρ. νοῦς I, 2, 11. ἔργα
 41, 3. 48, 6. πρᾶγμα 24, 5.
 μετοχικόν, ἀντωνυμικόν III,
 22, 3. substantivum 4, 1. 6,
 1. 11, 1. nomen, τῶ αὐτῶν
 ὀνόματι τιμηθήσονται II, 48, 2.
 μετ' ὀνόματος εὐπρεποῦς 35, 2.
 ὀ. καλόν 58, 3. ἐπαγωγόν 41, 3.
 ἄλλως ὄνομα p. 265. ὄνομα et
 νόημα confusa p. 130.
ὀνομάζειν, καὶ σχηματίζειν τὰ πρᾶ-
 χθέντα II, 26, 2. ὀνόμασται
 τοῖς προσφυστάτοις ὀνομασι φ. 1.
ὀνομασίη II, 26, 10.
ὀνομαστικός II, 37, 6.
ὀνομαστικός II, 22. et ὀνομαστι-
 κός confusa p. 129. 221. 225.
 226. 228.
ὄντες et ἰόντες confusa p. 172.
ὄξως, ἐπεκθεῖν II, 25, 4.
ὄξος, ἐπινοῆσαι III, 14, 3.
ὄπη, σωθήσονται II, 26, 14. cf.
 p. 170.
ὄπιταγωγοί νῆες p. 314.
ὄπλίτης et πολίτης confusa p. 254-
 587.
ὄπλον. ὄπλα παρέχεσθαι, ἔχειν,
 τίθεσθαι p. 254.
ὄποι p. 170.
ὄπριόςγετις I, 1, 5.
ὄπόσος II, 24, 5.
ὄπότερος I, 1, 10.
ὄπου - ἦπου II, 5, 5. cf. Wytten-
 bach. ad Plutarchi Moral. T. I.
 p. 299.
ὄπως. οὐκ οἶδ' ὄπως ἂν ἐπαινή-
 σαιμι II, 58, 3.
ὄραῖν, περὶ τὴν τάξιν ἐλαττώματα
 II, 35, 2. τῆς προαιρέσεως οὐχ
 ἅπαντα κατὰ τὸν ἀκριβεστάτον
 λογισμὸν ὄρασης 1, 1. τὴν πο-
 σότητα, rationem habere 51,
 5. τὸ ἤδη ὄρώμενον III, 16, 1.
 ad ὄραῖν praegressi verbi infi-
 nitivus est repetendus p. 117.
ὄραῖν p. 275.
ὄργανον. τέσσαρά ἐστιν ὡσπερ ὄρ-
 γανα τῆς θουκυδίδου λέξεως II,
 24, 6. ubi h. v. vulgari signi-
 ficatu capiendum; non cum
 Ernest. forma dicendi verten-
 dum.
ὄργη, ἡ παρὰ τῶν θεῶν III, 11, 3.
 τὰ τῆς ὄργης ὑμῶν ἐς ἐμὲ γέγε-
 νηται II, 44, 1. ὄργης ἀπομι-
 λήτεσθαι, πράυνειν 44, 2. πα-
 ραμυθεῖσθαι 47, 1. ἐπιφέρειν
 i. q. χαρίζεσθαι p. 298. cf. ἐπι-
 φέρειν.
ὄργιζεσθαι. II, 45, 1.
ὄρέγεσθαι, δόξης II, 47, 3.

- ὄρθος, κανών** II, 9, 7. 54, 5. ἐπὶ τὸ ὄρθον ὀρμώση ἐπιθυμία I, 2, 12. ὄρθῃ πτώσις, nominativus II, 37, 5.
ὄρθου, πόλις ὄρθουμένη II, 44, 3.
ὄρθως, στήναι II, 40, 1. ποιεῖν I, 1, 1. σκοπεῖν 4, 4. χαλαπαίνειν 44, 1.
ὄρκοι θεοί II, 36, 4.
ὄρκος, φοβερός II, 33, 3. ὄρκοι 36, 5. τῆς ξυναλλαγῆς ἐγίγνωστο, ἐδίδοντο 31, 4.
ὄρμη, ἐπὶ τινα II, 25, 4. ἐπὶ τὸ ὄρθον I, 2, 12. ὄρμητο συγχωρεῖν II, 14, 4.
ὄρμη, ἄμετρος I, 2, 5. ἀπὸ μιᾶς ὄρμης II, 26, 14.
ὄρος, γῆς ὄρους ἀποδεικνύσαι II, 36, 7. Θουκυδίδης τῆς περὶ τοὺς πολιτικούς λόγους δεινότητος ὄρος, exemplar, quatenus superari non potest II, 2, 5. cf. de Compos. p. 242. Sch. de Lyl. p. 492. 11. de Demosth. p. 955. 13. 1024. ubi cum verbo κακῶν conjungitur.
ὄς et α confusa p. 287.
ὄς μὲν - ὄς δέ I, 2, 16. II, 13, 2. cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 356. et Matth. Gr. Gr. §. 288. 19. ἐν ᾧ 10. χρόνω II, 20, 4. ὄς pro εἰ τις p. 196.
ὄσιος II, 20, 1.
ὄσος II, 10, 7. 26, 14. 28, 1. 36, 20. ὄσον χρόνον προσφέροιστο 26, 7. ὄσον δυνατόν 20, 6. ὄσον ἔδνατο μάλιτα p. 196. ἐν ὄσῳ 10. χρόνω 28, 3. ὄσον καμὲ εἰδέναι 52, 3. cf. p. 154. τοσοῦτω - ὄσον 48, 5. μέχρι τοῦδε - εἰς ὄσον III, 9, 3. ἄλλα ὄσα p. ὁ. α. p. 169.
ὄσπερ II, 36, 5. καὶ ἄπερ αὐτὸς εἶρηκε p. 27.
ὄστις, δηποτα I, 1, 3. ἐξ ὄτιου 10. χρόνου II, 20, 11. ὄστις p. αἴτις II, 47, 3. cf. p. 196.
ὄταν III, 13, 1.
ὄτι cum infinitivo p. 275. οὐχ ὄτι, non solum non I, 1, 4. cf. Hermann. ad Viger. p. 790. et Buttman. Gr. Gr. p. 579. ὄτι post δοκεῖν omissum p. 160.
οὐ trajectum p. 72. ἢ οὐκ ἀποτέλεισις p. 227. οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι p. 336. οὔτε - οὐ p. 8. οὔτε - δ' οὐ p. 47. οὔτε - τ' οὐ p. 269. τὸ - οὐ - τὸ p. 269. οὐ et οἶ confusa p. 108. 144.
οὐδέ, an pro οὐ usurpetur p. 147. καὶ οὐδέ - ac ne - quidem I, 1, 10. II, 18, 2. οὐδέ συγκριτικός οὐδ' ἐτέρῳ 51, 3. οὐδέ γὰρ οὐδέ pag. 29. οὔτε - οὐδέ pag. 13. οὐδ' et οὐθ' confusa p. 206.
οὐδεὶς. οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἐκπληξίς II, 26, 25. οὐδέν ὃ, τι οὐ ξυνέβη 28, 5. ἐν οὐδενί, nulla in re 36, 9. nisi forte cum praegrasso ἐν τῷ προτιῷ χρόνω jungendum est; quod tamen durius fuerit. οὐδέν ἦσσαν 44, 3.
οὐδέτεροι II, 33, 2. οὐδέτερα generis neutrius nomina II, 24, 2. 37, 6. III, 10, 1. 2.
οὐκέτι I, 2, 12. II, 25, 4. 26, 14. III, 15, 5.
οὐκοῦν et οὐτ' οὖν confusa p. 164.
οὖν, in apodoti I, 1, 14. in re- sumptione II, 25, 4. ἐν μὲν οὖν 36, 1. omissum p. 38.
οὐσία. τὰς οὐσίας ἔχειν p. 269.
οὔτε - δέ (ἀλλά) pag. 154. n. 15.
οὔτε - οὐδέ pag. 13. οὔτε - τὸ, οὔτε, εἴτε, εἴαντε p. 267. 194.
οὔτε et οὐτι confusa pag. 31.
οὔτ' οὖν et οὐκοῦν confusa p. 164.
οὔτως. δεικτικῶς, τὸ φιλόνηκον τοῦτο II, 2, 4. τοῦτο, sequente infinitivo cum articulo 40, 3. τοῦτο ad verbum redit in praegrasso substantivo latens p. 4. cl. I, 3, 12. ψόφοι ταῦτ' ἐστὶ p. 21. 19. τοῦτ' αὐτό, ὅτι II, 18, 5. αὐτὸ τοῦτο, sequente infinitivo cum articulo 45, 3. οὔτως 6, 2. 12, 3. καὶ ταῦτα p. 90. οὐδ' οὔτως 18, 1. 50, 2. ταυτί 47, 4. 48, 4. οὔτως retinetur p. 132. 158.
οὔτως, ὡμῆ στάσις II, 28, 5. τηλαυγῆς ὁ τοὺς οὔτως ἀν. ἦν 59, 5.

Initivo I, 3, 4.
σφίσι δφαιλομα-

II, 40, 3.
50, 1. 48, 1.
III, 10, 1.
τεύξεις II, 52, 2.
ἰλαυ ἀπολωλότος

II, 44, 2. ὄχλος πολιτικός 49, 2.
ἠροθιαμένος 44, 2. ὄχλοι ib.
ὄχλος pro ὄχλησις p. 230. cf.
Arist. ad Platon. Polit. V, 2.
p. 507. et interpr. ad Moer.
p. 289.

ὄχλωδες τὸ ὄχλωδες τῆς παρα-
σκευῆς III, 10, 2.

ὄχυρος II, 19, 3.

ὄφις III, 25, 4.

Π.

παθαίνειν, affectus concitare II,
25, 6. ubi cave, ne cum hoc
etiam vocabulo τὰ πράγματα
jungas. cf. Jud. de Demosth.
p. 1007. 7. p. 1014. 1.

παθήμα, συμφορά II, 10, 2. 20, 8.

παθητικός. τὸ παθητικόν Thu-
cydidis orationi tribuitur II,
24, 6. παθητικά ῥήματα, πα-
θήνα 24, 2. III, 7, 1.

πάθος i. q. συμφορά I, 5, 6. II,
25, 1. 2. peccatum scribentis

17, 1. cf. p. 5. affectus, ani-
mi commotio, πάσχειν I, 2, 12.

ἔχειν, admirationem 34, 5.

ἔρωδς ἐπέθη' τῷ πάθει τοῦνομα
I, 2, 11. πάθη κοινὰ τῆς ἀν-

θρώπινης φύσεως II, 2, 1. cf.
de Compōl. p. 120. ἠδῶν καὶ

πάθῶν μίμησις I, 3, 18. τὰ πά-
θη δηλώσαι ib. διεγείρειν 25, 5.

τοῖς πάθει ἐπιτρέπειν I, 6, 9.
animi facultas affectus per-

cipiens, τοῖς πάθει καταλαμ-
βάνειν II, 4, 3. πάθος oratio-
ni tribuitur, (ἀνθυμήματα) πά-

θους (ἐναγωνίου) μεσῖά 42, 3.
48, 1.

παίδαία I, 1, 13.

παλαιός I, 6, 1.

παλαιός. παλαιά ἔργα I, 3, 3.
τὰ παλαιότερα II, 15, 2. τὸ πα-
λαιόν adverbialiter 19, 5.

παλιν I, 5. II, 10, 7. 17, 2. 40, 1.
ἔρχεσθαι 36, 9. μὴ φάδιος πάλι-
ν οὔσης τῆς ἀναχωρήσεως III,
9, 2.

πανηγυρικοί λόγοι I, 6, 1.

παντάπασι II, 6, 2.

πανταχόθεν II, 26, 5. 4. 8.

πανταχῇ II, 45, 2. 52, 1.

πανταχοῦ II, 25, 5.

πάντη I, 2, 14.

πάντως I, 1, 7.

πάνυ I, 1, 1. 4, 5. 5, 6. ἐπ' ὅλι-
γων πάνυ δημηγοριῶν II, 55, 1.
οἱ ἀρχαῖοι πάνυ 25, 2. de qua
trajectio v. p. 252. πάνυ τι
p. 269. 14.

παρά, τινος δέχασθαι I, 2, 1.

παραλαμβάνειν III, 14, 1. ἢ

παρά τῶν θεῶν ἐλπίς, βήθησι,
δρῆ II, 40, 1. III, 11, 5. ὁ

παρά τῶν πολλῶν φθόνος II, 45,
5. τὰ γεγενημένα παρ' ἐτέρων

29, 5. παρά τινι μισισθαι 39,
4. πιστεύεσθαι 25, 2. παρ'

αὐτῷ τὰ πράγματα πρόσωπῳ γί-
γνεται III, 14, 1. cf. 16, 1. 17,
1. ἔπιτάζειν παρά τινι I, 1, 11.

κατασκευάζειν παρά τὸν Θουκυ-
δίδου χαρακτήρα II, 55, 1. cf.

Jud. de Demosth. p. 974, 11.
976. 4. p. διά p. 40. Eadem

potestate alibi usurpatur κα-
τά, veluti Dionys. Arch. IX,

13. p. 1772. 12. et διά cum ac-
cusativo ib. IX, 41. p. 1855. 16.

X, 38. p. 2094. 7. c. 60. p. 2154.
9. Isocr. Panath. 6. μηδὲν

ἴστω παρὰ τοῦτο I, 5, 17. et

add. ad h. l. διαφέρειν παρὰ
τινα p. 131. in comparationi-

bus p. 14. post comparativos
p. 124. post ἄλλος et ἕτερος

pag. 9. σολοικισμοὶ παρὰ τοὺς
ἀριθμούς II, 37, 5. cf. III, 9, 1.

12, 1. 3. παρὰ τὸ εἰσθός I, 6,
12. παρὰ τοὺς καθεστῶτας νό-

μους II, 31, 2. παρὰ λόγον 26,
15. παρὰ γνώμην III, 14, 5.
παρὰ δύναμιν ib. et pag. 274.
παρ' ὀλίγον II, 26, 12. παρὰ

- et κατά confusa p. 158. παρά et περί confusa pag. 151. 163. παρά λόγον et παράλογον confusa p. 267.
- παραβαίνων, ὄρκους II, 56, 4.
- παραβάλλειν. οὐκ ἄξια τῶδε παραβάλλεσθαι II, 19, 1. τοιαῦτα τολμῶν καὶ παραβάλλεσθαι I, 2, 15. qua potestate alibi dicitur παρακινδυνεύειν, quod v.
- παραβουθεῖν II, 26, 3. ἐπὶ τὰς καὺς I, 14.
- παραβολή et παρεκβολή confusa p. 57.
- παραγγέλλειν, praecipere II, 19, 3. cf. Jud. de Lyf. p. 489. 14. 501. 19. Hinc παραγγέλματα, praescripta ib. p. 492. 15. et Jud. de Dinarcho p. 644. 9.
- παραγίγειν, in medium proficere II, 52, 2.
- παραγράφειν I, 5, 14.
- παραδείγμα II, 28, 1. 33, 5. φέρειν 8, 3. ἀνδράσιν χρῆσθαι παραδείγμασι I, 1, 17. cf. l. de Compof. p. 150. ἐπὶ παραδείγματων p. 62. cf. Schaefer. ad l. de Compof. p. 99. παράδειγμα δυνάμεως II, 59, 6. τῶν ἐκείνῃ Ἑλλήνων ἔχειν παραδείγματα 48, 1.
- παραδεικνύειν. ὡς ἐκ πολλῶν ἐστὶ παραδειγματίζεσθαι πραγμάτων II, 19, 2.
- παραδιδόναι, τὰ ὄπλα II, 13, 4. πόλιν 56, 7. σιωπῇ καὶ λήθῃ πόλεμον I, 3, 4. μνήμας τοῖς ἐκγόνοις 7, 1. τὴν Πελοπόννησον III, 14, 2.
- παραδιηγείσθαι II, 13, 4.
- παραδόξος, jungitur cum κατὰ I, 1, 2. cum θαυμαστός 6, 4.
- παραδοξακαινοτομεῖν πράγματα II, 2, 5. π. ἐνθυμήματα 34, 2. ἐκ παραδόξου 53, 2.
- παραθέσις II, 35, 2.
- παραίνεσις; χάριτος III, 5, 2.
- παρατηρητικοὶ λόγοι II, 45, 5. παρατηρητικὸν σχῆμα 44, 2.
- παρακαλεῖν II, 41, 6. 47, 1. 49, 2.
- παρακαταθήκη p. 170.
- ad παρακαλεῖσθαι e praegresso verbo infinitivus est repetendus p. 117.
- παρακίλευσις II, 26, 9.
- παρακινδυνεύειν, de oratione audacior et quasi ex periculo petita (cf. Spalding. ad Quint. II, 11, 3.). παρακινδυνευμένη φράσις I, 2, 16. cf. Ernesti l. v.
- παρακλήσις II, 9, 6.
- παρακολουθεῖν I, 3, 13. II, 9, 6.
- παραλαμβάνειν, πράγματα (ἐπὶ τὴν γραφὴν) pag. 47. ἀρετὰς 5, 6. συγγραφείας, ut imiteris I, 6, 11. uti verbo v. forma III, 7, 1. 8. 11, 2. accipere II, 36, 7. βασιλείαν III, 15, 5. ἀξίωμα παρὰ τῶν πατέρων 14, 1. λέξιν ποίαν τινὰ παρὰ τῶν πρὸ αὐτοῦ συγγραφέων II, 21. μνήμας 5, 3. δόξας 2, 3. παραλαμβάνειν et προαιρεῖσθαι permutata p. 129.
- παραλαμβάνειν et ἐπιλαμβάνειν confusa p. 47. παραληφθεῖς et παραλειφθεῖς confusa p. 102.
- παραλείπειν I, 1, 3. 3, 14. II, 14, 5. 17, 1. 2. 19, 1. 20, 1. 53, 2. ὁ παραλειφθεῖς διέκπλους 26, 2. παραλειφθεῖς et παραληφθεῖς confusa p. 102. παρέλειπεν et παρέλειπεν confusa p. 103.
- παραλόγος, συμφορὰ II, 47, 1. τὸ πλείστον παραλόγῳ ξυμβαῖνον 47, 3. Thucydides adjectivum παραλόγος ignorat p. 146. 267.
- παραμένειν II, 23, 4. παραμένει μέχρι πάντων ὁ τόπος 24, 7.
- παραμυθεῖσθαι, ὀργὴν II, 47, 1.
- παραμυθητικός, λόγος II, 42, 1.
- παραμύθειον, ἐλπίς κινδύνῳ II, 40, 2.
- παραπλήσιος I, 2, 5. II, 2, 1. 27, 1. 20, 7. 23, 2. 26, 13. 48, 3. ναυσι παραπλησίοις καὶ πρότερον 26, 3. cl. p. 146.
- παρασκευάζειν. παρασκεύασε τῇ κρατίστῃ ποιήσει τὴν πεζὴν φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι II, 23, 6. παρασκευάζεσθαι πρὸς τὰς ὀλιγκὰς ἐντεύξεις 50, 2.
- παρασκευή, apparatus bellicus II, 20, 2. 36, 6. III, 10, 2. παρασκευαί I, 5, 12. de apparatus scriptoris 9, 2.

- παρατήρημα, observatio III, 17, 4.
 παρατιθέναι, comparare I, 1, 7.
 subjicere, τὰς αἰτίας II, 25, 1.
 28, 1 τὸν λόγον 34, 3. παρὰ
 μίαν ἐκάστην τῶν προθέσεων
 τὰς λέξεις τοῦ συγγραφέως III,
 1, 2. cf. Jud. de Demosth. p.
 168. 12. et Schaefer. Melett.
 crit. pag. 25. proprie dicitur
 de testimoniis, quae quis ad
 rem illustrandam in medium
 profert. v. eund. ad l. de Com-
 pos. p. 84. 259.
 παρατυγχάνειν, συλλόγω II, 41, 4.
 παρατυγχάνει καιρός 32, 1. τὸ
 παρατυχόν 20, 6. 52, 1.
 παραντίκα, ἔγγιον τι τοῦ ἀντίκα
 σημαίνει καὶ ὑπογνώτερον Phot.
 p. 286. ἐν τῷ παραντίκα II,
 26, 15.
 παραφέρειν, commemorare, γρα-
 φάς I, 1, 11.
 παραχρῆμα II, 20, 7. 31, 4. τῶν
 παραχρῆμα κράτιστος γνώμων
 III, 16, 2.
 παρῆναι, τοῖς ἔργοις II, 20, 6.
 ἡ σύνοδος πάρεσι 38, 2. πάρε-
 σι τοῖς λόγοις ἀρεταί 22. ὁ
 παρῶν πόλεμος 20, 4. καιρός
 44, 5. παρούσα πίστις, αἰσθη-
 σις, συμφορά 47, 1. παρόντες
 εὐμμαχοὶ 36, 3. παρόντα σοφί-
 αματα 48, 1. τὸ παρόν 39, 4.
 40, 2. 47, 4. τὰ ἀεὶ παρόντα
 20, 5. τὰ παρόντα 26, 11. 44,
 4. 46, 2. ὄρ. μέλλοντα 37, 4. 7.
 41, 2. ὁ παρῶν χρόνος sensu
 grammatico III, 12, 1. 2.
 παρέκβασις p. 57. cf. Thom. M.
 p. 280; ἐκβολὴ τοῦ λόγου λέγε,
 καὶ μὴ παρέκβασις. Sed. v. ibi
 Triller.
 παρεκβολή p. 57.
 παρεκτείνειν, μέχρι τῶν Πελοπον-
 νησιακῶν II, 5, 5. cl. p. 90.
 παρέλκειν II, 19, 4.
 παρεμβολή, τῶν μεταξὺ πραγμά-
 των II, 15, 4. Sic παρεμβάλ-
 λειν Jud. de Demosth. p. 980.
 7. cf. Ernesti s. v.
 παρέμπτωσις, interjectio senten-
 tiarum II, 24, 3. III, 15, 1.
 παρεξίρσις p. 226.
 παρεξετάζειν II, 56, 1.
 παρέχεσθαι. παρέχεται ὁ πο-
 λέμος II, 56, 7. ἀσάφεια περ-
 ῆλθεν εἰς τοὺς λόγους 52, 13.
 παρέχειν, καὶ παρέχεσθαι. διαφέ-
 ρει. παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται
 τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα; αἶον
 ἐσθήματα ἢ ἐκπώματα. τὸ δὲ
 παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς
 ψυχῆς διαθέσεων. Ammon.
 quod discrimen non semper
 teneri jam ab aliis observatum
 est. v. Lexic; Xenoph. I. v.
 et Poppo prolegg. ad Thuc.
 p. 187. παρέχειν, εἰρήνη 48, 2.
 ἀφάφειαν I, 6, 4. ἀφορμὴν β. 11.
 II, 52, 1. λόγων μῆκος ὑπερῶν
 38, 3. ἀνάγκη III, 6, 2. εἰ-
 τίαν II, 44, 2. ὑπέπληξιν καὶ
 ὑποστήρησιν τῆς ἀκοῆς 26, 8.
 φόβον 10, 4. ὄνομα καὶ εὐλά-
 βειαν 52, 2. ἀλογίαν τῆς δια-
 νοίας 41, 2. γῆν εὐμονῆ ἐναγα-
 νισθῆσαι 36, 10. cf. εὐμοιῆς.
 παρέχεσθαι, ἀφορμὴν κατηγο-
 ρίας 10, 2. τόλμαν 31, 2. 46, 1.
 πίστις I, 1, 9. II, 45, 2. III,
 1, 2. ἀποδείξεις 2, 1. διέ-
 γματα II, 28, 1. γραφάς 52, 2.
 cf. Heindorf. ad Plat. Phaed.
 p. 136. μάρτυρας II, 3, 8. δια-
 νοίας 41, 1.
 παρίεναι (παρίημι), praetermit-
 tere II, 50, 2.
 παριστάναί τ. q. δηλοῦν τὰ πάθη
 I, 3, 18. cf. Mor. ad Longin.
 IX, 1. p. 42. sq. εἰ τῷ παρι-
 στήκῃ, si quem subiit ea cogi-
 tatio II, 48, 5. III, 9, 1. cf.
 ej. Mori libell. animadvt. ad
 Longin. p. 29. sq. et quos lau-
 dat Ast. ad Plat. Phaedr. p. 240.
 sive Heindorf. ad Phaed. p. 9.
 παρίσσις (ἔστιν), δὴν ἴσα τὰ κῆ-
 λα Aristot. Rhet. III, 9, 31.
 cf. Ernesti s. v. et Jud. de Ho-
 or. p. 561. sqq. v. II, 24, 4.
 29, 5. III, 17, 1.
 παρόμοιος, τὰ παρόμοια τ. q. παρ-
 ομοιώσις III, 17, 1.
 παρομοίωσις (ἔστιν), εἰς ἄμοια τὰ
 ἔαχτα ἔχη ἐκάτερον τῶν κέλων
 Aristot. III, 9, 32. v. II, 29, 5.

- παρονομασία**, „assimilatio vel an-
nominatio Auct. ad Herenn.
IV, 31. qua nomina in sono et
forma aliquid similitudinis ha-
bentia, sensu autem dissimi-
lia componimus vel sibi oppo-
nimus in oratione.” Ernesti
f. v. cf. Heindorf. add. ad Plat.
Phaedr. p. 361. Sic vocatur II,
48, 5. oppositio verborum κα-
τοικίζειν et ξξοικίζειν cf. 24, 4.
παρορῶν. χαρακτηρ παρωραμέ-
νος ἅπασι, a nemine dum ad-
hibitus II, 24, 1.
- πᾶς**, omnis, jeder, sine articulo
I, 2, 8. II, 14, 3. 26, 10. al.
πᾶς τις 26, 6. cf. Boissonad.
ad Eunap. p. 127. sq. πᾶσα ψυ-
χή et ἡ πᾶσα ψυχή p. 146. κέ-
ρας τοῦ παντός 26, 5. πάντα
τὰ Θουκυδίδου, omnes Thucy-
didis locos 51, 2. ἐπιβίων διά
παντός αὐτοῦ, sc. τοῦ πολέμου
12, 3. διά παντός 40, 5. ibique
annot. μέχρι πύκτων 24, 7. 34,
5. αἱ πᾶσαι ἐς διακουσίας p. 93.
πάντα ἐτ’ αὐτά confusa p. 44.
πάντα et ἅπαντα confusa p. 149.
- πάσχειν**, παραπλήσια II, 26, 13. 15.
ἄξια τῆς προσδοκίας 25, 4. ἄλλο
ὄ, τι ἂν συμβαίη 36, 10. τὰ
αὐτὰ ὑπ’ ἰσχυροτέρων 39, 2. μὴ
παθεῖν προεσκόπουν 33, 3. πά-
σχειν ἐν τῷ ἀμύνασθαι, perire
III, 16, 1. experiri II, 40, 2.
(φθόνον, φόβον) 48, 2. affici,
πάθος I, 2, 12. ὁμοίον τι II,
34, 3. ὁ πέπονθα πρὸς ἅπαν-
τας I, 1, 2. cf. Valckenar. ad
Chrysof. in oratt. Hemster-
huf. p. XXI. Wyttenbach. ad
Plutarchi Moral. T. II. p. 264.
- πατήρ**. ἄξια πατέρων, ὧν ἔστε
II, 36, 3. cf. Schaefer ad l. de
Compof. p. 7. et ind. f. v. ma-
jores f. 9. 10. III, 14, 1. 2.
- πατριος**. „πάτριον est patrium,
ad patriam et civitatem per-
tinens: πατρικόν, paternum,
ad patrem, avos, proavos, ma-
jores ejusdem gentis spectans,
cujus forma quaedam πατρῶν,
leviore etiam intervallo di-
stans a πατρικῶ” Wyttenbach.
ad Plutarchi Moral. T. II.
p. 175. Hinc pro πάτριον φρό-
νημα II, 47, 4. πατρικόν exλε-
ctaveris. Sed ut ipse V. D.
annotat, illud discrimen non
semper observatur. cf. Phot.
p. 294. Lexicc. Seg. pag. 297.
30. frag. Lex. Gr. ab. Her-
manno calci l. de emend. rat.
Gr. Gr. subjectum p. 327. 350.
Lexic. Xenoph. f. vv. Mor. ad
Isocr. Paneg. 4. Ast ad Plat.
Legg. p. 189. sq.
- πατρῶν θεοί** p. 167.
- παύεσθαι**, sc. (ταῦ) πολεμεῖν II,
20, 4. μέχρι τινός προελθόντα,
sc. in usu insolitae orationis
24, 7. 30, 1. ἐπαύθη p. 177.
ad παύεσθαι ex praegresso ver-
bo infinitivus est repetendus
p. 118.
- παχύς**, inelegans, διάλεκτος I,
2, 5. cf. Ernesti f. v. et Schae-
fer. ad Dionys. de Compof.
p. 246. οἱ παχῆς, optimates
p. 269.
- πεζῆ**, ἀπάγειν τὴν στρατιάν II,
42, 2.
- πεζικός**. πεζικαὶ μάχαι II, 13, 4.
Nec poëticam modò et Thu-
cydideam esse hanc formam
(v. Taylor. ad Demosth. de Cor.
T. IX. p. 239.) cum aliorum,
tum Xenophontis usus osten-
dit. v. Lex. Xenoph. et inter-
pr. ad Thom. M. f. v.
- πεζομαχία** II, 13, 3. 20, 8.
- πεζός**, sc. στρατός II, 26, 3. 11.
14. πεζῆ φράσις 23, 6. πεζὸν
χένος χαρακτηρὸς III, 2, 2.
- πειθεῖν** I, 1, 2. 3, 19. II, 23, 6.
28, 3. πεποιθέναι 3, 4. III,
16, 1. πείθεσθαι II, 3, 4.
28, 4.
- πειραῦσθαι** II, 26, 4. 7. III, 14, 2.
ad π. e verbo praegresso infi-
nitivus est repetendus p. 118.
- πέλαγος** II, 6, 2.
- πέλας** II, 47, 2.
- πενθεῖν**, ἐπὶ τινι II, 18, 6.
- πενία** III, 4, 2.
- πένθος**, προτίθεσθαι II, 18, 5.

- πέρα, τοῦ δέοντος II, 15, 4. πε-
 ραιτέρω τοῦ δέοντος 33, 5. και
 ἔτι περαιτέρω 28, 5.
 περαιοῦσθαι; ναυσι II, 19, 4.
 πέραις II, 40, 6.
 περί, cum genitivo, περί τινος
 λέγειν III, 9, 3. 10, 2. ὡς και
 περί τῶν ἄλλων ἐποίησα II, 1,
 1. ibique annot. et 17, 1. πε-
 ρί τίνος ἀντιλαμβάνεσθαι 26,
 9. περί παντός πράγματος τοῖς
 θεοῖς ἐπεσθαι 40, 3. cum da-
 tivo, δεδιδῆναι περί τῆ πόλει II,
 36, 6. Gottleber. ad Thuc. I,
 67. Heindorf. ad Plat. Euthyd.
 p. 312. Matth. Gr. Gr. §. 589. b.
 cum accusativo, περί Ἰνύλον
 III, 4, 3. νωτερίζειν περί τὴν
 ξυμμαχίαν II, 36, 9. περί τι
 κατατρέβειν τὸν λόγον 4, 3. περί
 πάντα κατορθοῦν I, 2, 16. πρω-
 τεύειν περί λόγους 1, 7. προ-
 αιρέσει ὁμοίᾳ χρῆσθαι περί τὴν
 ἐκλογὴν τῶν ὑποθέσεων II, 5, 3.
 λόγοι περί τὴν αὐτὴν συνταχθέν-
 τες ὑπόθεσιν p. 104. περί σφᾶς
 αὐτοῦς διεσκόπουν ὅπη σωθή-
 σονται p. 145. cf. add. ad h. l. τὰ
 περί Μιτυληναίους II, 9, 5. 10,
 5. cf. editor. not. ad Viger.
 p. 7. τὰ περί Θουκυδίδην ὑπάρ-
 χοντα ἰδιώματα III, 1, 1. τὰ
 περί αὐτὴν ὑπάρχοντα πράγμα-
 τα 14, 2. οἱ περί τινα II, 6, 1.
 24, 4. 51, 3. III, 17, 1. cf. Butt-
 mann. Gr. Gr. p. 585. περί
 λόγους δεινότης II, 2, 3. αἱ
 περί λόγους ἀρστὰι I, 3, 16. de
 qua circumscriptio, geni-
 tivi vice fungente, v. Schae-
 fer. ad Dionys. de Compos.
 p. 23. et ind. f. v. — cf. γί-
 νεσθαι et εἶναι. περί εἰ παρά
 confusa p. 131. 163. περί —
 et ἐπι — confusa p. 153.
 περιάπτειν, τινὶ τὰς αἰτίας I, 3, 9.
 cf. Wolf. ad Demosth. Lept.
 p. 226.
 περιβάλλεσθαι; ἀλληγορίας μα-
 κράς I, 2, 6. cf. Wyttenb. ad
 Plutarchi Moral. T. II. p. 14.
 περιβόητος. Ammon. p. 45. δια-
 βόητος περιβόητου διαφέρει·
 "διαβόητος μὲν γὰρ ἔστιν ὃ ἐπὶ
 ἀρετῇ πολυθρύλλητος, περιβόη-
 τος δὲ ἐπὶ κακίᾳ. quod discrim-
 men, ductum, ut opinor, ex
 aliquot Demosthenis locis,
 neutiquam semper servatur.
 βιβλίον περιβόητον I, 2, 9. ὃ
 περιβόητος ἐπιτάφιος II, 18, 1.
 περιγίγνεσθαι, superare II, 33, 4-
 41, 2. 48, 2. κινδυνεύσαντα 47,
 2. ἀπάτη 32, 1. ἀλλήλων 33, 2.
 imperson. περιγίγνεται ἡμῖν
 τοῖς μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προ-
 κύμνειν III, 12, 1. cf. Xenoph.
 Anab. V, 8, 26. ubi similes
 locus desiderantibus ad eundem
 erat Reiskii index Graec. De-
 mosth. f. h. v. et περιεῖναι,
 neque conferri debebat περι-
 στασθαι.
 περιγραφὴ; μιᾶς πραγματείας II,
 5, 5. de periodis longioribus
 26, 1. cf. Ernesti f. v.
 περιδεῶς II, 26, 12.
 περιεῖναι II, 33, 3. τινός 38, 5.
 περιεργός. περιεργία secundum
 Dionys. Jud. de Demosth. p.
 1124. περιττὴ ἐργασία και ἐξ-
 ἠλλαγμένη τῶν ἐν ἔθει v. ἀκαι-
 ρία ἢ πλεονασμός τῆς ἐξηλλαγμέ-
 νης ἐρμηνείας. cf. Ernesti f. v.
 περιεργοὶ ἐξαλλαγαί II, 47, 4.
 τὸ περιεργόν I, 5, 3. II, 28, 1.
 τὰ περιεργὰ 40, 1. 48, 5.
 περιέχειν, τὰ λοιπὰ τοῦ Πελοπον-
 νησιακοῦ πολέμου I, 6, 2. ὀλί-
 γα πράγματα II, 16, 4. λόγος
 καταδρομὴν περιέχων I, 1, 3.
 ἀρστὰι τὴν ἰσχυρὴν και τὸν τόνον
 και τὰς ὁμοιοτρόπους δυνάμεις
 τῆς φράσεως περιέχουσαι 5, 19.
 παρισώσεις 29, 5.
 περιίστασθαι, εἰς κακίας II, 28, 1.
 cf. Schaefer. ad Longin. p. 673.
 ed. Weisk. ξυνετύχανε τῶν
 μὲν φυλακῆν, τῶν δ' ἐπιβουλήν —
 πανταχόθεν περιεστάναι 26, 8.
 περικομίζεσθαι II, 28, 3.
 περιλαμβάνειν, πάντα τὸν πόλε-
 μον II, 12, 2. τὰ κεφάλαια 14, 5.
 τὰ συμβεβηκότα αὐτῷ 25, 1. ἢ
 λέξεις, ὃ λόγος περιεῖληπεν ἀρε-

- ἄρτάς 21. 42; 1. τῆς περὶ τῆς μι-
μήσεως ζήτησιν I, 5, 1. ἡ γρα-
φή ὁ ἀκλογισμὸς ὑπάντα π. II,
1, 2. 3; 1. ὁ πρότερος περιλαμ-
βάνει ἕτη ἑπτά καὶ εἴκοσι 12, 2.
περιλαμβάνειν τέλει 10; 1. λέ-
ξει 41, 8. cf. p. 54. et Wytten-
bach. ad Plutarchi Moral.
T. II. p. 314 sq.
- περίοδος, orationis II, 31, 1. cf.
Schaefer. ad l. de Compos.
p. 238. περίοδοι τῶν Ὀλυμπιά-
δων 9, 5.
- περιοικοδομεῖσθαι II, 28, 5.
- περιορῶν, ἀπολλυμένων II, 40, 4.
ad περιορῶν ex praegresso ver-
bo infinitivus est repetendus
36, 9. cf. p. 117.
- περιουσία II, 25, 3. ἀπὸ περιου-
σίας χρῆσθαι τῇ ἐλπίδι 47, 2.
- περιοχή, τῶν πραγμάτων I, 3, 13.
κατὰ περιοχάς τινας καὶ τόπους
25, 1. i. q. περίοδος §. 5. cf.
Ernesti.
- περίπατος I, 2, 10.
- περίπτεια II, 5, 3.
- περιπίπτειν, συμφοραῖς II, 14, 4.
41, 3.
- περιπλεῖν II, 28, 3.
- περίπολοι II, 18, 4. ubi notatis
adde schol. ad Aeschin. c. Ctes.
p. 259. Bekker. et Platner de
jure Att. p. 173. sq.
- περιρρέειν. ἡ ἄσπις περιρρέουσα εἰς
θαλάτταν III, 4, 3.
- περιτέχνησις II, 29, 2. π. et ἐπι-
τέχνησις confusa p. 153.
- περιτιλογία I, 2, 5. quod ver-
bum Ernesti perperam loqua-
citatē interpretatur; est
enim oratio exquisita et nimio
ornatu composita.
- περιτιός. λέξις μηδὲν ἔχουσα πε-
ριτιόν, ἀλλ' αὐτὰ τὰ χρήσιμα
καὶ ἀναγκαῖα II, 23; 2. in pri-
mis de nimio ornatu. τὸ πε-
ριτιόν I, 2, 7. II, 28, 1. 50, 2.
51, 4. cf. Ernesti l. v. Mor. ad
Longin. III, 4. p. 18. ej. li-
bell. animadv. ad Longin.
p. 21. Schaefer. ad l. de Com-
pos. p. 26. 47. περιτιὰ ἐνθυ-
μήματα II, 34, 2. sunt καὶ
nova et exquisita.
- περιτιώς; ἐρμηνεύειν II, 47, 2.
καλῶς καὶ περιτιῶς ἔχειν 57; 1.
περιφράζειν II, 29, 3. 31, 8. 32, 1.
III, 4, 1. ποιητικῶς II, 46, 2.
- περίφρασις, ποιητικὴ II, 29; 4.
31, 4. ἀπειρόκαλος I, 2, 5.
- περιωπή p. 224.
- πεσόντος et τὸ ὄντος confusa p.
226.
- πῆ quatenus II, 1, 1. alibi
26, 12. πῆ μὲν - πῆ δέ I, 4; 5.
- πηγή. φέρει ὡς περὶ ἐκ πηγῆς πλου-
σίας ἀπειρόν τι χρῆμα νοσημάτων
II, 34, 2.
- πιέζειν II, 40, 2.
- πικρός. πικρὰ διάθεσις I, 3, 15.
τὸ πικρὸν II, 24, 6. 53, 1. op.
ἡδύ I, 3, 17. 5, 3. τὰ πικρὰ
40, 1. πικρός et πικρός con-
fusa p. 48.
- πικρότης I, 6, 9.
- πῖνος p. 16. cf. Jud. de Demosth.
p. 1094. 17. 1097. Ernesti
p. 145.
- πίπτειν, cadere, III, 4, 5. caedi
II, 18, 2. ὥστε μηδ' εἰς αἰσθη-
σιν ἡμῶν τι πεσεῖν χάρισμα 15,
1. ἐν τοῖς σχήμασι ἡδῶν πε-
σεῖν μέσον τι ἐπαίνου καὶ μισ-
ψεως I, 2, 14.
- πιστεύειν I, 1, 2. 5, 7. II, 32, 7.
33, 5. 47. ἐλπίδι, γνώμη 46, 1.
τῆς γνώμης τοῖς βεβαίοις III,
14, 5. πιστεύεσθαι ὑπὸ τοῦ
πολλοῦ χρόνου II, 5, 3. πικρὰ
τινι 23, 2. ἐξουσίας 41, 8.
- πίστις. ἡδῶν διὰ τὴν πίστιν ἐπι-
μωρεῖτο, ob fidem sibi habi-
tam II, 32, 1. ὧν ἡ πίστις οὐχ
ἡ παρούσα ἦν, fiducia 47, 1.
πίστεις i. q. ἀποδείξεις II, 43, 1.
III, 1, 2. ἐκ μαρτυριῶν III, 1,
2. ποιῆσθαι p. 331.
- πιστός II, 50, 1.
- πιστῶς II, 54, 1.
- πισύνη et πίσυρος p. 224.
- πλανῆσθαι, καὶ δυσκόλως τοῖς δη-
λοῦμένοις παρακολουθεῖν I, 5, 15.
II, 9, 6. πλανᾶται ἡ ἀκολουθία
24, 2. 53, 2. λέξις πεπλανημένη
ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας 52, 3.

- πλάσμα:** Plutarch. de vita et poesi Hom. 72. interpretatur χαρμητήρ. Sic etiam Dionys. Jud. de Demosth. p. 1060. 9. el. 1059. 9. ιστορικόν I, 4, 3. cf. de Compos. p. 56. ibique Schaefer. πλάσμα μυθικόν II, 7, 1. ubi πλ. fere idem est, quod ψεύδος, ut Zonar. p. 1555. explicat. Hinc ψεύσματα et πλάσματα jungit Plut. de malign. Herod. 1. et μύθους καὶ πλάσματα θεατρικά Dionys. Archaeol. IX, 22. p. 1802. 9. πλάσμα et πρᾶγμα confusa p. 45. πλάττειν, αἰτίαν II, 10, 3. διάλογον 41, 5.
- πλέκειν.** ἡ διάνοια πέπλεκται πολυπλόκως II, 54, 4. πεπλεγμένη λέξις 33, 1. πεπλεγμένα σχήματα 48, 4. cf. Ernesti l. v. ἔλικες.
- πλεονάζειν,** nimio uti, ἔν τινι II, 24, 4. III, 17, 1.
- πλεονεκτεῖν** II, 51, 5.
- πλεονεξία** II, 51, 3. 53, 2. 41, 6.
- πληθός** II, 54, 3. III, 11, 3. χρόνου p. 119. pro οἱ πολλοί II, 53, 2. 52, 2. III, 15, 5. τῷ πληθει. ὀφθίμια p. 486.
- πληθυντικῶς** II, 24, 2. 37, 6. III, 9, 1. 13, 1.
- πληθυντικῶς** III, 9, 2. 5.
- πλήξ** II, 55, 1. cum genit. 23, 5. Ἀθηναίοις ἐπιτρέψαι περὶ σφῶν αὐτῶν πλὴν θανάτου 14, 2. cf. Herod. V, 71.
- πλήρης** I, 3, 10. 5, 4.
- πληροῦν,** ναῦς II, 28, 5. πληροῦσθαι ἀρχήματος 18, 3.
- πλοκή,** complexio, δυσεξέλικτος II, 29, 4. σαλοικοφανής 29, 1. cf. Ernesti.
- πλοῦτος,** ὀνομάτων I, 2, 5. ἐνθυμημάτων 5, 3. πλοῦτοι. II, 52, 2. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 364. sq. et ind. l. v. ac Sprohn. ad Isocr. Paneg. 17.
- πνευμα.** τῷ πνεύματι ἐπιτρέψας γέγραπεν I, 6, 10. πνεῦμα ἐναγωνιον 23, 5. cf. Jud. de Lys. p. 482. 15. de Demosth. pag. 1112. 4. et Ernesti.
- ποσεινός,** πασεινήν λαβεῖν τὴν τιμωρίαν III, 16, 1.
- ποῖ καὶ πόθεν** I, 2, 10. cf. Schaefer. ad Dionys. p. 99.
- ποιεῖν,** ὀρθῶς I, 1, 1. δίκαια 36, 5. τί sc. κακόν p. 171. τοιαύτην τὴν λέξιν III, 4, 1. 5, 1. τὰ ὀνόματα δῆματα 6, 1. cf. 9, 1. 10, 2. μέγα τι ἐν λόγοις II, 53, 1. ἐπιτάφιον 18, 3. ἐπαμνηματισμόν I, 3, 1. ποικίλην τὴν γραφήν 5, 11. δείγματα τῶν λόγων τὰ προοίμια 19, 3. τὰ πάθη (φαίνεσθαι) μικρὰ II, 15, 1. 2. ἀσθενεῖς φαίνεσθαι ποιεῖν τινὰς 39, 6. ἄλλων τοῦτο ποιεῖν, paucis relinquere (studium historiarum) II, 51, 1. ποιεῖν vice verbi praegressi fungitur p. 36. subauditur p. 174. πεποιημένος op. τοῖς κυρίοις καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένοις I, 2, 5. II, 24, 7. 55, 2. cf. Ernesti l. v. ποιεῖν. ποιεῖσθαι, ἄθλα τὰ κοινὰ 33, 2. τὸν πλεονιστὸν τοῦ βίου ἐντεύθειν 19, 4. παράδειγμα I, 2, 9. ἐπιμελές p. ἐπιμελεῖσθαι 7, 2. τὸν λόγον p. λέγειν et sic saepe circumscriptio: inservit. μνήμην I, 5, 9. τελευτήν 3, 10. δῆλωσιν II, 1, 2. τὴν ἀρχήν 10, 3. 11, 2. παράκλησιν 42, 2. πρόνοιαν 8, 1. τὴν ἀπιστροφήν III, 13, 1. δίωξιν, φυγὴν p. 319. πύστις p. 331.
- ποίησις.** παρεσκεύασε τῇ κράτιστα ποιήσει τὴν περὶ τὴν φράσιν ὁμοίαν γενέσθαι II, 23, 6. Herodoti et Thucydidis historiae ποιήσεις dicuntur I, 3, 21.
- ποιητικός,** λόγος p. 207. ποιητικὴ λέξις II, 52, 5. περίφρασις ib. σκευωρία 29, 4. τὸ ποιητικόν 24, 6, 51, 3. 53, 2. ποιητικός εἰ ἐνεργητικός confusa p. 228. 229.
- ποικιλία** II, 23, 6. 53, 2. p. 36.
- ποικίλλειν,** τὴν γραφήν I, 4, 2. τοῖς μινθώδεσιν ἐπεισοδίοις τὰς μυθικὰς ἀναγραφὰς II, 7, 3. cf. Schaefer. ad Dionys. p. 258.

- πόικιλος**, γραφή Γ, 3, 11. τὸ ποικίλον 3, 12.
πολεμῆι. Π, 10, 4. 20, 2. τινά p. 49. πολεμῆσθαι ὑπὸ τινος 9, 5. τὰ ἔπειτα ὡς ἐπολεμῆσθαι ἐξηγήσομαι 12, 3.
πολέμιος, ὁ, pro οἱ πολέμιοι p. 230. γῆ πολεμιωτάτη II, 26, 10. ubi cf. annot. πολέμιος et πόλεμος confusa p. 178.
πόλεμος II, 10, 4. 8. 28, 3. al. de singula belli Peloponnesiaci parte 13, 4. κοινὰ τὰ τῶν πολέμων p. 178. πόλεμος et πόλεμιος confusa ib.
πολιορκία I, 5, 6. II, 9, 5.
πόλις, urbs, αἱ ἕξω πόλεις II, 41, 7. III, 14, 1. articulo caret, ubi de certa urbe sermo II, 36, 7. cf. articulus. civitas II, 10, 3. 15, 2. 17, 1. 40, 3. 43, 1. III, 4, 2. τὴν πόλιν ἔχειν p. 269.
πολιτεία. πολιτεῖαν κατασκευάζειν I, 1, 13. τὴν π. ἔχειν p. 269. i. q. δημοκρατία p. 374. αἱ πολιτεῖαι I, 6, 5. II, 49, 2.
πολιτεύματα II, 8, 2.
πολίτης II, 35, 2. πολίτας ἐπιγράφεσθαι III, 13, 2. πολίτης et ὀπλίτης confusa p. 254. 387.
πολιτικός, ὄχλος II, 49, 2. πολιτικὴ ἰσονομία 33, 2. φιλοσοφία 2, 4. πολιτικός ἀγών 50, 1. πολιτικοὶ λόγοι inprimis sunt judicialis et deliberativi generis orationes, orronunturque declamationibus I, 1, 8. 10. II, 2, 3. 27, 2. 53, 1. 55, 1. cf. interpr. ad l. de Compof. p. 6. sq. Mor. lib. animadv. ad Longin. p. 19. ἄσκειν τὸν πολιτικὸν λόγον I, 6, 11. ἡ πολιτικὴ δύναμις i. e. ἣν ἔχει ἐν τοῖς πολιτικοῖς λόγοις II, 29, 1.
πολλάκις. ἐὰν ἄρα πολλάκις p. 23.
πολλαπλάσιοι II, 25, 4. τῶν βαρβάρων 13, 2.
πολλαχοῦ II, 26, 8.
πολλουτός I, 2, 16.
πολυειδής. πολυειδῆ φθέργεσθαι II, 26, 13. τὸ πολυειδές τῶν σχημάτων 24, 6.
πολύμορφον, τὸ, τῆς γραφῆς I, 6, 3.
πολύπλοκος, κατασκευῆ III, 16, 1. πολύπλοκοι νοήσεις II, 52, 3. 53, 2. πολύπλοκα σχήματα, ὀνόματα 46, 1. τὰ πολύπλοκα 24, 3. 53, 2.
πολυπλόκως II, 54, 4.
πολύς, χρόνος II, 5, 3. ἄνεμος I, 2, 10. πολλὴ προθυμία II, 26, 5. παρακείμενοις 26, 9. κρουγῆ 26, 13. συγγνώμη 7, 2. ἄνοια 47, 2. πολὺς ἐστίν, ut Latinorum multus est I, 2, 6. (cf. Jud. de Isocr. T. V. p. 561. 15. Archaeol. VII, 35. p. 1589. 16. c. 54. p. 1438. 14. sic πᾶς ἐστίν Jud. de Isaeo p. 628. 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 266. sq.) πολὺν τὸν ἀγῶνα ἔχειν II, 26, 11. πολλὴν ἐπιφέρειν τὴν ὑπερβολὴν 29, 2. πολὺ τὸ ἀνόητον ἔχειν 6, 2. ὁ πολὺς ἰδιώτης 27, 3. i. e. ineruditus aliquis et vulgo cf. Lobeck. ad Phryn. p. 193. 390. Hinc etiam vide ne defendi possit ἡ πολλὴ λέξις 54, 3. τῆς γῆς πολλὴ et τῆς γῆς ἡ πολλὴ p. 94. cf. II, 14, 1. πολλοὶ καὶ καλοὶ I, 6, 6. cf. II, 16, 1. 18, 1. 19, 1. οἱ πολλοὶ τῶν ἰκετῶν 28, 4. οἱ πολλοί, plerique, vulgus 32, 2. 40, 2. (cf. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 291.) etiam sine articulo p. 283. οἱ ἄνδρες οἱ πολλοὶ pro τῶν ἀνδρῶν οἱ πολλοὶ p. 145. 305. τὰ πολλά II, 20, 3. τῆς Ἑλλάδος 10, 6. κατὰ πολλά, multis locis 26, 8. ἐν πολλοῖς I, 4, 4. πολλὴ et κοινὴ confusa p. 211. πολλοὶ et περίπολοι confusa p. 109. διὰ πολλοῦ et διὰ μακροῦ permutata p. 130. cl. II, 53, 2. ἐπὶ πολλῶν. ἐπὶ. κατὰ et παρὰ πολὺ p. 48. πολὺ cum comparativo I, 6, 10. II, 48, 1. item πολλῶν 18, 3. 44, 3. πλείων ὁ λόγος τοῦ μετρίου 41, 1. πλείων ἐνεστέ τῆς λέξεως ἡ σκοτιζούσα τὴν διάνοιαν ὄχλησις 33, 1. τὸ πλείον

καλόν 26, 11. πλῆσον ἔχειν ταῦ
 τεχνικῶν τὸ φυσικόν 34, 2. τὸ
 πλῆσον τοῦ χρόνου 10, 8. ἀεὶ τὸ
 πλῆσον ἐπιζητεῖν I, 3, 11. τὸ
 πλῆσον ἰ. q. μᾶλλον III, 12, 1.
 cf. Gottleber. ad Thuc. I, 9.
 τριήρεις πλῆσον ἢ εἴκοσιν p. 287.
 cf. Lobeck. ad Phryn. p. 410.
 πλείω ὠφέλειν II, 44, 3. cf.
 Matth. Gr. Gr. J. 406. n. 1. ὡς
 τὰ πλείω plerumque II, 33, 4.
 τὸ πλείω παραλόγῳ συμβαῖνον
 47, 5. τὸ πλείστον τοῦ βίου 19,
 4. τοῦ φαρμακίου 25, 4. τὸ γεν-
 καῖον πλείστον ἔχει τοῦ εἰήθεος
 33, 3. πλείω διαφθείρειν 41, 3.
 πολυτέλεια, nimius quaesitusque
 orationis ornatus I, 2, 6.
 πολυτροπία, ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς
 III, 3, 3.
 προλιτροπὸν, τὸ, τῆς γνώμης II,
 33, 4.
 πολυωφελῆς I, 5, 1. II, 51, 1.
 πομπικός, splendidus. πομπικὴ
 λέξις II, 23, 2. τὸ πομπικόν
 I, 6, 9.
 πονηρός. πονηρὰ ὑπόθεσις I, 3,
 4. βουλευόμενα 6, 9. πονηρὸν
 ἐνθύμημα II, 39, 6. π. ἔχειν
 τὸ συνετόν 41, 1.
 πόνος I, 6, 3. II, 26, 10. 47, 4.
 πορεύεσθαι, ὁδόν II, 9, 3. πρὸς
 περίπατον I, 2, 10.
 πόρρω. οὐ πόρρω διθυράμβων I,
 2, 12.
 πόσος. αἷς πόσα μέρη πέφυκε
 διαιρεῖσθαι II, 21. μέχρι πό-
 σου 24, 7. πόσω μᾶλλον 18, 4.
 ποσότης ἰ. q. μέτρον II, 51, 3.
 ποτε I, 2, 16. ποτε μὲν— ποτε δὲ
 II, 15, 1. ποτε et τότε confusa
 p. 130.
 πότερα II, 23, 2.
 ποῦ II, 26, 10. 29, 2. 31, 4. 33, 2.
 ποῦς. πόδα προβαίνειν p. 31.
 πράγμα. πράγματα παράδοξα II,
 2, 2. 3. ἄδοξα 14, 3. μικρὰ
 16, 4. τὰ ἐν Κυθήροις 14, 1.
 ὑμφοτέρα τὰ πράγματα 10, 6.
 ubi v. annot. ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 μένειν πραγμάτων I, 3, 11. rei-
 publicae administratio p. 254.
 οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, οἱ τὰ

πράγματα ἔχοιτες p. 296. τοῦ-
 οῦτω τρόπῳ ἤλθον ἐπὶ τὰ πρα-
 γματα ἰ. e. τὴν τῶν Ἑλλήνων
 ἡγεμονίαν II, 10, 6. cf. Wyt-
 tenbach. ad Plutarchi Moral.
 T. II. p. 228. ἐξ αὐτῶν τῶν
 πραγμάτων γίνεται φανερόν 9, 4.
 ἐκ πολλῶν παραδείξαι 19, 2.
 κρίνειν τὰ πράγματα II, 2, 1.
 ορ. σῶμα I, 1, 3. 24, 3. III, 14,
 3. πρόσωπον 14, 1. ορ. ὄνομα
 I, 4, 8. II, 24, 3. III, 15, 4.
 ορ. καιρός II, 45, 4. ad rem
 certam in praegressis nomi-
 natam redit p. 205. ἰ. q. πρό-
 θεσις II, 34, 3. pro χρημα de
 homine p. 208. et add. ad h. l.
 πραγματεία, γραφή I, 2, 1. 6, 4.
 II, 1, 1. 2, 2, 1. 4, 5, 5. κοινή
 III, 17, 3. ἱστορικὴ I, 3, 8. II,
 2, 8. 9, 7. 24, 1. πραγματεία
 et σπουδὴ permutata p. 129.
 πραγματεύεσθαι, ἱστορίαν I, 6, 1.
 τεχνίς III, 1, 2.
 πραγματικός, quod ad res et sen-
 tentias pertinet. πραγματικὰ
 ἀρεταί I, 1, 10. II, 1, 1. πρα-
 γματικὴ προαίρεσις 5, 5. τὸ
 πραγματικόν 9, 1. cf. ἐπιλαμ-
 βάνεσθαι, τόπος et χαρακτήρ.
 πράξις I, 6, 7. πράξεις I, 3, 13.
 14, 6, 5. II, 5, 5. 13, 4. ἐπι-
 φανείς 5, 6. ἄδικοι I, 6, 9.
 ἐπιτελεῖν II, 6, 1. συντιθέναι
 ibid.
 πράττειν, ἔργον I, 3, 9. II, 18, 1.
 τὰ δυνατὰ 38, 5. τῆς δυνάμεως
 ἐνδεᾶ III, 14, 5. οὐδὲν ἕξω τῆς
 ἀνθρωπείας τῶν ἐς τὸ θεῖον νο-
 μίσεως II, 40, 5. ὅσα ἐπραξαν
 (gesserunt) οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλ-
 λήλους 10, 8. μηδὲν ὑσχημον
 41, 7. πρ. διὰ λόγων 16, 3. τὰ
 πρᾶσσόμενα III, 11, 1. τὰ πραχ-
 θέντα II, 9, 5. 12, 2. 19, 1.
 τῶν παρόντων ἐτι χεῖρω πρᾶσ-
 σείν 26, 11.
 πράττειν, τὰς ὁργὰς II, 44, 2.
 πρέπειν. πρέπον ἐστὶ τοῖς ὑπο-
 κειμένοις ἀρμάζον προσώποις τε
 καὶ πράγμασι. De Compof.
 p. 272. μικρότερος τοῦ πρέπον-
 τος I, 4, 4. τὸ πρέπον 3, 20.

τέλος II, 10, 1. τῆ παρόντι
 παρῶ 45, 1. τοῖς πρῶτοις
 36, 1. 41, 6. Ἑλλησιν οὐ πρέ-
 ποντα εἰρησθαι 40, 6. κακοή-
 θεια ἐλευθέροις ἤθεσιν οὐ πρέ-
 πουσα 2, 4.
 προπίδης I, 4, 2. II, 44, 2.
 προβαία. προβαίαν ἀποστέλλειν
 II, 14, 8.
 πρῆβενσις p. 224.
 πρῆβύτης III, 14, 3.
 πρῆβύτερος. οἱ πρῆβύτεροι (συγ-
 γραφεῖς) II, 3, 5. 5, 1. 2.
 πρῆν. ὁ πρῆν χρόνος II, 20, 10.
 πρῆν (γε) δὴ cum indic. 10, 8.
 26, 13.
 πρό. οἱ πρό ἑαυτοῦ I, 1, 12. II,
 50, 4. hinc pro οἱ πρό αὐτοῦ
 saepius restituendum fuit οἱ
 πρό αὐτοῦ I, 1, 13. 3, 7. II, 3, 5.
 5, 1. 6, 1. 2. 21. πρό αὐτοῦ
 25, 2. τὰ πρό αὐτῶν ib. πρό
 τοῦ 10, 8. 36, 9. cf. Matth.
 Gr. Gr. §. 286. πρό post com-
 parativos redundat. p. 97. sq.
 προ - et προς - confusa p. 55.
 προῦγειν, ἔξω τὴν Πελοπόννησον
 III, 14, 2. ubi v. annot. προ-
 ἤχθη εἰπεῖν II, 7, 1.
 προαίρεσις, βουλή μετ' ἐπικρίσεως
 Zonar. p. 1577. meus et vo-
 luntas pag. 77. qua potestate
 etiam propositum latine dici-
 tur, v. Kraus. ad Vellej. Pa-
 terc. II, 2, 2. προαίρεσιν τινα
 ἔχειν ἐν τῇ συγκρίσει τῶν λόγων
 I, 1, 17. cf. II, 3, 2. 5. dicen-
 di ratio voluntasque, ut Cic.
 de orat. II, 22. loquitur, idem-
 que c. 23. voluntatem naturis
 opponit, οὔτε φύσις ὁμοίας
 εἶχον, οὔτε προαίρεσις I, 4, 1.
 cf. II, 23, 3. 46, 2. τῆς προ-
 αἰρέσεως οὐχ ἅπαντα ὁρώσης
 II, 1, 1, op. δύναμις I, 5, 6.
 II, 3, 1. 5, 1. 16, 4. 24, 7.
 ἢ πρ. τῶν λόγων 2, 2. (cf. Jud.
 de Isocr. pag. 543. 5. p. 544.
 4. quem locum qui vertit
 Manso in Verm. Abhandl. u.
 Aufsätze, pag. 26. sq. male
 nostro verbo Absicht utitur).
 ἢ πραγματικὴ προαίρεσις 5, 5.

προαίρεσις ὁμοία χρῆσθαι περὶ
 τῆς ἐκλογῆς τῶν ὑποθέσεων 5, 5.
 πρὸ τὴν αὐτὴν προαίρεσιν ἐφύ-
 λαξε καὶ ἐπὶ τῶν ἐκ τῆς Σπάρ-
 της ἀφικομένων εἰς τὰς Ἀθήνας
 14, 5.
 προαιρεῖσθαι, petere, ὑπεσχόμεν
 ποιήσιν, ὡς προήρου II, 1, 2.
 inlituere 2, 3. γράφειν ἔπαι-
 νον I, 1, 3. σκοπεῖν §. 5. γρά-
 φειν τε καὶ λέγειν εὐ II, 1, 1.
 εἰς μηδὲν ἐλλείπειν III, 1, 2.
 ἀναγράψαι ἱστορίαν II, 5, 5.
 χαρακτήρων ιδιότητος δηλῶσαι
 3, 5. βίον εὐσεβῆ 40, 3. λό-
 γους ἀληθεῖς 2, 4. φιλαπεχθή-
 μονας γραφάς 3, 3. τοὺς αὐτοὺς
 τῶν διαλέκτων χαρακτήρας 5, 4.
 optare, uti, τὴν Ἰάδα διῶλετον
 23, 3. μίαν ὑπόθεσιν 7, 3. τὸ
 βούλημα τῆς ὑποθέσεως, ἢς
 προήρηται 25, 1. πολλὰς καὶ
 οὐδὲν ἑοικυίας ὑποθέσεις 1, 3,
 14. ubi syn. λαμβάνειν. praes-
 optare, ἐξεργάσασθαι II, 14, 6.
 (syn. προκρίνειν). πόλις ἐκλι-
 πειν 41, 7. τὴν ξένην λέξιν ἀντὶ
 τῆς κοινῆς 24, 1.
 προαἰσθάνεσθαι II, 30, 2. 33, 4.
 προβαίνειν πόδα p. 31. προβι-
 νει ἢ γραφή II, 33, 5. τοῦ πο-
 λέμου μήκος μέγα προῦβη 20, 8.
 προβάλλεσθαι, abjicere, τινὰ ὡς
 βύσκανον II, 34, 4.
 προβουλεύειν, praemeditari, sibi
 caventem II, 30, 2.
 πρόβουλοι pag. 172. 275. sq. 366.
 372. 375. 377.
 προγίγνεσθαι II, 20, 2. 29, 2.
 προγράφειν II, 10, 4. 20, 11.
 προδιαφθείρειν II, 48, 5.
 προδιδόναι II, 36, 10. 48, 2.
 προειδέσθαι II, 30, 3.
 προειπεῖν II, 2, 1. 9, 2. 10, 2.
 12, 2. 13, 2. 21. 25, 1. 55, 2.
 41, 5. III, 2, 1. τὰ προειρημέ-
 νη II, 10, 8.
 προεκδιδόναι I, 3, 8. II, 1, 1.
 προεκιδέσθαι III, 1, 2.
 προσάγειν p. 25. 138.
 προεξανάγεσθαι p. 138.
 προεπιβουλεύεσθαι II, 33, 4.

- προειπνοειν II, 30, 3.
 προέρχασθαι. τούτων φθόνω και
 θείει προσελθόντες Λακεδαιμόνιοι
 - ήλθον επί τον πόλεμον I, 3, 9.
 μέχρις ου προσελθών κατελύθη
 (ο πόλεμος) II, 12, 2. πάθεν
 άρξασθαι και μέχρι του προσελ-
 θείν δεί I, 3, 8. cf. 1, 10. II,
 24, 7. 30, 1.
 προέχειν. τα προέχοντα μέρη της
 ειρεσίας III, 4, 3. προέχειν
 γνώμη των εναντίων II, 46, 1.
 τινος εν συντομία I, 3, 16. οι
 προύχοντες II, 38, 5. op. οι
 άσθενείς.
 πρόθεσις, praepositio, ενσχήμεων
 II, 58, 2. βεβαιώσαι τας προ-
 θέσεις 1, 1. Sic dicitur pri-
 ma pars prooemii Thucydidei:
 primum caput 19, 3. 20, 1.
 prima periodus 25, 2.
 προθετικά μόρια, praepositiones
 II, 24, 2.
 προθυμείσθαι II, 26, 10.
 προθυμία, de belligerantibus et
 pugnantibus II, 10, 8. 26, 5.
 36, 4.
 πρόθυμος. το πρόθυμον i. q. η
 προθυμία II, 33, 2.
 προθύμως II, 26, 9. 48, 1.
 προΐναι. προΐόντιος του λόγου I,
 2, 12.
 προΐσθαι i. q. προδιδόναι II, 48,
 6. άδικουμένους 36, 9.
 προΐσταναι. οι προσετηκότες των
 πόλεων II, 41, 8. του Πελοπον-
 νήσου III, 14, 1. οι εν ταϊς πό-
 λεσι προστάντες II, 33, 2.
 προκαλείσθαι II, 36, 5. τί 36, 6.
 8. 10. 38, 2. τινά τι 41, 8. cf.
 Duker. ad Thuc. V, 37.
 Abresch Dilucc. Thuc. ad VIII,
 90. p. 802.
 προκίμνειν, τοϊς άλγεινοϊς III, 12, 1.
 προκεισθαι. το προκείμενον, i. q.
 πρόθεσις, propositum, senten-
 tia proposita II, 49, 1. 55, 1.
 προκρίνειν, τινά I, 1, 5. II, 14, 6.
 προμανθάνειν III, 16, 2.
 προμηθής, μέλλησις II, 29, 5.
 προνοειν, του δικαίου II, 39, 2.
 προνοείσθαι τινος 16, 2.
 πρόνοια II, 8, 1. 10, 1. γνώρης
 46, 1. πρόνοιαν ποιείσθαι 41, 7.
 προσίμιον I, 3, 3. II, 7, 3. 10, 2.
 19, 1. 20, 1. 25, 2. του επιτα-
 φίου III, 9, 2. δείγμα των λό-
 γων p. 112. άλλις εστω προσι-
 μίων II, 4, 3.
 προσορῆν III, 16, 2. προσορᾶσθαι
 II, 41, 3. de medi forma cf.
 Porpo prolegg. ad Thuc. p.
 188.
 προς, αγαθου II, 44, 4. των δο-
 κων 36, 9. cf. Matth. Gr. Gr.
 §. 590. α. β. προς τινι τίνασεσθαι
 26, 4. προς τούτοις 46, 2. ο
 υμιν προς τοϊς άλλοις ουχ ήκιστα
 και κατὰ την νόσον γεγένηται,
 quod vobis cum aliis in rebus
 tum in morbo accidit 47, 3.
 cum accusativo: περιέσθαι
 προς περίπατον I, 2, 20. πλείν
 προς το ζεύγμα 26, 2. συνίστα-
 σθαι προς εκκίερους 20, 2. προς
 το πλήθος οι λόγοι γίνονται
 37, 3. προς τινα λέγειν, adver-
 sus — p. 192. προς τινος εφη
 36, 7. προς ταυτα αποκρίνεσθαι
 49, 1. προς ταυτε βουλευσθε
 ευ III, 14, 2. προς το σον ονο-
 μα συνταχθέντες υπομνηματι-
 σμοί III, 1, 1. το προς οσαν
 ξυκτόν II, 29, 6. φυλάττειν
 το αξίωμα προς τους έξω πόλεις
 14, 1. ετυχης προς τι I, 2, 2.
 άσθενείς φαίνεσθαι προς τους
 άλλους ποιειν. II, 59, 5. κα
 παρόντα βραχία προς τα ηδη
 αντιτεταγμένα περιγενέσθαι 41,
 2. κοιτά προς τους άλλους 3, 1.
 προς φιλονεικίαν 26, 9. προς
 ουδεν αναγκαϊον 29, 3. προς et
 πρό confusa p. 55.
 προσαγωγός, τη άκρωσει II, 20, 3.
 ad προσαναγκάζειν ex praegresso
 verbo repetendus est infiniti-
 vus p. 118.
 προσαπόλλυσθαι II, 26, 15.
 προσάπτειν, μηδεν μυθώδες II,
 6, 2.
 προσαρμόττειν II, 20, 1. 37, 6.
 προσβάλλειν, movere, αηδιαν I,
 2, 6. ου πάθος άλλ' επιτήδει-
 σιν II, 48, 3. ubi ad posterius

substantivum ex προσβάλλειν elicendum est δηλοῦν aut simile verbum.

προσβοηθεῖν II, 18, 3.

προσβολή II, 26, 6.

προσδέχεσθαι II, 44, 1. ἔτι προσδέχομενον τι τὸν ἀκροατὴν ἀκούσεσθαι καταλιπεῖν 24, 5.

προσδοκᾶν II, 9, 4.

προσδοκία II, 25, 4.

προσεῖναι. πρόσεστιν ἀτυχήματα I, 1, 3. πρόσεσις ἀρεταί II, 5, 5. 54, 4. τὰ προσόντα αὐτοῖς εἴτε κακὰ εἴτ' ἀγαθὰ I, 1, 3. προσόντος δὲ καὶ τούτου II, 45, 1. πρόσεστι δὲ τούτῳ i. q. ἔστι δὲ πρὸς τούτῳ, accedit II, 12, 1.

προσειπεῖν, τινά, alicui librum inscribere III, 1, 1.

προσεπιδιδόναι, τῇ λέξει ἀρετάς II, 5, 6.

προσέτι II, 26, 10.

προσεχειν, τὴν γνώμην II, 12, 3.

προσηγορία, nomen appellativum III, 11, 1. 2. cf. Upton. ad l. de Comp. p. 20. Schaefer.

προσηγορικός II, 24, 2.

προσήκειν. προσήκοντα Θουκυδίδη II, 44, 2. τοῖς πράγμασι 41, 5. ὑπόθεσις ἀνδρὶ φιλοσόφῳ προσήκουσα I, 4, 1. προσήκοντες ἑμαυτοῦ λόγοι II, 2, 4.

προσήκοντες σχηματισμοί III, 17, 1. προσήκουσα πρόνοια II, 10, 1. δόξα 47, 6. μαρτυρία 54, 5. ὅσα προσήκοντα ἦν ἐκάστῳ διαδήλωκε, quae cuique debita erant 8, 2. προσήκοντα εἰρησθαι 39, 1. 40, 3. λέγεσθαι 45, 4.

προσθήκη. πρόσθεν χρόνοι III, 1, 1.

πρόσθεσις, ὁρ. ἀφαίρεσις II, 16, 1.

προσθήκη II, 41, 1.

προσκοπεῖν II, 33, 3.

προσλαμβάνειν, ξυνέσεως ἀγώνισμα II, 32, 1. τοὺς αὐτοὺς κινδύνους 48, 6. allumere, adhibere pag. 55. 112. κοσμοὺς 23, 2. δόξαν 32, 1. τάχος 48, 1. σαφήνειαν 55, 2.

πρόσθεν. πρόσθεν χρόνοι III, 1, 1.

πρόσθεσις, ὁρ. ἀφαίρεσις II, 16, 1.

προσθήκη II, 41, 1.

προσκοπεῖν II, 33, 3.

προσλαμβάνειν, ξυνέσεως ἀγώνισμα II, 32, 1. τοὺς αὐτοὺς κινδύνους 48, 6. allumere, adhibere pag. 55. 112. κοσμοὺς 23, 2. δόξαν 32, 1. τάχος 48, 1. σαφήνειαν 55, 2.

πρόσθεν. πρόσθεν χρόνοι III, 1, 1.

πρόσθεσις, ὁρ. ἀφαίρεσις II, 16, 1.

προσθήκη II, 41, 1.

προσκοπεῖν II, 33, 3.

προσμιγνύναι. ἐπειδὴ προσμίξειαν οἱ ἐπιβάται εἰς χεῖρας ἰόντας II, 26, 7. προσμίσγον τῷ ζεύγματι 26, 4.

προσπίπτειν, adoriri II, 25, 4. πόλεσιν ἀτειχίστοις 19, 4. τοῖς Ἀθηναίοις 26, 3.

προσπλεῖν II, 28, 5.

ad προσποιεῖσθαι ex praegresso verbo repetendus est infinitivus p. 117.

προστάσσειν. πᾶς τις, ἐν ᾧ προσετέτακτο, αὐτὸς ἕκαστος ἠπέειπε το πρῶτος φαίνεσθαι II, 26, 5. ἀρχῶν προστεταγμένος et στρατιώται ἀρχοντι προστεταγμένος p. 291.

προστιάτης, τοῦ δήμου II, 28, 5.

προστιθέναι II, 25, 5. 33, 1. 40, 1. 52, 1. τινί τι 5, 3. 8, 1. 52, 1. 2. ζημίαν προστιθέναι et προστιθέναι p. 160 sq.

προσυλακτεῖν. τὸ προσυλακτοῦν εἰκὴ τισιν II, 2, 4.

προσυπολαμβάνειν II, 35, 1. ubi v. annot.

προσφέρειν. προσφέρεται ναῦς II, 26, 7.

προσφυῖς, διάλεκτος II, 5, 4.

πρόσχημα II, 29, 6.

πρόσωπον I, 6, 8. 4, 4. II, 18, 7. 34, 3. 36, 2. ἴδιον 37, 2. πρόσωπα τὰ πράγματα γίνεται III, 14, 1. sensu grammatico II, 24, 3.

προσωποποιεῖν, personam aliquam loquentem inducere II, 37, 2.

πρότερος. τὰ πρότερα ἔργα II, 11, 1. 25, 3. πρότερα τῶν Κερκυραϊκῶν 10, 7. ἡ πρότερα πρεσβεία 14, 3. ἱστορία, postius historiae genus 6, 1. οἱ ὑπάρχοντες πρότεροι 36, 10. πρότεροι 5, 4. 28, 3. 36, 10. τὸ πρότερον 36, 5. τὰ πρότερον 20, 10. 26, 4. τὰ πρότερον ἔργα 20, 8. πρότερον μὲν - ὀλίγοις δὲ πρόσθεν χρόνοι III, 1, 1.

προτιθέναι, praemittere, προθεῖς κατὰ λέξιν III, 2, 1. προτιθέναι et προστιθέναι ζημίαν p. 160 sq. προτίθεσθαι, πένθος δημουσία 18, 5. praemo-

nere I, 1, 4. τοὺς περὶ Πύλον
 ἀλόντας τριακοσίου κομισασθαι
 προθέσθαι i. e. ζητεῖν 14, 4.
 cf. Lexic. Polyb. f. v.
 προτίμησις, ἀριστοκρατίας II, 53, 2.
 προὔπιος, κίνδυνος II, 41, 5.
 προφανής. ἀπὸ τοῦ προφανοῦς,
 palam II, 32, 1. cf. Matth.
 Gr. Gr. f. 573. p. 837.
 πρόφασις, i. q. αἰτία, ἀληθεστά-
 τη II, 10, 4. ορ, διάνοια 48, 3.
 cf. ἐμός. πρόφασις τοῦδε τοῦ
 πολέμου 10, 8. πρ. εὐλογος 30,
 1. προφάσις ὑποτίθεσθαι I,
 5, 9.
 προφέρειν, ἐξέτασιν I, 1, 3. pro-
 ferre p. 5. sq. cf. add. ad h. l.
 προφερόμενον ὑπὸ πολλῶν i. e.
 λεγόμενον II, 12, 5.
 προχειρίζεσθαι i. q. προαιρεῖσθαι.
 ἓνα προχειρισάμενος πόλεμον
 τοῦτον ἐσπούδασεν ἀναγράψαι
 II, 6, 1.
 προχείρως II, 54, 1.
 προχωρεῖν. ὠμῆ ἀτάσις προνώρη-
 σε II, 28, 5.
 πρύμνα II, 26, 10.
 πραιεύειν I, 6, 3. II, 53, 1. περὶ
 λόγους I, 1, 7. ἐν χαρακτῆρι
 λόγου f. 5. Syn. δυναστεύειν Jud.
 de Demosth. p. 974. 6.
 πρῶτος. ἡμιτελεῖς τὰς πρῶτας
 πράξεις καταλιπὼν ἐτέρων ἕπιτε-
 ται I, 3, 13. ἀκόλουθα καὶ
 ταῦτα τοῖς πρῶτοις II, 40, 6.
 τῶν - ἀρετῶν αἱ μὲν εἰσὶν ἀναγκ-
 αῖαι — αἱ δ' ἐπίθετοι καὶ ὅταν
 ὑφειστώσιν αἱ πρῶται, τότε τὴν
 ἑαυτῶν ἰσχὺν λαμβάνουσιν II, 22,
 αἱ πρῶται ἀρεταί 28, 1. 49, 1.
 sunt αἱ ἐν ἅπασιν ὀφείλουσι
 παρεῖναι τοῖς λόγοις. ἕκαστος
 ἠπέλεγτο πρῶτος φαίνεσθαι i. e.
 fortissimus 26, 5. ἐν πρῶτοις
 ἄγειν 40, 3. πρῶτος et πρῶτον
 differunt pag. 294. et add. ad
 h. l. πρῶτον 25, 4. 45, 3. προ-
 γράφειν πρῶτον, ex abundantia
 20, 11. πρῶτον μὲν - ἔπειτα -
 p. 175.
 πτώσις, ὀρθή II, 37, 5. γενική
 ib. III, 11, 2. 12, 5. δοτική
 11, 3. 12, 5. αἰτιατική II, 57,

6. III, 11, 2. σχηματισμὸς
 ἀκατάλληλος παρὰ τὰς πτώσεις
 III, 12, 3.
 πυκνός, densus, τὸ πυκνόν II,
 24, 6. frequens, πυκνότεραι
 προσβολαί 26, 6. ἡλίου ἐκλεί-
 ψεις 20, 10. πυκνός et πικρός
 confusa p. 48.
 πυνθάνεσθαι II, 6, 1. 48, 5.
 πύστις, τῶν προγενομένων II, 29, 2.
 πωλεῖν, τὰ ξύμπαντα ἑνός II, 45, 1.
 πῶς. οὐκ ἔχω, πῶς ἔπαινεσω p.
 148. aliquo modo, cum adver-
 biis, φαύλως πως I, 3, 9. cf.
 Lexic. Xenoph. f. v. 7.

P.

ράδιος. ραδία ἀναχώρησις III, 9,
 2. ράδιον μαθεῖν II, 41, 4. ρά-
 διόν ἐστι ferri potest p. 23.
 ραδίως, ἐξελέγχειν II, 4, 1. τὴν
 δαυτῶν ἀπολείπειν 25, 5. ῥᾶον,
 lubentius 52, 2.
 ραθύμως, εἰπεῖν 14, 5. παρα-
 λείπειν f. 5. ἐπιτροχάζειν 16, 1.
 ῥαθυμότερον ἐπιτρέχειν 13, 1.
 ῥαστώνη II, 1, 1.
 ρεῖν. λέξις ἠδέως καὶ μαλακῶς
 ῥέουσα I, 6, 9. cf. Ernesti f. v.
 ῥῆμα, verbum, latiore potestate
 II, 41, 5. potestate arctiore,
 qua ὀνόματα opponuntur II,
 24, 2. III, 4, 1. 6, 1. 7, 1.
 ῥηματικός. τὸ ῥηματικόν II, 24, 2.
 μόριον 22. III, 5, 1. τῆς λέ-
 ξεως f. 3. τὰ ῥηματικά 6, 2.
 ῥητορεία. ταῖς ῥητορείαις oppo-
 nitur ἢ διήγησις i. e. τὰ διηγη-
 ματικά τῆς ἱστορίας μέρη II, 25,
 1. αἱ δημηγορίαι καὶ οἱ διάλα-
 γοι καὶ αἱ ἄλλαι ῥητορείαι 16, 1.
 cf. f. 3. et 17, 1.
 ῥητορικός. ῥητορικὴ ὑπόθεσις II,
 9, 1. ῥητορικὴ φιλόσοφος p. 14.
 ῥητορικαὶ τέχναι 19, 2.
 ῥήτωρ II, 25, 5. ῥήτορες I, 1, 5.
 II, 2, 5. 8, 1. 2. 18, 5. 45, 2.
 ἀρχαῖοι III, 1, 1.
 ρινεῖν. καθ' ἑν ἕκαστον τῶν τῆς
 φράσεως μορίων ρινεῖν καὶ το-
 ρεύειν II, 24, 2.

φοπή. ἐπὶ φοπῆς μιᾶς εἶναι II, 40, 2.

φύμη II, 26, 4.

φῶμη I, 2, 12. animi robur, fiducia p. 271.

φωννύναι I, 2, 12. φώννυσθαι, animos colligere p. 271. ἐφφωμένος τὸ σῶμα II, 6, 1. τὸ ἐφφωμένον πνεῦμα 23, 5.

Σ.

-σ- et -σσ- in nominibus propriis p. 3. 296.

ς et ι adscriptum confusa p. 164.

ς et γ confusa p. 19. 71. 130. 293.

σαφήνεια I, 2, 4. II, 9, 7. 55, 2.

σαφής, ἱστορία I, 6, 2. λόγος II, 31, 2. λέξις I, 6, 9. II, 36, 1. 41, 8. διάλεκτος 5, 4. 23, 5.

διαλέκτου τρόπος 48, 1. διαφρεσις 9, 4. σαφέστερον ἂν ἐγίνετο ῥηθῆν οὕτω 29, 3. τὸ σαφές I, 2, 5. 3, 17. τῶν γενομένων II, 20, 7. ubi cf. annot.

σαφῶς, ἡ δύναμις τῶν Ἀθηναίων ἤρθετο II, 10, 8. ἄρχειν 40, 5. εἰδέναι 26, 10. διδάσκειν 45, 4. εἰπεῖν 28, 2. ἀπαγγέλλειν 51, 3. περίοδος ἀγκύλως εἰρημίνῃ καὶ δυνατῶς μετὰ τοῦ σαφῶς §. 1. ubi v. annot. Nec injuria in Jud. de Lyl. p. 462. 2: βραχέως ἐκφέρειν τὰ νοήματα μετὰ τοῦ σαφοῦς. Taylor, annotante Reiskio, e Cantabrig. σαφῶς praeferendum censuit.

σβέννυσθαι. Δενοφῶν κἄν ποτε διαγεῖραι βουληθείη τὴν φράσιν ταχέως σβέννυται I, 4, 4. Sic Jud. de Demosth. pag. 995. 2. Lyliaς ἐν τοῖς παθητικοῖς εἰς τέλος ἀποσβέννυσθαι dicitur.

σεβαστικῶς, διακεῖσθαι I, 1, 1.

σεισμοὶ a Thucydide notati pag. 123.

σεμνολογία II, 25, 5. 50, 2.

σεμνότης et καλλιλογία junguntur p. 17.

σημαίνειν, πολλὰ ἐξ ἀποκοπῆς II, 52, 5. τὸ σημαῖνον II, 31, 4.

III, 7, 1. 13, 1. τὸ σημαίνον (πρᾶγμα) II, 31, 4. 32, 2.

III, 4, 3. 10, 3. 13, 1.

σημασία, δήλωσις καὶ φανέρωσις Zonar. p. 1638. τὸ τάχος τῆς σημασίας II, 24, 6. ex emend. cl. III, 2, 7.

σημεῖον II, 20, 3.

σημειώδης p. 48. cf. Jud. de Isocr. p. 537. 14.

σιγῇ I, 2, 12.

σίνος p. 164.

σιωπή. σιωπῇ καὶ λήθῃ παραδιδόναι I, 3, 4.

σκαῖός, καὶ ἀναίσθητος I, 2, 7.

σχηματισμοὶ σκαῖοὶ καὶ πεπλανημένοι ἐκ τῆς κατὰ φύσιν συζυγίας II, 52, 5. ubi σκολιούς legendum esse suspicatus sum.

σκευωρία, κατασκευὴ Hesych. ποιητικὴ II, 29, 4. τεχνικὴ 5, 3.

σκληραγωγεῖν, τὴν λέξιν, dura elocutione uti II, 30, 1.

σκληρός. σκληρὰ φράσις ἐν τοῖς μεταφοραῖς I, 2, 6. op. μαλακός de Compos. p. 158.

σκολιός, tortuosus, intricatus, plexus. Jungitur cum δυσπρακολούθητος II, 27, 3. 29, 1. cum πολύπλοκος et δυσεξέλικτος 24, 5. III, 16, 1. σκολιώτερα II, 32, 1. λαβυρίνθων 40, 1. σκολιός et σκαῖός confusa p. 208. cf. Ernesti l. v.

σκολίως, ἀπαγγέλλειν II, 39, 5.

σκοπεῖν, videre, spectare, ἐς τὸ αὐτό II, 26, 12. considerare, perpendere, quaerere ἕκαστον I, 1, 8. χαρακτῆρας λόγου §. 5. τὸ βούλημά μου II, 25, 1. τὸ νόημα 39, 6. τὸ σαφές 20, 7. τεκμήρια 25, 2. ἀπὸ τῶν ἔργων 20, 4. ὁρθῶς I, 4, 4. λείπεται σκοπεῖν II, 41, 5.

σκοπός, τῆς φιλοσόφου θεωρίας ἢ τῆς ἀληθείας γνώσις II, 3, 4. σκοπὸν ἔχειν 25, 1. φυλάττειν 5, 3.

σκοτεινός. τὰ σκοτεινά II, 46, 2. σκοτεινῶς, περιφράζειν II, 32, 1.

σκοτίζειν, τὴν διάνοιαν II, 33, 1. ταῦτα οὐκ ἐσκότισται 54, 5.

- σκότος. σκότον παρέχειν ταῖς ἀρεταῖς II, 52, 3.
- σολοικίζειν III, 11, 2.
- σολοικισμός, ἔστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν τῆς λέξεως ἡμαρτημέτος. διαφέρει δὲ σχήματος, ἐπεὶ τὸ μὲν σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὐλογον καθισταμένην εὐπρέπειαν, ὃ δὲ σολοικισμός οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ σολοικισμός ἐν τῷ λόγῳ περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγὴν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἀριθρον, περὶ ἀριθμὸν, περὶ πτώσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ σολοικισμός, ἐπεὶ σόλοικον καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει. Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. Grammat. a Valckenario cum Ammon. editus. cf. Phot. f. v. Σόλοι et Zonar. p. 1661: ὁ βαρβαρισμὸς ἐν λέξει (una voce) γίνεται, ὃ δὲ σολοικισμός ἐν λόγῳ (complexu orationis, ut Quintil. I, 5, 54. interpretatur). τὸ γὰρ περὶ μίαν λέξιν ἡμαρτάνειν βαρβαρισμός ἐστι, τὸ δὲ περὶ πλείονας σολοικισμός. Adde Ernesti. f. v. II, 24, 3. 33, 5. σολοικισμοὶ παρὰ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ παρὰ τὰς πτώσεις 37, 5.
- σολοικοφανής II, 29, 1. 53, 2. 55, 1. cf. Eustath. ad Od. λ. p. 1673. ab Ernestio f. v. σολοικισμός laud.
- σόφισμα i. q. πρόφασις εὐπρεπῆς II, 48, 1.
- σοφιστής II, 50, 2.
- σοφιστικός II, 46, 2.
- σπῆν, ἁμαρτήματα I, 2, 8.
- σπανίζειν II, 16, 4.
- σπάνιος II, 20, 9. 27, 5.
- σπανίως I, 2, 16.
- σπάνις II, 1, 1.
- σπένδουθαι, τινί II, 36, 8. ἡμέρας 36, 9.
- σπονδαί II, 14, 2. III, 7, 1. τριακοντούταις II, 20, 11. cl. p. 310.
- σπουδάσειν, sequente infinitivo II, 6, 1. 24, 1. ἐπί τινι I, 6, 10. περὶ τι II, 23, 4.
- σπουδή. σπουδῆς ἄξιος II, 18, 7. 45, 5. σπουδῆ et πραγματεία permutata p. 129.
- σταθερός p. 21. cf. Schaefer. ad I: de Compos. p. 338.
- στασιάζειν II, 9, 5. 20, 10. 29, 2.
- στάσις, intestinum bellum, v. Plat. Polit. V, 16. pag. 470. b. de Legg. I, 4. p. 628. b. ὡμῆ II, 28, 5. στάσεις causae κατοικροπίας 53, 3. III, 17, 5. factio p. 563.
- στέλλειν, τριήρεις εἰς τὸν πόλεμον II, 13, 2.
- στοχοχωρία II, 26, 8.
- στερεῖν, τινὰ τινος II, 26, 12.
- στέρησις, ἀρχῆς II, 47, 4.
- στεφανοῦν I, 1, 13.
- στιβαρός, εὐρωστός, βαρὺς, εὐτόνος, στερότός, ἰσχυρός Hesych.
- στιβαρὰ λέξεις II, 24, 1.
- στίχος II, 10, 5. 7. 13, 4. 19, 1. 3. 33, 1.
- στοχάζεσθαι, τῆς εὐκαιρίας II, 1, 1. τῶν κριτηρίων 4, 3. τῶν μετ' ἑαυτιὸν 50, 3.
- στοά p. 383. cf. Arrhian. exped. Alex. 1, 25. in.
- στόνος II, 26, 14.
- στοιχειώδης. στοιχειώδη μόρια (τῆς λέξεως) II, 22.
- στρατεία II, 9, 5. 42, 2. στρατεῖα et στρατιά confusa p. 251. 238.
- στρατεύειν II, 36, 2. 3. III, 15, 5.
- στράτευμα II, 26, 13.
- στράτευσις II, 28, 3.
- στρατηγία II, 12, 3. 14, 1. 41, 4. τῶν κάτω p. 352.
- στρατηγός II, 26, 2. στρατηγοὶ ἴσχετε munera inter se partiuntur p. 279.
- στρατιά II, 37, 1. III, 10, 1. an pro στρατεία usurpetur p. 238.
- στρατόπεδον II, 26, 2. exercitus 26, 13. cf. Lexic. Xenoph. T. IV. p. 109.
- στρατός II, 36, 10. ναυτικός 26, 14.
- στρέφειν II, 24, 2.
- τρογγύλος, rotundus, de oratione 1, 5, 3. cf. Ernesti f. v. et Alt. ad Plat. Phaedr. p. 246.

- στρυφνός, acerbus, austerus II, 24, 6. 53, 1.
- συγγενής II, 48, 1. similis 24, 3.
- συγγενείς ἀρεταί 55, 1. ὑπὸ τῶν ἑαυτῆς συγγενῶν ἐπιθυμιῶν I, 2, 12. τὸ ξυγγενές pro οἱ ξυγγενεῖς II, 31, 1. cf. Matth. Gr. Gr. §. 267. a.
- συγγνώμη II, 7, 1. 38, 1. 39, 3.
- συγγνώμων. ξυγγνώμονες ἔστε, ignoscentes concedite, ut — II, 36, 10.
- σύγγραμμα I, 2, 9.
- συγγράφειν II, 7, 2. πόλεμον 20, 2.
- συγγραφεύς, profae orationis scriptor pag. 61. magistratus legibus scribendis p. 375.
- συγγραφή I, 6, 2. 3. Ἀιτική, quae Αἰθίς vulgo dicitur II, 11, 3.
- συγκαλεῖν II, 36, 3.
- συγκαταταβαίνειν, εἰς ἐπεικῆ αἰρεσιν II, 59, 5.
- συγκαταπλέκειν I, 1, 4.
- συγκεῖσθαι. κτῆμα εἰς αἰεὶ ξύγκειται II, 20, 7. λέξις συγκειμένη κατὰ τὴν μέσην ἀρμονίαν I, 6, 9.
- συγκεῖσθαι ἡδέως II, 47, 2. Sic bene pro ἐγκεῖσθαι restituit Goeller. in l. de Compos. p. 380. Schaefer. cf. p. 266. (cujus loci si Goeller. memor fuisset, non in Add. pag. 298. et Actt. Philoll. Monacc. II, 3. p. 331. de ἄστε, μή in εἰκῆ mutando cogitasset; praegnantem enim habet potestatem vocab. συγκ.) et Jud. de Lys. p. 468. 11.
- συκορροφῶν, ad finem perducere II, 9, 5.
- συγκρίνειν, τὰ τῶν Ἀθηναίων καὶ Λακεδαιμονίων III, 14, 3. τοῖς Δημοσθένους λόγοις τοὺς Πλάτωνος I, 1, 11.
- σύγκρισις. τῶν χαρακτήρων I, 1, 17. ἢ ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασις §. 8. ὁ κατὰ σύγκρισιν γινόμενος ἔλεγχος §. 9.
- συγκριτός et συγκριτικός confusa p. 206.
- σύγχυσις, τῶν σπονδῶν II, 12, 8.
- συγχωρεῖν, concedere I, 1, 8. II, 38, 5. bellum componere, πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους 14, 4.
- συζευγνύειν III, 12, 1.
- συζυγία II, 52, 3.
- συκοφαντεῖν II, 52, 3. τί τῶν ὑπὸ Θουκυδίδου γραφέντων 2, 3.
- συκοφάντης, καὶ βάσκανος II, 34, 4.
- συλλαβή I, 3, 11.
- συλλαμβάνεσθαι, τοῦ μύθου I, 2, 10.
- συλλήβδην. Phot. p. 404: συλλαβῶν ἀθρόως I, 4, 2. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. T. I. p. 69.
- σύλλογος II, 41, 1. 4. 5.
- συμβαίνειν, pacisci, πρὸς τινα II, 14, 2. accidere, evenire, ξυνέβησαν ἡλίου ἐκλείψεις 20, 10. συμφοραί 47, 1. συνέβη ναυμαχία I, 3, 10. τοῦτο ἀδύνατον συμβαίνειν τῇ χώρᾳ III, 14, 2. συμβέβηκεν αὐτῷ τῶνναντίον ἢ προσεδόκησεν II, 9, 4. οὐδὲν ὅ τι οὐ 28, 5. πάσχειν ὅ τι ἂν ξυμβαίη 36, 10. ἔδοξα τοῦτο συμβεβηκέναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος 17, 1. ὅσα συμβέβηκε τῷ χαρακτήρι 3, 1. 25, 1. III, 1, 2. συμβέβηκεν τὰ καλούμενα σχήματα τούτοις (τοῖς μορίοις) 22. ἐλαττώματα ταύταις ταῖς ἰδέαις 35, 2. τὰ συμβεβηκότα ἑαυτοῖς 49, 2. ξυνέβη μοι φεύγειν 12, 3. ὑμῖν πεισθῆναι 47, 3. πιστεῦσαί μοι ξυμβαίνει 23, 2. οἷς ξυμβαίη ἐπιφθόνως τι διαπράξασθαι 33, 2. συμβέβηκε τῷ μὲν πολλὰ ποιῆσαι μέρη τὸ ἐν σώμα I, 3, 14. cf. Porro prolegg. ad Thuc. p. 202. qui quod obiter moneo pag. 247. frustra in l. Thuc. IV, 79. novam verbi potestatem sibi deprehendere visus est, cum ibi quoque locum haberi possit vulgaris. eventum habere, μόνον δὴ τοῦτο ὀχυρῶς ξυμβάν II, 12, 3.
- συμβάλλειν, συνιέναι, exputare II, 14, 6. 23, 2. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 430. in-

- telligere πάντα τὰ Θουκυδίδου 51, 2.
- σύμβασις III, 13, 12.
- συμβουλευέσθαι, περί τινος II, 49, 2.
- συμβουλευτικός, λόγος I, 6, 1. ἀγών II, 50, 4.
- σύμβουλος II, 55, 1. σύμβουλοι regum et nauarchorum Lacedaemoniorum p. 280. 304.
- συμμαχία II, 36, 9. pro σύμμαχοι 10, 8. i. q. ἐπικουρία, βοήθεια 42, 2. κατά τινος 10, 3.
- συμμαχικός. συμμαχική δύναμις II, 54, 1. τὰ συμμαχικά p. 289.
- σύμμαχος. τοῦ χωρίου τὸ δυσέμβαιον ἡμῶν ξύμμαχον γίγνεται III, 12, 2. οἱ Συρακούσιοι καὶ ξύμμαχοι II, 26, 9. frequentius repetito articulo 13, 3. 26, 3. 4. 13. 36, 2.
- συμμετρία II, 51, 3.
- συμπαρεῖναι I, 6, 6.
- σύμπας. πόλις ξυμπᾶσα II, 44, 3. οὐδεμιᾶς δὴ τῶν ξυμπασῶν ἐλάσσων ἐκπληξίς 26, 15.
- συμπεριλαμβάνειν I, 6, 4.
- συμπίπτειν. νῆες ξυμπίπτουσαι II, 26, 6. 8.
- συμπληροῦν, τὴν νόησιν II, 31, 1.
- συμπλοκή, τῶν φωνηέντων γραμμάτων I, 6, 10. i. e. ἡ εὐλάβεια τῆς συγκρούσεως αὐτῶν Jud. de Demosth. p. 964. 1. et Ernesti f. h. v.
- συμφέρειν. ξυνηνέχθη γενέσθαι II, 20, 8.
- συμφορά. συμφοραί II, 14, 3. 15, 1. 2. 18, 1. 7. 28, 2. 44, 2. ἔσχαται 44, 4. ἀνήκεστοι 41, 3. παροῦσαι 47, 1. καταλαβοῦσαι τὴν Ἑλλάδα III, 17, 3. ταῖς ξυμφοραῖς εἴκειν II, 44, 1. τὰς συμφοράς ὑφίστασθαι 47, 1.
- σύμφορος. τὸ ξύμφορον II, 33, 2.
- σύμφωνος I, 3, 11.
- σύν, τῇ παρὰ τῶν θεῶν βοήθειᾳ καὶ Λακεδαιμονίοις πεποιθᾶσι II, 40, 4.
- συνάγειν, τὰ ὑπὸ τινος παραλειφθέντα II, 16, 2. εἰς ὄνομα τὸν λόγον II, 24, 2. εἰς ἕλαττον τοῦ μετρίου τι 13, 4. εἰς ἐλάχιστον ὄγκον τὴν πραγματείαν 1, 2. εἰς μίαν ἱστορίαν πράξεις 6, 1. cf. Jud. de Demosth. p. 995. 8. ubi pro ταῦτα leg. αὐτά.
- συναγωγή, τῶν ἱστοριῶν I, 6, 2.
- ξυναγωνίζεσθαι II, 33, 2.
- συναίρειν. ἵνα συνελὼν εἶπω, ut paucis dicam I, 3, 2. 21. II, 24, 6. 55, 2.
- συναίρειν. ξυνάρασθαι τὸν κίνδυνον II, 36, 2.
- συνακμάζειν, τινί II, 16, 2.
- συναλγεῖν I, 5, 15. II, 49, 2.
- συναλλαγή. ξυναλλαγῆς ὄρκοι II, 31, 4.
- συναλλάσσειν, τινί III, 8. ubi v. annot.
- ξυναμφοτέροι II, 26, 6.
- συναναβαίνειν, τινί I, 4, 1.
- συνανακεφαλαιοῦν, τοὺς χρόνους II, 12, 2.
- ξυναπόλλυσθαι II, 44, 3.
- ξυναπονεύειν, de nutatione metu percussorum II, 26, 12.
- συναπτειν, θηλυκὰ ἀρσενικοῖς II, 24, 2. cf. 37, 5. τὰ συναπτόμενα τούτοις ἄρθρα III, 11, 1. τὰ συναπτόμενα, subjecta, frequentia II, 29, 6. συναπτειν τῆς ἱστορίας ἀλλήλαις 5, 3.
- ξυνάρχων II, 14, 2.
- συνδειτικός. τὰ συνδειτικὰ μόρια (τῆς λέξεως) II, 22. 24, 2.
- συνδοκεῖν p. 386.
- συνεθίζειν. ξυνειθισμένοι μηκέτι δεινοὺς αὐτοὺς ὁμοίως σφίσι φαίνεσθαι II, 25, 4.
- συνειδέναι, ὅτι - I, 8, 11.
- συνείδησις II, 8, 3.
- σύνεδροι p. 172.
- συνεκτρέχειν II, 24, 7.
- συνελευθεροῦν II, 36, 5.
- συνεξισοῦν, τοῖς μεγέθεσι τῶν ἀνδρῶν τοὺς λόγους I, 5, 6.
- συνεπιτιθέναι i. q. συνεπισκῆπτειν II, 20, 10.
- συνέρχεσθαι, εἰς σύλλογον II, 41, 5. ἐν ἐκκλησίαις 50, 4. βουλευσομένους 49, 2. de coitu, Ναϊδης εἰς ὁμιλίαν ἀνθρώποις συνερχόμεναι 6, 2.
- σύνεσις. ἡ ξύνεσις τὴν τόλμαν ἐχυρωτέραν παρέχεται II, 46, 1.

- οἰκεία III, 16, 2. ἐπιτευκτικὴ τοῦ μετρίου I, 5, 6. ξυνέσεις ἀγώνισμα II, 32, 1. δόξα β. 2. συνετός II, 50, 2. τὸ συντόν, prudentia 29, 6. 35, 4. sensus 41, 4.
- συνεχής, ῥῆσις II, 37, 5. τὸ ἀκρίτως ξυνεχὲς τῆς ἀμίλλης 26, 12.
- συνήδασθαι, τοῖς ἀγαθοῖς I, 5, 15. II, 49, 2.
- συνήθεια, κοινή, vulgaris dicendi ratio III, 11, 2. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 264.
- συνήθης, κακοήθεια II, 2, 2. διάλεκτος 23, 4. 24, 1. 55, 1. τοῖς τότε ἀνθρώποις 50, 2. φράσις III, 9, 2. διαλέκτου τρόπος II, 28, 2. χαρακτήρ 33, 5. χρῆσις III, 5, 5. συνήθη ὀνόματα I, 4, 3. σχήματα III, 10, 1. ὀνόματα καὶ σχήματα II, 49, 1. τὰς πτώσεις ἐξαλλάττειν τοῦ συνήθους III, 11, 1.
- συνήκειν II, 37, 7.
- σύνθεσις. Ammon. p. 131. 19. : σύνθεσις συντάξεως διαφέρει· σύνθεσις μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος, σύνταξις δὲ ὁ λόγος ὁ πεζός. quod discrimen falsum esse quaevis Dionysii aliorumque scriptorum pagina docet. v. II, 23, 4. 24, 1. interpret. ad l. de Compos. p. 2. 19. 18. ἡ σύνθεσις εἰς τὰ κόμματα καὶ τὰ κῶλα καὶ τὰς περιόδους διαιρεῖται II, 22. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 127.
- σύνθετος. ὀνόματα σύνθετα, composita II, 22.
- συνιέναι, εἰς λόγους II, 37, 1.
- συνιέναι, τι II, 16, 3. τὴν Θουκυδίδου διάλεκτον 51, 1.
- συνίστασθαι, πρὸς ἑκατέρους p. 117. συνίσταται πόλεμος p. 115. μετὰ ταύτην συνίσταται τὴν ἀρετὴν ἢ τῶν ἡθῶν καὶ παθῶν μίμησις I, 3, 18.
- συνίστωρ II, 36, 10.
- σύννοδος, ἡ Μελοποννησίων εἰς Σπάρτην II, 10, 5. πάρεστι 38, 2. σύννοδοι ἐταιριῶν 31, 5. ξυνομνύναι II, 36, 5.
- συνομοσίαι p. 365. 199.
- συνορῶν II, 24, 1.
- συνρυσία II, 6, 2.
- σύνοψις II, 6, 1.
- σύνταξις, γραφή p. 4.
- ξύντασις et ξύστασις confusa p. 142.
- συντάττειν, τὰ ἀρσενικά τοῖς θηλυκοῖς III, 11, 2. συντάττεσθαι λόγον I, 1, 10. λόγους 6, 1. γραφήν II, 1, 2. πραγματείαν 2, 4. τέχνας ῥητορικάς 19, 3. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 70. 19. πρὸς τὸ σὸν ὄνομα συνταχθέντες ὑπομνηματισμοί III, 1, 1. βίβλος περὶ πολλὰς καὶ μεγάλας συνταχθεῖσα πράξεις II, 16, 4. cf. 17, 2.
- συντιθέναι, πολλὰ νοήματα εἰς ἓν II, 24, 5. ὀνόματα ἡδέως I, 4, 3. λόγους ἐπὶ λόγοις 3, 12. ἐπιτάφιον ἔπαινον II, 18, 7. τὰ πρὸ τῶν Μηδικῶν Ἑλληνικά 11, 3. ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων ἀκουσμάτων τὰς πράξεις 6, 1. ἐπὶ τὸ προσαγωγότερον 20, 3.
- συντομία I, 3, 17.
- σύντομος, γραφή II, 1, 1. διάλεκτος 5, 3. λέξις 25, 5. 36, 1.
- συντόμως II, 28, 5.
- συντυγχάνειν, sequente infinitivo II, 26, 8.
- συνώμοτος. τὸ ξυνώμοτον pro ἡ συνωμοσία II, 36, 10.
- συξεῖν i. q. συλλεαίνειν et συναλείφειν, de dictionis laevitate. συνεξεσμένη λέξις II, 24, 1. cf. Jud. de Demosth. p. 1076. 5. (ubi pro συνειληφθαι legendum puto συναλεῖφθαι. cf. Jud. de Demosth. p. 1070. 10. 1090. 12. [ubi l. 5. συγχεῖσθαι leg. pro συγχεῖσθαι cf. p. 1070. 10.] 1091. 5. de Compos. pag. 312. 310. Schaefer. ad l. de Compos. p. 352. cl. p. 294. Ernesti I. v. συνεξεσμένη.
- ξύστασις, τῆς γνώμης II, 26, 11. ubi v. annot.
- συστασιώλης p. 365.
- συστρατεύειν I, 4, 1. II, 58, 4.
- συστρέφειν, τὸν νοῦν p. 17. cf. Jud. de Lys. p. 482. 4. de De.

- mosth. p. 957. 9. 1011. 7. et Ernesti l. v. συστρέφεισθαι, se eonjungere II, 48, 1.
- συστροφή, concinna brevitās. αἰ συστροφαι II, 53, 1. cf. Jud. de Haec p. 609. 13. et Ernesti.
- συχνός, χρόνος I, 2, 10. ἄλλοι συχνοί II, 5, 2. cf. ἄλλος.
- σφάλλισθαι II, 40, 2. 44, 3. ὑπότινος 39, 2. de dictione I, 2, 15.
- σφατερός II, 26, 12.
- σφῶν αὐτῶν pro ἐαυτῶν pag. 340. cf. Porpo Prolegg. ad Thuc. p. 174.
- σχῆμα. σχήματα πολιτειῶν I, 6, 5. (sic etiam Archaeol. II, 3. p. 242. 7. e Vat. σχῆμα πολιτείας pro σχ. πόλεως [scrib.]). ἐπιτιμητικόν, παραιτητικόν II, 44, 2. διδασκαλικόν III, 1, 2. ibique annot. διηγηματικόν II, 37, 2. τὸ ἱστορικόν 44, 2. τὸ τῆς λέξεως III, 14, 4. σχῆμα, sensu rhetorico, in sensu vel sermone aliqua a vulgari et simplici specie cum ratione mutatio l. aliqua novata forma dicendi Quintil. IX, 1, 11. 14. v. I, 2, 14. 5, 3. II, 22, 27, 2. σχήματα non confundenda sunt cum soloecismis 37, 5. plurima Thucydides facit προσώπων ἀποστροφαῖς καὶ χρόνων ἐναλλαγαῖς καὶ τοπικῶν σημειώσεων μεταφοραῖς 24, 3. τὰ ἐν ἔθει 50, 2. συνήθη III, 10, 1. κοινὰ καὶ συνήθη II, 49, 1. ἐπιτηδεια 26, 1. ποιητικά I, 2, 6. II, 29, 5. θεατρικά 24, 4. βεβιασμένα 33, 5. 35, 2. πεπλεγμένα 48, 4. τὸ πολυειδές τῶν σχημάτων 24, 6. σχημάτων et σημασίας confusa p. 131.
- σχηματίζειν, τὸν λόγον II, 31, 2. 37, 6. III, 7, 1. 13, 1. τὴν φράσιν II, 25, 5. III, 11, 1. 2. τὰς λέξεις 23, 4. περιόδους I, 5, 4. ὀνοματικῶς (τὰ ὀηματικά μόρια τῆς λέξεως) III, 5, 1. 3. οὕτως ὠνόμακε καὶ ἐσχημάτισκε τὰ πραχθέντα II, 26, 2. κατὰ τὴν αἰ-
 τιατικὴν πιῶσιν ἐσχηματισμένον 37, 5.
- σχηματισμός, quaevis orationis conformatio I, 5, 4. II, 24, 2. ὀνομάτων 29, 3. ἀκατάλληλος παρὰ τὰς πιῶσεις III, 12, 3. σχηματισμοὶ σκαιοὶ (σκολιοὶ) καὶ πεπλανημένοι II, 52, 3. μειρακιῶδεις III, 17, 1. σχηματισμῶν ὁμοιδεία I, 6, 10. ποικιλία 23, 6. πλοκαὶ σολοικοφανεῖς 29, 1. ἐξαλλαγαί 42, 1. ἡ ἐν τοῖς σχηματισμοῖς καινότης III, 3, 3.
- σχολικός χαρακτήρ p. 220. cf. de Compos. p. 302.
- σώζειν, τὴν δύναμιν, τὴν σωτηρίαν II, 48, 6. τὰ ὑπάρχοντα III, 14, 3. τὸν ἴδιον χαρακτήρα II, 23, 5. τὸν Ἑλληνικόν χ. I, 3, 16. τὴν ἀναλογίαν I, 2, 6. τὴν ἀκολουθίαν II, 37, 6. III, 14, 4. cf. Schaefer. ind. ad l. de Compos. l. v. μνήμας II, 7, 2. σώζεσθαι 26, 14, 15. III, 16, 1. ἀνθρώπειως II, 40, 2.
- σῶμα. τὸ ἔργον τῷ σώματι ὑπέμειναν III, 14, 3. cl. §. 1. op. πρᾶγμα I, 1, 5. II, 24, 3. Thucydides dicitur ποιεῖν πολλὰ μέρη τὸ ἐν σῶμα, contra Herodotus σύμφωνον ἐν σῶμα I, 3, 14. σῶμα et νᾶμα confusa p. 15.
- σωτηρία II, 26, 12. 47, 1. ἡ ἐς τὴν πατρίδα 26, 9. τὴν σωτηρίαν σώζειν 48, 6.
- σωφρονίζειν, τινά II, 48, 2.
- σωφροσυνή. σωφροσύνην λαμβάνειν III, 11, 1.
- σῶφρων, ἀριστοκρατία II, 33, 2. τὸ σῶφρον 29, 6. ἄλλο τι τῶνδε σωφρονέστερον 41, 2.

T.

T et κ confusa p. 164.

τά et καὶ confusa p. 57.

ταμίας. τῆς τε ἐπιθυμίας καὶ τῆς τύχης ταμίαν γίνεσθαι II, 48, 2.

τάξις, dispositio I, 5, 2, II, 9, 2. 35, 2. locus quem quid obti-

- nere debet III, 9, 1. *Gyn.* φύσις 6, 1. 2, 3. II, 24, 2.
- ταπεινός. ταπεινὸν ἦθος I, 5, 2. εὐτελής καὶ ταπεινὴ ἱστορία II, 6, 1. ταπεινοὶ λόγοι 45, 4. ταπεινὰ καὶ μικρὰ πάθη 15, 1.
- ταράττειν, τὸ καθαρὸν τῆς φράσεως I, 2, 10. ἡ διάνοια ταράττεται 3, 13. II, 9, 6.
- ταραχὴ III, 10, 1.
- τάραχος p. 230.
- τάριτα II, 6, 2.
- τάσσειν, ταῦς II, 26, 4. τὴν αἰτιατικὴν ἀντὶ τῆς γενικῆς III, 11, 2. ἐν τοῖς τελευταίοις τῆς ἱστορίας φησὶ μηδεμίαν τάξιν ῥητορείαν II, 16, 3. ἐνάργεια μετὰ ταῦτα τέτακται πρώτη τῶν ἐπιθέτων ἀρετῶν I, 3, 17. διαίρειν τε καὶ τάττειν τὰ λεγόμενα 3, 13.
- ταῦτα et τὰ τοιαῦτα confusa p. 19.
- ταύτη, hac ratione II, 48, 1.
- ταφή, νόμιμος II, 18, 4. τὰς ταφὰς ἀνοίγει τὰς δημοσίας ὁ συγγραφεὺς §. 3.
- τάχα. τάχα ἀντὶ τοῦ ταχέως ποιηταί· οἱ δὲ ῥήτορες ταχέως καὶ τάχιστα καὶ ἐν τάχει· τὸ δὲ τάχα ἀντὶ τοῦ ἴσως καὶ ἀμφοτέρω Thom. M. p. 835. v. II, 52, 2. τάχα ἴσως 48, 6. τάχα μὲν - εἰ δὲ μή 8, 1.
- τάχος, celeritas, velocitas orationis, oriens illa tum e concinna brevitate, tum ex concitatis rhythmis II, 48, 1. τῆς σημασίας 24, 6. τῆς ἀπαγγελίας §. 7. τὰ τάχη καὶ αἱ συστοφαί 53, 1. cf. Ernesti l. v.
- ταχύς. ὄντες ταχεῖς, ἵνα εἰς τοὺς πολέμους II, 10, 8.
- τέ, explicativum I, 3, 8. τέ καὶ ubi ἢ expectaveris 1, 7. τέ - τέ enunciationes jungit I, 2, 16. II, 3, 4. 5. 5. 18, 4. 34, 4. pro μέν - δέ 40, 5. cl. p. 39. (τέ) - καὶ - τε pag. 62. τε - δέ, τε - εἴτε p. 268. sq. τε trajectum pag. 87. 116. 290. participio abundanter adjectum p. 116. τε et γέ confusa p. 68.
- τειχίζειν, φρούριον p. 25. an pro περιτειχίζειν p. 342. sq.
- τεῖχος II, 26, 14.
- τεκμαίρεσθαι, ὅτι - II, 27, 1. de variis hujus verbi structuris v. p. 116.
- τεκμήριον. Phot. p. 422: τεκμήριον, ἀληθινὸν σημεῖον Zonar. pag. 1721: τεκμήριον, σημεῖον ἀναμφίβολον, ἀληθινόν, ἢ σημεῖον δεικνύμενον διὰ συλλογισμοῦ. II, 12, 1. τεκμηρίοις βεβαιοῦν 13, 1. cf. Ernesti l. v. et Gregor. Cor. ad Hermog. in Reiskii oratt. Gr. T. VIII, p. 891. sq.
- τελεῖν, δαπάνας I, 6, 2. τὴν ὑπόσχεσιν II, 1, 2.
- τέλειος. τέλεια κατορθώματα καὶ δαιμόνια II, 24, 7. τελειόταται ἀρεταί 27, 1. τέλειον ἀποδιδόναι τι 27, 3. κρείττονα τῶν ἀτελεστέρων τὰ τελειότερα 55, 2.
- τελευταῖος. ἡ τελευταία ναυμαχία II, 42, 2. προσθήκη 41, 1. τὰ τελευταῖα τῆς ἱστορίας 16, 3. τὸ τελευταῖον μέρος 20, 1. τελευταῖόν ἐστι τῶν ἔργων αὐτοῦ καὶ χαρακτηριστικώτατον I, 6, 7. τὸ τελευταῖον, postremo I, 6, 7.
- τελευταῖαν, τὴν ἱστορίαν II, 12, 1. τοῦ προοιμίου 10, 2. εἰς τι p. 30. τελευτᾷ ὁ πόλεμος 12, 3. e vita decedere 18, 7. τελευτῶν, postremo p. 12. τελευτῆ, τοῦ πολέμου II, 24, 1. τῆς ἀρχῆς, imperii 39, 3. τοῦ λόγου 48, 2. τελευτήν ποιῆσθαι I, 3, 10. τελευτὰς ἐπιτηδεύας ἀποδιδόναι I, 4, 2.
- τέλος I, 1, 7. 5, 2. II, 10, 1. τοῦ βίου 3, 4. τοῦ προοιμίου 19, 3. ἐπὶ τὸ τέλος ἀφικνεῖσθαι III, 15, 1. i. q. τάγμα p. 107. οἱ ἐν τέλει ὄντες, τὰ τέλη p. 269.
- τέμνειν, τὴν γῆν II, 36, 9. τετμημένης τῆς χώρας 14, 3. τῆς γῆς 44, 2. τέμνειν καὶ καίειν de medicis I, 6, 8. Sic καύσεις καὶ τομαὶ τῶν ἰατρῶν Isocr. de pace 15.
- τέρψις I, 3, 19.

- επιταμιευμένως, ἐπαινεῖν τὰς ἐαν-
τῶν ἀρετὰς II, 45, 2. τ. καὶ με-
τρίως χρῆσθαι. ἐρμηνεῖα τιμῆ 51,
8. cf. de Compos. p. 566. Jud.
de de Isocr. p. 565. 15. Wyt-
tenbach. ad Plutarchi Moral.
T. I. p. 91. op. ἀταμιεύτως Jud.
de Demosth. p. 982. 5.
- τέτιξ. τέτιγες χρυσοῖ II, 19, 5.
ibique annot. et add. ad h. l.
- τέχνη. (ναυτική) II, 26, 5. 9.
αἱ τέχναι τῶν ἐπιχειρημάτων
29, 4. ἐν τῇ τέχνῃ τὴν ἰσχὺν
ἔχειν 34, 2. ὁ τῆς τέχνης λόγος
19, 2. πᾶσα τέχνη τούτων στο-
χάζεται τῶν κριτηρίων 4, 3. τὸ
ἐν ἐκάστη τέχνῃ καλόν 27, 1.
τέχναι (ῥητορικά) III, 1, 2.
II, 19, 2. artis opera, arti-
ficia 4, 2.
- τεχνικός. τεχνικὴ σκευωρία II, 5,
4. τὸ τεχνικώτερον μέρος 9, 1.
τὸ τεχνικόν 34, 2. τὸ περὶ τὰς
οἰκονομίας τ. 35, 1.
- τεχνίτης II, 4, 3. 27, 3. op. ἰδιώ-
της.
- τηλαυγής. ἡ διήγησις οὐκ ἀπολή-
ψεται τὸ τηλαυγές φῶς ἐκεῖνο
II, 9, 4. τηλαυγής νοῦς 30, 3.
- τηλικούτος ἀνήρ I, 1, 17. 2, 7. 8.
οἱ μὴ τηλικούτοι δημιουργοὶ II,
4, 2.
- τιθέναι. θήσω αὐταῖς λέξεσιν, ὡς
ἐκεῖ γέγραφα I, 2, 1. τιθέναι
λέξιν II, 39, 3. III, 5, 3. 14, 2.
ὡς ἐπὶ Βρασιίδα τέθεικεν 4, 3.
cf. 10, 1. σχολιώτερα τούτων
ἔστι καὶ ἅ μετὰ ταῦτα τίθησιν
II, 32, 1. ἔρωσ ἐτέθη τῷ πάθει
τοῦνομα I, 2, 11. θῶμεν pona-
mus I, 1, 14.
- τιμῶν, ἐπαίνοισ II, 18, 1. τιμᾶ-
σθαι τῷ αὐτῶν ὀνόματι 48, 2.
τὸ τιμώμενον τῆς πόλεως 47, 4.
- τιμῆ. τιμῆς τυγχάνειν II, 18, 3.
τὰς τιμὰς διώκειν 47, 4. οὐ
περὶ τιμῶν αὐτοῖς ἔστιν, ἀλλὰ
περὶ τιμωριῶν ὁ κίνδυνος 45, 2.
- τίμιος I, 1, 4.
- τιμωρεῖσθαι II, 32, 1. τινά III,
16, 1.
- τιμωρία et κόλασις differunt p. 30.
cf. Wyttenb. ad Plutarchi Mo-
ral. T. I. p. 93. II, 36, 10.
τὰς τιμωρίας ἐπεξιέναι, προστι-
θέναι, ὀρίζειν 33, 2. τιμωρίας
τυγχάνειν 36, 10. ἡ μετὰ ταῦτα
τιμωρία 39, 4. τιμωριῶν ἀτο-
πία 29, 2. περὶ τιμωριῶν ὁ κίν-
δυνος 45, 2. τὴν τῶν ἐναντίων
τιμωρίαν ποθεινοτέρων αὐτῶν
λαβεῖν III, 16, 1.
- τίς, interr. τίς, ἢ — v. ἄλλος.
τί δὴ ποτε II, 14, 5. 18, 1. 3.
32, 2. τί pro δια τί 19, 5.
- τίς, indefin. μετάνοιά τίς II, 17,
2. (Sic etiam Archaeol. III,
15. pag. 443. 13. e Vat. leg.
θεῖα τίς πρόνοια. cl. p. 445. 15.)
Διμίει τινές II, 6, 2. ὑπό τι-
νων ἀεὶ πλειόνων 25, 3. ibique
que annot. cum adjectivis,
πῶς τίς 26, 5. (cf. Thuc. III, 13.
Xenoph. Cyrop. V, 5, 39.) ὀλί-
γος τίς χρόνος 14, 2. ὀλίγοι τι-
νές 18, 1. εὐαρίθμητοί τινες
θαυμάστη τίς 34, 2. τοιόνδε
τι III, 10, 3. τοιούτός τίς 12,
1. 17, 1. cf. Wyttenbach. ad
Julian. p. 193. Matth. Gr. Gr.
I. 487. 5. Wolf. zu Platons
Phaedon p. 13. cum adverbio,
διαφερόντως τι, aliquanto III,
4, 2. cf. Lexic. Xenoph. T. IV.
p. 305. sq. Haud scio, an huc
referendum sit: καθ' ἡσυχίαν
τι αὐτῶν μᾶλλον αἰσθῆσθαι II,
12, 3. ubi, ut III, 9, 3. no-
strum mancher esse opinabar.
τίς, man, semper ἐνικῶς p. 107.
οἱ δέ τινες II, 28, 5. cf. Xenoph.
Cyrop. III, 2, 12. et praegres-
so ὁ μὲν VI, 1, 26. Thuc. II,
21. (τὸ μὲν) — τὸ δέ τι p. 87.
cl. Polyb. I, 63, 4. λέγειν τι
περὶ τινος, εὐφῆμως pro repre-
hendere p. 13. ποιεῖν τι scil.
κακόν p. 171. τί pro τινά p. 5.
τί abundanter repetitum ib.
τί et τό confusa p. 157. τι et
τοί confusa p. 67.
- τοίνυν I, 2, 12. II, 37, 7. 38, 3.
τοιόςδε III, 5, 2. ἀντιμετατάξεις
αἱ τοιαῖδε εἰσὶν 10, 1. ἐν τῷ
τοιῷδε καθεστάναι II, 38, 1.

- τοιούτος** II, 20, 7. 45, 1. οἷον φιλεῖ ἐν τῷ τοιούτῳ γίνεσθαι 28, 5. de articulo addito cf. Schaefer. Melett. crit. p. 32. Wyttenbach. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 120. sq. εἰ ἄλλο τοιούτο λέγειν ἐβούλετο I, 3, 9. ἄλλο τι τοιούτον ἔργον II, 3, 1. τοιούτος declaratur sequente nomine p. 139.
- τοῖς et τῆς confusa** p. 142.
- τόλμα**, ἀλόγιστος II, 29, 5. τὴν τόλμαν ἢ ξύνεσιν ἐχυρωτέραν παρέχεται 36, 1.
- τολμῶν**, ἀπροφασίστως II, 31, 1. τὰ δεινότερα 33, 2. sequente infinitivo I, 2, 15. II, 2, 2.
- τολμηρῶς**, πρὸς τὰ ἔργα χωρεῖν II, 33, 4.
- τολμηταί** III, 14, 5.
- τομή**. εἰς μικρὰς τομὰς κατακερματίζειν τὴν διήγησιν II, 9, 4. cf. Jud. de Lyf. p. 486. 8.
- τόνος**, vis, robur, nervi orationis I, 3, 19. 6, 9. II, 25, 5. 48, 1. 55, 7. οὐ παραμένει μὲχρι πάντων ὁ τόνος 24, 7. οἱ τόνοι 53, 1. cf. Ernesti.
- τόξευμα** II, 26, 7.
- τὸ ὄντος et πειπόντος confusa** p. 226.
- τοπικός**. τοπικὴ ἱστορία II, 7, 1. 9, 3. ἀναγραφή 7, 3. ὑπόθεσις I, 5, 1. τοπικός et τροπικός confusa p. 150.
- τόπος**, locus, θεῖος I, 2, 12. regio, terra I, 3, 13. II, 5, 2. κοινῇ κατὰ τόπους καὶ κατὰ πόλεις ἴδια μνημαὶ τινες ἐσώζοντο 7, 2. ἐφ' ἐνὸς τόπου καθιδρῖσαι τὴν ἱστορίαν 6, 1. ubi v. annot. κατὰ τόπους μερίζειν τὰς ἀναγραφὰς 9, 2. locus libri, κατὰ πολλοὺς τόπους τῆς ἱστορίας 15, 1. locus i. e. certum aliquod caput, ἢ materia vel argumentum, quod tractatur, ἐκλειφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων 11, 2. Ἰν. §. 3. χωρῶν. τόπος πραγματικός I, 6, 11. II, 8, 3. cf. p. 53. sq. et Ernesti ἢ v. πραγματικός. Ejus est ἡ παρασκευὴ ἢ ἡ εὐρεσις et ἡ οἰκονομία i. e. ἢ τῶν παρεσκευασμένων χρήσις. τῷ λεκτικῷ tribuitur ἢ ἐκλογή τῶν ὀνομάτων καὶ ἡ σύνθεσις τῶν ἐκλεγεμένων. — παρὰ τόπον εἰπεῖν II, 45, 5. τόπος et τύπος confusa p. 38. 57. τόπος et τρόπος confusa p. 55. 132.
- τορσεύειν**. καθ' ἐν ἑκάστον τῶν τῆς φράσεως μορίων ῥινῶν καὶ τορσεύων II, 24, 2. cf. Bentl. ad Hor. art. poet. 441.
- τοσόδε** II, 20, 8.
- τοσοῦτος**, πόλεμος II, 10, 11.
- τοσοῦτοι καὶ τηλικοῦτοι ἄνδρες** I, 1, 17. τοσαῦτα ἐπιθειάσας II, 36, 10. cf. §. 5. 6. τοσοῦτω ἀσφαλέστερον — ὅσον 48, 5. οὐ τοσοῦτον — ὅσον 10, 6. τοσοῦτον ἀρκεσθήσομαι μόνον εἰπεῖν, ὅτι — 2, 4.
- τότε** II, 26, 15. οἱ τότε χράνοι 25, 3. οἱ τότε ἄνθρωποι p. 206. οἱ τότε ῥήτορες I, 1, 11. II, 13, 5. 42, 2. 43, 1. τότε num. pro ποτε usurpatur p. 297. post participia infertur pag. 220. τότε δὲ 26, 14. τοτὲ μὲν — τοτὲ δὲ et ποτὲ μὲν — ποτὲ δὲ confusa p. 150.
- τραγωδεῖν** p. 148. cf. ἐπιτραγωδεῖν, et Ernesti ἢ v. τραγικῶς.
- τραγωδία**, dicitur Thucydidis oratio funebris II, 18, 3.
- τραυματίας** III, 4, 8.
- τραχύνειν**, ταῖς τῶν γραμμάτων ἀντιτυπίας τὰς ἀκοὰς II, 24, 1. op. ἠδύνειν τὰς ἀκοὰς εὐφώνων τε καὶ ἐλέκτων ὀνομάτων ἐκλογή Jud. de Demosth. p. 1008. Sic enim ibi leg. cf. Schaefer. ad l. de Compos. p. 137. 308. sq. — τραχυνομένων τῶν Ἀθηναίων 48, 1.
- τραχύς**. τὸ τραχὺ τῆς ἀρμονίας II, 24, 6. op. τὸ λεῖον de Compos. p. 138.
- τρέπειν**. πρὸς τὰ παρόντα τὰς περὶ τῶν ἐσομένων γνώμας αἱ τύχαι τρέπουσιν 44, 4. ἔτρεψαν τοὺς Ἀθηναίους 26, 13. τρέπεσθαι, πρὸς ἀνύκλησιν θεῶν 26, 12.

ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις 25, 1. ἐπὶ τὴν αἰσχύνην 41, 3. ἐπὶ πολλά 58, 1. τραπέσθαι de fugientibus 14, 2.
 τρέφασθαι, ἐν διαλόγοις pag. 20. ἐν ἡθροῖς ἀντιπάλοις τῇ (μεγάλῃ) πόλει II, 47, 3. cf. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 528.
 τρέβειν i. q. φθείρειν p. 265. ἢ τετριμμένη διάλεκτος II, 23, 4. αἱ τετριμμένα i. c. ὁδοί 9, 7.
 τριακοντούτης, Phot. pag. 440: τριακοντούτης παροξυντονεῖται, κοινὸν δ' ἐστὶν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, καὶ τὰ πλήθῃ τριακοντούταις, καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ αἱ τριακοντούταις σπονδαὶ καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει. v. p. 310. Xenoph. Hellen. II, 3, 9. ibique interpr. cf. Zonar. p. 1741. Etymol. M. p. 765. 21. Ast. ad Plat. Legg. p. 914. v. Lobbeck. ad Phrynich. p. 407. sq. et Porpo prolegg. ad Thuc. p. 230.
 τρεῖς, ἐννέα II, 12, 3.
 τρόπιον. προπαῖον παρὰ Θουκυδίδῃ προπερισπωμένως παρείληπται καὶ παρὰ Ἀριστοφάνει ἐν Θεσμοφοριαζούσαις (v. 703.) Gregor. Cor. p. 20. sq. ibique interpr. et Porpo prolegg. ad Thuc. pag. 214. II, 18, 2. 26, 15.
 τροπή, ἐγένετο αὐτῶν II, 18, 2.
 τροπικός. τροπικὴ φράσις I, 2, 6. 13. II, 22. 50, 2, λέξις 23, 4. 24, 1. τροπικός et τοπικός confusa p. 130.
 τρόπος, κρατιστος ἐλέγχου I, 1, 9. ἐν οἷῳ τρόπῳ κατέστη ἡ ἀρχὴ II, 11, 3. ὁ λόγος ὃ προκαλεῖσθε τρόπῳ γιγνέσθω 38, 2. παντὶ τρόπῳ 26, 19. 33, 2. κατὰ τὸν ἀριστον τρόπον οἰκονομεῖν τὴν διήγησιν 12, 1. κατὰ τὸν ἀκριβεστάτον τῶν τρόπων 6, 1. ποιήτου τρόπον, more 24, 2. τούτου τὸν τρόπον III, 6, 1. 9, 2. 11, 2. 6, 1. de postremo tamen loco cf. ἔχειν. διαλέκτου τρόπος II, 28, 2. 48, 1. Sic etiam ἐν οὐδενὶ τρόπῳ I, 2, 15. quod inter-

pres. latinus: nullo modo, ver- tit, ego interpretor: in nullo dicendi genere. τρόποι, mores. τρόπων ἰδιώματα I, 6, 4. τρόπων ἀνδρεία III, 12, 1. τρόπος et τόπος confusa p. 55. 132.
 τροφή, ἡ καθ' ἡμέραν ἀναγκαῖος p. 135. τροφῆς ἀπορεῖσθαι II, 19, 4.
 τρυφή II, 19, 5.
 τυγχάνειν. προκαλεσάμενοι πολ- λά καὶ εἰκότα οὐ τυγχάνομεν i. c. αὐτῶν II, 36, 10. Sic ad τυ- χῶν 50, 2. ex ἐπιβουλεύσας lu- mendum ἐπιβουλήσ. εἰρήνης 14, 3. ταφῆς 18, 4. ἐπαινῶν ib. τιμῆς 18, 3. τιμωρίας 36, 10. τοιαύτης οἰκονομίας 11, 1. τῆς ἀκρας ἐξεργασίας τετυχηκότα 16, 1. τῆς ἀκριβεστάτης τετευχεν ἐξεργασίας 22. cum participio, τυγχάνειν φεύγοντα III, 15, 5. ὡς τύχοι ναῦς νηὶ προσπισσοῦσα II, 26, 6. τυχάν, quilibet, vul- garis, vilis, ἡ τυχοῦσα ἀγωγή 27, 3. τῶν τυχόντων τις I, 1, 13.
 τύπος, πραγματικός p. 38. sq. cf. πραγματικός. τύπος et τόπος confusa p. 53.
 τυραννεῖσθαι II, 51, 1.
 τυραννίς. ἀρχὴν ὡς τυραννίδα ἔχειν II, 47, 4.
 τύραννος II, 39, 4.
 τύχη. ὁμοία II, 46, 1. τῆς τύ- χης ταμίαν γίγνεσθαι 48, 2.
 τυχῆς καιρός III, 16, 1. τυχαί I, 6, 5. II, 44, 4. κοινὰς τὰς τύχας φέρουσιν οἱ πολέμιοι 40, 1. ubi v. annot.

Υ.

ὑγαινεῖν I, 6, 8. τὴν διάνοιαν II, 6, 1.
 ὑγιής. οὐχ ὑγιᾶς κατηγορημα II, 4, 1. ὑγιέστερον ἢν εἰπεῖν 29, 3.
 ὕλη II, 6, 2.
 ὑμεῖς et ἡμεῖς confusa p. 170. 172.
 ὑμέτερος et ἡμέτερος confusa p. 167.

ὑμνεῖν, περι τινος II, 20, 5.
 ὑπαγορεύειν, praescribere, praecipere οὐχ ὑπαγορεύει ὁ τῆς τέχνης λόγος II, 19, 2.
 ὑπακούειν, τοῖς πέλας II, 47, 2.
 ὑπακούσασθαι 54, 2.
 ὑπάρχειν, ἀδικίας II, 36, 10. ὑπάρχουσα δόξα 47, 3. ὑπάρχουσαι ἀρεταί 8, 2. τὰ ὑπάρχοντα περὶ τινα ἰδιώματα III, 1, 1. πράγματα 14, 2. τὸ ὑπάρχον, copia, opes II, 40, 2. it. τὰ ὑπάρχοντα 46, 1. III, 14, 3.
 ὑπαρχοὶ p. 359.
 ὑπεισέρχασθαι. μετάνοιά τις ὑπεισηλθε τοὺς πολλούς II, 17, 2. cf. Baft. ad Gregor. Cor. p. 375.
 ὑπεξαιρεῖν, τὴν περιγραφὴν II, 26, 1.
 ὑπέρ. φόβος ὑπὲρ τινος II, 26, 12. cf. Wyttenb. ad Plut. Moral. T. II. p. 948. ὑπὲρ τινος κινδυνεύειν 48, 5. ὑπὲρ τινος ποιῆσθαι τὸν λόγον II, 25, 1. 34, 1. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν 18, 7. ὑπὲρ ἅπαντας ἀγάλλεσθαι 47, 4. ὑπὲρ ἅπαντα 34, 6. 42, 3.
 ὑπερβάλλειν. τῷ ὑπερβάλλοντι φθονεῖν III, 9, 5. ὑπερβάλλεσθαι ἄλλους II, 23, 6.
 ὑπερβατόν, ἔστι λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν κεινημένη τάξις (Longin. 22, 1. cf. Ernesti f. v.) II, 31, 4. ὑπερβατοὶ νοήσεις 52, 3.
 ὑπερβολὴν καταλείπειν II, 15, 1. (cf. Ep. I. ad Amm. p. 723. 4.) ἐπιφέρειν 29, 2. pro quo Dionys. §. 3. λαμβάνειν usurpat.
 ὑπερέχειν, τῶν μεγάλων II, 19, 2.
 ὑπερορᾶν, despicere, exsuperare, τῆς τῶν πολλῶν ἀμαθίας II, 27, 2. ὑπεριδεῖν, contemnere, non uti, πάσης κατασκευῆς ἐπιθέτου I, 2, 4. τῶν κυρίων καὶ ἐν τῇ κοινῇ χρήσει κειμένων §. 5. τῆς συμπλοκῆς τῶν φωνηέντων γραμμάτων 6, 10. ἱστορίας τινός ὡς εὐτελοῦς καὶ ταπεινῆς II, 6, 1. (τῶν ἐναγωνίων ἀρετῶν) 23, 6.

ὑπέρφρων. τὸ ὑπέρφρον i. q. τὸ καταφρόνημα II, 46, 1.
 ὑπέχειν, δίκην II, 28, 2. τὸν λόγον 38, 3.
 ὑπήκοος II, 39, 5.
 ὑπισχνεῖσθαι, I, 5, 10.
 ὑπό, τινός ἀποθνήσκειν III, 15, 5. cf. p. 177. Heindorf. ad Plat. Protag. p. 462. πράγματα ἀντι σωμάτων τὰ τοιαῦτα ὑπ' αὐτοῦ γίνονται 14, 3. φρόνημα ὑπὸ ἀμαθίας τινὶ ἐγγίνεται II, 46, 1. ὑπὸ χρόνου ἐπὶ τὸ μυσθώδες ἐκνενηκῆσθα 20, 3. ὑπὸ φύσεως ἄρχειν 40, 5. cf. Matth. Gr. Gr. §. 592. 7. p. 871. Heindorf. ad Plat. Phaed. p. 223. ὑπ' Ἀθηναίους εἶναι II, 36, 5. τὰ ὑπὸ ταῦτο γένος ἔργα I, 1, 3. ὑπ - et ἐπ - confusa p. 94 97.
 ὑπόθεσις, argumentum, materia (cf. Ernesti f. v. Schaefer. ad l. de Compos. p. 71.) I, 1, 10. 4, 2. 6, 1. II, 17, 1. 2. μονόκωλος 6, 2. ἐκλέγεσθαι I, 5, 2. 4, 1. cf. προαιρεῖσθαι. ὑποθέσεων ἐκλογή II, 5, 5. ὑποθέσει παραγίνεσθαι. rebus, quas argumentum aliquod complectitur, adesse, aequalem esse 7, 3. ὑπόθεσιν προεκιδόνα, librum idem argumentum tractantem antea edere I, 5, 7. i. q. πρόθεσις, ἐπὶ τῶν ὑποθέσεων τὰ ρηθησόμενα II, 33, 2. cf. 38, 2. ὑπόθεσις et ἐκθεσις confusa p. 29.
 ὑποθήκη i. q. υπόθεσις I, 6, 4.
 ὑποκορίζεσθαι v. add. ad p. 135.
 ὑπολαμβάνειν, excipere referendo II, 36, 5. 37, 3. cf. p. 135.
 ὑπολ. et ἠγεισθαι permutata p. 19. ἐρῶ περὶ τούτων ὡς ὑπέλιψα I, 3, 15. περὶ ἡμῶν ταῦτα ὑπέλιψας 1, 1. τὸν τόπον τοῦτον ὡς ἐκλείφθητα ὑπέλιψεν II, 11, 2. ἀχάριον ὑπολαμβάνειν τὴν ἐκ τῆς συγκρίσεως ἐξέτασιν I, 1, 8. sequente accus. c. inf. 6, 4. II, 1, 1. III, 1, 1. 2.
 ὑπόληψις. ὑπόληψιν ἔχειν p. ὑπέλιψεν I, 3, 1. II, 27, 4. cf.

Archaeol. VII, 17. pag. 1550.
14.
ὑπομένειν, τὸ ἔργον τῷ σώματι III, 16, 1. κίνδυνον II, 54, 1. αἰσχρόν τι ἐπίταγμα 41, 7.
ὑπομνήσκειν II, 44, 1.
ὑπομνηματισμοί, commentarii, solius memoriae causa, neglecto orationis cultu conscripti. cf. Ernesti f. v. ὑπομνηματικόν, Ab. ad Plat. Phaedr. pag. 590. ad Legg. p. 596. Dionysii περι μνήσεως ὑπομνηματισμοί p. 25.
ὑπονοεῖν, suspicari II, 50, 2. διάνοιαν 48, 3.
ὑπόνοια. ὑπόνοιας τῶν μελλόντων λογιζέσθαι II, 57, 7.
ὑποπίπτειν. ὑπέπεσον Ἀθηναίοις οἱ τὸν πόλεμον ἐξενέγκαντες κατ' αὐτῶν II, 18, 3.
ὑποπτεύειν, suspicari, praevidere II, 2, 2.
ὑποπτος II, 30, 1.
ὑπόσπονδος p. 108. cf. Plutarch. Nic. 6.
ὑποτάττειν, (observationi cuique) τὴν Θουκυδίδου λέξιν II, 25, 1.
ὑποτιθέναί, προφάσεις I, 3, 9. ὑποτίθεσθαι αἰτίας II, 10, 3. προφάσειν 38, 2. ἐπὶ πάντων τῶν θεωρημάτων κανόνας 35, 1. κανόνα τῆς ιστορικῆς πραγματείας ἐκείνον τὸν ἄνδρα 2, 3. ἀφορμαί, οἱ τ' ἐκκλησιαζόμενοι καὶ οἱ δικάζοντες οὐχ οἴους δ' Ἐλευθερίου ὑπέδειξε συναρχοῦνται 50, 4. facere, inducere, τοὺς Μηλίους λέγοντας 40, 1. πρέσβεις ἀφιγμένους 56, 1. τοὺς προβούλους τῶν Μηλίων συνιόντας εἰς λόγους 37, 1. suadere, τινὶ sequente accus. cum inf. 42, 3. 55, 1.
ὑπουλος, εὐνομία III, 11, 1. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 292. T. II. p. 169.
ὑποψία, κατὰ τινος II, 52, 1.
ὑποχείριος II, 10, 6.
ὑποχωρεῖν, cedere III, 12, 2.
ὑστεραῖος p. ὑστερος 72. 104.
ὑστερεῖν 1, 4, 3. II, 29, 5.

ὑστερίζειν II, 29, 5.
ὑστερος, op. πρότερος II, 11, 1. 14, 4. τοῖς χρόνοις 14, 6.
ὑφίστασθαι, resistere, ὀλίγον χρόνον ὑπέστησαν II, 14, 2. τὸν κίνδυνον 47, 2. τὰς συμφορὰς et τὰς συμφοραῖς p. 196. cessare, desinere, ὅταν ὑφιστάσιν αἱ πρῶται (ἄρειται), τότε τῆς δευτέρας ἰσχύον λαμβάνουσιν (αἱ ἐπίθετοι) II, 22.
ὑψηλός. ὑψηλὴ τραγωδία (Thucydidis oratio funebris) II, 18, 3. φράσις I, 2, 16. λέξις 6, 2.
ὑψος I, 2, 16. II, 23, 5. cf. Ernesti f. v. et Wyttenbach. ep. crit. p. 263. Schaef.

Φ.

φαίνεσθαι, de dei praesentia, Erscheinung I, 6, 11. apparere, φαίνεται διαφέροντα II, 57, 4. φαίνεσθαι ἐπαχθεῖς 45, 2. ἀτόλμους III, 12, 1. πρῶτον II, 26, 5. πολλαπλασίους 25, 4. φαίνεσθαι a δοκεῖν differt, quamquam subinde cum eo permutatur p. 155.
φανερῶς. αἰτίαι φανεραὶ I, 3, 9. εἰς τὸ φανερόν λεγόμενα II, 10, 4. τὸ φανερόν ἀποδύναμι 19, 5. οὐδὲν περὶ τῶν φανερῶν εἰπεῖν I, 5, 4. φανερόν εἶναι 3, 6. II, 54, 2. γίνεσθαι 3, 4. 9, 4. III, 3, 3. ποιεῖν II, 33, 5. 34, 1. 49, 1. III, 15, 4.
φαντασία. σολοικισμῶν φαντασίαν λαμβάνειν II, 24, 3. cf. Jud. de Demosth. p. 1077. 10. pro eo ὁξαν παρέχεσθαι dicit 53, 5. φάσεις ἀναποδείκτους λέγειν pag. 188. λόγον ἀναπόδεικτον εἰπεῖν dixit Lycurg. c. Leocr. XXXII, 4.
φαῦλος. οἱ φαυλότεροι γνώμην i. e. οἱ ἀξυνετώτεροι II, 33, 4. φαύλως I, 5, 9. II, 14, 3.
φέρειν. εἴ τι θαυμαστόν ἢ παράδοξον ἐκάστη γῆ καὶ θάλασσα

φέρει I, 6, 4. φέρειν τὴν ἀνάγκην II, 38, 5. cf. Wyttenb. ad Plutarchi Moral. T. I. p. 70. ἐπαχθῶς 41, 7. εἰς βᾶθος τὰ καυτήρια I, 6, 8. τὰς ἐπινοίας εἰς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν I, 1, 2. τὰ δοκοῦντά μοι εἰς μέσον II, 35, 1. λέξεις, proferre, proponere 15, 2. παραδείγματα 8, 3. αἰσχιστὰ ἐνθυμήματα 41, 8. φέρει ὡπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας ἄπειρόν τι χρῆμα νοημάτων καὶ ἐνθυμημάτων 34, 2. ἐκ παραδόξου τὰ ἐνθυμήματα φέρουσαι (νοήσεις) 53, 2. ἀπάτην ἐκείναι πεφύκασι φέρειν αἱ συντάξεις 7, 3. οἱ πόλεμοι κοινὰς φέρουσι τὰς τύχας 40, 1. ἐν τοῖς σχήμασι φέρειν τι 37, 5. pendere, φορᾶν 36, 7. φέρεσθαι, προορώμενοι ἐς οἷα φέρονται 41, 3. αὐρα τις ἠδεῖα ἐξ αὐτῆς φέρεται I, 2, 4. φερόμεναι ἐν ταῖς ἐπιτάβιβλοις δημηγορίαι II, 42, 3. εὖ, καλῶς φέρεσθαι p. 189. cf. Plutarch. Nic. 18. Sertor. 22. et Wyttenb. ad Moral. T. II. p. 36. φέρεται et διαφέρεται confusa p. 16.

φεύγειν, φεύγοντας II, 26, 10. τὸν πατέρα III, 15, 5. τὴν ἑαυτοῦ II, 12, 3. τὸν κίνδυνον 47, 2. τοὺς πόνους 47, 4. τὸ αἰσχρὸν τοῦ λόγου III, 16, 1. τῆς λέξεως τὸ σημειῶδες καὶ περιεργον I, 5, 3. cf. Jud. de Demosth. p. 963. 2. 1021. 1. πέφυγε ἐτ πέφυκε confusa p. 47.

φημί. φησί sc. τις, Latinorum more apud seriores Graecos, ubi scriptor aliquid ex adverso sibi objici et opponi fingit p. 7. cl. Benth. et Heindorf. ad Horat. Sat. I, 4, 79.

φθάνειν. φθάσαι προεπιβουλευόμενον II, 35, 4. θορόησαι 32, 1. cf. Plutarch. Artax. 5. Matth. Gr. Gr. §. 553. n. 2. Wyttenbach. aa Julian. p. 181. φθάσας τὸν μέλλοντα κακόν τι δοῦν 31. cf. Matth. l. l. n. 1. οὐκ ἂν φθάνοι p. 173. ad φθάνειν ex praegresso verbo partici-

pium s. infinitivus subaudiendus p. 118.

φθέγγεσθαι. ἃ οἱ κελυσταὶ ἐφθέγγοντο II, 26, 8. ὅσα μέγα στρατόπεδον πολυειδῆ ἀναγκάζοιτο φθέγγεσθαι 26, 13. οὐκέτι πόρρω διδυράμβων φθέγγομαι I, 2, 12.

φθείρειν. μέρος τι φθείρασα ἡ λοιμώδης νόσος II, 20, 8. i. q. κακοῖν, κατατρίβειν p. 265.

φθονεῖν, τῷ ὑπερβάλλοντι III, 9, 3. τοῖς ἀγαθοῖς 48, 6. φθονεῖται τὰ μείζω 48, 2.

φθόνος II, 8, 1. φθόνον ἐμβάλλεσθαι. 45, 3. τούτων φθόνῳ I, 5, 9. φθόνῳ τοῦ περιεῖναι II, 35, 2. φθόνος et φθόρος confusa p. 28.

φιλαίτιος. τὸ φιλαίτιον, criminandi cupidus II, 2, 1.

φιλάνθρωπος, διάλεκτος I, 2, 3. translata videtur dictio ab iis, qui fastu abjecto facilitate et communitate (sit venia verbo, Nepoti Milt. VIII, 4. ut opinor, reddendo) aliis placere student: quapropter Jud. de Demosth. p. 1059. 16. κοινῆ καὶ φιλάνθρωπος ἐρμηνεία jungitur. cf. Ernesti s. v.

φιλαπεχθήμων, γραφή II, 5, 5.

φιλαπεχθημοσύνη I, 1, 16.

φιλεῖν, solere II, 28, 5. cf. p. 273. Phot. p. 472. Moeris p. 582. ibique interpr. τὸ φιλούμενον, amatus s. amata 54, 5.

φιλέταιρος, ἀνδρία II, 29, 5.

φίλιος et φίλος p. 226.

φιλόλογος II, 2, 4. 25, 1. de verbi potestate et historia cf. Wyttenb. ad Plutarchi T. I. p. 165. qui tamen falso negat hoc vocabulum Platonis aetate usurpatum fuisse, v. Theaet. pag. 161. a.

φιλονεικεῖν, περὶ τοῦ πλείονος ἤδη καλοῦ II, 26, 11. ἐς τὸ φιλονεικεῖν καθίστασθαι 33, 2. cf. Lex. Xenoph. s. v. et Valckenar. ad Herod. III, 53.

φιλονεικία, ἡ ἀντίκα II, 26, 9. τῆς ἀντίκα συμπελάσαι 32, 2.

- τὸ φιλονεΐκον II, 2, 4.
 φιλόπολις I, 5, 9. II, 45, 1.
 φιλοπονία I, 6, 2.
 φίλος pro φίλιος p. 296.
 φιλοσοφεῖν I, 6, 6.
 φιλοσοφία II, 50, 3.
 φιλόσοφος, θεωρία II, 5, 4. ῥη-
 τορικὴ p. 14. φιλόσοφοι I, 1,
 5. II, 9, 1.
 φιλοτιμία II, 53, 2.
 τὸ φιλότιμον I, 1, 13.
 φιλοτύραννον ἦθος I, 5, 2.
 φοβερός, ὄρκος II, 35, 5. φοβε-
 ρὸν κάλλος I, 5, 21. τὸ φοβε-
 ρόν II, 24, 6. cf. Ernesti f. v.
 φόβος. Ammon. p. 39: δέος καὶ
 φόβος διαφέρει· δέος μὲν γὰρ
 ἐστὶ πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια,
 φόβος δὲ ἢ παραντίκα πτόησις.
 quod tamen discrimen ulius
 non confirmat. ὑπὲρ τοῦ μέλ-
 λοντος II, 26, 12. φόβον παρ-
 ἔχειν I, 10, 4. οὐ ζητοῦμεν εὐνοίαν
 τῶν ὑπηκόων ἄρχειν, ἀλλὰ φό-
 βῶ 39, 6. φόβῳ τῶν Ἡρακλει-
 δῶν III, 15, 5.
 φρονεῖν II, 28, 4.
 φρόνος II, 20, 9.
 φράσ, tributum, φράσαν φέρειν
 II, 36, 7.
 φορτικός, φορτικόν ἔργον I, 1, 11.
 φορτικὴ διάνοια II, 45, 1. τὸ
 φορτικόν τῆς λέξεως 27, 5. ora-
 tionis molestia (v. Cic. Brut.
 38.) ex nimio ornatus et ele-
 gantiae studio profecta. cf.
 Jud. de Lys. p. 483. 6. et Er-
 nesti f. v.
 φράζειν, οἰκείως τι II, 45, 4.
 φράσις, elocutio, v. Schaefer.
 ind. ad Dionys. de Compos.
 f. v. I, 6, 10. II, 35, 3. τῶν
 ὀνομάτων I, 3, 19. τὰ τῆς φρά-
 σεως μόρια II, 24, 2. φράσις
 πῆξή 23, 6. κυρία καὶ τροπικὴ
 22. I, 2, 6. συνήθης III, 9, 2.
 ὑψηλὴ I, 2, 16. ἀγκύλος II, 25,
 5. δυσπαρακολούθητος III, 15,
 1. ἐκβεβηκῦια τὸ κατάλληλον
 12, 1. τῆς φράσεως δυνάμεις I,
 3, 19. τὸ μέγα καὶ περιττὸν ἐν
 τῇ φράσει 2, 7. τὴν φράσιν σχη-
 ματίζειν III, 17, 1. 2. διαγι-
 ρεῖν I, 4, 4. Syn. ἐρμηνεῖα, λέξεις,
 διάλεκτος, ἀπαγγελία. Nec φρά-
 σεως vocabulum apud Aristote-
 telem et Hermogenem hac po-
 testate se legisse observat Spal-
 ding. ad Quint. VIII, 1, 1.
 φρονεῖν, καὶ λέγειν II, 41, 8. εἰ-
 ρήσεται ἂ φρονῶ 18, 7. ἀληθῶς
 38, 4. 5. περὶ Ἡροδότου ταῦτα
 I, 3, 2. μέγιστον ἐπὶ τινι II,
 52, 2. τοῦτο φρονεῖ hoc sibi
 vult p. 172.
 φρόνημα II, 46, 1. 47, 5. [cf. Wyt-
 tenbach. ad Plutarchi Moral.
 T. I. pag. 35. an pro νόημα
 p. 194.
 φρόνιμος, φρονιμώτερος Ἡρόδοτος
 Θουκυδίδου I, 5, 6. 8.
 φρούριον II, 14, 1.
 φυγγάνειν p. 292. cf. Porro pro-
 legg. ad Thuc. p. 242.
 φυγή, φυγαὶ ἀνθρώπων I, 3, 5.
 II, 20, 9. φυγὴν ποιῆσθαι
 p. 319.
 φύειν. οὐκ εὖ πεφυκῶς πρὸς αὐ-
 τὰς (τὰς ἀρετὰς) II, 23, 6., τῷ
 ἀλόγῳ τῆς διανοίας κριτηρίῳ πε-
 φύκαμεν ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν
 ἡδῶν ἢ ἀνιαρῶν 27, 1. προ-
 εἰπεῖν, εἰς πόσιν μέρη διαιρεῖσθαι
 πέφυκεν ἢ λέξις 22. ἀπρίτην
 ἐκεῖναι πεφύκασι φέρειν αἱ συν-
 τάξεις 7, 3. τὰ ἐπιφερόμενα οὐ
 καθ' ἑνὸς λέγεσθαι πέφυκασι
 III, 9, 3. πέφυκε et πέφευγε
 confusa p. 47.
 φυλακὴ. τῶν μὲν φ., τῶν δ' ἐπι-
 βουλή περιῦπταται II, 26, 8.
 μηδὲν δεῖ μῆτ' ἐπιβούλης μήτε
 φυλακῆς 30, 3. πρὸς το λοιπὸν
 τοῦ τείχους ἐς φυλακὴν ἐξέπεσον
 26, 14. φυλακὴ et φυλή con-
 fusa p. 485.
 φύλαξ, φύλακες p. 327.
 φυλάσσειν, μέρει αὐτῶν (τῶν νεῶν)
 κατὰ τὸν ἐκπλοῦν II, 26, 3. τὴν
 πόλιν 18, 12. αὐτῆς (τῆς Μελο-
 ποννήσου) τὸ ἀξίωμα πρὸς τὰς
 ἔξω πόλεις III, 14, 1. ἀδεκαστον
 τὴν διάνοιαν II, 34, 5. τὰς κρι-
 σεις ἀδιαστρόφους 55. κατὰ-
 ρὰν τὴν προαίρεσιν ἀπὸ παντός
 φθόνου καὶ πάσης κολακείας 8, 1.

τὴν αὐτὴν προαίρεσιν 14, 5. ἔτα
καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν 5, 3. τὸ
ἐν ᾧ δεῖ τόπω τὰ ξένα καὶ
πεποιημένα λέγεσθαι 24, 7.
τὰς πρώτας καὶ ἀναγκαίαις ἀρε-
εῖς 49, 1. φυλάσσεται τὸ πε-
ριττὸν αὐτῶν ἐν τῷ σαφεῖ 54, 4.
medium, τὴν ἐλπίδα γνωρισθεῖ-
σαν 40, 2. ubi v. annot. πε-
φυλάχθαι πᾶσαι ἐπιτίμησιν I,
2, 8.

φυλή et φυλακή confusa p. 485.

φυσικός. φυσικὴ εὐστομία I, 5, 6.
κρίσις II, 34, 5. φυσικὸν χρω-
μα 42 3. πλέον ἔχειν τοῦ τεχ-
νικοῦ τὸ φυσικόν 34, 2.

φύσις, θεῖα I, 2, 13. ἀνθρωπίνη
II, 2, 1. ἀνθρώπου 3, 2. φύ-
σεως ἰσχύς, ingenii vis III, 4,
2. δύναμις 16, 2. ὁρ. προαι-
ρεσις. I, 4, 1. ὁρ. τέχνη II, 34,
2. τῆς φύσεως νόμος 40, 6. ἡ
φύσις ἀπῆται τὰ πρότερα τῶν
θεσιτέρων ἄρχειν 11, 1. κατὰ φύσιν
ἀπολουθῆτα 24, 2. τὸ κατὰ φύσιν
ἔχειν I, 6, 8. II, 12, 1. ἡ κατὰ
φύσιν I, 3, 19. II, 50, 1. φύ-
σει 40, 2. de verbis III, 6, 1.
πληθυντικῶν τε καὶ ἐνικῶν ἐναλ-
λάττειν τὰς φύσεις II, 24, 2.

φυτεύειν, γῆν p. 134.

φῶς, τηλαυγές καὶ καθαρὸν, lux
et perspicuitas narrationis,
oriens illa ex apta rerum dis-
positione II, 9, 4. cf. Ernesti
I, v.

X.

χαλεπαίνειν II, 30, 1. τινί 44, 1.
χαλεπός. χαλεπὸν τοῦ χωρίου τὸ
δυσεμβατόν III, 12, 2. cf. Ar-
rhan. exped. Alex. IV, 25.
ἐν τοῖς χαλεπώτατα II, 26, 12.
ubi cf. annot.

χαλεπῶς II, 25, 3.

χαμαιτυπῆς i. q. χαμαιπέτης pag.
147.

χαρακτήρ, τῆς λέξεως II, 24, 6.
33, 1. τῆς διαλέκτου 23, 5. 33,
5. 43, 2. τῶν λόγων 3, 1. χα-
ρακτῆρες λόγου I, 1, 5. δια-
λέκτων II, 5, 4. πραγματικός
καὶ λεκτικός I, 4, 1. 6, 9. cl. p.

Dion. Hal.

38. sq. et Ernesti I. v. τὸν Ἑλ-
ληνικὸν χαρακτήρα σώζουσα διά-
λεκτος I, 3, 16. Θερκυρίδου
II, 21. 23, 1. 55, 1. III, 1, 1.
ἰδιὸν τι γένος χαρακτήρος 2, 2.
χαρακτῆρων ιδιότητες II, 3, 5.
μίγμα ἑκατέρων τῶν χαρακτῆρων
I, 2, 2. σύγκρισις τῶν χαρακτῆ-
ρων 1, 17. χαρακτήρος δήλωσις
II, 25, 1.

χαρακτηρικός I, 6, 7. II, 24, 5.
cl. p. 131. quam formam duo-
bus tantum aliis locis me le-
gere memini, Jud. de Demosth.
p. 1073. 3. 1111. 12. Longe
frequentior est altera, χαρα-
κτηριστικός III, 2, 6. cf. ind.
Sylburg.

χαρίεις. χαριστέραν ποιεῖν τὴν
διήγησιν I, 3, 14.

χαρίζεσθαι, ἐπιθυμίαις II, 39, 4.
κεχαρισμένη ἐμοὶ ἐπιστολή I, 1,
1. ὑπόθεσις 3, 2. τελευταίη 3,
10. κεχαρισμένον τοῖς πολλοῖς
κατηγόρημα II, 4, 1. κεχαρισμέ-
νος et κεχαρισμένος confusa p. 54.

χάρις, gratia, χάριτος ἀξίωσις
III, 5, 2. venustas orationis
II, 5, 4. χάριτες 25, 6. I, 2, 9.
χειμάζεσθαι, περὶ τὴν τροπικὴν
φράσιν I, 2, 6.

χειμερεία p. 79.

χειμῶν II, 9, 4.

χειρ. ἐν χερσὶν ἔχειν πραγματείαν,
in libro conscribendo occupa-
tum esse II, 1, 2. ἂ μετὰ
χεῖρας ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι
οἷός τει (ἦν) III, 16, 2. χειρὶ
κτᾶσθαι τὸ κρατεῖν II, 33, 2.
εἰς χεῖρας ἵναί 26, 7. ἐν χερ-
σὶν διαφθεῖρεσθαι 14, 2.

χειροτέχνης II, 50, 3.

χειροῦργημα I, 1, 7.

χήλη p. 383.

χλοερός. χλοερός τι ἄνθος me-
taph. I, 2, 4.

χνοός p. 16. cf. Wyttenbach. ad
Plutarchi Moral. T. I. p. 463.

χρεία. εἰς πᾶσας τὰς χρείας εὐθε-
τὸν II, 55, 3.

χρεῶν, καὶ τὰς συμφορὰς ἐθέλειν
ὑφίστασθαι II, 47, 8.

χρησθαι, ἀρχαῖς I, 4, 2. προ-
θέσει II, 25, 2. διαλέκτω 51,
2. μιμήσει 52, 2. τρυφῇ 19, 5.
λίθοις 26, 7. ὄλοφυρμῶ 26, 12.
ἐλπίδι 40, 2. δυναστεία μάλ-
λον ἢ ἰσονομία III, 10, 2.

χρηῖεν, συμμαχίας καὶ διαδόχου
II, 42, 2.

χρῆμα, ἡδὺ (ἢ) μεταβολή I, 3, 12.
μηδὲν ἀληθείας τιμιώτερον II,
2, 1. de hominibus pag. 208.
coria, ἀπειρόν τε χρῆμα νοη-
μάτων II, 34, 2. cf. Xenoph.
Cyrop. II, 1, 5. χρήματα, pe-
cunia, χρημάτων περιουσία II,
25, 3. ἀφαίρεσις 49, 2. τὰ
χρήματα ἔχειν p. 269.

χρήσιμος. διάνοια τῷ παρόντι και-
ρῷ χρησίμη II, 44, 3. τὸ τοῦ
πραγματος ἀναγκαῖον καὶ χρή-
σιμον 51, 1. χρησίμον γένος
τῆς φράσεως 49, 2. τὰ χρήσιμα
καὶ ἀναγκαῖα (in oratione)
ἐπιτηδεύειν II, 24, 2. Sic Jud.
de Demosth. p. 959. 5: τὰναγ-
καῖα καὶ χρήσιμα ἀσκεῖν.

χρήσις, ἢ τῶν εὐρεθέντων II, 34, 1.
usus loquendi, συνήθης III,
5, 3. τὰς χρήσεις ἀναστρέφειν
II, 24, 2.

χρησμός II, 12, 3. 40, 2, 3.

χρίειν, μίρω I, 1, 13.

χρόνος. ὅσον χρόνον προσφέροιτο
II, 26, 7. χρόνοι I, 3, 13. II,
11, 3. 14, 6. sensu gramma-
tico 24, 3. III, 12, 1. ὁ μεί-
λων—παρῶν χρόνος ib. et f. 2.

χρυσός I, 1, 7. II, 19, 5.

χρῶμα, de oratione, ἀληθεῖ τιτι
καὶ φυσικῶ κεκοσμηθῆσαι χρώ-
ματι II, 42, 3. χρώματα Thu-
cydis orationi tribuuntur το
στρυφνόν, τὸ πυκνόν, τὸ πικρόν,
τὸ αὐστηρόν, τὸ ἐμβριθές, τὸ
δεινόν, τὸ φοβερόν, τὸ παθη-
τικόν II, 24, 6. cf. Ernesti f. v.

χώρα, terra II, 6, 1. III, 14, 2.
locus, τὴν μετὰ ταῦτα χώραν
λαμβάνειν II, 25, 5. τρίτην ἔχει
χώραν ἢ καλουμένην συντομία I,

3, 17. οὐδ' ἐν ἀπάσῃ ποιητικῇ
χώραν ἔχοντες σχηματισμοί II,
52, 3. τὸ ἐνεργητικόν τοῦ πα-
θητικοῦ χώραν ἐπέχει III, 7, 2.

χωρεῖν, ἐπὶ τὴν ἐλευθερίαν III,
11, 1. τολμηρῶς ἐς τὰ ἔργα II,
33, 4. ἐπὶ μέγα δυνάμειος 10,
8. κατὰ νοῦν I, 3, 15.

χωρίον. τοῦ χωρίου τὸ δυσεμβα-
τόν III, 12, 2. τοῖς πρὸ ἐμοῦ
παῦσιν ἐκλιπές τοῦτο ἦν τὸ χω-
ρίον II, 11, 3. quo Thucydidis
loco laudato Rost deutsch-
griech. Wörterb. f. v. Stelle:
„χωρίον gebrauchen die Grie-
chen in der Bedeutung einer
größern Abhandlung wie un-
ser deutsches Feld. Verglei-
che Herodot von Schweig-
haeuser, Vol. V. p. 342. Thu-
cydidis locum imitatur Ar-
thian. expedit. Alex. I, 12.

χωρίς, separatim, ὑπὲρ τινος ποι-
εῖσθαι τὸν λόγον II, 25, 1.
34, 1. χωρίς ἀλλήλων ἐκφέρειν
(τὰς ἱστορίας) 5, 3.

Ψ.

ψέγειν. οὐ ψέγεται, non vitupe-
randus est. p. 173.

ψεύδεσθαι, ἐκουσίως II, 8, 3.

ψῆφος, ἄδικος II, 33, 2.

ψόγος. ψόγους διαπορεύεσθαι I,
5, 6.

ψοφοδεής p. 50. cf. Arch. XI,
22. pag. 2210, 4. Plutarch:
Nic. 2.

ψόφος. ψόφοι καὶ διθύραμβοι
I, 2, 11. cf. Jud. de Demosth.
pag. 971. 4: διθύραμβων ψό-
φοι καὶ λῆροι.

ψυχαγωγία, oblectatio I, 6, 4.
cf. Ast. de Plat. Phaedr. p. 113.
Becker. ad Lycurg, c. Leocr. 4.

ψυχή II, 27, 1. τὰς ψυχὰς διε-
γείρειν 47, 4.

ψυχρός. ψυχρὰ φρονήματα II, 46,
2. παρονομασία 48, 3.

Ω.

ω et α confusa p. 173.
 ω et ο confusa p. 17.
 ως et αι confusa p. 55.
 ως et εις confusa p. 56.
 ὠδή I, 2, 10.
 ὠμός. ὠμή σιάσις II, 28, 5. ὠμά
 ἔργα 28, 2. πάθη 15, 1.
 ὠρα, tempus est, ἐπὶ τὰς ἀποδεί-
 ξεις ἀντῶν τρέπεσθαι II, 25, 1.
 de orationis venustate, μιστὸν
 ὠρας ἄνθος ἀναδίδωσι I, 2, 4.
 πολλὴν ὠραν ἔχει καὶ χαρίτων
 ἐστὶ μιστὰ τὰ πρῶτα ταυτί 2, 9.
 ἐπιτρέχει τις ὠρα τοῖς ἔργοις ἀν-
 τῶν καὶ χάρις II, 5, 4.
 ὡς. ὡς τοὺς Ἀθηναίους II, 36, 9.
 ὡς ἐπὶ Λακεδαιμονίους 25, 4.
 ὡς πρὸς εἰδότας τοὺς εὐπαιδευ-
 τούς etc. p. 259. ὡς τὰ πλείω
 33, 4. ὡς παλαιὰ εἶναι, quan-
 tum in rebus vetustis fieri po-
 tuit 20, 5. cf. Matth. Gr. Gr.
 §. 543. ὡς (ἔπος) εἰπεῖν p. 286.
 ὡς ποιηταὶ ὑμνήκασιν πιστεύειν
 20, 3. ὡς ubi relativum expro-
 ctaveris p. 332. paulo diversa

sunt de quibus agit Schaefer.
 ad Sophocl. Oed. l. 1124.

ὥσπερ. ὥσπερ ἐκ πηγῆς πλουσίας
 II, 34, 2. τέτταρα ὥσπερ ὄρ-
 γανα 24, 6.

ὥστε. ἔδοξα — τοῦτο συμβεβηκέ-
 ναι τῷ ἀνδρὶ τὸ πάθος, ὥστε —
 II, 17, 1. ubi explicat prae-
 gressum τοῦτο τὸ πάθος [non
 redundat, ut in iis exemplis,
 quae laudavit Schaefer. ad So-
 phocl. Oed. l. 1350. Heindorf.
 ad Plat. Protag. pag. 565. sq.
 Poppo prolegg. ad Thuc. pag.
 146. sq.] ea conditione, ut —
 II, 39, 5.

ὠφέλεια II, 7, 3. 25, 1. κοινή I,
 1, 2. τῶν νόμων II, 31, 3. ubi
 v. annot. ὠφέλειαν προέχειν I,
 6, 4.

ὠφελεῖν, τινά II, 44, 3.

ὠφέλιμος. περιοχὴ ὠφελίμῃ κατε-
 σκευάσθαι μὴ τοῦτον ὑπ' αὐτοῦ
 τὸν τρόπον II, 25, 5. τρόπος
 ὠφέλιμος p. 136. ὀφδύς II,
 28, 1.

ad ὠφελον ex praegresso verbo
 repetendus infinitivus p. 118

II. INDEX NOMINUM.

A.

- A**bdera ab Atheniensibus recepta p. 348.
 Abronychus, Atheniensis p. 328.
 Abydus ab Atheniensibus deficit p. 344. sq.
 Acanthus, ab Athen. liberata p. 347.
 Achaei bonis legibus usi p. 51.
 Achaici Theopompi epistolae ib. Achaei Phthiotae p. 276.
 Acufilaus p. 69.
 Αἰγισταῖοι et Ἐγισταῖοι p. 199.
 Aegina, contra Peloponnesum ἐπιτείχισμα p. 101.
 Aeginetae sedibus pulsi p. 101. 273.
 Aegyptiaca Herodoti I, 3, 14.
 Aelius Tubero I, 2, 1. ibique annot. II, 54, 3. III, 1, 1.
 Aetolis bellum inferunt Athen. II, 9, 5.
 Agatharchus, Syracusanorum praetor II, 26, 3.
 Agis Alcibiadi infensus p. 256.
 Alcibiades Agidi infensus p. 256. ἑταιρίας princeps p. 363. plura de eo inprimis dat cap. 7. p. 365. sqq. Thucydidis de eo iudicium II, 8, 2. p. 256.
 Alcidas sophista p. 14.
 Ambraciotae Argis Amphil. bellum inferunt II, 9, 5.
 Amelesagoras Chalcedonius historicus p. 69.
 Aminocles ναυπηγός p. 114.
 Ammaeus Dionysii amicus III, 17, 4.
 Amorges Pissuthni olim Lydiae satrapae filius p. 353.
 Amphilocheus v. Argos.
 Amphipolis non reddita Atheniensibus p. 347.
 Anaea exulum Samiorum ὄρμη-τήριον p. 328.
 Andocides II, 51, 2.
 Androcles demagogus Athen. p. 272. 371.
 Andros ab Atheniensibus, cum defecisset, obsessa p. 348. sq.
 Antandri fortuna p. 344. ibi naues aedificantur p. 345.
 Antiphon orator II, 51, 2. 53, 1. p. 255. 373. sq.
 Antisthenes II, 51, 2.
 Anyti δωροδοκία pag. 349. cf. Schneider. ad Xenoph. apol. Socr. 29.
 Apelles pictor II, 4, 2. περι-σπασμένως p. 67. cf. Polyb. IV, 76. sqq.
 Apollini Delio Rhenea a Polycrate dedicata II, 19, 6.
 Archeptolemus Spartanorum legatus p. 96.
 Archidami, Lacedaemoniorum regis, expeditio contra Plataeas II, 36, 1. sqq. 41, 8.
 Archidamium bellum p. 246.
 Archinus, orator Athen. p. 258. et Archippus confusi p. 102. cf. add.
 Argilus ab Athen. liberata p. 347.
 Arginusae insulae p. 307.
 Argis Amphilocheis bellum inferunt ab Ambraciotis II, 9, 5.
 Aristeas Proconnesius p. 126. cf. Ritter. Vorhalle p. 271. sq. 353. sqq.
 Aristocrates Atheniensis p. 382.

- Aristocrates** et **Aristocoetes** confusi p. 331.
- Aristoteles** Platonem vituperat II, 3, 3.
- praetor Athen. p. 385. 389.
- Arfaces** Tiffaphernis *ὑπαρχος* p. 359.
- Artabazus** Phrygiae minoris satrapa p. 353.
- Artaxerxes** et **Artoxerxes** p. 350.
- Assyria** *γράμματα* p. 350.
- Astyochus**, Lacedaemoniorum nauarchus a Tiffapherne corruptus p. 256. cf. p. 295. sqq.
- Atarneus** Chiorum oppidum p. 334.
- Athenae** a Thrasybulo liberatae I, 3, 11. earum muri restituti 4, 1.
- Athenagoras** Syraculanus p. 256. cf. Dorvill. ad Char. p. 201. Lips.
- Atheniensium ingenium** III, 14, 3 sqq. p. 254. *εὐνομία* p. 185. de erudienda Graecia merita ib. imprudentia p. 353. Atheniensium veterum cultus et mollities p. 113. plebs suspiciosa p. 364. hostilis exercitus vicinitatem timet optimates proditionem molituros suspicata p. 383. divites vexati p. 364. litigandi studium ib. *εταίριαί καὶ συνωμοσίαι* p. 364 sqq. quot ad comitia convenire soliti fuerint p. 381. nautici p. 275. Persico bello urbem relinquunt II, 41, 7. Persis restiterunt, ut sibi Graecos subjicerent 48, 4. res inter bella Persica et Peloponnesiacum gesta 10, 7. ad Eurymedontem victoria 13, 3. expeditio in Pontum p. 310. subigunt socios II, 48, 1. Euboeam 15, 3. cf. add. Histiaeenses sedibus pellunt pag. 100. quorum tyranni sunt pag. 326. sqq. stabilita potentia II, 47, 1. eorum incrementa belli Peloponnesiaci causa 10, 3. Corcyraeis auxilia mittunt 10, 3. Spartae accusati 10, 5. initio belli naves seponunt p. 310. turma equitum victa, Pericles orationem funebrem habet 18, 2. Aeginetas eiciunt 15, 4. et p. 372. ejectos Thyreae caedunt p. 95. afflictae res 44, 2. a Lacedaemoniis pacem petunt nec impetrant 14, 2. sq. 44, 2. Pericles accusatus 14, 4. Plataeensibus auxilia promittunt 36, 19. crudele de Mitylenaeis decretum 17, 1. 2. prior in Siciliam expeditio 9, 5. et p. 309. sq. expeditio contra Peloponnesum 9, 5. et 14, 1. res circa Pylum gestae 13, 4. 5. 25, 4. 26, 15. c. nn. Toronenses et Scionaeos expellunt pag. 273. horum agros Plataeensibus donant II, 15, 3. contra Melios expeditio 37, 1. sqq. pag. 273. quo consilio in Siciliam venerint II, 48, 3. postrema contra Syracusanos pugna navalis 26, 2. sqq. quot ibi perierint 18, 4. 6. ibique annot. et pag. 309. quot naves ibi amiserint p. 309. sq. status post cladem in Sicilia et Euboea acceptam p. 254. 272. sqq. hominum inopia p. 311. de rebus quae ad Ol. 91, 4. et proxime insecutos annos pertinent copiose exponunt Commentatt. Commeatus Atheniensibus ex Aegypto advehuntur p. 356. quomodo instructi Persarum regi bellum inferre debeant II, 54, 1. sqq.
- Atreus** Mycenarum rex III, 15, 5.
- Attica**. in eam Eurysthei expeditio III, 15, 5.
- Atticae** naves Corcyraeis auxilio missae II, 28, 3. Attica dialectus I, 3, 16. vetus parum discrepat ab Ionica II, 23, 3.

B.

- Bacchi aedes Corcyrae II, 28, 5.
theatrum Athenis p. 386. sq.
Boeotorum equites Athenien-
sium turmam a Thessalis ad-
jutam vincunt II, 10, 2.
Brafidas ad Pylum pugnans III,
4, 3. ejus consilia et mors
p. 246.
Byzantium opportune situm (cf.
Lipf. ad Tac. Ann. XII, 63.)
ad Lacedaemonios deficit p.
345.

C.

- Cadmus Milefius p. 126.
Caeadas Lacedaemoniorum ba-
rathrum p. 94.
Caecilius, rhetor, Dionysii ami-
cus I, 5, 20. cf. prolegg.
Calchedon ab Atheniensibus de-
ficit p. 346.
Callaeschrus, Critiae pater,
CGCC princeps p. 374.
Cephalenii Atheniensibus sub-
jecti p. 326.
Cephalodorus sophista p. 19.
Chaereas, paralorum praefectus
p. 379. et Chares confusi ib.
Chalce insula p. 343.
Chalcidenses, Atheniensium ho-
stes p. 347.
Chares et Chaereas confusi pag.
379. item Chares et Paches
p. 103.
Charicles, *ἑταιρίας* princeps p.
363.
Charminus praetor Athenien-
sium p. 315.
Charon Lampfacenus p. 29.
Chersonesus Thracica Athe-
niensibus fidelis p. 347.
Chiorum florens resp. pag. 254.
adversa fortuna p. 330. sqq.
Chrysiippus ab Atreo caesus III,
15, 5. ibique annot.
Chrysepolis in agro Chalcedonio
oppidum p. 346.
Chytrium Clazomenarum pars
p. 340. sq.
Cimonis pax p. 369. quam non
compositam esse docere cona-

- bor peculiari disputatione. Ci-
monis victoria ad Eurymedon-
tem II, 15, 3. ibique annot.
Clazomeniorum civitas et for-
tuna p. 340. sq.
Cleombrotus Pausaniae pater
II, 36, 3.
Cleonis contra Mitylenaeos ora-
tio II, 43, 1. occisus p. 246.
de eo Thucydidis iudicium
p. 256.
Clinias Alcibiadis pater II, 8, 2.
Cnidus in Tissaphernis ditio-
ne p. 344.
Colonus p. 376.
Colophon Lacedaemoniis favet
p. 342.
Conon Atheniensium praetor p.
349.
Corcyraeorum res II, 9, 5. 10,
5. 28, 2. sqq. (349. Athenien-
sium socii 276. ab iis adjuti
II, 10, 3. seditiones 28, 2. sqq.
p. 349. 364.
Corinthiorum legati oratio III,
5, 1.
Cos in Atheniensium potestate
p. 343. sq.
Cratippus historicus pag. 102.
261. sq.
Critias *ἑταιρίας* princeps p. 363.
unus e CGCC p. 374.
Croesus I, 5, 14.
Cyme Atheniensibus paret p. 343.
Cynossema pag. 283. pugna ibi
facta I, 3, 10. II, 12, 2. p. 254.
283.
Cyrus major I, 5, 14.
Cyrus minor I, 4, 1. Laceda-
emonios cur adjuverit pag.
357.
Cythera expugnata II, 14, 1. sq.
Peloponneso *ἐπίκειται* p. 101.
Cyzicus ab Atheniensibus cum
defecisset, recepta iterum de-
sciscit. p. 345.

D.

- Dascylium. *ἡ Δασκυλίτις σατρα-
πεία, ὃ ἐν Δασκυλίῳ νομός*
p. 353.
Decelicum bellum p. 246.

Deiochus Proconnesius, historicus II, 5, 2.
Delus expurgata II, 9, 5.
Demetrius Phalereus p. 14.
Demetrius Dionysii amicus, I, 3, 1.
Democles Phygaleus, historicus II, 5, 2.
Demosthenis Atheniensium praetoris res gestae ad Leucadem 9, 5. **contra Aetolos ib. ad Pylum** 18, 3. **ad Syracusas** 26, 2. **de eo Thucydidis iudicium** 8, 2.
Demosthenes oratorum princeps I, 1, 5. **vitiis immunis** 2, 16. **imitatur Thucydidem** I, 3, 20. **ubi cf. n. II, 53, 1. 55, 1. de eo scripturus est Dionysius** 1, 2.
Dictidienfes Atheniensium hostes p. 347.
Dienfes Atheniensium hostes p. 347.
Diitrephes f. Diitrephes Atheniensium praetor pag. 317 sq. 343.
Dio Atheniensis, orator p. 258.
Diodoti Atheniensis oratio pro Mitylenaeis II, 43, 1.
Dionysius Hal. a vituperandi studio se alienum esse ait II, 2, 4. 52, 1. sq. **ejus fides et autoritas in dubium vocata** pag. 258. sqq. **Attici Annalibus videtur usus esse** pag. 262. **laudat commentarios suos** *περὶ μιμήσεως* I, 3, 1. **ubi v. n. libros de oratoribus Atticis** I, 2, 1. **ubi v. Sylburg. librum** *ὑπὲρ τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας πρὸς τοὺς κατατρέχοντας αὐτῆς ἀδίκως* II, 2, 4. **De ejus crisi quavis sere pagina dictum. cf. etiam prolegg.**
Diitrephes v. Diitrephes.
Dores a Lacedaemoniis adjuti II, 9, 5.
Doricae stirpis gentes liberae II, 48, 1. **iis semper infesti Athenienses** 48, 2.
Duris fabulosus pag. 73. **cf. Schweighaeuser. ind. ad Athen.** p. 99. sq.

E.

Ecphantus? plebis Thasiornm princeps p. 343.
Elaeus f. Eleus Cherfonesi Thracicae urbs p. 283.
Endius ephorus p. 277.
Ennaei, populus Siciliae I, 5, 5.
Ephesus ab Atheniensibus deficit p. 338. sq.
Epicurei rhetorices contemptores p. 65.
Epidamnus II, 10, 5.
Epidauricum bellum p. 247.
Erae Teiorum oppidum p. 342.
Erefus f. Erefus Lesbi oppidum p. 296.
Erythrae ab Atheniensibus deficiunt p. 339. sq.
Euboea ab Atheniensibus capta II, 10, 4. 20, 11. p. 100. **et add. a. h. l.**
Euclides Atheniensium praetor p. 388.
Euctemon Atheniensium praetor p. 314. sqq.
Eudemius Parus, historicus II, 5, 2.
Eudemius et Euthydemus confusi p. 137. sq.
Eugeon f. Eugaeon Samius, historicus II, 5, 2.
Euphemi Atheniensium legati oratio II, 43, 1.
Eurymedon Atheniensium praetor II, 28, 4.
Eurymedon Pamphyliae flumen. Cimonis ad eam victoria II, 13, 3.
Eurysthei in Atticam expeditio et interitus III, 15, 5.
Euthydemus Atheniensium praetor II, 26, 2. **et Eudemus confusi** p. 137. sq.

G.

Geloi I, 5, 5.
Gorgiae dicendi ratio I, 2, 6. 8. 13. II, 24, 4. 46, 2. III, 2, 5. **cf. prolegg. a Platone carpitur** p. 10.
Graecia belli Troici tempore nondum Hellas vocitata II,

19, 4. veteris Graeciae conditio 15, 2. o, nn. belli Peloponnesiaci tempore ubique seditiones ortae 28, 5.

Graeci vetustissimi latrocinia exercent II, 19, 4. ibique n. Graecorum συνέδριον Plataeas convenit p. 167. cf. add. abhorruerunt a magna societate p. 362. ab Atheniensibus subacti II, 48, 1. 4. mores a sophistis corrupti p. 177.

H.

Halicarnassus. ab ea pecunias exigit Alcibiades p. 344.

Hecataeus Milesius, historicus p. 69.

Helena Adraesteae filia p. 295.

Helixus Megareus, praetor p. 395.

Hellanicus Lesbicus, historicus II, 5, 2. 11, 5.

Hellespontii ob ignaviam contempti II, 48, 1. quoniam eorum urbes ab Atheniensibus defecerint p. 344. sqq.

Heraclidae in Attica, III, 15, 5.

Heracliti obscuritas p. 195.

Heraeum Corcyrae II, 28, 3. cf. Thuc. I, 24.

Hermocratis Syracusani ad Camarinaeos oratio II, 43, 1. 48, 1. sqq. Syracusanorum Lacedaemoniis auxilio missorum praetor p. 321. sq.

Herodotus cum Thucydide comparatus I, 3, 1 sqq. de rebus ab eo perscriptis II, 5, 5. 6. ejus elocutio 23, 6. τῆς ἱάδος ἀριστος κανὼν I, 3, 16. ἱστορικῶ πλάσματι Xenophontem superat I, 4, 1, 3.

Hippiam sophistam Plato carpit p. 10.

Hippodamas et Alcidas confusi pag. 14. architecton et philosophus ib.

Histienses ab Atheniensibus ejecti p. 100. cf. Oreus.

Homeri laudes p. 12.

Hylaicus portus in Corcyra II, 28, 3.

Hyperbolus Atheniensium demagogus p. 378.

Hyrminus Siciliae fluvius p. 49.

I.

Ἰμβρος et ἠπειρος confusa p. 319. Iones ob ignaviam contempti II, 48, 1. facile dominum mutant ib. semper infesti Doribus §. 2. de civitatibus eorum v. p. 327. sqq.

Ionus sinus II, 10, 4. Ἰωνικός νομός p. 352. Ionica dialectus priscis scriptoribus usitatissima II, 25, 5. ejus optima norma Herodotus I, 3, 16.

Ismenius Thebanus, ἑταιρίας princeps p. 363.

Isocrates orator summus I, 1, 5. II, 53, 1.

Isthmii ludi quando celebrati p. 316.

Jupiter. Ἰὼνι εὐθυερῶν sacra faciebant Graeci in Plataensium foro p. 167.

L.

Lacedaemoniorum cultus pag. 114. cunctatio in bellis et suscipiendis et gerendis II, 10, 8. p. 236. 254. 275. 280. quibus ex causis bellum Peloponnesiacum susceperint II, 10, 6. pacis petendae causa Athenas mittunt II, 14, 4. Doribus auxilia mittunt II, 9, 5. cf. Athenienses. Pylus. quinque milia talenta a Persis acceperunt pag. 355. et add. ad h. l. avaritia pag. 256. socii eorum αὐτόνομοι et inopes p. 275 sq. exigua regum Lacedaemoniorum potestas p. 377. cf. σύμβουλος.

Lade insula p. 277. cf. Arrhiani exped. Alex. I, 18.

Lamiae p. 75.

Lampachus ab Atheniensibus, cum defecisset, recepta et iterum a Lyfandro expugnata p. 345.

Lesbum Aeoles incolebant p. 336.
 irifulae fortuna p. 81. 335. sq.
 Leucas II, 9, 5.
 Libyca Herodoti I, 5, 14.
 Lichas Spartiates p. 281. 359.
 Licymnius sophista II, 24, 4.
 III, 2, 5. p. 287.
 Lydorum regnum I, 5, 14. II,
 5, 6. *Λύδιος νομός* p. 352.
 Lyfias orator summus a Platone
 vituperatus I, 1, 10. a De-
 mosthène superatus II, 53, 1.
 ejus dictio a Thuoydidea dis-
 crepat 51, 2.
 Lyficles Atheniensium praetor
 p. 352.

M.

Malea f. Malia Lesbi promon-
 torium p. 306.
 Malienses Thessaliae populus p.
 273.
 Massiliotae Carthaginenses vin-
 cunt II, 19, 6. ubi v. n.
 Mecyberna Thraciae oppidum
 p. 347.
 Medi a Cimone victi II, 13, 3.
 c. n.
 Megarenfes. adversus eos Athe-
 niensium plebiscitum I, 3, 9.
 et add. ad h. l.
 Megarenfes Siceliotae I, 5, 5.
 Melesagoras historicus pag. 69.
 ubi v. n.
 Melienses v. Malienses.
 Melii II, 15, 2. Lacedaemo-
 niorum coloni 37, 1. Athe-
 niensium adversus eos expedi-
 tio 36, 1. sqq. p. 273.
Μήλος et *Μίλητος* conf. p. 317.
 Menander Atheniensium prae-
 tor II, 26, 2.
 Mende Graecum in Thraciae
 littore oppidum p. 347.
Μεσίνη uno sigmate p. 148. cf.
 p. 3. 296.
 Messenii Corcyraeis auxilio missi
 II, 28, 3.
 Milesiorum fortuna p. 337. sq.
Μίλητος et *Μήλος* conf. p. 317.
 Mitylenaeorum civitas II, 9, 5.
 45, 1. res 15, 2. 17, 1. sqq.
 c. nn.

Mycale promontorium p. 304.
 Mycenarum reges Eurystheus et
 Atreus III, 15, 5.
 Myus p. 343.

N.

Ναΐδης II, 6, 2.
 Nicias Nicerati f. a Thuc. lauda-
 tus II, 8, 2. ejus expeditio-
 nes 14, 1 sqq. c. nn. ejus de
 expeditione in Siciliam fa-
 cienda oratio, ejusdemque
 epistola Syracusis ad Athenien-
 ses data 42, 2. Niciae pax
 p. 246.
 Nicostratus Atheniensium prae-
 tor p. 318.
 Nisaeam Athenienses amittunt
 p. 349.
 Notium Colophoniorum oppi-
 dum Atheniensibus fidele pag.
 342.
 Numa non Pythagorae discipu-
 lus p. 262.

O.

Odrysarum imperium I, 3, 10.
 Oenussae insulae p. 332.
 Oetaei p. 276.
 Olynthus ab Atheniensibus li-
 berata p. 347.
 Oreus p. 338. cf. Histiaea.
 Oropi fortuna p. 281.

P.

Paches et Chares confusi p. 103.
 Pamphylia II, 13, 3.
 Paralus Atheniensium navis p.
 378.
 Parmenides a Platone vitupe-
 ratus I, 1, 12. II, 5, 4.
 Pausanias Spartanorum rex, quae
 jura Plataeensibus dederit II,
 36, 3.
 Pedaritus Laco Chiis auxilio
 missus p. 332. interficitur p.
 333.
 Peloponnesiaci belli causae p.
 256. II, 10, 2. sqq. I, 3, 9. ubi
 v. add. gesti ratio p. 245. sqq.

- magnitudo ib. et II, 10, 2.
20, 2. quot annorum fuerit
12, 2. ejus postremi anni a
Theopompo perscripti 6, 2.
- Peloponnesii Spartam conve-
niunt deliberaturi II, 10, 5.
Plataeas adoriuntur 36, 2. sqq.
- Peloponnesus, *αὐτόνομος* II, 48,
1. duplici v. p. 69.
- Pericles orator summus II, 44,
2. c. n. a Thuc. laudatur 8,
2. optimates prosternit pag.
365. Euboeam subjicit II, 15,
5. belli Peloponnesiaci auctor
p. 256. hoc nomine ab Athe-
nienſibus inculatus II, 14, 4.
quomodo se defendere 43, 1.
44, 1. sqq. c. nn. ejus oratio
42, 1. funebris 18, 2.
- Perinthus ab Alcibiade cum de-
fecisset recepta p. 347.
- Perfarum cum Gracis rationes
p. 350. sqq.
- Perficum bellum I, 1, 9.
- Phaedrus Platonis dialogus I,
1, 10, 3, 9.
- Pharnabazi plures p. 353.
- Pharnaces duo p. 353.
- Phidias pictor II, 4, 2.
- Phigalea p. 69.
- Philippi agendi ratio II, 54.
ejus res gestae a Theopompo
descriptae I, 6, 2.
- Philippica Demosthenis tertia
II, 54, 5.
- Philisti indoles et libri I, 3, 1. sqq.
c. nn.
- Phocaea an ab Athenienſibus
desciverit p. 342. sq.
- Phocaei v. Massiliotae.
- Phrygii, Atticae pagus II, 18, 2.
Φρύγιος νομός p. 352.
- Phrynichi Atheniensis res gestae
p. 255. 256. 367. sqq. 372. sq.
- Phthiotae Achaei p. 276.
- Phygalea v. Phigalea.
- Piraeum in agro Corinthio por-
tus p. 276.
- Pisander Atheniensium demago-
gus p. 272. 365.
- Pissuthnes Sardium satrapes p.
352.
- Plataearum oppugnatio II, 9, 5.
15, 2. 36, 1. sqq.
- Plataeenses. quae jura Pausa-
nias iis dederit II, 38, 3. The-
banis exosi §. 4. ab Athenien-
sibus adjuti §. 9. eorum de-
fensio laudatur 42, 3. Scio-
naeorum agros accipiunt 15, 3.
- Plato insignis dicendi artifex
I, 1, 5. ejus elocutio 2, 2. sqq.
se ipse reprehendit §. 8. ubi
v. n. Phaedri locus censetur
§. 9. sqq. ab aliis vituperatus
alios vituperat II, 3, 4. I, 1,
12. 16. Lyſiam I, 1, 10. Ho-
merum, 1, 13. a Pompejo de-
fensus 2, 11. ab invidiae cri-
mine purgatus pag. 11. ejus
actas I, 1, 15.
- Plemmyrium III, 5, 3. c. n.
Πινύξ, Πινυρός p. 376.
- Polus a Platone vituperatus I,
1, 12. ejus dicendi ratio II,
24, 4. III, 2, 5.
- Polybius a Dionysio contume-
liose tractatus p. 260. sq. ab
Attico emendatus p. 262.
- Polycletus pictor II, 4, 2.
- Polycrates Rheneam Apollini
consecrat II, 19, 6.
- Cn. Pompejus Grammaticus I,
1, 1. ubi v. n. ejus epistolae
locus 2, 14.
- Potidaea II, 10, 5. 7.
- Priene p. 343.
- Proconnesus s. Proconnesus du-
plici n. p. 69.
- Prodicus Theramenis praeceptor
p. 373. a Platone reprehen-
sus p. 10. ejus vocabulorum
distinctio p. 194.
- Protagoras a Platone reprehen-
sus p. 10.
- Protogenes pictor II, 4, 2.
- Pylus. res ibi gestae II, 13, 4.
14, 4. sq. 18, 3. 26, 15. III, 4, 3.
c. nn. a Spartanis recepta
p. 349.
- Pyrrha Lesbi oppidum p. 259.
- Pythagorae disciplina non usus
est Numa p. 262.
- Pythen Corinthiorum praetor
II, 26, 3.

R.

- Rhenea a Polycrate capta et
Apollini consecrata II, 19, 6.
Rhodiorum fortuna p. 336 sqq.
Rhodus urbs condita p. 336.
Rhoeteum f. Rhoetium promon-
torium p. 282.

S.

- Sami tyrannus Polycrates II, 19,
6. ejus fortuna p. 328. sqq.
378.
Samiis triremes extruit Aminoc-
cles II, 19, 6.
Sane p. 347.
Scione ab Atheniensibus capta
II, 15, 3. p. 273. 347.
Scolus p. 347.
Scythica Herodoti I, 3, 14.
Segesta p. 199.
Selybria p. 344. 347.
Sestus in Atheniensium potestate
p. 346. sq.
Sicanus Syracusanorum praetor
II, 26, 3.
Sicilia a Doricae stirpis colonis
inhabitata II, 48, 1. in eam
prior Atheniensium expeditio
II, 9, 5. ejus urbium origines
a Thuc. perscriptae I, 3, 12.
Siculi I, 5, 5.
Silenus. fabula de eo p. 57.
Singe p. 347.
Socratici II, 51, 2. Socratico-
rum dialogorum indoles I,
2, 8.
Spartam conveniunt Peloponne-
sii II, 10, 5.
Spartolus p. 347.
Sphacteria II, 13, 4. p. 246.
Stages Tissaphernis ὑπαρχος p.
359.
Stagirus p. 347.
Stilbides vates p. 273.
Sybota p. 306.
Syme p. 343.
Συρακοσιοί p. 254.
Syracusanorum ingenium p. 254.
opes 48, 2. expeditio quae-
dam I, 5, 5. postrema contra

Athenienses pugna navalis II,
26, 2. sqq.

T.

- Tamos Tissaphernis ὑπαρχος p.
359.
Tages v. Stages.
Taulantii II, 10, 4. cf. add.
Teutluffa insula p. 281.
Teos pag. 342. et Ἡίων conf.
p. 333.
Thasi fortuna p. 348.
Thebanorum adversus Plataeen-
les odium II, 36, 4.
Themistoclis laus II, 8, 2. III,
16, 2.
Theodorum Plato carpit p. 10.
Therompus. de eo iudicium I,
6, 1. sqq. c. nn. Platonem re-
prehendit p. 14. non a κα-
κοηθείας crimine (Plut. de He-
rod. mal. 1.) purgandus p. 56.
Theramenes ὁ κόθορνος p. 373.
382.
Thessali Atheniensium socii p.
107. 276.
Thrasylbulus p. 379.
Thrasyllus p. 379.
Thrasymachum Plato carpit p. 10.
Thucydides Milesiae f. ἑταιρίας
princeps p. 363.
Thucydidis historici κατασκευή
I, 2, 9. cum Herodoto com-
paratio 3, 2. sqq. Atticae dia-
lecti optima norma I, 5, 16,
c. n. quibus in rebus a prio-
ribus historicis differat II, 6,
1. sqq. fabulis abstinet 7, 3.
veritatis amans est 8, 1. 4. ob
oeconomiam vituperatur 9,
1. sqq. liber tertius censetur
9, 5. nec incipit nec definit
ubi debebat 10, 1. sqq. 12, 1. sq.
falsum rebus ordinem adhibet
11, 1. sq. de ejus ἀνωμαλία
c. 13. 14. 15. historiam suam
videtur imperfectam reliquisse
16, 2. in orationibus exhiben-
dis ἀνώματος c. 17. 18. item
in prooemio c. 19. veteres
Graecorum res iusto minores
facit 19, 4. de ejus elocu-

tione c. 21. sqq. de orationibus c. 34. sqq. quaenam ejus elocutionis pars optima sit 49, 1. narrationes laudantur 54, 3. historicorum nemo eum imitatus est 52, 3. sed Demosthenes quadamtenus 53, 1. sq. 54, 1. mortē praeventus non totum bellum perscripsit p. 247. sqq. a reprehendendi crimine purgatus p. 255. sq. μικρότερος p. 273. plebis mores notat ib. de octavo libro p. 251. sqq. ejus idiomata quaedam p. 266. sqq. 298. 303. 304. non dixit ὡς ἔπος εἰπείν p. 286.
 Tiflaphernis provincia p. 352. sq. ejus erga Lacedaemonios agendi ratio pag. 353. sq. 254. ejus ὑπαρχοί p. 359.
 Toronaei ejecti p. 273. 347.

X.

Xanthus historicus II, 5, 2.
 Xenomedes historicus II, 5, 2.
 Xenophontis Socratici dictio a Thucydidea discrepat II, 51, 2. de eo judicium I, 4, 1. sqq.
 Xerxis fuga I, 3, 14.

Z.

Zacynthii Atheniensibus parent p. 326.
 Zeno philosophus a Platone reprehensus II, 3, 4.
 Zeno Dionysii amicus I, 1, 1.
 Zeuxidamas Archidami pater II, 56, 2.
 Zeuxis pictor II, 4, 2.
 Zoilus Platonem vituperat. p. 6.

III. INDEX GRAMMATICUS.

A.

Accusativus nominum in ἐνης desinentium p. 6. sq. 289. sq. nominum in εὗς desinentium contractus in εἷς pag. 100. cf. Poppo ad Cyrop. I, 4, 1. accusativus absolutus pag. 135. acc. participii ubi dativum expectes p. 289.

Activum pro medio p. 134. cf. Poppo prolegg. ad Thuc. p. 135.

Adjectivi usus quidam p. 45. sq. 78. ubi v. add. collocatio p. 181.

Adverbium ubi adjectivum expectes pag. 38. cum articulo subaudito infinitivo pag. 56. adverbia postremo loco posita p. 127. 299. trājecta p. 252. sq. 296. 302. cf. εὖ.

Anacolutha p. 141. 142. 313. sq. Aoristi infinitivus futurum tempus spectat p. 101.

Articulus. additi et omisssi discrimen p. 18. 80. sq. 294. 303. τῆς γῆς πολλή et τῆς γῆς ἡ πολλή pag. 94. in tritis dictionibus omisssus p. 85-110. item praemisso genitivo p. 168. repetendus p. 201. τὰς ἀνακρούσεις καὶ (sc. τοὺς) δεικνύουσας p. 140. post nominandi verba p. 150. numeralibus additus p. 305. ταχεῖαν ἔχειν τὴν κρίσιν p. 126. cum πάντες p. 314. pro οὗτος ante relativa p. 158. ἐν τοῖς cum superlativo p. 144. 151. qua ratione pro οὗτος usurpatur p. 145. pro αὐτός p. 150. τὰ τῶν πόλεων p. 151. τὰ ἐς τὸ θεῖον pag. 181. articulus iteratus p. 124. de collocatione: τὸ Ἀκαδημία καλούμενον

γυμνάσιον p. 306. αἱ τεταγμέναι νῆες πρὸς αὐτῶ p. 139. 153. articulus intrusus p. 139. 141. 151. elifus p. 111. 150. 146. 151. 157. cf. ὁ.

Afyndeta p. 145.

Attractio p. 85. 91. 133. sq. 180. 198. 275. 288. 295. 302.

Augmentum a librariis neglectum p. 95.

B.

Breviloquentia p. 45. sq. 47. in comparationibus p. 9.

C.

Casus diversi miro modo conjuncti p. 98. casuum diversorum vicinia corruptionum causa p. 71. 303.

Circumscriptio v. εἶναι. γίνεσθαι. ἔχειν. ποιεῖν. χρῆσθαι. ἄρχεσθαι. λαμβάνειν.

Clausulae unius verbi p. 106.

Collectivo verbi pluralis jungitur p. 234. sq.

Comparativus et superlativus confusi p. 55. cf. μᾶλλον.

Conditionalis enuntiatio reticetur p. 20.

Conjunctiones consilium significantes praegresso praeterito cum conjunctivo constructi p. 62. 138. cum optativo praegresso praesente v. futuro p. 182.

D.

Dativus: ἐπιχειρισμὸς τῇ χώρᾳ p. 328.

Diplasiasmus p. 11. cf. Heindorf. ad Euthyd. p. 527.

E.

- Ellipsis enuntiati conditionales
p. 20. εἰρήσθω p. 22.
Erexegeſis p. 150. 169. 291. ſq.
cf. πολὺς.
Epicum narrationis exordium
p. 85.
Euphemismus. v. λέγειν. ποιεῖν.

G.

- Genitivus nominum propriorum
primae declinationis in α p.
226. genitivus infinitivi sub-
audito ἔνεκα p. 85. genitivus
absolutus ubi alium casum
exspectes p. 120. ὁ ἀκριβέσις
τος τῶν τρόπων p. 72. collo-
catio : μετὰ τοῦ κοινοῦ τῆς σω-
τηρίας p. 100. cf. Wyttenbach.
ad Plutarchi Mor. I. p. 164.

H.

- Homoeoteleuton lacunae causa
p. 92. 227. cf. ὁμοιοκατάληκτα.
Hyberbata pag. 290. 318. ſq. cf.
adverbium.

I.

- Imperfectum pro plusquamper-
fecto p. 304. cf. ἄν.
Indicativus : ἡ μένομεν p. 200.
Infinitivus praesentis et aoristi
futurum tempus spectans p.
101. infinitivus activi pro in-
finitivo passivi p. 225. 254. in-
finitivus ex praegresso verbo
repetendus p. 117. 286. infi-
nitivus in erexegeſi p. 291. ſq.
Interrogationis genus quoddam
p. 39.

N.

- Numeralia trajecta p. 314. cum
articulo conjuncta p. 303.

P.

- Participium v. τὸ et καί ac ver-
bum.
Pleonasmus p. 47.

- Praepositio cum appositione ver-
bo, cui haec apposita est,
praemissa pag. 259. bis uno
paucisve vocabulis interjectis
eadem posita p. 292. per at-
tractionem posita p. 295. sub-
audito participio motum in-
dicante p. 302.
Praesentis infinitivus futurum
tempus spectat p. 101.

R.

- Relativum non primo incisi lo-
co positum p. 26. 287. rela-
tivum plurale ad nomen singu-
lare refertur p. 137. cf. Schae-
fer. ad Theocr. p. 224.

S.

- Superlativus ubi comparativum
exspectes p. 83. 153.

T.

- Tmesis p. 21.
Transitus ex oratione obliqua
ad rectam p. 205. a civitate
ad cives p. 52.

V.

- Variata structura p. 265.
Verbalia p. 86.
Verbum, singulare cum pluribus
subjectis, quorum unum in plu-
rali positum est, in singulari
additum p. 133. verba ad duo
enunciata pertinentia priori
apposita p. 25. 118. ſq. verbum
plurale cum collectivis jungi-
tur p. 234. ſq. item cum plu-
rali generis neutrius p. 247.
verbum finitum ubi concinni-
tas participium requireret p.
238. verbo finito cum parti-
cipio conjuncto objectum ad
utrumque pertinens cum par-
ticipio construitur p. 119.
Vocabula iterata p. 5. intrusa
p. 309. ſqq. elisa p. 129. 130.
156. 165. 166. 186. 207. 208. 318.

IV. INDEX AUCTORUM.

A.

Aelianus p. 53. 57. 88. 309. 321. 328. 335.
Aeschines p. 20. 102. 139. 292. 310. 388. 496.
Aeschylus p. 118. 252.
Ammonius p. 15. 37. et in. ind. verborum passim.
Andocides p. 248. 270. 310. 352. 363. 365. 366. 375. 381. 389.
Androtion p. 318.
Anonymus vitae Thucydidis auctor p. 248. 249.
Antigonus Carystius p. 69.
Appianus p. 201. 223. 269. 449. 473. 487.
Aphthonius p. 470.
Aristides p. 259.
Aristophanis Acharn. p. 5. 17. 133. 256. 280. 310. 315. 326. 329. 350. 351. Lyfistr. p. 16. 20. 110. 259. 272. 292. 311. 337. 351. 364. 365. 372. 386. Nub. p. 16. 119. 124. 246. 275. 365. Equit. p. 20. 85. 96. 246. 272. 310. 337. 346. 364. 365. Vesp. p. 21. 272. 292. 318. 364. 365. 373. 376. Pax p. 91. 246. 273. 326. 341. 365. 376. 388. Aves p. 109. 272. 317. 328. 336. 364. 386. Plut. pag. 133. 260. 368. 376. Thesmoph. p. 329. Ran. p. 373. 390. Ecclef. pag. 376. cf. Schol. Aristoph.
Aristoteles Ethic. ad Nicom. p. 66. Metaph. pag. 66. Polit. pag. 14. 66. 72. 101. 110. 119. 189. 247. 252. 254. 255. 256. 268. 269. 270. 273. 276. 321. 328. 331. 336. 340. 362. 364. 369. 371. 373. 378. 382. Poet. pag. 502. Rhet. p. 14. 112. 287. 508.

Arrhiani exped. Alex. pag. 473. 483. 494. 503. 520. 534.
Athenaeus p. 11. 14. 18. 51. 69.
Athenagoras p. 110. 293. 330.

C.

Chariton p. 164. 353.
Cicero p. 14. 57. 77. 88. 189. 240. 250. 261. 262. 374. 444. 446. 447. 500. 509. 515. 531. cf. prolegg.
Clemens Alex. p. 69.
Cornel. Nep. p. 240. 262. 283. 342. 349. 366.
Ctesias p. 42. 353.

D.

Demetrius (personatus) p. 42.
Demosthenis Philipp. I. p. 11. Philipp. III. p. 11. 145. 212. 269. Philipp. IV. p. 117. 145. Olynth. I. p. 11. 484. Olynth. III. p. 164. de reb. in Chers. p. 11. 117. de Rhod. libert. p. 374. Lept. p. 133. 260. 292. 296. 348. 469. de class. p. 209. 500. de falsa leg. p. 117. 148. 214. 252. 388. de Cor. p. 11. 20. 148. 177. 213. 214. 259. 269. 305. c. Aristogit. p. 11. Mid. p. 11. 451. c. Theocr. p. 374. 382. 383. c. Timocr. p. 452. c. Neaer. p. 166. 376. orat. fun. p. 260. prooem. p. 452.
Diodorus p. 76. 81. 94. 95. 99. 100. 116. 123. 139. 166. 167. 246. 247. 254. 255. 256. 273. 274. 275. 276. 278. 280. 284. 285. 502. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 327. 328. 329. 330. 333. 334. 335.

336. 337. 338. 339. 341. 342. 343.
 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350.
 351. 360. 364. 366. 379. 380. 388.
 473. 484. 487.
 Diogenes Laert. p. 251. sq.
 Dionysii Archaeol. p. 11. 26. 27.
 39. 46. 49. 54. 55. 62. 65. 71.
 85. 91. 109. 116. 133. 145. 170.
 175. 182. 189. 190. 195. 196. 207.
 223. 227. 231. 236. 240. 254. 260.
 261. 262. 268. 386. 442. 444. 449.
 452. 463. 471. 472. 474. 475.
 481. 483. 491. 492. 494. 495. 497.
 498. 503. 506. 512. 513. 524. 526.
 530. 534. Excerpt. p. 328. de
 Comp. p. 8. 9. 16. 17. 40. 47. 48.
 53. 54. 62. 65. 67. 76. 77. 89.
 110. 188. 207. 237. 240. 259.
 260. 261. 444. 449. 456. 459.
 472. 477. 483. 491. 493. 495. 500.
 505. 506. 507. 512. 514. 523. 526.
 527. Rhet. p. 10. 17. 18. 38.
 74. 105. 172. 209. 454. de oratt.
 antiq. p. 15. 88. 219. 444. Cen-
 sura p. 17. 42. 45. 46. 50. 454.
 455. Jud. de Lyf. p. 8. 39. 40.
 54. 65. 68. 89. 110. 240. 260.
 448. 459. 472. 475. 476. 477. 481.
 483. 495. 500. 505. 507. 512. 521.
 523. 527. 532. Jud. de Ilocr.
 pag. 7. 14. 18. 22. 36. 40. 373.
 443. 444. 449. 459. 471. 472. 483.
 488. 498. 504. 508. 513. 515. 519.
 526. Jud. de Ilaeo p. 14. 54.
 90. 156. 188. 213. 443. 458. 491.
 495. 503. 513. Jud. de Dinar-
 cho p. 16. 45. 455. 460. 463.
 504. 507. 524. Ep. I. ad Amm.
 pag. 14. 18. 39. 209. 219. 459.
 488. 529. Ep. ad Pomp. p. 247.
 258. 260. 304. Jud. de Thuc.
 p. 245. 247. 257. 259. 287. 309.
 Jud. de Demosth. p. 7. 8. 15.
 16. 17. 19. 22. 45. 46. 48. 50.
 67. 68. 71. 110. 122. 123. 133.
 148. 152. 153. 155. 157. 165. 204.
 212. 213. 219. 220. 222. 223. 258.
 259. 260. 443. 444. 448. 451. 452.
 453. 454. 455. 456. 458. 459. 461.
 463. 472. 478. 479. 484. 518. 522.
 523. 524. 526. 527. 530. 531.
 533. 534. Anecdota p. 23. 207.
 500.

E.

Etymol. Gud. p. 37. 270.
 Etymol. Magn. p. 37. 375. 528.
 Eudocia p. 10. 69. 73. 373.
 Eupolis p. 331.
 Euripides p. 18. 20. 22. 31. 118.
 161. 236. 267. 269. 302. 317. 498.
 Eustathius p. 113. 115. 116. 520.

G.

Gellius p. 30. 91.
 Gregor. Cor. p. 39. 234. sq. 525.
 528.

H.

Harpocraton p. 113. 246. 307.
 336. 378. 383. 390.
 Hermogenes p. 8. 67.
 Herodotus p. 4. 12. 20. 22. 25.
 27. 32. 33. 34. 37. 46. 57. 71.
 72. 85. 86. 101. 105. 114. 116.
 117. 119. 124. 126. 133. 143.
 150. 153. 160. 162. 168. 169. 171.
 229. 253. 256. 260. 264. 265. 266.
 267. 268. 269. 270. 273. 274. 277.
 281. 283. 284. 291. 292. 293. 295.
 297. 303. 304. 314. 326. 327. 328.
 331. 334. 336. 345. 350. 352. 353.
 362. 363. 365. 371. 444. 462. 475.
 478. 483.
 Hesiodus p. 443.
 Hefychius pag. 69. 88. 273. 519.
 520.
 Homeri Od. p. 5. 10. 13. 21. 35.
 85. 97. 117. 442. 470. 481. Jl.
 pag. 113. 114. 287. 455. 481.
 Hymn. in. Cer. p. 13. in Apoll.
 p. 117.
 Horatius p. 133.

I.

Iocrationis Arcid. p. 332. Areop.
 p. 113. 327. 375. de big. p. 360.
 363. 366. 379. 381. c. Callim.
 pag. 102. de pace p. 309. 327.
 334. 355. Panath. p. 246. 269.
 326. 327. Paneg. p. 72. 118.
 133. 160. 185. 195. 246. 252. 253.
 364. de permut. p. 72. c. Soph.
 p. 12.
 Julianus p. 20. 21.

Justinus pag. 108. 256. 263.
366.

L.

Lexic. Seg. p. 91. 113. 209. 246.
256. 275. 327. 334. 349. 365.
375. 378. 383. 386.

Libanius p. 458.

Livius p. 118. 137. 164. 189. 191.
236. 264.

Longinus p. 8. 11. 17. 145.

Longus p. 154.

Lucianus p. 8. 16. 22. 27. 28. 31.
34. 38. 42. 53. 56. 77. 115. 116.
122. 182. 207. 260. 378. 463.
484. 485.

Lycurgus p. 384. 530.

Lyfias. c. Agor. p. 117. 135.
169. 247. 255. 315. 373. 382.
384. 386. 389. c. Alcib. p. 388.
de affect. tyr. p. 137. 268. 368.
390. de caede Eratosth. pag.
135. 267. c. Eratosth. p. 159.
169. 363. 374. 375. 377. 389.
c. Nicomach. pag. 315. pro
Polystrato pag. 256. 281. 372.
375. 377. 389. purgatio sacril.
p. 384. 389.

M.

Marcellini vita Thuc. pag. 91.
102. 183. 194. 207. 248. 249.
250. sqq. 261.

Moeris p. 6. 161.

O.

Origenes p. 88.

Qvidius p. 85.

P.

Paufanias p. 246. 248. 264. 273.
277. 281. 306. 328. 334. 340. 366.
380. 447. 481.

Phavorinus p. 88.

Philistus p. 46. 47.

Philo p. 88.

Philochorus p. 273. 366.

Photius pag. 14. 20. 73. 86. 113.
116. 117. 156. 161. 267. 273. 328.

Dion. Hal.

364. 365. 375. 376. 378. 382. 385.
390. 521. 525.

Pindarus p. 35. 135. 287. 481.

Platonis apolog. p. 268. Cra-
tyl. p. 143. definitt. p. 363.
Euthyd. pag. 143. Euthyphr.
p. 259. Gorg. p. 10. 145. 177.
444. Hipp. p. 10. Jon p. 12.
338. Leges pag. 4. 5. 9. 20.
38. 62. 64. 86. 117. 118. 119.
132. 133. 136. 140. 153. 158. 177.
182. 196. 237. 252. 253. 254. 259.
265. 268. 274. 287. 288. 341.
363. 371. 520. Menex. p. 47.
122. 136. 160. 225. 258. 268.
Parmenid. pag. 10. Phaedo
p. 17. 143. 173. 174. 259. 288.
Phaedrus, p. 9. 18. 21. 31. 107.
259. 287. sq. 288. 373. 475.
Protag. p. 10. 194. de Rep.
p. 5. 10. 11. 22. 114. 116. 117.
118. 119. 140. 145. 153. 155. 160.
161. 177. 182. 201. 202. 236.
259. 267. 363. 520. Sympol.
p. 18. 22. 116. 143. 160. Theaet.
p. 10. 114. 363. 531.

Plinius major p. 49. 248.

Plinius minor p. 76.

Plutarchi vitae: Agefilaus pag.
366. Alcib. p. 246. 247. 256.
270. 273. 324. 325. 330. 339. 341.
343. 345. 347. 349. 360. 365.
364. 366. 367. 374. 378. 381. 384.
Aristid. pag. 167. Artax. p. 8.
475. 531. Cim. pag. 249. 281.
326. 444. Demolth. p. 14. 148.
364. Dio p. 47. Lucull. p.
477. 491. Lyfander p. 85. 145.
248. 330. 339. 343. 345. Ma-
rius p. 143. 321. Nicias pag.
178. 189. 201. 227. 246. 272. 273.
373. 435. 531. Pericles p. 95.
100. 148. 190. 191. 256. 270. 273.
310. 326. 327. 328. 352. 365. 373.
378. Sertor. p. 189. 470. 531.
Solon pag. 375. Sulla p. 175.
491. Theseus p. 238. 298. Ti-
mol. p. 500.

Moralia: de curios. p. 75.
de discr. adul. et am. p. 155.
256. de exil. p. 250. de gar-
rul. p. 272. 366. de glor. Athen.
p. 102. 142. 246. 247. 327. de
Herod. malig. p. 240. 256. 378.

M m

451. 454. 464. lq. 473. 485. 512.
parall. min. p. 238. quaest.
Gr. p. 275. reip. ger. praec.
p. 365. 477. 492. Sympof. p. 18.
vitae decem oratt. p. 102. 373.
384. 389. de vita et poesi Ho-
meri p. 512.

Pollux p. 109. 383. 387.

Polybius p. 8. 31. 33. 51. 52. 53.
56. 57. 62. 77. 85. 99. 122. 139.
164. 190. 207. 254. 261. 269. 345.
368. 444. 460. 471. 473. 486. 498.
526.

Q.

Quintil. p. 8. 16. 57. 65. 374. 520.
524. 531. cf. prolegg.

S.

Scholiastes Aeschinis pag. 511.

Aristophanis p. 48. 75. 81. 86.
103. 113. 118. 216. 273. 283. 285.
306. 307. 318. 327. 328. 331. 519.
364. 365. 366. 369. 373. 378. 379.
382. 383.

→ Demosthenis p. 269.

— Horatii p. 73.

→ Platonis pag. 116. 231. 287.
449.

— Thucydidis p. 101. 115. 178.
193. 249. 291. 301. 322. 369. 446.
447. 449. 452. 463. 494. 502.

Sophocles, p. 110. 117. 161. 290.
376.

Stephanus Byz. p. 250. 307.

Strabo p. 51. 55. 69. 81. 182. 238.
246. 281. 287. 307. 327. 336.
340. 342. 444. 447. 478. lq. 481.

Suetonius p. 5.

Suidas pag. 68. 69. 73. 109. 365.
378. 383.

T.

Tacitus p. 27. 254.

Thomas M. p. 37. 43. 161. 171.
179. 236. 253. 375. 525.

Thucydides. L. I. c. I. p. 18.
72. 83. 91. 115. lqq. 153. 245.
286. 294. c. 21. p. 33. 201. 324.
358. lq. 228. 237. 241. 305. c. 3.

p. 113. 117. 266. c. 5. p. 113.
267. c. 6. p. 4. 113. 114. 238. p. 7.
p. 341. c. 9. p. 258. c. 10. p.
83. 153. 269. c. 11. p. 83. 153.
134. c. 13. pag. 114. 133. 247.
c. 14. p. 133. c. 15. p. 147. c. 16.
p. 86. c. 17. p. 106. c. 18.
p. 117. 118. c. 19. p. 223. 331.
364. c. 20. p. 119. 504. c. 21.
p. 86. 112. 118. 120. c. 22. p. 78.
74. lqq. 106. 121. 134. 259. c. 23.
p. 28. 32. 84. 122. lqq. 184. 193.
227. c. 24. p. 85. 270. c. 25.
p. 274. c. 27. p. 101. c. 29.
p. 48. 295. c. 30. p. 302. c. 31.
pag. 455. c. 32. p. 133. 196.
c. 35. pag. 21. c. 36. p. 276.
c. 37. p. 106. c. 40. p. 32. 328.
c. 41. p. 110. 328. c. 42. p. 485.
c. 47. p. 396. c. 50. p. 83. 118.
306. p. 52. p. 223. 295. 306.
c. 55. p. 32. c. 64. p. 292. c. 55.
p. 37. c. 56. p. 85. c. 58. p. 269.
292. 341. c. 61. p. 299. c. 62.
p. 38. c. 65. p. 196. 267. c. 66.
p. 85. 266. c. 67. p. 100. 273.
c. 68. p. 196. c. 69. pag. 120.
125. 449. c. 70. p. 118. 236.
241. 254. 294. c. 71. p. 9. 72.
153. c. 72. p. 314. c. 73. p.
175. 259. c. 74. p. 12. 135. c. 75.
p. 20. c. 76. p. 100. 177. 236.
c. 77. pag. 302. c. 78. p. 197.
117. 174. 178. 267. 364. c. 80.
p. 117. 275. 276. c. 81. p. 232.
c. 84. p. 196. 268. 350. c. 87.
p. 25. 86. 33. 99. 104. 297. c. 89.
p. 32. c. 90. p. 231. c. 91. p. 328.
c. 93. p. 250. 260. 336. c. 95.
p. 100. 256. c. 96. p. 117. 304.
c. 97. pag. 33. 57. 86. 88. 134.
c. 98. p. 94. 326. c. 99. p. 117.
c. 100. p. 92. 169. 314. c. 101.
pag. 115. 297. c. 102. p. 153.
c. 105. p. 115. 119. 291. c. 107.
p. 63. 87. 365. 383. c. 109. p.
25. 318. c. 110. p. 503. c. 111.
p. 266. c. 114. pag. 100. 119.
297. c. 115. p. 94. 310. 314.
327. 328. 331. 352. c. 116. p.
303. c. 118. p. 86. 117. 174.
c. 120. p. 229. c. 121. p. 65.
117. 260. 275. c. 122. p. 153.
291. 346. 381. c. 123. p. 117.

c. 124. p. 17. 117. 326. c. 125.
 p. 100. c. 126. p. 270. c. 127.
 p. 266. c. 128. p. 17. 340. c.
 129. pag. 353. c. 130. p. 260.
 c. 132. p. 118. 314. c. 134. p. 94.
 118. c. 136. p. 157. 291. c. 137.
 p. 158. 253. 297. 318. c. 138.
 p. 77. 117. 120. 135. 225. 240.
 384. 449. c. 139. p. 101. 186.
 196. 205. c. 140. p. 101. 107.
 186. 267. 310. c. 141. p. 107.
 276. c. 142. p. 266. 275. c.
 143. p. 140. 227. 268. 318. 327.
 364. c. 144. p. 119. 169. 228.
 275. 321.
 L. II. c. 1. pag. 120. c. 2.
 p. 115. 117. 350. c. 4. p. 94.
 c. 5. pag. 299. c. 7. p. 254.
 c. 8. p. 58. 117. 120. 123. 268.
 271. c. 9. p. 117. 327. 331. 338.
 344. c. 10. p. 269. c. 11. p.
 117. 178. 455. c. 12. p. 117.
 178. 455. c. 12. p. 117. c. 13.
 p. 196. 266. 287. 310. 327. 386.
 c. 14. pag. 99. c. 15. p. 306.
 c. 17. p. 304. c. 18. p. 299.
 304. c. 19. p. 117. c. 20. p.
 95. 268. 485. c. 21. pag. 297.
 526. c. 22. p. 106. 117. 363.
 c. 23. p. 120. 304. 331. c. 25.
 p. 119. c. 27. p. 100. 123. 273.
 c. 28. p. 124. c. 29. p. 25. 120.
 c. 30. p. 119. 326. c. 31. p. 117.
 c. 32. p. 25. c. 33. p. 290.
 c. 34. p. 120. 449. c. 35. p. 105.
 230. 292. c. 36. p. 127. c. 37.
 p. 36. 225. c. 38. p. 253. c. 39.
 p. 157. 233. c. 42. p. 117. 162.
 239. c. 45. p. 134. 210. 252.
 256. 259. c. 44. p. 106. 119.
 158. 181. c. 47. pag. 95. 235.
 266. c. 48. p. 75. c. 49. p. 120.
 260. 302. c. 51. p. 30. 286.
 c. 52. p. 153. 260. c. 53. p. 135.
 256. 260. c. 55. p. 95. c. 56.
 p. 266. 331. c. 59. p. 96. c. 60.
 p. 187. 188. 192. c. 61. p. 196.
 197. 267. c. 62. p. 193. 195. 197.
 197. 275. c. 63. p. 198. 255.
 326. c. 64. p. 267. 446. 460.
 485. c. 65. p. 77. 115. 236.
 247. 266. 270. 273. 380. 449.
 c. 66. p. 326. c. 67. p. 168.
 550. 555. c. 69. p. 302. 323.

356. c. 70. p. 101. 123. 446.
 c. 71. p. 166. 19. 255. c. 72.
 p. 167. 19. 327. c. 73. p. 170.
 c. 74. p. 170. 19. c. 75. p. 503.
 c. 77. p. 120. c. 78. p. 99. c. 79.
 p. 134. 302. c. 80. p. 117. 294.
 306. c. 81. p. 296. c. 82. p.
 177. c. 83. p. 92. 107. c. 84.
 p. 268. 302. c. 85. p. 267. 280.
 c. 86. p. 117. c. 87. pag. 120.
 174. c. 88. p. 120. c. 89. p.
 48. 140. 275. c. 90. p. 174. 276.
 c. 92. p. 120. c. 95. pag. 291.
 318. c. 96. pag. 26. 169. 306.
 c. 97. p. 86. c. 98. p. 100.
 c. 99. p. 107. c. 102. p. 53.
 L. III. c. 1. p. 118. c. 2.
 p. 201. 336. c. 3. p. 115. 117.
 c. 4. p. 94. 306. c. 7. p. 328.
 c. 8. p. 306. c. 10. p. 326. 331.
 c. 11. p. 115. 117. 266. 326. c.
 12. p. 178. c. 13. p. 327. 526.
 c. 14. p. 117. 286. 322. c. 15.
 p. 81. 276. 289. c. 16. p. 117.
 267. 273. 311. c. 17. pag. 351.
 446. c. 18. p. 100. 295. c. 19.
 p. 328. c. 20. p. 81. 100. c. 21.
 p. 87. 169. c. 22. pag. 49. 138.
 c. 23. p. 252. 305. c. 25. p. 295.
 c. 26. p. 290. c. 27. p. 99. 270.
 c. 28. p. 269. c. 29. p. 352.
 c. 30. p. 274. 327. c. 31. p. 327.
 352. c. 32. p. 268. 305. 328.
 c. 33. p. 297. 301. 319. c. 34.
 p. 119. 229. 342. 352. c. 35.
 p. 99. 100. c. 36. p. 28. 99. 103.
 104. 132. 256. 446. 458. c. 37.
 p. 178. 188. 326. c. 38. p. 197.
 286. c. 39. p. 12. 20. 161. 178.
 195. 318. 328. c. 40. p. 352.
 c. 42. p. 297. c. 44. p. 153. 161.
 c. 45. p. 117. 161. c. 46. p. 268.
 327. c. 47. pag. 94. 292. 301.
 364. c. 49. p. 134. c. 50. p.
 123. 232. 327. c. 51. p. 297.
 301. c. 52. pag. 5. 99. c. 53.
 p. 116. 187. c. 54. pag. 5. 12.
 268. c. 55. pag. 100. 117. 256.
 c. 56. p. 296. 302. c. 58. p. 158.
 267. c. 63. p. 100. c. 64. p.
 118. c. 67. p. 306. c. 68. p. 5.
 c. 69. p. 280. 297. 332. c. 70.
 p. 81. 99. 291. 364. c. 74. p. 296.
 c. 75. p. 295. 318. c. 76. p. 280.

- a. 78. p. 99. c. 79. p. 234. 280.
 c. 80. p. 301. c. 81. p. 148. 191.
 256. 280. c. 82. p. 151. 241.
 247. 286. 352. c. 83. p. 364.
 c. 84. p. 20. 162. c. 86. p. 81.
 266. c. 87. p. 123. 314. c. 88.
 p. 81. c. 89. p. 123. 266. c. 90.
 p. 81. 274. c. 91. p. 81. 273.
 318. c. 92. p. 81. 276. c. 93.
 p. 236. 302. c. 94. p. 81. 94.
 c. 95. p. 168. c. 98. p. 274.
 455. c. 101. p. 294. c. 103.
 p. 82. c. 104. p. 33. 82. 114.
 c. 105. p. 82. 119. c. 106. p. 302.
 c. 111. p. 260. c. 112. p. 302.
 c. 113. p. 296. c. 114. p. 234.
 L. IV. c. 2. p. 269. 309. c. 7.
 p. 327. c. 8. p. 131. 276. 291.
 292. 295. 296. c. 9. pag. 108.
 c. 10. p. 133. 230. 232. 233.
 c. 12. pag. 163. 226. 275. 301.
 c. 13. p. 296. 331. 474. c. 14.
 p. 286. 302. c. 15. p. 96. 269.
 c. 16. p. 274. c. 17. p. 96. c. 18.
 p. 119. c. 19. p. 260. c. 20.
 p. 268. c. 21. p. 38. 97. 310.
 c. 22. p. 172. c. 23. p. 146.
 274. c. 27. p. 133. 256. c. 28.
 p. 273. 477. c. 31. p. 108. c. 32.
 p. 302. c. 34. p. 108. 135. c. 36.
 p. 269. 271. c. 37. p. 274. c. 38.
 p. 198. 296. 314. c. 39. p. 296.
 c. 41. p. 246. 259. 478. c. 42. p.
 337. c. 43. p. 403. c. 46. p. 150.
 274. 364. c. 48. p. 30. c. 50. p.
 338. 350. c. 51. p. 331. c. 52.
 p. 123. 124. 305. 323. 344. c. 53.
 p. 94. 318. 337. c. 54. p. 94. 101.
 132. 292. c. 55. p. 12. 267. c. 56.
 p. 267. 328. c. 57. p. 95. 123.
 273. c. 61. p. 247. c. 62. p.
 127. 133. 159. 191. c. 63. p. 168.
 c. 65. p. 310. c. 67. p. 302.
 c. 68. p. 269. c. 72. p. 266.
 271. c. 75. p. 310. 328. 344.
 c. 76. p. 109. c. 78. p. 107. 266.
 276. c. 79. pag. 521. c. 80.
 p. 521. c. 81. p. 327. c. 85.
 p. 169. 259. 267. 290. 191. c. 86.
 p. 327. c. 87. p. 118. c. 88.
 pag. 305. 327. c. 90. p. 305.
 c. 93. p. 98. 118. c. 97. p. 115.
 c. 98. p. 352. c. 100. p. 86.
 327. c. 102. p. 101. c. 104.
 p. 91. 168. 184. 248. c. 105.
 p. 107. c. 106. p. 444. c. 107.
 p. 100. c. 108. pag. 274. 327.
 c. 115. pag. 318. 327. c. 114.
 p. 169. 327. c. 116. pag. 116.
 c. 117. p. 86. 96. 246. c. 118.
 p. 117. 127. 139. 150. 351. c. 119.
 p. 318. c. 120. p. 260. c. 121.
 p. 327. c. 122. p. 326. c. 123.
 p. 116. 383. c. 125. p. 291. 191.
 c. 126. p. 20. 288. 383. c. 128.
 p. 98. 299. c. 129. p. 331. 347.
 c. 130. p. 347. c. 131. p. 117.
 150. c. 132. p. 318. 327.
 L. V. c. 1. p. 553. c. 2. p.
 299. 318. c. 3. p. 99. 273. 296.
 347. c. 4. p. 235. 270. c. 6.
 p. 291. 303. 318. 332. c. 8. p.
 246. c. 9. p. 25. c. 10. pag.
 352. c. 12. p. 303. c. 14. p.
 327. c. 16. p. 246. 272. 297.
 c. 17. p. 269. c. 18. p. 169.
 347. 351. c. 19. p. 331. c. 20.
 p. 79. 153. c. 21. p. 168. 347.
 c. 22. p. 280. 281. c. 25. p.
 328. c. 24. p. 326. 331. c. 26.
 p. 46. 72. 89. 90. 191. 183. 184.
 247. 248. 250. 347. c. 27. p.
 150. c. 29. p. 169. c. 30. p.
 279. c. 31. p. 347. c. 32. p. 99.
 104. 123. 347. c. 35. p. 347.
 c. 36. p. 296. 371. c. 37. p. 151.
 c. 38. p. 347. c. 39. p. 327.
 c. 42. p. 118. 296. c. 43. p.
 247. c. 44. p. 151. 296. c. 45.
 p. 123. c. 47. p. 269. c. 48.
 p. 168. c. 50. p. 123. 281. c. 51.
 p. 276. c. 56. p. 351. c. 61.
 p. 318. 351. c. 62. pag. 455.
 c. 63. p. 174. 280. c. 65. p. 94.
 150. 376. c. 66. p. 22. 236.
 c. 67. p. 302. c. 69. p. 4. c. 71.
 p. 290. c. 74. p. 318. c. 75.
 p. 247. c. 80. p. 117. 266. 267.
 347. c. 81. p. 364. c. 82. p. 99.
 347. c. 83. p. 229. 280. 347.
 c. 84. p. 99. 172. 331. c. 85.
 p. 172. c. 89. p. 17. 326. c. 91.
 p. 177. c. 94. p. 178. c. 95.
 p. 327. c. 102. p. 178. c. 103.
 p. 195. c. 104. p. 180. c. 111.
 p. 158. 188. c. 113. p. 75. c.
 115. p. 246. 351. c. 116. p. 99.
 101. 104. 123.

L. VI. c. 1. pag. 119. c. 2. p. 36. 133. 169. c. 5. p. 296. c. 7. p. 25. 547. c. 10. p. 347. 551. c. 11. p. 119. 187. c. 12. p. 268. c. 13. p. 83. 274. lq. c. 15. p. 28. 77. 88. 256. c. 17. p. 267. 270. 302. c. 18. p. 12. 158. 275. 328. c. 20. p. 187. c. 21. p. 254. 271. c. 22. p. 302. 326. c. 24. p. 231. 260. c. 27. p. 365. 366. c. 28. pag. 273. c. 29. p. 485. c. 30. p. 31. 455. c. 31. p. 31. 83. 118. 135. 254. 311. 314. 331. 455. c. 32. p. 266. c. 33. p. 268. 269. c. 34. p. 168. 268. c. 35. p. 256. 313. c. 36. p. 469. c. 39. p. 94. 269. c. 42. p. 279. 291. c. 43. p. 110. 309. 314. 326. 531. c. 46. p. 131. c. 48. p. 160. c. 49. p. 110. 135. c. 50. p. 259. c. 51. p. 318. c. 53. p. 364. c. 54. p. 33. 118. c. 55. p. 254. c. 56. p. 118. c. 57. p. 169. c. 60. p. 364. c. 61. pag. 365. 383. c. 62. p. 247. 279. c. 63. p. 25. 273. c. 69. p. 181. c. 72. p. 160. 266. 452. c. 75. p. 25. c. 76. p. 118. 119. 188. 198. 201. 326. c. 77. pag. 22. 119. 198. c. 78. pag. 200. 202. 229. 268. c. 80. pag. 200. c. 82. p. 98. 188. 259. c. 83. p. 17. c. 84. p. 175. c. 85. p. 256. 326. 331. 335. c. 86. p. 268. c. 87. p. 199. c. 88. p. 119. c. 89. p. 110. c. 91. p. 118. 199. 332. c. 92. p. 119. c. 93. p. 33. 271. 311. c. 94. p. 294. 318. c. 95. p. 123. 269. c. 96. p. 117. 138. c. 98. p. 385. c. 101. p. 386. c. 102. pag. 25. 118. c. 103. p. 150. c. 105. p. 351.

L. VII. c. 1. pag. 17. c. 2. p. 271. c. 3. p. 119. c. 4. p. 227. c. 5. p. 119. c. 6. p. 25. 119. 138. c. 7. p. 271. c. 9. p. 347. c. 11. pag. 104. 187. c. 12. p. 158. c. 13. p. 264. c. 14. p. 216. 266. c. 15. p. 118. 264. c. 16. pag. 309. c. 17. p. 45. lq. 271. 290. c. 18. p. 271. 310. c. 19. p. 94. c. 20. pag. 110. 309. 311. 326. 331. c. 21. p. 117. c. 22. p. 227.

c. 23. p. 227. c. 24. p. 314. c. 25. p. 227. 503. c. 26. p. 304. 309. 311. c. 27. p. 246. 347. c. 28. p. 101. 267. c. 29. p. 123. lq. 317. c. 31. p. 309. 311. 349. c. 32. pag. 227. c. 33. p. 168. c. 34. p. 39. 311. 385. c. 35. p. 309. c. 36. p. 227. c. 37. p. 25. 158. c. 39. p. 290. c. 42. p. 168. 309. c. 43. p. 28. 119. 302. c. 44. pag. 39. 292. c. 46. p. 271. c. 47. p. 210. 246. c. 48. pag. 87. 258. 268. c. 50. p. 32. 347. 371. c. 51. p. 118. c. 52. p. 138. c. 53. p. 118. lq. 267. c. 57. p. 122. 169. 247. 326. 351. 335. 357. 339. 343. 344. c. 59. p. 168. c. 60. p. 291. c. 61. p. 139. 187. 267. c. 62. p. 118. c. 63. p. 45. 91. c. 64. p. 268. 269. 311. c. 66. p. 48. 83. c. 69. p. 117. 137. lqq. 304. 385. c. 70. p. 25. 247. c. 71. p. 140. 267. 268. c. 74. pag. 28. 292. 313. c. 77. p. 187. c. 78. p. 94. 169. c. 79. p. 28. 94. c. 80. p. 145. c. 82. p. 28. c. 84. p. 28. c. 86. p. 28. 77. 169. c. 87. p. 311.

L. VIII. c. 1. pag. 254. 264. 272. 273. 274. 291. 311. c. 2. p. 245. 274. lq. 372. 452. c. 3. p. 276. 298. c. 4. p. 274. c. 5. p. 276. 286. 290. 335. 347. 351. 353. c. 6. p. 123. 253. 277. 287. lq. 327. 353. 360. c. 7. p. 276. 289. 298. 299. 316. c. 8. p. 286. 288. 289. lqq. 299. 316. 335. 337. 560. c. 9. pag. 293. 316. 331. 382. c. 10. p. 119. 276. 277. 289. 297. 299. 309. lqq. 316. 335. c. 11. p. 275. 276. 288. 299. 312. c. 12. p. 256. 277. 366. 441. c. 13. p. 278. 299. 311. c. 14. p. 277. 293. 331. 339. 340. c. 15. p. 33. 277. 299. 309. 311. 312. 315. 330. c. 16. pag. 277. 292. 294. 315. 355. c. 18. p. 351. 357. c. 19. p. 277. 293. 294. 315. 338. 339. 342. c. 20. p. 277. 288. 293. 297. 299. 312. 342. c. 21. p. 270. 297. 329. 371. c. 22. p. 291. 294. 295. 332. 335. 339. c. 23.

- p. 266. 277. 278. 279. 289. 291.
 293. 298. 299. 301. 305. 315.
 335. 341. c. 24. p. 86. 254.
 267. 268. 277. 278. 279. 292.
 293. 303. 306. 315-316. 331. 332.
 337. 340. c. 25. p. 25. 278. 293.
 314. 315. 316. 337. c. 26. p. 278.
 291. 299. 304. 357. 354. c. 27.
 p. 182. 255. 256. 278. 291. 330.
 337. 368. 373. c. 28. p. 38. 280.
 299. 318. 332. 340. 353. 354.
 c. 29. p. 354. 355. c. 30. p. 265.
 279. 280. 315. 319. 332. 337.
 c. 31. p. 279. 298. 332. 355. 340.
 342. 359. 446. c. 32. p. 279. 280.
 293. 298. 333. c. 33. p. 279. 280.
 297. 298. 299. 340. c. 34. p. 279.
 317. c. 35. p. 278. 300. 306.
 330. 344. 356. c. 36. p. 280.
 337. 353. 355. 356. c. 37. p. 355.
 c. 38. p. 279. 280. 293. 330. 333.
 357. c. 39. pag. 281. 286. 291.
 299. 303. 304. 317. 360. c. 40.
 p. 149. 254. 281. 297. 331. 333.
 c. 41. p. 48. 123. 317. 330. 337.
 343. c. 42. p. 281. 300. 317.
 c. 43. p. 281. 300. 304. 357.
 358. c. 44. p. 265. 270. 281.
 301. 330. 337. 344. c. 45. p.
 255. 256. 303. 354. 356. 357.
 359. 366. c. 46. pag. 117. 255.
 c. 47. pag. 254. 270. 366. c. 48.
 pag. 270. 293. 314. 364. 367.
 c. 49. p. 359. c. 50. p. 256.
 302. 367. 368. c. 51. p. 368.
 c. 52. p. 119. 357. 358. c. 53.
 p. 314. c. 54. p. 315. 365. 368.
 c. 55. pag. 265. 317. 330. 333.
 337. c. 56. p. 293. 333. 358.
 369. c. 57. pag. 5. 338. 358.
 c. 58. p. 353. 355. 358. c. 60.
 p. 253. 281. 287. c. 61. p. 282.
 298. 300. 328. 333. 344. c. 62.
 p. 265. 297. 315. 344. 346. c. 63.
 p. 282. 301. 319. 317. 328. 329.
 330. 370. c. 64. p. 231. 317.
 349. c. 65. p. 340. 347. 446.
 c. 66. p. 38. 116. 269. 372. c. 67.
 p. 375. 376. c. 68. p. 38. 373.
 374. c. 69. p. 367. c. 70. p.
 249. 366. 376. 377. c. 71. pag.
 269. 319. 332. c. 72. p. 152. 297.
 381. c. 73. p. 297. 328. 330.
 378. 379. c. 74. p. 57. 269. 284.
 c. 75. p. 275. 499. c. 76. p.
 218. 327. c. 77. pag. 55. 380.
 c. 78. pag. 263. 319. 304. 359.
 c. 79. p. 25. 303. 319. 304. 315.
 317. 318. 330. c. 80. p. 265. 282.
 286. 304. 319. 308. 318. 343.
 359. 360. c. 81. p. 158. 325.
 380. c. 82. p. 274. 359. 380.
 c. 83. p. 256. 304. 359. c. 84.
 p. 266. 281. 298. 322. 338. 359.
 c. 86. p. 297. 372. 380. 381. 382.
 c. 87. pag. 255. 359. 360. 372.
 c. 88. p. 284. 325. c. 89. p.
 102. 254. 271. 359. 377. 382.
 c. 90. pag. 124. 297. 304. 383.
 c. 91. p. 168. 299. c. 92. p. 39.
 115. 264. 372. 377. 382. 384.
 385. 386. c. 93. p. 372. 385.
 387. c. 94. p. 299. 387. c. 95.
 p. 283. 295. 348. 388. c. 96. p.
 83. 155. 254. c. 97. p. 118. 254.
 325. 372. 376. 389. c. 98. p. 384.
 c. 99. pag. 282. 305. 320. 323.
 359. 361. c. 100. p. 152. 283.
 293. 294. 298. 318. 330. 336.
 c. 101. p. 282. 302. 306. 334.
 c. 102. p. 298. 305. 305. 318.
 319. c. 103. p. 305. 308. 319.
 c. 104. p. 283. 319. 371. c. 105.
 p. 117. 382. c. 106. p. 254. 283.
 333. c. 107. p. 302. 308. 324.
 345. c. 108. p. 318. 325. 330.
 344. 359. c. 109. p. 54. 284.
 338. 344.
 Timaeus p. 250.

V.

Virgilius p. 133.

X.

Xenophontis Anabasis pag. 57.
 119. 150. 205. 287. 290. 291.
 296. 304. 374. 454. 510.
 Apologia Socratis p. 116. 127.
 238. Cyropaedia p. 4. 21. 25.
 35. 43. 62. 117. 145. 169. 171.
 177. 238. 289. 296. 444. 470.
 492. 494. 496. 526. Convi-
 vium pag. 12. 21. 26. 83. 107.
 116. 117. 153. 271. 294. 364.

444. 494. Hipparchicus p. 27.
 Historia Graeca p. 31. 32. 34.
 45. 89. 100. sq. 102. 104. 117.
 118. 119. 131. 132. 133. 135.
 139. 145. 169. 205. 247. 248. 252.
 253. 255. 265. 266. 267. 268.
 269. 270. 274. 276. 278. 280.
 281. 284. 285. 287. 289. 292.
 293. 296. 297. 298. 300. 302.
 303. 304. 305. 306. 307. 308.
 318. 321. 322. sq. 324. 330.
 333. 334. 335. 336. 337. 338.
 339. 340. 341. 342. 343. 344.
 345. 346. 347. 348. 349. 353.
 355. 356. 357. 359. 361. 365.
 366. 374. 376. 377. 380. 382.

383. 384. 385. 386. 388. 389.
 455. 469. 528. Memorabilia
 pag. 199. 269. 273. 364. 374.
 Oeconomicus p. 5. 39. 110.
 133. 189. 201. 247. 252. 266.
 274. 287. de redivibus p. 100.
 118. 268. 294. de republica
 Athenienfium pag. 255. 273.
 275. 364. 368. de republica
 Lacedaemoniorum pag. 5. 39.
 260.

Z.

Zonaras p. 37. 86. 116. 117. 246.
 269. 364. 385. 520. 528.

HALLE, TYPIS GEBAUERIANIS.

I N D E X

**librorum nonnullorum in bibliopolio Gebaueriano
venalium.**

- Aeschyli tragoediae, quae supersunt ac deperditarum fragmenta.**
Recens. et comment. illustr. C. G. Schütz. Vol. I. Prometheus vinctus et Septem adversus Thebas. Ed. nova auctior et emendatior. 8. maj. 2 Thlr. 6 Gr.
 — — Vol. II. Persae et Agamemnon. 2 Thlr. 6 Gr.
 — — Vol. III. Choëphorae, Eumenides, Supplices. 2 Thlr. 6 Gr.
 — — Vol. IV. Scholia graeca in Septem Aeschyli, quae exstant tragoedias. 2 Thlr. 6 Gr.
 — — Vol. V. Fragmenta deperditorum dramatum cum virorum doctorum annotationibus. 2 Thlr. 12 Gr.
 — Tragoediae septem. Denuo recens. et vers. lat. adjecit C. G. Schütz. Vol. I. Prometheus vinctus, Septem adv. Thebas, Persae, Supplices. 1 Thlr. 15 Gr.
 — — Vol. II. Agamemnon, Choëphorae, Eumenides. 1 Thlr. 15 Gr.
- Aristophanis Ranae. Edidit, commentario illustravit, varietatem lectionis, scholia graeca, indicemque verborum et rerum adjecit J. G. Höpfner. Vol. I. 8. maj. 21 Gr.**
- APPIANOT INAIKH. Arriani Historia Indica, cum Bonav. Vulcanii interpretatione latina permultis locis emendatior. Rec. et illustr. F. Schmieder. 8. maj. 1 Thlr. 9 Gr.
 chart. script. 1 Thlr. 12 Gr.**
- Homeri Ilias, ex recens. Sam. Clarkii. In us. schol. et academ. edidit A. H. Niemeyer. Vol. I. II. Ed. II. emend. et auct. 8. maj. à 1 Thlr.**
- Kanne, J. A., Anthologia minor, sive florilegium epigramm. graec., ex Anthol. Planueda et Brunckii analectis selectorum, adjectis versionibus lat. Hug. Grotii. 8. maj. 1 Thlr. 6 Gr.**
- ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, σαμοσατεύς, ἅπαντα. Luciani Samosat. Opera omnia maxime ex fide codd. Paris. recensita. Edidit F. Schmieder. Vol. I. et II. 8. maj. à 3 Thlr.**
- Nemesius, Emesenus, de natura hominis, graece et latine. Post edit. Antverp. et Oxon. adhibitis, tribus Codd. August., duobus Dresdenfibus, totidemque Monachienfibus, nec non duabus vetustis vers. latinis Canonis et Vallae, denuo emendatius edid. et animadvert. adjecit C. F. Matthaei. 8. maj. 3 Thlr.**
- Plutarchi vitae parallelae. Alexandri et Caesaris. Commentar. juventuti φιλελληνι scriptum adjecit F. Schmieder. 8. maj. 1 Thlr. 12 Gr.**
- Ξενοφώντος ἀπομνημονευμάτων Σοκράτους βιβλίοι Δ. Xenophontis memorabilium Socratis dictorum atque factorum libri IV. Recens. C. G. Schütz. Edit. III, auctior et emendatior. 8. 12 Gr.**